

Tiểu thuyết
Trần Quỳnh Hương dịch

MƯỜI
NĂM
THƯƠNG
NHỚ I

THƯ HẢI THƯƠNG SINH

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Tính ra cũng đã lâu lắm rồi.

Hồi ấy A Hoành còn chưa quen chồng cô. Thời gian đó, hồi đó A Hoành còn đang mãi băn khoăn với câu hỏi cô có phải từ trong đá chui ra hay không.

Mỗi lần bê chiếc ghế con ngồi xem tivi ở nhà ông Vương - Chủ tịch thị trấn, nhìn đán con cháu Tôn Ngộ Không thi nhau nhảy nhót là cô lại ngân ngấn nước mắt nghĩ: đám khỉ này cũng giống như mình.

Sau đó, cô cúi đầu, sụt sịt rồi từ nhà chủ tịch thị trấn quay về. Trường học của thị trấn cách nhà cô rất xa, mỗi lần tan học, cô đều đi về bằng đường này.

Thời gian ấy, các hộ gia đình trên thị trấn, thuyền bè san sát thành nhà, bến đò sông nước, chẳng biết khi nào là xuân hạ thu đông.

Hồi ấy, việc A Hoành có phải từ núi đá chui ra hay không tạm thời chưa rõ, nhưng dù gì cô vẫn hạnh phúc hơn các bạn khỉ kia, cô còn có cha mẹ nuôi và cậu em trai đang ốm liệt giường.

Em trai cô rất ngoan, tên là Vân Tại nhưng Vân Tại lại mắc bệnh tim bẩm sinh. Vân Tại lớn lên trên lưng cô. Thuốc của cậu do một tay cô sắc, còn xuất thân của cô thì là do Vân Tại đoán già đoán non mà ra.

Hồi nhỏ, A Hoành luôn bị đám trẻ con trong thị trấn bắt nạt, rửa cô là “đồ con hoang”. Mỗi khi về nhà, cô luôn mang tâm trạng buồn bã, tủi thân.

Hồi ấy, tình hình của Vân Tại khá hơn đôi chút nên cùng cô học được một số chữ. Khi dạy chữ cho em, cô vừa cho em uống thuốc vừa lẩm bẩm: “Em do mẹ sinh ra, còn chị thì không, vậy chị từ đâu chui ra nhỉ?”

Vân Tại quanh năm mỗi lúc nào cũng thâm sì sì, cậu nhìn chăm chăm vào bát thuốc, ngẫm nghĩ hồi lâu mới mấp máy môi, nói với giọng thành khẩn: “Chị, chị từ núi đá chui ra đấy.”

A Hoành nghĩ đến Tôn Ngộ Không, nghĩ đến việc Vân Tại ốm liệt giường, lại chưa gặp Tôn Ngộ không bao giờ, nhưng thôi vậy, cô đành miễn cưỡng chấp nhận câu trả lời này.

Có điều cô đâu biết rằng, khi bệnh tình thuyên giảm, Vân Tại đã lén đến nhà trưởng thôn xem tập một của bộ phim Tây Du Ký.

Thôn làng quá bé nhỏ nên rất nhiều kiến thức đến khi lên đến cấp hai mới được phổ cập trong môn Sinh học.

Thực thà không biết còn hơn, vì niềm tin rất dễ tan vỡ.

Và thế là, cô biết mình không phải từ núi đá chui ra, vậy cha mẹ đẻ của cô là ai?

A Hoành nghĩ rồi tưởng tượng đến rất nhiều trường hợp, nhìn thấy Tiểu Long Nhân, liền nghĩ có lẽ mình do Thần Nữ sinh ra; Xem phim Nghiệp chướng, hát “cha một nhà, mẹ một nhà”, trong lòng lại nghĩ, có thể cha mẹ mình là những trí thức trẻ về nông thôn lao động?

Tóm lại, cô bé rất buồn rầu.

Cô bận rộn với việc lo thuốc lo thang, chăm sóc cho Vân Tại, mỗi ngày một lớn lên, dần dần cũng biết giấu những suy nghĩ trong lòng mình.

Cha cô là thầy lang duy nhất trong thôn, thuộc dòng con nhà nòi về nghề y.

Tuy nhiên ông đã không cứu được con trai mình.

Năm mười ba tuổi, bệnh tình của Vân Tại hết sức nguy kịch, nhưng họ không có tiền lên tỉnh chữa bệnh.

Vân Tại sốt cao, cô bế cậu em gầy như que củi vào lòng, ngờ nghệch nói: “Em đừng sợ, chị sẽ cho em một nửa quả tim, bác sĩ bảo chỉ cần phẫu thuật là xong. Chị sẽ cho em một nửa quả tim bọn mình cùng sống nhé!”

Vân Tại mỉm cười, lần đầu tiên đôi môi có chút hồng hào.

Trong lúc sắp tuyệt vọng, một chiếc xe đến từ một nơi xa hơn tỉnh lỵ có mặt ở nhà họ. Một người mặc com lê chỉnh tề bước xuống, nói muốn đưa cô về nhà.

Ông ta còn nói, có thể đưa Vân Tại lên tỉnh khám bệnh. Ông ta lại nói: “Cô Ôn, đi cùng tôi nhé!”

Cô Ôn là ai chứ?

Rõ ràng cô mang họ Vân cơ mà.

A Hoành luống cuống thu dọn đồ đạc, cha mẹ cô nước mắt giàn giụa.

Cô không dám nhìn Vân Tại, trong thời khắc đó, không phải cô quên, mà là cô không dám.

Cô cũng không biết rằng, Vân Tại không hề dõi theo bóng cô khi cô rời đi. Cậu nhắm nghiền mắt lại, tay túm chặt góc chăn cho đến khi bật chỉ.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chậu Nước Từ Trên Trời Đổ Xuống

Lần đầu tiên gặp Ngôn Hi, đôi mắt A Hoành đau nhói như bị ai đâm.

Trước khi đến thành phố B, sự phồn hoa của nơi này chỉ được biết đến qua chiếc radio quý giá nhất trong nhà. Mùa mưa phùn, thời tiết hết sức thất thường, giọng nói dịu dàng, dễ nghe của cô phát thanh viên trở nên vô cùng ấm áp dưới ánh điện chớp chờn.

A Hoành thường bê chiếc ghế mây, tay cầm quạt nan ngồi trước bếp đun thuốc. Vân Tại yếu ớt nằm trên chiếc giường cách đó không xa, đôi mắt trong veo như những viên bi ve, hàng mi chớp nhẹ, thỏ thẻ hỏi:

"Chị ơi, thuốc hôm nay không đắng đúng không?"

Chiếc quạt nan trên tay cô chợt dừng lại, mũi vẫn sặc mùi thuốc đắng, cô không biết phải trả lời thế nào, không dám ngoái đầu, miệng ấp úng:
"Ờ...không đắng lắm..."

"Chị bảo không đắng thì em tin." Vân Tại nhìn cô, mỉm cười, ánh mắt trong veo lộ rõ ý cười, khuôn mặt gầy guộc cũng sinh động hơn đôi phần.

Mỗi lần bón thuốc đến tận miệng Vân Tại, cô đều không dám nhìn cậu em.

Cô tự nhận mình không tốt, khi gặp vấn đề khó khăn không biết cách giải quyết, cô thường chọn cách né tránh. Khi rời khỏi nhà và bị đưa đến một gia đình khác, ngay cả lời tạm biệt, cô cũng không nói được.

Từ Nam ra Bắc, từ nghèo hèn đến giàu sang, A Hoàn cũng không có cảm giác choáng ngợp. Dùng lời lẽ mỹ miều để nói thì là "tính tình ôn hòa, an phận thủ thường". Dùng ngôn từ khó nghe để nói thì là "lạnh lùng ích kỉ, tâm địa xấu xa".

Người trong thôn không hiểu, nói Vân Hoàn sống mười sáu năm ở nhà họ Vân, gọi ông bà Vân là "cha mẹ" rất chân thành, tại sao khi gặp cha mẹ ruột rồi, lại quên công lao nuôi dạy của họ?

Con dâu bác trưởng thôn mở quán trà nước, chị ta nhường mày rồi nở nụ cười đầy mỉa mai. "Tiếc là nhà họ Vân chỉ có cái bếp lò vồ và hai gian nhà tranh vách đất, họ mà sống trong nhà cao cửa rộng xem, đừng nói đến việc trong nhà nuôi một thằng ốm, kể cả nuôi cả đàn sâu thì con nhỏ đó có đi rồi vẫn nhớ!"

Quả không sai, cha mẹ đẻ A Hoàn là quan chức cấp cao, sống trong nhà cao cửa rộng ở thành phố B, chỉ cần khẽ giậm chân là có thể đạp đổ cả ngôi làng nghèo ven sông của họ.

A Hoàn đương nhiên không nghe thấy những lời này. Lúc đó, cô đang mím chặt môi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, chỉ sợ mở miệng ra là nôn thốc nôn tháo, làm bẩn hết chiếc xe sang trọng này.

Đầu óc lâng lâng, nửa say nửa tỉnh, không biết bao lâu đã trôi qua, cảnh vật trước mắt lướt qua vùn vụt. Đầu óc A Hoàn trống rỗng, ánh mắt cô dần tập trung vào những ánh đèn neon, bên tai chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù.

Khi mọi âm thanh đều biến mất, trong khoảnh khắc cô choàng mở mắt, cửa xe từ từ được kéo ra, những ngón tay thon dài mang theo hơi thở của mùa hạ xuất hiện ngay trước mắt.

A Hoàn thừa nhận lúc đó cô cũng có đôi phần kì vọng vào đôi tay ấy, sau này nghĩ lại, cô cảm thấy hình như mình có phần tôn thờ quy luật khắc ấn (*).

(*): Quy luật khắc ấn (ghi sâu trong não) hay còn gọi là quy luật học tập của động vật (kể cả người) khi mới chào đời. Ví dụ loài chim như vịt trời, ngỗng, vịt (là loài chim vừa ra khỏi vỏ trứng, cơ thể đã có đầy đủ lông và bước đi bằng chân được) có bản năng đi theo vật di động trước mắt nó khi vừa ra khỏi vỏ trứng. Đối với gà con, vật di động đầu tiên nó nhìn thấy thường là gà mẹ.

"Ôn Hoàn, chào em!"

"Anh là Ôn Tư Hoán." Chữ "Ôn" thốt ra từ miệng chàng trai này có vẻ rất ấm áp. "Ông nội bảo anh đón em về."

Ôn Tư Hoán...Ôn Tư Hoán

A Hoàn thầm nhẩm đi nhẩm lại cái tên này. Cô nhớ người đàn ông đến thôn Ô Thủy đón cô từng nói, nhà họ Ôn có một cậu con trai và đó là anh trai ruột của cô.

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt của Ôn Tư Hoán, lát sau, phát hiện ra điều gì đó, cô bèn lén nhìn ra chỗ khác rồi lại lặng lẽ cúi xuống.

Tư Hoán mỉm cười, tưởng cô bền lên nên chẳng để tâm. Anh vẫy tay, lịch sự tạm biệt thư kí của ông nội rồi đón lấy chiếc vali trong tay A Hoàn.

A Hoàn nhìn theo bóng lưng Tư Hoán, cao ráo, đỉnh đặc, không gần mà cũng chẳng xa, chỉ cách một cánh tay mà thôi.

Người nhà quê lần tiên ra thành phố, mặc dù chậm chạp, vụng về nhưng vẫn có sự nhạy bén nhất định. Cô nhận ra vẻ dè dặt của Tư Hoán, một sự bài xích rõ nét ẩn trong đáy mắt anh khiến cô cảm thấy hết sức ngượng ngùng.

Tần ngần trong giây lát, A Hoàn khẽ hít một hơi thật sâu, nhưng có cái gì đó vẫn ứ lại nơi lồng ngực.

Theo bước chân của Tư Hoàn, ánh mắt cô dán chặt vào "khu biệt thự cao cấp" kia.

Từng ngôi nhà kiểu Tây màu trắng biệt lập nằm thẳng hai bên đường, tạo cho người ta có cảm giác nơi này rất sáng sủa, sạch sẽ, không phải dát vàng dát ngọc, xa xỉ và dễ làm lộ dục vọng của con người như cô tưởng tượng.

Đang là mùa hè, cây cối um tùm tỏa bóng mát, mấy ngôi biệt thự thấp thoáng giữa lùm cây xanh mướt.

Khi Tư Hoàn bước vào con đường nhỏ rải sỏi, bóng anh dần dần bị hàng cây đại thụ che khuất. A Hoàn mãi ngỡ ngàng, khi định thần lại thì đã không thấy bóng dáng Tư Hoàn đâu nữa.

Cô đứng như trời trồng, tần ngần nhìn con đường rải sỏi chia mấy ngã rẽ mà không biết phải đi theo lối nào.

Cũng may cô là một đứa trẻ có tính tình rụt rè, ôn hòa, cô tin Tư Hoàn không thấy mình thì sẽ quay lại đường cũ để tìm. Hoặc nếu không, kiểu gì cô cũng gặp được ai đó để hỏi đường. Ôn Mộ Tân là tên của ông nội cô, trước đó Thư kí Lý đã nói với cô như vậy.

Hoàng hôn buông xuống, các tòa nhà màu trắng đẹp mắt ẩn sau lùm cây, đổ bóng xuống khuôn mặt nhìn nghiêng của Vân Hoàn.

Cô bất giác ngẩng lên, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh hoàng hôn, dọc theo bóng cây mát mẻ, cô nhìn thấy một cánh cửa sổ sơn màu vàng.

Trước cửa sổ có một bóng người.

Bàn tay của anh ấy rất đẹp, chiếc đàn violin kia cũng rất đẹp, thêm vào đó tiếng đàn sắc nét vô cùng.

Anh có đôi mắt to tròn, ánh mắt lộ rõ vẻ cao ngạo. Anh phóng tầm mắt nhìn ra phía ngoài nhưng không nhìn đến chỗ cô.

Đây là lần đầu tiên cô trông thấy một người khiến tim mình đập loạn như vậy.

Rõ ràng chỉ là bóng người thấp thoáng nhưng ánh mắt cô không thể dời đi được. Cô như người bị bỏ bùa mê, chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ.

Có người đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ, đứng trong kí ức không thể xóa nhòa của cô sau này.

Về sau cô vẫn thường nghĩ, lấy anh làm mốc khởi điểm, quãng thời gian mười năm đó rốt cuộc có là gì đâu. Già nửa thời gian đều là cô yêu thầm. Anh là người đặt ra mốc thời gian, nhưng quãng thời gian đó lại không liên quan gì tới anh.

Nhiều năm sau đó, một ngày đông nọ, A Hoành ngồi trong quán cà phê ấm áp trên đường phố Paris, đọc những nguyên lý khô khan về y học, vô tình ngẩng lên thì thấy có bóng người mờ ảo ngoài cửa sổ, mỗi lần như thế cô đều lấy ngón tay lau hơi nước đọng trên cửa kính để cảnh tượng bên ngoài trở nên sinh động và chân thực hơn. Cô khẽ mỉm cười, giữa thủ đô Paris nguy nga tráng lệ mà vẫn mơ màng tìm kiếm bóng ngược sáng ngày nào, lần nào cô cũng gọi giây phút đó là "secret of my boy".

Và từ lúc khởi đầu cho đến khi kết thúc, anh chàng ngờ nghệch Ngôn Hi kia vẫn không hiểu, mọi thứ đều chỉ là bí mật của riêng cô. Kể cả khi cô biến anh từ một chàng trai lãng tử, ngang ngạnh, yếu đuối thành một người đàn ông khôi ngô tuấn tú, cao ngạo, tràn đầy sức sống, cô cũng chỉ biết thì thầm một câu: "Chàng trai, chàng trai của tôi."

Ánh nắng cuối ngày hắt xuống mái tóc của A Hoành, cô ngửa mặt lên trời, khẽ mỉm cười.

Cô vốn có thể nghe thấy tiếng đàn, nhưng bên tai lúc này chỉ còn là một khoảng không tĩnh lặng, chỉ còn hơi nước của bản thân, như thể bị ai đó chìm xuống nước, mất hết cảm giác và sức lực.

Không biết Tư Hoán đã quay trở lại từ lúc nào, bắc tay thành loa và hét lớn trước cửa sổ: "Ngôn Hi, lại bắt đầu hành hạ đôi tai của người ta rồi đấy, lạc điệu rồi!"

Vân Hoành giật bản mình, ngẩng đầu lên thì bóng người kia đã biến mất, chỉ còn lại một khung cửa trơ trọi.

Cô chưa kịp phản ứng thì chỉ trong tích tắc, rèm cửa đã bị kéo ra một nửa. Một chậu nước đột nhiên đổ hết xuống người Tư Hoán, không chệch một li.

Ngay sau đó, bàn tay trắng trẻo kia thu ngay chiếc chậu nhựa mà hong lại rồi đóng cửa sổ "rầm" một tiếng, kéo kín rèm lại, động tác hết sức mau lẹ, dứt khoát.

Năm đó là năm 1998.

Năm đó cô mười lăm tuổi.

Nhiều năm sau, có người hỏi cô: "A Hoành, cậu khai thật đi, có phải lúc ấy cậu đã say chàng Đông Gioăng đó như điệu đờ rồi không?" A Hoành liền mỉm cười. "Sao có chuyện đó được."

Hồi ấy còn nhỏ, chỉ là một cô bé gốc nghệch, cô chẳng có suy nghĩ gì khác mà chỉ cảm thấy, người thủ đô thật sự khác người, đến tư thế hắt nước cũng vô cùng hống hách, vô cùng đại gia, vô cùng... đẹp mắt...

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cảnh Này Không Dành Chỗ Cho Ai

A Hoành nghĩ đến hàng ngàn cảnh tượng thân mật mà cô từng gặp, cũng lắm cũng chỉ là sống mũi cay cay, nước mắt giàn giụa, bao cảm xúc hòa quyện vào nhau, tựa như vở kịch Hoàng Mai mà mẹ nuôi cô trước đây rất thích xem. Cũng có thể do ngại ngùng nên cả hai đều tỏ ra rụt rè, vì khoảng cách thời gian mà giữa hai bên có một sự xa cách tạm thời chưa thể xóa bỏ.

“Tư Hoán, cháu làm sao vậy?” Ánh mắt ông cụ với thần thái uy nghiêm chậm rãi lướt qua A Hoành rồi dừng lại trên người anh chàng đang ướm như chuột lột.

“Ông nội, cháu và Ngôn Hi vừa đùa với nhau, chẳng may...” Tư Hoán mỉm cười hiền lành.

Ông cụ khẽ gật đầu, mắt lại nhìn sang phía A Hoành.

Tim A Hoành đập rất mạnh, cô có cảm giác như thời gian đang ngừng lại tại giây phút này. Ánh mắt chăm chú của cụ già được gọi là “ông nội” kia khiến cô không biết phải trốn vào đâu.

“Cháu tên là gì?”

“Vân Hoành ạ.”

Từ nhỏ A Hoành lớn lên ở miền Nam, mặc dù từng học tiếng phổ thông nhưng nói rất gượng gạo do đó khi nói từng chữ một, cảm giác vô cùng vụng về, chậm chạp.

“Khi mẹ cháu sinh cháu, ông có đặt cho cháu một cái tên, là Tư Nhĩ, có điều cái tên này bị người khác chiếm mất rồi. Thôi cứ gọi cháu bằng tên cũ vậy, Từ nay trở đi cháu tên là Ôn Hoàn.” Ông cụ trầm ngâm một lát, nhìn cô cháu nội trước mặt, hồi lâu mới lên tiếng.

Bị người khác chiếm mất rồi? A Hoàn không hiểu, bất giác lén nhìn sang Tư Hoán, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên đôi tay của anh. Bàn tay anh đang gồng lên, nhìn rõ cả những mạch máu.

“Chị Trương, đưa Ôn Hoàn vào nghỉ đi.” Ông cụ dặn dò người phụ nữ trung niên đang đứng bên cạnh rồi nhìn sang Tư Hoán. “Đi thay đồ đi. Lớn từng này rồi mà chẳng ra sao cả.”

Có yêu thì mới có trách.

Khi theo bà Trương đặt chân lên các bậc cầu thang gỗ, A Hoàn nhớ lại dáng vẻ của ông cụ khi giáo huấn Tư Hoán, bất giác câu nói trên lại hiện lên trong đầu.

Từ khi cô còn rất nhỏ, cha nuôi đã nói, tình ruột thịt không thể dùng phép cộng trừ để tính toán, có thì sẽ hi sinh hết mình mà không cần báo đáp, không có thì sẽ chỉ là một con số 0 tròn trĩnh.

Vậy nếu không yêu thì sẽ lạnh lùng, thờ ơ ư?

“Đến rồi.” Bà Trương đi đến góc rẽ ở tầng hai rồi mở cửa một phòng ngủ.

“Cám, ơn, bà.” Giọng A Hoàn nhẹ nhàng, tiếng phổ thông chất giọng địa phương của vùng An Huy, Giang Tô nghe khá buồn cười.

Vẻ mặt bà Trương không được tự nhiên cho lắm, bà nhìn A Hoàn hồi lâu, cuối cùng thở dài và đi xuống.

A Hoành xách vali vào phòng ngủ, lập tức như lạc vào mê cung.

Cả căn phòng bao trùm trong màu xanh lam mát mẻ, phong cách thiết kế rất tinh xảo, mọi thứ đều toát lên hơi thở của cuộc sống. Chiếc chuông gió làm từ vỏ sò màu xanh lam vô cùng dễ thương, chiếc giường rộng rãi đủ để bốn người như cô nằm thoải mái, chăn ấm đệm êm.

Căn phòng này trước đây có ai ở không? Đường đột xông vào phòng riêng của người khác, A Hoành có chút luống cuống. Cô đặt vali xuống rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế xoay cạnh chiếc bàn kính tròn.

Vừa cúi đầu liền nhìn thấy mấy con búp bê tết bằng rơm xinh xắn nằm nghiêng ngả trên bàn: có ông cụ nghiêm nghị với mái tóc bạc phơ và chòm râu dài, có bà cụ với đôi mắt cười đeo sợi dây chuyền mặt hình chữ thập, có người cha mặc bộ quân phục hải quân đang ngâm thuốc, có người mẹ dịu dàng với mái tóc dài óng mượt, có cậu bé với đôi mắt to tròn và hai lúm đồng tiền lõm sâu. Đây là... gia đình họ Ôn ư?

A Hoành nhìn đám búp bê dễ thương đó, tâm trạng căng thẳng lập tức tiêu tan. Cô đưa tay rụt rè vuốt từng con búp bê.

“Không được động vào đồ đạc của Nhĩ Nhĩ!”

A Hoành giật bản mình, đôi tay run rẩy, con búp bê lập tức rơi xuống thảm trải sàn. Cô vội quay lại, mở to mắt nhìn người phụ nữ vừa đột ngột xuất hiện, không hiểu sao sống mũi bất giác lại thấy cay cay.

Ngay từ nhỏ cô đã biết mình không giống mẹ và cậu em trai Vân Tại. Cô từng hỏi mẹ thế này: “Mẹ ơi, sao nhìn con không giống mẹ?”

“Như A Hoành thế này mới xinh mà.” Mẹ nhìn cô, cười hiền hậu. “Lông mày núi xa trông quý phái hơn lông mày lá liễu.”

Bà Vân có đôi lông mày lá liễu điển hình - vẻ đẹp đặc thù của các cô gái vùng Giang Nam. Còn A Hoành lại có hàng lông mày núi xa, đôi mắt dịu dàng, thanh tú.

Người phụ nữ đang đứng trước mặt cô cũng có đôi mày núi xa ưa nhìn đó.

A Hoành đứng dậy, người cứng đờ, mắt nhìn người đó không chớp, người phụ nữ đến bên cô, khẽ cúi xuống nhặt con búp bê rơi dưới đất lên với vẻ nâng niu rồi đứng dậy.

Người ấy không hỏi cô tên là gì, không hỏi cô bao nhiêu tuổi, không hỏi cô có khỏe hay không, không hỏi câu mà một người mẹ khi gặp lại con mình vẫn thường hỏi, mà chỉ liếc cô một cái, lúc đầu ánh mắt có sáng lên, sau đó lại sầm xuống, lạnh lùng lên tiếng: “Đừng đụng vào đồ đạc trong phòng.”

Rồi người phụ nữ ấy đi ra.

A Hoành nhìn theo bóng dáng người phụ nữ đó, chợt có một cảm giác tự tin khôn tả. Người ấy là ai? A Hoành ước gì mình có thể biến mất vào hư không ngay lúc này.

Hóa ra sự coi thường còn tàn nhẫn hơn cả sự bỏ rơi.

Mẹ, một từ rất dịu dàng, mềm mại biết bao.

Mẹ của A Hoành.

Mẹ ơi, mẹ ơi!

A Hoành ôm chiếc va li của mình bật khóc nức nở.

Buổi tối hôm đó không nằm ngoài dự đoán của A Hoành, chỉ có cô và ông nội. Không có cha, không có mẹ, thậm chí không có cả Ôn Tư Hoán

mà cô đã gặp trước đó.

Ông cụ hỏi cô rất nhiều vì căng thẳng nên A Hoàn trả lời ấp a ấp úng, không đầu không cuối, khiến ông cụ không khỏi cau mày.

“Ông đã có lời với trường học, ngày mai cháu sẽ đi học với Tư Hoán, có gì không hiểu cứ hỏi nó.”

Sáng hôm sau, A Hoàn lại gặp lại người thư kí đón cô đến thành phố B.

Tư Hoán ngồi ở ghế lái phụ, A Hoàn ngồi ghế sau, cùng phía với Tư Hoán.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên A Hoàn đặt chân đến phương Bắc, đương nhiên là cảm thấy hiếu kì trước tất cả mọi thứ. Dòng người đông đúc, tiếng Bắc Kinh mang đậm hơi thở cuộc sống, những tòa nhà cao tầng nằm sát bên nhau, Tứ hợp viện với bốn phía xây dựng rất cầu kì... Cùng là một thành phố nhưng lại có những phong cách khác nhau, tất cả đều hòa quyện một cách kì diệu.

“Cậu Tư Hoán, đường tắc quá!” Thư kí Lý lịch lăm quay sang, mỉm cười với Tư Hoán, tỏ ý dò hỏi.

“Chỗ này cách trường không còn bao xa, để cháu và Ôn Hoàn xuống xe đi bộ vào là được rồi.” Tư Hoán trầm ngâm hồi lâu, nhìn đoàn xe tắc nghẽn nơi ngã tư rồi mỉm cười lịch sự đáp lại.

A Hoàn đeo ba lô đi theo Tư Hoán, cách anh chỉ một sai tay.

Một lúc sau, A Hoàn đứng cạnh Tư Hoán nhưng cũng vẫn cách một sai tay, trông cô có vẻ khá căng thẳng.

Lúc đầu Tư Hoán không mấy để ý, sau đó mới phát hiện ra, chỉ có bạn gái mới có thái độ đó đối với anh.

“Nhóc à, anh là anh trai, anh trai đấy!” Tư Hoán khẽ đặt bàn tay lên đỉnh đầu A Hoàn, nửa đùa nửa thật nói.

“Em biết.” A Hoàn đáp rất chân thành.

Chính vì anh là anh trai nên cô mới nhớ rất rõ rằng anh không thích có cô đứng gần.

Tư Hoán sẽ không hiểu sự trân trọng đó, giống như việc anh không hiểu tại sao mình lại bỏ rơi A Hoàn hết lần này đến lần khác.

Tư Hoán chọn đi đường tắt, qua con ngõ khúc khuỷu, chật hẹp. A Hoàn cúi đầu lặng lẽ nhớ đường.

Số phận sở dĩ có thể mạnh mẽ là do nó có thể đứng ở điểm cuối để nhìn các cuộc gặp gỡ tình cờ mà nó tạo ra cho bạn ở dọc đường. Và những cuộc gặp gỡ tình cờ kia mặc dù lần nào bạn cũng cho rằng nó chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng mình, nhưng khi nhìn lại bỗng thấy đó chỉ là sự tồn tại rất tự nhiên và bình thường, giống như miếng ghép rất nhỏ gần như có thể bỏ qua trong cả một bức tranh lớn, tuy nhiên phải có nó thì bức tranh đó mới hoàn chỉnh.

Lần thứ hai A Hoàn nhìn thấy người mà cô yêu thương trọn đời là lúc anh đang ngồi ở góc đường, giữa các cụ già, cúi đầu chăm chú uống sữa đậu nành đựng trong chiếc bát sứ.

Những ngón tay thon dài đặt trên mép bát, mái tóc đen mềm mại buông xuống góc trán, để lộ sống mũi cao, thanh tú.

Lúc ấy là 7 giờ 18 phút.

“Ngôn Hi, sắp muộn rồi đấy, nhanh lên!” Tư Hoán vỗ vai Ngôn Hi theo thói quen nhưng chân vẫn bước đi thoăn thoắt.

A Hoành lặng lẽ nhìn chàng trai kia hờ hững giờ ngón tay thon dài về phía Tư Hoán nhưng không ngẩng lên nhìn lần nào.

Ngôn Hi. Tên gì mà như con gái vậy.

Nhìn thấy vết sữa đậu nành dính trên tóc chàng trai đó, A Hoành mỉm cười, khẽ rút từ trong túi ra một chiếc khăn mùi soa màu trắng, lặng lẽ đặt xuống chiếc bàn gỗ kết vệt bần rồi đi khuất.

Chàng trai đó không ngẩng lên, anh ta vẫn luôn có thái độ lạnh lùng với người lạ như thế.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Eve Từng Có Tên Là Tân Đạt Di

Khi từng sống giữa vùng sông nước, A Hoành chỉ làm bạn với cậu em trai Vân Tái và một số ít người bạn thanh mai trúc mã cùng bắt ốc mò cua. Bọn họ đều không học hết cấp ba mà lũ lượt rời xa quê hương, lên các thành phố lớn ở miền Bắc để tìm kiếm giấc mơ của riêng mình. Trước khi đi, bọn họ ôm cô thật chặt và nói: “A Hoành à, tớ rất buồn khi phải xa cậu, nhớ là ngày ngày đều viết thư cho nhau nhé!”

Tuy nhiên giai đoạn thư từ qua lại đó chỉ kéo dài có vài tháng. Chỉ khổ thân A Hoành, ngày nào cũng bỏ ra rất nhiều thời gian viết thư, nhưng cuối cùng đều phát rầu khi bưu trả điện trả lại thư với lí do “không liên lạc được với người này”.

Trường mà A Hoành học là trường Tây Lâm - một ngôi trường liên cấp ở thành phố B. Học sinh ở trường này hoặc là có thành tích vượt trội, hoặc là gia đình giàu có, có quyền có thế, tóm lại trong ba cái ít nhất phải có một cái.

Tư Hoán gửi gắm A Hoành cho thầy Trần – Trưởng phòng giáo vụ rồi vội vàng đi ngay. Nghe lời khen của thầy Trần, A Hoành chắc chắn Tư Hoán là một học sinh có thành tích nổi bật trong tất cả các môn học.

Thầy Trần biết rõ quyền thế của nhà họ Ôn, biết những điều nhạy cảm liên quan đến thân phận của A Hoành nên xếp cô vào lớp tốt nhất của khối 10 - lớp số 3.

A Hoành đứng ở cửa lớp số 3 với tâm trạng lưỡng lự, bàn tay nắm chặt balô ướt nhẹp vì mồ hôi, nghe thấy tiếng giảng bài trong lớp bèn ngượng ngùng vào lớp bằng cửa sau. Lúc quay đầu, tự nhiên cô cảm thấy có một cơn gió ập tới, ngay sau đó đầu óc quay cuồng, đập ụych vào cánh cửa đang khép hờ rồi ngã sõng soài.

“Mẹ kiếp! Sao lại có người chặn ở cửa thế này!” Trong tích tắc, lớp học yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy một tiếng vọng rất vang.

A Hoành thấy mắt mũi hoa hết cả lên, tiếng gầm “mẹ kiếp” kia hiển cô hồn siêu phách tán.

Bầu không khí vốn đang căng như dây đàn bắt đầu dịu lại, tiếng cười rộ lên, thậm chí có kẻ táo bạo còn lên tiếng chọc ghẹo: “Mợ ơi! Tuổi tác cao rồi phải giữ gìn sức khỏe chứ!”

Người kia liền xoa mái tóc bù xù, ngoái đầu lại chửi đồng: “Biến đi! Có các người mới là mợ! Cả tổ tông nhà các người đều là mợ!”

“Tân Đạt Di!” Cô giáo đứng trên bục giảng mặt đỏ như quả cà chua, giận đến run người.

“Á, cô Quách, em xin lỗi, em lỡ lời ạ. Cô đừng giận, cô xinh đẹp như thế, mang khuôn mặt tái xám kia không hợp chút nào! Một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ mà.” Anh chàng đó nở nụ cười cợt nhả, giọng vừa tỏ ý đùa cợt, vừa có phần nói kháy.

“Em về chỗ ngay cho tôi!!!”

“Tuân lệnh!” Anh chàng đó giơ tay chào theo kiểu nhà binh, để lộ hàm răng trắng rồi d8ưa tay ra ngay trước mặt A Hoành.

“Còn ngần tò te gì nữa.!” Cậu ta khoác miệng, túm lấy cổ tay A Hoành rồi kéo cô dậy.

Sau đó, A Hoành chưa kịp giới thiệu gì về bản thân thì đã gia nhập vào lớp mới trong trạng thái mơ hồ.

Học sinh trong lớp đều kín đáo quan sát A Hoành, trông cũng tương đối xinh xắn, gia đình có chút quan hệ, biết được những điều đó là đã đủ rồi. Mọi người thi nhau chui vào lớp số 3 là là mong thi được vào một trường đại học nổi tiếng, có thời gian quan tâm đến mười tám đời tổ tông của người ta thì thà cày thêm vài đề thi thử còn hơn.

Tuy nhiên, có những mối nghiệp duyên vẫn được gieo mầm.

Trong quãng thời gian kéo dài mười năm sau này, thỉnh thoảng Tân Đạt Di lại vừa xuýt xoa vừa tỏ vẻ bi phẫn, xoa mái tóc bù xù, tay run run chỉ vào A Hoành và Ngôn Hi, hận như muốn học máu. “Tân Đạt Di tôi sống gần nửa đời người, kết giao với vô số bạn bè, tại sao lại gặp phải hai kẻ khó trị như các người chứ?”

A Hoành mỉm cười, ánh mắt rất đổi dịu dàng. “Vậy hả?”

Ngôn Hi cười khẩy, mép hơi nhếch lên. “Whisper (*), làm khó cho cậu quá?!”

(*): Tên một loại băng vệ sinh phụ nữ.

Tân Đạt Di bèn nổi trận lôi đình. “Cấm chỉ thằng nhóc Ngôn Hi kia gọi lão tử là Whisper đấy!”

Ngôn Hi trợn mắt, tỏ vẻ ngây thơ. “Thế thì gọi là Kotex nhé!”

Đạt Di nước mắt giàn giụa. “Có gì khác nhau đâu?”

A Hoành nghĩ ngợi một lát rồi trả lời rất nghiêm túc: “Kotex không tốt bằng Whisper!”

Đạt Di tức sùi bọt mép.

Đối với Tân Đạt Di, A Hoành và Ngôn Hi có thể đến với nhau hoàn toàn có thể khiến cậu ta đoán thọ năm mươi năm, nhưng nếu hai người đó không đến với nhau, tuổi thọ của cậu ta có thể bị rút ngắn một trăm năm. Cho nên trong khi mọi người cao giọng: “Hai đứa kia, ai mà còn tiếp tay cho bọn người nữa, ra khỏi nhà ta sẽ dùng bã đậu ném cho vỡ đầu!” Đạt Di lại thề sẽ xe duyên giúp, kể cả khi làm nhiệm vụ bí mật bị phía địch hành hạ không thương tiếc cũng không tiếc công, còn người ta rửa ráy là “kẻ thích bị tra tấn”.

Cậu ta vừa sụt sịt vừa khóc.”Đám thỏ đế các người đừng tưởng công việc của tôi đơn giản, nếu không vì ham sống thêm năm mươi năm nữa, thà ông mày ngày ngày lấy Kotex làm bím cũng chẳng thèm ngó ngang đến cái đôi quái đản kia đâu!!”

Hơ hô, nói tóm lại là, Tân Đạt Di với những truyền thuyết được lưu danh khá lâu ở ngôi trường Tây Lâm đã “vì chạm trán Ôn Hoành mà lỡ dở cả đời”, về cơ bản không phải là dã sử.

Sau ngày hôm đó, trong lớp, cứ gặp mọi người là A Hoành lại nở nụ cười mỉm hiền lành, lúc nào cũng lặng lẽ ngồi yên tại chỗ, như thể người tàng hình.

Trùng hợp là, Tân Đạt Di lại ngồi chếch phía sau cô, cậu ta không phải người hay nói nhưng một khi nói thì chắc chắn phải làm đối phương tức giận chết. Thế mà đám con gái lại thích tìm cậu ta để nói chuyện, mặc dù bị cậu ta chọc cho tức sôi máu nhưng cũng chẳng nổi cáu, chỉ chuyển chủ đề câu chuyện sang “Ngôn Hi, Ôn Tư Hoán” mà thôi.

“Lão tử trở thành bảo mẫu của bọn họ từ bao giờ hả?” Cậu ta thẳng thắn hỏi.

“Cậu là bạn chơi với Ngôn Hi và Ôn Tư Hoán từ nhỏ cơ mà?” Cô bạn vừa hỏi dò dò mặt tía tai.

A Hoành giật bản mình, chiếc bút bi đang cầm trong tay nguyệtch một đường xuống cuốn vở.

“Lão tử mà kể ra chuyện của hai thằng đó thì sợ bọn người sẽ vỡ mộng với thần tượng của mình mất! Mà các bà chị à, tôi đâu có thời gian bám đít bọn hần để dòm ngó đời tư chứ.” Cậu ta vừa nói vừa xua tay đuổi mấy cô bạn vừa lườm nguýt, chẳng nề mặt bất cứ ai.

A Hoành nhớ đến chậu nước gội vào người Tư Hoán mà phì cười.

“Sao bà chị tự dừng lại cười dữ vậy?” Tân Đạt Di không hiểu, tần ngần nhìn tấm lưng đang trước đang run lên bần bật.

“Không có gì.” A Hoành nói nhỏ, giọng khá rụt rè.

“Sao giọng cô nàng này buồn cười thế nhỉ?” Tân Đạt Di lẩm bẩm.

A Hoành khẽ mỉm cười rồi im bật, cúi đầu tiếp tục làm bài.

“Á! Sao lão tử lại quên mất chuyên này nhỉ?” Dường như cậu ta sức nhớ ra điều gì, bèn vỗ vỗ mái tóc bù xù, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào người đằng trước, rồi cầm bút chì chọc nhẹ vào cô. “Ê, cậu họ gì?”

“Tớ hả, Ôn Hoành.” A Hoành quay lại, lặng lẽ nhìn vào đôi mắt cậu ta, giọng nói vẫn lơ lơ như vậy nhưng còn mang theo giọng điệu khác.

“Đúng là họ Ôn có khác.” Không hiểu tại sao, Tân Đạt Di lại nhớ đến một cô gái, giọng lạnh hần đi rồi từ từ buông cây bút trong tay xuống.

Mặc dù Tân Đạt Di tính tình bộp chộp, làm việc không bao giờ tính đến hậu quả nhưng lại không thích thái độ tiểu nhân bài xích người khác.

Kể cả vì Tư Nhĩ mà phá lệ cũng sẽ không trút giận lên đầu một cô gái trông hiền lành, thật thà, đến nói năng cũng ấp a ấp úng không đủ chủ vị. Là nam nhi cũng phải quan tâm đến lòng sĩ diện của mình, nếu không trước

mặt gã Ngôn Hi, lão gia họ Tân này không dám ngẩng đầu làm người mất!!!

Cậu ta cảm thấy bức dọc, ôm một bụng tức, quăng quật sách vở loạt xoạt.

A Hoành có linh cảm hành động này có liên quan đến cô, nghe những tiếng động bất thường đó, cô đột nhiên có cảm giác lòng mình tĩnh lặng một cách kì lạ.

Buổi chiều hôm đó, lúc tan học, Thư kí Lý dừng xe trong bãi đỗ gần đó đợi A Hoành và Tư Hoán. Tư Hoán học trên A Hoành một lớp nên tan học muộn hơn.

Lúc Tư Hoán bước ra, dáng vẻ không có gì bất thường, nhưng chợt như phát hiện ra điều gì đó, bèn hướng về phía trụ đá ngập ngừng gọi lớn, cơn sóng dữ dội lập tức trào dâng trong ánh mắt. “Nhĩ Nhĩ!”

Tìm A Hoành thất lại, vội quay đầu nhìn theo thì thấy một cô gái với thân hình gầy guộc và mái tóc dài đang đứng nghiêng bên cạnh trụ đá. Cô ấy nghe thấy tiếng gọi của Tư Hoán thì bèn vội vã bỏ đi.

Lúc này, A Hoành vẫn chưa biết cái tên “Nhĩ Nhĩ” đại diện cho điều gì, chỉ là trong lòng trào lên một cảm giác xa lạ, như thể câu trả lời tìm kiếm bấy lâu đang ở ngay trước mắt, khiến cô không còn hứng thú tìm hiểu thêm nữa.

“Nhĩ Nhĩ, đừng đi được không?” Cổng trường không một bóng người mà chỉ có tiếng gọi pha chút đau đớn. Tư Hoán nắm chặt bàn tay, chiếc áo sơ mi màu xanh lam bó sát vào người, gấu áo bị nắm rúm rỏ trong lòng bàn tay, thể hiện rõ sự ấm ức.

Tuy nhiên, cô gái được gọi bằng cái tên thân mật “Nhĩ Nhĩ” kia lại một mực rời đi như không hề nghe thấy tiếng gọi đằng sau, tấm lưng dần ưỡn

thẳng, ngẩng đầu cao, quý phái như một chú thiên nga trắng muốt.

Ôn Tư Hoán không còn giữ được vẻ dịu dàng và lịch thiệp nữa, nhưng anh cũng không đuổi theo mà đến phía đằng xa, tựa lưng vào trụ đá, hồi lâu mới quay lại, đôi mắt đỏ hoe, nhìn A Hoành ới ánh mắt lịch sự hơn nhưng cũng lạnh lùng hơn.

A Hoành cảm thấy như có một màn sương mù vừa bao phủ lên trái tim mình. Bọn họ - Tư Hoán và cô gái “Nhĩ Nhĩ” kia có vẻ đã từng rất thân thiết nhưng tại sao lại có thái độ đó? Còn cô, cô chỉ giống như một người thừa...

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Có Quả Bom Tên Là Tư Nhĩ

Đôi lúc, A Hoành nghĩ cuộc sống thật giống như một vở kịch, trong lúc mình chưa hiểu rõ tại sao mình mang họ Vân thì đã bị khoác thêm họ Ôn rồi.

Theo lời bà Trương, khi mẹ sinh cô ra, cô đang nằm ở phòng dành cho trẻ sơ sinh thì đột nhiên mất tích, cha mẹ đã lo lắng đến phát điên. Nhưng chỉ nửa tháng sau, ông nội đã bế một bé gái về và bảo đó chính là Tư Nhĩ.

Trong lúc Vân Hoành sống cuộc sống thanh bần, nghèo khổ ở một ngôi làng bốn bề sông nước và luôn bị ám ảnh bởi căn bệnh tim bẩm sinh của cậu em trai thì cô bé đó đã thay thế cô và trở thành Ôn Tư Nhĩ.

Họ Ôn đồng nghĩa với điều gì? Cha A Hoành là sĩ quan hải quân nổi tiếng, mẹ là nghệ sĩ dương cầm lão luyện, ông nội lại là chính khách. Con gái một gia đình như thế hoàn toàn có đủ tư cách để làm một tiểu thư đài các.

Và Ôn Tư Nhĩ - cô gái chiếm mất cái tên của A Hoành - chính là một cô gái được nuông chiều như thế.

Tư Nhĩ rất giỏi giang, biết múa ba lê, biết chơi đàn piano, lại có ngoại hình vô cùng xinh đẹp, đáng quý hơn là, tính tình cô ấy lại hết sức dễ thương, tinh nghịch, cả nhà họ Ôn đều coi cô ấy như viên ngọc quý. Ngay cả ông nội vốn nghiêm nghị, cứng rắn là vậy, thế mà khi nhắc đến cô bé trước mặt mọi người, bao giờ ông cũng cười rất vui vẻ, hân hoan.

"Chỉ tiếc đứa trẻ ngoan như thế mà..." Khi nói đến chuyện này, nét mặt bà Trương lúc nào cũng lộ rõ vẻ buồn rầu.

Ở nhà họ Ôn, chắc chỉ có bà Trương là người duy nhất A Hoành có thể nói chuyện cùng. Bà Trương làm ở nhà họ Ôn kể từ khi bà nội về làm dâu Ôn gia, là người chăm chỉ thật thà nên được mọi người hết sức kính trọng.

Sở dĩ A Hoành nói chuyện được với bà Trương là vì cô có tài nấu ăn.

Trong thôn, bà Vân là người nổi tiếng khéo léo, nấu ăn rất giỏi, hầm canh rất ngon. Từ nhỏ, A Hoành đã học hỏi được nhiều bí quyết từ mẹ nên cũng nấu ăn ngon không kém.

Thỉnh thoảng bà Trương bận nấu đồ ăn nên làm cơm bị cháy, A Hoành cuống quá, nhìn thấy trên bàn có nửa quả cam liền vắt nước cho vào nồi cơm, sau đó cắm ít lá hành vào, bắc lên bếp đun nhỏ lửa.

Bà Trương còn chưa hết thắc mắc thì một lát sau đã ngửi thấy mùi cơm thơm phức bốc lên, không còn mùi khê nữa. Dần dần bà Trương cũng có thiện cảm với cô bé này, lúc rảnh rỗi vẫn thường cùng cô nấu nướng, dạy cho cô biết cách nấu các món ăn miền Bắc.

"Lật ba lần, cẩn thận đấy!"

A Hoành lấy xẻng chiên lật hai lần, động tác hết sức nhẹ nhàng.

"Sai rồi, ba lần cơ mà." Bà Trương khẳng khái chỉ đạo, nắm tay A Hoành rồi lại lật thêm một lần nữa.

"Hai lần không được ạ?" A Hoành cười.

"Dĩ nhiên không được rồi, người miền Bắc khi lật đều lật ba lần." Nét mặt bà Trương tỉnh bơ như không.

"Miền Bắc ba lần, miền Nam hai lần ạ?" A Hoành lăm lăm

“Cái con nhỏ này!” Bà Trương ngoái đầu cười, tiện tay lau mồ hôi trên trán cho A Hoàn.

“A bà!” A Hoàn nói với giọng đặc sệt miền Nam.

Bà Trương hơi sững lại, hình như chưa hiểu cô nói gì nên lại quay sang xào thịt gà.

“Bà.” A Hoàn đành chuyển sang nói tiếng phổ thông, tiếng “bà” nghe mới chân thành và ấm áp làm sao.

Bà Trương tiếp tục xào thịt gà, sau đó dùng tay trong giầy lát rồi khê thờ dài.

“Cái con nhỏ này, nếu hư hơn một chút thì có phải tốt không?”

A Hoàn không nói gì chỉ khịt khịt mũi rồi cười.

Mỗi lần đến bữa tối, phòng ăn lại vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng nhai cơm cũng không nghe thấy. A Hoàn chậm rãi ăn từng miếng mặc dù trong lòng thắc mắc nhưng từ nhỏ cô đã thích sự yên tĩnh nên cũng không thấy có gì là bất thường,

Nhà họ Ôn rất gia giáo, tối kị chuyện trò trong bữa ăn. Nhưng Tư Hoán và Tư Nhĩ trong bữa ăn lại rất thích cười đùa, mặc dù ông cụ từng nhắc nhở mấy lần nhưng không ăn thua, chỉ cần Tư Nhĩ làm nũng là ông lại mặc kệ.

Bây giờ A Hoàn đến rồi, cô bé là người ít nói, thích ngồi yên lặng, ông cụ lại thấy không quen.

"Cha..." Bà Uẩn khê đặt chiếc thìa xuống, ngập ngừng như muốn nói điều gì đó.

" Uẩn Nghi có chuyện gì vậy?" Ông cụ cau mày nhìn con dâu.

"Cha có thể... cho Nhĩ Nhĩ về nhà được không ạ?" Bà Uẩn vốn là người quý phái, lúc này lại có vẻ rụt rè, e ngại.

"Cha đã tìm được người chăm sóc cho Tư Nhĩ rồi, con không phải lo lắng gì hết." Ông cụ có vẻ không vui, mắt lại liếc về phía A Hoàn.

Tư Hoàn vẫn đang nhai cơm, nhưng đầu mày khẽ cau lại.

"Cha, trước đây cha thương Nhĩ Nhĩ nhất cơ mà." Bà Uẩn ngập ngừng, nhìn thẳng vào mắt bố chồng.

"Đủ rồi!" Ông cụ ném mạnh chiếc thìa xuống bàn.

Tư Hoàn ngược mắt nhìn ông cụ với vẻ ai oán. Bà Uẩn không nói gì nữa.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, A Hoàn đàn ngậm miếng canh trong miệng liền ngượng ngừng nuốt xuống.

"Uẩn Nghi, có thời gian thì con đi mua ít quần áo cho A Hoàn còn hơn." Ông cụ thở dài rồi lại cầm chiếc thìa lên.

A Hoàn nhìn bộ quần áo đồng phục đã có phần lấm lem của mình, bất giác cảm thấy ngượng ngùng, bất an.

Không phải trong tủ không có quần áo, có điều những bộ quần áo đó là của người khác, trông khá đắt tiền, cảm thấy mình mặc không hợp lắm. Còn những bộ quần áo cô mang đi đều không hợp với thời tiết này nên chỉ có hai bộ đồng phục mặc thay đổi. Đúng hôm nay lại có giờ thể dục nên quần áo khá bẩn và bị ông cụ phát hiện ra.

"Con biết rồi ạ." Bà Uẩn đưa mắt nhìn A Hoàn, không thể nhìn thấu bà đang nghĩ gì. A Hoàn cúi đầu, chậm rãi nuốt miếng canh trong miệng mà cảm giác như có xương cá mắc trong cổ họng.

Thực ra quần áo đồng phục cũng tốt mà. A Hoành định lên tiếng nhưng lại thấy không ổn, rồi cô lén liếc sang Tư Hoán, thấy anh không có biểu hiện gì đặc biệt mới tạm yên tâm hơn. Tư Hoán đối xử rất tốt với Tư Nhĩ, hôm đó ở cổng trường, cô đã được chứng kiến điều này.

“A Hoành, cháu có bắt kịp được với chương trình học ở trường không?” Giọng cụ Ôn dịu lại, nhìn cô cháu nội bình dị trước mặt mà thấy đáng tiếc vô cùng. Ông đã làm lỡ dở cuộc đời của đứa trẻ này.

“Dạ, được ạ.” A Hoành hơi giật mình nhưng rồi lại ngoan ngoãn gật đầu ngay.

“Có gì không hiểu thì bảo... anh trai cháu chỉ cho.” Khi nhắc đến hai chữ “anh trai”, ông cụ cố ý nhấn mạnh hơn.

Trong tích tắc, sắc mặt bà Uẩn và Tư Hoán đều tái đi.

Anh trai.

A Hoành cảm thấy cổ họng hơi ngứa ngứa, mở miệng nhưng lại không nói được điều gì, đành khẽ gật đầu.

Bàn tay cầm đôi đũa của Tư Hoán run lên, một lát sau anh đứng dậy, lịch sự rời ghế. “Cháu ăn đủ rồi ạ.” Anh quay đi mà cảm thấy tim đau nhói, như thể bị ai bóp nghẹt, đương nhiên cũng chẳng kịp quan tâm đến cảm nhận của người bên cạnh.

“Ngôn Hi.” Tư Hoán quay về phòng mình, đặt micro lên tai, im lặng hồi lâu mới lên tiếng.

“Hả?” Giọng đối phương khá mơ hồ, kèm theo chút uể oải.

“Tớ nhớ Nhĩ Nhĩ rồi.” Tư Hoán nắm chặt chiếc micro.

“Ờ.” Đối phương lười biếng đáp lại một từ.

“A Hi, tớ nói là tớ nhớ Nhĩ Nhĩ!” Tư Hoán nói to hơn, không kìm nổi sự ầm ứ, mắt bắt đầu đỏ hoe.

“Gào lên như thế làm gì chứ? Cậu điên à?” Ngôn Hi nghiêm nghị quát.

“A Hi...” Tư Hoán có vẻ rất ầm ứ.

“Gọi hồn à?” Ngôn Hi cười gằn, vẻ rất bức bối.

“Sao lần nào nói chuyện cậu cũng gắt như mắ thối vậy?” Giọng Tư Hoán nhỏ đi, kèm theo chút giận dỗi của trẻ con và một chút bất lực.

“Lão tử ngần này tuổi rồi đã dịu dàng với ai bao giờ đâu!” Giọng Ngôn Hi rất trong trẻo, nhưng khi nói ra những câu cục cằn đó lại mang một phong thái khác.

“Thế... Lục Lưu thì sao?” Tư Hoán ngập ngừng rồi rụt rè hỏi.

“Bụp!” Đối phương liền dập máy.

Nghe thấy tiếng “tút tut” trong điện thoại, Tư Hoán biết mình đã giẫm phải đuôi mèo, bất giác cười khố.

A Hi... vẫn chưa quên được ư?

Không hiểu tại sao, khi nhớ đến Nhĩ Nhĩ, ảnh Ngôn Hi trong đầu Tư Hoán lại càng cao ngạo, lạnh lùng hơn, đến khuôn mặt đẹp trai cũng trở thành bộ mặt già.

Đương nhiên nhiều năm sau, nhìn kết cục này, ngoài việc cười khố ra, còn có bốn chữ như một mũi tên cắm thẳng vào đầu - ông trời trêu người.

Còn A Hoàn, sau lần gặp tình cờ, vội vã ở bãi đậu xe ngày hôm đó thì không còn gặp lại Tư Nhĩ lần nào nữa.

Trong lớp, mọi người dần phát hiện ra điều gì đó từ cách ăn mặc quá đổi giản dị của A Hoàn, cộng với tiếng phổ thông của A Hoàn thực sự khó nghe, câu nào cũng lắp bắp, buồn cười, một số học sinh trong lớp bắt đầu tỏ ra khó chịu với cô, mỗi lần nghe cô nói chuyện là lại nở nụ cười mỉa mai, giả vờ không biết gì rồi đưa mắt nhìn người bên cạnh, tỏ vẻ mỉa mai.

Vì không có quần áo đẹp, vì nghèo nên đáng được thương hại. Vì tiếng phổ thông nói không sôi, vì chất giọng quê mùa nên đáng xấu hổ.

Lúc đầu, A Hoàn còn nói chuyện với mọi người, lâu dần cô im lặng tuyệt đối, chỉ ngồi nhìn bạn bè cười đùa.

Mặc dù Tân Đạt Di không đồng tình với thái độ của các bạn nhưng vì chuyện của Tư Nhĩ mà trong lòng tự nhiên cũng có ác cảm với A Hoàn. Sau khi cân nhắc, cậu ta thấy tốt nhất là không nên quan tâm, coi Ôn Hoàn như người xa lạ, thế nhưng trong lòng lại mong Ôn Hoàn khóc lóc hoặc chửi rủa một trận, như thế cậu ta sẽ có cái cớ nghiêm nhiên để hận A Hoàn thay Tư Nhĩ.

Chỉ tiếc rằng, từ đầu đến cuối, Ôn Hoàn chưa bao giờ tiếc một nụ cười, dùng sự dịu dàng, chịu đựng của mình để bao dung tất cả.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hoa Đào Lừa Thưa Trong Mộng Hoa Đào

Thu sang, tiết trời mỗi ngày một lạnh, mặc dù bà Uẩn đã mua cho A Hoành khá nhiều quần áo, nhưng ông cụ Ôn vẫn chưa thấy cô mặc lần nào, trong lòng cũng có nhiều thắc mắc.

"A Hoành sao cháu vẫn mặc đồng phục vậy ?" Ông cụ cau đôi mày rậm, nhìn cô cháu gái.

"Trường mới phát ông ạ, cháu rất thích." A Hoành lắp bắp , lí nhí đáp.

"Hiện nay cháu đang ở nhà họ Ôn, không phải nhà họ Vân." Đầu mày ông cụ mỗi lúc một cau chặt hơn, ông bắt đầu tỏ ra bức bối.

Con bé này đối đầu với họ theo cách này ư? Con gái nhà họ Ôn, đã mang họ Ôn rồi thì có bao giờ bị đối xử tệ bạc đâu? Tại sao nó lại tự hành hạ mình như thế chứ!

A Hoành túm chặt gấu áo, cúi đầu đáp: "Dạ vâng ạ. "

Nghe giọng nói đặc sệt chất Giang Nam của cô bé, ông cụ mới giật mình vì đã quá lời, nghĩ lại bao chuyện xảy ra trong quá khứ, lại cảm thấy áy náy.

" Nếu cháu thích mặc đồng phục thì cứ mặc." Rồi ông cụ thở dài, hỏi tiếp :

" Có điều mặc có ấm không?"

"Ấm lắm ông ạ." A Hoành vội đáp lời bằng chất giọng của vùng sông núi Ô Thủy, rồi lại ngượng ngùng nhắc lại bằng tiếng phổ thông lơ lơ của

mình , bàn tay lật nhẹ sang lớp lót của chiếc áo khoác, nhìn có vẻ khá dày dặn.

"Ấm là được rồi." Đầu mày của ông cụ dẫn ra , ánh mắt vốn sắc như dao cũng ấm áp trở lại.

"Ông nghe hiểu tiếng Ô Thủy, cháu không phải đổi giọng đâu."

A Hoành vô cùng sửng sốt, rồi lập tức nở nụ cười, ánh mắt rạng ngời , ấm áp.

"Năm mười tám tuổi, ông có đóng quân ở Ô Thủy mấy tháng." Giọng ông cụ không còn nghiêm nghị như ngày thường mà nhẹ nhàng hơn rất nhiều ông nhìn A Hoành, ánh mắt nghiêm nghị cũng trở nên trìu mến hơn.

"A Hoành, cháu có đôi mắt rất giống bà nội."

Dần dần, A Hoành đã nhớ đường đi học nên cũng quen với việc đi bộ một mình hoặc đi xe buýt.

Nói ra cũng lạ, rõ ràng là cùng một gia đình mà trong ngày, A Hoành rất ít gặp Tư Hoán, chỉ khi ăn tối cô mới thấy mặt anh.

Mặc dù rất muốn nói chuyện với Tư Hoán nhưng nghĩ tới vốn tiếng phổ thông ngượng ngịu của mình, cô lại thôi.

Còn bà Uẩn thì luôn bận rộn với các buổi diễn piano nên cũng rất ít gặp.

Ở lớp, A Hoành là một người rất dễ tính, kể cả mọi người mỉa mai thẳng vào mặt, cô cũng chẳng bao giờ giận mà chỉ mỉm cười hiền lành. Dần dần, đối phương cũng thấy mất hứng, thôi không chế giễu cô nữa.

Một thời gian sau, mọi người phát hiện tính cách của A Hoành cũng khá hay. Ai không muốn trực nhật, chỉ cần gọi A Hoành một tiếng, câu trả lời có

được luôn là: “Tôi biết rồi.” Sau đó, lớp học sẽ được quét dọn rất sạch sẽ, gọn gàng.

Trên thế gian này đáng sợ nhất là thói quen, và thói quen được hoan nghênh nhất là tiện lợi.

A Hoành chính là sự tiện lợi khủng khiếp được tạo ra từ thói quen này. Nếu là người khác, kể cả ông bụt cũng phải ức chế đến mức nổi trận lôi đình, nhưng A Hoành lại nghĩ, đôi khi thiệt thòi cũng là một cái phúc, hơn nữa những chuyện nhỏ nhặt này thực sự chẳng nhằm nhò gì.

Hôm nay, quét dọn lớp học xong xuôi thì trời đã tối, phải đợi nửa tiếng nữa mới có chuyến xe buýt cuối cùng. A Hoành quyết định sẽ đi bộ về nhà.

Cô đã quen đi dọc con ngõ nhỏ đó, ánh đèn đường màu vàng nhạt, khá tối nhưng lại tạo cho người ta một cảm giác ấm áp vô cùng.

Lúc tới cuối con ngõ nhỏ, A Hoành dừng chân lại. Cô nhìn thấy rõ hai bóng người đang quấn vào nhau trong một tư thế rất mờ ám.

Sáng, tối, da diết, say đắm và nóng bỏng.

Chàng trai đó mặc một chiếc áo len cổ thấp màu tím, trên bờ vai trái là một chùm hoa được móc bằng len đen, nét móc rất tinh tế, mềm mại, trải sang tận phía sau bóng lưng, rực rỡ dưới bóng tối mờ ảo.

Chàng trai đứng dưới ánh đèn, nhìn sau lưng khá gầy nhưng lại mang một dáng vẻ cao ngạo, quật cường, đầu hơi cúi xuống, hai tay ôm chặt cô gái với mái tóc dài nhưng không nhìn rõ khuôn mặt dưới ánh đèn, hai người đang dành cho nhau một nụ hôn say đắm.

Với một người sống kín đáo, đứng đắn như A Hoành, bình thường nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng lúc này, cô quên cả việc tránh đi, trân trân đứng nhìn chàng trai đó...

Ngôn Hi.

A Hoàn khẽ mấp máy môi nhưng không phát ra được tiếng nào.

Rõ ràng cô chưa bao giờ nhìn rõ tướng mạo của chàng trai đó, chưa bao giờ nói chuyện với anh nhưng trong lòng lại có ấn tượng hết sức sâu sắc.

Trong khoảnh khắc mơ màng đó, chàng trai như phát hiện ra ánh mắt sau lưng mình, bèn buông tay đang ôm eo cô gái ra, quay đầu lại, lặng lẽ nhìn kẻ ngó trộm vô tình bắt gặp kia.

A Hoàn giật bắn trước sự vô lễ của mình, trân trân nhìn vào đôi mắt chàng trai.

Bất chợt bên tai vang lên tiếng nổ rền.

A Hoàn nhìn Ngôn Hi một lát, đôi mắt anh đen như mực, xen lẫn chút rực rỡ của hoa đào và những đốm sao lạnh lấp lánh trong làn nước, ánh mắt chiếu thẳng vào cô một cách lạnh lùng, cao ngạo và thờ ơ.

A Hoàn vội cúi đầu, bím tóc dài quất vào bên má, luống cuống tìm đường bỏ đi.

A Hoàn về đến nhà trong trạng thái như người mất hồn, trời đã tối hẳn, bà Trương vẫn đang đợi cô từ sáng đến giờ.

Cô chạy một mạch về nhà mà đầu óc như đang ở trên mây, chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, vội bê cốc nước trà trên bàn lên uống ừng ực, cuối cùng nước sặc lên mũi, ho sù sụ.

Đúng lúc Tư Hoán xuống tầng, thấy A Hoàn đỏ mặt tía tai ho dồn dập thì vỗ lưng cho cô, Một lúc sau, A Hoàn mới dứt cơn ho, quay lại thì thấy Tư Hoán.

“Sặc à?” Tư Hoán mỉm cười hỏi.

A Hoành gật đầu, từ trước tới nay, khi đứng trước người nhà học Ôn, cô rất ngại lên tiếng, nếu bắt buộc phải nói, cô cũng chỉ dùng những từ đơn giản nhất mà mình có thể phát âm được rõ ràng.

“Đợi đã...” Một ngày hôm nay A Hoành có tâm sự, mặc dù ngại nhưng vẫn gọi Tư Hoán lại.

“Hả?” Tư Hoán liền quay đầu lại.

A Hoành đi lên lầu, một lát sau kéo một chiếc va li xuống.

“Cái gì vậy?” Tư Hoán thắc mắc.

“Quần áo của bạn ấy... ở đây.” A Hoành chỉ vào chiếc va li rồi nhẹ nhàng giải thích.

“Bạn ấy?” Nụ cười trên môi Tư Hoán dần tắt ngấm, ánh mắt cũng lạnh lùng hơn.

“Quần áo, phải mặc.” A Hoành biết Tư Hoán đã hiểu lầm ý mình nhưng vì nói năng lắp bắp nên không biết giải thích thế nào.

“Em không cần phải như thế.” Tư Hoán biết là A Hoành đang nói về Nhĩ Nhĩ, nét mặt trở nên lạnh lùng hơn.

Mặc dù anh và A Hoành là anh em ruột nhưng vì Nhĩ Nhĩ mà trong lòng bài xích A Hoành, có điều thấy cô bé chưa bao giờ nhắc đến Nhĩ Nhĩ nên dần dần cũng thấy yên tâm hơn.

Bây giờ, A Hoành bỗng nhiên lôi Nhĩ Nhĩ ra, Tư Hoán không khỏi cảm thấy đó là một sự giễu cợt ác ý.

A Hoành xách chiếc va li đến trước mặt Tư Hoán, nhìn anh với ánh mắt dịu dàng, ra hiệu cho anh mở ra.

Tư Hoán liền tỏ ra bức bối, mặt lạnh như băng, gạt tay cô ra, chiếc va li bật mở và rơi xuống đất.

Bà Trương đang đun lại cháo trong bếp, nghe thấy tiếng động lớn liền chạy vội ra phòng khách, nhìn đồng quần áo vương vãi dưới đất, toàn bộ đều là đồ mà thu mới mua chưa mặc đến.

“Sao vậy? A Hoàn, cháu mang quần áo mẹ cháu mới mua cho cháu xuống đây làm gì?” Bà Trương nhìn đồng quần áo Uẩn Nghi mới mua cho A Hoàn gần đây bằng ánh mắt thắc mắc. Mặc dù lúc đó con bé không nói gì nhưng xem ra có vẻ rất vui, lạ một điều là sau đó không thấy nó mặc lần nào.

Tư Hoán vô cùng sửng sốt, đứng chôn chân tại chỗ, lát sau mới lặng lẽ nhặt một chiếc áo len lên xem, lật phần mác ra, quả nhiên là kích cỡ của Tư Nhĩ, ngẩng lên thì thấy khuôn mặt bình tĩnh của A Hoàn mà vô cùng áy náy.

“Mẹ...” Tư Hoán định nói gì đó, nhưng khi ánh mắt chạm vào bộ đồng phục quá đồi giản dị, ống tay đã sờn của A Hoàn, anh lại không thốt ra được lời nào.

Sao mẹ lại không biết A Hoàn cao hơn Nhĩ Nhĩ nhiều nhỉ?

Bà cố tình làm như thế để thể hiện sự bất mãn đối với ông nội ư?

Lần đầu tiên Tư Hoán phát hiện ra sự bất công của mình và mẹ.

Mẹ đã trút bỏ nỗi đau của mình lên đầu A Hoàn một cách vô tình hay hữu ý.

Còn anh thì mim cười và trợ giúp một tay.

Cô bé này đã nhận ra hết vấn đề nhưng vẫn bình tĩnh mỉm cười đón nhận.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Chú Vẹt Thệt Kho Tộ

Sau ngày hôm đó, Tư Hoán luôn cố giữ khoảng với Ôn Hoàn, không giống với thái độ nửa thờ ơ nửa vồn vã như đợt trước, lúc này anh có vẻ như đang cố tình chạy trốn.

Mấy ngày sau, bà Trương đưa A Hoàn đi mua quần áo mùa thu, còn nói Tư Hoán đã dặn như vậy.

A Hoàn cau mày, nói với bà Trương: "Bà à, cháu..."

Bà Trương sống già nửa đời người đời người rồi nên có cái gì che mắt được bà đâu, bà vỗ vỗ tay A Hoàn, an ủi: "Bà biết cháu không có ý đối địch với Tư Nhĩ, chỉ là cháu chưa hiểu được điểm tốt của con bé."

A Hoàn nhìn nét mặt pha chút bất lực của bà Trương rồi đành im lặng.

Chắc chắc Tư Nhĩ rất tốt, rất tốt.

A Hoàn nghĩ ngợi mà lòng nặng trĩu, tựa như có một tảng đá chặn ngay trong tim, khiến cô ngạt thở.

Cô và thế giới này bị một cánh cửa tên là "Ôn Tư Nhĩ" ngăn cách.

Có điều vẫn phải tiếp tục sống thôi. Có ai quy định khởi đầu của một sai lầm ắt sẽ phải đi tới kết cục của sai lầm đâu?

A Hoàn hít một hơi thật sâu rồi cố nén nỗi buồn xuống đáy lòng.

Trong mắt cô, thế giới bên ngoài làng Ô Thủy là một cuộc sống hoàn toàn khác, mang theo sự kì vọng của mình, nhưng do bị hiện thực bài xích mà rơi vào hoàn cảnh nực cười thế này. Cô đơn, lẻ loi nhưng buộc phải có một lí do hòa nhập với niềm hi vọng.

Thông thường, quá trình theo đuổi cũng chính là quá trình “sinh tồn”.

Những hạt mưa mùa thu bắt đầu rơi xuống cùng lá đỏ, làm ướt hết các tòa nhà kiểu Tây màu trắng. Trời bắt đầu tạnh ráo, nắng đã lên, bầu không khí lành lạnh xen lẫn trong lành vừa được gột rửa ủa vào cửa sổ.

A Hoành ngồi trong phòng vui đầu làm bài tập vật lí, thấy đầu óc nặng trĩu, cô bèn đến bên cửa sổ, thò đầu nhìn ra ngoài. Bốn bề lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng lá cây xào xạc trong gió thu.

A Hoành chống khuỷu tay xuống bậc cửa sổ, nhìn xa xăm, chợt giật bản mình vì tiếng kêu "chích chích" trên đỉnh đầu.

Ngước mắt lên thì thấy một chú vẹt với bộ lông màu xanh lam pha xanh lá cây đang đậu trên mái nhà màu trắng, móng vuốt nhỏ xinh cong cong, bên trên có vết máu lốm đốm, đôi mắt nhỏ xinh đen láy, nhìn trân trân vào A Hoành với vẻ tội nghiệp.

A Hoành nhìn chú vẹt, biết chắc chắn nó bị thương và bị lạc trên mái nhà, cô liền vịn một tay vào cửa sổ, kiễ chân, một tay cố vươn ra thật xa, nhưng phát hiện còn một đoạn ngắn nữa mới tới.

"Ngoan nhé, đợi tao một lát!" A Hoành thấy do dự, tự hỏi không biết chim chóc ở thành phố B chỉ nghe hiểu tiếng Bắc Kinh hay không.

Thế nhưng đột nhiên chú vẹt kêu lớn: "Thịt Kho Tộ! Thịt Kho Tộ!"

Thịt Kho Tộ!

A Hoành vô cùng sửng sốt rồi bật cười, nhìn đôi mắt long lanh của nó rồi quay đi, chạy thật nhanh ra ngoài.

Tư Hoán nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập bèn vừa dụi mắt vừa ra mở cửa. Nhìn thấy A Hoành, lúc đầu anh tỏ ra khá ngượng nghịu, sau đó mặt đỏ rần lên, nhẹ nhàng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

A Hoành chỉ nói: "Thịt Kho Tộ, bị thương, mái nhà, không xuống được."

Tư Hoán cố gắng phân tích lời cô nói, sau đó trợn tròn mắt. "Thịt Kho Tộ bị thương, đang bị kẹt trên mái nhà, không xuống được đúng không?"

Trán A Hoành lấm tấm mồ hôi, nhưng khi nhìn thấy Tư Hoán cố gắng phân tích lời mình, cô liền cười khúc khích.

Nỗi buồn bực trong lòng cũng tiêu tan. Cô kéo gấu áo Tư Hoán, lôi anh về phòng mình, thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn chú chim non tội nghiệp đang đứng trên mái nhà.

"Thịt Kho Tộ! Thịt Kho Tộ!" Chú vẹt nhìn thấy Tư Hoán, bèn gọi lớn, đôi mắt sáng ngân ngấn nước mắt về ẩm ướt.

"À! Thịt Kho Tộ!" Tư Hoán buột miệng. Lúc đầu anh còn tỏ ra ngần ngại, nhưng sau khi nhìn thấy chú vẹt nhỏ, liền cởi dép, trèo lên thành cửa sổ.

"A Hoành, đỡ hộ một tay." Tư Hoán cau mày rồi cúi người, men từng bước nhỏ trên thành cửa sổ đến chỗ chú vẹt, tuy nhiên, tư thế này khá khó đứng, nếu thò tay ra bắt chú chim thì người không biết dựa đâu.

A Hoành vội bước đến, hai tay ôm chặt chân Tư Hoán rồi ngẩng đầu lên nhìn anh không chớp mắt, trong lòng cũng thấy run run.

Chú vẹt ngoan ngoãn nhảy từng bước nhỏ vào lòng bàn tay Tư Hoán.

Anh quay lại, sửng sốt nhìn A Hoàn đang ôm chặt chân mình, trông bộ dạng cứ như muốn bế anh xuống vậy. Anh liền bật cười rồi nhẹ nhàng nhảy xuống.

A Hoàn cũng cười, đưa tay đón lấy chú vẹt, đôi mắt đượm buồn vẫn có nét ngây thơ.

“Anh, quen nó hả?” A Hoàn kiểm ít bông lau vết máu cho chú vẹt, chú vẹt tội nghiệp miệng kêu yếu ớt, vẻ như đang nũng nịu.

“Quen.” Tư Hoán gật đầu, móc điện thoại ra, đang định bấm số thì dưới nhà vang lên từng hồi chuông dài.

“Hơ, chủ nhân của nó đến rồi.” Tư Hoán cười để lộ hàm răng trắng tăm tắp.

A Hoàn nhẹ nhàng vuốt ve chú vẹt, nhìn nó bằng ánh mắt cưng nựng, nghĩ chú ta thật tội nghiệp, chắc chắn là chủ nhân của nó phải vô tâm lắm thì mới để nó số lòng và bị thương.

Tư Hoán xuống tầng đón khách. Nửa phút sau, A Hoàn liền nghe thấy tiếng chạy huỳnh huyếch lên tầng và tiếng cười đùa thoải mái.

Làn gió mát thổi tới, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy chàng Đông Gioăng đó.

"Anh?" A Hoàn thốt lên.

"Em là..." Giọng chàng trai uể oải nhưng đậm chất đàn ông.

Anh không còn nhớ A Hoàn nữa.

"A Hoàn." Tư Hoán liếm môi lên tiếng.

"À." Ngôn Hi gật đầu rồi thờ ơ liếc A Hoành một cái, nở nụ cười cho phải phép.

Nhìn thấy chú vẹt trên tay A Hoành, ánh mắt Ngôn Hi liền sáng lên, ngón tay thon dài, trắng trẻo chỉ vào đầu chú vẹt, nói: "Tại mày chạy lung tung mới ra nông nỗi này. Chậc chậc, chân còn bị thương nữa kìa, đáng đời!"

Chú vẹt rất khôn, nhìn Ngôn Hi chăm chú vẻ đáng thương, đôi cánh nhỏ ôm lấy đầu, đôi mắt đen lay láy ngân ngấn nước.

Ngôn Hi liền bật cười, đôi mày tuấn tú khẽ nhướng lên, nhìn rất bá đạo, ngang ngạnh, rồi anh lại mắng tiếp: "Đừng có giả vờ tội nghiệp trước mặt thiếu gia, dám bỏ nhà đi, chắc tưởng ta đây đủ lông đủ cánh tự kiếm ăn được rồi đúng không?" Ngay sau đó, anh tóm lấy đôi cánh của chú vẹt, định tóm chú nhấc lên.

A Hoành thấy thương quá bèn ôm chú vẹt lùi ra sau một bước, khiến Ngôn Hi bị hụt.

"Đau!" A Hoành nhìn càng trai với dáng người dong dong, ôm chú vẹt, nói.

Ngôn Hi ngấn người rồi cũng lùi ra sau một bước, gật đầu và đá nh5 vào Ôn Tư Hoán đứng bên cạnh.

Tư Hoán gãi gãi chóp mũi, nhẹ nhàng nói với A Hoành: "Con vẹt này là của Ngôn Hi nuôi, cậu ta thương nó nhất nên không làm nó đau đâu."

Ngôn Hi cười khẩy, đá vào hông Tư Hoán. "Còn lâu thiếu gia mới thương nó! Chăm nó béo lên rồi cho nó vào hầm canh thập toàn đại bổ nhé!"

Vừa nghe thấy vậy, chú vẹt đang nằm trong lòng A Hoàn bèn xù hết lông, móng vuốt gồng lên, quệt nước mắt với vẻ tuyệt vọng giả vờ chết.

A Hoàn hiểu ý Tư Hoán, biết mình lo lắng hơi thừa, bèn ngượng ngùng buông tay ra, trả lại chú vẹt cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi đón lấy chú vẹt, cười đắc ý. “Đồ chết tiệt, về nhà tao sẽ dùng gia pháp để hỏi tội mày.”

A Hoàn liền nhích đến gần Tư Hoán, hỏi nhỏ: “Gia pháp?”

Tư Hoán cười cười rồi đáp nhỏ: “Chắc Ngôn Hi sẽ nhét bông vào tai mình rồi chơi đàn violin cho con vẹt nghe.”

A Hoàn “ồ” lên, nhìn Tư Hoán, lộ rõ ý cười.

Tư Hoán biết cô đang nghĩ đến điều gì, mặt đỏ rần lên rồi hắng giọng chuyển sang chủ đề khác: “A Hi, bao giờ cậu mua chuồng chim đấy? Thịt Kho Tộ chạy lung tung, không cẩn thận dễ bị thương lắm.”

A Hoàn không hiểu tại sao người thành phố B nuôi chim lại không sẫm lòng chim nhỉ?

“Không mua.” Ngôn Hi nở một nụ cười uể oải. “Người được tự do thì chim cũng phải được tự do chứ. Lão tử ngoài việc cho nó mấy bữa cơm ăn nước uống ra thì có làm gì đâu, sao có thể tước đoạt sự tự do của nó?”

Tư Hoán tròn mắt vì ngạc nhiên.

Ngôn Hi liếc anh một cái, vẻ rất hùng hổ.

A Hoàn mỉm cười, cô phát hiện ra trước mặt Ngôn Hi, Tư Hoán rất dễ trở nên mềm yếu, lần đầu tiên gặp cũng như thế. Hôm nay cũng thế.

Sau này cô mới biết, thế gian này có một cụm từ gọi là “vầng hào quang”.

Và cụm từ này sinh ra là để miêu tả Ngôn Hi.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thiếu Gia Ngôn Hi Coi Trời Bằng Vung

Typer: Hàn Băng Tâm

Kể từ hôm chú vệt tên Thệt Kho Tộ bị Ngôn Hi mang đi, A Hoành và Tư Hoán thân thiết nhau hơn một chút. Thịnh thoảng Tư Hoán lại xoa đầu và đùa với cô hoặc mỉm cười hiền lành.

Đây là... cảm giác có anh trai ư?

A Hoành không xác định được, nhưng sự mơ hồ này lại rất ấm áp nên cô không muốn so đo gì nữa, vì như thế sẽ rất mệt.

Cô muốn được sống thoải mái, sống chân thành, hi sinh một cách từ từ và cũng sẽ được báo đáp từ từ.

Đây là tham vọng, tham vọng với một tâm trạng thấp thỏm, bất an.

Ngày tháng cứ lặng lẽ trôi đi như dòng nước chảy xiết trên con sông thời gian. Lá thu rụng hết, mùa đông lạnh lẽo đã đến.

Không còn ai nhắc đến Nhĩ Nhĩ trước mặt A Hoành nữa, người nhà họ Ôn như đã có sự thống nhất chung, họ đang cố gắng đón nhận A Hoành. Nhưng A Hoành lại có cảm giác họ đang cố gắng chịu đựng, mà chịu đựng thường rất khổ sở, sớm muộn sẽ có ngày bộc phát.

Thế nên, trước khi quả khí cầu có tên “Nhĩ Nhĩ” đó phát nổ, cô chỉ còn cách bình tĩnh chờ đợi, chờ đợi cuộc sống ban tặng cho cô một cơ hội thay đổi quý giá hoặc một niềm vui bất ngờ.

Nhĩ Nhĩ là sự tồn tại khách quan, A Hoàn là một cái tên chủ quan.

Khách quan chủ quan, duy học biện chứng, đây là những kiến thức mà cô giáo chính trị truyền thụ lại cho cô.

Học hành vẫn luôn mang lại sự mệt mỏi, đây là chân lý mà khách quan chủ quan đều không phủ định được.

Mặc dù A Hoàn không oán trách nhưng khi nghe giáo viên “giảng thêm mấy phút” nữa một cách không mệt mỏi, cô lại cảm thấy bụng dạ ầm ỉ biểu tình vì đối.

Vừa hết giờ, học sinh lao về phía căng tin như ong vỡ tổ.

“Ặc! Lão tử lấy nhầm bánh mì rồi! Vị dẫu tây này ăn chán chết đi được!” Tân Đạt Di vừa xoa cái đầu đầu bù xù vừa kêu ầm ỉ, cầu thang cũng run lên bần bật.

Cậu bạn mà Tân Đạt Di gọi là Tiểu Biễn kia có tên Vệ Húc, trông khá đẹp trai, ăn nói nhỏ nhẹ, thích chơi nhảy dây, đá cầu với con gái. Tân Đạt Di nhàn cư vì bất tiện, đặt cho cậu ta biệt danh Tiểu Biễn Thái hay gọi tắt là “Tiểu Biễn”.

Mặc dù Vệ Húc tính tình bên lên, nhẹ nhàng như con gái, nhưng dù gì cũng là một chàng trai, nghe thấy Tân Đạt Di gào lên như vậy, sắc mặt liền tái đi, “hừ” một tiếng rồi lắc lư cái hông, mang chiếc bánh mì ruốc lừ lừ bỏ đi.

“Úi cha cha, chộc tức bạn Tiểu Biễn rồi, cẩn thận hôm nay bạn ấy lại dẫn hết bọn con gái trong lớp đến hỏi tội cậu đấy!” Cậu bạn bên cạnh cười ngặt nghẽo.

“Biễn đi! Còn lâu đây mới sợ tội nó!” Tân Đạt Di bĩu môi tỏ vẻ không thèm chấp. “Đồng chí nào có bánh mì ruốc thì đổi cho lão tử cái?”

Tụi con trai đầu không thích ăn đồ ngọt nên Tân Đạt Di nói vậy vẫn vờ như không hề hay biết.

A Hoành nhìn chiếc bánh mì ruốc trên tay mình, ngần ngừ giây lát rồi chạy đến chỗ cậu ta, mỉm cười đưa chiếc bánh mì ra, nói: “Đổi!”

Mắt Tân Đạt Di sáng lên, nhưng khi nhìn thấy A Hoành, lại trở nên sầm xuống, cậu ta cầm chiếc bánh mì vị dâu tây trong tay rồi ngại ngùng nói: “Tớ không đổi!”

Sau đó một đường parabol tuyệt đẹp xuất hiện, chiếc bánh mì vị dâu tây bị ném ngay vào thùng rác rồi Tân Đạt Di bỏ đi.

A Hoành sững lại, nhìn chiếc bánh mì nằm chỏng chơ trong thùng rác, thở dài rồi nhặt lên, vỗ vỗ bụi dính trên chiếc bánh mì, lẩm bẩm bằng giọng vùng sông nước Giang Nam: “Một tệ tám hào đấy.”

“A Hoành?” Bỗng có người gọi cô.

A Hoành quay lại thì nhìn thấy Tư Hoán, mặc dù biết anh không hiểu tiếng Ô Thủy nhưng cô vẫn có chút ngại ngùng.

“Em mua hai cái bánh mì à? Cho anh một cái, đổi quá!” Tư Hoán vừa cười vừa đưa tay ra, bàn tay rất sạch sẽ, các ngón tay thon dài, anh nhìn A Hoành rồi ca thán: “Hôm nay Hội học sinh có cuộc họp, bận đến giờ mới tan. Bụng đói mà đến căng tin thì bánh mì bị bán hết rồi.”

A Hoành thấy có chút cảm động, bèn đưa chiếc bánh mì ruốc cho Tư Hoán.

"Anh muốn ăn vị dâu tây." Tư Hoán cười, để lộ đôi má lúm đồng tiền sâu hoắm khiến các cô gái qua lại trên cầu thang nhìn mà tim đập thành thịch.

A Hoành cười rồi lắc đầu. "Bẩn rồi."

Tư Hoán mỉm cười tỏ ý không sao, nhưng A Hoành lại giấu tay ra sau lưng rồi cười rất tươi tắn

Cô cầm chiếc bánh mì vị dâu tây, mở giấy gói ra rồi cắn một miếng nhỏ.

A Hoành không phân biệt được sự khác nhau giữa bánh mì ruốc và bánh mì dâu tây, chỉ cảm thấy bánh mì dâu tây có vị ngọt át hết vị chua, không giống với vị dâu tây cô từng ăn, nhưng nếu gọi là bánh mì dâu tây thì không phù hợp lắm nên thấy rất lạ. Tuy nhiên ăn cũng rất ngon.

Ngày lập đông, trời mưa rả rích. Bà Trương dặn đi dặn lại cô rằng tan học thì đến nhà họ Ngôn vì cụ Ngôn mời cả nhà họ Ôn đến ăn sủi cảo.

Cụ Ngôn là anh em từng vào sinh ra tử trên chiến trường của ông nội A Hoành. Trước đây, một nhuôi là đoàn trưởng, một nguòi là chính ủy, một văn một võ, thân nhau như con chấy cắn đôi. Lúc đầu hai cụ giao keo với nhau là sẽ làm thông gia, kết quả hai nhà đều sinh con trai nên đành phải từ bỏ giao kèo này.

Lúc đầu Tư Hoán bảo tan học sẽ cùng A Hoành đến nhà họ Ngôn, nhưng cuối cùng anh lại vướng chuyện của Hội học sinh nên tan muộn. A Hoành ngồi đợi anh ở văn phòng nửa tiếng, Tư Hoán thấy áy náy bèn lấy cớ có việc bận, xin về trước.

"Lạnh không?" Tư Hoán cầm ô hỏi A Hoành, ánh mắt rất đổi dịu dàng.

A Hoành đội mũ áo khoác lên rồi lắc đầu.

Hai người lặng lẽ đi dưới ô, một người bên trái, một người bên phải, cách nhau một sải tay.

Gió lạnh thấu xương, mưa vẫn rơi rả rích, con ngõ nhỏ nhiều năm chưa được sửa sang, bùn đất khá dày.

Hai người vừa đi vừa giậm chân cho đỡ dính bùn, nhưng "ghét của nào trời cho của ấy", giờ tan tầm mọi người đạp xe qua lại nhiều làm đất bắn hết lên người. Hai người liền lấy khăn tay luống cuống lau chùi, được chỗ nọ lại bắn chỗ kia, quần áo cũng ướt già nửa.

"Chạy thôi!" Tư Hoán cười, giục: "Đằng nào quần áo cũng ướt hết rồi."

A Hoành lớn lên ở vùng sông nước, hồi nhỏ nghịch ngợm, suốt ngày dầm nước bắt cá nên không quen che ô. Thấy Tư Hoán đề nghị như thế thì liền gật đầu đồng ý và lao đi giữa làn mưa.

A Hoành chạy giữa làn mưa nhưng cảm thấy mưa ở đây hoàn toàn khác so với mưa ở làng Ô Thủy. Mưa ở Ô Thủy dịu dàng ướt áo, mưa ở chốn này lạnh thấu tim gan, hai cảm giác hoàn toàn trái ngược, trời và đất khiến nỗi nhớ quê càng thêm da diết.

Tư Hoán rảo bước dưới mưa, lặng lẽ nhìn theo bóng A Hoành. Những giọt mưa lạnh ngắt lẫn xuống mặt anh, mắt cũng ướt nhoè vì mưa, cuốn phim cũ mờ hồ của ký ức cũng dần trở nên sắc nét hơn.

Anh từng xem một bộ phim đen trắng. Có cô gái từng tinh nghịch vút chiếc ô trong tay anh đi rồi nắm chặt tay anh chạy dưới màn mưa giăng. Anh đã quen với việc chạy phía sau cô gái đó, quen với việc có bàn tay nhỏ nhắn dúi vào bàn tay mình, quen với việc dõi theo chiếc bóng của cô ấy ngày một lớn hơn trong mưa, quen với việc gọi cô là "Nhĩ Nhĩ".

Nhĩ Nhĩ của anh, giữa cơn mưa mùa đông, tiếng cười giòn tan đó rất giống với chim én gọi bầy giữa những ngày tháng Tư.

Anh là anh trai của Nhĩ Nhĩ, hồi trước những tưởng là anh trai ruột, nhưng chỉ trong một đêm, anh và người em gái thân nhất lại trở thành hai

người xa lạ.

Nhiều lúc anh thấy giận ông nội lắm. Nếu đã biết rõ sự thật, biết rõ Nhĩ Nhĩ không phải em giá ruột của anh thì tại sao lại để mặc cho bọn họ thân nhau như vậy? Cứ để mặc dòng máu của họ ngấm vào cơ thể nhau mới nói cho anh biết người thân nhất mà anh từng vui đùa sớm tối đó không có mối liên hệ gì với anh.

A Hoành đi trước vẫy tay mỉm cười với anh, nhưng anh lại không thể mỉm cười với cô, đến giả vờ cũng không làm được.

Cỏ thơm tháng Tư đã lụi tàn, hoa đào nở rộ từng chùm, nhưng không còn rực rỡ như ngày trước.

Sau khi về đến nhà, trong nhà chẳng còn ai, cụ Ôn để lại mẫu giấy nói đến nhà họ Ngôn trước, bảo bọn họ tan học thì đến đó ngay.

A Hoành và Tư Hoán vội vã thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Lúc này mưa đã tạnh.

“Nhàn anh Ngôn Hi ở đâu?” A Hoành tò mò hỏi.

“Em thấy rồi mà.” Tư Hoán cười rồi dẫn A Hoành vòng qua vườn hoa, men theo con đường rải đá khúc khuỷu đến một khu nhà kiểu Tây màu trắng phía sau cây cổ thụ.

“Đến rồi, đây là nhà Ngôn Hi.” Tư Hoán cười rồi chỉ tay về phía khu nhà.

“Hay nhỉ, ông Ngôn, họ Ngôn.” A Hoành lầm bầm.

Tư Hoán tỏ ra rất thoải mái, anh cười, đôi mắt sáng ngời.

Có gì mà hay? Ông Ngôn không mang họ Ngôn thì chẳng lẽ mang họ Ôn như bọn họ ư?

“Ông Ôn, cháu giá ông vui tính thế!” Một tiếng cười sảng khoái và giọng nói sang sảng cất lên.

A Hoàn định thần nhìn lại mới phát hiện ra cửa đã mở, Ngôn Hi và mọi người đang đứng ở đó, mặt liền đỏ bừng.

Ông nội nhìn cô, ý cười hiện rõ trong đáy mắt, bên trái là bà Uẩn Nghi, bên phải là một cụ già dáng dấp cao to, tóc bạc, lông mày rậm, ánh mắt sáng ngời, trông rất uy nghiêm.

Ngôn Hi rất đẹp trai, tướng mạo khác hẳn với ông cụ, nhưng ánh mắt lại rất giống ông, cũng kiêu ngạo, có hồn như thế.

“Cháu chào ông Ngôn.” Tư Hoán cúi đầu lễ phép chào hỏi rồi đứng cạnh Ngôn Hi, hai anh chàng bắt đầu chuyện trò với nhau.

“A Hoàn chào ông Ngôn đi con.” Bà Uẩn Nghi nhìn A Hoàn, nở một nụ cười hiếm hoi, chắc cũng thấy buồn cười trước câu nói của con gái.

Kể từ khi A Hoàn đến nhà họ Ôn, hôm nay là lần đầu tiên bà Uẩn Nghi nhìn thẳng vào con gái.

Bà là người phụ nữ nặng tình, bao tình cảm sâu nặng dành cho đứa con gái nuôi không lấy lại được nên đành tiếp tục yêu vậy. Còn cô bé trước mặt, trái tim bà rõ ràng có sự rung động nhưng không dám lại gần.

“Cháu chào ông Ngôn ạ.” Tiếng phổ thông của A Hoàn vẫn lơ lơ như vậy, nhưng tư thế cúi người trông rất lễ phép.

“A Hoàn, Ôn Hoàn, hay! Tên rất hay!” Ông cụ cười, nhìn A Hoàn mà càng thấy tội nghiệp. Chuyện năm xưa là do ông một tay sắp đặt, ông

thật sự cảm thấy áy náy và thương cô bé này.

“Ngôn Soái, ông thử nói xem cái tên này hay ở đâu?” Ông Ôn cười tủm tỉm.

“Hay tức là hay thôi, tôi bảo hay là hay!” Ông Ngôn Soái liếc ông Ôn một cái, hàng lông mày rậm cau lại, có nét gì đó khá trẻ con.

“Chẳng có thiên địa vương pháp gì cả!” Ông Ôn cười giễu.

“Cháu à, cháu đừng có khom lưng mãi như thế. Lão là kẻ quê mùa, cả đời cầm súng chứ có cầm bút bao giờ đâu.” Ông Ngôn trợn mắt, giọng cũng oanh oang.

“Chữ Hoàn lấy trong cuốn Hành Phi Tử - Dương quyền, nằm trong câu “Hoàn bất đồng vu khing trọng”. Thế giới muôn màu, biết bao thăng trầm, thị thị phi phi, chọn nhẹ hay chọn nặng, tất cả đều phải dựa vào cái cân. Cháu gái nhà ta chính là người có sự cân bằng.” Ông Ôn nhìn đứa cháu gái mà ánh mắt lộ rõ rạng ngời, tinh anh.

Ông Ngôn Soái liền cười ha hả. “Ông Ôn già nên lẫn thần rồi, ai lại ví cháu gái mình với cái cân hả?”

Ông Ôn lắc đầu rồi thở dài.

Nhưng ánh mắt A Hoàn lại sáng lên.

Hồi nhỏ, cha nuôi đặt tên cho cô là “Hằng”, có nghĩa là “vĩnh hằng”, đi với tên Tại, có nghĩa là “vĩnh hằng bên nhau”, mong hai chị em trường thọ, có cuộc sống đủ đầy. Có điều sau này, khi vào tên hộ khẩu, công an hộ tịch lại viết sai chữ nên mới dùng chữ “Hoàn” này, thực ra không phải như lời ông Ôn nói là mượn tên trong sách cổ.

Tuy nhiên, câu nói của ông gần như đã khiến mọi ầm ỨC chất chứa trong lòng cô tiêu tan, ánh mắt nhìn ông cũng rạng rỡ hẳn lên.

“Bao giờ ăn sủi cảo đấy ông, cháu đói rồi!” Trước đó Ngôn Hi chỉ nghe người lớn nói chuyện chứ không xen vào, đến lúc này mới tranh thủ nhắc nhở một câu. Mắt anh sáng long lanh nhìn ông nội, bộ dáng rất ngoan hiền, giọng nói cũng rất dễ thương.

“Thằng chết tiệt này! Cháu gào cái gì chứ!” Ông Ngôn Soái bực mình, mắng yêu.

Ngôn Hi liền nhanh nhẹn trốn ra sau lưng bà Uẩn Nghi và làm mặt hề, trông rất ngây thơ vô tội.

A Hoàn thấy anh hoàn toàn khác với vẻ cao ngạo, coi trời bằng vung ngày thường thì khúc khích cười.

“Cháu xem, em gái cũng cười cháu rồi kia kìa, thật chẳng hiểu chuyện gì cả!” Bà Uẩn Nghi cười, vỗ vỗ vào bàn tay thon dài của Ngôn Hi rồi quay sang nói với ông Ngôn Soái: “Bác Ngôn đừng giận, Tiểu Hi tính còn trẻ con, nghịch ngợm, bác nữ lòng nào đánh nó?”

“Nể mặt Ôn Hoàn, hôm nay ông tha cho mày đấy!” Ông Ngôn Soái trợn mắt nói.

“Lão Ngôn chỉ được cái nói cho sướng cái miệng thôi!” Ông Ôn cười trêu.

Trong mấy ông bạn già chơi với nhau, ông Ngôn nổi tiếng là người chiều cháu.

Từ nhỏ Ngôn Hi đã nghịch ngợm, quấy phá, ông bực lắm, giơ tay lên định đánh, nhưng chưa kịp hạ tay xuống, cậu bé đã gào lên khóc ầm ĩ, vừa khóc vừa hát: “Bắp cải trắng, đất khô cằn, ba tuổi mồ côi cha, năm tuổi mồ

côi mẹ,...” Hàng xóm láng giềng nghe mà rớt nước mắt, chỉ thẳng vào ông Ngôn trách ông nhẫn tâm, nhà ông phải thấp không biết bao nhiêu tuần hương mới có được đứa cháu này, nếu có mệnh hệ nào thì ông còn mặt mũi đâu mà nhìn tổ tiên nữa!

Ông Ngôn nhìn thẳng cháu ngân ngấn nước mắt, càng nhìn càng thấy không nổi, rồi nói: "Chứ sao nữa, có nhà ai cỡ cháu đẹp như cháu tôi không?" Nhà ông Ôn, nhà ông Lục, nhà ông Tân cộng lại cũng không thể bằng!"

Ai ngờ, câu này lan ra ngoài, ông Tân không chịu. Các thủ trưởng thường mang hai ông ra so sánh, hai người vốn đã không ưa nhau, quân hàm lại càng lớn càng có nhiều cái để so sánh. Lấy vợ so sánh, đẻ con so sánh, có cháu lại càng phải so sánh.

Ông Tân liền bế cháu nội Tân Đạt Di sang gặp ông Ngôn để lí luận: "Ông già lắm cẩm kia! Dựa vào đâu mà ông nói thẳng Tân Đạt Di nhà tôi không xinh xắn bằng thằng Ngôn Hi nhà ông! Ông thử nhìn thẳng cháu nhà ông xem, miệng thì nhỏ, ăn mì còn khó, chẳng khác gì con gái, chẳng có tướng đàn ông tí nào cả! Thế mà ông còn mặt mũi nói cháu mình đẹp nhất, tôi đến ngưỡng thay cho ông!"

Ông Ngôn liền vỗ tay đánh đét một cái, quát: Có bà nội ông mới lắm cẩm ấy! Thằng Tân Đạt Di nhà ông mà xinh xắn hả? Tóc tai thì chống ngược lên, người nào không biết lại tưởng ông đang bế con khi! Khi thì thôi đành chấp nhận, lại còn cẩm nữa, là bạn bè chơi với nhau đã lâu nên tôi ngại chưa nói với ông đấy thôi!"

Hồi ấy, Tân Đạt Di đã gần lên ba rồi mà vẫn chưa biết nói. Còn Ngôn Hi hai tuổi đã chạy lăng xăng khắp nơi, nịnh “chú đẹp trai, cô xinh gái” để noi kẹo ăn rồi.

Đây là nỗi đau thầm kín của ông Tân, thế nên ngày ngày ông đều bế Tân Đạt Di chửi rủa ông cháu nhà họ Ngôn, Tân Đạt Di cũng chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng, ba tuổi ba tháng ba ngày, cậu chàng mới cất lời vàng, câu nói đầu tiên mà cậu thốt ra chính là: “Ngôn Hi, cái thằng lẩm cẩm kia!”

Câu nói này đã khiến già trẻ gái trai trong khu nhà cười đau bụng mấy tháng liền.

Lòng tự trọng của Ngôn Hi bị tổn thương, chạy khắp sân đuổi Tân Đạt Di, bắt được liền chửi: “Cha thằng Tân Đạt Di lẩm cẩm, mẹ thằng Tân Đạt Di lẩm cẩm, ông nội thằng Tân Đạt Di lẩm cẩm, bà nội thằng Tân Đạt Di, cả nhà thằng Tân Đạt Di lẩm cẩm!”

Vả thế là trở thành bài vè kinh điển, réo đi réo lại quanh năm suốt tháng.

Ngôn Hi vốn là cậu bé coi trời bằng vung, từ nhỏ đã có tính thù dai. Người ta bắt nạt anh một phần, anh nhất định phải đòi lại mười phần, hôm nay thiếu một phần thì ngày mai phải bù lại cho bằng được.

Chính vì thế ông Ôn không quý Ngôn Hi, nhưng vì nể mặt bạn cũ nên vẫn coi như cháu trong nhà. Điều ông lo lắng nhất là Tư Hoán thân Ngôn Hi quá sẽ sinh hư.

“Chỉ có cô là thương cháu.” Anh chàng này nói như đang diễn kịch trên sân khấu, còn quỳ một chân xuống, nắm lấy tay bà Uẩn Nghi, cười rất ranh ma rồi nói liến thoắng: “Cô ơi, cô tốt với cháu như thế chắc là yêu cháu lắm nhỉ? Ui da, cháu thấy xấu hổ quá. Hay là cô bỏ chú Ôn đi rồi lấy cháu nhé!”

“Lớn bằng ngần này rồi mà còn lắc các vậy, để chú Ôn nghe thấy thì mày lại ăn đòn!” Bà Uẩn Nghi cười vẻ thân thiết.

“Chú ấy có nhà đâu!” Ngôn Hi không thềm để tâm, mắt liếc xéo Tư Hoán. Tư Hoán khóc dở mếu dở. Ngôn Hi chỉ hơn anh nửa tuổi, hồi nhỏ đã bắt anh gọi là anh nhưng anh không chịu, không biết bị tiểu bá vương họ Ngôn kia đánh bao nhiêu lần.

Cuối cùng tiểu bá vương họ Ngôn tuyên bố thẳng thừng: “Cậu không gọi tôi là anh, tôi cũng chẳng cần! Đợi khi nào tôi lấy cô Uẩn Nghi, cậu sẽ phải gọi tôi là cha!”

Và thế là hăn vất óc hơn chục năm trời để được làm cha đường của Tư Hoán.

Tư Hoán mấp máy, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Ngôn Hi. Tại sao tên lưu manh này lại ăn nói như thế chứ! Chẳng biết phép tắc gì cả!

“Thằng nhóc này, đừng có ăn nói linh tinh!” Ông Ngôn Soái tức đến tái mặt, kéo cổ áo Ngôn Hi đến trước mặt A Hoành, nghiêng răng ken két, nói: “Cháu nói với em A Hoành đi, cháu tên là gì?”

Ông Ngôn Soái không biết rằng A Hoành và Ngôn Hin đã gặp nhau trước đó.

Hai chữ “Ngôn” và “Hi” đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng cô và không thể xóa mờ.

“Ngôn Hi.” Anh liếc A Hoành một cái.

“Ôn Hoành.” Cô cười, ánh mắt trong veo, nói năng rụt rè.

Cuối cùng cô cũng đã có thể gọi tên anh một cách danh chính ngôn thuận.

Sau nhiều lần gặp gỡ tình cờ, cuối cùng họ đã chính thức quen nhau.

Cả hai đều không lưu tâm đến sự tương ngộ này.

Một người mười lăm, một người mười bảy, đều là độ tuổi trăng rằm.

Thế rồi, oan gia ngõ hẹp, một vở kịch hay ra đời.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Người Khác Cũng Là Một Người

Tháng Mười hai đã phải dùng lò sưởi, phòng ốc rất ấm áp, hoàn toàn trái ngược với bên ngoài. A Hoành vừa bước vào nhà, lập tức cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên.

Nét đặc sắc trong cách bài trí của nhà họ Ngôn là các bức ảnh bài trí trên tường, từng bức như tranh rất sắc nét, nổi bật. Lại là, những con người và cảnh vật trên hình tựa như được phú chi một linh hồn mới, vừa ấm áp vừa lạnh lùng.

“Của gã Ngôn Hi đấy.” Tư Hoán nhìn theo ánh mắt cô. “Ngôn Hi có năng khiếu nghệ thuật bẩm sinh, rảnh rỗi là lại đi lang thang vẽ tranh, chụp ảnh, trò nào cũng giỏi.”

“Bức ảnh ở góc tường kia chụp khi bọn anh đi chơi vào năm ngoái.” Tư Hoán chỉ vào bức ảnh ở góc tường rồi hỏi. “Em đoán xem chụp ở đâu?”

A Hoành nhìn chăm chú, càng nhìn càng thắc mắc. Rõ ràng là có nước và khói bốc lên nghi ngút, giống như đang ở trên mây, nhưng tự nhiên lại có mấy viên đá kết nâu, hình thù rất kì dị.

Cô liền lắc đầu.

Ngôn Hi chỉ vờ vai Tư Hoán một cái rồi đi vào bếp.

“Dưới suối tắm nước nóng, cậu ấy quỳ ở đó rồi chụp,” Tư Hoán nhìn tấm ảnh rồi cười. “Gã này luôn nghĩ ra được những trò quỷ quái.”

A Hoành cũng cười, cô nhìn bức ảnh rồi tần ngần lại gần, sờ lên vân khói, đá kết nâu, lòng đầy ngưỡng mộ.

“Lần sau cho em đi với nhé?” Cô nhìn Tư Hoán, rụt rè đề nghị.

Cha cô từng dạy rằng, đọc ngàn cuốn sách không bằng đi ngàn dặm đường, khi còn trẻ hãy cố gắng làm người có chí. Cô khát khao sự ấm áp nhưng cũng khát cọng sự phiêu bạt. Sự phiêu bạt này là lý tưởng táo bạo chứ không phải sự nổi loạn tuổi dậy thì.

Cho dù là Vân Hoành hay Ôn Hoành thì cô vẫn luôn chín chắn, điềm đạm. Tuy nhiên, tự do là bản tính của thiếu niên, cô muốn thảnh thơi được đi đâu đó để thay đổi không khí.

Dĩ nhiên, nhìn ánh mắt của Tư Hoán đủ hiểu yêu cầu của cô đã làm khó cho anh.

“Ok.” Sau lưng có tiếng đáp ậm ờ.

A Hoành liền quay lại, thấy Ngôn Hi đang ở gần đó, khéo léo bê một chiếc bát sứ, đựng đầy sủi cảo, đôi mắt bị mái tóc lòa xòa che mất, còn đôi môi rất đỏ và mềm mại.

“Cám ơn anh.” Lòng bàn tay cô rịn đầy mồ hôi, cô cảm thấy như trút được một gánh nặng ngàn cân.

“Ờ.” Ngôn Hi không có thời gian để tâm đến cô.

Tư Hoán nhìn Ngôn Hi với ánh mắt sững sốt nhưng anh vẫn cười. Ngôn Hi đã quyết định như vậy, anh cũng chẳng phản đối làm gì.

“Ăn sủi cảo thôi các con!” Một người đàn ông trung niên khá mập và thấp, đeo tạp dề và bưng sủi cảo đi ra, cười híp mắt nhìn đám thanh niên trong nhà.

“Tiểu Hi, mang ra phòng ăn mà ăn, lom khom ở đây còn ra thể thống gì nữa!” Người đó nhìn Ngôn Hi và đá anh một cái.

“Á, chú Lý, lại bắt chú phải bê ra tận đây, thật ngại quá.” Tư Hoán bước đến và lịch sự đón lấy đĩa sủi cảo.

“S9ây là A Hoành có phải không nhỉ?” Người đó chăm chú nhìn A Hoành.

“A Hoành, đây là chú Lý, trợ lí của ông Ngôn.” Tư Hoán nói nhỏ với A Hoành.

“Cháu chào chú Lý!” A Hoành nhỏ giọng chào.

“Chào cháu!” Người đó gật đầu, nét mặt lộ rõ phấn khởi, nước mắt như muốn trào ra. Sau đó, ông bước đến trước mặt A Hoành rồi vuốt nhẹ tóc cô, nhẹ nhàng nói: “Con ngoan, về được nhà là tốt rồi, chắc con phải chịu nhiều khổ cực lắm nhỉ.”

A Hoành hơi sững lại, Tư Hoán cũng sững sờ, chỉ có Ngôn Hi tiếp tục cúi đầu chiến đấu với bát sủi cảo.

“A nh Lý đâu nhỉ.” Tiếng ông Ngôn Soái sang sảng từ bàn ăn vọng ra.

“Có mặt!” Chú Lý giơ tay chào theo kiểu nhà binh, giọng cũng rất dứt khoát.

“A Hoành, ăn nhiều lên.” Bà Trương nhìn cô nhắc nhở.

“Bà và chú Lý làm đấy, thơm lắm!”

A Hoành gật đầu lia lịa.

“Mọi người có đoán ra loại nhân nào không?” Chú Lý cười tủm tỉm, từ trước đến giờ chú luôn là hoạt náo viên của cả nhà.

“Có tôm nõn, thịt lớn, hải sâm.” Tư Hoán lấy răng miết nhẹ phần nhân ở đầu lưỡi, đôi má lúm đồng tiền trông rất duyên.

“Bí xanh, măng.” Cụ Ôn lên tiếng.

“Bột gừng, hành băm, mì chính, nước xương hầm.” Bà Uẩn Nghi nếm phần nước rồi lên tiếng.

“Vẫn còn thiếu.” Chú Lý cười.

Mọi người cố gắng nhai thật kĩ rồi đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ thắc mắc. Còn cái gì nữa nhỉ? Những người có mặt ở đây, người nào chẳng ăn đẽ sơn hào hải vị rồi, một người không đón được đã đành, chẳng lẽ tất cả đều không đoán được.

“Cháu giá nói thử xem.” Ông Ngôn Soái nhìn A Hoành hồi lâu, thấy cô chỉ ngồi lặng lẽ, bèn thử trêu cô bé.

A Hoành liền ngẩng lên, lí nhí nói: “Vỏ quýt ạ.”

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía chú Lý. Chú Lý cười càng hiền từ hơn, các nếp nhăn ở đuôi mắt cũng hiện rõ. “A Hoành nói đúng rồi. Thịt lợn mua hôm nay hơi mỡ, tôi sợ cậu Ngôn Hi kén ăn nên băm ít vỏ quýt vào, vừa giảm độ ngậy vừa đỡ tanh, nhất cử lưỡng tiện.”

“Á! Mẹ Lý, mẹ biết rõ là con không ăn được thịt mỡ mà còn hành con thế ư! Con phải trừ lương của mẹ mới được! Trừ ngay! Trừ ngay lập tức!” Ngôn Hi trề môi, trêu chú Lý, anh vẫn thường trêu chọc, gọi chú là mẹ Lý như vậy.

“Ồ, thiếu gia không phải lo, lương của tôi không phải do thiếu gia quản.” Chú Lý vui vẻ nói.

Vì thời chiến tranh chú lập được công lao to lớn nên được nhập trợ cấp đặc biệt của Quốc vụ viện, đến nhà họ Ngôn làm giúp việc hoàn toàn là nề mặt lãnh đạo cũ của mình mà thôi.

Ngôn Hi cảm thấy hiếu thuận với “bảo mẫu” trong nhà là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa nên đành im miệng.

A Hoành đã no, nhưng ông Ngôn nhiệt tình mời nên đành bắt chước Tư Hoán, ăn từng miếng nhỏ, vừa lịch sự vừa giết thời gian.

Qua làn khói nghi ngút, cô nhìn thấy Ngôn Hi đang ngoẹo đầu trên xô pha xem ti vi, mái tóc đen che trước trán, chiếc áo đỏ mềm mại trông bắt mắt vô cùng.

A Hoành chưa từng gặp cha mẹ Ngôn Hi. Lúc đầu cô còn tưởng họ bận công chuyện, về sau nghe ông nội và mẹ nói chuyện với nhau, dần dần cô đã hiểu ra vấn đề.

Hóa ra cha mẹ Ngôn Hi đều là tham tán đang đi sứ ở Mỹ, khi Ngôn Hi chưa đầy một tuổi, họ đã ra nước ngoài.

Trước đó, ông nội nói với mẹ thế này: “Tiểu Hi khá tự do, vô tổ chức, lại không có cha mẹ ở bên, Ngôn Soái cũng không phải là người biết cách nuôi dạy trẻ, được như thế cũng là tốt rồi. Tư Hoán nhà mình chơi với nó, tốt thì tốt đấy nhưng không nên học cái tính đó của nó.”

Không hiểu tại sao A Hoành nghe mà cũng thấy hơi khó chịu. Cô lặng lẽ lên phòng, miệt mài làm đề Tiếng Anh. Nói ra cũng buồn cười, A Hoành nói tiếng phổ thông không sỏi nhưng tiếng Anh lại đọc khá lưu loát, như lời Tư Hoán nói thì là “rất có tiềm năng bán nước”.

Tư Hoán có một người bạn chơi thân từ nhỏ, họ Lục, đang du học ở Vienna, khi gọi điện thoại, hai người thường dùng tiếng Anh để nói chuyện, tranh thủ luyện speaking luôn.

Một lần, khi điện thoại đổ chuông, đúng lúc Tư Hoán đang bận việc nên không thể nhắc máy, bèn nhờ A Hoàn nghe hộ. A Hoàn ập ứng hồi lâu mà không nói được từ “xin chào”, đối phương lại hỏi: “Siwan?”

“Siwan has something at hand, this is his sister, please wait a minute”
(*)

(*): Có nghĩa là: “Không ạ, anh Siwan đang bận chút việc, tôi là em gái anh ấy, xin chờ giây lát.”

A Hoàn khá xúc động, thầm nghĩ đây là lần đầu tiên cô nói năng gãy gọn như vậy kể từ khi đặt chân đến thành phố B.

Tư Hoán nhìn thấy vẻ mặt đó của A Hoàn thì liền cười rũ rượi.

“Nhĩ Nhĩ à?” Đầu bên kia vang lên tiếng phổ thông bằng một giọng rất ấm.

A Hoàn im lặng, hồi lâu mới trả lời đối phương: “Another, another...”

Tư Hoán nghe rồi ngẩn tò te nhìn cô. Một lát sau, anh lại nhìn A Hoàn, mỉm cười.

Ờ, một người khác ư?

Hình như không hẳn là hoàn toàn không thể chấp nhận.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cú Bay Của Quả Bóng Rổ

Bộ Giáo dục kêu gọi các trường trung học tham gia rèn luyện thể chất, thành phố B là trung tâm của miền Bắc, ngay lập tức hưởng ứng lời kêu gọi đó, và cũng muốn thể hiện bản lĩnh của mình.

Vì thế giờ thể dục duy nhất trong trường A Hoàn diễn ra vô cùng rầm rộ, học sinh nào cũng phải đặt mua thêm mấy bộ thể dục.

Thầy hiệu trưởng cười, nói: "Các em không chịu khó luyện tập thì phụ công thợ may đồng phục cho các em lắm đấy!" Giờ thể dục đa số là hoạt động tự do, đám con trai túm tụm lại, chiếm cứ sân bóng rổ.

Đám con gái thì xúm lại một chỗ, xì xầm: "Anh chàng râu ria lún phún mặc áo Nike, Adidas kia tưởng mình là Jordan, thực tế là một gã lưu manh. Bộ tóc bết thế kia không biết mấy ngày rồi chưa gội, đại diện tiêu biểu của thành phần "ba không"-"không phẩm chất, không tố chất, không giáo dục", chỉ có thể hình dung bằng một câu: Thảm không nở nhìn, thảm điêu thảm đứng!"

A Hoàn không hiểu nhiều về bóng rổ, nghe thấy lời bình phẩm này thì không khỏi buồn cười. Một lát sau, đám con gái bỗng nhiên im bặt và trở nên bẽn lẽn, thực nữ hơn bao giờ hết.

A Hoàn liếc sang thì thấy một nhóm học sinh khối 11 đang bàn chuyện thi đấu với lớp bọn họ, người đứng đầu chính là Tư Hoán.

Tân Đạt Di nhìn thấy Tư Hoán thỉ cười rất vui vẻ, chạy ra ôm vai bá cổ, rất hợp với cụm từ "bạn từ thời ấu ỉ", đi đâu cũng có nhau. Lối chơi của cậu ta khá mạnh bạo khiến đám con gái đứng ngồi không yên, liền la lối om xòm: "Bà mợ nhẹ tay một chút, làm Tư Hoán bị thương thì đừng hòng vào lớp!"

Nhìn bề ngoài, Tư Hoán khá điềm đạm, anh lịch sự gật đầu với đám con gái, nhưng nghe thấy Tân Đạt Di nghiêng rằng ken két thì không khỏi cười thầm. Anh cũng chẳng nề nang, cướp bóng rồi tiến lên ba bước, ném vào rổ một cách nhẹ nhàng.

Tư Hoán nhang nhẹn như một con rồng, quay phắt lại nháy mắt cười khiến đám con gái giật bắn mình. Cô nào cũng tỏ ra bẽn lễn, rụt rè nhưng miệng không quên chửi rủa Tân Đạt Di vô tích sự, làm mất mặt cả lớp.

Tân Đạt Di trừng mắt ném cái nhìn náy lửa về phía đám con gái. Đám con gái biết tính khí cậu ta nên tiu nghỉu giải tán, sang bên cạnh, chia nhóm chơi bóng rổ. Chỉ còn lại một mình A Hoàn ngồi thu lu trong góc, đột nhiên cảm thấy vô cùng lẻ loi.

Ngồi một lát, chân bắt đầu thấy tê, cô liền đứng dậy, đứng một lát mỏi chân, lại ngồi xồm xuống. Cứ thế mấy lần, A Hoàn liền cảm thấy thật vô vị, thà về lớp làm đề vật lý còn hơn.

Ai ngờ cô vừa đứng dậy, một quả bóng từ đâu bay thẳng vào mặt.

"Bụp!" Một quả bóng chuyền đập đúng vào giữa mặt cô.

A Hoàn ôm mũi ngồi thụp xuống đất, nước mắt trào ra.

Một cô gái chạy đến vỗ vai cô, nói với giọng khá thô lỗ: "Haizz, Ôn Hoàn, cậu không sao chứ?"

"Không... không... không sao." A Hoàn thấy hơi choáng váng, mũi rất đau, tai thì kêu ù ù.

"Cậu nói gì cơ?"

"Không sao." Đầu óc choáng váng, tựa như có ngàn tia sáng đang quay cuồng trong đầu.

"Cậu nói to lên một chút được không?" A Hoàn nói rất nhỏ nên cô bạn kia liền cao giọng hỏi với vẻ bức bối.

A Hoàn bức lắm, thật sự chỉ muốn hét lên: "Cậu thử bị bóng đập vào mặt xem còn nói được nữa không!" Chỉ tiếc là tiếng Bắc Kinh của cô không tốt nên đành ngậm miệng, tự thôi miên mình rằng không đau, không đau.

Chưa đầy mấy giây sau, có cái gì đó âm ỉ chảy từ lỗ mũi qua kẽ ngón tay cô, rơi xuống.

Một dòng máu đỏ tươi.

Ban đầu A Hoàn đã thấy choáng váng, mộ người xúm đến lại càng thấy mơ hồ hơn, cô ngoẹo đầu rồi bất tỉnh nhân sự.

Cô mơ thấy mình đang lạc giữa một vùng trắng toát, lạnh lẽo. Khi tỉnh lại thấy mình đang đắp chăn, bầu không khí ấm áp hơn nhiều so với trong mơ. Cô mở mắt ra thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc - Tư Hoán.

"Em tỉnh rồi à?" Tư Hoán mỉm cười.

"Vâng." A Hoàn mỉm cười, ánh mắt đen lay láy, trong veo, dịu dàng.

"Còn đau nữa không?" Tư Hoán khẽ hỏi, nhìn cô bằng ánh mắt lộ rõ vẻ xót xa.

"Em hết đau rồi." Cô lắc đầu.

A Hoành cảm thấy mình không phải là người hay làm nũng, con nhà nghèo mà thích làm nũng là một chuyện rất nguy hiểm.

Ở nhà họ Vân, cô đã rèn được thói quen, kể cả đau đến điếng người, khi cha mẹ hỏi, nhất định phải trả lời "con không đau".

Chỉ Vân Tại mới có tư cách được đau.

Tư Hoán nhẹ nhàng đặt tay lên mũi A Hoành. Cô vội rút ngay về phía sau, xuýt xoa rồi nhìn Tư Hoán bằng ánh mắt khó hiểu. Tư Hoán liền bật cười, hai lúm đồng tiền hiện rõ, anh vuốt mái tóc đen nhánh của A Hoành, nhẹ nhàng hỏi: "Em xem, vẫn đau đúng không, đau thì đừng cố chịu đựng, hiểu chưa?"

Mắt A Hoành đỏ hoe, lúc đầu cứ tưởng không đau lắm, giờ lại thấy đau tê tái, tuy nhiên trong lòng như đang được một bếp lò sưởi ấm, ấm áp vô cùng.

Lúc trở về lớp, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, đặc biệt là đám con gái. Đan là tiết tự học, A Hoành cảm thấy mình thật may mắn, bèn trở về chỗ chuẩn bị làm đề.

"Ê, bạn tội nghiệp về rồi kìa!"

A Hoành ngẩng đầu nhìn, cô bạn bàn trước đang nhìn cô với ánh mắt khá kì cục.

Cô thực sự bất ngờ.

Các cô bạn khác phì cười, ánh mắt nhìn cô lộ rõ vẻ khinh khỉnh. Đám con trai cũng chẳng quan tâm, mặc dù cảm thấy đám con gái hơi nhỏ mọn nhưng cuộc sống nhàm chán như vậy, có kịch để xem là tốt rồi. Thế nên nhìn bề ngoài thì thấy bọn họ như đang cau mày học bài nhưng tai lại đóng lên lắng nghe.

A Hoành nghĩ ngợi mông lung, chẳng lẽ tổ tiên của loài người ngoài loài vượn ra thì còn có loài lừa nữa ư?

"Ôn Hoành, cậu dạy mọi người đi, sao cậu có thể tính toán thời gian chuẩn xác như vậy, Ôn Tư Hoán vừa bước đến là cậu xỉu ngay được?" Cô bạn ném bóng vào cô ngồi cách đó mấy hàng ghế nói vọng lại, miệng thì cười nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Tay A Hoành run lên, nhưng cô chỉ cúi đầu, tiếp tục học bài.

"Giả vờ gì chứ, cậu không thấy ghê tởm à?"

A Hoành cảm thấy máu nóng trong người bốc lên ngùn ngụt, cô định nói "Tư Hoán là anh trai tớ". Nhưng Tư Hoán rạng ngời như thế, mọi người đều quý mến anh, cô không thể bôi nhọ anh được. Có em gái ăn nói lấp ba lấp bắp không phải là một chuyện đáng tự hào. Cô lớn bằng ngần này, từng có rất nhiều thầy cô dạy dỗ, nhưng chưa một ai dạy cô rằng bị sỉ nhục vẫn phải chịu đựng. Mọi người trong lớp đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Vẻ châm chọc, chế giễu, đắc ý, coi thường lộ rõ trong mắt họ.

Cô lặng lẽ lấy một quả bóng rổ để trong tủ chứa đồ phía cuối lớp học, đập quả bóng đó bằng một lực vừa phải về phía cô bạn kia.

"Á!" Một tiếng kêu đau đớn vang lên.

A Hoành nhìn cô bạn đó nhăn nhó bằng ánh mắt không chút cảm xúc, rồi bình thản nói: "Đau không?"

Cô bạn kia mặt mũi đỏ gay, bức bối trợn mắt nhìn A Hoành. "Cậu làm gì vậy?"

"Cậu đang giả vờ ư?" A Hoành bật cười.

Nếu không ở cùng một hoàn cảnh thì làm sao con người có thể hiểu nỗi đau của người khác?

Vậy nhưng lúc này, ngay đến Tân Đạt Di - người sau này sẽ trở thành bạn thân của cô cũng không nói câu nào.

A Hoành không có tính thù dai, nhưng cô sẽ đời đời ghi nhớ chuyện xảy ra ngày hôm nay.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: 10 Lời Buồn Trong Đêm Tuyết

Thời tiết miền Bắc chuyển lạnh, trung tuần tháng Mười hai mà đã có tuyết rơi. Khi trận tuyết đầu tiên của năm 1998 rơi xuống, người dân thành phố B vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

Từ nhỏ, A Hoành sống ở miền Nam, số trận tuyết cô gặp chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Mỗi lần có tuyết, cô chưa kịp cảm nhận được gì thì nó đã ngừng rơi. Thế nên ấn tượng đối với tuyết của cô rất mơ hồ, chắc nó trắng xốp như bông, lạnh lạnh, và còn một điều nữa là ăn vào sẽ bị đau bụng.

Mặc dù những tính từ này nghe hơi buồn cười nhưng khi Tư Hoán hào hứng gõ cửa phòng cô, gọi: “A Hoành, mau dậy xem tuyết!”, trong đầu cô chỉ hiện lên hình ảnh nghèo nàn đó. Chính vì thế, trong khoảnh khắc mở cửa sổ ra, cô ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời.

Khoảng không mênh mông, nền trời trong vắt, mọi vật đều chìm trong một màu trắng tinh khôi. Giữa không gian bao la đó là những bông hoa tuyết bay lất phất, thật thuần khiết biết bao.

A Hoành bất ngờ liên tưởng đến hoa bồ công anh.

Đó là khi cô còn rất nhỏ. Mẹ cô để dành rất lâu mới có đủ vải may cho cô một chiếc váy bông nhưng lại bị nhựa quả lựu dấy ra. Bà Hoàng hàng xóm nói với cô, lấy hạt bồ công anh giặt là sạch. Cô chờ mãi mới đến mùa xuân để đi nhặt hạt bồ công anh, hoa bồ công anh mềm mại bay khắp nơi, nhưng không thấy hạt của nó đâu.

Vẻ đẹp của nó cũng rất ít khi được gặp, chỉ tiếc là nó không giống với tâm trạng của cô lúc này. Hồi ấy, cô mang một tâm trạng khác khi ngắm biển bờ công anh đó, đó là một nỗi tiếc nuối cho đến tận bây giờ vì không tìm được hạt bờ công anh.

Đất trời mênh mông, tuyết bay trắng trời.

Tuyết rơi cả đêm tạo thành một lớp dày dưới mặt đường, giẫm lên có cảm giác rất mềm và xốp. Các công nhân vệ sinh bắt đầu dọn tuyết, A Hoàn thấy hơi thất vọng.

"Yên tâm, sẽ còn rơi nữa, không ngừng nhanh vậy đâu." Tư Hoán hiểu A Hoàn đang nghĩ gì.

A Hoàn nheo mắt nhìn lên trời, đúng lúc một bông hoa tuyết rơi vào mắt cô, cảm giác lạnh lạnh thật dễ chịu.

"Tư Hoán!" Tiếng ai đó gọi rung cả đất trời.

Tư Hoán liền ngoái đầu lại. Hơ, cặp bài trùng khó kiếm, bà mợ và Ngôn Hi đang đi cùng nhau.

Ba người với anh chàng Lục Lưu đang du học ở Vienna kia chơi với nhau từ nhỏ, nhưng chỉ có hai anh chàng này không bao giờ cặp kè với nhau. Cứ đi với nhau là hành chọe. Mỗi lúc như thế, Tư Hoán đều phải can ngăn và khuyên nhủ hết lời, thế mà lúc sau bọn họ lại khoác vai bá cổ nhe răng cười rất ranh mãnh, còn đá anh. "Bạn Tư Hoán thân mến, bạn không biết yêu cho roi cho vọt, yêu chưa đủ phải cho mấy cú đá ư?"

Tư Hoán liền quệt nước mắt cầu cứu Lục Lưu, anh chàng kia chẳng buồn nhìn anh mà chỉ khẽ đáp: "Ai bảo cậu lảm mồm làm gì? Đánh chết cũng tốt, thế giới sẽ được yên bình."

"Đạt Di, Ngôn Hi." Tư Hoán ra sức vẫy tay.

A Hoành nhìn thấy hai người từ từ đi lại gần. Một người áo trắng, một người áo xanh cao xấp xỉ nhau. Có điều trông Tân Đạt Di khỏe khoắn hơn Ngôn Hi nhiều.

“Tớ vừa nói với Ngôn Hi xong, bảo anh chàng đội mũ ngổ ngổ kia chắc chắn là Ôn Tư Hoán, gọi thử thì đúng là cậu thật!” Tân Đạt Di cười hềnh hệch, mái tóc bù xù như tổ quạ.

“Biến!” Tư Hoán cười đuổi Tân Đạt Di, nhưng vẫn thân mật khoác tay lên vai cậu ta, cười nhìn Ngôn Hi. “Ngôn Hi, sao hôm nay cậu lại đi học với Đạt Di vậy? Hia cậu từ trước đến nay vẫn như nước với lửa cơ mà?”

Ngôn Hi liếc Tư Hoán một cái, không nói gì. Anh mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng, dưới bầu trời đầy tuyết, mái tóc anh càng đen nhánh, đôi môi thêm đỏ và làn da thì trắng ngần, có điều vẻ mặt vẫn lạnh lùng, thờ ơ.

A Hoành nhìn anh, cảm thấy có gì đó rất lạ.

Dường như Ngôn Hi có hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, hôm đó ở nhà anh, trông anh rất nghịch ngợm, hôm nay nhìn anh lại có vẻ giống như trước đây, lạnh lùng và thờ ơ, không để tâm đến bất cứ điều gì.

“Hắn ta đang bị cảm, dở dở ương ương nên đừng nói chuyện với hắn.” Tân Đạt Di liếc Ngôn Hi rồi nói nhỏ.

Những lúc tâm trạng Ngôn Hi bất ổn thì tuyệt đối đừng nên nói chuyện với anh, càng đừng nói đến chuyện chọc tức, nếu không sẽ chết rất thảm.

Đây là bài học mà Ôn Tư Hoán tích lũy được sau mười bảy năm làm bạn với anh chàng Ngôn Hi này. Tiếc là Tân Đạt Di từ bé đã là đứa nhiều chuyện.

"Ngôn Hi, không phải lão tử cảm rằm cậu đâu, cái hay ho của đàn ông thì cậu không học, lại học chu kì sinh lý của chị em phụ nữ, tháng nào cũng phải mất mấy ngày gây sự, chẳng ra thể thống gì cả!" Thấy Ngôn HI chẳng nói chẳng rằng, Tân Đạt Di bắt đầu được đà lấn tới.

Tư Hoán tái mặt, vội kéo A Hoàn trắng sang một bên.

Nói thì lâu mà đến thì nhanh, chỉ thấy anh chàng áo trắng áp sát vào anh chàng áo xanh không biết sống chết mà vẫn nhả răng ra cười rất ngây thơ kia, tung một cước nhanh, mạnh và chuẩn, mông anh chàng áo xanh lập tức dính một vết giày.

Tân Đạt Di loạng choạng, ngã ngồi xuống đất.

"Ngôn Hi, giỏi võ?" A Hoàn nhỏ giọng hỏi Tư Hoán.

"Ngôn Hi không biết võ vẽ gì đâu, chỉ hay luyện đấm bao cát mà bao cát này làm bằng thịt người thôi." Tư Hoán nhìn Tân Đạt Di mông chổng lên trời với ánh mắt thương cảm.

Tân Đạt Di mếu máo: "Ngôn Hi, lão tử không đội trời chung với nhà người! Mẹ kiếp, nhà người chỉ biết đánh lén thôi!"

Ngôn Hi cười khẩy, quát: "Tôi đã nói với cậu rồi mà, hôm nay không được phép chọc tức tôi! Thiếu gia đang có nỗi phiền muộn trong lòng, không thể kiểm soát được hành động của mình đâu."

Tân Đạt Di đuối lý, âm ứ hồi lâu rồi nghiêng răng buông một câu: "Ngôn Hi, người đừng có cậy nhà người đẹp trai mà có thể đá lão tử!"

Tư Hoán ngất xỉu.

Ngôn Hi mỉm cười, nói với vẻ bất lực: "Cha mẹ sinh ra thế, bản thiếu gia đâu có muốn khôai ngô ai gặp cũng yêu như thế này."

Tư Hoán bò dậy rồi tiếp tục ngất xỉu.

A Hoành cười khúc khích.

A Hoành biết rất ít về bà nội, Tư Hoán chỉ thi thoảng nhắc đến một, hai câu, nhưng cô cảm nhận được nỗi nhớ của nhớ của anh dành cho bà.

Mùa đông năm trước, khi A Hoành đặt chân vào nhà họ Ôn, bà nội đã qua đời, mặc dù ông nội là Đảng viên Đảng cộng sản tôn sùng thuyết vô thần, nhưng bà vẫn là tín đồ Thiên chúa giáo hết sức thành tâm. Bà thường dạy Tư Hoán phải sống lương thiện, khoan dung với người và vật, vì vạn vật đều bình đẳng, không được nói dối, làm người nên thành thực, đối xử với người khác phải chân thành, lịch sự.

Dưới sự ảnh hưởng của bà, Tư Hoán cũng là một tín đồ Thiên chúa giáo trung thành.

Khi biết chuyện này, A Hoành không cảm thấy bất ngờ, vì Tư Hoán vốn là người như thế, luôn nhẹ nhàng, lịch sự, nhân hậu, luôn bao dung với người khác. Trong mắt anh, không có sự phân biệt giữa đẹp và xấu, chỉ có thiện và ác, anh có thể bình tĩnh, độ lượng đối xử với mọi người.

Ruby nhiên, ba ngày trước đêm Noel, một chàng trai chưa bao giờ có hành động xốc nổi như thế lại mất tích.

Chính xác là từ sáng sớm hôm đó, A Hoành đã không nhìn thấy Tư Hoán đâu. Lúc đầu, nhà họ Ôn cũng tưởng anh có việc nên đến trường trước.

Kết quả đến tận ngày hôm sau, vẫn chưa thấy Tư Hoán về nhà, gọi điện thoại cho Ngôn Hi, Tân Đạt Di, hai người đều nói không thấy. Còn nơi Tư Nhĩ ở cũng báo tin rằng đã hai ngày nay không thấy cô về nhà. Lúc này mọi người mới hoảng hốt báo cảnh sát, nhờ hàng xóm trong khu cùng tìm hộ.

A Hoành phải ở nhà trông nhà. Cô suy nghĩ miên man, một ngày trước khi mất tích, Tư Hoán vẫn cười nói bình thường, sao tự nhiên lại mất tích đột ngột như thế nhỉ?

A Hoành vào phòng Tư Hoán, căn phòng từ trước đến nay luôn gọn gàng, giờ lại bày bừa đồ đạc. Vừa nãy, mọi người trong nhà đã lục tung phòng anh lên nhưng không tìm được dấu vết gì. Từ trước tới nay, Tư Hoán vốn là người thích gọn gàng, quay về mà thấy phòng thế này, chắc chắn anh sẽ bức mình lắm. A Hoành quyết định dọn dẹp giúp anh.

Mở cửa sổ ra, bên ngoài đang là đêm tối nhưng vẫn nhận ra mọi vật đang chìm trong tuyết trắng.

Đêm nay là đêm Noel, trước đây A Hoành không có khái niệm gì về tết Tây, vì nghe Tư Hoán nói nhiều nên giờ cô mới để ý.

Đêm Noel mà ăn táo thì cả năm sẽ được bình an.

Tư Hoán đang ở ngoài, gió lạnh thế này, không biết có táo để ăn không? Trời rét căm căm mà khôn về nhà, bị cảm lạnh thì sao? Ngốc thật, có chuyện gì sao không nói ra. Nếu không nói được với cô thì vẫn còn mẹ và ông chứ!

A Hoành nghĩ có thể Tư Hoán sẽ về ngay thôi, bèn thu dọn nhà cửa sạch sẽ rồi đi gọt táo.

Khi bê táo sang phòng Tư Hoán, A Hoành vô tình liếc nhìn cuốn lịch treo tường. Tháng Mười hai được dùng bút đen gạch các ngày, cuối cùng dừng lại ở ngày Hai mươi hai.

Ngày Hai mươi hai tháng Mười hai là ngày bà được chôn cất.

Tư Hoán từng nói với cô rằng, bà được ông chôn cất tại nhà thờ lớn nhất thành phố B, nhưng bà không thích nhà thờ đó mà thích nhất là ngôi nhà

thời lúc sinh thời bà vẫn thường đến đó cầu nguyện, Tư Hoán nói chắc chắn linh hồn của bà sẽ ở đó.

Tô... nhà thờ Tô Đông!

Mắt A Hoành liền sáng lên, cô khoác áo vào rồi ra khỏi nhà.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 10 (Tt)

Cô bắt một chiếc taxi. Tài xế vừa nghe địa chỉ liền xua tay từ chối. "Cô bé à, khu vực đó đường đang đóng băng, trơn trượt, khó đi lắm."

"Chú ơi, cháu có tiền!" A Hoành móc hết tiền tiêu vặt trong túi áo ra.

"Haizz, chú ngần này tuổi rồi còn tham lam ít tiền của cháu làm gì?" Bác tài tính tình thẳng thắn, nghe nói vậy thì có vẻ bực.

"Chú đừng giận." A Hoành cuống quýt giải thích: "Anh trai cháu, ở Tô Đông, hai ngày rồi, không về nhà!"

"Vậy à? Thôi thế này nhé cháu gái, chú đưa cháu đến thôn G, chỗ đó cách Tô Đông khoảng một cây số nữa, đường trơn, xe không chạy được, nhưng đi bộ vẫn được, cháu xem thế có ổn không?" Bác tài cũng là người tốt bụng, gợi ý cho A Hoành.

A Hoành vô cùng cảm kích, gật đầu lia lịa rồi lên xe.

Đêm Noel, người trong trung tâm thành phố đông như kiến, xe không chạy nhanh được.

"Chú ơi, nhanh, nhanh nữa đi!" A Hoành như ngồi trên đồng lửa.

"Nhanh nữa thì đâm vào người ta mất!" Bác tài bật cười vì thấy cô gái này nói chuyện rất hay.

"Anh cháu, Tô Đông, lạnh!" A Hoành càng cuống lại càng lắp bắp.

Bác tài có vẻ cũng cảm động, nhìn A Hoành rồi nhẹ nhàng nói: “Ok, ta nhanh thêm chút nữa, không được để anh cháu bị lạnh!”

Khi đến thôn G là nửa tiếng sau đó, A Hoành trả tiền rồi vội vã xuống xe.

Bác tài liền thò đầu ra ngoài cửa kính, nói: “Cháu gái cứ đi thẳng, nhìn thấy biển chỉ đường, rẽ phải khoảng ba trăm mét nữa là tới!”

A Hoành vẫy tay rồi mỉm cười gật đầu.

“Cháu gái, đường trơn đi lại cẩn thận đấy!” Bác tài tốt bụng vẫy tay từ xa.

A Hoành vốn đã có sự chuẩn bị khi bác tài nói đường trơn, nhưng sau khi vồ ếch mấy cú, cô vẫn cảm thấy thật chật vật, nhưng những suy nghĩ mông lung trong đầu đã khiến cô bất chấp sự đau đớn.

Nhờ Tư Hoán không ở nhà thờ Tô Đông thì sao?

Nhờ Tư Hoán không theo cô về nhà thì sao?

Nhờ Tư Hoán đang ở đó với Nhĩ Nhĩ, nhìn thấy cô rồi khó xử thì sao?

A Hoành vừa đi vừa bám vào thân cây, cuối cùng cũng nhìn thấy một tấm biển chỉ đường. Đến khi mò được đến Tô Đông giữa màn đêm, người cô đã ướt sũng mồ hôi và tuyết.

Nhà thờ Tô Đông được thiết kế rất độc đáo, toát lên vẻ yên bình và ấm áp, giống như cảm giác của A Hoành khi nhìn thấy bà trong ảnh. Tuy nhiên, nhà thờ này gần như đã bị bỏ hoang, vì dù sao cũng cách trung tâm khá xa và quy mô không bằng các nhà thờ khác.

Trong nhà thờ đang sáng đèn, à, ánh sáng nhấp nháy thế này, chắc hẳn là nến.

A Hoành đang định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tư Hoán.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Nhĩ Nhĩ, em bảo bà có nghe thấy tiếng bọn mình nói chuyện không?”

Giọng nói ấm áp đó thể hiện rõ vẻ tin tưởng vào đối phương.

“Có chứ, linh hồn bà ở đây, bà vẫn đang nhìn chúng mình.”

Giọng nói rất nhẹ nhàng, dễ nghe.

Nhĩ Nhĩ... ư?

Bàn tay đang định đẩy cửa của A Hoành liền rụt lại. Giờ mà vào trong thì mạo muội quá, để họ nói chuyện thêm lát nữa vậy.

“Ừ, khi còn sống bà thích nhất chỗ này, đêm Noel nào bà cũng đưa bọn mình đến đây.”

Tư Hoán liền cười.

A Hoành thấy hơi đáng tiếc, cô cũng muốn được gặp bà một lần. Ở Ô Thủy, trẻ con đều gọi bà nội là ”a bà”, không biết khi nghe thấy cô gọi là “a bà”, bà nội có vui không?

Ông nội từng nói với cô rằng, nguyên quá của bà chính là Ô Thủy.

A Hoành lặng lẽ mỉm cười, ánh mắt càng dịu dàng hơn. Nếu cô cũng có bà nội yêu thương thì tuyệt vời biết bao, cô sẽ làm một cô cháu gái thật hiếu thảo, cô sẽ đầm lưng, rửa chân, nấu các món ngon mời bà.

À, đúng rồi, nấu các món của Ô Thủy, chắc chắn bà sẽ rất thích. Có thể bà sẽ làm cho cô một cái túi thơm thật đẹp, sẽ mỉm cười hiền từ với cô, sẽ

cầm cán chồi đuổi những kẻ dám bắt nạt cô, sẽ kể cho cô nghe những câu chuyện cổ tích ngày xưa ngày xưa...

“Anh, nếu bà vẫn còn sống thì bà có chịu nhận em không?” Cô gái trong nhà thơ nói với giọng buồn rầu.

Nếu bà còn sống, bà có vui khi cô đến đây không?

Giọng Tư Hoán run run: “Không đâu, không có ai không nhận em cả! Bà nội thương em nhất, chẳng lẽ em quên rồi à? Trước đây anh và em cãi nhau, lúc nào bà chẳng dỗ dành em trước.”

“Nhưng trước đây ông nội cũng rất thương em, bây giờ ông chẳng để ý đến em nữa còn gì.”

Giọng Tư Hoán có vẻ xúc động: “Nhĩ Nhĩ, trước lúc lâm chung bà từng nói với anh rằng, bà và ông đều biết sự thật. Bà biết rõ em không phải là cháu gái ruột của bà, hồi bọn mình còn rất nhỏ, bà đã lén đi điều tra tung tích của A Hoành, nhưng bà lại không đón em ấy về, đến tận khi bà qua đời cũng thế và cũng không đi thăm A Hoành còn gì?”

Cô nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn trong lồng ngực, đêm lạnh thế này mà vết thương lại nóng bỏng...

Cô lặng lẽ trượt từ góc tường xuống nền đất lạnh lẽo, toàn thân lạnh ngắt. A Hoành à A Hoành, cô thầm gọi tên mình, nước mắt nhạt nhòa. Một nỗi buồn tê tái xâm chiếm trong lòng.

Tại sai, tại sao không ai muốn nhận cô?

Tại sao?

Cô đã đóng vai Vân Hoành rất nghiêm túc, khi bị người ta nói khoe sau lưng là con hoang cũng không hề phản bác, vì những điều họ nói đều là sự

thật.

Cô đã đóng vai Ôn Hoàn rất nghiêm túc, mặc dù bị tất cả những người yêu quý Ôn Tư Nhĩ lãng quên, căm ghét nhưng không hề cảm thấy hận họ, vì họ không sai, chính cô đã cưới đi tất cả mọi thứ của Ôn Tư Nhĩ.

Dù sao thì trên thế gian này có Ôn Tư Nhĩ trước rồi mới có Ôn Hoàn.

Cô chưa bao giờ căm hận mình như hôm nay.

Tại sao cô lại ngang nhiên tồn tại như vậy?

Cô có người sinh ra, có người nuôi nấng, nhưng lại... không có người nhận.

Họ có thể quý mến cô, có thể đối xử tốt với cô, nhưng ngoài cô ra, trong lòng họ mãi mãi có người mà họ yêu quý hơn, muốn đối xử tử tế hơn.

Vì người đó mà họ nghiễm nhiên vứt cô vào thùng rác.

Tủi hổ biết bao, tựa như rác rưởi, vứt đi cũng sẽ chẳng thấy tiếc...

"Ôn Hoàn?" Một bàn tay lạnh ngắt đặt lên đầu cô, giọng hơi ngạt đi vì lạnh.

A Hoàn ngẩng lên liền nhìn thấy Ngôn Hi. Cô có vẻ ngượng ngùng khi nhìn thấy anh, nên lại cúi xuống, giấu nhem cảm xúc của mình.

"Tư Hoán đang ở trong đó hả?" Ngôn Hi chỉ vào nhà thờ.

A Hoàn liền gật đầu.

"Ờ." Ngôn Hi thờ ơ gật đầu. "Bọn mình về thôi." Tiếng Ngôn Hi vọng qua lớp khẩu trang nên nghe không rõ lắm.

"Đi đâu?" A Hoàn ngần ngừ.

"Về nhà." Ngôn Hi đáp ngắn gọn rồi đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo A Hoàn đang ngồi dưới đất lên.

"Tư Hoán, Nhĩ Nhĩ thì sao?" A Hoàn rụt rè hỏi.

"Để anh gọi cho ông Ôn, lát nữa sẽ cho lái xe đến đón hai đứa ấy. Em về với anh trước đi." Ngôn Hi uể oải vịn người, hai tay đan vào nhau đặt ở sau gáy.

A Hoàn gật đầu, quay lại nhìn nhà thờ, nói nhỏ: "Tạm biệt a bà."

Ngôn Hi bình thản nói: "Bà không nghe thấy đâu."

"Tại sao?" Giọng A Hoàn chua chát.

Lời cáo biệt này đã lấy hết sức lực của cô.

"Bà không còn sống trên thế gian này nữa."

"Bà, ở bên Thượng đế hả?" A Hoàn ngửa mặt lên trời, ánh mắt lộ rõ vẻ mộng lung.

Ngôn Hi liền bật cười. "Nếu Thượng đế tồn tại thì chắc chắn người sẽ ở bên em."

A Hoàn sững sờ nhìn Ngôn Hi.

Nhưng Ngôn Hi không nói gì nữa, giữa đêm tuyết, dáng anh lộ rõ vẻ ngạo mạn, thờ ơ. A Hoàn dõi theo bóng dáng Ngôn Hi, có cảm giác rằng, chàng trai này còn cô đơn hơn cả cô.

Ngôn Hi chợt dừng chân, vì mặc nhiều quần áo quá nên rất khó cử động, phải khó khăn lắm mới cởi được đôi găng tay len ra, đưa cho A Hoàn, mỉm cười nói: "Thượng đế không bao giờ cứu người, nhưng người sẽ cứu

người. Giống như trong hoàn cảnh này, đàn ông đương nhiên phải phát huy phong độ thôi."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ai Đang Là Ai?

Khi Tư Hoán và Tư Nhĩ về đến nhà, A Hoành đã ngủ say. Cô tưởng mình sẽ mất ngủ, không ngờ đây là đêm đầu tiên cô được ngủ một giấc ngon lành kể từ ngày đặt chân vào nhà họ Ôn.

Không mơ, không muộn phiền, không sợ hãi.

Sáng ra cô dậy rất sớm. Xuống tầng, bà Trương vẫn đang cặm mẩn nấu bữa sáng, tron bếp rất ấm, phảng phất mùi thơm của cháo.

A Hoành hít một hơi thật sâu và nghe giai điệu quen thuộc của bài Sa gia tân mà bà Trương hát. Cô cười, chắc Tư Nhĩ cũng đã theo Tư Hoán về, nếu không bà Trương đã chẳng vui vẻ như thế.

Chuông cửa reo vang.

Bà Trương đã vào bếp thì gần như là ở trong trạng thái chẳng bao giờ nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa. A Hoành liền chạy ra mở, hoá ra là người đưa thư. Có người gửi thiệp đến, trên phong bì ghi rõ người nhận là Vân Hoành.

Một tấm vô cùng giản dị nhưng lại đọng đầy tình cảm ấm áp.

Từng nét rõ ràng.

Chữ Vân Tại vốn không được đẹp, quanh năm nằm trên giường bệnh, cậu chẳng có mấy ngày được luyện chữ, ngay cả khi đi học cũng chỉ là nghe để biết mà thôi.

Vân Hoàn, em vô cùng hận chị.

Cô chớp đôi mắt đỏ hoe, sống mũi bất giác cay sè.

Nhưng không thấm thía gì so với nỗi nhớ.

Cô gấp tấm thiệp lại mà nước mắt tuôn trào.

Vượt qua trăm núi ngàn khe, tấm thiệp gửi đến tay cô đúng dịp Noel, nhưng dòng chữ in trên thiệp lại là Happy new year.

Hợp với tâm trạng ai đây?

Tại Tại của cô cũng quê mùa, ngờ nghệch như cô. Không biết ngày lễ tết của Tây mà chỉ căn bừa thời gian, gửi từ rất sớm, hi vọng trước khi bước sang năm 1999, người chị được cậu cố chấp viết tên là "Vân Hoàn" sẽ nhận được lời chúc mừng năm mới của cậu.

Từ Ô Thủy đến thành phố B, một tấm thiệp đã phải trải qua bao mưa gió, phong trần, mới trở nên đáng quý như vậy?

Có một cậu bé mắc bệnh hiểm nghèo, nhắm mắt gửi nỗi nhớ thương, bao lâu mới viết ra được hai dòng chữ này...

Khi Tư Hoán nắm tay Tư Nhĩ đi xuống lầu thì A Hoàn đang lặng lẽ cúi đầu ăn cơm. Một nỗi buồn khó tả xâm chiếm trong lòng anh, nhưng anh không biết phải nói gì.

"A Hoàn." Tư Nhĩ rụt rè lên tiếng, cô đang cố gắng lấy lòng A Hoàn.

Tư Hoán thương Tư Nhĩ, thấy có vị gì đó đắng đắng trong miệng.

A Hoàn liền ngẩng đầu lên nhìn cô gái có khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn kia rồi mỉm cười gật đầu. "Tư Nhĩ, ăn sáng đi."

Tư Hoán thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Tư Hoán, cũng ăn đi.” A Hoành mỉm cười, đôi mày cong cong, nét mặt trầm tĩnh, dịu dàng.

Tư Hoán nhớ đến câu nói của mình lúc ở nhà thờ, vì muốn an ủi Tư Nhĩ mà vô tình làm A Hoành bị tổn thương.

Thật may là cô không nghe thấy.

Chỉ có điều, lúc về đến nhà, nhìn thấy quả táo đã gọt sẵn để trên bàn khiến anh càng cảm thấy áy náy hơn.

“A Hoành, anh ăn quả táo hôm qua rồi.” Tư Hoán buột miệng nói.

A Hoành mỉm cười gật đầu, xách ba lô lên, nói nhỏ: “Hôm nay, em trực nhật, em đi trước nhé.”

Tư Hoán còn định nói thêm gì nữa nhưng miệng há ra mà không thể cất lời.

Học kì hai của lớp 10, A Hoành đạt được thành tích hết sức nổi bật trong kì thi cuối cùng, giành vị trí thứ ba của khối và vị trí thứ hai trong lớp.

Ở trường Tây Lâm, điểm số đứng top 3 của khối là một khái niệm như thế nào thì đến thẳng ngóc cũng biết, chắc chắn sẽ đỗ vào trường đại học B. Còn Tư Hoán vẫn đứng ở vị trí thứ 5 của khối, từ lớp 10 đến lớp 11, chưa nhích thêm được bậc nào.

Cả nhà họ Ôn đều ngã ngửa trước thành tích học tập của A Hoành. Tuy nhiên, cả nhà đều rất mừng. Trong nhà có đứa con giỏi giang như thế, ai mà không mừng chứ? Hơn nữa lại là đứa con trước đó bị coi là ngổ hợm một.

Ông cụ Ôn lúc nào cũng cười híp cả mắt, gặp ai cũng khoe trông cháu gái tôi có ưa nhìn không. Bà Uẩn Nghi cũng đưa A Hoành đi loanh quanh

hàng phố B trong dịp nghỉ đông mua đồ ăn vặt, quần áo, coi như là phần thưởng. Mặc dù Tư Hoán khá bất ngờ nhưng nghĩ đến việc A Hoành hằng ngày học hành chăm chỉ như thế nên cũng không lấy gì làm lạ.

Kể từ hôm Noel, Tư Nhĩ vẫn ở nhà họ Ôn, cụ Ôn không thể hiện thái độ rõ ràng, bà Uẩn Nghi và Tư Hoán thì mừng ra mặt.

Chỉ có A Hoành là cảm thấy khó xử, phòng cô vốn là phòng của Tư Nhĩ, Tư Nhĩ quay về rồi, cô có nên chuyển đi không?

Từ nhỏ sức khỏe của Tư Nhĩ đã không được tốt, cô ngủ ở phòng ngủ của khách mới được thu dọn, chẳng bao lâu đã bị ốm vì lò sưởi không đủ ấm, độ ẩm trong phòng lại cao. Cô được đưa đến bệnh viện tiêm mấy mũi, trước khi ra về, bác sĩ dặn dò cô phải chú ý nghỉ ngơi.

Hôm đó, Tư Hoán loanh quanh gần cửa phòng A Hoành gần nửa tiếng đồng hồ. A Hoành biết có người đứng ngoài từ lâu, nghe tiếng bước chân bèn nhận ra đó là Tư Hoán. Đợi mãi mà không thấy anh gõ cửa, A Hoành liền ra mở.

Tư Hoán dừng chân, khẽ hắng giọng rồi bước đến trước mặt cô. “A Hoành, em ở phòng này có quen không?” Mặc dù anh đã cố gắng cân nhắc câu từ và tỏ vẻ hỏi rất vô tình, nhưng đầu mày lại cau chặt.

“Phòng rộng quá, không quen.” A Hoành mỉm cười, lắc đầu.

“Thế... đổi cho em phòng nhỏ hơn nhé?” Tư Hoán liếm đôi môi khô nẻ, rụt rè hỏi.

“Vâng.” A Hoành cười.

Mắt Tư Hoán sáng lên rồi anh thở phào, lộ rõ đôi lúm đồng tiền sâu hoắm.

“Tư Nhĩ, về, bao giờ?” Giọng cô rụt rè, đôi môi mỏng nhưng nụ cười không cay nghiệt.

“Chiều hôm nay.” Tư Hoán đáp nhưng vẫn có cảm giác rằng mình đã lỡ lời.

“Bây giờ, chuyển được không?” A Hoành đẩy hẳn cánh cửa đang mở nửa chừng ra.

Trong đó gần như không có dấu vết gì chứng minh cô đã từng tồn tại, mọi thứ vẫn nguyên xi như khi Tư Nhĩ đi. Cuối giường có hai chiếc ba lô đặt rất gọn gàng.

Cô đã chuẩn bị hết đồ đạc từ lâu, giả vờ không gì và lặng lẽ chờ đợi. Nhưng ánh mắt Tư Hoán lạnh dần, giây phút này, mọi sự chuẩn bị, mọi câu định nói, mọi nỗi thấp thỏm bất an đã trở nên bạc bẽo, nực cười. Từ trước đến nay, anh không dám đánh giá sai sự vụng về hay thông minh của A Hoành như mọi người trong nhà, nhưng rõ ràng là cô thông minh ngoài sức tưởng tượng của anh, cô thấu hiểu người khác một cách đáng sợ.

Anh đi đi lại lại trước cửa phòng cô như thế, rồi bao nỗi áy náy và lo lắng đó đã bị xóa bỏ trong tích tắc. Anh có vẻ hơi giận, vẻ mặt lạnh như băng, bình thản nói: “Em muốn gì, sau này anh sẽ bù đắp cho em.”

A Hoành sững lại rồi nở nụ cười buồn.

Biết chuyện A Hoành chuyển sang phòng ngủ dành cho khách, cụ Ôn bực lắm. “Ôn Tư Hoán, A Hoành là ai? Cháu nói ông nghe đi!” Vẻ mặt cụ lạnh như tiền, nhìn chăm chăm vào Tư Hoán.

“Ông nội đừng giận, tất cả là tại cháu, anh chỉ...” Tư Nhĩ đứng bên cạnh, sợ phát khóc.

“Ta không phải là ông nội của cháu, nếu cháu có lòng thì gọi ta “ông Ôn” là được rồi!” Ông cụ sầm mặt, không thèm nhìn Tư Nhĩ mà chỉ trợn mắt với Tư Hoán.

Bàn tay Tư Hoán nắm chặt lại, anh nhìn ông cụ rồi nói từng từ: “Nếu ông không phải là ông nội của Nhĩ Nhĩ thì dĩ nhiên cũng không phải ông nội của cháu.”

Ông cụ giận đến tột độ, đưa tay tát thẳng vào má Tư Hoán một cái.

Tư Hoán không né tránh mà đưa mặt ra chịu trận. Trong tích tắc, năm ngón tay hiện rõ mồm một trên má.

Mặc dù ông cụ rất nghiêm khắc với cháu nội nhưng chưa bao giờ nổi đánh anh lần nào, hôm nay đánh anh xong, ông vừa tức vừa thương.

“A Hoành là em gái ruột của cháu, cháu có biết không?” Ông cụ đau lòng túm tay A Hoành và bảo cô đứng trước mặt Tư Hoán.

“Thế Nhĩ Nhĩ là gì hả ông? Tư Hoán hỏi, giọng bắt đầu nghẹn ngào.

Ông cụ cầm tay Tư Nhĩ, giọng vừa già nua vừa xót xa: “Cháu ngoan, coi như nhà họ Ôn chúng ta mắc nợ cháu. Cháu sẽ có phúc sẽ có phần, đừng so đo nữa.”

A Hoành nhìn Tư Nhĩ chăm chú.

Sắc mặt Tư Nhĩ đột nhiên trắng bệch, cô nhìn ông cụ mà nước mắt trào ra. Rồi cô bật cười, há mồm nhưng không thốt ra được lời nào, nước mắt vẫn lăn dài xuống hai má. Bất ngờ Tư Nhĩ nắm chặt tay A Hoành rồi nghẹn ngào hỏi: "Cậu là tớ, vậy tớ là ai chứ?"

Đôi mắt A Hoành cảm thấy đau nhói vì như bị ánh mắt Tư Nhĩ xuyên thấu, rồi trong tích tắc, cô nhìn thấy Tư Nhĩ nhắm mắt lại, người gục xuống

như một chiếc lá khô, cho đến khi nằm bất tỉnh dưới nền nhà.

Tư Hoán hét lớn rồi bế thốc Tư Nhĩ, chạy ra ngoài.

Bác sĩ chẩn đoán Nhĩ Nhĩ ngất xỉu vì quá sốc và tức giận cộng với việc trước đó ốm chưa khỏi hẳn. Bây giờ cô thật sự cần được tĩnh dưỡng.

Lúc A Hoành có mặt ở bệnh viện, Tư Hoán đang thần thờ ngồi trong phòng bệnh nhìn Tư Nhĩ ngủ say.

Cô đứng ở ngoài, ngả người trước cửa sổ hồi lâu, đến khi chân đã mỏi nhừ mà Tư Hoán cũng chẳng ngẩng đầu lên.

Sau đó, bà Uẩn Nghi biết tin, dù đang đi biểu diễn piano cũng hốt hải bỏ việc đến bệnh viện.

"A Hoành, con về nhà trước đi, lúc này không nên để Tư Nhĩ thấy con." Mẹ liếc cô một cái rồi đẩy cô ra ngoài.

A Hoành lặng lẽ đứng ở hành lang, trước mắt cô lúc này là những con người với những ánh mắt vô hồn.

Về... nhà ư?

Nhà cô ở đâu?

Cô đi rất lâu, tuyết bắt đầu rơi trở lại, những bông hoa tuyết bay lất phất trên mái tóc, mãi cho đến khi cô đứng trước cửa nhà họ Ôn lần nữa.

Nhưng đây không phải là nhà cô.

A Hoành lặng lẽ đứng đó hồi lâu, nhưng không đủ can đảm để mở cánh cửa đó ra. Cô ngồi xuống bậc tam cấp trước ngôi nhà màu trắng. Lúc này, nếu có ai đưa cô đi được thì tốt biết bao, cô thầm nghĩ rồi khịt khịt mũi.

Cô chợt nhớ tới cô bé bán diêm trong truyện cổ tích, cũng trong đêm mưa tuyết như thế này, cô bé đã đốt diêm để gặp được người bà thân thương của mình, còn cô, không biết khi đốt diêm cô sẽ nhìn thấy ai?

A Hoành thò tay vào túi, nhưng chẳng có thứ gì. Mà bây giờ kiếm được diêm rất khó, có tiền cũng chưa chắc mua được, đóng vai cô bé bán diêm e rằng không thực tế cho lắm.

Vậy, nàng tiên cá thì sao? Ờ, không có đuôi cá.

Vậy, nàng công chúa tóc mây Rapunzel (*) thì sao? Hơ, tóc mây là thế nào?

(*): Rapunzel là nhân vật trong truyện cổ tích của anh em nhà Grimm, lần đầu xuất bản vào năm 1812

Hay nàng Bạch Tuyết? Thôi đi, cô làm mù dì ghê, cho Tư Hoán ăn quả táo tẩm thuốc độc thì có.

A Hoành nghĩ vậy rồi bật cười, bao nỗi phiền muộn trong lòng lập tức tiêu tan.

Cô rất ít nói, nhìn rất hiền lành, nhưng tự đáy lòng cô buồn, luôn nghĩ mình là một kẻ xấu xa. Chỉ kẻ xấu xa mới có thể trải qua đời đời kiếp kiếp mà không đầu hàng, đúng không?

“Em cười gì vậy?” Một giọng nói tò mò cất lên.

A Hoành ngẩng đầu nhìn thì thấy Ngôn Hi. Mọi hứ trên người anh đều màu hồng, mũ hồng, áo khoác hồng, quần hồng, giày hồng, khẩu trang hồng, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô màu hồng. Màu hồng dịu mắt, tướng mạo khôi ngô, ba phần màu ấm, ba phần diễm sắc.

“Ngôn Hi.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

“Ừ.” Ngôn Hi đáp một tiếng.

“Anh lại đến, cứu em hả?” Cô cười để lộ hàm răng đều tăm tắp, vẻ rất bền lễn.

Anh nhìn cô cười, ánh mắt như muốn nói điều gì đó, nhưng lại lắc đầu, đôi mắt đen tròn nheo lại, hỏi: “Điều em nói hôm đó có phải là thật không?”

“Gì cơ?” A Hoành không hiểu.

“Bảo anh đưa em đi chơi.” Ngôn Hi cho tay vào túi áo khoác.

“Anh sẽ, đưa em, đi?” A Hoành rụt rè hỏi, không dám nói to.

Ngôn Hi liền gật đầu.

A Hoành cảm động lắm, nhìn Ngôn Hi với ánh mắt sáng ngời.

“Cầm đồ hộ anh.” Ngôn Hi bỏ chiếc balô trên vai xuống rồi đặt vào tay A Hoành, sau đó day day vai, lắc lư cái đầu, than: “Haizz, mệt dã man.”

A Hoành kêu “á” một tiếng, cảm giác cảm động biến thành trăm phần ảm ức.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Những Con Người Không Chịu Làm Nô Lệ

Khi nắm chặt vé tàu trong tay, A Hoành mới tin những điều cô đang trải qua là sự thật. Cô sắp sửa rời xa chốn này, như trút được gánh nặng ngàn cân, cô khe khẽ hát: "Vùng lên! Hỡi những con người không chịu làm nô lệ..."

Cô hát rất nhỏ, chàng trai trong phục màu hồng phấn bên cạnh, tay chống cằm, nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh.

A Hoành đỏ bừng mặt.

"Em hát sai nhạc rồi." Ngôn Hi mỉm cười rồi hít một hơi thật sâu, cất tiếng hát: "Vùng lên! Hỡi những con người không chịu làm nô lệ! Như thế mới đúng!"

Anh... mới hát sai thì có...

A Hoành khịt mũi nhưng không dám phản bác, cô nhớ Tư Hoán đã cảnh báo rất nhiều lần về tính khí cục cằn của Ngôn Hi.

Tàu sẽ khởi hành vào lúc mười giờ tối, vẫn còn gần nửa tiếng nữa.

Bây giờ đang là thời kì cao điểm vì sắp tết, người đợi tàu trong phòng đợi đông đến hải hùng. Ngôn Hi sợ bị mọi người xô đẩy nên đưa A Hoành chui vào một góc ngồi, hai người lặng lẽ đợi đến giờ soát vé.

"Bọn mình đến thành phố S hả?" A Hoành hỏi nhỏ.

Ngôn Hi chớp chớp đôi mắt to tròn rồi gật đầu.

"Tại sao?" A Hoàn mừng thầm, thành phố S rất gần Ô Thủy, chỉ cách hai giờ đồng hồ ngồi ô tô mà thôi.

"Đêm qua anh nằm mơ thấy mình đang ở thành phố S." Ngôn Hi uể oải đáp.

"Anh, đến thành phố S rồi à?" A Hoàn hỏi.

"Chưa." Ngôn Hi lắc đầu.

"Thế tại sao lại mơ thấy?" A Hoàn trợn tròn mắt.

"Trong mơ có người nói với anh rằng ở đó có rất nhiều mỹ nhân đẹp như anh, có nhiều đồ ăn, nhiều cái để chơi." Ngôn Hi bỏ khẩu trang ra, mỉm cười tươi tắn, đôi môi đỏ hồng như được phủ một lớp mật ong.

A Hoàn liền phì cười.

"Hành khách đi chuyến tàu 313 chú ý, hành khách đi chuyến tàu 313 chú ý..." Giọng nữ phát thanh viên ngọt ngào cất lên.

"Bắt đầu soát vé rồi." Ngôn Hi đứng dậy, vỗ vỗ bụi bẩn trên ba lô rồi khoác lên vai. Trước đó, A Hoàn có xách chiếc ba lô đó, không biết bên trong đựng gì mà nặng trĩu.

Cô đi sau Ngôn Hi, ngó nghiêng xung quanh với ánh mắt tò mò. Phương tiện giao thông duy nhất mà cô từng sử dụng là ô tô, còn tàu hỏa thì đây là lần đầu tiên.

"Đừng ngó nghiêng lung tung nữa, cẩn thận có kẻ buôn bán trẻ em đấy." Tiếng Ngôn Hi không rõ vì anh đang đeo khẩu trang.

A Hoàn vội thu ánh mắt về, nhìn Ngôn Hi vẻ luống cuống.

Cô... không phải là trẻ con.

Nhân viên soát vé mặc đồng phục, tay đeo găng trắng, đứng trước cửa soát vé. A Hoành vui vẻ đưa hai chiếc vé cho nhân viên, nhân viên liền mỉm cười soát vé rồi nhiệt tình nói với Ngôn Hi: "Hai chị em lần đầu đi chơi xa đúng không, chị phải để ý em đấy!"

Nửa khuôn mặt Ngôn Hi lộ ra ngoài chiếc khẩu trang liền sầm xuống, anh cầm lại vé, chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi luôn về phía sân ga.

A Hoành vừa mỉm cười tỏ ý biết lỗi với nhân viên soát vé vừa cuống cuồng chạy theo Ngôn Hi.

Cũng phải thôi, các nét của Ngôn Hi xinh xắn chẳng khác nào con gái, lại mặc cả cây hồng, người nào không biết chắc đều nghĩ anh là con gái. A Hoành thực sự không biết, Ngôn Hi không chỉ không thích bị nói là con gái mà còn nổi trận lôi đình. Ngay từ nhỏ, việc khiến anh hận nhất chính là bị coi là con gái.

Ra khỏi cửa soát vé, A Hoành toát hết cả mồ hôi, cô lớn bằng ngần này rồi mà chưa bao giờ nhìn thấy chỗ nào đông người như thế. Sân ga toàn người là người, ồn ào vô cùng, tất cả như muốn nuốt chửng lấy cô.

Khó khăn lắm mới chen được qua dòng người để lên tàu, nhưng hầu hết mọi người đều kẹt ở cửa toa, muốn đợi người khác tìm xong ghế, đỡ đông rồi mình mới vào. Kết quả là mọi người đều có chung suy nghĩ này nên dồn hết vào một chỗ.

A Hoành bị chen đến chảy cả nước mắt, một người đàn ông cao to lực lưỡng bên cạnh giẫm vào chân cô mà không hề hay biết. Cô đã nhắc mấy lần nhưng do quá ồn ào nên ông ta không nghe thấy.

Ngôn Hi đứng sát cửa sổ, ít nhiều cũng có khe hở, thấy A Hoành như thế thì bèn hét lớn: "Chú này giẫm vào chân người ta rồi kìa!"

Ngôn Hi nói rất to, người đàn ông kia nghe thấy nhưng chưa hiểu sự tình thế nào mà chỉ ngẩn tò te nhìn vào đôi mắt to tròn của Ngôn Hi.

"Mẹ kiếp!" Ngôn Hi bực quá chửi thề rồi cố gắng kéo A Hoành để cô đứng sát trước ngực mình, hai tay chống lên thành cửa sổ, khom người tạo cho A Hoành một kẽ hở để thở.

A Hoành cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cúi đầu nhìn xuống đôi giày vải, quả nhiên có vết giẫm rõ mồn một của đôi giày da, ngẩng lên thì thấy chiếc cằm trắng trẻo nghiêng sang bên phải của Ngôn Hi.

Con tàu lắc lư, chiếc áo khoác màu hồng của Ngôn Hi thỉnh thoảng lại cọ sát vào cánh mũi cô, có mùi thơm thoang thoang của sữa, rất dễ chịu, bất giác mặt cô đỏ bừng lên.

Khoảng mười phút sau, đám đông mới dần giải tán, A Hoành thở phào nhẹ nhõm.

Ngôn Hi bình thản liếc cô một cái rồi bắt đầu tìm ghế ngồi của mình.

"Ghế 23, 24..."

A Hoành kéo gấu áo Ngôn Hi rồi chỉ vào hai ghế phía bên trái, cô thấy Ngôn Hi thở phào.

Ngôn Hi gác ba lô lên rồi ngồi vào ghế sát cửa sổ.

A Hoành ngồi bên cạnh, nhìn đồng hồ, chỉ còn một vạch nữa là đến 0 giờ. Trong toa cũng bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Tim bắt đầu tăng tốc, A Hoành nghe tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đến khi mở mắt ra, cô đã ngồi ở bên ngoài nhà họ Văn.

Cô nhìn thấy chiếc bếp lò xo sắc thuốc quen thuộc, chiếc quạt nan cũ kĩ, ánh lửa màu vàng cam leo lắt, không nóng, không ấm áp, nhưng lại có sức hút kì lạ đối với cô.

Không biết bây giờ đang là mấy giờ, chú chó A Hoàng vẫn nằm ngoan ngoan dưới chân cô. Trong bếp cô chỉ còn lại chiếc bếp lò sắc thuốc, đang đợi cô từ từ bị mùi thơm của thuốc nhấn chìm.

Sống thế này đến hết đời cũng chẳng có gì là không ổn.

Vĩnh viễn chỉ là một cái bếp lò sắc thuốc, một chiếc quạt nan, không có ham muốn nên cũng không có đau khổ và buồn rầu.

Cô nhanh chóng xác định mình đang nằm mơ. Tuy nhiên, rốt cuộc chiếc bếp lò của cô, A Hoàng của cô, Tại Tại của cô là mơ hay Ngôn Hi đang ngồi trước cửa sổ tàu kia là mơ?

Hiện thực này hư ảo hơn mộng cảnh, mộng cảnh này lại chân thực hơn hiện thực. Nhưng bất luận trong mơ cô sợ hãi thế nào thì trong mắt Ngôn Hi, cô gái này đã ngủ say, đã cắt đứt những suy tư với hiện thực.

Cô gái này lúc ngủ nhìn rất lạnh lẽ, ình thường, không làm người ta ghét, cũng không làm người ta thích.

Ngôn Hi có một thói xấu hi ngủ là yêu cầu bốn bề phải tuyệt đối yên tĩnh, nếu ồn ào thì anh thà thức cho đến sáng còn hơn là nhắm mắt lim dim. Anh không thể chấp nhận việc trong lúc mình ngừng suy nghĩ và không có sự đề phòng mà người khác vẫn đang suy nghĩ và ngồi tỉnh táo bên cạnh, điều này khiến anh cảm thấy hết sức khó chịu.

Ngôn Hi thờ ơ nhìn ra ngoài cửa sổ, những mảng trắng mênh mông không ngừng lướt qua vùn vụt trước mắt.

Bất ngờ có một vật gì đó mềm mại nhẹ nhàng gục xuống vai anh.

Ngôn Hi cau mày, anh rất ghét kiểu tiếp xúc mờ ám thế này. Thế nên anh chỉnh lại dtư thế ngay ngắn cho cô. May mà A Hoành ngủ khá say nên sau đó cô không gục xuống lần nào nữa.

Đến khi A Hoành tỉnh giấc thì đã là sáng sớm ngày hôm sau, cô dụi dụi mắt nhìn Ngôn Hi. Dáng vẻ Ngôn Hi vẫn như ngày hôm qua, chỉ có điều mắt gần lên tia máu vì mất ngủ.

"Anh, không ngủ à?" Giọng A Hoành còn chưa hết ngái ngủ.

Ngôn Hi nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Em dậy rồi à?"

A Hoành liền gật đầu.

"Anh đói rồi." Anh đứng dậy, vươn vai: "Em thích ăn mì sườn hay mì thịt bò?"

A Hoành ngần tò te nhìn Ngôn Hi, cô không có sở thích gì về đồ ăn nên đáp bừa: "Mì sườn."

Ngôn Hi nhìn cô, đôi mắt to tròn đột nhiên ánh lên nét thân thiện, vẻ sắc lạnh lúc trước cũng được giấu đi. A Hoành không hiểu tại sao lại như thế. Ngôn Hi rời chỗ, , lúc quay về mỗi tay đã bưng theo một bát giấy.

A Hoành vội đưa tay ra đón rồi đứng dậy nhường chỗ cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi ăn mì rất ngon lành, nước canh dính ở mép như mọc râu. A Hoành chậm rãi ăn từng miếng, vừa ăn vừa liếc Ngôn Hi. Hành khách xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía họ với vẻ tò mò, mặt A Hoành đỏ bừng như quả cà chua chín.

"Ngon không, anh thích nhất là ăn mì sườn." Ngôn Hi vờ như không nhìn thấy, vừa cười vừa nói, vì vừa ăn canh nóng nên sắc mặt hồng hào hẳn lên.

A Hoành ngoan ngoãn gật đầu.

Từ trước đến nay, Ngôn Hi luôn cho rằng con người khi tiếp xúc với nhau, quan trọng nhất là phải có tiếng nói chung. Trước đó, anh không tìm thấy điểm chung giữa A Hoành và mình nên cảm thấy có gì đó rất xa cách. Giờ cũng đã phát hiện ra cô cũng thích ăn mì sườn, tự nhiên anh cảm thấy gần gũi hẳn lên.

Còn A Hoành đương nhiên không hề hay biết, sự thân thiện mà Ngôn Hi dành cho cô đơn giản chỉ vì bát mì sườn.

"Hắt xì!" Ngôn Hi dụi dụi mũi, hình như anh bị cảm.

Từ bé đến giờ, anh rất sợ lạnh, cứ đến mùa đông là ra sức mặc thật nhiều quần áo. Nhưng như thế vẫn không thoát khỏi cảnh bị cảm cúm và lần nào cũng kéo dài đến mười mấy ngày mới khỏi.

Thành phố S vẫn còn cách đây nửa ngày đi ô tô nữa.

“Anh, ngủ một lát đi.” A Hoành giục Ngôn Hi.

Ngôn Hi khẽ lắc đầu.

“Em trông đồ, không sao đâu.” A Hoành tưởng anh lo cho vấn đề an toàn.

Ngôn Hi không nói gì mà kéo khẩu trang lên, dựa đầu vào cửa sổ, nhắm mắt cho đỡ mệt.

A Hoành nhìn hàng mi dài khép lại của Ngôn Hi mà thấy ngại ngùng. Cuối cùng cô vẫn lấy khăn mùi soa ra, gấp lại, lót lên khuỷu tay trái của anh. So với việc đặt tay lên thành ghế cứng kia thì thế này vẫn dễ chịu hơn nhiều.

Đầu ngón tay Ngôn Hi khẽ cử động nhưng các ngón tay đã từ từ thả lỏng. Dường như anh đã ngủ thiếp đi. A Hoàn đưa mắt nhìn những ngón tay trắng ngần trong chiếc khăn mùi soa màu sữa đỏ và mỉm cười.

Bốn giờ chiều, tàu vào ga.

Lúc xuống tàu, A Hoàn tưởng sẽ lại phải chịu trận như lúc lên tàu, nhưng may mà Ngôn Hi mắt to, khi trợn lên cũng làm cho mọi người rờn rợn, và thế là hai người ra khỏi sân ga một cách thuận lợi.

Miền Nam vô cùng ấm áp, hoàn toàn khác với cái lạnh của miền Bắc.

A Hoàn khẽ nhắm mắt, hít một hơi thật sâu cái hương vị ngọt ngào quen thuộc này. Khi mở mắt, phong cảnh tuyệt vời của vùng Giang Nam hiện lên trước mắt cô.

Nếu người dân của thành phố B ngày ngày bận rộn không có thời gian ngắm tuyết rơi thì người ở thành phố S lại nhàn nhã đến mức có thời gian để nghiên cứu đi bộ như thế nào để tạo dáng đẹp nhất.

"Bây giờ đi đâu?" Cô ngoẹo đầu nhìn Ngôn Hi.

"Đi theo anh." Ngôn Hi đáp, vẻ mặt khá mệt mỏi.

A Hoàn lặng lẽ đi theo anh, tin tưởng một cách vô điều kiện.

Ngôn Hi mua một tấm bản đồ rồi chỉ vào hồ S trên bản đồ, nói: "Ở đây có tàu không?"

A Hoàn buồn cười lắm nhưng vẫn gật đầu.

"Có được thuê ngủ trên tàu không?"

"Có."

Mắt Ngôn Hi sáng lên, rồi anh hào hứng hỏi: "Có thật không? Anh tưởng chỉ có ở trong ti vi thôi. Bọn mình đi thôi."

A Hoành cau mày, lưỡng lự hỏi: "Nhưng anh chưa đi tàu bao giờ, dễ say lắm đấy."

"Trên tàu có đồ ăn ngon không?"

A Hoành liền gật đầu.

"Cảnh có đẹp không?"

Cô lại gật đầu.

"Có mỹ nhân không?"

Cô lại gật đầu thêm lần nữa.

"Dù có say chết cũng phải đi." Ngôn Hi cười, đáp.

Trong đời Ngôn Hi có ba sở thích lớn, một là đồ ăn ngon, hai là cảnh đẹp, ba là mỹ nhân. Và trong ba sở thích này, mỹ nhân quan trọng hơn cả.

Tiếc là cuộc đời con người có nhiều điều không được như ý. Anh chàng này trong tám năm kháng chiến, người đẹp đâu chẳng thấy, chỉ lấy được cô vợ biết nấu đồ ăn ngon nhưng nhan sắc thì bình bình, miễn cưỡng ngắm cảnh đẹp trên đại lộ Champs-Élysées đầy phân chó của Pháp.

Dĩ nhiên đó là chuyện sau này.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chí Thân Chí Sớ Chí Có Chân Thành

"Mĩ nhân ở đâu?!" Ngôn Hi khỗ sở nôn mửa trên tàu. Mặt anh canh như tàu lá, tay nắm chặt gấu áo A Hoàn không chịu buông, quyết làm ma cũng không buông tha tổ tông tám đời nhà họ Ôn.

A Hoàn nhìn đôi mắt sắc lạnh của Ngôn Hi rồi đưa tay gãi gãi sống mũi.

Cô hoàn toàn vô tội.

Đúng là trên tàu có rất nhiều "mĩ nhân", chỉ có điều không phải là mĩ nhân thật, mà là tên một loại cá, thân ngắn và mập, trông rất xấu xí nhưng ăn lại rất ngon, bị ngư dân gọi đùa là "mĩ nhân", thế nên điều cô nói không bị coi là nói dối.

Tuy nhiên Ngôn Hi nhìn "mĩ nhân" trên bàn ăn mà liên tưởng ngay đến quả cà tím ngâm sương, cứng họng không nói được lời nào, chỉ trợn mắt nhìn Ôn Hoàn trừng trừng.

"Cháu gái, cho anh trai nếm thử món cá đi, cá vừa bắt lên, tươi ngon lắm." Người lái tàu là một ngư dân già có nước da đen bóng, ông ngồi bên cánh vựa hút thuốc vừa nhiệt tình mời.

"Dạ, cháu biết rồi ạ." A Hoàn cười, gật đầu rồi nhắc lại câu lão ngư dân vừa nói cho Ngôn Hi nghe.

Ngôn Hi nhìn đĩa cá đen đầy ắp rồi lấy đũa chọc chọc, sắc mặt u ám, có thể thấy anh không hề muốn ăn. Anh vừa say tàu, nôn mửa ầm ầm nên thấy cồn cào hết cả ruột gan.

A Hoành liền thở dài rồi hỏi ông cụ: “Ông có lá bạc hà không ạ?” Cô biết ngư dân có thói quen ngâm lá bạc hà trong miệng để giúp đầu óc tỉnh táo.

Ông cụ liền đi về đầu thuyền, ôm một cái lọ nhỏ ra, cười đưa cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi bèn mở nút, mùi bạc hà thơm mát xộc vào mũi, trong lọ là những viên ô mai màu hồng thắm, trông vô cùng hấp dẫn.

“Dương mai đấy.” A Hoành cười.

“Ngâm bằng lá bạc hà đó, cho anh cháu ăn mấy viên là khỏi.” Ông cụ nói tiếng đặc sệt vùng sông nước, rồi rít một hơi thuốc thật sâu, đầu tàn lúc sáng lúc tối.

Ngôn Hi lặng lẽ ăn dương mai, lúc đầu cảm thấy vị rất lạ, vừa cay vừa chát, chẳng ngọt chút nào, nhưng sau khi ăn mấy viên, lại cảm thấy mặc dù vị không ngọt ngào nhưng cũng thật đặc biệt, cảm giác khó chịu trong dạ dày cũng dần dần biến mất.

A Hoành mỉm cười, gắp một miếng cá, gỡ xương rồi đặt vào bát Ngôn Hi.

Từ trước đến nay, ở nhà Ngôn Hi được chăm sóc như tiểu hoàng đế, chú Lý lo cho anh mọi chuyện, ăn uống chẳng bao giờ đến tay.

Lúc này, A Hoành gắp cá cho anh rồi gỡ xương cẩn thận, anh ăn một cách ngon lành. Còn A Hoành cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, không hề phát hiện hành động này của mình có vẻ khá chiều chuộng và thân mật.

Màn đêm dần buông, ánh trăng trải khắp mặt hồ khiến mặt hồ như được rải một lớp bạc mỏng, sóng gợn lăn tăn, gió dịu trắng thanh, vô cùng dễ chịu.

Ông lão lái tàu thu dọn giường chiếu cho hai người, Ngôn Hi và A Hoàn nghỉ ở đầu tàu, nhìn sông nước mênh mông một cách vô thức.

Mùa đông ở miền Nam không có cái lạnh căm căm như miền Bắc, trời chỉ se se. Gió nhẹ thổi tới, sóng gợn lăn tăn, các xoáy nước nhỏ xuất hiện từng đợt rồi tan dần, mang theo điệp khúc thời gian nhưng lại dễ khiến người ta ngất ngây, say đắm.

Đôi chân dài của Ngôn Hi khoan lại, tư thế này khá dễ chịu và cũng mang nét gì đó rất trẻ con.

Bất ngờ, anh nhoén miệng cười.

Rồi anh khe khẽ cất tiếng hát.

A Hoàn chưa bao giờ được nghe bài hát đó, giai điệu có chút gì đó uể oải, thoải mái, hoàn toàn hợp với phong cách của Ngôn Hi.

Sau này, một dịp tình cờ cô mới biết ca khúc này là bản tình ca kinh điển Cam tâm tình nguyện của G.L.

Yêu chính là sự cam tâm tình nguyện.

Lời bài hát viết rõ ràng như vậy, Ngôn Hi chỉ hát vô tình, không hợp với khung cảnh lúc đó, nhưng lại hợp với tâm trạng của cô nhiều năm sau này.

Ngôn Hi đứng dậy, quay vào khoang thuyền, lúc đi ra mang theo giấy vẽ và một chiếc đèn dầu.

"Anh định vẽ tranh hả?" A Hoàn ngoẹo đầu hỏi anh.

Ngôn Hi liền gật đầu, vén phần tóc bị gió thổi lên, để lộ vầng trán sáng mịn.

"Vẽ gì vậy?" Cô cười.

Ngôn Hi liền chỉ về phía dãy núi nằm quanh hồ. Anh ngồi trên sàn tàu, đặt tấm bảng kê giấy lên chân, bên cạnh là một hộp sơn dầu.

A Hoành vào trong tìm được một chiếc đĩa sứ đen. Như một nhà ảo thuật, Ngôn Hi lấy nước hồ rửa rồi lấy ra mấy tuýp màu, dưới ánh đèn, chậm rãi pha thành màu xanh thẫm.

Anh cầm bút lông lên, nét mặt không còn tỏ ra thờ ơ, bất cần như lúc bình thường mà hết sức chăm chú, dồn hết sự chú ý vào trang giấy vẽ trước mắt. Chiếc bút lông được kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, ngẩng chuẩn vị trí đặt bút, môi hơi mím lại, ánh mắt không biểu lộ cảm xúc gì, nhìn rất lạnh lùng và tập trung.

Khi nhìn Ngôn Hi chậm rãi, kiên định thể hiện màu của núi non, hồ nước xuống mặt giấy trắng tinh, ngoài sự sửng sốt, A Hoành còn cảm thấy vô cùng cảm động.

Tạo hóa đã ban cho con người quá nhiều vẻ đẹp tự nhiên và vẻ đẹp này thường bị lãng quên và tồn tại một cách lẻ loi. Có thể người ta sẽ ngẫm nó với những lời khen ngợi hết lời, nhưng luôn phải để vẻ đẹp này tự do phát triển mà không thể làm được gì, để mặc cho dục vọng khát khao được sở hữu giày vò tâm hồn.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy sinh mệnh của nó được tiếp nối - chỉ là một trang giấy vẽ mỏng manh, tất cả những năm tháng lẻ loi mà nó tồn tại được thể hiện ra trông tích tắc ngắn ngủi, cô sửng sốt trước tài năng của Ngôn Hi, cảm động vì một vùng sông nước đã có cung bậc gắn kết hoà hợp.

Từng giây từng phút trôi qua, Ngôn Hi không thể dừng bút thì cô cũng không thể ngừng dõi theo động tác của anh.

Không biết bao lâu trôi qua, cuối cùng Ngôn Hi lấy ngón cái miết cho bằng nét bút cuối cùng và buông bút xuống.

"Đẹp quá!" A Hoàng nhìn bức tranh, mặc dù biết lời khen ngợi của mình khá sơ sài, nhưng cô vẫn cười rất tươi tắn.

Ngôn Hi cũng cười, anh gỡ bức tranh sơn thuỷ từ bản vẽ ra, giữ một góc, để cho bức tranh khô hẳn trọng gió.

"Tặng em đây." Ngôn Hi khẽ đưa bức tranh cho cô, đôi mày đẹp dần ra, ánh mắt đen láy phảng phất chút ranh mãnh. "Nhưng em phải giúp anh một việc".

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 13 (Tt)

A Hoàng trình trọng đưa hai tay ra đỡ bức tranh, gật đầu về chân thành, lúc ngẩng lên, phát hiện mặt Ngôn Hi đỏ gay bất thường.

A Hoành thót tim, vội đưa tay ra sờ lên trán Ngôn Hi thì thấy nóng ran.

“Gay thật, sốt cao quá!”

Ngôn Hi gạt tay cô ra, ánh mắt toát lên vẻ không vui nhưng rất khó phát hiện rồi bình thản nói: “Anh không sao.” Sau đó anh đứng dậy, đi vào khoang tàu.

Lúc A Hoành đi vào theo thì Nhôn Hi đã đắp chăn, nằm nghiêng không nhúc nhích trên giường. Cô xách đèn dầu đến bên giường anh, vẫn thấy không yên tâm nên bê một cái ghế con ngồi dưới chân giường rồi tắt đèn.

Bên ngoài chỉ có tiếng sóng vỗ rì rào, tiếng nước đập vào mạn thuyền, từng nhịp từng nhịp.

Dưới ánh trăng, cô nhìn chiếc bóng đang nằm co quắp trên giường, chiếc bóng này rất mơ hồ, cảm giác không chân thực càng mạnh mẽ.

A Hoành cảm thấy trong lòng vô cùng trống trải, cô biết Ngôn Hi biết cô đang ngồi ở đây. Cô biết có cô ngồi ở đây thì Ngôn Hi sẽ không từ bỏ sự cảnh giác và yên tâm nghỉ ngơi.

Nhưng cô vẫn cầm chiếc đèn dầu bám đầy muội và không chịu bỏ tay ra, lòng bàn tay vẫn còn nguyên cảm giác nóng ran khi sờ lên trán Ngôn Hi lúc

trước. Cô muốn làm gì đó nhưng lại phát hiện ra rằng sự tồn tại của mình không hề có nghĩa lý gì.

Từ trước đến giờ, A Hoành luôn thấy mình là kẻ ngờ nghệch, không tinh nhanh, nhưng cô lại nhìn thấu những suy nghĩ trong lòng Ngôn Hi. Ngôn Hi đang giữ vững lòng tự trọng của mình một cách cố chấp, thà là chịu sốt cao chứ không muốn để một người xa lạ lại gần mình.

Và thế là cô thở dài, lặng lẽ quay đầu định đi ra ngoài.

Bất chợt nghe thấy Ngôn Hi rên khẽ trong chăn. Tim A Hoành thất lại, cô vội quay đầu, định ra ngoài gọi người lái tàu.

“Đợi một chút.” Giọng nói khàn khàn kèm theo một chút cố gắng chịu đựng cất lên.

A Hoành quay lại thì thấy Ngôn Hi đang chống tay ngồi dậy, dưới ánh trắng, đôi môi anh nhợt nhạt, mặt vẫn đỏ bừng. Hồi lâu, anh mới yếu ớt lên tiếng: “Ôn Hoành, nói chuyện với anh một lát đi.”

“Anh đang ốm mà.” A Hoành đáp nhỏ.

Ngôn Hi cúi đầu với vẻ bức bối, giọng cũng lộ vẻ bất an: “Anh không thích người lạ lại gần anh.”

Rồi Ngôn Hi lại nắm chặt góc chăn, hồi lâu mới yếu ớt nói: “Ôn Hoành, nói chuyện với anh một lát nhé!”

“Anh nên nghỉ ngơi.” A Hoành lắc đầu.

Ngôn Hi mỉm cười rồi không để tâm đến điều A Hoành vừa nói mà hỏi: “A Hoành, em biết nói từ lúc mấy tuổi?”

A Hoành lặng lẽ nhìn anh, không nói gì.

“Anh biết nói khi mới một tuổi. Mỗi lần bế anh là chú Lý lại cho anh sờ vào cổ họng chú ấy, nghe chú ấy phát âm. Từ đầu tiên mà chú ấy dạy anh nói là “mẹ”, học được rồi, anh liền hớn hờ gọi chú ấy là “mẹ”. Chỉ tiếc là chú ấy không khen anh thông minh.”

Ngôn Hi mỉm cười, tiếng thở khá mạnh. “Thật đấy, với một đứa trẻ như thế thì phải khuyến khích chứ?”

Ngôn Hi vờ nói rất vui vẻ, nhưng nghe kĩ lại thấy giống như miếng bọt biển bị nhấn chìm trong nước.

“Một tuổi rưỡi, khi tập đi, ông anh ngồi ở đằng xa vẫy anh lại gần. Hồi ấy nhỏ quá nên thấy đường sao mà dài thế, đi rất mệt, nhưng lại muốn lấy được cây kẹo trong tay ông. Loại kẹo Mỹ đó Tư Hoán và... đều không có, là hai người đó, sorry vì anh không quen gọi họ là “cha mẹ”, gửi về. Anh nghĩ, nếu lấy được thì sẽ mang đi khoe Tư Hoán.” Ngôn Hi nói nhanh hơn, nói xong bèn úp mặt xuống chăn phì cười.

A Hoàn thấy miệng chan chát, có đến gần Ngôn Hi, giơ tay lên ời lại từ từ bỏ xuống, cười hỏi: “Rồi sao?”

Ngôn Hi cười ngất, hồi lâu mới ngẩng lên, trán đã lấm tấm mồ hôi. “Anh bắt chú Lý bế sang nhà Tư Hoán, tay lăm lăm que kẹo, hớn hờ định cho cậu ta xem. Thế rồi bà Trương bào cô chú Ôn đưa Tư Hoán đi chơi công viên rồi, tối mới về.”

Cô nhìn vào đôi mắt tựa như những đợt thủy triều dâng lên rồi lại rút xuống dưới ánh trăng bàng bạc của Ngôn Hi.

“Haizz, thế là anh phải đợi đến tối mới gặp Tư Hoán. Nhưng thằng đó dám chế nhạo anh, và thế là anh đã đánh cho nó một trận...” Ngôn Hi nhắm nghiền mắt lại, hàng mi khẽ rung rung.

A Hoành thấy thật đắng lòng, cô không biết phải nói gì. Hồi ấy cô mới đang nằm trong tã, ngày ngày chỉ biết nép trong lòng mẹ, cầm tay mẹ ngủ ngon lành. Mặc dù đó không phải là mẹ đẻ của cô, nhưng vẫn là đầu nguồn của mọi niềm hi vọng và tình yêu vô bờ.

“Ngôn Hi...” Cô ngần ngừ gọi tên anh, giọng tỏ ý biết lỗi. Mặc dù cô không biết mình đang xin lỗi chuyện gì.

Ngôn Hi không nói gì, mà tựa đầu vào giường, anh đã ngủ thiếp đi, hai tay co quắp và nắm chặt lại như một đứa trẻ sơ sinh.

A Hoành thở dài, lấy chăn trên giường mình đắp cho Ngôn Hi. Sau khi chắc chắn anh đã ngủ say, cô mới nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống giường, nhìn đầu anh từ từ gục xuống chiếc gối mềm.

Nửa đêm, có mấy là A Hoành đun nước nóng rồi đắp trán cho Ngôn Hi bằng khăn ẩm. May mà chỉ sốt nhẹ, mồ hôi toát ra, đến lúc gần sáng, nhiệt độ cơ thể anh đã trở lại bình thường.

Cô vẫn đang nghĩ về những điều Ngôn Hi nói với cô, không biết có mấy phần anh muốn để cô biết.

Người ốm thường rất yếu đuối, yếu đuối đến mức không thể che giấu bản thân. Nhưng cô không xác định được, đến khi tỉnh táo, Ngôn Hi có còn mong cô biết được sự thật này hay không.

Nhiều năm sau này, khi mọi chuyện đã được an bài, cô hỏi lại chuyện này, Ngôn Hi liền cười. “Chỉ sốt chứ có phải uống rượu say đâu.”

Đó là những điều Ngôn Hi thật lòng muốn kể với cô.

A Hoành lắc đầu, cô không nghĩ Ngôn Hi là người thích tâm sự với người khác. Thực tế có rất nhiều lúc, vì anh giấu kỹ quá nên cô phải mất rất nhiều công đoán mò.

Ngôn Hi ngấp ngừng hồi lâu mới lên tiếng: “A Hoành, mặc dù anh chưa bao giờ nói, nhưng lúc đó thực sự anh đã coi em là vợ tương lai, dù em không hề biết. Vì anh luôn cho rằng, hai vợ chồng cần phải thẳng thắn, chân thành với nhau.”

A Hoành cười khố.

Lúc Ngôn Hi tỉnh dậy đã là tờ mờ sáng, mặt hồ được bao phủ bởi một màn sương mỏng.

Anh khẽ cử động ngón tay, định ngồi dậy nhưng thấy trên người nặng như đang đè chì.

Một lớp chăn, hai lớp chăn, rồi cả... một người nữa.

Ngôn Hi nhướn mày, định chơi xấu bằng cách đẩy cô gái ra, nhưng phát hiện tay cô gái đang nắm chặt tay trái mình, khiến anh không nói được lời nào.

Anh cau mày, hồi lâu, vẻ cau có biến mất, thay vào đó là một nụ cười, anh đẩy nhẹ tay cô gái ra rồi nhẹ nhàng xuống giường.

Anh vương vai, cảm thấy mình có được một giấc ngủ rất ngon, chỉ tiếc là người nhom nhóp mồ hôi.

Ngôn Hi cau mày nghĩ chiếc áo sơ mi, chỉ muốn vứt quách mình đi cho rồi, đáng tiếc điều này không thực tế chút nào nên anh bước ra ngoài và gọi với về phía đầu thuyền: “Cháu muốn lên bờ tắm!”

Lão ngư dân đầu đội mũ nan vẫy tay với anh.

A Hoành cũng cười. Vừa này cô đã tỉnh giấc, nhưng vì sợ Ngôn Hi gại nên giả vờ đang ngủ say.

Nhưng lúc này, đúng là cô buồn ngủ thật.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Ai Quên Cô Gái Nhà Họ Vân

Cuối cùng đã lên được bờ, sương mù giữa hồ cũng tan dần.

Ngôn Hi nói: "Anh tặng em bức tranh đó thì em làm người mẫu nền cho anh nhé?"

A Hoàn gật đầu, nói: "Vâng." Mặt cô đỏ bừng, thầm nghĩ, ui chao, hoá ra mình cũng xinh đến mức có thể làm người mẫu cho Ngôn Hi cơ đấy.

Kết quả, Ngôn Hi nói: "Lát nữa làm nền cho cảnh vật, em không phải căng thẳng đâu, cứ coi mình như người qua đường là được."

A Hoàn tức đến tím mặt.

Cô làm theo hướng dẫn của Ngôn Hi, đến gốc cây mai, thực ra bản thân cô cảm thấy rất ngượng ngùng nhưng miếng xin là miếng nợ, dĩ nhiên là phải ngoan ngoãn chấp hành thôi.

"Bước lên trước hai bước nữa, cách cái cây xa ra một chút." Ngôn Hi cầm chiếc máy ảnh màu đen, nheo mắt nhìn ống kính.

"Ờ." A Hoàn khịt mũi rồi dịch sang bên hai bước.

"Bước lên hai bước nữa."

Thân cây xù xì, cánh hoa mơn mớn, nhìn hoa mai vừa hé nụ, A Hoàn bước lên hai bước.

Cô đang làm nền cho một cái cây.

"Bước lên hai bước lớn nữa." Ngôn Hi cầm máy, tiếp tục chỉ đạo.

Một bước lớn, hai bước lớn, A Hoàn vừa đếm vừa bước lên, hơi giống với trò nhảy lò cò của trẻ con.

"Bước tiếp đi." Tiếng Ngôn Hi đã ở khá xa.

Cô lại cúi đầu bước tiếp.

"Được rồi, dừng lại." Ngôn Hi nhắc.

"Anh nói gì cơ?" Cô ngoái đầu, chăm chú dõi theo dõi môi đang mấp máy từ xa của Ngôn Hi.

Chàng trai ấy đang đứng trong gió, môi đỏ tóc đen, nụ cười rạng rỡ.

"Tách!"

Hôm đó là ngày 13 tháng 1 năm 1999.

Nhiều năm sau, bức ảnh này được trưng bày ở một góc nhỏ ít người chú ý nhất trong phòng triển lãm.

Một cô gái bình dị với chiếc áo khoác màu xám, đôi mắt đen lách, ánh mắt dịu dàng, chăm chú. Cô đã làm nền cho cả gian phòng với gam màu hoa lệ, quý phái.

Rất nhiều nhiếp ảnh gia trẻ nghe danh tìm đến, nhìn thấy bức tranh này liền than quá thất bại. Một người tài hoa như Ngôn Hi lại để lại một bức ảnh hoàn toàn không có mỹ cảm này.

Khi ấy Ngôn Hi đã già, mỉm cười lắng nghe lời kiến nghị thành khẩn của con cháu. Bọn họ muốn bỏ bức ảnh thiếu mỹ cảm này đi, nhưng Ngôn

Hi chỉ lắc đầu.

"Tại sao ạ?" Bọn họ còn rất trẻ nên còn rất nhiều thời gian để hỏi tại sao.

"Người cô ấy nhìn là tôi." Ngôn Hi cười, ánh mắt già nua, thâm trầm và tối hơn xưa. "Tôi có thể phủ định cả thế giới này nhưng không thể phủ định mình trong mắt cô ấy."

"Em có thích đến Ô Thủy không?" Khi Ngôn Hi thờ ơ hỏi A Hoàn thì cô đang cầm chai nước khoáng đổ vào miệng.

Làm người mẫu rất mệt, đặc biệt là một người mẫu bất đắc dĩ như cô. Làm nền cho hoa mai, làm nền cho ô giấy, làm nền cho bầu trời, làm nền cho thuyền bè...

A Hoàn không để ý lắm, khi hiểu ra thì phì hết nước ra ngoài.

Ngôn Hi nheo đôi mắt đen láy, cười. "Em không muốn đi hả?"

A Hoàn nuốt nước miếng rồi rụt rè hỏi: "Được đi ư?"

Ngôn Hi bình thản đáp: "Ôn Hoàn, chữ "Ôn" trong tên em đúng là của nhà họ "Ôn", còn chữ "Hoàn" phải là "Hoàn" của nhà họ Vân."

Chưa có ai nói với cô những điều như thế. Họ chỉ bảo cô mặc quần áo như thế nào, đóng vai nào, nhưng chưa có ai quan tâm đến việc cô có quá khứ như thế nào và tương lai ra sao.

Khóe mắt A Hoàn ngân ngấn nước, ánh mắt dõi về phía xa xăm.

Một vật màu hồng chặn trước tầm nhìn của cô, Ngôn Hi uể oải hỏi: "Em nhìn thấy gì?"

Cô không đáp lời.

Ngôn Hi liền cười. “Không bước đi thì làm sao biết được!” Anh không ngoái lại nữa mà miệt mài đi trước, lưng đeo ba lô, người ưỡn thẳng, tựa như một vị khách lữ hành thực sự bước vào cuộc đời cô.

Cô và Ngôn Hi lại lên tàu, dường như chuyến du lịch này của họ có hai phần ba thời gian là dành cho việc ngồi tàu. Truyền thống du lịch tốt đẹp của người Trung Quốc - lên tàu thì ngủ, xuống tàu đi tiểu, A Hoành đã làm được phần đầu, phần sau thì để Ngôn Hi.

A Hoành ngủ suốt, Ngôn Hi xuống tàu, kéo A Hoành đi tìm WC. Nào là tường đỏ ngói xanh, suối chảy róc rách bên cầu, dương mềm liễu rủ, toàn là những ý thơ lãng nhách của các văn nhân lúc rảnh rỗi! Đối với Ngôn Hi, lúc này, hai mươi tư cây cầu và ánh trăng vắng vặc của Tây Hồ cộng lại cũng không có sức cuốn hút bằng nhà vệ sinh.

"Ngôn Hi, ở Ô Thủy, không có, nhà vệ sinh công cộng đâu." Cô nói rất chân thành, nét mặt lộ rõ vẻ thông cảm.

"Vậy phải làm thế nào?" Ngôn Hi nhe nanh trợn mắt như con thú nhỏ gớm ghiếc.

"Đến nhà em vậy, nhà em có." A Hoành trả lời rất nghiêm túc, tựa như đang thảo luận vấn đề mang tính học thuật.

"Nhà em ở đâu?" Ngôn Hi trợn mắt ai oán.

A Hoành khịt mũi, túm tay Ngôn Hi rồi chạy thục mạng.

Ngôn Hi chạy mà mặt mày xanh rớt, hic, hình như sắp... ra rồi...

Ngôi làng rất nhỏ, khi A Hoành và Ngôn Hi chạy về đến nhà họ Vân trong trạng thái thở hổn hển thì bà Vân và bà Hoàng hàng xóm đang nói chuyện.

"Mẹ ơi, mau lấy giấy vệ sinh!" A Hoàn đẩy Ngôn Hi vào nhà cầu nhà mình như một cơn lốc xoáy.

Bà Vân ngẩn người hỏi: "Bà Hoàng, vừa nãy có phải con gái cháu không?"

"Cha mẹ ơi, tôi còn tưởng mình đang bị ảo giác cơ!" Bà Hoàng lấy khăn mùi soa ra chấm mắt dù chưa khóc.

"Mẹ ơi, giấy vệ sinh!" A Hoàn gào lên.

Ngôn Hi nhìn mâm cơm toàn những món ngon và cười rất hả hê: "Cô Vân khéo tay quá!"

"Toàn những món bình dân, có gì là cao sang đâu." Bà Vân nhẹ nhàng hỏi: "Cháu là... Ngôn Hi nhỉ? Cháu ăn nhiều vào, đừng khách sáo nhé!"

A Hoàn cầm đũa lên định gấp thức ăn thì bị bà Vân mắng: "Con gái con đứa chẳng có ý tứ gì cả! Khách còn chưa ăn, con đã thò đũa vào?"

A Hoàn khịt khịt mũi, vẻ rất ấm ức rồi buông tay xuống.

Cứ như thế, sự xuất hiện của Ngôn Hi đã khiến sự trở về của cô không hề cảm động, không khiến ai phải rơi giọt nước mắt nào, mà có cảm giác như đi chơi đâu đó ở nhà hàng xóm rồi về.

"Cô Vân cứ gọi cháu là A Hi hoặc Tiểu Hi là được rồi." Ngôn Hi rất lịch sự, nụ cười cũng rất dễ thương, từ nhỏ anh được gọi là "sát thủ của mẹ" cũng không có gì là quá lời.

"Anh nghe hiểu hết à?" A Hoàn tò mò lắm, tại sao Ngôn Hi lại nghe hiểu tiếng địa phương ở đây nhỉ?

"Ông nội từng dạy anh." Ngôn Hi đáp rất ngắn gọn.

A Hoành thực sự bất ngờ, trước đó cô còn cầm đèn chạy trước ô tô dịch cho Ngôn Hi, chẳng biết anh chàng có cười thầm không, chắc chắn là sẽ thấy rất hoang đường.

Chỉ có điều không hiểu tại sao ông nội Ngôn Hi lại có mối liên hệ với làng Ô Thủy nhỉ?

Bà Vân nhìn Ngôn Hi hồi lâu rồi như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu. Rồi bà nhìn sang A Hoành và bình thản nhắc: “A Hoành, ra gọi a ba về ăn cơm.”

Ngôn Hi mỉm cười không nói. Trước đó anh đã đoán được rằng cha mẹ nuôi của Ôn Hoành biết lời giao kèo năm xưa.

A Hoành không hiểu gì, chỉ gật đầu rồi đứng dậy, thoăn thoắt đi ra lò thuốc trong làng. “A ba!” A Hoành nhìn người đàn ông với mái tóc hoa râm đang cân thuốc cho bệnh nhân và cười rất vui vẻ.

Ông Vân sững lại, ngoảnh đầu nhìn A Hoành, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

A Hoành chạy đến trước mặt người đàn ông, ngửa đầu lên nhìn cha.”A ba.” Tiếng cô rất giống với thời còn nhỏ.

“A Hoành, con về từ bao giờ vậy?” Ông Vân đặt túi thuốc trong tay xuống, khẽ hỏi cô con gái. “Ông nội con cũng về ư?”

A Hoành không dám nhìn thẳng vào mặt cha mà đưa mắt nhìn xuống và lắc đầu.

“Con bỏ về đây ư?” Ông Vân cau mày, cao giọng hỏi.

A Hoành không nói gì mà đứng chôn chân trước lò thuốc. Người qua lại thì thầm với nhau, tay cô ngượng nghịu không biết phải để ở đâu.

Lúc đầu vì buồn nên cô mới bất chấp tất cả và theo Ngôn Hi về Ô Thủy. Giờ nghĩ đến nhà họ Ôn ở thành phố B, cô mới cảm thấy chuyện mình làm không được chín chắn, có khi bây giờ mọi người cũng đã báo công an như hôm Tư Hoán mất tích rồi cũng nên.

“Cái con bé này!” Ông Vân giận đến tím mặt, vớ lấy cái chày giã thuốc định đánh A Hoành.

A Hoành sững sờ, nghĩ tại sao a ba vẫn dùng chiêu này, cô đã trở thành người kinh thành rồi, giờ về nhà mà ông vẫn không nể mặt cô tí nào? Nhưng cái chày vẫn chĩa vào, A Hoành nuốt nước miếng, sợ quá co giò chạy mất.

“Mày đứng lại ngay, cái con mất nết kia!” Ông Vân đuổi theo.

“A ba, đừng giận con nữa, mẹ bảo con gọi a ba về ăn cơm!” A Hoành sợ suýt khóc, vừa chạy vừa gọi.

“Hơ, tôi đã nói từ đầu mà, người ta sống trong nhà cao cửa rộng, làm sao có chuyện yêu quý con nhỏ ngớ ngẩn này. Coi đó, bây giờ bị người ta trả về rồi!” Con dâu ông trưởng thôn mở quán nước chè mùa đông, vừa căn hạt dưa vừa xem hai cha con nhà A Hoành đuổi nhau, vừa nói mát.

Có bà mới bị trả về ấy! A Hoành khịt mũi mà lòng ấm ức vô cùng, thấy chiếc chày giã thuốc sắp phang xuống người mình lại co giò chạy nhanh hơn.

Một người đuổi, một người chạy, lâu lắm rồi làng Ô Thủy không náo nhiệt như thế này.

Người lớn, trẻ con đều cười thoải mái.

Coi kìa, con gái nhà họ Vân lại bị đánh rồi.

Từ khi A Hoành còn nhỏ đã như thế, cho cô chẳng bao giờ nể mặt khi đánh cô, đuổi cô chạy khắp nơi, mọi người thì chạy theo xem. Cuối cùng A Hoành cũng chạy về đến nhà, lao vào, vừa khóc vừa mếu: “Mẹ, a ba lại đánh con rồi!”

“Tao cho mày chạy hả!” Đằng sau có tiếng thờ hồng hôc.

Bà Vân nhìn con cười rồi vỗ vỗ lên tay cô, nói với ông Vân: “Con nó hiếu thảo, vừa về đến nhà đã bị ông đánh là sao?”

Ông Vân “hừ” một tiếng rồi quay sang thì nhìn thấy Ngôn Hi.

Thằng bé này đang chống tay lên cằm, hào hứng xem màn biểu diễn, miệng còn cười cười.

“Đây là...” Ông Vân đặt chiếc chày giã thuốc xuống, nhìn Ngôn Hi chăm chú.

Bà Vân liền đáp với giọng đầy ẩn ý: “Ngôn Hi - cháu nội của Tướng quân Ngôn.”

Trong tích tắc, không khí như ngưng tụ lại, nét mặt ông Vân càng nghiêm nghị hơn, ông nhìn Ngôn Hi rồi hỏi: “Là cậu ư?”

Ngôn Hi cười đáp: “Chắc là cháu ạ. Em trai cháu đang ở Mỹ, nhỏ hơn Ôn Hoành nhiều.”

A Hoành không hiểu họ đang nói gì?

Ông Vân trầm ngâm hồi lâu rồi vẫy tay gọi bà Vân: “Bà và nhà với tôi một lúc.” Sau đó quay sang nói với A Hoành: “Tập trung tiếp khách đi nhé, đồ ăn nguội thì mang vào bếp hâm lại.”

Ngôn Hi cầm đĩa gắp một miếng thịt bò vào miệng, nhai rồi nhướn mày, cười với ông Vân: “Không cần đâu chú, còn nóng nguyên ạ.”

Nét mặt ông Vân có phần lưỡng lự, nhưng ông cũng không nói gì nữa mà bước thẳng vào nhà. Bà Vân đưa mắt nhìn Ngôn Hi rồi cũng vào theo.

A Hoành tần ngần lấy tay che miệng, hỏi thầm Ngôn Hi: “Có chuyện gì vậy?”

Ngôn Hi đang gặm miếng xương sườn, phồng mang trợn má, bình thản đáp: “Chắc là cha em không ưa anh.”

A Hoành liếc Ngôn Hi một cái rồi nói nhỏ: “A ba em nhìn em cũng không ưa. Anh đừng giận. A ba em là thầy thuốc, chỉ nhìn bệnh nhân là ưa thôi.”

Ngôn Hi nhả miếng xương ra, bình thản đáp: “Ngốc cũng là một cái phúc.”

“Ờ...” A Hoành tuy không hiểu gì nhưng vẫn gật đầu tán thành.

Tối đến, A Hoành bám riết lấy bà Vân đòi ngủ cùng, bà Vân không chối được, đành phải đồng ý.

Ngôn Hi ngủ ở phòng A Hoành trước đây. Ông Vân thì ngủ ở phòng Vân Tại, Vân Tại đang đi điều trị ở bệnh viện quân khu miền Nam.

"Mẹ có nhớ con không?" Trong bóng tối, A Hoành rúc vào chăn, ánh mắt vẫn toát lên vẻ chờ đợi.

"Không nhớ." Bà Vân khẽ xoa đầu con gái và dịu dàng đáp.

A Hoành buồn lắm, nhìn mẹ với vẻ đầy thất vọng. "Nhưng con nhớ mẹ lắm." Cô rúc vào lòng bà Vân, bàn tay ấy thật ấm áp, yên bình biết bao.

"Ở nhà họ Ôn lại chui vào chăn khóc hả?" Bà Vân thở dài, hỏi.

"Không." A Hoành nằm trong lòng mẹ đáp nhỏ.

Cô không nói dối, ở nhà họ Ôn, ngoài ngày đầu tiên cô khóc một lúc ra thì cô không khóc lần nào nữa.

Bà Vân nhẹ nhàng đấm lưng cho cô, giọng vừa ấm áp vừa buồn buồn: "A Hoàn, mẹ có lỗi với con."

Sống lưng A Hoàn hơi cứng lại, rồi cô ôm chặt mẹ, nói: "Mẹ à, đó có phải là lỗi của mẹ đâu."

Bà Vân xót xa nói: Vì Tại Tại mà mẹ phải trả con về cho nhà họ Ôn, con không trách mẹ ư?"

A Hoàn lắc đầu quày quảy, cô không thể ích kỉ ngồi nhìn tử thần cướp Tại Tại đi.

Nhà họ Vân là mối duyên ấm áp nhất, tuyệt vời nhất trong cuộc đời cô. Hồi nhỏ, cha dạy cô học chữ. Các cô gái khác đã đi làm thuê từ lâu, cô cũng muốn đi làm, kiếm ít tiền cho Tại Tại chữa bệnh, thế nhưng khi nói với cha, cha liền đánh cho cô một trận nhớ đời, bảo cô rằng kể cả ông có vất vả và lao lực cho đến chết cũng không thể để con gái mình đi làm người làm cho nhà người khác.

Mẹ thì dịu dàng nhất, lần nào cũng tết tóc, may váy đẹp cho cô, kể chuyện hay cho cô nghe. Lần nào bị cha đuổi đánh, cô cũng được mẹ bênh. Khi cha đánh cô đau quá, mẹ còn khóc nhiều hơn cả cô.

Tại Tại cũng rất quý mến cô, có gì ngon cũng đợi cô tan học về rồi cùng ăn. Thỉnh thoảng cô phải lên núi với cha để hái thuốc, phải ngủ đêm trên đó. Tại Tại lúc nào cũng thức chong chong cả đêm đợi cô về.

Tết là lần duy nhất trong năm Tại Tại được phép đi chơi cùng cô. Tại Tại đi chợ cùng cô, thích cái gì cũng tiếc tiền không dám mua nhưng lại bỏ ra số tiền mừng tuổi đã tiết kiệm rất lâu để mua đèn lồng hình con thỏ cho cô, chỉ vì cô thích thỏ.

Cô muốn nhà họ Vân được bình an, cô muốn Tại Tại được khoẻ mạnh trở lại, mang họ Vân hay họ Ôn thì có gì khác nhau đâu?

"Mẹ à, người nhà họ Ôn rất quý con, mẹ cứ yên tâm." A Hoành ngược mắt lên nhìn mẹ rồi cười khúc khích. "Ông nội con ở đó vì con mà đã mắng anh con mấy lần, mẹ con ở đó chơi piano rất giỏi, anh con ở đó rất thương con."

Bà Vân cũng cười, chỉ có điều mắt vẫn ngân ngấn nước. "Tốt rồi, tốt rồi! Con gái mẹ ngoan như vậy thì có ai mà không quý chứ!"

"Mẹ ơi, khi nào con lớn, con về thăm mẹ thì mẹ đừng đuổi con đi nhé?" A Hoành rụt rè hỏi.

"Ừ. Mẹ phải đợi con gái mình kiếm được tiền rồi phụng dưỡng được mẹ chứ, mẹ sẽ đợi."

"Mẹ ơi, mình ngoắc tay đi, con mà không nhớ mẹ, mẹ cũng đừng nhớ con nhé!" A Hoành sụt sịt, mắt bắt đầu đỏ hoe.

Bà Vân ghen ngào nói: "Mẹ không nhớ con, nhất định sẽ không nhớ con."

Đêm nay, Ngôn Hi cũng ngủ không ngon.

Người Ô Thuỷ có thói quen ngủ giường tre, trong khi Ngôn Hi lại sinh ra và lớn lên ở miền Bắc, không thể quen được với tập tục này, cảm thấy cứ lắc lư, cọt kẹt kiểu gì, trần trọc hồi lâu mà không tài nào ngủ được.

Trong bóng đêm, đôi mắt anh đã dần thích nghi với căn phòng nhỏ này, ngoài chiếc bàn học sạch sẽ và mấy cuốn sách ra thì không còn gì khác.

Anh không thể tưởng tượng được rằng, bao nhiêu năm qua, Ôn Hoành lớn lên trong hoàn cảnh vô cùng nghèo khổ như thế này. Tính ra số phận Ôn

Tư Nhĩ vẫn may mắn hơn một chút.

Ngôn Hi khẽ nhếch mép rồi cười khẩy, ý cười lộ rõ vẻ mỉa mai.

Bất ngờ, có ánh đèn yếu ớt lọt vào phòng, có tiếng người đi đi lại lại đầy vẻ bất an ở bên ngoài.

Ngôn Hi không ngủ được, bèn xuống giường và đi ra ngoài.

Không nằm ngoài dự đoán của anh, người đang đi đi lại lại chính là ông Vân.

"Bác Vân, sao bác chưa ngủ ạ?" Ngôn Hi tựa người vào khung cửa, bắt chéo chân, mái tóc đen rủ xuống trán, dưới ánh trăng, chỉ nhìn thấy chiếc cằm trắng trẻo của anh.

Cũng như bao người đàn ông khác ở vùng Giang Nam, ông Vân hút thuốc lào phát ra những tiếng rít lọc xọc giữa căn phòng vô cùng yên tĩnh.

"Ngôn Hi, chuyện của A Hoàn nhà cô chú, cháu định thế nào?" Người đàn ông cau mày nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt chăm chú.

"Dĩ nhiên là phải làm gì thì làm như thế thôi ạ." Ngôn Hi mỉm cười, mặc dù Ôn Hoàn sống cuộc sống nghèo khổ, nhưng vẫn còn hạnh phúc hơn anh vì được cha mẹ nuôi yêu thương.

"Cháu sẽ..." Người đàn ông nằn nù, nghiêng răng rồi hỏi: "Cháu có quý mến A Hoàn không?"

Ngôn Hi ngẩn người, một lúc sau mới cười cười, nói: "Bác cả nghĩ quá!"

Ông Vân có vẻ bức, sảng giọng nói: "Năm xưa, ông nội cháu đã nói với chú, nhà họ Ngôn có nợ với A Hoàn, sau này sẽ để cháu nội ông mang kiểu đến rước A Hoàn về làm vợ."

Ngôn Hi nói bằng giọng khá lạnh lùng nhưng cũng toát lên vẻ chân thành: “Chú Vân ạ, chuyện sau này chẳng ai nói trước được, nhưng ít nhất cháu sẽ không để ai bắt nạt Ôn Hoàn. Trước khi cô ấy xác định tình cảm của mình, cháu sẽ coi cô ấy như em gái ruột, chú cứ yên tâm.”

“Thế nếu A Hoàn nhà chú quý mến cháu thật thì sao?” Nét mặt ông Vân hết sức nghiêm túc.

Ngôn Hi suy tư một lát rồi lặng lẽ cười.

“Thì cháu sẽ lấy em ấy làm vợ ạ.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bánh Đường Và Đậu Phụ

Ô Thủy có thể coi là ngôi làng sông nước điển hình. Trải qua sự gột rửa kéo dài hàng nghìn năm của lịch sử, nước vẫn chảy êm đềm, sông ngòi bát ngát một màu xanh xanh. Nhà cửa hai bên bờ sông vô cùng đơn sơ, giản dị, ngói xám đá xanh, cửa sổ gỗ có khung bao. Trước hiên nhà treo từng chùm đèn lồng nhẹ nhàng đung đưa trong gió, tựa như túm tóc đuôi gà của cô gái vùng Giang Nam đang cầm ô bước vào con ngõ nhỏ, một vẻ đẹp giản dị mà thu hút.

A Hoành đã quá quen thuộc với cảnh tượng này, nhưng Ngôn Hi thì tò mò nhìn ngắm như một đứa trẻ mới chào đời.

Ông Vân đưa cho A Hoành một ít tiền và mỉm cười hòa nhã, dặn dò cô đưa Ngôn Hi đi chợ chơi. A Hoành nhận lấy tiền, mặc dù không hiểu tại sao thái độ của cha đối với Ngôn Hi lại thay đổi nhanh như vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Hai ngày nữa là đến tết Dương lịch, chợ búa tấp nập vô cùng.

Từ lúc ra khỏi nhà họ Vân, Ngôn Hi đã không yên phận, chạy nhảy khắp nơi, tay cầm máy ảnh chụp lia lịa, vẻ rất hứng thú.

A Hoành chạy theo anh mà thở hồng hộc, nhưng trong lòng lại thấy xấu hổ nên một mực cúi đầu, vờ như không quen anh chàng kia.

Trong chợ, kẻ gồng người gánh đi lại như mắc cửi, ồn ào, náo nhiệt.

Đàn ông vùng sông nước thường rất thật thà, chất phác, rất hiếm người trông ghê gớm, dữ dằn. Còn các cô gái thì xinh xắn, dịu dàng trong tà váy nhuộm sáp, tạo thành nét đặc sắc tuyệt vời của vùng sông nước Giang Nam. Trẻ con đầu đội mũ hình chú hổ được cha mẹ bế ẵm, tay cầm chiếc bánh đường, dài chảy ròng ròng, mập mạp, dễ thương vô cùng.

Lúc này, Ngôn Hi cũng đang cầm bánh đường, xé một góc giấy rồi ngửa cổ tung vào miệng như khi ăn lạc, cười không thấy tổ quốc đâu.

Còn A Hoành thì ôm máy ảnh, trân trân nhìn chiếc bánh bột đường, vừa này Ngôn Hi bảo cô mua hai cái, đến khi cô nhảy chân sáo chạy về thì anh chàng liền khoác máy ảnh lên cổ cô, hai tay mỗi tay một cái, ăn cái bên trái rồi lại ăn cái bên phải, không để cho cô mẩu vụn nào.

“Em cũng, muốn ăn.” A Hoành khịt mũi, ầm ỨC nói.

“Em sống ở đây bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa ăn đủ hay sao?” Ngôn Hi không buồn ngược mắt lên, miệng phồng to nhai bánh.

Ngôn Hi cố tình trêu tức A Hoành, ăn xong lại thè lưỡi liếm ngón tay, mắt thì liếc xéo cô.

A Hoành không nói được lời nào.

“Ô Thủy còn đồ ăn gì ngon nữa?” Ngôn Hi cười, hỏi cô.

A Hoành nghĩ một lát rồi đáp: “Đậu phụ thôi.”

“Thành phố B cũng có, không có gì lạ cả.” Ngôn Hi tỏ vẻ coi thường.

“Đậu phụ vùng Giang Nam mà.” A Hoành giải thích.

Ngôn Hi liền bĩu môi. “Xời! Thì thành phố B cũng có đậu phụ miền Bắc đấy thôi.”

A Hoành liền cười khúc khích. “Anh ăn thử sẽ biết ngay thôi.”

Cô đưa Ngôn Hi đi dọc bờ sông, vào một con ngõ nhỏ, rẽ mấy lần rồi đến một quán nhỏ có treo một tấm biển gỗ đề: “Lâm gia đậu phụ điểm”, nét chữ răn rỏi mà không mất đi vẻ mềm mại.

Trước hiên quán treo từng chùm đèn lồng đã bám bụi đọng đưa trong gió. Trong quán chỉ bày mấy chiếc bàn gỗ, có vài thực khách đang lặng lẽ ăn uống, bầu không khí hoàn toàn trái ngược với vẻ náo nhiệt trong chợ nhưng lại ấm cúng vô cùng.

“Chú Tang, cho cháu hai bát tào phớ và một đĩa đậu phụ rán nhé!” A Hoành gọi.

“Có ngay!” Tiếng người đàn ông sang sảng vọng ra từ phía sau tấm rèm màu xanh rêu.

Ngôn Hi nhìn gian quán nhỏ, mắt đảo mấy vòng rồi cười. “Ở đây hay nhỉ!”

“Sao vậy?”

“Bốn góc trên đỉnh đều có kê hờ, mùa đông không lạnh à?”

“Để hờ, tối đến còn hong đậu phụ.” A Hoành giải thích. “Ông chủ, không ngủ ở đây.”

Ngôn Hi gật đầu rồi lấy máy ảnh ra ngắm, “tạch, tạch” chụp mấy kiểu liến. Ngôn Hi là người sống rất tùy tiện, rất nhiều chuyện anh làm không cần biết lí do, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đúng là phải làm như vậy.

Một lát sau, một người đàn ông thấp bé với nụ cười dễ mến bê một hộp gỗ hình vuông sơn đỏ đi ra, trong hộp là mấy chiếc bát sứ thô.

A Hoành nói chuyện với người đàn ông đó vài câu.

“Tại Tại đâu? Sức khỏe đã ổn hơn chưa cháu?” Người đàn ông nhìn Ngôn Hi, thấy không phải là Vân Tại, bèn vẫy tay chào rất thân thiện.

“Tại Tại đang chữa bệnh ở bệnh viện lớn chú ạ, mẹ cháu nói ca mổ rất thành công.” A Hoành mỉm cười, nét mặt dịu dàng, thân thiết, ánh mắt rạng ngời niềm vui.

Ông chủ quán được A Hoành gọi là chú Tang kia nghe thấy cô bé nói vậy, nét mặt cũng lộ rõ vẻ phấn khởi. “Chuyến này thì ổn rồi, Tại Tại sắp đi học được rồi. Trước khi nghỉ học, thằng bé học giỏi lắm mà, hai chị em cháu đều giỏi giang cả.”

A Hoành cười, càng khiến đôi lông mày hình núi xa cong cong nổi bật hơn.

Khách ở bàn bên giục giã, ông chủ lại vào gian bếp sau tấm rèm màu xanh rêu.

A Hoành bê bát tào phớ còn nghi ngút khói đến trước mặt Ngôn Hi. Ngón tay thon dài, trắng trẻo của anh gõ lên mặt bàn, anh khẽ nhường mào, không nói gì. Trong mắt anh, bát tào phớ của vùng Giang Nam xem ra chẳng có gì khác so với loại tào phớ mà anh vẫn ăn hằng sáng.

A Hoành bắt đầu ăn từng thìa nhỏ.

Ngôn Hi cầm thìa lên đảo rồi xúc vào miệng.

A Hoành mỉm cười nhìn anh, hỏi: “Ngon không?”

“Đây là đậu phụ ư?” Ngôn Hi trợn mắt, vẻ rất ngây thơ.

A Hoành liền gật đầu.

“Không có vị chát, ăn thấy mềm mềm trơn trơn, hơi giống với caramen.” Ngôn Hi nheo mắt lại, sắc mặt hồng hào tỏ ra rất thoải mái.

Caramen? Có ngon không nhỉ? A Hoành tần ngần, nhưng rồi lại mỉm cười vui vẻ, tươi tắn.

“Anh thử món này đi.” A Hoành đẩy đĩa đậu phụ rán đến trước mặt Ngôn Hi.

Ngôn Hi gấp một miếng bỏ vào miệng nhai, bất chợt cau mày rồi nhổ ra. “Sao mà đắng thế!”

A Hoành cũng cau mày, đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó bèn ngượng ngùng nói: “Chú Tang không cho gia vị. Hồi trước, em và Tại Tại ăn, không thích cho nước tương.” Rồi cô chạy ngay vào bếp, xin một đĩa nước tương và đổ vào đĩa đậu phụ rán.

Ngôn Hi lại gấp một miếng nhỏ đưa vào miệng, đậu phụ giòn chấm với nước tương đậm đà, vị đắng không còn nữa, thơm ngon vô cùng.

A Hoành nhìn thấy đầu mày Ngôn Hi dần ra bèn thầm thở phào. Từ nhỏ, cô lớn lên ở vùng đất Ô Thủy nên tự bản thân đã có bản năng bảo vệ vùng đất này, không muốn bất cứ ai có ấn tượng xấu về nó. Suy nghĩ này nếu áp dụng với người khác thì thường bị gọi là: Che giấu nhược điểm.

“Phía Đông của làng, ở miếu Thành hoàng có một giếng nước ngọt. Đậu phụ được làm từ nước giếng đấy.”

Ngôn Hi khẽ gật đầu, thưởng thức từng miếng nhỏ tỏ vẻ rất trân trọng.

Chú Tang bê một đĩa măng nhỏ từ trong bếp ra để Ngôn Hi ăn với cơm. Măng ngọt ngọt, chua chua, ăn với cơm rất hợp, Ngôn Hi ăn khá nhiều.

“A Hoành, tấm biển của quán chú cũ rồi, thím cháu bảo chú nhờ cháu viết hộ tấm khác.” Người đàn ông hiền lành nhìn A Hoành.

"Dạ!" A Hoành mỉm cười, gật đầu.

Ngôn Hi sửng sốt hỏi: "Chữ trên tấm biển là em viết hả?"

A Hoành lại ngượng ngùng gật đầu lần nữa.

"Đặt bút nhanh quá, nét không đều, mực cũng không đều, nét cuối cùng bị gãy, không được liền mạch." Ngôn Hi bình phẩm.

A Hoành nuốt nước bọt.

"A Hoành từ nhỏ đã chăm luyện chữ, chữ đẹp nhất nhì vùng này, chữ còn đẹp hơn cả bác sĩ Vân." Chú Tang lên tiếng, có vẻ không thích giọng điệu của Ngôn Hi lắm.

"Cái này phải dựa vào năng khiếu bẩm sinh thôi." Ngôn Hi mỉm cười. Ẩn ý là dù có luyện bao nhiêu năm, không có năng khiếu cũng chẳng ăn thua.

A Hoành biết những điều Ngôn Hi nói là sự thật, nhưng vẫn cảm thấy hơi thất vọng. Từ nhỏ cô đã theo cha luyện bút lông, dù là mùa đông hay mùa hè đều không bỏ ngày nào, câu nói "không có năng khiếu" của Ngôn Hi lúc này đã khiến cô khá sốc.

"Chàng trai này có vẻ cao giọng nhỉ, cậu viết mấy chữ cho tôi xem xem."

Ngôn Hi ủa oải nhún vai tỏ vẻ bất cần. Chú Tang liền lấy bút lông ra rồi đặt xuống trước mặt Ngôn Hi. Ngôn Hi thờ ơ đổ mực ra nghiên, ngồi thẳng người, cầm bút chấm mực, rồi anh khẽ nâng cổ tay, xoay xoay đầu bút cho phần mực thừa từ từ nhỏ xuống nghiên, khi anh nhấc tay lên, móng tay tròn trịa, đi với quần bút màu trúc, nổi bật vô cùng.

"Khi viết chữ "Lâm", chữ "mộc" bên trái phải cứng rắn, khỏe khoắn, chữ "mộc" bên phải phải cân xứng, trong lúc viết mà nhấc bút nhanh quá, mực quét không đều là điều tối kỵ. Chữ "gia" mặc dù phóng khoáng, nhưng

không chú ý đến độ tinh xảo của từng nét. Chữ “đậu” viết rất đẹp, chỉ có điều mực viết không đều. Chữ “phụ” khá khó viết, em viết cẩn thận hơn mấy chữ trước, nhưng lại để mất đi vẻ phóng khoáng lúc ban đầu. Khi viết chữ “điểm”, chắc mực đã khô nên nét bị gãy.” Ngôn Hi vừa viết vừa cúi đầu, bình thản nói.

Anh viết liền một mạch, các nét đều tăm tắp, sắc sảo vô cùng. Những nét chữ này khiến A Hoành thực sự sửng sốt.

Nét nào cũng phóng khoáng, không gò bó, nhưng tâm ý lại được lột tả đầy đủ, sinh động vô cùng.

“Anh nói có đúng không?” Ngôn Hi đặt bút xuống, tay chống cằm, uể oải hỏi cô.

A Hoành mắt chữ O miệng chữ A, không nói được lời nào. Chú Tang cũng vô cùng bất ngờ, vừa nhìn bức thư pháp vừa cười sáng khoái. “Chàng trai này khá thật đấy, rất có hoa tay.”

Ngôn Hi khẽ gật đầu, lịch sự, ôn hòa.

Ông chủ lại mang lên rất nhiều đồ ăn ngon, Ngôn Hi giả vờ không để ý, nhưng thỉnh thoảng miệng lại cười thầm.

“Thế nào, anh viết chữ cho ông chủ, bọn mình không phải trả tiền nữa, tuyệt không? Vừa này em nên tỏ ra bất ngờ hơn chút nữa, như thế mới thể hiện được giá trị của chữ anh viết, có khi ông chủ còn tặng cho mình nhiều đồ ăn ngon hơn.” Ngôn Hi nói nhỏ, miệng phồng lên toàn thức ăn, đôi mắt to tròn trong trẻo.

A Hoành đang ăn tào phớ, suýt nữa thì sặc. “Vừa này không phải em giả vờ đâu.” Nét mặt cô vô cùng nghiêm túc.

Ngôn Hi liền nhướn mày cười. “Ôn Hoàn, em không phải lặn tăn đâu. Anh biết cầm bút từ khi chưa biết đi. Kể cả có năng khiếu thì em cũng không thể so với anh được.”

A Hoàn nhìn Ngôn Hi chăm chú rồi cười. Cô tưởng mình và anh chàng này không còn là hai người xa lạ, nhưng mỗi ngày được hiểu thêm một số điều về anh, cô lại càng cảm thấy xa lạ, không giống với cảm giác lúc mới gặp, ít nhất bây giờ cũng là một hình ảnh trực quan, tổng thể hơn.

"Bọn mình ra giếng nước ngọt mà em nói đi." Ăn no rồi, Ngôn Hi bắt đầu tìm chỗ đi lại cho đỡ nặng bụng.

Nhắc đến làng Ô Thủy, trong số phong cảnh miền quê sông nước, di tích khiến khách du lịch lưu luyến không muốn về nhất chính là miếu Thành hoàng ở phía Đông của làng. Trong miếu, khói hương nghi ngút, cứ mừng Một, ngày Rằm là lại có rất đông người đến lễ bái, cầu tài, cầu bình an, cầu nhân duyên.

Còn A Hoàn và Ngôn Hi đến là để xem giếng nước trong miếu.

Ngôn Hi nhìn đá xanh trên mặt giếng rồi chạm tay vào, rất mát, đầu ngón tay làm tróc một lớp rêu mỏng. Trong miếu đang rất đông người, hương khói nghi ngút, nét mặt ai cũng nghiêm trang, kính cẩn.

"Bọn họ không vái giếng nước nuôi nấng con người này, mà lại đi vái mấy người đá, lạ thật!" Ngôn Hi bật cười.

"Không thể bất kính trước quý thần." A Hoàn sống ở Ô Thủy từ nhỏ nên rất cung kính trước miếu Thành hoàng.

Ngôn Hi nhìn A Hoàn rồi mỉm cười, sau đó cũng cúi người, hai tay chắp lại trước giếng nước.

"Anh làm gì vậy?" A Hoàn tò mò hỏi.

"Cảm ơn nó vì đã cho chúng ta nhiều đồ ăn ngon như thế."

A Hoành khịt mũi rồi có lòng tốt nhắc nhở: "Đậu phụ là chú Tang làm."

"Thế nên anh đã viết biển hiệu cho chú ấy." Ngôn Hi đưa mắt nhìn lên.

"Nhưng anh ăn, mà không trả tiền! A Hoành chỉ ra vấn đề.

"Chuyện nào ra chuyện nấy! Anh đã viết biển hiệu cho chú ấy để tỏ lòng cảm ơn rồi. Nhiều đồ ăn như thế, anh không ăn thì người khác cũng sẽ ăn, ai ăn mà chẳng vậy! Không phải anh không trả tiền mà là chú ấy không cho anh trả tiền. Thực ra anh cũng khó xử lắm chứ. Làm người đã khó, làm người tốt lại càng khó hơn!" Ngôn Hi nói rất hùng hổ, nét mặt tỏ vẻ đau khổ.

A Hoành phì cười, mím môi, khóe miệng nhếch lên.

"Đã vậy, em cũng làm lễ." A Hoành cũng cúi mình, hai tay chắp lại. Ờ, giếng cổ ời giếng cổ, ta không có mong muốn gì cao xa, hãy cho thế giới được hòa bình, các em bé ở châu Á, châu Phi có bánh đường ăn là được.

Ngôn Hi ở lại nhà họ Vân mấy ngày nữa, đã gần cuối năm Âm lịch, nếu không về nhà e sẽ quá đà. Trước khi đi, anh có hứa với ông nội rằng nhất định sẽ về nhà ăn Tết.

Vì vậy, đến ngày Hai mươi bảy tết, Ngôn Hi nói với nhà họ Vân rằng mình phải về nhà.

"Không ở thêm được một ngày nữa à? Một ngày thôi mà." A Hoành hơi thất vọng nói luôn tiếng Ô Thủy.

"A Hoành, không nên trẻ con như thế!" Chưa đợi Ngôn Hi đáp lời, cha A Hoành đã quát, cắt đứt ý định của cô.

A Hoành vội im bật, ăm ức nhìn mẹ. Bà Vân khẽ vỗ tay cô nhưng từ đầu đến cuối không nói gì mà chỉ vào phòng thu dọn đồ đạc cho cô. Cô theo mẹ vào phòng, đến lúc đi ra, chỉ một mực cúi đầu, không nói gì.

Ngôn Hi nhìn cô vẻ khó xử, đợi cô nói lời tạm biệt với cha mẹ nuôi.

Đôi vợ chồng tốt bụng này dù thương Ôn Hoành đến đâu thì cũng vẫn không phải là cha mẹ đẻ của cô. Căn nhà này, mảnh đất này dù ăm áp đến đâu cũng vẫn không phải là nơi cô trở về.

Một điều đáng tiếc biết bao.

Trước khi tạm biệt, bà Vân gọi Ngôn Hi ra nói riêng điều gì đó.

A Hoành đứng từ xa nhìn thấy nhưng không dám nhìn mẹ lần nữa mà tạm biệt cha rồi ra khỏi nhà.

Lúc đi ra, Ngôn Hi nhìn cô với vẻ thắc mắc rồi nói: “Đúng là con gái có khác.” Họ có thể buồn rầu vì những chuyện mà trong mắt tụi con trai chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

A Hoành không biết mẹ nói gì với Ngôn Hi, nhưng không biết cũng tốt, cô liền lặng lẽ đi theo anh.

Lúc này cô lại thấy anh như một kẻ lữ hành, chiếc ba lô cồng kềnh khoác trên vai, dáng người cao thẳng, bước đi thoăn thoắt.

Đến ga thành phố S đã là buổi chiều. Họ phải xếp hàng rất lâu mới mua được vé tàu chạy lúc sáu giờ tối.

“Em ngồi đây đợi anh.” Ngôn Hi đưa vé cho cô rồi sải bước về phía phòng đợi.

Nét mặt A Hoành lộ rõ vẻ buồn rầu, tâm trạng vốn đã không vui, sau khi Ngôn Hi đi rồi, cô liền ngồi thần thờ trên ghế băng.

Khi cô trở về với thực tại, nhìn đồng hồ đeo tay thì đã là năm giờ mười lăm phút.

Ngôn Hi vẫn chưa quay lại.

Cô liền đứng dậy đi đi lại lại giữa đám đông, lấy ghế ngồi làm tâm, vòng đi vòng lại. Mặc dù sắp đến giờ soát vé nhưng cô không vì sốt ruột mà đi lung tung. Không khí trong phòng đợi quá ngột ngạt, cô đi lại vì muốn gạt một số điều đang đọng trong đầu.

Và khi quay lại, Ngôn Hi đã được chứng kiến cảnh đó: Cô gái cau mày cúi đầu, đi đi lại lại quanh ghế ngồi mà không biết chán. Anh liền bước đến bên cô, khẽ hắng giọng.

A Hoành ngẩn lên, điều đầu tiên cô để ý là chiếc ba lô trên vai Ngôn Hi lại phồng to hơn nhiều so với lúc trước. Cô đoán chắc hẳn anh đã mua ít đồ đặc sản của vùng này.

Vẫn là trình tự như lúc đến: Soát vé, lên tàu, tìm ghế.

Nhưng A Hoành không còn hào hứng như lúc trước nữa, cô ngồi trên tàu, ngáp liên hồi, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, đã là chín giờ tối, màn đêm bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một dày hơn.

“Em buồn ngủ rồi.” Cô nhìn Ngôn Hi, mắt díp lại.

“Buồn ngủ rồi” của người Trung Quốc đồng nghĩa với “good night” của phương Tây.

“Không được.” Ngôn Hi bình thản đáp.

A Hoành ngáp rồi dụi mắt, hỏi: “Tại sao?”

Ngôn Hi nhướn mày, gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn. “Làm sao mà anh biết được.”

“Ờ.”

Í, không đúng, tại sao anh không biết mà còn không cho tôi ngủ chứ! A Hoành mơ màng nghĩ, ý thức bắt đầu phiêu du. Cô cảm thấy mình giống như một hài nhi đang nằm trong bụng mẹ, ấm áp và an lành.

Thế giới màu trắng, một thế giới trong lành biết bao. Đột nhiên, thế giới quay cuồng, cô thấy đầu óc choáng váng, đến khi mở mắt ra thì nhìn thấy một đôi mắt tròn tròn trông rất đáng sợ.

“Tỉnh rồi hả?” Ngôn Hi buông tay ra và dừng lay người cô.

A Hoành mơ màng và nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn tối đen như mực. Cô nhìn Ngôn Hi, sục sục với vẻ ấm ức.

Ngôn Hi nhìn cô bằng đôi mắt long lanh, có vẻ còn ấm ức hơn cô. “Ôn Hoành, mặc dù không biết tại sao em lại lựa chọn ngày hôm nay để chào đời...”

Ngôn HI không nói thêm nữa mà cho tay vào ba lô, lục tìm hồi lâu mới lôi ra được mấy cái bánh ngọt kẹp kem dễ thương vô cùng, rồi anh cầm một cái trên tay, bình thản cười, nói: “Nhưng thiếu gia vẫn phải miễn cưỡng chúc mừng sinh nhật em vậy.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Mượn Cớ Ăn Tết Để Tung Chiêu

Khi đứng trước cổng nhà họ Ôn, A Hoành bắt đầu thấp thỏm, nghĩ lại hành trình đi chơi mấy ngày qua, đúng là hơi quá đà thật.

“Sao không vào nhà?” Ngôn Hi thò bàn tay với đôi găng tay dày ra bấm chuông.

A Hoành rụt rè lùi ra sau mấy bước, cố kìm nán suy nghĩ bỏ chạy.

Người ra mở cửa là bà Trương. “Đúng lúc quá, vừa nãy bà còn nói với mẹ cháu xem có nên nấu thêm suất cơm của hai đứa không, kết quả giờ lại dẫn nhau về.” Bà Trương cười, vừa mở cửa vừa ngoái lại nhìn phòng khách.

“Mọi người biết bọn mình...” A Hoành nhìn Ngôn Hi lí nhí hỏi.

“Có phải bỏ nhà đi đâu mà sợ, trước khi đi đã báo cáo với cụ Ôn rồi cơ mà.” Tinh thần Ngôn Hi không được tốt cho lắm, anh bước vào sảnh lớn, đột nhiên sực nhớ ra điều gì bèn dừng chân lại hỏi bà Trương: “Bà Trương, ông cháu và mẹ Lý có ở đây không?”

Bà Trương liền gật đầu, kéo tay A Hoành, cười nói: “Dĩ nhiên là có chứ. Năm nào đến tết, hai nhà mình chẳng ngồi với nhau, thói quen bao năm nay làm sao thay đổi được?”

A Hoành thở phào, may mà mọi chuyện đã êm xuôi. Nói như vậy thì trước đó, Ngôn Hi đã biết suy nghĩ của cô, có điều chẳng buồn để tâm mà thôi.

A Hoành được bà Trương dắt tay, tần ngần thay dép. Lúc đầu cô còn nghĩ, về đến nhà sẽ thấy cảnh sát đang ngồi đầy trong nhà bàn tính làm thế nào để có thể tìm thấy cô. Ông nội thì thở ngắn than dài. Mẹ thì buồn rầu. Tư Hoán thì cau đôi lông mày đẹp, lo cho sự an toàn của cô. Nhĩ Nhĩ thì nước mắt lưng tròng, cuối cùng...

Haizz, thất vọng quá!

“Nghĩ gì vậy?” Ngôn Hi cười cười nhìn cô với ánh mắt trêu chọc.

A Hoành đỏ bừng mặt.

Vào đn61 phòng khách, bầu không khí đang vô cùng náo nhiệt. Cụ Ôn và cụ Ngôn đang chơi cờ, động tác hạ quân cờ rất dứt khoát, nhìn thấy A Hoành và Ngôn Hi, hai ông liền hỏi vội mấy câu rồi tiếp tục cuộc đại chiến. Mẹ và chú Lý đang làm sủi cảo trong bếp, nhìn thấy Ngôn Hi, chú Lý hồ hởi cười nói, hỏi han rôm rả, xúc ra hai miếng xương sườn đang hầm trong nồi, một miếng cho vào miệng Ngôn Hi, một miếng cho vào miệng A Hoành.

Bà Uẩn Nghi hỏi về chuyến đi chơi của A Hoành, biết cô có về Ô Thủy, nét mặt bà không có gì biến đổi. Còn đối với Ngôn Hi thì bà thân thiện hơn nhiều, cầm tay anh hỏi han không ngớt.

A Hoành nhìn quanh nhưng không thấy Tư Hoán và Nhĩ Nhĩ đâu. Cô lên tầng, đến trước cửa phòng Tư Hoán, cửa đang khép hờ, cô ngấp ngừng giây lát rồi vẫn quyết định đẩy cửa ra.

Tư Hoán đang ngồi giở một cuốn sách rất dày. Anh quay ra, nhìn thấy A Hoành, nét mặt hơi khựng lại rồi cất tiếng hỏi với vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Về rồi hả? Mọi việc thuận lợi chứ?”

A Hoành ngại ngùng gật đầu/ Cô bước đến trước mặt Tư Hoán, ngó cuốn sách anh đang đọc rồi mỉm cười, hỏi: “A nh đang, đọc gì vậy?”

Tư Hoán mím môi, giọng vẫn nhẹ nhàng như mọi lần. “Không có gì cả, đọc cho vui ấy mà.”

Hai người cứ tần ngần như thế, không biết phải nói gì để xoa dịu bầu không khí ngại ngùng.

“Em mang, bánh đường về.” A Hoành lí nhí nói rồi móc từ trong túi ra một gói giấy. Trước khi đi, cô đã mua riêng cho Tư Hoán, cô nghĩ đồ Ngôn Hi thích, chắc chắn là Tư Hoán cũng thích.

Tư Hoán sững sốt nhìn gói giấy gọi là bánh đó.

A Hoành nhìn vào tay mình mà vẻ mặt không thể tự nhiên lên được. Chiếc bánh đường bị úp trong túi cả ngày trời, đã trở nên rúm ró, dầu ăn ngấm cả ra ngoài vỏ giấy, trông thảm hại vô cùng.

“Chắc là, vẫn ăn được...” Giọng A Hoành mỗi lúc một nhỏ hơn, đầu cũng cúi thấp hơn.

Tư Hoán cau mày, mặt tỏ vẻ không vui nhưng vẫn cố nhẹ nhàng đáp: “Sắp đến giờ ăn trưa rồi, em cứ cất đồ ăn vật đi đã.”

A Hoành bèn rút bàn tay lấm lem dầu mỡ lại mà lòng buồn vô cùng. Cô chỉ muốn vứt ngay chiếc bánh còn chưa hết nóng vì bị ủ kĩ quá đi, rửa sạch tay và vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Ôn Hoành giỏi ha!” Tiếng cười cất lên trong phòng. “Mất công hôm qua anh cả đêm không ngủ để chúc mừng sinh nhật em, thế mà em lại giấu bánh đường cống cho kẻ khác.”

Hóa ra là Ngôn Hi. Anh đang tựa vào khung cửa, cười khẩy.

Vẻ mặt A Hoành càng ngượng ngùng hơn.

Hơ hơ... bị phát hiện rồi.

“Mang ra đây.” Ngôn Hi uể oải ngoắc ngón tay trở.

“Không ăn... được nữa...” A Hoàn cầm chiếc bánh đường mà chỉ muốn động thổ.

Một bàn tay trắng trẻo, thon dài thò ra, cướp ngay lấy. Anh mở ra, một chiếc bánh ngọt bẹp rúm lộ ra ngoài.

A Hoàn càng xấu hổ hơn.

Ngôn Hi bình thản bẻ một miếng rồi bước đến trước mặt Tư Hoán, lạnh lùng ra lệnh: “Há miệng ra.”

Tư Hoán dù bất ngờ nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng, bình thường bị Ngôn Hi bắt nạt quen rồi nên anh không có phản xạ chống cự.

"Ngậm miệng, nhai."

Tư Hoán cố tỏ ra bình thản, bắt đầu nhai trệu trạo.

Ngôn Hi chùi bàn tay dính đầy dầu lên áo khoác của Tư Hoán, ra lệnh tiếp: "Một, hai, ba, nuốt. Thế nào? Có làm nhà người trúng độc mà chết không?" Ngôn Hi cười khẩy, đút hai tay vào túi áo, ánh mắt nhìn Tư Hoán lạnh hơn cả băng.

Tư Hoán ngắc ngứ cái cổ, không nói gì.

"Thằng chết tiệt, chẳng biết điều tí nào." Nét mặt Ngôn Hi dịu lại, rồi anh thở dài, khoác tay lên vai Tư Hoán, giọng tỏ vẻ tiếc của như trẻ con: "Bánh đường, ngon quá đi chứ!"

A Hoàn xấu hổ, rụt rè giơ tay lên, khịt khịt mũi rồi nói: "Ngôn Hi, em, còn một cái nữa, định để lại ăn, anh có ăn không?"

Tư Hoán không kìm được liền phì cười, nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp hơn, không còn lạnh lùng như trước nữa.

A Hoành cũng cười.

Ngôn Hi thì trợn trừng mắt.

Haizz, lũ trẻ nhà họ Ôn toàn là những đứa chết tiệt.

A Hoành không thấy Nhĩ Nhĩ đâu. Qua lời bà Trương kể, cô mới biết sau khi bình phục hẳn, Tư Nhĩ đã được ông Ngôn lựa lời khuyên nhủ và quay về chỗ ở cũ.

Tại sao ông Ngôn...? A Hoành thắc mắc.

Chỉ có điều, thảo nào trước đó khi nhìn thấy cô, Tư Hoán lại có thái độ đó.

Tết năm 1999 là cái tết đầu tiên A Hoành ăn tết ở nhà họ Ôn.

Ba mươi tết phải dán câu đối, người lớn thì bận chơi mạt chược, xem tivi, liền bảo bọn họ ra dán.

Ngôn Hi không muốn nhúc nhích, A Hoành lại không đủ cao nên công việc lại rơi vào tay Tư Hoán.

"Thấp rồi, thấp rồi." Ngôn Hi lên tiếng, Tư Hoán lại dịch tay lên trên.

"Cao rồi, cao rồi." Ngôn Hi nheo mắt, Tư Hoán lại hạ tay xuống.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 16 (Tt)

"Lệch rồi, lệch rồi, sang trái một chút." Tư Hoán lại dịch sang trái.

"Ê! Sao cậu ngố vậy, lệch sang trái quá!" Ngôn Hi liếc xéo, bực bội quát.

A Hoàn nhìn hồi lâu, cuối cùng không kìm được bèn nói: "Anh Ngôn Hi chỉ lệch rồi. Ngay từ đầu, anh Tư Hoán đã dán đúng rồi mà."

Đứng lệch nên nhìn nghiêng.

Tư Hoán nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt ai oán.

"Ờ, thôi thì cậu cứ dán đại đi vậy, từ trước đến nay tớ không thích chỉ ra điểm yếu của người khác." Ngôn Hi bình thản rời khỏi khung cửa, vỗ bụi trên lưng rồi thản nhiên đi vào nhà.

Tư Hoán liến trề môi. "Lần nào hắn ta cũng như vậy..." Mặc dù rõ ràng là lời trách móc nhưng trong câu nói của Tư Hoán lại có cả sự bất lực và bao dung.

Tất cả là do mọi người chiều quá nên sinh hư thôi, A Hoàn nghĩ bụng.

Có điều lúc đó A Hoàn không thể ngờ được rằng, sau này cô còn chiều Ngôn Hi hơn cả chiều vọng, so với đám Tư Hoán thì gấp cả trăm lần cũng chưa đủ.

Nhưng lúc này, không có mặt Ngôn Hi, câu đối đã được dán rất chỉnh tề.

Tay Tư Hoán dính đầy kim tuyến nên vào nhà vệ sinh rửa tay, còn lại A Hoành thu dọn đồ đạc.

Cô cúi đầu, lại nghe thấy có tiếng bước chân, khi ngẩng lên, một cảm giác ấm áp bao trùm lên cô. Đó là một người đàn ông trong bộ quân phục hải quân, rất phong trần, tóc mai 9iễm vài sợi bạc. Ánh mắt ông nhìn cô tràn đầy tình yêu thương và dịu dàng.

“Con là... A Hoành hả?” Người đàn ông có nước da đồi mồi, chắc hẳn đã trải qua những năm tháng trường kì làm bạn với gió biển, ánh mắt sâu thẳm và chính trực.

A Hoành liền gật đầu, dường như trong lòng đã xác định được điều gì đó nên cô không giấu nổi vẻ xúc động.

“Ta là Ôn An Quốc.” Người đàn ông cười, trên khóe mắt có nhiều nếp nhăn, mang vẻ hiền lành, thật thà như Tư Hoán và có nét gì đó đằm đằm như cô.

A Hoành mỉm cười, nụ cười rất giống với người đàn ông này.

Ông không sững sốt trước sự tồn tại của cô, thậm chí còn đưa tay xoa đầu cô và hỏi: “Sao không gọi cha nhỉ?”

A Hoành ngập ngừng một lát, hình như nước mắt đã trào ra. Cô nhìn người đàn ông chăm chú, tiếng gọi dù nhỏ nhưng rất dứt khoát: “Cha...”

Cô cứ gọi liên tục như vậy, vừa nhìn ông vừa khóc, nhưng ánh mắt không hề dời đi. Những tiếng gọi này gần như đã khiến cô lấp đầy được khoảng cách giữa trời và đất. Lần đầu tiên, chẳng có lí do nào mà cô vẫn tin rằng trên thế giới này có một loại tình cảm gọi là tình ruột thịt có thể lật đổ mọi logic hợp lí.

Cha cô là người thân đầu tiên đón nhận cô một cách thật sự. Những người khác trong nhà họ Ôn chỉ dành cho cô một kẻ hờ, đeo một mặt nạ phù hợp và đứng từ xa nhìn cô. Còn người đàn ông này lại hoàn toàn mở lòng với cô.

"Ăn trưa thôi, A Hoàn, vào đi con! " Bà Trương đứng từ xa gọi .

"Về đúng lúc quá may chưa bị câu đối đẩy ra khỏi cửa ". Người đàn ông cười rồi nhìn đôi câu đối với anh nhìn tròng mẩn, rồi ông đưa tay ra, bạn tay ấm áp, thô kệch, đây những vết chai nắn chặt lấy tay cô. "Vào ăn cơm đoàn viên cùng cha."

A Hoành nắm nhẹ tay cha, tựa như em bé sơ sinh lần đầu tiên nhìn thấy tia sáng và túm chặt lấy tia sáng ấy trên thế giới xa lạ này.

Cha cô nắm tay cô rất tự nhiên, khiến cô có đủ can đảm, không còn nhìn ông nội, mẹ và Tư Hoàn bằng từ thế ghen cổ như trước nữa.

Đối với cô, chỉ có cách đối xử này mới công bằng và tôn trọng.

Sự trở về của Ôn An Quốc hoàn toàn nằm trong sự suy đoán của mọi người. Mỗi năm ông chỉ có một kì nghỉ phép dài vào dịp tết Âm lịch.

Trước khi ăn bữa cơm tất niên, Tư Hoán châm ngòi pháo, Ngôn Hi thì chạy ra rồi xa.

Pháo nổ ù ù ào ào.

A Hoàng đứng gập, thần thờ nhìn dây pháo đỏ, chưa kịp phản ứng thì pháo đã nổ rồi. A Hoàng giật bản mình, nhẩy dựng lên, không biết trốn chỗ nào, hai anh chàng kia đã chạy mất tích từ lâu. Cô giậm chân rồi chạy vào nhà thì phát hiện Tư Hoán và Ngôn Hi đang nấp sau cánh cửa cười thầm, mặt cô đỏ rần rần cũng cười theo.

“Con nhỏ này ngố quá.” Tư Hoán chụm hai tay lại vẻ tinh quái.

Anh mới ngố! Cùng cha cùng mẹ, tại sao lại nói tôi ngố!

A Hoàng ầm ức lăm, trợn mắt nhìn Tư Hoán, vẻ ranh mãnh như chú hồ ly con.

Ăn cơm xong, A Hoàng thấy Ngôn Hi ăn no bụng căng rốn rồi mà vẫn còn tinh quái quỳ xuống trước mặt cụ Ngôn. “ Ông ời, mừng tuổi!”

“Sao thiếu được mày? Chỉ có thể là nhanh!” Cụ Ngôn cười, mắng yêu cậu cháu, nhưng động tác của tay lại không chậm chút nào, ông rút ngay ra ba bao lì xì đỏ, mỗi đứa một cái.

“Ông Ôn ời, cung hỷ phát tài!” Ngôn Hi cười cười rồi lại tiếp tục quỳ xuống trước mặt cụ Ôn.

“Được rồi, được rồi!” Kể từ lúc con trai về, cụ Ôn phấn chấn hẳn lên, lấy một bao lì xì đưa cho Ngôn Hi, dĩ nhiên là A Hoàng và Tư Hoán cũng có phần.

Ngôn Hi lại quay sang bà Uẩn Nghi, từ trước tới nay bà Uẩn Nghi rất thương Ngôn Hi nên đương nhiên là bao lì xì cũng không hề nhẹ.

“Chú Ôn ời, cả năm cháu không được gặp chú, trông chú ngày càng đẹp trai hơn!” Ngôn Hi lại quay sang cha Tư Hoán, miệng dẻo như kẹo kéo.

"Cậu nhóc này không quỳ gối dập đầu trước ta mà còn định kiếm tiền của ta ư, không đơn giản thế đâu nhé." Cha Tư Hoán trêu.

Thế là Ngôn Hi dập đầu lia lịa, cười rất tươi tắn , ngây thơ khiến người lớn đều phải phì cười.

Tiếp là Ngôn Hi vui quá hóa buồn, do quỳ quá lâu nên khi đứng dậy trước mặt tối sầm, đứng không vững nên ngã lăn quay, đúng vào vị trí A

Hoàng đang đứng.

A Hoàng nắm chặt phong bao lì xì. "Đừng có đập đầu trước em, em không có tiền đâu..."

Mọi người được phen cười vỡ bụng.

Ngôn Hi sầm mặt, vẻ mặt dễ thương lúc nãy trước mọi người đã biến mất tiêu. "Bản thiếu gia không có tiền mà vẫn phải mua mì sườn với bánh sinh nhật cho nhà người! Sao nhà người thất đức thế nhỉ!"

A Hoàng ầm ức. " Anh, lại ăn, bánh đường của em mà..."

"Đó là do em mời anh ăn đấy chứ, em không mời thì anh cũng chẳng thèm!"

" Rõ ràng...là anh...muốn ăn..."

"Em nhìn thấy anh muốn ăn bằng con mắt nào?"

"Hai mắt... của em..."

Tư Hoán đứng bên cạnh, vừa cười vừa dấm tay bùm bụp vào xô pha.

"Ngôn Hi mày không nhường em được ư!" Cụ Ngôn gầm lên với Ngôn Hi. Nhưng miệng lại cười rất phấn chấn.

Ngôn Hi trợn đôi mắt đen láy nhìn A Hoàng hồi lâu.

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng không nhịn được nữa, anh liền phì cười, mái tóc đen cũng rung lên theo.

A Hoàng cũng phì cười, ánh mắt sáng ngời, rộn ràng niềm vui.

Năm này ai cãi nhau, chuyện trò với ai, sẽ còn giữ lại tới ngày mai...

Tối nay, ai nhớ ai trong lòng, ngồi đón Giao thừa, ăn tết, sẽ còn đợi tới năm sau...

Chàng trai và cô gái, bao câu chuyện, bao nỗi niềm, mượn ngòi bút ai để lưu giữ khoảnh khắc...

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Một Trận Ấu Đả

Đêm giao thừa, nhà họ Ôn và nhà họ Ngôn vừa cùng đón Giao thừa vừa xem chương trình văn nghệ chào năm mới có diễn viên hài Triệu Bốn Sơn và Tống Đan Đan đóng.

Sáng mừng Một, Tân Đạt Di đến nhà họ Ôn chúc tết, vẫn tính cách bộp chộp, hấp tấp như thế, tuy nhiên lại không có ác ý gì mà rất ngây thơ. Người lớn quý cậu ta lắm, cũng bảo Ngôn Hi, Tư Hoán và A Hoàng đến nhà họ Tân chúc tết đáp lễ.

Tân Tướng quân là một cụ già hài hước, mặc dù cụ Tân với cụ Ngôn cả đời chỉ thích chỉ trích nhau nhưng tự đáy lòng lại đối xử rất tốt với Ngôn Hi. Chỉ tiếc là hiện tại sức khỏe không tốt, cuối năm đã đệ đơn lên cấp trên xin nghỉ hưu, ông không còn dáng dấp của một quân dân ngày nào mà hoàn toàn là một cụ già bình thường, khiến mọi người ai cũng phải than thầm.

“Kiếp này lão Ngôn chưa làm được việc gì thông minh cả, lên chức sĩ quan chỉ huy cũng chỉ là ngẫu nhiên. Nếu xét về đầu óc thì ông ấy không thể bì được với ta.” Cụ Tân sai chú trợ lí mang rất nhiều đồ ăn tới cho ba người họ, còn nói thẳng cháu nội Đạt Di của ông thích ăn những thứ này.

“Ông Tân ơi, hay dở gì thì cháu cũng mang họ Ngôn mà.” Ngôn Hi cười, úp mu bàn tay trắng ngần lên miệng.

Cụ Tân liền vỗ tay lên vịn xô pha, cười nói: “Ta biết cháu họ Ngôn. Ông cháu mình chỉ nói riêng với nhau vậy thôi, không để ông già đó nghe thấy là được.”

Ngôn Hi gật đầu, vui vẻ đáp: “Vâng”

“Đây là A Hoành đúng không?” Cự Tân chăm chú nhìn cô bé ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi.

A Hoành liền tần ngần gật đầu.

“Cháu gái ngoan quá! Dễ thương, phúc hậu.” Cự Tân rất thích dáng vẻ của A Hoành, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng trìu mến.

A Hoành mím môi nhìn ông cụ, cúi đầu với vẻ ngại ngùng. Khi cô còn nhỏ, từng có cụ già nói khuôn mặt cô tròn trịa, thanh thoát, tướng mạo rất phúc hậu.

“Tư Hoán , cháu nghe ông nói đây, cuối năm, A Hoành đứng thứ ba toàn khối, đến cháu cũng không chạy kịp theo đâu.” Cự Tân nhìn Tư Hoán , cười ha ha.

Tư Hoán trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, nói: “Từ trước tới nay, A Hoành luôn rất thông minh, dễ mến, cháu làm anh nhưng vẫn kém hơn mà.”

Cự Tân liền cau mày: “Từ nhỏ đã có cái tính này, nói gì cũng phải vòng vèo ba trăm sáu mươi độ, đều là người trong nhà mà không thấy mệt ư?”

Tư Hoán nghe thấy vậy, mặt liền đỏ bừng lên nhưng không thanh minh gì nữa.

Ngôn Hi đảo mắt một vòng, miệng cười hớn hở. “Ông Tân, mấy hôm trước ông cháu có đưa người đến chúc tết ông, biếu một ít trà ngon , giờ vẫn chưa mở hộp hả ông?”

“Trà Trâm Mi ở Đồn Khê hả?” Ánh mắt của Tân toát lên vẻ hào hứng.

“Đúng rồi , tên là Cống gì đó?” Ngôn Hi cười cười, ngón tay miết nhẹ trên xô pha, giả vờ không nhớ ra.

“Cổng Hi!” Cụ Tân vỗ tay cái đốp , mắt cũng sáng lên.

Ngôn Hi liền cười. “Ông nội cháu rất quan tâm đến sức khỏe của ông, dặn cháu nhớ phải nói với ông một câu.”

“Là câu gì? Cháu nói đi.” Ông Tân cười cười, các nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt.

“Ông già, không có việc gì đừng giả vờ đổ bệnh. Cũng chỉ có tí vết thương cũ, ốm cái con khỉ mà ngày nào cũng đòi nghỉ hưu .Ồn Ồn thì sang nhà chơi, lão tử mời ông uống trà.” Ngôn Hi tuôn ra một tràng dài , giọng hài hước vô cùng.

Cụ Tân nghe thấy vậy thì buồn rầu thở dài , nói: “Năm đó, khi cha cháu chào đời, lão Ngôn mừng quá kéo ta sang uống rượu cả đêm, bà nội cháu lúc đó còn bực nữa. Thế mà bây giờ, chỉ trong chớp mắt bà nội cháu cũng không còn nữa, cha cháu cũng ra nước ngoài rồi. Đám già bọn ta cũng không tránh khỏi cảnh lẻ loi.”

Ngôn Hi lại cười, tay nâng ly trà . “Ông Tân cả đời sống tự do tự tại, sao lúc này lại lẩn thẩn thế? Cháu mời ông một chén. Đi rồi thì mặc kệ thôi. Ông ấy cách cháu nghìn dặm, cháu cũng cách ông nghìn dặm mà.”

Tết đến, ngày nào cũng ăn ăn uống uống, không có việc gì làm thì đốt pháo cho vui, thời gian trôi qua như nước chảy.

Chỉ còn mấy ngày nữa vào học.

Chiều tối hôm Mười bốn tết, A Hoàn đang ở nhà thì nhận được một cú điện thoại bất ngờ. Giọng của đối phương rất trẻ con, vừa meo meo nói, cũng không hỏi người nghe điện thoại là ai: “Anh Tư Hoán , anh mau cho người đến “Phi Tường” đi, một bọn đông lắm đang đánh ang Ngôn Hi.” Nói xong liền cúp máy ngay.

A Hoàn không hiểu đầu đuôi thế nào đành chạy ngay sang phòng Tư Hoán, tiếng phổ thông lập tức biến thành tiếng cá heo: “Tư Hoán, tìm người, Phi Tường, cứu Ngôn Hi!”

Tư Hoàn liền đỏ mặt tía tai, khoác áo vào rồi phi như bay ra ngoài, vừa phi vừa hét: “A Hoàn, tuyệt đối không được nói với người lớn đâu đấy!”

A Hoàn lấy tạm một cây gậy rồi quay lại xách theo hộp thuốc cứu thương, nghĩ bụng: Em bận thế này thì làm gì còn thời gian mách tội với người lớn! Sau đó cô cũng lao ra khỏi nhà như một cơn gió.

“Phi Tường” là một quán bar nổi tiếng, cứ về đêm là lại có rất đông người đến đây giải trí. Khách khứa thuộc nhiều thành phần khác nhau nên chuyện gây hấn đánh nhau cũng thường xuyên xảy ra.

Lúc A Hoàn đến nơi thì hai đội đang đánh nhau dữ dội trong con ngõ trước quán bar. Cô không nhận ra những kẻ khác, chỉ nhìn thấy ba cái bóng màu hồng, màu trắng và máu đen đang quần thảo dữ dội.

Chiếc bóng màu đen kia là Tân Đạt Di, lông mày cau có xoắn tít lại, kiểu như bắt đầu nổi cơn thịnh nộ, mắt trợn ngược, vừa trợn vừa chửi, tay cầm chai rượu không không biết nhặt ở đâu ra, mặt mày hùng hổ choảng vào đối phương, còn chân thì đá bùm bụp.

Anh chàng áo trắng là Tư Hoán, mắt vẫn đầy tia máu, gân xanh góc trán nổi lên, không ngừng giật giật, không còn vẻ thư sinh, điềm đạm ngày thường, tay tóm một anh chàng cao to lực lưỡng bên cạnh và đâm túi bụi.

“Mẹ nó chứ, đến anh em của lão tử mà bọn người cũng dám động đến hả, không muốn sống nữa à? Hôm nay lão tử sẽ cho các người được toại nguyện!” Tân Đạt Di gầm lên, đôi chân dài tung cước liên hồi khiến phe đối phương ngã dúm dúm.

“Mẹ kiếp! Gã nam không ra nam nữa không ra nữ kia dám cướp người yêu của thằng Hồ Bá này hả? Hôm nay Hồ Bá không cho hấn chết thì không bao giờ xuất hiện trên giang hồ nữa!” Một tên tóc nhuộm vàng có vẻ như là kẻ cầm đầu với vẻ béo núc, ánh mắt hằn học, cười rất quái đản, lên tiếng.

“Thế thì hôm nay ta sẽ giải quyết người trước!” Tư Hoán giải quyết xong đám râu ria bên cạnh rồi lao lên như tên bắn, túm cổ áo gã kia và thụi tới tấp.

Còn chàng áo hồng là Ngôn Hi, bên cạnh là mấy kẻ trọng có vẻ rất xã hội đen đang nằm. Ngôn Hi vỗ tay rồi bước đến. “Bà mợ sao lề mề thế? Nhanh lên!” Anh chàng nhe răng ngoạo đầu cười mắng anh chàng áo đen.

“Mẹ kiếp! Ngôn Hi, cậu hơi quá đáng rồi đấy! Lão tử vì cứu cậu mà tha cà dép lê ra đây, cậu còn đứng đây kích tướng hả!” Tân Đạt Di thở dốc, lên gối thẳng vào tên béo ị kia, tranh thủ lúc kẻ đó đang ôm bụng rên rỉ, liền tung cước đá luôn một cú, kết thúc trận đấu.

Lúc A Hoành định thần lại, liền nhìn thấy đôi dép lê đầu hồ màu vàng dưới chân Tân Đạt Di, tôi đang căng thẳng cũng phải phì cười.

“Tôi có yêu cầu cậu cứu tôi đâu, tại thằng Tép lắm điều đó chứ.” Ngôn Hi trợn mắt nhìn sang phía cột điện bên cạnh.

“Anh Ngôn Hi, em sợ anh bị tui nó đánh trọng thương mà!” Một cậu bé gầy gò, đầu đội mũ từ sau cột điện đi ra, nhìn dáng vẻ như học sinh cấp hai. “Anh không được giận em đâu đấy, giận em là em không chơi với anh nữa đâu!”

“Hừ!” Ngôn Hi xoa đầu cậu bé rồi cười trừ cho qua.

A Hoành đứng từ xa theo dõi, đoán chính cậu bé này là người gọi điện thoại kêu cứu.

“Ê, Ngôn Hi, cậu định xử lí gã này thế nào đây?” Tư Hoán túm chặt anh chàng béo ị tự xưng là “Hỗ Bá” kia, lúng túng không biết phải làm gì.

“Ông... các ông định làm gì vậy?” Anh chàng kia thấy đám chân tay đã bị đánh cho tơi tả, bắt đầu toát mồ hôi.

Ngôn Hi liền lắc cổ tay, nhếch miệng cười rồi bước đến bên cạnh anh chàng béo ị kia. “Ông nói ông tên là gì ấy nhỉ?” Ngôn Hi uể oải hỏi.

“Hỗ Bá! Ông không biết cái tên này ư, trong giang hồ ai là không biết cả!” Anh chàng kia ưỡn cái bụng béo rồi ra oai.

“Tôi chỉ nghe đến Diện Bá thôi chứ chưa nghe nói đến Hỗ Bá bao giờ.” Ngôn Hi lập lờ nói.

“Ngôn HI, tại sao lại dĩnh dáng đến hạng người này?” Tư Hoán cau mày hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?” Ngôn Hi lờ mờ, đáp.

“Ông... ông... cướp Mĩ Mĩ của tôi mà còn bảo không quen tôi à, đánh bài bơ giỏi thật đấy!” Chiếc mũi đại bác của Hỗ Bá phần nộ khịt khịt.

“Mĩ Mĩ? Ai cơ?” Ngôn HI nhướng mày thắc mắc.

“Mĩ Mĩ, bồ tôi, yêu nhau tám năm rồi, thế mà dám bỏ tôi theo ông!” Hàm Hỗ Bá bạnh ra toàn thịt, mũi sục sục như sắp khóc.

“Ngôn Hi, Ngôn địa mĩ nhân mà lại làm những chuyện này ư? Mĩ Mĩ, chắc chắc, lão tử vỡ bụng mất...” Tân Đạt Di đứng bên cạnh cười khùng khục.

Cậu bé đội mũ nhìn Tân Đạt Di rồi cũng không kìm được, cười rũ rượi.

“Thiếu gia là kẻ đầy tư cách, sao có thể làm những chuyện thất đức này được!” Ngôn Hi lườm hai kẻ đang cười.

“Nói thật là thiếu gia từng làm rồi đấy.” Tư Hoán sực nhớ ra điều gì đó, chống tay lên trán, nói.

“Bao giờ?” Ngôn Hi cau mày thắc mắc.

“Cô nàng trường số 7 đó.” Tư Hoán nhắc.

“Cửa cậu đó, tên là Angel beauty gì đó.”

“Chính là Mĩ Mĩ đó.” Anh chàng béo ị dấm ngực giậm chân, vẻ rất đau khổ.

Ngôn Hi liền sực nhớ ra và nói: “Ờ.”

“Ông “ờ” có nghĩ là gì?” Anh chàng kia bị Tư Hoán kẹp chặt vai đành nhảy dựng tại chỗ.

“Ờ tức là tôi và cô nàng chưa làm gì cả, chỉ mới hôn một lần, cô ta bội son, trông kinh lắm, hôn xong bọn tôi liền bye bye.” Ngôn Hi thản nhiên đáp.

Từ trước đến nay anh vẫn cố gắng tiếp xúc với người lạ mà không có sự đề phòng, cố gắng thực hiện hành vi thân mật nhất, nhưng rồi anh phát hiện mình không thể làm điều đó.

A Hoành sực nhớ đến cảnh hai người hôn nhau say đắm dưới ánh đèn đường ngày hôm đó.

“Thế còn bảo là không có gì à? Tao phải giết chết mày!” Anh chàng béo ị bắt đầu khóc.

“Đăng kia đang làm cái gì vậy?” Cách đó không xa có tiếng quát cất lên.
Cảnh sát đã xuất hiện.

Tứ Hoán hoảng quá, vội buông tay ra.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 17 (Tt)

“Tao quyết một phen sống mái với mày!” Hồ Bá tranh thủ cơ hội nhặt ngay chai bia rỗng dưới đất lên, choảng thẳng xuống đầu Ngôn Hi.

“Anh ơi!” Cậu bé đội mũ thất thanh kêu lên.

Ngôn Hi quay phắt lại, nghiêng sang bên trái theo phản xạ, tránh được đầu thì chai bia lại đánh trúng vai.

Chai bia không bị vỡ, nhưng mảnh thủy tinh vụn ở đáy chai đã đâm rách vai Ngôn Hi. Máu loang lổ trên chiếc áo hồng, nhìn rất hãi hùng. Ngôn Hi ôm chặt vai phải, nhăn nhó vì đau.

Tân Đạt Di xông đến quật ngã Hồ Bá, đầu gối đè xuống, kìm chặt hai tay Hồ Bá, còn tay thì bóp chặt cổ hắn ta, vừa bóp vừa hét: “Mẹ kiếp, lão tử không tin hôm nay không bóp chết được mày, và đương nhiên có đủ khả năng để không phải ngồi nhà đá!”

“Hơ, oai hùng quá nhỉ!” Một viên cảnh sát bước đến, nhìn đám Ngôn Hi rồi sững lại. “Sao lại là các đồng chí này nhỉ?”

“Cảnh sát Phó, thật không may, lại là bọn cháu.” Mối Ngôn Hi đã trở nên nhột nhạt nhưng vẫn đùa cợt được, anh ngẫm ra hiệu, Tân Đạt Di liền buông tay ra và đứng dậy.

“Thằng Tép kia, mày lại đi ăn trộm hả?” Viên cảnh sát cao to lực lưỡng nhìn “thi thể nằm la liệt dưới đất, mép giật giật rồi lại nhìn sang cậu bé đội

mũ kia.

“Cháu không có!” Cậu bé phồng miệng đáp.

“Thôi, tất cả về đồn ngay, cần thanh minh gì thì về đó tính sau!” Viên cảnh sát vẫy tay, ra hiệu cho cả bọn mau lên xe cảnh sát.

“Khôn hồn thì xếp thành hàng mau!” Cảnh sát Phó đứng trong phòng trực, thấy quân số khá đông thì mắt hoa lên, bỏ mũ ra, gõ tay xuống bàn ra lệnh.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu? Ấy, sao lại dư ra một người thế này? Đếm lại. Một, hai, ba, bốn, năm... sáu, vẫn dư ra một người, đếm lại. Một... hai... ba... bốn... năm... sáu, sao vẫn dư ra một người nhỉ?

Cảnh sát Phó ngẩn người nhìn cả đội bậu xậu một lượt, thấy đứng rúm ró trong góc tường là một cô gái đang ôm hộp thuốc cứu thương, bèn hỏi: “Cô bé này là thế nào vậy?”

A Hoàn chỉ lắc đầu mà không đáp.

Cả đám Tư Hoán ngồi trên xe chỉ chú ý đến vết thương của Ngôn Hi chứ không phát hiện ra A Hoàn đến từ lúc nào. Tư Hoán bắt đầu cuống, vội đưa mắt ra hiệu cho A Hoàn nhưng cô vờ như không nhìn thấy.

“Sao con nhỏ lại đến đây nhỉ?” Tân Đạt Di lẩm bẩm, mắt liếc về phía A Hoàn đang đứng bên phải thẳng Tép, trong lòng cũng thấy khá bức.

Kề vai sát cánh cùng cậu chỉ có huynh đệ của cậu chứ không thể để những người không liên quan, thậm chí là người khiến cậu rất ghét chen vào. Tự nhiên chui vào mặt trận của bọn họ thế này chẳng khác gì một sự mỉa mai đối với thánh địa trong lòng cậu.

“Đi đi, mau về đi, con gái tối đến phải về nhà, chui vào đồn cảnh sát làm gì cho đau đầu?” Cảnh sát Phó xua tay đuổi A Hoàn.

“Cháu, không hiểu.” A Hoàn lắc đầu, nét mặt rất vô tội.

“Cháu không hiểu? Không phải người vùng này à?” Cảnh sát Phó gãi đầu, vẻ khó giải quyết. “Nhà cháu ở đâu?”

“Chú nói, không hiểu.” A Hoàn tiếp tục lắc đầu.

“Các cậu có quen cô bé này không? Cảnh sát Phó chỉ vào A Hoàn và hỏi bọn họ.

“Không ạ.”

Cả đám đồng thanh đáp, bọn họ không thể kết nạp hội viên bầu xậu, nếu biết con gái nhà họ Ôn tham gia vào băng đảng này, chắc chắn bọn con trai sẽ cười thối mũi.

“Thôi thôi, bạn này cứ ngồi tạm ở đó vậy, đói thì bảo, chú sẽ mua đồ ăn cho.” Cảnh sát Phó vốn là người tốt bụng.

“Nào các anh hùng, đại gia, trình bày xem chuyện hôm nay là thế nào?” Cảnh sát Phó quay đi, hỏi với vẻ mặt dửng dưng. “Lần trước cũng là ba cậu đánh người trong quán bar mà còn chưa biết hối cải hả?”

“Lần trước sao có thể trách bọn cháu được, bọn họ gây chuyện với một thằng bé trước.” Tân Đạt Di không chịu.

A Hoàn lén di chuyển từ chỗ tối sang phía bên trái.

“Là do thằng Tép ngựa quen đường cũ, đi ăn trộm chứ gì?” Cảnh sát Phó chỉ vào cậu bé đội mũ, nói.

“Nó còn nhỏ, chỉ ăn trộm hai cái bánh mì mà bọn họ dám mạnh tay như vậy!” Ngôn Hi cười khẩy.

Mấy ngày trước anh Tư Hoán và Tân Đạt Di đến quán bar chơi, nhìn thấy một bọn đánh đập cậu bé rất dã man.

Nguyên nhân cũng khá nực cười cậu bé này đói nên lấy trộm hai cái bánh mì trong bếp, kết quả là bị bắt quả tang, mấy kẻ đó liền đâm đá túi bụi vào người cậu bé suy dinh dưỡng kia. Đến nỗi thằng bé đã nôn cả ra mật xanh mật vàng rồi mà còn chưa chịu buông tha. Bọn họ thấy ngứa mắt nên đã đánh nhau với đám kia, cuối cùng cảnh sát Phó đã phải đến giải quyết.

Cảnh sát Phó liền thở dài, trong lòng cũng hiểu những điều Ngôn Hi nói là sự thật.

“Cháu thèm ăn nên mới lấy, không liên quan gì đến các anh ấy đâu ạ!” Tép mếu máo thanh minh.

“Mày chẳng đáng mặt nam nhi gì cả, khóc lóc gì chứ.” Tân Đạt Di lấy ống tay áo quạt nước mắt cho cậu bé.

Từ hôm được đám Ngôn Hi cứu, cậu bé này suốt ngày bám riết lấy bọn họ như cái đuôi. Nhưng tính tình cậu bé cũng rất dễ thương, đặc biệt rất hợp với tính cách Ngôn Hi.

Đầu bên này, Tân Đạt Di nhỏ nhẹ dỗ cậu bé, thật hiếm khi thấy anh chàng này mát tính như vậy. Đầu bên kia, tranh thủ lúc mọi người không chú ý. A Hoàn lại dịch về bên trái thêm chút nữa.

Sắp đến nơi rồi...

“Thế chuyện hôm nay là thế nào?”. Cảnh sát Phó nhìn anh chàng béo ị kia, cũng thấy rất quen, bèn gãi đầu, hỏi.” Có phải cậu này tên là Bá gì đó không nhỉ?”.

“Diện Bá!” Ngôn Hi nói để ngay vào mặc dù vết thương vẫn chưa hết đau.

“Là Hồ Bá!”. Anh chàng kia tức lắm.

“Hồ Bá, cậu khai trước đi!” Cảnh sát Phó đập bàn.

Ta nhích, ta nhích, ta nhích từng chút một...

A Hoành thở phào, cuối cùng cũng đã đến nơi, thấy cũng cảm thương cho bản thân. Rồi cô kéo nhẹ ống tay áo của anh chàng ngồi đằng trước.

Ngôn Hi ngoái lại, vô cùng sửng sốt, thấy không ai để ý, bèn ngồi vào sát Tư Hoán để che cho A Hoành và hỏi: “Sao vậy?”. Anh hỏi nhỏ.

“Em, mang, hộp thuốc.” A Hoành thì thào.

Ngôn Hi nhìn lên vai mình, vết máu trên đó đã biến thành màu đỏ thẫm. Ngôn Hi liền thắc mắc: “Vừa nãy trên xe em đi đâu vậy? Bây giờ máu chảy hết rồi.”

“Em, không chen vào được.” A Hoành ầm ức đáp.

Bọn họ xúm quanh Ngôn Hi nên cô không thể chen vào được. Huống chi nếu để Tư Hoán biết cô cũng theo lên thì chắc chắn sẽ bị đuổi xuống.

“Ngôn Hi cậu đang nói gì vậy?” Tư Hoán cau mày vì tưởng Ngôn Hi đáng nói chuyện với anh.

“Đang nói chuyện với em gái cậu, không liên quan gì đến cậu đâu!” Ngôn Hi bực bội đáp.

Tư Hoán ngoái đầu lại, sợ toát mồ hôi hột. “Em không ngồi yên trong đó mà mò ra đây làm gì?” Mặt mày anh cau có.

“Hai đồng chí kia nói gì vậy?” Cảnh sát Phó bước đến, nhìn thấy giữa hai anh chàng rõ ràng có thêm một cánh tay. “Ngồi lui ra!”

Hai anh chàng lập tức cùng vỗ cánh tay kia thụt lại.

“Mấy người tưởng tôi mù à!” Cảnh sát Phó liền đẩy hai người ra rồi túm lấy A Hoàn ra như một chú gà con. “Vừa nãy còn bảo không quen cơ đấy. Nói mau cô này và mấy cậu có quan hệ gì?” Cảnh sát Phó trợn mắt nhìn A Hoàn dọa nạt. “Tôi nói cho cô biết nếu không khai thật sẽ bị tổng vào tù đấy!”.

Thực ra cảnh sát Phó cũng không có ý xấu, ban nãy khi phát hiện cô bé nhích từng chút như chú rùa con, thấy buồn cười quá nên ông mới trêu như vậy. Chuyện ngày hôm nay, ông đã cũng đoán ra được tám, chín phần, chỉ là muốn dọa các cô cậu không biết trời cao đất dày này một chút mà thôi.

“Chú xấu bụng, sao mà, xấu bụng thế!” A Hoàn sụt sịt điệu bộ có vẻ rất ảm ức. “Chú mù, chú mù thật, Ngôn Hi bị thương mà không thèm để ý!”.

Cảnh sát Phó ngẩn tò te hồi lâu rồi tìu nghiu nói: “Cô bé này nóng tính nhỉ!”

Ngôn Hi liền chớp mắt, vẻ mặt rất ngây thơ. “Cô em gái trong nhà, được chiều quá nên sinh hư.”

Nói cứ như là thật đấy, không biết là em gái nhà ai, cũng không biết là ai được chiều nên sinh hư.

Tư Hoán cười thầm, cảm thấy Ngôn Hi giả giọng ông cụ rất hài hước.

“Chú ơi, tránh ra...” A Hoàn chen vào rồi tạo ra được một kẻ ở giữa cảnh sát Phó và Ngôn Hi.

Cảnh sát Phó khóc dở mếu dở. Không hiểu ông gặp phải đám con nít kiểu gì mà đứa nào cũng dở dở ương ương.

A Hoành liền lấy cồn, bông băng rồi nhẹ nhàng xắn tay áo Ngôn Hi lên. Ngôn Hi như chú mèo bị lột lông, bắt đầu xuýt xoa, đầu mày nhăn tít. “Đau, nhẹ thôi!”

Tư Hoán liền nhắc: “A Hoành đã bôi gì đâu?”

Tân Đạt Di liền bĩu môi. “Đàn ông đàn ang mà còn sợ thế này, đúng là phí cái tướng mạo!”

Câu đầu là sự miệt thị trắng trợn, câu sau là sự ghen tức ở chẳng còn gì để nói.

A Hoành liền nhắc:” Nhắm mắt lại, không nhìn sẽ không đau.”

Ngôn Hi thôi không rên nữa mà liếc A Hoành một cái rồi nhìn lên trần nhà ngay.

Rồi lúc bôi thuốc, Ngôn Hi kêu la ầm ĩ khiến cả đồn cảnh sát lắc lư như có động đất.

Mọi người đều bịt chặt tai, còn A Hoành thì coi như không nghe thấy, chăm chú băng vết thương xong mới buông tay ra.

“Người anh em, không phải tôi ghen tị với ông đâu, ông đã có Mĩ Mĩ tuyệt vời thế này rồi mà còn cướp Mĩ Mĩ của tôi sao?” Trong đầu Hồ Bá vẫn vương hình ảnh của Mĩ Mĩ, nghe từ “em gái” mà Ngôn Hi nói thành từ “Mĩ Mĩ”, cậu ta rầu rĩ, đau khổ, nước mắt lưng tròng với Ngôn Hi.

Mẹ kiếp!.

Ngôn Hi chửi thầm.

Lão từ bị ấm đầu mới cướp Mĩ Mĩ nhà người!

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nỗi Cơn Thịnh Nộ Vì Ai

Cảnh sát Phó giáo huấn một hồi rồi ghi chép lời khai như bình thường, hỏi địa chỉ nhà, điện thoại, họ tên của mấy đứa trẻ rồi mới thả cho chúng về.

"Ngôn Hi, về nhà cậu định khai thế nào?" Tư Hoán cau mày nhìn cánh tay Ngôn Hi, hỏi.

"Đâm vào gấu!" Ngôn Hi sợ đau, sau khi được bôi thuốc, mặt mày càng ảm ương hơn.

"Người anh em, hôm nay thành thật xin lỗi nhé!" Hồ Bá rút cổ tỏ vẻ áy náy. Bản tính cậu ta không tệ, thấy Ngôn Hi không có tình ý gì với Mĩ Mĩ, cùng với chuyện cùng trải qua cơn hoạn nạn trong đồn cảnh sát nên cũng thấy đồng cảm với đối phương.

"Thôi thôi, sau này đừng để thiếu gia gặp cậu nữa..." Ngôn Hi yếu ớt xua tay.

"Sao người anh em lại nói thế, chỉ cần người anh em không cướp Mĩ Mĩ của tôi thì tình huynh đệ của chúng ta còn kéo dài mà!" Hồ Bá vỗ mạnh vào vai Ngôn Hi, chạm đúng vào vết thương, Ngôn Hi lại gào lên ầm ĩ.

Tư Hoán có vẻ bức lắm, khẽ khoác vai Ngôn Hi rồi kéo về phía mình.

"Coi cái tính đàng trí của tôi kìa!" Hồ Bá cười ngượng ngùng, vẻ bẽn lẽn.

Tân Đạt Di nhìn lên trời huýt sáo, vẻ rất coi thường.

A Hoành nghĩ Hồ Bá là người tốt nên khẽ nở nụ cười, thông cảm với cậu ta. Hồ Bá cũng cười, khuôn mặt to vành vành toàn thịt kia trông cũng khá dễ thương.

A Hoành tiếp tục cười khúc khích mãi không thôi.

“Không sái quai hàm à?”

“Hơi hơi?” A Hoành chọc lên quai hàm, đúng là hơi sái thật.

“Diện Bá à, muốn làm anh em với tôi cũng được, nhưng phải gia nhập đạo Xương Sườn của tôi.” Ngôn Hi tựa vào người Tư Hoán, mắt đảo một vòng, vẻ rất uể oải.

“Đạo Xương Sườn.” Hồ Bá lắp bắp. “Trò gì vậy? Tà giáo à?”

Tư Hoán cười thầm.

“Cười cái gì mà cười, Hựu Hộ Pháp (*)?” Ngôn Hi giả vờ ngây thơ.

(*): Nhân vật hư cấu trong seri kịch [i]Sét đánh túi vải dừa giỡn (Pili glove puppetry) truyền hình rối vải của Đài Loan - Trung Quốc do công ty cổ phần TNHH quốc tế đa truyền thông Phích Lịch sản xuất và phát hành. Nhân vật này tướng mạo xấu xí nhưng giỏi điều binh bố trận, xoay chuyển cục diện, tư duy nhạy bén, trung thành với tổ chức.

Hựu Hộ Pháp, Tư Hoán ư?

A Hoành nghĩ đến cảnh tượng Tư Hoán đứng trong gió, giơ tay hộ lớn: “Ngôn Hi giáo chủ đại nhân nhất thống giang hồ, thiên thu vạn đại Đông Phương Bất Bại” mà rung mình.

“Ngôn Hi, ông định xây dựng đạo gì thì tôi và Tư Hoán mặc kệ ông. Nhưng ông không đặt được cái tên nào hay hơn ư? Đạo Xương Sườn, me

khiếp, nghe có chối không? Tân Đạt Di này không có mặt mũi nào mà gọi cái tên đó!” Anh chàng nhìn Ngôn Hi với ánh mắt ai oán.

“Tả Hộ Pháp, người định phản giáo ư?” Ngôn Hi lạnh lùng hỏi, gườm gườm nhìn Tân Đạt Di.

“Ôi ôi, anh Đạt Di, anh phản giáo đi, phản giáo đi, anh mà phản giáo thì em sẽ được thăng chức!” Mắt cu Tép sáng lên.

“Mày... là gì...?” Hồ Bá run rẩy nhìn cu Tép.

Cậu bé liền cười và chỉ vào mình, nói: “Anh hỏi em hả, em là Tứ đại pháp vương.”

“Một mình mày mà làm tứ đại pháp vương hả?”

“Chứ sao nữa.”

“Thế nào, có gia nhập hay không?” Ngôn Hi xoa mũ cu Tép, mắt nhìn Hồ Bá cười tươi như hoa.

Hồ Bá tần ngần nhìn Ngôn Hi, bất giác gật đầu.

“Tốt, sau này ông sẽ là Bát đại kim cương nhé!” Ngôn Hi rất hài lòng, đầu gật như lãnh đạo.

Tư Hoán, Đạt Di nhìn Ngôn Hi với vẻ bất lực rồi đành để mặc cho cậu ta nhiều sự.

“Tại sao lại là đạo Xương Sườn?” A Hoàn hỏi.

“Còn vì sao nữa, chỉ vì hần ta thích ăn món sườn thôi.” Tư Hoán nheo mắt, nhìn theo chiếc bóng gầy gò của Ngôn Hi, giải thích.

A Hoàn ngoẹo đầu cười.

Sau cơn mưa trời đã hửng nắng.

Vào học.

Theo thông lệ của trường Tây Lâm, việc sắp xếp chỗ ngồi trong học kì mới thường dựa vào điểm số. Lớp A Hoàn có thành tích tốt nhất nên đương nhiên phải quán triệt tinh thần “thành tích là số một”.

Cô Quách chủ nhiệm nói: “Các em mang cặp sách ra ngoài hành lang, dựa vào bảng điểm, cô sẽ gọi từng em vào chọn chỗ ngồi.”

“Kì thi, thật quá kì thi mà!” Tân Đạt Di đứng ngoài lớp học với tâm trạng vô cùng ảm ức, từ trước tới nay điểm số của cậu ta không tồi, tiếc là trước kì thi cuối kì năm ngoái mắc vào nghiện game, các môn tự nhiên đã có nền từ trước rồi thì không sợ, nhưng các môn xã hội đều rơi vào tình trạng báo động, tổng kết cuối kì đứng ở vị trí dưới hai mươi trong lớp.

Tân Đạt Di thi đỗ vào trường Tây Lâm với thành tích chói lọi - giải nhất Toán Olympic, thế nhưng đến giờ không còn tìm thấy tên tuổi cậu ta trong bảng xếp hạng thành tích của khối nữa. Hệ thần kinh của cậu ta vốn cũng không có vấn đề gì, nhưng cô Quách chủ nhiệm cứ vài ba hôm lại gọi cậu ta lên uống trà, khuyên nhủ, ai mà chịu nổi? Và thế là lòng tự trọng ít ỏi của cậu ta nổi lên, chính sách dựa vào điểm số để xếp chỗ ngồi này đã khiến tâm hồn non nớt của cậu ta bị tổn thương sâu sắc.

“Ôn Hoàn.” Cô Quách cầm sổ điểm chậm rãi điểm danh, người thứ hai chính là nhân vật gây sốc nhất trong khối học kì vừa qua.

Đám đông lập tức ồ lên.

“Có ạ.” A Hoàn bước vào, cô ngồi ở vị trí cũ, bàn thứ hai từ dưới lên, sát cửa sổ.

Độc đến người nào, người đó vào, mọi người vờ như không nhìn thấy A Hoành và ngồi cách cô rất xa. Giống như đang cố gắng tránh một căn bệnh truyền nhiễm, từ đầu đến cuối đều không có ai chịu ngồi gần cô.

Cùng bàn, bàn đằng trước, bàn đằng sau, tất cả đều trống.

Bị người ta ghét rồi.

A Hoành rất thắc mắc, cô có phải là dịch bệnh đâu.

Năm 2003, khi dịch SARS tấn công, cả khu kí túc xá của bọn họ đều bị cách li, sau đó lúc được “thả” ra, cảnh tượng cũng tương tự như vậy, chỉ cần người trong trường nhìn thấy người trong kí túc xá bọn họ xuất hiện là lập tức đề cao cảnh giác, tình trạng đó còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc cách li người bệnh trong phạm vi một lớp.

Chỉ tiếc là những năm học cấp ba cô còn quá nhỏ, gốc gác chẳng biết gì, chỉ thu mình trong chiếc mai rùa liếm láp vết thương, càng liếm càng đau.

Cô còn nhớ lúc đó mình đã nhìn về phía Tân Đạt Di. Nhưng anh chàng này không hề biết điều mà quay mặt đi, vờ như không nhìn thấy.

So với những người lạ khác, mặc dù cô không nhắc đến nhưng trong lòng vẫn cho rằng kể cả bọn họ không là bạn bè, nhưng cũng có thể coi là người quen.

Có điều thực tế chứng minh cô đã tưởng bở.

Thực ra A Hoành không biết ánh mắt đó của cô có phải đại diện cho sự lẻ loi hay không, dù sao thì so với thừa nhận việc bị từ chối sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhiều năm sau này, Tân Đạt Di nửa đùa nửa thật nói với A Hoàn: “A Hoàn, sao cậu lại thích Ngôn Hi nhỉ? Rõ ràng là tớ quen cậu sớm hơn cả hẳn ta.”

A Hoàn định nói đùa rằng vì Ngôn Hi đẹp trai, nhưng trong khoảnh khắc đó, ấn tượng trào dâng trong lòng cô không phải là tướng mạo của anh. Tướng mạo thời trai trẻ đã mai một dần theo thời gian. Điều duy nhất cô có thể nhớ là mỗi lần nổi cáu, Ngôn Hi rạng ngời như một ngọn lửa và vĩnh hằng trong ánh lửa. Cho dù ngân nga giai điệu du dương nào thì kiếp này cũng không thể nào quên.

Cô nói: “Đạt Di à, cậu còn nhớ mỗi lần nổi cáu, trông Ngôn Hi thế nào không?”

Sao lại không nhớ chứ?

Đạt Di bèn rụt ngay cổ lại.

Cô cứ sống khép mình như thế, bình dị nhưng đầy kịch tính. Thịnh thoảng bị người nọ người kia lườm nguýt. Thịnh thoảng lại nhìn thấy cuốn vở dính vết chân ai đó hoặc bị xé rách. Thịnh thoảng mọi người đùa với nhau, giẻ lau bảng ném trúng vào người cô. Thịnh thoảng đến ngày cô trực nhật, rác trong lớp nhiều gấp mấy lần so với bình thường.

Tuy nhiên, dù kịch tính đến đâu thì cũng không thể sánh được với sự xuất hiện đột ngột của Ngôn Hi.

Hôm ấy, cô đang làm đề thì đột nhiên có người bước vào lớp, ngẩng lên, liền thấy các cô bạn trong lớp đang hò hét đầy hưng phấn.

Anh mặc bộ đồng phục màu xanh lam, bên trong là áo sơ mi trắng, đứng ngược sáng, ánh mắt vô cùng bình thản.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 18 (Tt)

Ngôn Hi hơn Tân Đạt Di một tuổi nên học hơn Tân Đạt Di một lớp. Trước đó, A Hoành từng nghe Tư Hoán phàn nàn rằng năm ngoái Ngôn Hi bỏ học nhiều, cả năm chẳng học được gì, cụ Ngôn định cho cậu ta quay về học lại lớp mười.

Nhưng chuyện này có vẻ đột ngột quá nhỉ?

Tân Đạt Di như năm được tình hình nên cười rất hớn hởi rồi khoe với cậu bạn bên cạnh bằng giọng hết sức tự hào: “Nhìn thấy không, hoa khôi của trường mình đấy, đó là người anh em Ngôn Hi của tôi.”

Biệt danh hoa khôi trường của Ngôn Hi đã được lưu truyền từ lâu.

Vừa vào học cấp ba, Ngôn Hi đã bị cựu chủ tịch Hội học sinh chỉ thích tán các cô hoa khôi coi là con gái, cứ ba ngày anh lại nhận được một lá thư tình, năm ngày nhận được một bó hồng, ngày nào cũng là câu: “i love you”.

Ngôn Hi bèn gầm lên với anh chàng kia: “Tôi là đàn ông!”

Anh chàng kia liền cười vẻ thích thú: “Mĩ nhân, bọn mình thực hành ngay thôi!”

Và thế là biệt danh hoa khôi xuất hiện từ đó.

Khi mới nghe kể về chuyện này, A Hoành toát hết mồ hôi hột. Tại sao những chuyện xảy ra với Ngôn Hi, chẳng có chuyện nào là bình thường cả?

Vừa dứt lời thông báo từ nay Ngôn Hi sẽ chuyển tới học lớp này, tiếng cô chủ nhiệm đã bị át đi ngay lập tức. Mỗi lần cô chủ nhiệm giảng bài, hai dãy nhà bên cạnh đều có thể nghe thấy tiếng cô, lúc này giọng cô đã bị tiếng đám con gái thường ngày có vẻ yếu đuối kia lấn át.

Quả nhiên, mỹ nhân là loại vũ khí có độ sát thương mạnh nhất trên thế gian này.

Ngôn Hi khẽ nhếch mép, ánh mắt bình thản, không biểu lộ cảm xúc. Rồi anh cầm viên phấn lên, hai chữ “Ngôn Hi” xuất hiện trên bảng.

Hai chữ ngay ngắn, hoàn toàn không thể hiện được vẻ tài hoa tuyệt vời mà A Hoàn nhìn thấy lần trước.

Cô đoán chắc hẳn anh sợ rắc rối nên không muốn khoe tài. Nhưng ở trường Tây Lâm, chỉ hai chữ “Ngôn Hi” thôi cũng là không bình thường rồi. Và thế là bên dưới bắt đầu la ó.

“Ngôn Hi, ngồi đây!” Tân Đạt Di chỉ vào chỗ trống phía sau mình.

Ngôn Hi nhìn Tân Đạt Di, lúc đầu đã định bước đến, nhưng phát hiện ra xung quanh anh chàng rất đông con gái, bèn bực bội quay đi, đi về phía ngược lại. Anh bỗng để ý thấy A Hoàn đang tần ngần nhìn mình, chỗ ngồi xung quanh cô trống hoác hoàn toàn trái ngược với Tân Đạt Di.

Ngôn Hi chẳng buồn nghĩ ngợi, ngồi phịch xuống bàn đằng sau A Hoàn.

Bầu không khí trong lớp như ngưng tụ, sau đó là tiếng sách vở sột soạt, tiếng bút viết rào rào, bầu không khí phút chốc trở nên yên tĩnh.

Từ nãy đến giờ, A Hoàn vẫn ngồi vẽ sơ đồ mạch điện, cô có cảm giác đầu mình sắp biến thành một mớ bòng bong. Cô đặt bút rồi gục xuống bàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, đằng sau lưng có tiếng ngáy khe khẽ.

A Hoành ngoảnh lại thì thấy Ngôn Hi đã nằm gục xuống bàn, ngủ ngon lành.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Ngôn Hi trong hoàn cảnh này, không hề phòng ai, lớp vỏ bọc bên ngoài đã được lột trần trụi, chỉ còn lại vẻ trong sáng của một chàng trai mới lớn.

Cô thần thờ nhìn Ngôn Hi.

Bộ đồng phục màu xanh lam này đẹp quá...

Chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên, A Hoành phấn chấn tinh thần, tiếp tục ngồi vẽ sơ đồ mạch điện. Còn Ngôn Hi thì vẫn ngủ say sưa.

Hồi lâu sau, cô bạn cùng lớp bước đến chỗ cô, vỗ lưng cô, cười. “Ôn Hoành, có người đang đứng ngoài cổng trường bảo cần gặp cậu. “

A Hoành ngẩn người, giờ này thì có ai tìm mình chứ?

Nhưng nét mặt cô bạn tỏ ra rất chân thành, A Hoành không nghi ngờ gì mà rời khỏi bàn. Bạn bè trong lớp nhìn cô và bắt đầu chỉ trỏ, thì thào. Tân Đạt Di liếc cô một cái rồi lại cúi xuống ngay. A Hoành thắc mắc lắm nhưng vẫn vội vã rời lớp học và đi ra ngoài cổng trường.

Đoạn đường từ lớp học đến cổng trường khá dài. Càng đi A Hoành càng linh cảm mọi người đang nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, như thể cô đang mắc bệnh tâm thần. Một số người bắt đầu cười giễu và chỉ trỏ về phía cô.

“Ê, sao mà con nhỏ kia trơ mặt thế nhỉ?”

“Đúng vậy, kinh tởm quá, mắc bệnh tâm thần à?”

A Hoành nhìn lại bộ quần áo của mình đang mặc một lượt, thấy không có gì bất thường, nhưng những câu nói kia càng nghe càng thấy chối tai.

Cô bước nhanh ra phía cổng nhưng chẳng thấy có ai. Biết mình đã bị chơi xỏ, cô tuy hơi bực nhưng vẫn bình thản quay về lớp.

Lúc cô về đến lớp, đám con gái xúm lại nhìn cô, cười vẻ đắc ý.

“Ôn Hoàn, mọi người có khen gì cậu không?” Cô bạn lần trước vì chuyện quả bóng chuyền mà hận A Hoàn vừa cười vừa hỏi mỉa.

A Hoàn nhìn cô bạn, cảm thấy ánh mắt cô ta rất kinh khủng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cô không nói gì nhưng trong lòng đã hiểu ra vấn đề, đưa tay ra sau lưng thì tìm được một tờ giấy, chắc chắn là cô bạn vừa nãy đã thừa cơ dán lên lưng cô.

“Tôi là tiện nhân.” A Hoàn nhìn tờ giấy và đọc nhỏ.

Cô nhìn cô bạn kia rồi trả lại tờ giấy cho cô ta, cố gắng không để tay mình run rẩy, nhẹ nhàng nói: “Đồ của cậu thì trả lại cho cậu.”

Mặt cô bạn kia liền đỏ bừng như quả cà chua. “Ôn Hoàn, mày là đồ tiện nhân mà còn giả vờ thanh cao ư! Ngày nào cũng bám riết lấy Ôn Tư Hoán mà không biết ngượng à?”

A Hoàn cúi đầu xuống một lát rồi ngẩng lên, nhẹ nhàng nói: “Cậu thích Ôn Tư Hoán nhưng sao lại hạ thấp người khác như thế? Là con gái mà sao lại thích nói những câu bậy bạ... khó nghe như vậy?”

Cô bạn kia liền xé toạc tờ giấy. “Mày tưởng mày là ai mà lên lớp dạy đời tao? Cũng chẳng thử nhìn xem mình là cái bánh bao đất từ xó xỉnh nào chui ra!”

Bánh bao đất, hơ, chắc là cái bánh bao đất một trăm năm cũng không biết nói tiếng Bắc Kinh. A Hoàn cười.

Nhưng đôi phương lại giận dữ túm lấy áo A Hoành.

“Nếu cậu dám động đến Ôn Hoành thì tôi sẽ làm cho tay cậu tàn phế ngay đấy.” Sau lưng có tiếng bình thần cất lên, điềm nhiên đến mức như đang đọc bản tin dự báo thời tiết.

Cô bạn kia sửng sốt nhìn bạn trai vừa đột ngột xuất hiện.

A Hoành ngoái đầu lại, liền ngửi thấy mùi sữa thoang thoảng trên cổ áo Ngôn Hi.

“Ngôn Hi.” Cô mỉm cười, một cảm giác ấm ức bỗng trào dâng trong lòng.

Ngôn Hi nhướn mày, ánh mắt sắc lạnh, cười gằn rồi nói với cô bạn kia:” Ôn Tư Hoán mà biết cậu bắt nạt em gái hắn ta thì chắc hẳn sẽ không đánh cậu vì ngại để mất phong độ. Nhưng tôi thì không ngại đánh con gái đâu!”

Sắc mặt cô bạn kia liền chuyển sang tái nhợt, nhìn A Hoành bằng ánh mắt lộ rõ vẻ không tin. “ Cậu ta là em gái của Ôn Tư Hoán á?”

Ngôn Hi cười khẩy, hỏi: “Không phải cậu ấy thì là cậu chắc?”

Sau đó Ngôn Hi liền bước ngay đến chỗ Tân Đạt Di, tung chân hất, chiếc bàn liền đổ rầm một cái, sách vở văng tứ tung.

Tân Đạt Di đứng dậy, cảm thấy giật mình.

Ngôn Hi nhìn cậu ta, trong đôi mắt đen láy có ngọn lửa bốc lên ngàn ngút, giọng lạnh đến thấu xương:”Tân Đạt Di, mẹ kiếp, ngày nào cậu cũng ngồi nhìn Ôn Hoành bị bắt nạt thế này và cảm thấy thích thú lắm hả?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rất Khó Để Nói Lời Cảm Ơn Em

Không biết Ngôn Hi đã nói gì với Tân Đạt Di mà sau ngày hôm ấy. Tân Đạt Di có thái độ khác hẳn với A Hoàn, ít nhất là đã chịu nói chuyện với cô.

Tuy nhiên hai người thật sự trở nên thân thiết là nhờ vào một bữa cơm.

Trong số các trường cấp ba, trường Tây Lâm nổi tiếng có đồ ăn không ngon. Các trường bên ngoài truyền tai nhau rằng, học sinh trường Tây Lâm không những học hành kinh khủng mà nói chuyện với nhau cũng rất trâu bò. Ăn cơm không bao giờ nói là ăn cơm, mà nói: "Hôm nay đã có hẹn với đàn gián chưa?" Khoai tây xào thịt thì nói là "thịt xào khoai tây". Trứng sốt cà chua thì nói là "cà chua sốt trứng".

Dĩ nhiên, đám trâu bò này vẫn là con nhà có giáo dục, ăn cơm có sạn thường không chửi rửa lung tung, mà hầu như đều nhe răng ra cười, bước đến trước mặt đầu bếp nói: "Hôm nay các chú nấu cơm nhầm thì phải, trong sỏi có cả gạo, răng cháu nhai không quen."

Những điều này vẫn chưa là gì, hận nhất là đồ ăn đắt đỏ, đã thế còn ít. Con gái không sao, đám con trai thì đang tuổi ăn tuổi lớn, chẳng bao giờ đủ no.

Và thế là đám con trai thi nhau mang cơm đến trường, sau đó hâm nóng bằng lò vi sóng của trường, rồi ăn cho xong chuyện.

A Hoành cũng thường xuyên nấu cơm trước ở nhà rồi hôm sau mang đến trường.

Ngôn Hi thường không mang cơm mà thấy ai có đồ ăn ngon là ăn tranh của kẻ đó. Gần đây đối tượng bị ăn chặn cố định là Tư Hoán.

“Dạo này tay nghề nấu nướng bà của Trương tiến bộ hẳn, đồ ăn không còn bị mặn như trước nữa.” Ngôn Hi ôm hộp cơm của Tư Hoán, miệng dính đầy dầu mỡ, hả hê nhìn Tân Đạt Di nói.

“Bà Trương làm sao mà nấu nhạt đi được? Lần nào cơm nhà Tư Hoán, tôi cũng phải uống cả vại nước!” Tân Đạt Di chiến đấu với hộp cơm, ậm ờ nói.

A Hoành ngồi ở đằng trước mím môi cười thầm.

“Mợ ơi là mợ, hôm nay cậu có món sườn chua ngọt ư?” Ngôn Hi khịt mũi, mắt sáng lên nhìn Tân Đạt Di.

“Lấy đâu ra!” Tân Đạt Di giữ khư khư hộp cơm, nhìn Ngôn Hi với ánh mắt đầy cảnh giác.

“Đạt Di bọn mình thân nhau thế cơ mà. Có mấy miếng sườn làm sao tớ giành của cậu được? Haizzz, để tớ xem nào....” Ngôn Hi cười ranh mãnh, hai lúm đồng tiền hiện rõ gần cái miệng dính toàn dầu ăn.

“Hôm qua cậu cũng nói dẻo kẹo như thế, kết quả là mấy miếng sườn của tôi loáng cái bay mất tiêu!” Tân Đạt Di hậm hực nói.

Ngôn Hi liền nhảy phóc lên người Tân Đạt Di, thò tay về phía hộp cơm của cậu ta. Tân Đạt Di nhất quyết không chịu, tay khư khư giữ chặt hộp cơm.

“Cô Quách ạ!” Ngôn Hi thay đổi chiến thuật, cất tiếng chào rất nghiêm túc sau lưng Tân Đạt Di.

Tân Đạt Di trợn mắt rồi quay lại, Ngôn Hi cười rất cáo già, tranh thủ lúc anh chàng không để ý chộp ngay lấy hộp cơm. Nhưng vì bàn tay vừa gặm cánh gà nên dính đầy dầu mỡ, cầm hộp cơm inox rất trơn, kết quả hộp cơm rơi ngay xuống đất.

Tân Đạt Di quay lại và ngồi thụp xuống, mắt ngấn lệ. “Thịt của tôi, cơm của tôi...”

“Hơ... này, có sườn thật..” Ngôn Hi chỉ vào mấy miếng thịt dưới đất tần ngần nói.

“Ngôn Hi, cậu đền cho tôi đi!” Tân Đạt Di bắt đầu nổi trận lôi đình, tóc dựng ngược hết lên.

“Ờ... này, đền cho cậu đấy.” Ngôn Hi trợn mắt nhìn lên trần lớp, một tay để ra sau gáy, tay còn lại đưa hộp cơm vừa cướp được của Tư Hoán cho Tân Đạt Di.

Tân Đạt Di đón lấy hộp cơm, giọt nước mắt vừa ngân ngấn trong mắt giờ nhỏ hần xuống: “Chẳng còn cọng rau nào, cậu bắt tôi ăn lông à?”

Ngôn Hi ngồi bắt chân chữ ngũ, nhún vai rồi xòe tay ra vẻ vô tội. “Bản thiếu gia cũng chẳng biết làm thế nào...”

“Lão tử quyết một phen sống mái với cậu!” Tân Đạt Di nghiêng răng ken két vừa xắn tay áo lên.

A Hoành ngồi ăn nhưng vẫn đóng tai lắng nghe, đến giờ cô mới thở dài, đặt đĩa xuống rồi đưa hộp cơm của mình ra trước mặt Tân Đạt Di, sẻ già nửa sang hộp cơm không. “Cậu ăn đi.”

“Lão tử không ăn cơm bà Trương nấu, mẶn chết đi đưỢc!” Tân ĐạT Di trợn mắt nhìn Ngôn Hi, nói gắN từng từ.

Ánh mắt đen láy của Ngôn Hí lộ rõ vẻ vô tội.

“Tớ nấu, không phải Bà Trương.” A Hoành nhẹ nhàng nói.

“A Hoành biết nấu cơm hả?” Hai cậu chàng đồng thanh hỏi.

A Hoành gậT đầu nét mặt rất thản nhiên. Con gái tầm tuổi cô mà không biết nấu nướng thì sau này lấy đưỢc ai?

“Nói như thế là cơm của Tư Hoán cũng là do em nấu?” Ngôn Hi nhướn mày hỏi.

A Hoành tùm tùm cười, gậT đầu.

Tân ĐạT Di trợn tròn mắt, lúc đầu còn không muốn nhận, nhưng cái bụng lại bán đứng cậu, không ngừng réo o o biểu tình. Phải mất mấy giây đấu tranh tư tưởng, Tư Hoán và Ngôn Hi đưỢc ăn cơm của người khác thì cậu ta cũng có quyền ăn, thế là quyết định nhận.

Cà tím xào, đậu phụ xào thập cẩm, trứng xốt cà chua... toàn những món đơn giản nhưng nhìn rất hấp dẫn và sạch sẽ.

Tân ĐạT Di gậT đầu rồi cầm đũa lên và cơm. Lúc mới ăn thì thấy bình thường, nhưng càng ăn càng ngon, ăn xong miếng cuối cùng còn Ợ một cái rồi mới buông đũa xuống.

“Hơ...thằng chết tiệt, đúng là kém cỏi quá!” Ngôn Hi lớn tuổi hơn Tân ĐạT Di nên từ nhỏ luôn thể hiện phong độ của người làm anh, cười mắNg Tân ĐạT Di.

A Hoành cũng cười, đôi môi hồng nhếch lên trông rất duyên.

“Tân Đạt Di lấy ống tay áo quệt miệng rồi ngẩng đầu nhìn A Hoành, hồi lâu mới lên tiếng:” Ôn Hoành, từ sau cậu đừng cười như thế, nhìn khó chịu lắm!”

“Hơ hơ.”

“Tớ vốn không định góp ý với cậu, nhưng suốt ngày cười như thế trông giả tạo lắm. Tại hôm nay nợ cậu nên lão tử phải góp ý, sau này đừng cười như thế trước mặt bọn này, hiểu không?”

“Hơ hơ”.

“Cậu chẳng khác gì tảng đá, nghe không hiểu gì à?” Tân Đạt Di bĩu môi.

“Hơ hơ.”

“Không thấy sái quai hàm à?” Ngôn Hi mỉm cười hỏi.

“Có.” A Hoành chọc vào quai hàm mình rồi ngại ngần đáp.

Cô luôn có thiện cảm đối với thế giới này, mặc dù trong lòng hiểu rõ ác cảm mà mọi người dành cho mình, và cũng không kì vọng mình có khả năng thay đổi điều gì đó trong một sớm một chiều, chỉ mong khi người khác ngoái lại sẽ nhìn thấy nụ cười của cô.

Mặc dù có thể người khác sẽ không đáp lại cô bằng nụ cười tương tự, nhưng cô vẫn luôn nỗ lực, khát vọng có một luồng sức mạnh tiềm ẩn nào đó. Chỉ cần cô không hối hận điều gì là được, còn người khác thế nào, cô cũng chẳng có đủ sức mà quan tâm nhiều.

“A Hoành, anh bàn với em một chuyện được không?” Nét mặt Tư Hoán hết sức nghiêm túc, ánh mắt vẫn ăm ắp như tia nắng.

“Gì vậy?” A Hoành ngoẹo đầu mỉm cười, cô đang làm bài tập thì Tư Hoán gõ cửa phòng cô

“Lần sau nấu ăn tệ đi một chút nhé.” Tư Hoán cau mày thờ dài.

“Tại sao ạ?” A Hoành ngẩn người.

“Suốt ngày Ngôn Hi cướp cơm của anh, lần nào anh cũng phải gặm bánh mì”. Nét mặt Tư Hoán tỏ vẻ bất lực.

Bà Trương là người phương Bắc nên thích ăn mặn, nấu nướng thường cho nhiều gia vị. Nhưng nhà họ Ôn toàn những người nhẹ nhàng, lịch sự, rất tôn trọng bà vì bà đã phục vụ cho nhà họ Ôn cả cuộc đời nên cũng không kén chọn gì nhiều, ăn mãi cũng thành quen.

Nếu là những món ăn của bà Trương nấu, thì chắc chắn Ngôn Hi sẽ không cướp hộp cơm của Tư Hoán, nhưng giờ A Hoành nấu cơm, Ngôn Hi đã ngấm trúng mục tiêu, khiến anh không biết phải làm thế nào.

“Để em nấu nhiều hơn vậy.” A Hoành khịt mũi cười cười.

“Nấu cả suất hăn ta nhé.” Tư Hoán cũng mỉm cười ranh mãnh, khuôn mặt khôì ngò, lúm đồng tiền thấp thoáng, rồi anh chàng lấy ra một hộp cơm, động tác nhanh gọn, kiểu như đã chuẩn bị kĩ càng từ trước.

Hộp cơm đó màu hồng có in hình chú lợn con đội mũ đỏ, cầm hoa, đúng phong cách Ngôn Hi.

A Hoành liền thờ dài.

Nấu thêm suất cho Ngôn Hi không có gì là khó. Tư Hoán nói chuyện này với cô chắc là do Ngôn Hi ngại không nói, bàn với Tư Hoán rồi vòng vo tam quốc một hồi, để cô phải tự nói ra điều này.

Kể cả anh chàng kia không bắn tin qua Tư Hoán mà trực tiếp nói với cô thì làm sao cô từ chối anh chàng được? Chắc vẫn là do Ngôn Hi cảm thấy

hai người vẫn chưa đủ thân mật, không tiện nói, đặc biệt là việc xin đồ ăn con gái, cảm thấy mất mặt nên đẩy việc này qua cho Tư Hoán.

Anh chàng này cũng khó gần quá...

A Hoành im lặng, nhìn Tư Hoán rồi đón lấy hộp cơm, “Anh Ngôn Hi muốn ăn gì?”

“Ờ hần nói hần thích ăn sườn chua ngọt, sườn nấu bí xanh, sườn hấp, sườn...” Tư Hoán nói một lèo, sau đó nhìn thấy vẻ mặt bất lực của A Hoành, cũng tự cảm thấy mình thật quá đáng khi thông đồng với Ngôn Hi để lừa A Hoành, mặt cũng bất giác đỏ bừng.

“Hơ hơ...” Tư Hoán cố gắng lấp liếm, giấu đi vẻ mặt tự nhiên của mình.

“Em biết rồi, biết rồi..” sườn chua ngọt, sườn nấu bí xanh, sườn hấp bột chứ gì? Cô dám chắc trước khi nói với Tư Hoán, Ngôn Hi đã phải suy nghĩ rất lâu. A Hoành mỉm cười rồi bất giác chỉ tay lên mũi chú lợn con.

“À, A Hoành à, ở lớp em chịu khó nhắc nhở thằng Hi học hành nhé, hần hay ngủ gật trong lớp lắm, em chịu khó để ý một chút.” Tư Hoán nghiêm túc nói.

“Tại sao Ngôn Hi lại bị lưu ban vậy?” Từ lâu A Hoành vẫn thắc mắc điều này.

“Ờ, đợt thi cuối cùng hần ngủ quên nên không dự thi.”

“Anh và anh ấy, không học cùng lớp à?” A Hoành hỏi Tư Hoán, cô nhớ Tư Hoán và Ngôn Hi học cùng lớp kia mà.

“Bọn anh ngồi cùng bàn đấy chứ.”

“Thế tại sao, anh không, nhắc nhở anh ấy?” A Hoành vẫn chưa hết thắc mắc, đã có Tư Hoán nhắc nhở rồi mà vẫn để xảy ra chuyện khó tin như thế

ư?

“Anh nhắc nhở nó? Trước khi anh nhắc nhở nó ,nó không hành hạ anh chết là tốt lắm rồi.” Tư Hoán nhướn mày, nét mặt lộ rõ vẻ tại sao em lại có thể bắt anh làm công việc này.

A Hoành lặng lẽ nhìn Tư Hoán.

Vậy anh bảo em nhắc nhở, đôn đốc Ngôn Hi là do em dày mặt hơn anh, anh hùng hơn anh, Ngôn Hi chỉ hành hạ anh, không hành hạ em ư? Do em không có ai thương xót ư? Haizz...

A Hoành đưa hộp cơm màu hồng in hình chú lợn con cho Ngôn Hi, anh chàng cười rất rạng rỡ, đôi mắt to tròn lộ rõ vẻ ngây thơ. “Í, Ôn Hoành, sao em cũng nẩy cho anh à. Em khách khí quá, hê hê, khách khí quá, thật là ngại quá...”

Rồi anh chàng mở hộp cơm ra nhìn không chớp mắt, nhìn chán rồi bắt đầu nghiêng răng ken két. “Món sườn đâu? Món sườn chua ngọt, sườn nấu xanh, sườn hấp bột của thiếu gia đâu? Hả? Chắc chắn là tên chết tiệt Tư Hoán kia quên nói rồi”.

A Hoành vờ như không nghe thấy mà chỉ cặm cụi ăn cơm của mình, bên tai là tiếng lầm bầm, than thở đầy ắp ức của Ngôn Hi.

Ngôn Hi trề môi lấy thìa xúc cơm, sau đó nhìn thấy dưới lớp cơm trắng là từng miếng sườn hấp bột vô cùng hấp dẫn.

Tiếng làu bàu lập tức im bật.

A Hoành cười thầm, cảm thấy rất hả hê đã chơi xỏ được anh chàng một vố.

“Sườn hấp bột hả? Ngôn Hi, tớ cũng muốn ăn...” Tân Đạt Di bèn lê bê hộp cơm đến cạnh Ngôn Hi.

Ngôn Hi cố tình nói lớn, đôi mắt đen láy toát lên ánh nhìn ăm ắp. “Muốn ăn sườn thì nói câu gì hay hay nghe coi.”

Tân Đạt Di bèn la lớn: “Xin có mỗi miếng sườn mà keo kiệt!”

Ngôn Hi nhướn mày, lấy thìa xúc một miếng sườn đưa qua đưa lại trước mặt Tân Đạt Di

Anh chàng Tân Đạt Di vò đầu bứt tóc tai, nước miếng chảy ròng ròng, nét mặt rất nghiêm túc: “Ờ, Ngôn Hi, tớ thèm sườn, rất thèm ,thèm vô cùng!”

“Rồi sao nữa!” Ngôn Hi hỏi, mắt liếc về phía Ôn Hoàn.

“Tớ thèm ăn sườn, cảm ơn” Giọng Tân Đạt Di lí nhí.

“Gì cơ? Đằng sau câu tớ thèm ăn sườn là câu gì ấy nhỉ?”

“Cảm ơn!”

“Hả, nói nhỏ quá, không nghe thấy/”

“Cảm ơn!!”

“Không nghe thấy gì cả!”

“Cảm ơn!!!”

“Gì cơ?”

Tân Đạt Di bắt đầu bực bội: “Ngôn Hi, cậu đừng có chơi xỏ tôi!”

“Bản thiếu gia không nghe thấy thật mà!” Ngôn Hi làm bộ móc tai ra rồi nở nụ cười vừa nhẹ nhàng vừa ranh mãnh. “Ôn Hoàn, em có nghe thấy gì không?”

A Hoàn liền quay lại, nở nụ cười bất lực. “Nghe thấy rồi, em nghe thấy rồi!”

Cảm ơn.

Biết rồi.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Phải Ông Tư Nói Chuyện Đùa

Cha Tư Hoán được ở nhà một tháng. Ông là người cha rất yêu chiều con, mặc dù bản tính nghiêm khắc, kỷ luật của người quân nhân đã ngấm vào trong máu nhưng đối với trẻ con, ông lại hết sức kiên nhẫn và nhẹ nhàng. Buổi sáng, thỉnh thoảng ông đi loang quanh ở chợ bán chim cảnh, tối đến đưa con gái ra quán trà tụ tập với mấy người bạn cũ.

Tình cờ có lần uống trà lại gặp cảnh sát Phó.

Vừa nhìn thấy A Hoàn, cảnh sát Phó liền cười. "Quốc Tử, đây là con gái ông hả?"

Cha Ôn Hoàn liền cười, gật đầu bảo phải.

"Hê, thế thì đúng rồi. Tôi cứ thắc mắc sao nhìn con bé này có gì ngổ ngổ, hoá ra là con ông."

Cha A Hoàn liền hỏi: "Ông gặp con gái tôi rồi à?"

"Gặp rồi. Một đám con trai đi đánh nhau, con bé ôm hộp cứu thương leo đèo chạy theo sau." Cảnh sát Phó nháy mắt với A Hoàn.

Cha A Hoàn liền nhìn con gái bằng ánh mắt thắc mắc.

A Hoàn bình tĩnh đáp: "Chú ơi, chú nhìn nhầm người rồi thì phải?"

Cảnh sát vốn là người thật thà, vỗ tay cái "đét" vào đùi rồi nói: "Làm sao chú nhầm được? Chỉ có cháu mới khác người như thế thôi!"

A Hoành toát hết mồ hôi hột, cô ngồi thẳng người lên, không dám nhìn vào mắt cha mình. "Chú, nhầm rồi, cháu không quen, chú ạ..."

Cha A Hoành đã hiểu được phần nào nên không nói gì nữa.

Cảnh sát Phó bắt đầu bực. "Cháu chứ còn ai vào đây nữa! Nói chuyện thì lắp bắp, làm sao chú nhìn nhầm được?"

A Hoành khịt mũi và chối tiếp: "Ai nói lắp ạ... cháu không nói lắp..."

"À, đúng rồi, chú nhớ là còn một cậu tên là Ngôn Hi gì đó bị thương nữa mà?" Trí nhớ của cảnh sát Phó không tồi.

A Hoành lắc đầu, nét mặt ngơ ngác rồi chối đây đẩy: "Chú đang nói gì ạ, cháu không hiểu."

Mình là người Ô Thủy, con gái nhà quê không hiểu tiếng thành phố...

"Chân Tiểu Hi khỏi đau chưa?" Cha Ôn Hoành giảng bầy.

"Không phải chân mà là vai ạ!" A Hoành đáp theo phản xạ.

"Đấy nhé, chú nói rồi mà còn không chịu thừa nhận..." Cảnh sát Phó chỉ vào cô bé, nói.

A Hoành cứng họng.

Cha A Hoành nhìn cô một cái đầy ẩn ý rồi quay sang cảnh sát Phó. "Ông Phó à, mấy đứa nhỏ hôm đó đánh nhau thế nào?"

Cảnh sát Phó cười rất hớn hỡ. "Mấy thằng đó gấu thật, có ba thằng thôi mà đấu với cả đám..."

"Chú Phó ơi, chú ăn hồ lô tẩm đường đi ạ!" A Hoành nói lớn ngắt lời đối phương và giơ xiên hồ lô tẩm đường vừa mua ra trước mặt cảnh sát

Phó.

Viên cảnh sát khựng lại rồi xua tay lia lịa. “Cảm ơn cháu, chú không thích ăn ngọt. Quốc Tử, tôi nói cho ông biết nhé, lúc tôi đến đây là lúc căng nhất...”

Bla, bla, bla.

Nét mặt cha A Hoàn không biểu lộ cảm xúc gì mà chỉ gật đầu liên hồi.

A Hoàn vừa ăn hồ lô bọc đường vừa trợn mắt nhìn chú cảnh sát, nghĩ thầm: Ông chú này quá đáng quá!

Hôm đó uống trà chiều xong, trên đường về nhà, cha A Hoàn chỉ đi với một tư thế tiêu chuẩn, chẳng khác duyệt binh là mấy. Còn A Hoàn thì tiu nghỉu theo sau.

Về đến nhà, cha cô khẽ nói: “Đi gọi anh con xuống đây...”

“Cha, không gọi có được không ạ?”

“Con thấy thế à?” Nét mặt ông càng tỏ ra đằm đằm.

“Dạ.”

A Hoàn liền đứng dưới chân cầu thang, hai tay bắc thành loa, gọi: “Anh Tư Hoán ơi, xuống đi...” Tiếng gọi lộ rõ vẻ sợ sệt của trẻ con khi mắc lỗi.

Hồi lâu mà không có phản ứng gì.

“Cha xem, anh Tư Hoán không có ở nhà.” A Hoàn mỉm cười, nét mặt rất thành khẩn.

Ông Ôn hiền từ hỏi: “Vậy à?”

Rồi ông quay đi, gầm lên: “Ôn Tư Hoán, mày có xuống đây ngay không! Một, hai, ba!”

Lúc này mới thấy anh chàng trong bộ quần áo ngủ, chân đi dép lê lạch bạch chạy xuống, đứng nghiêm giờ tay chào: “Có mặt, có mặt ạ!”

A Hoàn sững sờ, cô rất thán phục tốc độ của Tư Hoán, chắc hẳn anh đã phải rèn luyện rất nhiều mới được như vậy.

“Nói ngay! Mày đã làm chuyện gì sai trái?” Cơn thịnh nộ của ông Ôn giờ mới bộc phát.

Tư Hoán giật bản mình, lí nhí đáp: “Con không làm gì ạ.”

“Hả?”

Tư Hoán toát hết mồ hôi hột, lén liếc sang A Hoàn.

A Hoàn chỉ biết nhìn lên trần nhà.

“Mày với thằng Tiểu Hi, Đạt Di lại gây chuyện gì rồi đúng không?” Ông Ôn gằn giọng.

“Không ạ.” Tư Hoàn vẫn cố cãi vờ tỉnh bơ.

“Đừng vờ vịt nữa, tao để ra mày mà còn không biết những trò mèo của mày à!”

Tư Hoán bắt đầu cuống, thấy không giấu được nữa bèn trợn mắt nhìn A Hoàn. “A Hoàn, anh đã bảo em đừng kể với người lớn cơ mà...”

A Hoàn ấm ức đáp: “Không phải em, chú cảnh sát đó, quen cha...”

Tư Hoán run lẩy bẩy, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ...

“Ôn Tư Hoán, mày còn mặt mũi trách em nó hả! Mấy thằng mày đánh nhau bị người ta dẫn về đồn cảnh sát, chuyện nầy cũng đã đủ mất mặt rồi, em mày là con gái mà mày lôi kéo nó tham gia vào những chuyện của bọn con trai làm gì!” Ông Ôn vỗ tay đánh đét một cái.

“Cha, con cũng làm được, con trai!” A Hoàn nói xen vào.

Ông Ôn nghiêm nghị nhìn con gái. “Ngoan nào, mình là con gái nhà có giáo dục, không được lộn xộn!”

“Dạ.” A Hoàn gật đầu, nghĩ thấy cũng phải.

“Con không cho em đi nhưng em cứ đòi đi cho bằng được.” Tư Hoán cũng thấy ăm ức.

Con bé lớn như thế, chân tay đầy đủ, lén bám theo sau, anh bận đánh nhau, còn đâu thời gian quan tâm chứ.

“Mày còn già mồm hả!” Ông Ôn giận dữ trợn mắt.

Tư Hoán vội im bặt.

“Càng học càng tụt lùi, hồi nhỏ cah dạy mày thế nào?” Tuyệt đối không được đánh nhau với người khác cơ mà, tất cả đều là nước đổ đầu vịt ư?”

“Bọn nó bắt nạt A Hi, làm sao con và Đạt Di đứng nhìn cậu ta bị ăn hiếp được?” Tư Hoán vốn là chàng trai tốt bụng, nhiệt tình.

“Mày đừng lảm điều, từ nhỏ thằng Tiểu Hi đã thích gây chuyện! Mấy thằng lớn lên cùng nhau, có phải nó mới gây chuyện nọ chuyện kia một, hai lần đâu, hai đứa mày ngoài việc bám theo đít nó làm càn thì có làm ra cái trò trống gì đâu! Ngón Hi bị ăn hiếp ư? Nó không ăn hiếp người ta đã là phúc đức lắm rồi!” Ông Ôn quát tháo ầm ầm, nước bọt bắn tung tóe.

“Kiểu gì cũng không thể để người khác bắt nạt Ngôn Hi được!” Tư Hoán quả quyết đáp.

“Ôn Tư Hoán, mày mà còn bẻm mép nữa thì tao cho mày một trận đấy!”

Tư Hoán hiên ngang đáp: “Con không sợ!”

Ông Ôn tức đến tái mặt, hạ giọng chỉ vào A Hoành, nói: “Con về phòng đi, lát nữa bất luận nghe thấy tiếng gì cũng không được ra đâu đấy!”

“Cha, cha, không phải, anh Tư Hoán, cố tình làm cha giận đâu!” A Hoành túm lấy gấu áo ông.

“Nó không cố tình, mà là cố ý! Thằng này nếu không quản thì được đà lấn tới! Thôi không lãng nhăng nữa, con về phòng đi!” Ông Ôn vỗ vai A Hoành rồi đẩy cô sang một bên, bàn tay nộ pháp cũng đã chuẩn bị choảng xuống lưng Tư Hoán.

Thấy vậy, A Hoành sợ quá bèn chỉ lên trần nhà, nói: “Cha, đĩa bay kia!”

Cả thế giới chìm trong yên lặng.

Ông Ôn sững lại.

Tư Hoán mắt đỏ hoe, thấy A Hoành nói thế, nước mắt chỉ ngân ngấn đảo quanh mà không tài nào chảy xuống được.

Ba giây sau thì cười ngặt nghẽo.

Đi làm về đến nhà, bà Uẩn Nghi đã nhìn thấy cảnh tượng hài hước sau: Cô con gái cười khúc khích, chồng thì cười ngặt nghẽo, vừa cười vừa xoa đầu con gái. Cậu con trai thì vẫn đang mặc quần áo ngủ lăn lộn dưới sàn nhà, để lộ hai má núm đồng tiền sâu hoắm.

“Ba cha con cười cái gì vậy?” Bà Uẩn Nghi không hiểu đầu đuôi thế nào nhưng vẫn thấy cảnh tượng trước mắt thật ấm cúng.

Tư Hoán đang nằm dưới sàn liềm ngẩng đầu lên, nhìn thấy mẹ lại càng thích thú hơn, cười tưởng chừng sắp đứt hơi. “Mẹ... nhìn kìa...”

“Cái gì vậy?” Bà Uẩn Nghi đang định kéo Tư Hoán dậy.

“Trên trời có đĩa bay của A Hoành kìa!” Tư Hoán túm lấy tay mẹ, cười càng dữ dội hơn.

“Tư Hoán, anh đâu thế, em vì cứu anh mới nói thế mà!” A Hoành đỏ bừng mặt, ngại không dám nhìn mẹ.

Bà Uẩn Nghi sững lại rồi nhìn A Hoành, thấy cặp lông mày, đôi mắt giống mình như đúc, trong lòng trào dâng một cảm giác kì lạ. Dường như trước kia bà đã từng có cảm giác này, nhưng bấy lâu nay vẫn luôn bị đè nén, cho đến giây phút này thì không thể kìm nén được nữa mà trào ra.

“Sao mẹ lại khóc?” Tư Hoán đứng dậy, mắt chữ O mồm chữ A hỏi.

Ông Ôn hiểu ra vấn đề, vừa thở dài vừa bước đến trước mặt vợ, nhìn vợ bằng ánh mắt trìu mến rồi ôm bà vào lòng.

“Uẩn Nghi, em coi em kìa, đĩa bay cả A Hoành về rồi, đưa con gái chúng ta về rồi, em còn khóc gì nữa? Trông có giống trẻ con không nào...”

Những giọt nước mắt long lanh từ từ lăn xuống bờ má, đó là những giọt nước mắt ấm áp, dịu dàng của một người mẹ.

A Hoành tần ngần nhìn mẹ, dường như những giọt nước mắt đã chờ đợi từ lâu của cô, tự đáy lòng cũng trào dâng lên khóe mắt.

Cô không thể đón nhận những tia sáng tuyệt vời của thế gian vì nước mắt quá nóng bỏng, vì cô đã tích góp mọi tình yêu vào ánh mắt này trong

một khoảnh khắc ngắn ngủi. Và tình yêu này đang nhen nhóm, gột rửa mọi nỗi niềm bi ai và trở nên trong sáng, tinh khiết hơn bao giờ hết.

A Hoành biết giây phút này, cô mới bước đầu cảm được rẽ xuống mảnh đất vốn không thuộc về mình. Và mảnh đất này đã đón nhận cô, từ từ hòa vào dòng máu của cô, trở thành của cô, yêu thương cô, trân trọng cô.

Và cuối cùng, những tiếng nước nở đã bật ra.

Cha A Hoành chỉ được nghỉ phép một tháng, hết phép là lại phải trở về đơn vị theo mệnh lệnh. Trước khi đi, ông dặn dò A Hoành: “A Hoành, con gái ngoan hiền, thật thà, chất phác của cha đừng có học đòi theo mấy thằng nhóc chết tiệt kia nhé?”

Với tư cách là một người cha mong muốn cô con gái mình có đủ công dung ngôn hạnh, tinh thông mười tám môn võ nghệ, những điều lo lắng này của ông là hết sức cần thiết.

Mặc dù miệng nói là “mấy thằng nhóc chết tiệt” nhưng thực ra ý ông chỉ ám chỉ Ngôn Hi.

Ngôn Hi là đứa trẻ có cuộc sống lúc nào cũng đầy biến số. Ông không có ý nghĩ xấu về cậu bé đó, nhưng cậu ta luôn làm những chuyện cực đoan mà người lớn không thể chỉ trích hay can thiệp. Quỹ đạo trưởng thành của cậu ta luôn đi theo hướng cậu ta muốn, khiến người khác không đoán được tương lai và kết cục, tất cả chỉ như một màn sương.

Ông mong con gái mình được sống một đời an nhàn, hạnh phúc, không bao giờ phải mệt mỏi, buồn rầu.

Chính vì thế, kể cả cha ông đã có lời ước hẹn, ông cũng vẫn không muốn A Hoành và Ngôn Hi đến được với nhau.

Nếu có thể, đợi A Hoàn trưởng thành, ông sẽ tìm cho con gái một nơi chốn hạnh phúc, an toàn hơn theo ý nguyện của riêng mình.

Và đương nhiên nơi chốn ấy không phải là Ngôn Hi.

Ông cười tủm tỉm, trêu con gái: “A Hoàn, con thích mẫu bạn trai như thế nào?”

A Hoàn liền ngoẹo đầu trêu cha: “Có nhà để nương thân, không chê A Hoàn xấu.”

Ông Ôn rất bất ngờ, mẫu đàn ông đó, hình như không khó tìm...

Và thế là, một thời gian dài sau đó, ông chiều theo tâm nguyện của con gái, ngồi riết ở Điều Ngự Đài câu con rể rùa vàng, câu rất lâu, rất lâu. Không thể kể xiết nổi nhọc nhằn, vất vả trong này.

Ông tính toán rất cẩn thận, muốn trải một con đường đầy hoa cho cô con gái rước của mình, nhưng ông không thể ngờ, thế gian này có một từ đã lật đổ mọi sự tính toán của ông, đó chính là “số phận”.

Bạn thử nghĩ mà xem, nếu số phận không can thiệp thì hai kẻ đại diện cho hai thái cực là Ngôn Hi và A Hoàn sao có thể tương ngộ trong ngày đó, tháng đó, năm đó...

Cha A Hoàn quá hiểu con người Ngôn Hi, luôn cho rằng chàng trai này là một kẻ lập dị, nhưng ông không thể biết rằng, vì tình nguyện mà con gái ông cũng trở thành một kẻ lập dị trong cuộc đời Ngôn Hi.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Bên Ngoài Hồn Hở Mà Trong Lòng Cô Đơn

Kể từ khi biết A Hoành là em gái ruột của Tư Hoán, đám con gái trong lớp ngượng ngùng hẳn lên, gặp cô liền chủ động chào hỏi, lấp liếm, ậm ừ cho qua chuyện. A Hoành cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Cô nàng này lại ngồi cười một mình rồi đấy, có chuyện gì mà vui vậy?” Tân Đạt Di túm chòm tóc trên đỉnh đầu cô, hỏi.

“Tiền Mẫn Mẫn, nói chuyện với tớ rồi.” Hàng lông mày của A Hoành cong lên.

Tiền Mẫn Mẫn chính là cô bạn có hiềm khích với A Hoành từ vụ quả bóng chuyền.

“Đại ngố!” Tân Đạt Di cười.

“Ê! Hai đứa người không có việc gì thì giải quyết hộ bản thiếu gia đồng này với! Mau lên!” Ngôn Hi ngồi bên cạnh một chồng vở bài tập sang, cau có nói.

“Ngôn mỹ nhân, hình như nàng từ lớp 11 chuyển xuống thì phải, đừng nói với tôi rằng mấy cái đơn giản đó mà nàng không biết làm nhé.” Tân Đạt Di cười rất hả hê, nói kháy Ngôn Hi.

“Không phải bản thiếu gia không biết làm, mà là lười viết. Hừ, đám chíp hôi như các người làm sao hiểu được bản thiếu gia.”

“Ai là đám chíp hôi? Ngôn Hi, cậu đừng có cậy ăn trước người ta mấy ngày cơm mà dương dương tự đắc!”

“Khi bản thiếu gia biết gặm xương sườn, cậu còn chưa mọc răng đó!”
Ngôn Hi ngáp dài, đêm qua anh lại thức cả đêm chơi game.

A Hoành mở vở bài tập của Ngôn Hi ra, cười khố, anh chàng đã bỏ khá nhiều bài tập chưa làm.

“Đạt Di cậu làm lý, hóa, tớ làm chính trị, lịch sử.” A Hoành cầm bốn cuốn vở trong xấp bài tập, chia cho Đạt Di hai cuốn.

“Tai sao bọn mình phải làm bài tập cho hần chứ?”

“Tại sao hai cậu không làm ngữ văn, toán với ngoại ngữ cho tôi nhỉ?”

Tân Đạt Di và A Hoành cùng nhảy dựng lên.

“Các cậu nói gì, tớ không hiểu?” A Hoành trong mắt thắc mắc.

“Ôn Hoành, tại sao đến thời khắc quan trọng cậu lại bị kẹt băng thế?”
Tân Đạt Di hậm hực nói.

“À! Vừa nãy bản thiếu gia nói tiếng người ngoài hành tinh, làm sao Ôn Hoành hiểu được?” Ngôn Hi liếc xéo, nói.

“Chắc là cậu còn biết nói tiếng của các hành tinh khác nhỉ?” Tân Đạt Di nói kháy.

“À, tôi từ sao Hỏa đến Trái đất của các cậu để khảo sát.” Ngôn Hi mỉm cười khiến ai nhìn vào cũng phải chao đảo.

A Hoành cười thầm, cô biết ngay là chưa đầy hai giây, hai anh chàng này sẽ lạc đề mà.

“Vào lớp rồi, Tân Đạt Di nhiều chuyện để nói quá nhỉ?” Cô Quách bước vào lớp, gõ bảng.

“Ngôn Hi cũng đang nói ạ!” Tân Đạt Di hậm hực tố cáo.

Cô Quách vờ như không nghe thấy và bắt đầu giảng bài.

Ngôn Hi mặt lạnh tanh, ra sức đá chân Tân Đạt Di dưới gầm bàn.

Tân Đạt Di kêu oai oái:” Biết thế này thì lão tử đã không đổi chỗ ngồi cùng bàn với cậu rồi!”

“Bản thiếu gia cũng chẳng ham ngồi cùng bàn với cậu, làm người khác nghĩ tôi và cậu cùng một đẳng cấp!” Ngón tay thon dài, trắng trẻo của Ngôn Hi gõ nhẹ lên cằm, điệu bộ coi trời bằng vung.

A Hoành ngoái đầu nhìn hai anh chàng rồi cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Xem kịch phải trả tiền đó nhé!” Ngôn Hi cười, xòe bàn tay trắng trẻo ra.

“Nói gì mà nghe không hiểu.” A Hoành vừa lắc đầu vừa chầm rãi quay đi.

“Lại vờ vịt rồi đấy.” Ngôn Hi chầm chọc.

“Hai người thân nhau lắm hả?” Tân Đạt Di lăm bằm.

Ngôn Hi chỉ cười mà không đáp.

Không nhiều, không ít, chỉ biết mà thôi.

Không thân, không sơ, chỉ vừa mới quen.

Lúc A Hoàn gọi Tư Hoán ăn cơm tối thì anh đang miệt mài làm bài tập, nhìn kĩ thì ra là môn Tiếng anh lớp mười.

“Của Ngôn Hi hả anh?” A Hoàn cau mày hỏi.

“Ừ. Nó cứ nhét cho anh, bắt hôm nay phải xong.” Tư Hoán viết lia lịa.

A Hoàn liền thò tay rút cuốn vở bài tập ra. “Không được.” Cô lắc đầu, mày hơi cau lại, đôi mắt trong trẻo có chút gì đó không hài lòng.

“Hả?” Tư Hoán ngẩng đầu lên, không hiểu lí do.

“Anh không được làm như vậy, anh ấy sinh hư đấy.”

Tư Hoán ngần ngừ nói:” Ngôn Hi bắt phải làm thế....”

“Cứ giao cho em.” A Hoàn mỉm cười, giọng nói cũng rất dễ thương.

Ăn tối xong xuôi, A Hoàn liền cầm vở bài tập đến nhà Ngôn Hi.

Ông nội Ngôn Hi đi tiếp khách nên không có nhà, cô chào chú Lý rồi lên tầng gõ cửa. Khi nhìn thấy cô, nét mặt Ngôn Hi lộ rõ vẻ sững sốt.

“Vào đi.” Ngôn Hi khẽ gật đầu, bình thản tránh ra để cô vào.

Lúc đầu, A Hoàn cũng hơi ngại ngùng, cúi đầu thì nhìn thấy Ngôn Hi đi đôi dép lê hình đầu chú heo màu hồng, tự nhiên cảm giác căng thẳng cũng bay đi mất tiêu.

Cô vào phòng mà toát hết mồ hôi hột.

Chỗ nào cũng toàn một màu hồng. Tường hồng, rèm cửa hồng, giá sách hồng, bàn học hồng và một cái gương lớn, quần áo vứt lung tung trong phòng cũng chỉ toàn màu hồng, tường thì vẽ linh tinh đủ thứ, nhìn trông rất hãi hùng.

A Hoàn hoa hết cả mắt vì bộ sưu tầm màu hồng này, cô dụi mắt rồi đưa vở bài tập cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi nhường mày, nói:” Anh nhớ đã giao cho Tư Hoán xử lí rồi mà.”

“Anh tự làm đi.” A Hoàn mỉm cười, nói.

“Không có thời gian.” Ngôn Hi bình thản đáp rồi cầm máy chơi game dưới sàn nhà lên, ngồi khoanh chân chơi tiếp.

“Anh tự làm đi.” A Hoàn nhắc lại, giọng nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết.

“Ờ, em cứ để trên giường đi, đợi anh nghĩ đã rồi tính sau.” Ngôn Hi thờ ơ gật đầu, ánh mắt chăm chú nhìn về phía màn hình ti vi, nơi đang diễn ra cuộc chiến quyết liệt giữa các đấu sĩ, chỉ là giọng đã có phần không vui.

“Bao giờ thì anh nghĩ ra?” A Hoàn tiếp tục mỉm cười.

“Không biết.” Ngôn Hi sầm mặt.

“Ờ.” A Hoàn gật đầu rồi lặng lẽ ngồi bên cạnh, lấy bút ra làm bài môn chính trị, lịch sử mà trước cô đã hết.

Ngón tay Ngôn Hi bấm điều khiển nhanh thoăn thoắt. Anh không nói gì mà nhìn màn hình tivi chăm chú, coi như A Hoàn không tồn tại.

A Hoàn mỉm cười dịu dàng nhìn phía sau lưng anh.

Anh đang mặc áo phông, sạch sẽ gọn gàng, mái tóc mềm mại, mái tóc trên đỉnh dựng ngược lên, thi thoảng lại phất phơ trong không khí. Anh cố tình coi cô như người vô hình.

A Hoành biết đây là cách giao thiệp của Ngôn Hi với mọi người, anh xù lông lên và chinh phục cô một cách vô điều kiện.

Cô nghĩ, lúc này chắc chắn Ngôn Hi coi cô là kẻ địch xâm phạm lãnh thổ của mình. Nhưng cách đối xử này lại khiến cô cảm thấy vô cùng chân thực.

Ngôn Hi trong giây phút này mới đúng là Ngôn Hi, không dịu dàng, không lấy lòng, không nghịch ngợm, không lấp liếm cho qua chuyện, cũng không cao ngạo, không thờ ơ, không cay nghiệt.

Cô cảm thấy thật may mắn vì nhận ra một Ngôn Hi hoàn chỉnh ở thời điểm này.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 21 (Tt)

A Hoành đưa tay lên xem đồng hồ, bảy giờ ba mươi phút, cô lại tiếp tục làm bài.

Trên màn hình tivi, số đấu sĩ tử nạn cũng mỗi lúc một nhiều hơn.

Hồi lâu sau, có tiếng đập rất mạnh vang lên.

A Hoành ngược mắt thì thấy Ngôn Hi đang lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, góc tường là bộ điều khiển game màu đen đã nứt toác đang nằm chỏng chơ.

“Em định ở đây đến khi nào? Ngôn Hi hỏi cô, ánh mắt sâu thẳm, mơ hồ không thể nhìn thấu.

“Anh nhớ ra rồi hả?” A Hoành mỉm cười rồi đưa vở bài tập ngữ văn, toán, ngoại ngữ ra cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi nhướng mày, ánh mắt lộ rõ vẻ bức bối, trừng trừng nhìn cô hồi lâu.

Ánh mắt A Hoành vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng, trong veo như suối nguồn. Cô mỉm cười, nói: "Ngôn Hi, làm bài tập vất vả như vậy ư?"

Ngôn Hi sững lại, vẻ lạnh lùng trong ánh mắt đã dịu đi phần nào, hồi lâu mới hờ hững đáp: "Ôn Hoành, có đáng phải như thế vì chuyện chỉ bằng cái móng tay này không?"

Người giận là anh, người gây sự là anh, người giận cá chém thớt vẫn là anh.

A Hoành thở dài, cảm thấy mình bị trách oan.

"Biết rồi, anh sẽ làm, em về đi." Ngôn Hi tựa đầu vào thành giường, thờ ơ giục.

"Vâng." A Hoành gật đầu rồi đứng dậy, đầu gối đã tê cứng.

Cô đóng cửa rồi xuống lầu.

Chú Lý đang ngồi trên ghế tựa nghe nhạc, lúc này đã ngủ thiếp đi, tiếng ngáy nghe khá rõ trong phòng khách rộng rãi, yên tĩnh.

Nhà họ Ôn mặc dù không đông người nhưng vẫn còn ấm hơn nhiều so với ngôi nhà này. A Hoành nghĩ vậy rồi ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một bức ảnh treo tường, sắc màu rực rỡ, khoảnh khắc bấm máy ấm áp vô cùng.

Nét đẹp này vô tình nhuộm lên mình vẻ băng giá giữa bầu không khí tĩnh lặng, trông lẻ loi vô cùng.

Trái tim A Hoành như bị mèo cào, đau đốn theo từng nhịp đập.

Cô nhớ lại câu chuyện Ngôn Hi kể khi anh bị ốm, giọng nói yếu ớt, buồn tủi biết bao.

Cô nhớ đến nụ cười của Ngôn Hi khi đưa chiếc bánh ngọt cho cô, anh nói: "Ôn Hoành, cô Vân nhờ anh mua cho em. Cô bảo anh chúc mừng sinh nhật em." Giọng nói đầy vẻ ngưỡng mộ và ghen tị.

Anh sợ bị người khác phá vỡ nỗi cô đơn mà anh đang có, vì cô đơn là chiếc áo giáp dày dặn, chỉ khi khoác lên người chiếc áo giáp dày dặn này, Ngôn Hi mới là Ngôn Hi mạnh mẽ.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại nhìn thấy Ngôn Hi trong hoàn cảnh này, nhưng những cảm nhận của cô trong giây phút này thực sự vượt ra khỏi sự chậm chạp, trì độn vốn có trong người cô.

Trước đây cô nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt mơ hồ, cảm thấy tò mò và đầy mê cảm. Còn bây giờ, tất cả đã rõ ràng, cô cảm thấy thật sợ hãi và xót xa.

Cô sợ rằng nỗi xót xa này sẽ thấm sâu vào cốt tuỷ theo thời gian.

Ngưng ngắm bức ảnh đó hồi lâu, cuối cùng vẫn phải dừng chân lại.

Nửa tiếng sau, Ngôn Hi lại nhìn thấy A Hoàn, đó là khi anh đã hoàn thành bài tập tiếng Anh với một tốc độ nhanh đến chóng mặt.

"Em chưa về à?" Anh ngấn người nhìn cô, các ngón tay mảnh dẻ xoay xoay chiếc bút.

"Anh có đói không?" A Hoàn hỏi một câu không đầu không cuối, tay cô bưng một bát mì nóng hổi, thơm phức.

"Mì sườn hả?" Ngôn Hi hít một hơi thật sâu rồi thò đầu ra hỏi.

"Trong bếp, có sườn, lại có cả mì nữa. Nên em nấu tạm." A Hoàn ngại ngần giải thích.

Thế nên, anh có ăn không?

Nét mặt Ngôn Hi đầy vẻ hồ nghi, ánh mắt cũng tràn ngập vẻ cảnh giác. "Á, anh biết rồi, chắc chắn là em đã bỏ thuốc độc vào đó!"

"Ừm, bỏ thuốc độc rồi. Anh không ăn thì em cho con Kho Tộ ăn." A Hoàn mỉm cười rồi bước ra phía cửa sổ.

Chú vẹt đang uể oải ngồi tắm trắng, nhìn thấy cô, bèn sà tới, đi vòng quanh bát mì, mắt sáng lên, vừa đi vừa nói: "Kho Tộ, Kho Tộ!"

Ngôn Hi liền cười. “Sao mà chấp vật thế, mới đuổi tí thôi mà.” Rồi anh chàng cốc lên đầu chú vẹt, chú vẹt đang đi rất nhanh, theo quán tính liền đâm ngay vào cửa sổ.

Anh chàng liền chặn ngay bát mì cô đang cầm, mu bàn tay khẽ chạm vào môi, đôi mắt đen láy, nụ cười vẫn có nét gì đó ngây thơ. Rồi anh cúi đầu miệt mà chiến đấu với bát mì, nhìn điệu bộ ăn ngon lành của Ngôn Hi, A Hoàn lại nhớ đến chú heo con xinh xắn trên hộp cơm của anh.

Tranh thủ lúc Ngôn Hi ăn mì, A Hoàn nhặt chiếc điều khiển đang nằm lẩn lóc ở góc phòng lên, ngồi xuống nền nhà, lấy cái tua vít ra và chăm chú vặn.

“Em làm gì vậy?” Ngôn Hi vừa húp sột soạt vừa hỏi.

“À, sửa cái này.” A Hoàn không ngẩng đầu lên mà tiếp tục vặn ốc bằng tua vít.

“Em biết làm à?” Anh vẫn tiếp tục húp sột soạt.

“Em thử thôi.” A Hoàn cười.

“Nhỡ thử mà hỏng thì em có đền không?” Ngôn Hi hỏi rất điềm nhiên.

“Hỏng rồi mà.” A Hoàn mỉm cười nhắc.

“Nếu không có em thì anh đâu có ném? Cái điều khiển này thiếu gia phải mất bao nhiêu công mới tranh được của bà mợ kia.” Ngôn Hi điềm nhiên đáp.

“Sửa xong rồi.” A Hoàn mỉm cười rồi mím chặt mọi vặn ốc cho chặt, sau đó trả lại điều khiển cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi lắc thử, thấy không còn tiếng ốc kêu lọc xọc, biết đã sửa xong, rồi anh chàng sức nhớ ra điều đó, liền đưa chiếc điều khiển lên sát tai, chăm

chú lắng nghe.

“Anh nghe gì vậy?” A Hoành tò mò hỏi.

Ngôn Hi liền nheo mắt cười rồi thở dài như cụ già đang tiếc nuối thanh xuân. “Ngày xưa ngày xưa, từ lâu lắm rồi, truyền thuyết kể rằng trong mỗi chiếc điều khiển game đều có một vị đại thần. Nếu ngày ngày game thủ nói chuyện với vị thần này, ông ấy sẽ đưa chúng ta đi hết chiến thắng này đến chiến thắng khác của game.”

Bất ngờ, chiếc điều khiển lạnh lạnh được đặt nhẹ lên trán cô, A Hoành bèn ngẩng đầu lên.

"Vừa nãy ông ấy tố cáo rằng động tác của em rất mạnh, ông ấy rất ghét em."

A Hoành khịt mũi rồi túm ngay lấy cái điều khiển, ầm ức nói: "Đâu có, em có làm gì mạnh đâu."

"Có, em làm rất mạnh!" Ngôn Hi liếc xéo cô rồi nói. "Vị đại thần nói, em không những gõ vào ông ấy mà còn vặn nữa. Ông ấy sẽ trả thù em."

"Ông ấy trả thù kiểu gì?" Đúng là có tật giật mình.

"Thì sẽ phái quỷ Sa tăng xuất hiện ở đầu giường em lúc nửa đêm thôi, sau đó ông ta sẽ kể chuyện ma cho em nghe, nào là xác chết hiện hồn kêu oan, quỷ hút máu người, Tây ta, kim cổ có hết..." Ngôn Hi khua chân múa tay, nước bọt bắn tung toé.

A Hoành bán tín bán nghi, hỏi nhỏ: "Vị thần đó của Trung Quốc hay nước ngoài?"

Ngôn Hi nghe thấy A Hoành hỏi thế thì cười ngặt nghẽo. "Bình thường tưởng em hiểu biết nhưng giả vờ ngốc, xem ra bản thiếu gia đánh giá em

hơi cao rồi.

Rõ ràng là cô nàng giả vờ hiểu biết nhưng thật ra là đại ngốc mà.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Cô Nàng Mĩ Nữ Tên Là Rose

Lớp có học sinh mới, là Hoa kiều từ Vienna về.

A Hoành ngẩn tò te nhìn cô gái có dáng dấp cao ráo đứng trên bục giảng. Cô chưa bao giờ gặp ai xinh đẹp như thế. Cô không biết dùng từ nào để miêu tả dung nhan của cô gái này mà chỉ nhìn trân trân, tựa như đó là thanh nam châm có sức hút kì lạ.

Tuy nhiên, so với lần đầu tiên gặp Ngôn Hi, cô vẫn cảm thấy dường như còn thiếu thiếu điều gì đó.

"Tớ là Trần Quyện, mới từ Vienna về, các cậu cứ gọi tớ là Rose Mary nhé." Cô gái mím môi cười, đôi mắt tựa hoa hồng, yêu kiều và duyên dáng vô cùng.

Vẻ đẹp của hoa hồng.

A Hoành toát hết cả mồ hôi, đưa mắt nhìn ra phía sau. Không nằm ngoài dự đoán của cô, mắt hai anh chàng kia cũng đang sáng rực.

"Mĩ nhân à mĩ nhân, chắc chắc, mĩ nhân..."

"Rose, hê hê, Rose, hê hê..."

Khoé miệng A Hoành giật giật, cô ngược mắt lên lần nữa thì thấy cô bạn kia đã đứng trước mặt cô, cổ thắt khăn lụa màu hồng phấn, rực rỡ và tươi sáng.

"Tớ ngồi đây được không?" Cô bạn mỉm cười, đôi môi vô cùng tươi tắn.

A Hoành tần ngần nhìn cô bạn rồi gật đầu, cô gái này cao thật. A Hoành đoán cũng phải cao 1m80, hai chân vừa dài vừa thẳng, dáng chuẩn dáng người mẫu.

Trần Quyên nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, giọng nói hơi khàn nhưng rất dễ nghe: "Cậu tên gì?"

"Ôn Hoành." A Hoành mỉm cười, đáp.

"Gentle and forever?" Trần Quyên đưa mắt làm duyên.

Dịu dàng và vĩnh hằng hả? A Hoành ngẩn người.

"Chữ Hoành bắt đầu từ bộ nhân đứng chứ không phải bộ tâm đứng."
"Hoàn" chứ không phải là "Hằng".

Trần Quyên cau mày, ngại ngần nói: "Sorry cậu, tiếng Trung của tớ nói còn tạm chứ viết thì tệ lắm."

A Hoành "ồ" một tiếng rồi gật đầu, viết lên mặt bàn chữ "Hoàn", các nét gọn gàng, rõ ràng.

"Khó quá." Trần Quyên lắc đầu, ánh mắt tỏ vẻ bất lực.

"Không sao đâu, học dần sẽ biết." A Hoành mỉm cười, nhìn cô bạn bằng ánh mắt đầy thiện chí.

Ngôn Hi cười thầm. "Ôn Hoành, chắc phải bò đến tháng ngựa, năm khi thì vốn tiếng Bắc Kinh của em mới được cải thiện nhỉ?"

"Không phải rùa, sao phải bò!" A Hoành khịt mũi.

Lúc này Tân Đạt Di mới rón rén lại gần. "Chào Mary, tớ là Tân Đạt Di, tên tiếng Anh của tớ là Eve."

Ngôn Hi và A Hoàn đồng thanh hỏi: "Ông có tên tiếng Anh từ bao giờ vậy?"

"Lão gia vừa đặt đấy, không được sao?" Tân Đạt Di cười với Trần Quyên vẻ xun xoe. "Tớ sinh vào đêm Giao thừa nên tên tớ là Eve."

A Hoàn rùng cả mình.

"Cậu đúng là không biết xấu hổ!" Ngôn Hi đấm Tân Đạt Di thùm thụp, vừa cười vừa rửa. "Ngày mai có cô nào từ Nhật Bản về, chắc cậu lại kiếm cái tên Nhật là "Bà Mợ" gì đó nhỉ?"

Trần Quyên cười duyên dáng, khen: "Eve, tên hay quá nhỉ?"

"Hê hê." Tân Đạt Di đỏ bừng mặt, ngại ngùng trốn ra sau lưng Ngôn Hi, chỉ để lộ cái đầu đen xì.

"Cậu là..." Trần Quyên nhìn Ngôn Hi, ánh mắt dò hỏi.

"Ngôn Hi."

"Ngôn Hi?"

"Chữ Ngôn trong Ngôn Hi, chữ Hi trong Ngôn Hi." Ngôn Hi nhướn mày, giọng trầm và dứt khoát.

Cậu là Ngôn Hi, dĩ nhiên sẽ không viết tên mình lên bàn như A Hoàn để cho người khác nhớ.

Nếu con người có duyên với nhau thì đương nhiên sẽ nhớ, nếu không nhớ thì cũng đành chịu thôi.

Chỉ là một cái tên thôi mà.

"Cậu là con gái hả?" Trần Quyên thẳng thắn hỏi.

Mặt Ngôn Hi ngẩn tũn.

A Hoàn nhẹ nhàng đáp: "Ngôn Hi, con trai." Nét mặt rất điềm tĩnh, kiên định, tựa như cô đang nói về một chân lí tuyệt vời nhất thế gian.

Vẻ khó coi trên khuôn mặt điển trai của anh chàng kia cũng dịu đi phần nào. Tuy nhiên, anh không để mắt đến Trần Quyên nữa mà quay sang đùa cợt với Tân Đạt Di.

Sắc mặt Trần Quyên cũng có sự thay đổi nhẹ, ánh mắt thoáng hiện vẻ không vui, nhưng rồi lập tức tươi tắn trở lại như hoa hồng thắm đẫm sương mai.

A Hoàn cau mày, dụi mắt, tưởng mắt mình bị hoa.

Lúc tan học, A Hoàn cùng Ngôn Hi, Tân Đạt Di về nhà, trên đường đi lại gặp Tư Hoán và Trần Quyên.

"Tư Hoán, cậu quen Mary hả?" Tân Đạt Di la lớn.

"Hả? Ờ." Tư Hoán có vẻ gì đó hơi bất thường, lấp liếm cho qua chuyện.

"Thật hả? Thật hả?" Tân Đạt Di hào hứng hân lên.

"Thật." Trần Quyên mỉm cười, đáp. "Tớ và Tư Hoán quen nhau trên mạng, nói chuyện rất hợp. Về nước mới biết Tư Hoán học cùng trường khóa trên, may quá!"

Tân Đạt Di vỗ đùi cười toe toét. May quá, may quá là may!

“Tư Hoán là bạn nối khố của tớ, bọn tớ thân nhau lắm.” Tân Đạt Di phi như bay đến trước mặt Tư Hoán rồi khoác vai bá cổ.

Tư Hoán nghe mà sờn hết gai ốc.

Trần Quyện đưa tay vén tóc mai rồi nói: “Lúc đầu tớ cứ tưởng bạn Ngôn Hi là con gái, thật áy náy quá.”

Ngôn Hi bèn ngẩng đầu, thờ ơ nói: “Không phải chỉ có mỗi cậu.”

Trần Quyện cười, nói: “May mà cậu không phải là con gái.”

“Ngôn Hi mà biến thành con gái thì chắc chắn không lấy được chồng! Kiếp sau lại khố tớ với Tư Hoán thôi, hai thằng tớ có thắt lưng buộc bụng thế nào cũng không đủ cho gã này tiêu xài!” Tân Đạt Di cảm thấy giả thiết này là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Tư Hoán gật đầu, vẻ rất đồng tình.

Ngôn Hi cười khẩy, nói: “Đây mà là con gái thì dám chối cùn rế rách như các cậu còn phải tự xem lại xem có xứng với đây không.”

Tư Hoán, Tân Đạt Di chưa kịp phản ứng gì thì A Hoành đã đỏ mặt trước.

Tư Hoán, Tân Đạt Di đẹp như thế mà còn không xứng với Ngôn Hi thì người như cô, xem ra tương lai rất mù mịt.

“Ngôn Hi đừng có tưởng bỏ như thế được không?” Tân Đạt Di giãy lên như đĩa phải vôi. “Ai là chối cùn rế rách hả? Tướng mạo của lão tử là thần tượng trong mộng của bao người đấy!”

“Thần tượng của dân châu Phi hả?” Ngôn Hi cười khẩy.

“Cậu đừng có mà kì thị chủng tộc!” Tân Đạt Di hậm hực nói.

“Ngôn Hi, Thượng đế nói con của ngài đều là thiên thần, không phân biệt màu da.” Nét mặt của Tư Hoán rất chân thành.

Ánh mắt Ngôn Hi sáng ngời, đen láy. "Tư Hoán, Thượng đế của cậu có nói với cậu là ông ấy có một đứa con lúc chào đời không có đôi cánh hay không?"

"Không." Tư Hoán ngẩn người. "Tại sao?"

Ngôn Hi cười ranh mãnh. "Da trắng quá nên không phân biệt được cánh nằm ở đâu!"

Tân Đạt Di tím mặt, hồi lâu mới nghiêng răng ken két, nói: "Ngôn Hi, cậu ăn nói hơi quá đáng rồi đấy!"

Ngôn Hi cười ngây thơ như cậu bé. "Bà mẹ của bọn mình trắng biết bao, cậu nhìn xem khuôn mặt này trắng như bánh bao vậy, làm sao mà là dân châu Phi được? Vừa nãy tớ lỡ lời, xin lỗi người anh em nhé!"

"Ngôn Hi, tôi quyết một phen sống mái với cậu!" Tân Đạt Di nước mắt lưng tròng, đỏ mặt tía tai, hùng hổ xắn tay áo lên rồi lao vào Ngôn Hi.

"Bạn Mary, thật ngại khi phải để bạn chứng kiến cảnh này, cậu bạn nổi khố của tớ không hiểu chuyện." Ngôn Hi gườm gườm nhìn anh chàng đang lao đến, nói gằn ba chữ "bạn nổi khố".

Tân Đạt Di vội vã đứng lại, ngẩng đầu nhìn Trần Quyện rồi ngoác miệng cười với cô bạn. "Đúng vậy, bọn tớ thân nhau lắm, chẳng bao giờ đánh nhau cả."

"Ê, Eve, sao cậu cười gì mà như mếu vậy?" Ngôn Hi chớp mắt, vỗ vai Tân Đạt Di tỏ vẻ quan tâm.

A Hoành rất thông cảm với Tân Đạt Di, thầm nghĩ Ngôn Hi quá tệ, nhưng vẫn phải cố nhịn cười.

Trần Quyện cười ngặt nghẽo, thái độ rất thoải mái, dường như không hề tỏ ra gò bó khi tiếp xúc với bạn mới quen.

Nghe thấy Trần Quyện cười, Tân Đạt Di ngân ngấn hai hàng lệ, trừng mắt nhìn Ngôn Hi chăm chăm.

Ngôn Hi vui vẻ đeo ba lô bước đi, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Tư Hoán ghé sát vào chỗ A Hoành, hỏi nhỏ: "Hôm nay Ngôn Hi và Mary đã tiếp xúc với nhau thế nào?"

A Hoành ngơ ngác đáp: Anh ấy chỉ khen Mary là mỹ nhân, còn không nói thêm gì cả."

Lúc này Tư Hoán mới thở phào nhẹ nhõm.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 22 (Tt)

"Sao vậy anh?" A Hoành tò mò hỏi.

Tư Hoán ngập ngừng một lát rồi nói: "Em không biết đấy thôi, từ nhỏ Ngôn Hi đã có cái tật là không thích ai đẹp hơn mình, anh sợ cậu ta sẽ gây khó dễ cho Trần Quyện."

A Hoành dịu dàng nhìn Tư Hoán rồi mỉm cười.

Nhà Trần Quyện ở ngay gần trường, cha mẹ cô không về nước cùng, chỉ có một mình cô sống trong căn hộ chung cư rộng rãi nên mời đám Tư Hoán đến chơi. Nhưng vì mới quen nên cả đám chỉ chuyện trò khách sao vài câu rồi ra về.

"Ngôn Hi, lần sau cậu nể mặt lão tử trước mặt Trần Quyện một chút được không?" Đi được mấy bước, Tân Đạt Di không kìm được bèn đề nghị với Ngôn Hi.

"Ngôn Hi dừng chân, ngoái lại, ngơ ngác nhìn Tân Đạt Di. "Bản thiếu gia không nể mặt cậu lúc nào?"

"Vừa nãy cậu nói xấu tôi ngay trước mặt Mary, tôi còn đâu mặt mũi làm người nữa?" Tân Đạt Di tỏ vẻ khó xử.

"Tôi không hiểu cậu đang nói gì, thế nào là không còn mặt mũi làm người nữa? Trước đó khi chưa có cô nàng, chẳng lẽ cậu không làm người à?" Ngôn Hi bình thản nói.

"Ngôn Hi, cậu đừng có giở trò, tôi không phải là thằng ngốc tôi nói thế rồi mà cậu còn không hiểu ư?" Tân Đạt Di bực bội nói.

A Hoàn hơi bất ngờ vì từ trước đến giờ cô rất ít khi thấy Tân Đạt Di so đo với Ngôn Hi. Anh chàng này tính phôi bò, chẳng bao giờ để tâm đến những lời khích bác của Ngôn Hi, hiếm khi thấy thái độ như hôm nay.

Ngôn Hi phì cười, thở dài rồi xua tay. "Ok, ok, ok, tôi biết rồi, chắc cậu định tán tỉnh cô nàng chứ gì, chỉ thế là nhanh!"

Tư Hoán nghe đi nghe lại mới nghe ra được vấn đề, liền buột miệng: "Không được!"

"Cái gì không được?" Ngôn Hi ngoẹo đầu hỏi.

"Chuyện Đạt Di với Mary không được!" Tư Hoán cau mày.

Tân Đạt Di tần ngần nói: "Cậu dựa vào đâu mà bảo không được, Ngôn Hi đồng ý rồi mà!"

"Chỉ biết là không được!" Tư Hoán bực bội đáp.

"Có phải cậu cũng thích Mary không?" Tân Đạt Di xoa đầu hỏi.

Có thể nói Tư Hoán có thiện cảm với Trần Quyên ngay từ cái nhìn đầu tiên, một cảm giác rất lạ, giống như việc vừa ăn xong hai bát cơm đầy, có cái gì đó đầy ắp trong lòng, rất khó tả.

Từ nhỏ khu nhà máy đưa ở đã nhiều con trai, ngoài Nhĩ Nhĩ và các cô bạn cùng lớp, Tư Hoán không tiếp xúc với các bạn gái khác. Anh đều coi các cô bạn kia như em gái. Vì thế, đây có thể coi lag rung động đầu đời của anh. Tuy nhiên, nếu người anh em của anh cũng thích cô gái ấy thì có vẻ không được ổn lắm.

"Dĩ nhiên là không rồi!" Tư Hoán trả lời rất quả quyết.

"Thế thì vì sao?" Ngôn Hi ngấn người, bình thản nhìn Tư Hoán.

Tư Hoán hả miệng, hồi lâu mới cân nhắc từng chữ, nói: "Mary cao 1m80, cao hơn cả A Hoàn trong khi Tân Đạt Di cao 1m79, mấy người không thấy cộc lẹch à?"

Mặt A Hoàn đỏ rần, cô là con gái mà cao tận 1m73, ngay từ nhỏ cô đã sợ say này mình không lấy được chồng vì cao quá. Sau này nghĩ lại, nếu không lấy được chồng, không có ai nuôi thật thì cô sẽ học các văn nhân thời cổ đại, dựa vào nghề viết chữ để kiếm tiền. Nhưng kế hoạch sinh tồn vĩ đại đó đã bị từ bỏ kể từ khi nhìn thấy tranh chữ của Ngôn Hi.

Bây giờ xuất hiện Trần Quyện còn cao hơn cả cô, đúng là cũng đáng lo thật.

Tân Đạt Di cảm thấy khí phách nam nhi bị tổn thương, bèn trợn mắt nhìn Tư Hoán, gầm lên: "Lão tử mới mười bảy tuổi, còn cao hơn được nữa cơ mà!"

"Trần Quyện năm nay mới mười lăm tuổi, chẳng lẽ người ta không lớn nữa ư?"

"Cậu ấy, mới mười lăm hả?" A Hoàn sững sốt hỏi.

"Ừ, Trần Quyện là học sinh được tuyển đặc cách, từng đạt giải violin quốc tế mà," Tư Hoán ậm ờ đáp.

Ngôn Hi đã đi khá xa, nắng chiều màu vàng cam hắt vào con ngõ nhỏ, chiếu xuống người anh, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp và ấm áp vô cùng.

Nghe thấy Tư Hoán nói vậy, mắt Tân Đạt Di liền sáng lên, anh chàng túm lấy Tư Hoán, hỏi liên hồi.

A Hoàn vẫn nhìn thẳng về phía trước rồi rào bước về phía Ngôn Hi.

"Ôn Hoành, ngày mai ăn sườn xào chua ngọt nhé, anh thèm rồi." Ngôn Hi không ngoái lại mà vừa ngáp vừa nói.

"Vâng."

Hơ hơ.

"Ôn Hoành, em gia nhập đạo Xương Sườn đi."

"Thập lục La Sát hả?" Tứ đại Kim Cương, bát đại La Hán đều có rồi, đến lượt cô thì còn gì nữa?

"Làm đầu bếp cho giáo chủ này."

"Không phải, là đầu bếp tay cầm muôi hả?"

"Đến đây thì phải gọi là Đại Muôi, Đại Muôi? Ôn Đại Muôi? Ha ha!"

Ôn Hoành: "..."

A Hoành cảm thấy mình được hiểu thêm về con người Tân Đạt Di.

Anh chàng Tân Đạt Di từ trước tới giờ luôn ăn nói hùng hổ, bắt đầu học được cách nói năng nhỏ nhẹ.

Anh chàng Tân Đạt Di từ trước đến giờ chẳng bao giờ chải chuốt tóc tai bắt đầu biết xịt gôm, vuốt tóc.

Anh chàng Tân Đạt Di từ trước đến giờ mỗi khi ăn cơm, cả thịt và xương đều gặm sạch sẽ bắt đầu biết ăn uống nhỏ nhẹ, húp canh cũng đã biết dùng khăn mùi soa lau miệng.

Anh chàng Tân Đạt Di chẳng bao giờ thích học môn âm nhạc, gặp cô giáo dạy nhạc liền lén nhỏ nước bọt sau khe cửa, giờ cũng bắt đầu thích hát hợp xướng.

“Bà mợ kia, cậu mà còn rống lên nữa thì tôi sẽ cho cậu hết đường sống đấy!” Ngôn Hi cầm hộp cơm màu hồng in hình chú heo cao đập liên hồi xuống người Tân Đạt Di.

“Gió đang gào, ngựa đang hí, Hoàng Hà đang gầm thét, a a a, ô ô ô, u u u. Ui da, đau quá, Ngôn Hi, cậu đừng tưởng lão tử không dám trả đũa nhé! A Hoành, đừng đứng cười như ngố thế chứ, mau đỡ cho tôi với...”

“Ờ.”

A Hoành gật đầu rồi gấp ra một miếng sườn vàng ươm, giơ ra trước mặt Ngôn Hi.

Ngôn Hi liền buông tay ra rồi cầm lấy miếng sườn, đưa lên miệng gặm, quay lại thì thấy Tân Đạt Di đã lẩn ra chỗ khác.

“Người anh em, đa tạ đại ân!” Tân Đạt Di ngậm ngấn nước mắt khum tay lại cảm ơn A Hoành.

“Tráng sĩ quá lời rồi!” A Hoành nghiêm trang đáp lễ.

Ngôn Hi đang định lên tiếng thì A Hoành lại giơ ra miếng sườn khác, anh chàng lại không nói gì nữa.

Ăn hết một hộp cơm sườn, Ngôn Hi nheo mắt nhìn Tân Đạt Di.

“Bà mợ à, đừng trách tôi không nể mặt cậu trước mặt mọi người, lần sau cậu còn dám đầu độc tai tôi như thế nữa, tôi sẽ cho cậu biết tay đấy!”

“Những lúc cậu hát, tôi có kêu la gì đâu...” Tân Đạt Di ngẩng cao đầu lí sự.

“Bàn thiếu gia hát hay như thế, cậu chê làm sao được!” Ngôn Hi trợn mắt, nét mặt lộ rõ vẻ không tin.

A Hoành nghe mà toát hết mồ hôi hột, cô nhớ mỗi lần Ngôn Hi hát quốc ca, gia điệu không biết chạy đi tận phương nào.

Da mặt người thành phố đều dày như vậy ư? Điều này khiến kẻ nửa quê nửa tỉnh như cô nghe cũng thấy đỏ mặt.

“Bạn Ngôn Hi hát hay lắm hả?” Trần Quyện ngoái đầu lại nhìn hai anh chàng, cười. “Chất giọng của Eve hay đó chứ, có điều chưa được tập luyện nhiều.”

Ngôn Hi gật đầu, nét mặt điềm nhiên như không.

“Hê hê.” Tân Đạt Di có vẻ xấu hổ, thân hình cao lớn thu lu sau thân hình nhỏ hơn của Ngôn Hi.

Ngôn Hi bỗng nhiên nói: “Trời đất, cậu cũng biết đỏ mặt hả? Là đàn ông hay đàn bà đấy?”

Tân Đạt Di nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt ai oán.

“À, bạn Eve của chúng tớ rất có năng khiếu âm nhạc, c hời nhỏ trường mầm non tổ chức hát đồng ca, bạn ấy là người hát chính đấy! Bạn Rose xinh đẹp học nhạc đúng không, thế thì phải thường xuyên giao lưu với bạn Eve của chúng tớ, có khi lai đào tạo được một bà vợ Michael ấy chứ?” Ngôn Hi nhìn Trần Quyện và tuôn cho một tràng.

Trần Quyện ngẩn tò te, hồi lâu bèn gật đầu và mỉm cười vô cùng duyên dáng.

Có thể gọi là nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

Tân Đạt Di chớp chớp mắt nhìn trộm Trần Quyện, mặt càng đỏ hơn.

Trần Quyện nhìn Tân Đạt Di, cảm thấy điệu bộ e thẹn như con gái của anh chàng hộ pháp này khá thú vị, bèn cười càng tươi hơn, ánh mắt cũng

hớp hồn hơn.

“Ngôn Hi à, tớ nghe Tư Hoán nói cuậ chơi piano hay lắm hả, hôm nào có thời gian hợp âm với violin của tớ nhé, giao lưu học hỏi.” Trần Quyên đưa ngón tay cái lên khẽ vuốt đuôi mắt.

A Hoàn phát hiện mỗi lúc suy nghĩ, Trần Quyên đều có động tác nhỏ này.

“Hơ, có cơ hội tính sau.” Ngôn Hi gục cái đầu đen sì xuống đôi tay đang khoanh tròn rồi thờ ơ đáp.

Trần Quyên quay mặt đi mà không để tâm.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi A Hoàn cũng cảm nhận được vẻ khinh miệt thoáng hiện trong ánh mắt Trần Quyên. Cô nhìn về phía Ngôn Hi, nhìn mái tóc đen mềm mại của anh, cảm thấy yên tâm hơn, rồi cô nở một nụ cười ôn hòa, nét mặt bình thản, nhẹ nhàng.

Đây là một cảm giác ấm áp biết bao, hoàn toàn khác với vẻ khinh miệt thoáng qua trước đó, đó là hai bờ của băng và lửa, là sự khác biệt như trời với đất.

Ngôn Hi là Ngôn Hi, lạnh lùng và không toàn diện.

Anh là người như vậy, đứng ở đó, không tức giận, không cúi kính đã là đủ lắm rồi

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tình Trong Như Đã...

Xuân đến mang theo cái nắng rực rỡ hoa cải vàng bạt ngàn, bạn Tân Đạt Di bẽ gãy sừng trâu lại bị dị ứng nên phải ở nhà an cư.

“Bạn Eve bị dị ứng phải ở nhà nghỉ ngơi hả?” Trần Quyện hỏi Ngôn Hi, giọng tỏ rõ sự quan tâm nhưng trong ánh mắt lại có vẻ mừng thầm.

A Hoành nhìn Trần Quyện với ánh mắt thông cảm, cô biết cô bạn này đã phải chịu đựng anh chàng đến tốt độ.

Tân Đạt Di rất ngây thơ, A Hoành biết được điều này từ lâu lắm rồi. Nhưng ngây thơ quá đà là một điều vô cùng kinh khủng.

Đó là khi cậu ta nép sau lưng mỹ nhân họ Ngôn, bên lên nhìn mỹ nữ yêu kiều từ lúc mặt trời rực đỏ ở phía đông đến khi ánh tà dương buông xuống phía chân trời...

Đó là khi cậu ta cướp mấy miếng sườn mà A Hoành đã phải giấu mỹ nhân họ Ngôn vùi trong hộp cơm, cười lấy lòng và bỏ vào phần canh lô hội làm đẹp mà Trần Quyện lục sục nấu cả đêm.

Đó là khi cậu ta không chơi game thâu đêm với người đẹp họ Ngôn mà thần thờ ngồi ngắm trăng sao, mỗi ngày đều xuất hiện trước mắt nàng Trần Quyện rất đúng giờ và luôn miệng ngân nga:” Trần Quyện, có phải cậu nhớ đến món bánh rán ở cổng Tây của trường không? Trần Quyện, có phải cậu đói lắm không? Nếu đói cậu cứ nói với tớ, tớ sẽ nấu mì cho cậu...”

Khi bạn Trần Quyên về nhà, sau lưng luôn có một nhân vật áo đen bịt mặt lầm lũi đi theo...

Trong lúc Trần Quyên cố tình mỉm cười một cách nho nhã, ưu tư, duyên dáng, trầm ngâm thì bên cạnh luôn có kẻ cười hềnh hếch như kẻ tâm thần bất thường...

Mỗi lần Trần Quyên duyên dáng trên đôi giày cao gót nhìn xuống chúng sinh là mỗi lần trông thấy một chú cẩu đang ngân ngấn nước mắt ngược nhìn lên cô...

Má ơi... ai mà chịu nổi cơ chứ!

“Chắc bạn Eve phải nghỉ học một thời gian ấy nhỉ?” Trần Quyên hỏi dò Ngôn Hi, chưa bao giờ cười tươi như thế.

Ngôn Hi thờ ơ đáp: “Không thấy cậu ta nói gì.”

“Trần Quyên, cậu đang nhớ tớ hả? Hê hê.”

Cả lớp nhất tề toát hết mồ hôi hột.

Những tưởng sẽ được yên ổn mấy ngày...

Mọi người tròn mắt miễn cưỡng nhìn ra cửa, gấu xuất hiện giữa thành phố ư? Một cái đầu bù xù như tổ quạ, hai mắt sừng húp, miệng ngoác ra cười. Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng nhân vật này đích thực là Tân Đạt Di.

“Sao cậu lại mò đến đây?” Ngôn Hi đang uống nước, nhìn thấy anh chàng, liền phun hết ngụm nước đang ngậm trong miệng ra ngoài.

“Hê hê, ở nhà chán chết đi được, đến thăm các cậu thôi. Xin chào các đồng chí, các đồng chí vất vả quá!” Tân Đạt Di vẫy tay như lãnh đạo đang đi thị sát, tiện thể liếc đôi mắt ti hí đưa tình với Trần Quyên.

Trần Quyên rùng hết cả mình.

“Mẹ kiếp! Chân giò heo của cậu sắp sưng thành chân voi rồi mà còn dám mò đến đây hả? Biến về nhà ngay, đừng để lão tử ngứa mắt lại cho một trận đấy!”

Tân Đạt Di rút cổ trốn ở một góc rồi khúm núm nhìn Ngôn Hi. “A Hi, tôi chỉ nói một câu thôi, đúng một câu rồi về ngay có được không?”

Cách ăn nói này không giống với kiểu nam nhi đại trượng phu ngày thường của Tân Đạt Di mà thực sự rất trẻ con.

Ngôn Hi xua tay, lườm anh chàng với vẻ bất lực.

Tân Đạt Di chạy đến trước bàn Trần Quyên, ngượng ngùng xoa mái tóc bù xù, ngó cái đầu như đầu heo, nheo mắt rụt rè nhìn cô, cười như ngố, nói:”Tớ thấy nhớ nhớ cậu, Trần Quyên à.”

Đây là lần đầu tiên cậu ta trịnh trọng gọi tên tiếng Trung của cô bạn, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Trần Quyên sửng lại một lúc rồi mỉm cười, chiếc khăn lụa mềm mại thắt trên cổ trắng ngần như ngọc tựa đoá hồng đang nở rộ, rồi cô lịch sự gật đầu.”Cảm ơn cậu.”

Giọng cô đều đều, không thể hiện cảm xúc gì.

Tân Đạt Di túm tóc mình rồi cúi đầu.

“Ờ, Ngôn Hi, A Hoành, Mary, các đồng chí, tôi đi đây!” Tân Đạt Di lại cười như ngố, ôm bộ mặt sưng vù rồi vắn điệu bộ hùng hổ đó, lao ra khỏi lớp như một cơn gió.

A Hoành thở dài, cô nhìn thấy rất rõ đôi mắt đỏ hoe của Tân Đạt Di lúc quay đi.

Lần này, chắc hẳn Đạt Di đã thực sự rung động.

Ăn cơm tối xong, A Hoàn, Tư Hoán, Ngôn Hi hẹn nhau đến nhà Tân Đạt Di thăm cậu ta.

Cả đám vừa lên phòng thì thấy Tân Đạt Di đang nằm trên giường vừa rung chân vừa ngân nga theo giai điệu trong chiếc walkman để bên cạnh, ca khúc kinh điển được độc tấu bằng violin, da diết vô cùng.

Ngôn Hi và Tư Hoán đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng cố nhịn cười, rón rén bước vào, tranh thủ lúc Tân Đạt Di đang ngất ngây, túm luôn góc chăn ở đầu giường và chụp ngay anh chàng vào giữa chân.

“Ai đấy? Ai dám đánh lén lão tử vậy!” Kẻ bị đánh lén giãy giụa kịch liệt, chân tay khua khoảng liên hồi.

A Hoàn cố nhịn cười.

“A á, tôi nghe thấy tiếng A Hoàn cười rồi nhé...” Tân Đạt Di cười khàn khạch, nói:”Hê hê, Ngôn Hi, Tư Hoán, các cậu cẩn thận đấy, tôi ra ngay đây!”

Vừa nói dứt lời, Tân Đạt Di lấy sức gạt ngay chiếc chăn ra. Tư Hoán và Ngôn Hi liền bị Tân Đạt Di túm lấy, vừa cười vừa huých đầu thật mạnh.

Tư Hoán vừa xoa đầu vừa cười, hỏi:”Ốm mà còn khỏe thế này hả?”

Ngôn Hi chọc ngón tay trở lên bên má sưng vù của Tân Đạt Di.”Trước chỉ là cái bánh phồng giờ biến thành cháo vũng rồi!”

“Càng tốt, làm sùi cảo.” A Hoàn cười khúc khích, nói.

“A Hoàn, tớ phát hiện ra dạo này cậu càng ngày càng tệ!Tớ ốm thế này mà cậu không thương tớ tí nào!” Tân Đạt Di rưng rưng nước mắt kể khổ.

A Hoàn nhìn anh chàng rồi nheo mắt giờ hộp cơm đang cầm trong tay lên, cười tươi như hoa, nói:”Đạt Di, tớ hầm canh gà, cậu có ăn không?”

“Lão tử bị dị ứng chứ có phải ở cữ đâu, vanh gà gì vậy?” Tân Đạt Di ngẩng đầu, hỏi.

Có khổ sâm giúp giải độc.”A Hoàn giải thích.

Khổ sâm có tác dụng giải độc khi bị dị ứng cấp tính. Ngày trước ở Ô Thúy , cha cô đã dạy cô một số kiến thức thông thường về thuốc men.

“A Hoàn hầm mất ba tiếng đồng hồ đấy, tôi và Ngôn Hi chăm được nhấm nháp ngum nào mà cậu còn kén cá chọn canh...” Tư Hoán hậm hực nhìn anh chàng trước mặt.

“Ai kén cá chọn canh đâu! Để tôi ăn, hê hê, tôi ăn chứ. Tôi rất yên tâm về tay nghề nấu nướng của A Hoàn.” Tân Đạt Di vừa gãi đầu vừa bê hộp cơm ngồi vào bàn, lấy thìa xúc từng miếng.

“Bác sĩ nói thế nào?” Ngôn Hi hỏi.

“Dị ứng phấn hoa!” Tân Đạt Di đáp ngắn gọn, tiếp tục miệt mài chiến đấu với món canh gà hầm.

Ngôn Hi đảo mắt một vòng rồi cười khẩy, nhìn quanh gian phòng hồi lâu, cuối cùng kéo ra một hộp giấy giấu ở chỗ kín đáo trong góc tủ đầu giường ra, Tân Đạt Di toát hết mồ hôi hột, định lao ra nhưng không còn kịp nữa- Ngôn Hi mở hộp giấy.

Một thùng sữa đầy, giờ chỉ còn non nửa.

“Cậu định giải thích thế nào đây?” Ngôn Hi vút hộp sữa xuống trước mặt Tân Đạt Di, lạnh lùng hỏi.

Mồ hôi Tân Đạt Di túa ra như suối.”Ờ, thì trên ti vi vẫn nói uống sữa giúp cao khỏe mà.”

“Đạt Di, tôi nhớ là cậu bị dị ứng sữa bò mà, hồi nhỏ uống lần nào là phải nằm viện lần ấy, sao giờ còn uống hả?” Sắc mặt Tư Hoán trông rất khó coi.

Từ nhỏ, Ngôn Hi đã thích uống sữa thay nước, Đạt Di nhìn mà phát thèm, biết rõ mình bị dị ứng với sữa nhưng vẫn cứ đòi uống. Thế là cậu ta trốn trong góc nhà, uống cạn một hộp, kết quả là miệng nôn trôn tháo, người đỏ như con tôm luộc, đến bệnh viện còn khóc lóc, giãy giụa ầm ĩ. Sau khi khỏi ốm cậu ta bị Ngôn Hi tấn cho một trận ra trò, sau đó không thấy Tân Đạt Di uống sữa trước mặt Ngôn Hi nữa.

“Lúc đầu, tôi cũng chẳng thấy làm sao, ai ngờ cái sữa này cũng giống như rượu Mao Đài, uống vào là ngất ngây...” Tân Đạt Di có tật giật mình, càng nói giọng càng nhỏ đi.

“Hừ, tôi biết ngay là cậu nói dối. Cậu sống ngần ấy năm rồi, có bao giờ thấy cậu bị dị ứng phấn hoa đâu. Lừa lão tử mà cũng không biết tìm lí do nào tương đối một chút, cậu tưởng lão tử cũng ăm đầu như cậu hả?”

Tân Đạt Di đuối lí, không dám ho he gì.

“Đạt Di, rốt cuộc cậu định làm gì hả?” A Hoàn cảm thấy mình không thể hiểu nổi cấu tạo bộ não của anh chàng này.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 23 (Tt)

"Chẳng làm gì cả." Tân Đạt Di lí nhí đáp.

"Chắc là muốn cao hơn để xứng với người ta hả?" Ngôn Hi hậm hực hỏi.

Anh chàng họ Tân mặt đỏ như quả cà chua.

"Đạt Di, cậu vẫn lăn tăn về chuyện với Trần Quyên à?" Tư Hoán có vẻ sửng sốt.

Tư Hoán những tưởng nhìn thấy mỹ nhân, anh chàng Đạt Di chỉ mất hồn vài ngày, sau khi cảm giác mới mẻ trôi qua, mọi thứ sẽ trở lại bình thường. Không ngờ Tân Đạt Di lại thật lòng như vậy.

Khoé miệng Ngôn Hi giật giật, anh nhìn Tư Hoán với ánh mắt bất lực. "Tư Hoán, cậu khá thân với Trần Quyên mà, thôi nói hộ cho bà mợ đi. Nó cứ suốt ngày thần thờ kiểu này, nhìn khó chịu lắm."

Tư Hoán như ăn phải ruồi, hồi lâu mới gượng đáp: "Để tôi thử xem thế nào."

Tân Đạt Di như được tiêm cho liều thuốc trợ tim, chưa đầy hai ngày, tinh thần đã hài hứng và đi học trở lại.

Vòng đấu loại giải bóng rổ các trường phổ thông trung học ở thành phố B sắp khai mạc, Tư Hoán và Đạt Di đều nằm trong đội tuyển bóng rổ của trường, cả ngày trên sân bóng rổ luyện tập, ở lại trường đến rất muộn mới

về. Ngôn Hi không thể kiên nhẫn chờ đợi hai cậu bạn nổi khố nên ngày nào cũng cùng A Hoành về trước.

Một hôm, gần về đến nhà rồi, Ngôn Hi mới sức nhớ ra để quên hộp sơn dầu mới mua ở lớp, bèn bảo A Hoành về trước, còn anh quay lại trường.

A Hoành về ăn tối trước, tắm gội sạch sẽ, ngồi xem ti vi với mẹ và ông khá lâu mà vẫn chưa thấy Tư Hoán về.

Bà Uẩn Nghi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, thắc mắc: "Gần tám giờ rồi mà Tư Hoán vẫn chơi bóng rổ ở trường ư?"

"Sắp phải thi đấu rồi nên các anh ấy phải luyện tập rất vất vả." A Hoành giải thích với mẹ, thực ra trong lòng cô cũng không dám chắc chắn.

"Ừ, chỉ cần không chạy chơi lung tung là được." Bà Uẩn Nghi gật đầu rồi quay lại nhìn bố chồng, cười nói: "Cha đi bgr trước đi, đừng đợi nữa, kính của cha sắp rơi xuống rồi kìa."

Cụ Ôn đã quá buồn ngủ, nghe thấy vậy thì liền gật đầu.

Ngày trước, cụ Ôn bị thương trên chiến trường, A Hoành sợ ông ngồi lâu mỏi chân, bèn dìu ông đứng dậy rồi đưa ông về phòng ngủ.

"Mẹ cũng nghỉ đi, để con đợi anh Tư Hoán." Sau khi bê nước ngâm chân cho ông nội, A Hoành mới quay trở lại phòng khách.

"Mẹ chưa buồn ngủ." Bà Uẩn Nghi cười, lắc đầu.

"Mẹ chơi đàn, mệt, để con mát xa cho." A Hoành thấp thỏm nhìn mẹ.

Bà Uẩn Nghi sững lại một lát rồi gật đầu.

Tay nghề mát xa của A Hoành rất khá. Tại Tại ồm liệt giường nhiều năm, ngày nào A Hoành cũng mát xa chân cho cậu. Kinh nghiệm được tích

lũy qua nhiều năm giúp cô nắm rất chắc kĩ thuật.

Bà Uẩn Nghi cảm thấy rất dễ chịu, một lát sau bắt đầu ngủ gật, lúc tỉnh lại thì thấy con gái đang mỉm cười nhìn bà.

"Có tuổi rồi nên dễ buồn ngủ." Bà Uẩn Nghi cười, khẽ vỗ lên tay con gái.

Trước đây, Tư Nhĩ cũng thích mát xa cho bà, nhưng cũng chỉ là xoa xoa bóp bóp vài chỗ, không đúng huyệt, miệng liền thoảng dõ dành bà: "Mẹ mình là người mẹ tuyệt vời nhất, đẹp nhất trên thế gian này. Mẹ thấy con có hiếu thảo không, mẹ nhớ phải thương con hơn thương anh đấy nhé!"

Lần nào bà cũng phì cười trước những câu đùa của Tư Nhĩ.

Bà Uẩn Nghi nhớ lại những chuyện ngày trước, không giấu nổi nụ cười.

"Mẹ, sau này con kiếm được nhiều, con sẽ mua ghế mát xa, cho mẹ." A Hoàn khẽ nắm tay mẹ, rụt rè nói, mặt đỏ ửng.

Bà Uẩn Nghi vẫn mỉm cười, bình thản đón nhận ý tốt của con gái rồi nhẹ nhàng vuốt má cô bé, chân tình đáp: "Ừ, mẹ sẽ đợi."

Thật hạnh phúc và cảm động.

Bà nghĩ mình đã già thật rồi. Chỉ có người già mới khát khao những tình cảm nồng ấm của con cái như vậy. Chỉ có người già mới mong đợi con cái quây quần bên mình như thế.

Người trong nhà họ Ôn đều đã ngủ say, trừ A Hoàn, còn Tư Hoán vẫn chưa về.

Cô ngồi trong phòng khách, ngủ gà ngủ gật, bỗng ngoài cửa có tiếng sột soạt.

A Hoành đứng dậy thì nhìn thấy Tư Hoán đang thò đầu ngó vào trong.

"Ông và mẹ, đều ngủ rồi, không sao đâu." A Hoành cười.

Lúc này Tư Hoán thở phào, khẽ khàng đi vào phòng khách.

A Hoành giật bản mình, chiếc áo sơ mi của Tư Hoán rách lỗ chỗ, bên mép anh cũng thâm tím một mảng.

"A Hoành, đừng nói cho ai biết chuyện anh bị thương nhé, hiểu chưa?"
Nét mặt Tư Hoán rất nghiêm túc.

A Hoành liền gật đầu rồi hỏi nhỏ: "Ai, đánh anh vậy?"

Tư Hoán ngập ngừng một lát, nhìn thấy ánh mắt trong veo của A Hoành, liền ngại ngần đáp: "... Ngôn Hi."

Ngày hôm sau, A Hoành gặp Ngôn Hi, ngập ngừng định hỏi mấy lần mà vẫn chưa mở lời được.

Cả buổi Ngôn Hi đều mang bộ mặt nghiêm trọng, đến trưa mới buông một câu: "Trần Quyện, cậu có bạn trai chưa?"

Trần Quyện giật bản mình, vội lắc đầu.

Ngôn Hi nhướn mày, hỏi: "Cậu cảm thấy tớ thế nào, có xứng với cậu không?"

Lúc đó, Tân Đạt Di và A Hoành đều chết lặng.

Trần Quyện hỏi: "Ngôn Hi, cậu đang đùa hả?"

Ngôn Hi bình thản liếc cô một cái rồi đáp: "Tớ chẳng bao giờ đùa trong chuyện này cả."

Trần Quyên vuốt đuôi mắt, tỏ vẻ lạnh lùng. "Ngôn Hi, cậu tự tin là tớ sẽ đồng ý sao?"

Ngôn Hi nhếch mép, ánh mắt thờ ơ, nhún vai, hỏi: "Cậu nghĩ sao?"

Trần Quyên mỉm cười, đáp: "Ok, tớ thế nào cũng được."

Tân Đạt Di chết đứng trong hai giây, giây thứ ba liền co giò chạy ra khỏi lớp.

A Hoành cũng chạy theo sau.

"Mẹ kiếp, cậu biến về ngay đi, đừng theo tôi!" Tân Đạt Di vừa chạy vừa gào lớn với A Hoành.

"Tớ không về!" A Hoành cũng gào lên.

"Ôn Hoành, tớ biết cậu hận tớ vì trước đây tớ bắt nạt cậu, cậu đang chờ tớ bị chơi xỏ đúng không?" Mắt Tân Đạt Di đỏ hoe, ầm ức nói.

"Khoái chí đấy!" A Hoành nghiêng răng chực về phía Tân Đạt Di.

"Tớ ghét cậu! Tại sao cậu lại đuổi Nhĩ Nhĩ đi rồi còn giả vờ ta đây là người tốt, để tất cả mọi người đều cảm thông với cậu?" Tân Đạt Di dụi mắt, từng giọt nước mắt lăn dài xuống má.

"Tớ cũng không thích cậu! Cậu quá tệ!" Mắt A Hoành cũng đỏ hoe.

"Cậu co giò chạy như ma đuổi thế làm gì?" Tân Đạt Di thấy A Hoành sắp đuổi kịp mình thì vừa khóc vừa chửi.

"Cậu chẳng đáng mặt nam nhi, khóc lóc mùi mẫn cái gì chứ"

"Người cậu thích bị thằng anh em thân nhất phỗng tay trên mà cậu không khóc ư?"

“Tớ không có anh em!”

“Biến! Cậu coi... anh cậu, Ngôn Hi, tớ... là xác chết ư?”

“Cậu nói là ghét tớ cơ mà...”

“Ghét đến đâu cũng vẫn là anh em!”

A Hoành sục sục, cuối cùng cũng đuổi kịp Tân Đạt Di.

“Trước... cậu... tập chạy marathon rồi hả...” Tân Đạt Di vừa chạy vừa thở hổn hển, cuối cùng chân mềm nhũn, nằm vật ra thảm cỏ trên sân bóng, thở dốc.

Mặt A Hoành đỏ bừng, nhưng cô không nói gì. Cô nhớ lại những ngày bị cha nuôi đuổi chạy khắp làng, có thể chạy được nhanh là do có những ngày khổ luyện đó.

“Sao cậu... không nói gì?” Mồ hôi Tân Đạt Di chảy từng từng giọt trán xuống cổ.

“Tân Đạt Di, cậu đừng khóc nữa được không?”

“Ai... ai khóc đâu?” Tân Đạt Di khịt khịt mũi, cảm thấy mình đang rất bình thường. Nhưng cứ có thứ chất lỏng chết tiệt nào đó trào ra như suốt, khiến đôi mắt cậu mỗi lúc một nhạt nhòa hơn.

“Cậu cầm lấy đi...” A Hoành đưa khăn mùi soa cho Tân Đạt Di.

Tân Đạt Di cầm lấy quệt mắt liên hồi, nhưng rồi cậu phát hiện ra có mùi gì đó rất lạ.

“Mùi gì vậy?”

“À, Thịt Kho Tộ, hôm qua, nằm trên đó...”

“Có phải con Thệt Kho Tô biết tha tất thối, giày thối, rác rưởi, ve chai về nhà không?!”

Hơ hơ, chắc đúng là nó.

A Hoàn nhìn vào ánh mắt tuyệt vọng của Tân Đạt Di rồi gật đầu.

“Ôn Hoàn, tớ phải cho cậu biết tay!”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Vỡ Mộng Mĩ Nhân

Ngôn Hi đã có bạn gái, một cô gái xinh đẹp tuyệt vời.

Tin hot vừa được tung ra, học sinh toàn trường, cả trai lẫn gái đều gào than ỉ ôi. Con gái thì đơn giản, gào than vì đã để mất Ngôn Hi, còn bọn con trai tâm lí phức tạp hơn, một số thì ghen tị với Ngôn hi, một số thì than thân mĩ nhân không phải là mĩ nhân của họ. Vì thế mới có cảnh đau khổ, lảm than.

Sau buổi khóc lóc vật vã ngày hôm đó, Tân Đạt Di coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, vẫn chơi đùa bình thường với Ngôn Hi. Ngôn Hi cũng thấy thắc mắc, nhưng coi như không có chuyện gì xảy ra, không tỏ ra áy náy hay ngại ngùng gì cả.

A Hoàn chứng kiến chuyện này mà lòng dạ rối bời, cô thấy mình không phải là nhân vật có thể đóng vai Thánh mẫu giúp giải quyết tranh chấp nên cũng vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn vui vẻ như bình thường.

Người bất thường nhất là Tư Hoán, ngày nào anh cũng kéo A Hoàn ra để dò la tình hình, hỏi cô ở lớp có xảy ra chuyện gì không. Từ chuyện lớn như ai cãi nhau với ai đến chuyện nhỏ như bữa trưa ăn mấy miếng sườn, chỉ cần là chuyện liên quan đến Ngôn Hi, Tân Đạt Di và Trần Quyên, anh đều điều tra rất rõ ràng.

A Hoàn vừa khịt mũi vừa miêu tả rất tường tận bằng vốn tiếng phổ thông lơ lớ, như hôm na Tân Đạt Di lờm Ngôn Hi kinh khủng lắm, hôm

nay Ngôn Hi nhắc nhiều đến Tư Hoán lắm, hôm nay bạn Mary đã thay sang chiếc khăn voan màu vàng chanh đẹp lắm...

Nghe thấy vậy, lông mày Tư Hoán khẽ giật giật, cười mà như mỉa. “A Hoành, có phải em biết điều gì không?”

A Hoành liền chối: “Em có biết gì đâu.”

Tư Hoán nhìn A Hoành hồi lâu mà không thốt được lời nào, chỉ thấy vẻ điềm tĩnh hiện rõ trong ánh mắt của cô em gái.

Thực lòng là cô không biết gì cả, có điều cô cũng thấy thái độ của Ngôn Hi đối với Trần Quyên vô cùng giả tạo, rõ ràng là có tình thể hiện vẻ thân mật mờ ám cho Tân Đạt Di xem. Còn Trần Quyên lúc nào cũng quàng khăn voan, kể cả trong giờ thể dục cũng không bỏ ra.

Người ngoài cuộc vẫn hiểu rõ sự tình hơn cả.

Không phải A Hoành đánh giá mình quá cao, nhưng nói thật, cô thấy đối với Ngôn Hi, độ quyến rũ của Trần Quyên còn không bằng món sườn mà cô nấu.

Khi ăn uống, Ngôn Hi có một cái tật là luôn để dành những cái ngon nhất ăn sau cùng. Thế nên mỗi lần ăn cơm, anh luôn ăn các thức ăn khác trước, món sườn phải để dành đến cuối cùng mới chậm rãi thưởng thức.

A Hoành cảm thấy Ngôn Hi có ham muốn chiếm hữu và bảo vệ món sườn hơn ai hết, bất cứ kẻ nào dám xâm phạm món sườn của anh đều sẽ phải chịu một hậu quả vô cùng nặng nề.

Thực tế đã chứng minh cảm giác của A Hoành là hoàn toàn chính xác.

Một hôm, Ngôn Hi liếc xéo Tân Đạt Di vừa véo bàn tay ngọc ngà của cô bạn gái mới (nhìn khuôn mặt méo xệch của Trần Quyên là biết), nói những

câu sến sện: “Rose, anh thấy chúng mình giống như đôi chim uyên ương, dù sông có cạn, đá có mòn cũng không thể chia rẽ tình cảm của chúng mình. Anh yêu em vô cùng, chỉ muốn dâng hiến tất cả mọi thứ cho em!”

Trần Quyên mặt mày méo xệch.

Đám tóc trên đầu Tân Đạt Di dựng ngược hết lên, tay cầm đôi đũa mà run lấy bầy.

Khoé miệng A Hoành giật giật, cô nhìn hộp cơm của Ngôn Hi chỉ còn lại món sườn, bèn nhắc khéo: "Ngôn Hi, để sườn nguội, ăn sẽ không ngon."

Ngôn Hi cúi đầu, nhìn những miếng sườn vàng ruộm xếp chỉnh tề trong hộp cơm, cười hả hê, lấy tay bốc một miếng bỏ vào miệng.

Trần Quyên tò mò ngó sang rồi hỏi: "Ngon đến thế ư?" Rồi cô rất tự nhiên nhón một miếng bỏ vào miệng, cảm thấy không tồi nhưng cũng chỉ là vị sườn bình thường, làm sao sánh được với các món sơn hào hải vị khác.

Thế nhưng khi ngược mắt lên, cô buộc phải ngồi lui ra sau.

Một đôi mắt đen láy đăm đăm sát khí đang trừng trừng nhìn cô, khuôn mặt điển trai tối hơn cả đáy nồi, bàn tay cầm thìa nắm chặt lại, răng nghiến ken két, hỏi:

"Ai cho em động vào món sườn của anh?"

Trần Quyên ngẩn tò te, đáp: "Chỉ là một miếng sườn thôi mà..."

Ngôn Hi nhếch mép nói: "Nhưng đó là đồ ăn của bản thiếu gia, không phải của em!"

Trần Quyên liền bĩu môi phản đối: "Vừa nãy anh còn bảo yêu em đến mức muốn dâng hiến tất cả mọi thứ cho em cơ mà!"

Ngôn Hi liền đập bàn, quát: "Chẳng lẽ em không hiểu câu thậm xưng à, sống ở nước ngoài mà thiếu văn hoá!"

Tân Đạt Di không chịu được nữa bèn đập bàn, quát: "Ngôn Hi, cậu đang yêu người ta, chẳng lẽ không nhẹ nhàng hơn một chút được ư?"

Ngôn Hi lạnh lùng đáp: "Tôi có đối xử tệ với Rose đâu? Chẳng phải đã nói là chỉ mong được dâng hiến hết mọi thứ cho cô ấy rồi sao!"

Tân Đạt Di có vẻ tức giận thật sự, cậu ta hất đổ hộp cơm của Ngôn Hi xuống đất, quát: "Ngôn Hi, mẹ kiếp, hôm nay lão tử không cho cậu ăn sườn đấy, xem cậu có chết được không?"

Ngôn Hi cũng bực không kém. "Cậu nhìn tôi thấy ngứa mắt nên gây sự với món sườn của tôi đúng không!"

A Hoành có cảm giác Tân Đạt Di tựa như quả bóng ngày ngày vị những hành động khiêu khích của Ngôn Hi thối cho to hơn, nhưng độ co dãn của quả bóng này đúng là tốt thật, đến giờ mới nổ cái "bụp".

"Lão tử ngứa mắt khi nhìn thấy cậu đấy, có vấn đề gì không?"

Ngôn Hi liền xắn tay áo lên, nói: "Muốn chơi tay bo không?"

"Cậu tưởng tôi không dám ư? Tay bo thì tay bo chứ sao!" Tân Đạt Di ngẩng cao đầu, cũng xắn tay áo lên.

"Bệnh sĩ nổi lên rồi đấy!" Ngôn Hi ném một hạt dẻ vào giữa trán Tân Đạt Di, "bụp", trúng ngay mục tiêu.

"Ngôn Hi, cậu đừng tưởng tôi không dám đánh cậu!" Giọng Tân Đạt Di rất cứng rắn, nhưng nghe kĩ lại thấy như đang mếu.

A Hoành liền mỉm cười, Đạt Di rõ ràng là đang làm nũng.

Ngôn Hi cười khẩy, hỏi: "Nói đi nói lại thì chỉ vì đàn bà đúng không, cậu có cần tôi cho mượn một ít mật không?"

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Mọi người trong lớp đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở vị trí hai anh chàng hiếu chiến.

A Hoành không thấy rất bất ngờ, cô quay sang thì thấy Trần Quyên đang cười rất bình thản, đôi môi vẫn tươi tắn đầy sắc xuân.

Tân Đạt Di đưa ống tay lên quệt đuôi mắt, gân xanh trên trán giật liên hồi, tay nắm chặt thành nắm đấm, bước lên một bước rồi túm chặt cổ áo sơ mi màu hồng phấn của Ngôn Hi, mắt vẫn tia máu đỏ, gườm gườm nhìn Ngôn Hi.

Ngôn Hi cũng bình thản gườm lại, ánh mắt vẫn sáng ngời, miệng nhếch lên vẻ mỉa mai.

Tân Đạt Di nghiêng răng ken két, giơ cao nắm đấm khua trong không khí, nhưng đến khoe miệng Ngôn Hi thì dừng lại.

Sau đó thì thấy anh chàng phi ra cửa như một cơn gió.

A Hoành thở dài, vội chạy đuổi theo.

Cái tật cứ gặp chuyện là bỏ chạy của anh chàng họ Tân thực sự khiến người ta khó chịu. Nhưng may lần này A Hoành chưa phải phát huy tốc độ chạy như thời còn phải lên núi lấy thuốc ở Ô Thủy thì Tân Đạt Di đã dừng bước.

Tân Đạt Di ngoái lại, ngực không ngừng phập phồng, giọng nói vô cùng ầm ức: "A Hoành, cậu nói đi, gã Ngôn Hi làm sao vậy, tại sao lúc nào cũng thích gây sự với tớ chứ?"

A Hoành sững lại, cô chưa bao giờ nghĩ Tân Đạt Di lại hỏi cô câu này, nhưng rồi đầu mày cô dần dần ra, trong lòng thực sự ngưỡng mộ Ngôn Hi. Tại sao anh chàng lại may mắn khi có được một tình bạn sâu sắc không hề có được một tình bạn sâu sắc không hề có sự đố kỵ, nghi ngờ như thế.

A Hoành khẽ mỉm cười, nói: "Đạt Di, cậu giúp tớ một việc thì tớ sẽ nói cho cậu biết."

Tân Đạt Di đứng cạnh bồn rửa tay chật hẹp, ngửi thấy mùi hôi thoang thoang đầu đó, mặt mày cau có, hỏi: "Ôn Hoành, cậu có rắc rối gì mà bắt lão tử phải giúp cậu ở WC?"

A Hoành cười khúc khích, đáp: "Đạt Di, một lát nữa là xong ngay thôi."

Vị trí mà họ đang đứng là WC dành cho cán bộ, nhân viên trong trường, xây dựng đã từ khá xa, cộng với việc bồn cầu đều được thiết kế theo kiểu cũ, không có cửa nên giờ gần như bỏ không, bình thường có rất ít người lui tới.

A Hoành nhìn đồng hồ, áng chừng thời gian rồi bảo Tân Đạt Di im lặng, hai người nấp trong một góc yên tĩnh để quan sát. Đằng xa có tiếng bước chân lại gần, chiếc khăn voan màu vàng chanh, dung nhan kiêu diễm như đoá hồng rực rỡ, chính là Trần Quyên.

Tân Đạt Di quay ngoắt đầu lại, đỏ mặt tía tai, trừng mắt lườm A Hoành.

"Mẹ kiếp! Ôn Hoành, một thanh niên nghiêm túc như tớ làm sao giờ trò lưu manh kiểu này được?" Tân Đạt Di khua chân múa tay, nói.

"Cậu xem thì không gọi là giờ trò lưu manh, tớ xem mới bị gọi như thế." A Hoành nói thầm rồi thở dài, xoay đầu Tân Đạt Di sang, còn mình thì nhắm mắt lại.

Kể từ hôm Tư Hoán bị đánh, cô đã quan sát rất kỹ Trần Quyên, phát hiện mỗi lần đến giờ giải lao, cô bạn này đều không đi vệ sinh, mà lúc nghỉ trưa thường rẽ sang khu lớp học cũ. Cô đưa Trần Đạt Di tới đây chỉ để thử vận may, không ngờ lại trúng số đào hoa thật.

Đợi người đẹp thướt tha đi rồi, A Hoàn mở mắt ra, liền thấy mặt Tân Đạt Di tối sầm, cứ như vừa ăn phải con ruồi vậy.

Nhìn bộ dáng đó, cô biết chắc mình đã đoán đúng.

Hồi lâu sau, sắc mặt Tân Đạt Di mới bình thường trở lại, muốn khóc mà không khóc được thành tiếng. "A Hoàn, Tư Hoán biết từ lâu rồi hả, cả Ngôn Hi cũng biết, đúng không?"

A Hoàn lắc đầu, nói: "Tớ cũng không chắc." Phản ứng của Tư Hoán trước việc Tân Đạt Di theo đuổi Trần Quyên, rồi phản ứng của Ngôn Hi trước và sau khi đánh Tư Hoán cũng chỉ tiết lộ được vài thông tin mà thôi.

Bọn họ về lớp, trên đường đi, cả hai người đều im lặng, A Hoàn cảm thấy tinh thần Tân Đạt Di tồi tệ đến cực điểm.

Đúng như dự đoán, về đến lớp, Tân Đạt Di liền thui Ngôn Hi tới tấp. Khoé miệng Ngôn Hi tím bầm, rớm máu.

"Ngôn Hi, cậu và Tư Hoán biết từ lâu rồi đúng không?" Ánh mắt Tân Đạt Di lộ rõ vẻ thất vọng và ảm ức.

Ngôn Hi sững sốt sững lại một lát rồi liếc sang Trần Quyên.

Trần Quyên liếc A Hoàn rồi mỉm cười duyên dáng. "Đừng nhìn tớ, tớ có nói gì đâu, đúng lúc bọn họ nhìn thấy đó chứ."

Ngôn Hi cười khẩy, hỏi: "Trùng hợp như vậy ư?"

Ánh mắt Trần Quyên lộ rõ vẻ quái dị bất thường, cô nàng thì thào vào tai Ngôn Hi: "Đúng thế, rất trùng hợp, chẳng phải anh cũng phát hiện ra điều bí mật dưới chiếc khăn voan của em rồi còn gì?"

"Hôm quay lại lớp học lấy màu đỏ hả?" A Hoành nói xen vào.

Ngôn Hi đưa ngón tay trở lên cào vết máu ở khoé miệng rồi gật đầu. Hôm đó, anh về lớp học lấy màu, đúng lúc nhìn thấy Trần Quyên cởi khăn voan ra, vứt vào ba lô.

Tân Đạt Di trân trân nhìn Ngôn Hi, sống mũi chột thấy cay sè. "Ngôn Hi, với cậu, tôi không đáng tin tưởng như vậy ư?"

Trần Quyên đưa tay lên vuốt nhẹ đuôi mắt rồi phì cười. "Haizz, hôm đó Tư Hoán bị đánh oan thật. Eve, tấm lòng của Ngôn Hi thành ra lại uống công quá."

Ngôn Hi thở dài, nét mặt lộ rõ vẻ bất lực, ánh mắt anh chàng cũng dịu hơn, quay sang nói với Tân Đạt Di: "Đạt Di, tôi biết là từ nhỏ cậu đã ngốc nghếch, chưa yêu ai bao giờ, chưa gặp người thuộc thế giới thứ ba bao giờ, lần này nếu bị lừa, có khi lại nghĩ đại chứ chưa biết chừng... Thế nên tôi đây mới phải hi sinh một chút, dù cậu có giận cũng phải tìm cách phá rối bọn cậu. Tại sao lão tử lại vĩ đại và được người khác quý mến như vậy chứ!"

A Hoành phì cười.

Tân Đạt Di vốn cảm động nước mắt rưng rưng, nhưng càng nghe, mặt càng sầm xuống. "Cảm ơn cái chết tiệt! Lão tử chẳng bao giờ tìm đến cái chết vì một kẻ thuộc giới tính thứ ba cả!"

Khuôn mặt xinh xắn của Trần Quyên méo xệch. "Ai là kẻ chuyển giới hả, biến!"

Ngôn Hi nhếch mép, lạnh lùng nói: "Ok, bác khờn phải là người giới tính thứ ba, chỉ có điều bác thích mặc váy, đi giày cao gót, thích sơn móng tay, ở dưới có thêm một đoạn... yết hầu hơi gồ lên thôi, đúng không?"

Trần Quyên "hừ" một tiếng rồi cố vớt vát: "Không có sở thích riêng thì làm sao mà sống nổi?" Sau đó "cô nàng" lại liếm môi liếc mắt đưa tình với Tân Đạt Di.

Tân Đạt Di rưng rưng nước mắt, tuyệt vọng nói: "A Hoàn ơi A Hoàn, có phải tôi đan gặp ác mộng không? Vừa nãy có một anh chàng thuộc giới tính thứ ba liếc mắt đưa tình với tôi, cảm giác chấn động, xao xuyến lắm..."

Véo, véo, ra sức véo.

"Đau không?" Mím cười.

"Đau." Che mặt.

"Hơ hơ, thế thì khờn phải nằm mơ mà là hoàn toàn tỉnh táo."

Kết luận: Trần Quyên, 15 tuổi, giới tính nam. Cao 1m80, sở thích: Ăn mặc trái giới tính.

Về đến nhà, A Hoàn kể cho Tư Hoán nghe chuyện này.

"Tư Hoán, tại sao, anh không nói?"

"Đạt Di ngố như vậy, nhờ nó ầm ờ làm chuyện gì đại dột thì sao?"

"Sao, Ngôn Hi, lại đánh anh?"

"Tức anh vì đến hấn anh cũng giấu."

"Ồ, thế nên, Đạt Di, đánh Ngôn Hi."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tép Nhỏ Tung Tăng Quậy Dưới Sông

Điểm thi giữa kì đã ra lò, thành tích của A Hoàn vẫn ổn, vẫn nằm trong top 3 của khối. Từ trước đến giờ, điểm các môn tự nhiên của Tân Đạt Di luôn khá cao so với cả khối, thế nên dù điểm các môn xã hội hơi kém, tổng điểm vẫn nằm trong top 12 của khối.

Điểm số của Ngôn Hi không có sự tiến bộ vượt bậc, cứ bình bình như vậy, không nổi bật cũng không quá tệ.

Điều khiến mọi người sửng sốt là điểm số của Trần Quyên, những tưởng cậu ta là học sinh được tuyển đặc cách, lại vừa từ Vienna về, chắc hẳn thành tích sẽ rất thảm hại, nhưng không ngờ lại có tên trong bảng vàng. Mặc dù không phải đầu top nhưng cũng vẫn là có tên trong bảng, vẫn được học sinh giỏi theo nghĩa bình thường.

"Hắn ta thi kiểu gì ấy nhỉ, môn lý còn hơn mình năm điểm." Đạt Di lẩm bẩm vẻ không phục.

A Hoàn buồn cười lắm, cô biết Tân Đạt Di vẫn chưa bình thường trở lại, bất luận chuyện gì cũng muốn lôi ra nói cho vơi bớt nỗi ấm ức trong lòng.

Dù thế nào đi nữa thì cô vẫn luôn tin rằng, trước khi biết được giới tính thật sự của Trần Quyên, Tân Đạt Di đã thật lòng thích cậu ta. Nhưng do khoảng cách quá lớn, Tân Đạt Di lại không quen với việc đưa những suy nghĩ quá nhạy cảm sang chiều hướng cực đoan nên đành phải thể hiện vẻ đối địch kiểu trẻ con này cho bớt tức. Nhưng như thế cũng tốt.

"A Hoành, cậu ăn táo không?" Người ngồi cùng bàn với cô nở nụ cười tươi như hoa hồng sớm mai.

Anh chàng này vẫn mặc quần áo con gái, thậm chí còn nhuộm cả tóc đỏ để tôn thêm vẻ đẹp sắc sảo độc nhất vô nhị của mình. Hơn nữa, vì bây giờ bọn họ đã biết được bí mật của anh chàng nên vẻ nhiệt tình, hồ hởi vốn có trong tính cách của cậu ta lại càng được phát huy cao độ.

"Táo à?"

"Ừ, táo đấy, cậu có muốn ăn không?" Trần Quyên cười rồi khum tay móc dưới bàn ra một quả táo, đứng lên đưa cho A Hoành.

Ngực trái lép hơn hẳn so với lúc trước.

"Cậu, độn ngực, bằng táo hả?" A Hoành đỏ bừng mặt, hỏi.

"Ừ, có lúc là cam. Cậu có ăn không? Ngày mai tớ mang cho." Trần Quyên cười rất tinh quái.

Tân Đạt Di sầm mặt, hăm hăm quát: "Đồ biến thái!"

Trần Quyên liếc xéo anh chàng rồi thủng thẳng đáp: "Tôi thích biến thái đấy!"

Ngôn Hi nghe hai kẻ đó cãi nhau, nở nụ cười ấm áp, rồi anh nhìn ra cửa sổ, hồi lâu quay lại liền bắt quả tang A Hoành đang nhìn trộm mình. "Em nhìn gì vậy?"

Ánh mắt A Hoành khựng lại, mặt đỏ bừng lên, một lúc sau mới nhẹ nhàng đáp: "Trông anh... đẹp trai thật."

A Hoành vừa dứt lời, Ngôn Hi liền sững sốt trợn mắt nhìn cô, đến Tân Đạt Di cũng nhìn cô với ánh mắt không thể tin nổi. Bọn họ không ngờ một

người từ trước đến giờ vẫn luôn bền lên như A Hoành lại nói ra những câu không biết ngại như vậy.

Thế nhưng, Ngôn Hi lại rất ghét câu nói này. Còn đối với A Hoành, trong sự yêu thầm gần như là tuyệt vọng đó, đây là câu nói quá lời duy nhất mà cô từng nói.

Trông đẹp trai thật.

Ngôn Hi mãi mãi không thể ngờ rằng, câu nói này chỉ đơn thuần là sự quý mến cô dành cho người thân của mình.

A Hoành thì nhớ mãi, ngày hôm ấy Ngôn Hi chỉ lạnh lùng buông một câu: “Thế thì có sao?”

Cuối tuần, Tứ Hoán nhờ A Hoành đi dạy thêm cho một người quen. Đến phút cuối, anh có việc không đi được, bèn để cô đi cùng Ngôn Hi.

Ngôn Hi đưa cô qua một con ngõ, rẽ ngoặt mấy lần, hai bên ngõ có đặt sứt đá và chậu rửa mặt bằng đồng, tất cả đều đã cũ, mang đậm chất cổ kính của kinh đô.

“Đến rồi.” Ngôn Hi bình thản nói, đẩy cánh cổng của tứ hợp viện ra. Khu nhà này trông rất tồi tàn, như đã lâu lắm rồi không sửa sang gì, tựa một cụ già ở tuổi xế chiều, chậm chạp, già nua.

“Anh Ngôn Hi, anh đến rồi hả! Anh Tứ Hoán không đến à, anh đưa cả cô giáo đến ạ?” Vậu bé hồ hởi reo lên.

A Hoành định thần lại thì phát hiện đó chính là cậu bé đội mũ hôm trước, trông rất gầy guộc, mặc chiếc áo phong sờn cũ, rộng hơn nhiều so với thân hình bé nhỏ của cậu, nhưng lại có khuôn mặt hoạt bát, dễ thương, đôi mắt trong veo nhanh nhẹn, lém lỉnh. Cậu bé này chính là cu Tép.

“Đây là em gái anh Tư Hoán, em gọi là chị nhé.” Ngôn Hi mỉm cười, xoa đầu cậu bé, nét mặt hiếm khi tỏ ra thân thiện như vậy.

“Em chào chị! Ông nội em họ Hà, em tên là Hà Hạ, mọi người đều gọi em là Tép.” Tiếng cậu bé lanh lảnh, ánh mắt nhìn cô với vẻ căng thẳng.

“Chị là Ôn Hoàn.” A Hoàn mỉm cười.

“Chị Ôn Hoàn học giỏi lắm, từ giờ trở đi, cuối tuần nào chị ấy cũng sẽ ôn bài cho em, chắc chắn năm sau em sẽ thi được vào cấp ba.” Ngôn Hi cầm tay cậu bé, thân mật nói.

“Có vào được trường Tây Lâm không ạ?” Cu Tép ngoẹo đầu hỏi.

“Tại sao phải là trường Tây Lâm?” A Hoàn thắc mắc.

“Em muốn được học cùng trường với anh Ngôn Hi, anh Đạt Di và anh Tư Hoán.” Cậu bé bấm ngón tay đếm một hồi.

Ngôn Hi đứng dậy, ánh mắt lộ rõ ý cười, nhìn cô với ý thăm dò.

A Hoàn cảm thấy cậu bé này rất lém lỉnh, dễ thương, lại trạc tuổi Tại Tại nên càng quý mến hơn, bèn mỉm cười gật đầu.

“Tép à, ông nội em đâu?” Ngôn Hi sức nhớ ra điều gì đó.

“Ông em đi dọn hàng rồi.” Cậu bé nhanh nhẹn đáp.

“Em không giúp ông à?” Ngôn Hi trầm ngâm hỏi.

“Ông bảo em chịu khó học hành với anh, không được đi trông hàng.” Cậu bé chu môi, nét mặt buồn buồn.

A Hoàn liếc Ngôn Hi, thấy anh cau mày lại, cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói với Tép: “Tép à, mình bắt đầu học nhé!”

Tép chuẩn bị lên lớp 9, cậu bé này khá thông minh, có điều kiến thức cơ bản nắm không chắc. A Hoành ngẫm nghĩ một lát rồi bắt đầu dạy từ những kiến thức trong sách giáo khoa.

“Thế nên, áp dụng công thức tìm căn thì kết quả là...”

“Em biết rồi, có phải là -3 và 1 không ạ?” Cậu bé nhanh nhẩu đưa ra đáp án.

“Hả? Không đúng.”

“Em lại tính sai rồi ư?” Cậu bé xì mặt, vẻ thất vọng.

“Để chị xem nào... Bình phương của 5 em lại viết thành 26. Trong căn tính sai rồi, phải là 0 chứ. Kết quả chỉ có một căn, là 2.” A Hoành mỉm cười nói tiếp. “Thôi, câu thứ ba đi.”

Cậu bé vừa chép đề vừa lén quan sát sắc mặt A Hoành.

“Tép, em sao vậy?” A Hoành ngoái lại, nét mặt từ tốn, nhẹ nhàng.

“Chị ơi, sao chị không mắng em ạ?” Cậu bé thắc mắc. “Cô giáo bảo em ngốc, chê em, nói em làm ảnh hưởng đến thành tích chung của lớp.”

A Hoành sững lại, một lúc sau liền mỉm cười, đáp: “Cũng như mọi người chê tiếng phổ thông của chị thôi.”

“Chị nói rất dễ nghe mà, mềm mại như kẹo bông vậy.” Kẹo bông ơi kẹo bông, cậu bé nói mà như muốn rót nước miếng ra ngoài.

Khi A Hoành giảng bài xong xuôi thì đã sang chiều muộn.

A Hoành và cu Tép vừa vặn người cho đỡ mỏi thì ngoài sân bỗng vang lên tiếng Ngôn Hi: “Tép, Ôn Hoành, ra đây mau lên!”

A Hoành kéo tay cậu bé đi ra sân, lập tức bị màu trắng ngà và hương thơm ngan ngát bao vây. Trong sân có một cây hoa hòe đang nở rộ, thân cây xù xì, khoảng ba người dang tay mới ôm được hết.

Không biết Ngôn Hi tìm đâu ra được một cây sào, anh đứng dưới đất, giơ sào lên hái hoa. Hoa hòe rơi xuống như mưa, trắng ngà, đẹp đẽ, ấm áp, và sinh động vô cùng. Chàng trai đứng giữa làn mưa hoa, nở nụ cười rạng rỡ, vẫy tay gọi họ.

A Hoành hít sâu một hơi, lập tức một làn hương dễ chịu bao trùm lấy cô.

Tép chạy vào bếp lấy một cái rổ, thu gom hoa hòe dưới chân Ngôn Hi, rồi cậu ngửa mặt lên, cười vẻ thích thú. “Anh Ngôn Hi, đủ rồi, đủ rồi.”

“Hắt xì!” Ngôn Hi bỏ sào xuống, một cánh hoa rơi xuống cánh mũi anh khiến anh ngứa mũi hắt xì.

Tép ôm rổ, cười với A Hoành. “Chị ơi, em làm món hoa hòe hấp, chị có thích ăn không?”

Hoa hòe hấp ư?

Cô gật đầu, cậu bé liền chạy ngay vào bếp.

“Ôn Hoành, hôm nay cảm ơn em nhé!” Ngôn Hi đưa ngón trỏ lên xoa mũi, giọng không được tự nhiên cho lắm, đôi mắt đen láy nhìn quanh bốn phía.

“Có gì đâu.” A Hoành khá bất ngờ vì lời cảm ơn của Ngôn Hi nhưng nét mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc gì mà đáp rất bình thản.

“Haizz, lâu lắm rồi không cảm ơn ai, tự nhiên lại thấy không quen...”
Ngôn Hi ngượng ngùng tự giễu.

Cu Tép chạy ra, bê theo một chiếc chậu nhôm đến chỗ A Hoàn, trán đã mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng. “Chị với anh Ngôn Hi ăn đi.”

A Hoàn nhìn những cánh hoa trắng ngần trong chậu rồi lấy tay nhón một miếng, bỏ vào miệng, vị ngọt ngào, thơm mát của kí ức năm xưa chợt hiện về. “Ngon quá!” A Hoàn mím môi, ý cười dịu dàng trong đáy mắt.

Cu Tép đắc ý lắm, hai tay vòng qua sau gáy, nụ cười ngây thơ, rạng rỡ hiện rõ trên môi.

A Hoàn đưa tay quệt vết nhọ trên mặt cậu bé, không ngờ cậu ta lại ôm chặt lấy cô, nói: “Chị ơi, em quý chị lắm, chị tốt bụng quá!”

A Hoàn giật bản mình, cô không quen với sự vô vập nhiệt tình như thế, nhưng sau đó cô lại thấy xúc động khó tả. Bàn tay cứng đờ của cô từ từ thả lỏng, ôm chặt lấy cậu bé, khuôn mặt thanh tú ửng hồng, nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn em.”

Ngôn Hi mỉm cười, dựa vào thân cây, vươn vai cho đỡ mỏi, nhìn lên thấy những đám mây vàng đỏ pha tím, ráng chiều làm bầu trời trở nên đẹp đẽ hơn.

“Lúc ra về, Ngôn Hi không đi đường cũ mà dẫn A Hoàn đi qua ngõ khác tên là Mạo Nhi rồi mới ra đường chính. Trước mắt cô là dòng người đi lại như mắc cửi.

“Ông nội Tép sống ở đây.” Ngôn Hi chỉ vào cửa ngõ.

A Hoàn nhìn sang thì thấy cửa ngõ là một sạp sửa xe đạp. Một cụ già tóc bạc phơ, mặc bộ quần áo bảo hộ màu xanh lam đang gù lưng trước chiếc xe đạp, bàn tay đầy những vết chai nhứt đầu xe lên, quay bánh kiểm tra gì đó, sáng vẻ vô cùng chăm chú. Thậm chí, cô còn nhìn thấy từng vết đồi mồi của tuổi già trên cánh tay và các nếp nhăn theo thời gian hiện rõ trên khuôn mặt ông cụ.

Ông cụ đã phải bơm bao nhiêu chiếc lốp xe đạp, vá bao nhiêu chiếc xăm xe mới có đủ tiền để duy trì cuộc sống cho hai người.

“Thế nên, Tép, mới đi ăn trộm hả?” Cô vẫn nhớ lời cảnh sát Phó nói, Tép đã ăn trộm thành quen.

Ngôn Hi bình thản đáp: “Biết làm sao được, đang tuổi lớn nên hay đói.”

“Thế cha mẹ Tép đâu?” Cô thấy giọng mình ghen đi.

“Tép là trẻ mồ côi, nếu ông Hà không đưa về nuôi thì chắc bây giờ nó đã chẳng tồn tại trên thế gian này.” Ngôn Hi lạnh lùng đáp.

“Tại sao, anh lại muốn em biết những điều này?”

“Anh nghĩ, em biết rồi thì sẽ càng trân trọng cái ôm của Tép hơn. Trước người lạ, nó chưa bao giờ làm thế. Em là người đầu tiên.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Quá Khứ Làm Thay Đổi Hiện Tại

Thời điểm A Hoành gặp lại Tư Nhĩ rơi vào tháng Năm, khi trời bắt đầu nóng dần lên.

A Hoành đang một mình từ trường về nhà thì Tư Nhĩ vừa cười vừa vỗ mạnh vào vai cô. Cô gái này vẫn xinh đẹp, quý phái, nhưng không còn dịu dàng, nhút nhát như ngày trước mà sôi nổi hơn nhiều.

"A Hoành, cậu có mang tiền không, cho tớ vay một ít."

Tư Nhĩ không còn để tóc dài nữa mà đã cắt ngắn đi, người cũng gầy và đen hơn. Môi tô son đỏ, nở nụ cười tươi tắn. Khi nói chuyện với A Hoành, Tư Nhĩ không còn rụt rè mà sắc sảo hơn nhiều.

"Nhĩ Nhĩ?" Cô không dám chắc đây chính là Tư Nhĩ.

"Đừng gọi tớ bằng cái tên đó nữa." Cô bạn xua tay vẻ khó chịu, móng tay sơn màu tím đậm.

A Hoành sững sờ nhìn bàn tay Tư Nhĩ, cô nhớ có lần mẹ cô đã nói Nhĩ Nhĩ là đứa trẻ có năng khiếu chơi piano giỏi nhất mà bà từng gặp. Đôi bàn tay ngọc ngà đó có thêm một chút trang trí cũng là một sự mạo phạm.

A Hoành ngại ngùng hỏi: "Dạo này, cậu ổn chứ?"

Tư Nhĩ nhướn mày cười, hỏi: "Còn cậu thì sao?"

A Hoành đắn đo, không biết có nên nói gì hay không? Ngập ngừng một lát, cô gật đầu rồi đáp: "Bình thường."

Tư Nhĩ liền phì cười. "Bao nhiêu lâu rồi mà cậu vẫn như hồi trước, ngờ nghệch hết cả thuốc chữa."

A Hoành chỉ mỉm cười.

"Tớ đang có việc gấp, cậu có tiền không, cho tớ vay một ít." Tư Nhĩ có vẻ sốt ruột.

"Bao nhiêu, để cậu làm gì vậy?"

A Hoành vừa móc ví vừa hỏi.

"Cảm ơn nhé!" A Hoành vừa móc ví ra, Tư Nhĩ đã giật lấy. "Còn làm gì thì không phải việc của cậu. Mà cậu có biết thì cũng không quản được."

Rồi Tư Nhĩ vẫy tay, quay đầu bỏ đi ngay.

Sau đó, cô không gặp lại Tư Nhĩ nữa.

Trong vòng đấu loại giải bóng rổ các trường phổ thông trung học, không nằm ngoài dự đoán, trường Tây Lâm đã được vào bán kết, trận đấu diễn ra vào tám giờ ba mươi sáng Chủ nhật, tại nhà thi đấu trường Đại học B.

Ngày nào Tư Hoán, Tân Đạt Di cũng miệt mài tập luyện ở sân bóng rổ của khu nhà. A Hoành và Ngôn Hi ngồi xem hai người luyện tập, thỉnh thoảng đưa khăn, đưa nước chứ cũng chẳng giúp được gì nhiều.

Đạt Di nhìn hai kẻ nhàn rỗi ngồi dưới bóng cây râm mát mà ghen tị vô cùng, bèn nghĩ ra cách kéo tay hai kẻ đó làm giẻ lau mồ hôi trên trán mình cho bỏ tức. A Hoành chỉ mỉm cười đưa khăn cho Tân Đạt Di, nhưng Ngôn Hi thì không được lịch sự như vậy, anh gạt quai hàm anh chàng sang một bên rồi đá thêm hai quả vào mông.

"Ngôn Hi, đàn ông không nên nhỏ mọn như vậy." Tân Đạt Di vừa nghiêng răng ken két vừa bò dậy, chống hai tay dưới đất, mồ hôi theo áo may ô chảy xuống nhễ nhại.

Ngôn Hi chẳng buồn để tâm đến Tân Đạt Di mà chỉ tung cái khăn lên người cậu ta, bình thản nói: "Lau đi, mồ hôi chảy hết rồi mà còn nhiều nước bọt để nở thề." Anh nheo mắt nhìn ra sân, Tư Hoán vẫn đang tập đi tập lại động tác ném bóng vào rổ.

"Trò này hay lắm sao?" Anh không thể hiểu nổi cái trò mồ hôi mồ kê nhễ nhại này thì có gì mà hay?

"Hê! Sao có thể chỉ là hay được? Đây là niềm vinh dự của một thằng đàn ông, vinh dự đấy!" Tân Đạt Di hậm hực gào lên.

Ngôn Hi bèn làm động tác bịt tai, không nói gì nữa.

"Đạt Di, cậu định chây lười đến bao giờ đây?" Tư Hoán hằm hằm nhìn Tân Đạt Di.

"Ra ngay đây, ra ngay đây!" Anh chàng liền đứng phắt dậy rồi chạy ra sân.

Chuyền bóng, di chuyển bóng, ba bước lên rổ, ném bóng, hai anh chàng phối hợp với nhau hết sức ăn ý.

"Quả là cặp bài trùng." A Hoành kết luận.

Ngôn Hi mỉm cười gật đầu, đột nhiên tỏ ra buồn buồn. "Em xem, bao nhiêu năm rồi, dường như anh trai em và Đạt Di chẳng thay đổi gì cả." Ngôn Hi ngoắc tay làm thành hình máy ảnh rồi ngắm vào khuôn mặt hồ hởi nhễ nhại mồ hôi của hai anh chàng.

Anh cười rất tự nhiên, ngoảnh sang thấy A Hoành thì nụ cười đột nhiên khựng lại.

Anh buột miệng nói ra câu này nhưng lại không để ý xem đối tượng lắng nghe là ai.

Ai có thể giúp cô có được khả năng phi thường như thế, bao nhiêu năm về trước, đứng ở làng Ô Thủy mà nhìn thấy hai anh chàng đùa giỡn với nhau, sau đó tại thời điểm này lại có thể phụ họa theo rằng: "Đúng thế, chẳng có gì thay đổi cả."

A Hoành vờ như không nghe thấy, coi như gió thoảng bên tai.

Sáng Chủ nhật thi đấu xong, chiều còn phải đấu luyện với trường giành chức vô địch năm ngoái, thế nên thời gian ăn trưa của Tư Hoán và Tân Đạt Di rất hạn hẹp.

A Hoành, mẹ và cụ Ôn bàn bạc với nhau rồi quyết định mang cơm trưa đi cho hai anh chàng. Tư Hoán tế nhị bày tỏ rằng mình thèm ăn món sặc bò hầm cà chua, còn Tân Đạt Di thì nặng xin đòi ăn món thịt dê rán với hành.

A Hoành đồng ý, thứ Bảy, cô phải loanh quanh ở chợ hồi lâu mới mua được đủ thực phẩm. Về đến nhà, nắng chiều đã hắt xuống mái ngói đỏ, dịu mắt vô cùng.

Khi đi qua ngõ Mạo Nhi, A Hoành nhìn thấy Tép đang dọn đồ nghề giúp ông, thấy cô, cậu bé liền sà tới, đôi mắt sáng nhìn cô chăm chú. "Chị ơi, chị nấu món gì ngon cho anh Tư Hoán với anh Đạt Di đấy ạ? Chủ nhật em cũng muốn đi, em cũng muốn ăn!" Cậu bé nói năng rất hoạt bát.

A Hoành liền cười, gật đầu bảo được.

“Ông ơi, đây là chị A Hoàn dạy cháu học đấy ông ạ, chị ấy tốt với cháu lắm.” Cậu bé kéo tay ông cụ, ánh mắt trong veo như nước suối.

Ông cụ mỉm cười hiền từ rồi vội vàng cảm ơn: “Cháu gái tốt bụng quá, cảm ơn cháu nhé, thằng Hạ nhà ông còn nhỏ, ham chơi, cháu phải vất vả rồi.

A Hoàn đỏ bừng mặt, ngại ngùng đáp: “Ông khách sáo quá ạ, không có gì đâu ông.”

Bất ngờ trong ngõ có tiếng la khóc và tiếng quát tháo vọng ra, trong đó có một giọng nói quen thuộc. A Hoàn càng nghe càng thấy quen, cô nghĩ một lát rồi co giò chạy về chỗ có tiếng nói, vừa chạy vừa dặn cậu bé: “Tép à, em về nhà với ông trước đi, đừng quan tâm đến chuyện này.”

Tép không chịu mà kéo đéo chạy theo sau. Chạy vào sâu trong ngõ thì thấy hai thanh niên ăn mặc hầm hố, tóc tai nhuộm vàng, vừa nói năng bỗ bã vừa động tay động chân với một cô gái.

“Ôn Tư Nhĩ, em giả vờ làm gì? Hôm qua vừa nhảy với bọn anh, sao hôm nay lại vờ như không quen vậy?” Một gã véo cằm Tư Nhĩ vừa trêu chọc.

“Cút đi, tôi không quen các anh!” Tư Nhĩ vừa chống cự vừa nhìn đối phương với ánh mắt sợ hãi, khóc lóc âm ỉ.

“Nhĩ Nhĩ, muện thế này rồi mà em chưa về ư?” A Hoàn gọi lớn.

Hai gã kia dừng lại, không ngờ con ngõ heo hút này lại có người.

Tranh thủ lúc hai gã quay đi, Tư Nhĩ vội thoát khỏi sự kìm kẹp, chạy đến, run rẩy nép sau lưng A Hoàn.

"Em gái này là ai vậy?" Hai gã hăm hực quát.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 26 (Tt)

"Tôi là, chị gái Nhĩ Nhĩ." Nét mặt A Hoàn vẫn hết sức bình tĩnh, nhẹ nhàng, cô nắm tay Tư Nhĩ, xoay người, gọi to giữa con ngõ vắng tanh: "Cha ơi! Ở đây, con tìm thấy Nhĩ Nhĩ rồi!"

"Đến ngay, đến ngay!" Đẳng xa có tiếng đàn ông vọng lại.

"Ôn Tư Nhĩ, mẹ kiếp, cô nói cô là trẻ mồ côi, bảo bọn tôi đi bụi cùng cơ mà? Tự nhiên đây phải của nợ!" Một gã thấy tình hình như thế, chửi đồng vài câu rồi gọi cô rồi gọi gã kia rồi đi.

Đợi hai gã đi xa, Tư Nhĩ liền ngã khuỵu xuống, vừa ôm A Hoàn vừa khóc. "Tớ sợ quá, A Hoàn, tớ sợ quá..."

"Đừng sợ, không sao nữa rồi." A Hoàn khẽ ôn cô bạn, an ủi.

Từ xa có tiếng bước chân của Tép vang lên. "Hê hê, chị ơi, chị thấy em diễn có đạt không?"

A Hoàn cười khúc khích, hỏi: "Em thấy thế nào?"

"Ờ..." Cậu bé ngoác miệng cười. "Chị, không phải em lợi dụng chị đâu, chị phải tin là Tép rất yêu chị!"

A Hoàn gật đầu, nói: "Chị tin, chị tin chứ."

Ở cự li xa như thế, hai gã kia cuống quá nghe gà hoá cuốc nên không nhận ra tiếng đáp của "người cha" mới non nớt làm sao.

Không kìm được, cô gái đang dựa vào lòng A Hoàn cũng cười phì.

"Vừa khóc vừa cười, ăn mười..." Cậu bé làm mặt hề, cười trêu Tư Nhĩ.

A Hoàn nhẹ nhàng vỗ lưng Tư Nhĩ.

Nhưng khi ngẩng đầu lên, Tư Nhĩ đã lại giàn giụa nước mắt, nói: "A Hoàn, tớ muốn về nhà..."

A Hoàn rút rè bước vào phòng làm việc của ông.

"A Hoàn, sao vậy cháu?" Ông cụ đang đọc báo, ngẩng lên nhìn cô, cười hiền từ. Vẻ bên lên của cô cháu gái khiến ông rất có thiện cảm.

"Ông ơi, ông có bận không ạ?" A Hoàn hỏi nhỏ.

"Không bận." Ông cụ lắc đầu rồi đoán: "Ở trường có việc gì hả? Hay là thằng anh cháu và đám Đạt Di bắt nạt cháu?"

A Hoàn lắc đầu quày quặt, nghĩ bụng hình tượng của ba anh chàng này trong mắt người khác thật tồi tệ. "Ông ơi, cháu nói, ông đừng giận được không ạ?"

Ông cụ gật đầu, nhìn cô bằng ánh mắt khoan dung, trù mến.

A Hoàn cúi đầu, nói: "Ông ơi, ông đón Nhĩ Nhĩ về nhà đi ông?"

Ông cụ sững lại, căn phòng lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thở đều đều của hai ông cháu.

Hồi lâu, ông cụ mới trầm ngâm đáp: "A Hoàn à, cháu có biết nếu là như vậy thì kết quả sẽ thế nào không? Mẹ cháu sẽ chỉ quan tâm đến Nhĩ Nhĩ nhiều hơn. Tư Hoán sẽ chỉ quan tâm đến suy nghĩ của Nhĩ Nhĩ và thờ ơ với cháu..." Giọng ông cụ rất nghiêm nhưng cũng lộ rõ yêu thương đối với cô cháu gái.

A Hoành mỉm cười, nhẹ nhàng ngắt lời ông: “Và cả ông nữa...”

Ông cụ liền sững lại.

“Ông lo, mình cũng sẽ như thế.”

“Ông rất nhớ Tư Nhĩ, nhưng vì có cháu nên ông, không đồng tình với, lời đề nghị của mẹ và anh Tư Hoán.”

“Ông ơi, ông quý Nhĩ Nhĩ nhiều hơn cũng đúng mà.”

“Ông ơi, Nhĩ Nhĩ rất nhớ ông.”

Ông cụ thở dài, day day đầu mày, khẽ nói: “A Hoành, cháu chỉ là đứa trẻ con, có thể bướng bỉnh, ích kỉ hơn một chút cũng không sao.”

“Ông ơi, nếu đứa trẻ nào cũng bướng bỉnh, ích kỉ, thì người lớn, sẽ rất vất vả.” A Hoành mỉm cười đáp.

“Đúng vậy, nhưng cháu là cháu nội của ông Ôn Mộ Tân, có quyền được bướng bỉnh.” Tiếng ông cụ trầm ấm, thêm một chút tự phụ và sắc sảo.

“Ông ơi, như thế, không công bằng,” Mặc dù cô biết mình là cháu ruột, nhưng không phải cô gái ngờ nghệch nào sinh ra và lớn lên ở Ôn Thủy cũng đều ôm mộng một ngày nào đó mình sẽ biến thành phượng hoàng.

Giống như việc Ôn Tư Nhĩ - một người vốn có tư cách được bướng bỉnh và cao ngạo, cũng không thể ngờ rằng, chỉ trong một đêm lại biến thành một kẻ trắng tay.

Ông cụ liền cười, ánh mắt lộ rõ niềm vui và sự bất lực. “Thôi cho Nhĩ Nhĩ về vậy. Đẳng nào thì tình hình này cũng chẳng kéo dài được quá lâu. Chẳng mấy nữa Tư Nhĩ sẽ xuất ngoại thôi.”

Trưa ngày Chủ nhật, khi A Hoàn xách cặp lồng, bắt xe buýt đến nhà thi đấu thì trận đấu đã bước sang hồi kết. 108:80, trường Tây Lâm vào vòng bán kết với tỉ số áp đảo.

Tiếng reo hò như sấm dậy vang lên trong nhà thi đấu, Tân Đạt Di phấn chấn nhảy phắt lên lưng Tư Hoán, cười thích thú. Ngôn Hi ngồi trên khán đài với bộ dáng gà gật.

A Hoàn mím môi, rón rén ngồi xuống bên cạnh Ngôn Hi. “Anh Tư Hoán, Đạt Di, hai người nhìn kìa, anh Ngôn Hi ngủ rồi. Ăn nhanh lên, đừng nói em nấu món sườn nhé...” Cô vờ gọi lớn Tư Hoán và Đạt Di đang ở dưới sân.

Ngôn Hi liền bật dậy, mắt mở thao láo, hỏi: “Ai dám cướp món sườn của ta hả? Ai, ai?”

A Hoàn vừa cầm hộp cơm vừa cười khúc khích.

Đến giờ Ngôn Hi mới hiểu ra vấn đề, ngái ngủ nhìn xuống sân, hỏi: “Thăng rồi hả?”

A Hoàn liền gật đầu.

“Haizz, cô nàng này, tôi đâu có thân quen gì với cô mà sao cô lại trêu tôi như vậy?” Ngôn Hi đùa.

A Hoàn liền cười. “Đúng rồi, bọn mình có thân quen gì nhau đâu. Anh tên là gì nhỉ, tự nhinê em quên khuấy mất.”

Ngôn Hi liền lườm cô một cái. “Thôi thôi, thân hơn mức đó một chút.”

Một chút là bao nhiêu nhỉ? A Hoàn ngoẹo đầu suy nghĩ, không hỏi gì thêm.

Tân Đạt Di, Tư Hoán chạy tới chỗ A Hoàn. Tân Đạt Di ôm chặt lấy A Hoàn, xúc động đến nỗi mắt đỏ hoe. “A Hoàn ơi, món thịt dê rán với hành của tớ đâu? Lão tử đói quá!” Tư Hoán thì ôm cổ Ngôn Hi rồi dúi đầu vào lưng anh, khiến anh phải la ầm lên: “Tư Hoán, cậu có tránh ra không! Người toàn mồ hôi, bắn chết đi được!”

“Oa oa, chị A Hoàn, anh Ngôn Hi, anh Tư Hoán, anh Đạt Di, em đến rồi, các món thịnh soạn chứ?” Đúng lúc này, Tép cũng lao đến nhanh như bay.

Mọi thứ vô cùng hỗn loạn, ồn ào.

Đến khi yên tĩnh trở lại thì đồ ăn đã bị giải quyết sạch trơn, cả đám con trai ôm cái bụng no nê, ngồi ngắm trời xanh bao la.

“Cuộc đời thật tươi đẹp, tối nay mà được vừa ăn tôm càng vừa uống bia thì tuyệt biết bao...” Tân Đạt Di vừa chép miệng vừa mơ mộng.

“Tốt nhất là tôm càng tươi châu Úc...” Tư Hoán tiếp lời.

“Tốt nhất là bản thiếu gia mời các cậu...” Ngôn Hi cười.

“Sau đó Tư Hoán sẽ trả tiền...” Tân Đạt Di cười hềnh hếch.

Tư Hoán liền nhảy dựng lên. “Tại sao tôi phải trả tiền chứ?”

“Nhà cậu có hai người, chẳng lẽ để chúng tôi mời mà không biết ngại ư?” Tân Đạt Di ngẩng đầu, điềm nhiên nói.

Từ trước tới nay, Tư Hoán vẫn luôn nhẹ nhàng, lịch thiệp nên anh chàng chỉ biết cười, gật đầu mặc nhận.

A Hoàn thì vừa khịt mũi vừa tức, hic, thịt dê đã làm căng hết rốn rồi...

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ai Thích Xem Kịch Giờ Vàng?

Không biết có phải do bữa tôm càng miễn phí phát huy tác dụng hay không mà Tân Đạt Di đã tỏ ra hết sức dũng mãnh trong trận đấu tập luyện buổi chiều, ghi được một phần ba tổng số bàn thắng, Tư Hoán mắt chữ O mồm chữ A vì bất ngờ.

“Nói đi, đi ăn ở đâu đây? Seine hay Avone?” Tư Hoán bất lực hỏi, dù bị cậu bạn thân nói mát nhưng vẫn cười vui vẻ.

“Seine.”

“Avone.”

Ngôn Hi và Tân Đạt Di vừa cười vừa hét, nhưng ý kiến không thống nhất ánh mắt nhìn nhau toé lửa hồng.

“Đó là, gì vậy?” A Hoành nhẹ nhàng hỏi.

Tư Hoán cười, giải thích với em gái: “Toàn là các nhà hàng phong cách Châu Âu có món tôm càng ngon thôi. Món tôm của Seine thì tuyệt đỉnh, còn món tôm của Avone mặc dù không được như Seine nhưng món bia của nhà hàng này lại không đâu có.”

“Vậy à!” A Hoành gật đầu.

“Anh Tư Hoán, anh đừng nói đến tôm được không, cảm giác như anh đang ăn thịt em vậy.” Cậu bé đội mũ phồng miệng làu bàu, cậu chàng có vẻ không được vui cho lắm.

Hai má lúm đồng tiền hiện rõ trên má Tư Hoán, anh xoa đầu cậu bé, rồi rít nói: “Sorry, sorry nhé!”.

A Hoành liền cười, thế thì gọi bằng gì nhỉ?

Lúc này, Ngôn Hi liền xen vào.

“Bia ở Avone!”

“Tôm ở Seine!”

“Avone!”

“Seine!”

“Bia!”

“Tôm!”

“Ok, bia!” Ngôn Hi kết luận, hai má đỏ hồng, cười rất đắc ý.

“Ngôn Hi!” Tân Đạt Di biết mình lại bị lừa, thấy món tôm càng sờ trường bị phồng tay trên má nước mắt lưng tròng.

“Thôi thôi, cãi nhau gì chứ!” Tư Hoán ưỡn ngực, nói rất hoành tráng:” Mang bia của Avone đến Seine ăn tôm!”

Ngôn Hi nhún vai. A Hoành có cảm giác không phải Ngôn Hi thèm uống bia đến mức đó mà chỉ cố tình trêu Tân Đạt Di mà thôi.

Cả bọn kéo đến nhà hàng Avone, một lúc nữa mới đến giờ cao điểm nên khách chưa đông.

Phong cách thiết kế của Avone không có nhiều điểm khác biệt với các nhà hàng đồ Âu khác, cửa sổ mở rộng, sáng sủa, trên tường là những bức tranh sơn dầu sắc nét, bàn ăn rất lịch sự, bát đĩa bóng loáng, khăn ăn tối

màu được gấp thành hình thiên nga, bàn ăn nào cũng có một nụ hồng chúm chim ngậm sương.

Nhưng A Hoành cảm thấy cả nhà hàng có gì đó không được hài hòa. Đúng rồi, bức tường đối diện bàn ăn cuối cũng không có bức tranh sơn dầu nào.

“A, cậu Ngôn, cậu Ôn, cậu Tân đến rồi à.” Một người đàn ông ngoại quốc có mái tóc màu hạt dẻ, mắt màu nâu trong chiếc áo đuôi tôm bước ra, lưu loát chào hỏi bằng tiếng Trung, nhưng ngữ điệu vẫn lơ lớ.

“Chú Liszt.” Tư Hoán lịch sự chào lại.

Ngôn Hi chỉ gật đầu thay cho lời chào. Tân Đạt Di thì mặt đỏ gay, xoắn luôn câu: “Hello, how are you?”

Ông Liszt liền cười.”Cậu Tân, tôi là người Đức mà.”

A Hoành cười thầm.

Tép thì mắt sáng lên, ông Liszt nhìn chăm chăm. Lúc nào cậu ta cũng có hứng thú với người lạ hoặc những sự vật mới mẻ.

“Mấy vị đến để...” Ông Liszt hỏi với ý thăm dò.

”Lấy mấy chai bia” Ngôn Hi cầm chiếc găng tay cao su đặt trên mặt quầy lên, đeo vào, mỉm cười.

Ông Liszt đi tới bức tường không treo mấy bức tranh, lấy chân ngoắc nhẹ cái móc ở góc tường và kéo ra, bên trong là những chai bia vàng óng, bắt mắt.

A Hoành thấy trước mắt sáng rực,. Số chai này không đựng bia mà mang làm đồ sưu tầm cũng có giá. Đường nét sắc sảo, gam màu ấm áp.

Ngôn Hi bước đến giữa tủ bia, trăm tờ giấy lát rồi thò bàn tay đeo găng ra, lấy một chai bia ở phía bên phải, lắc nhẹ chất lỏng vốn đang trong suốt trong chai lập tức trở nên vàng óng, rực rỡ.

“Fleeting time, chú Liszt trử lâu như thế, cuối cùng vẫn bị cháu phát hiện ra.” Ngôn Hi reo lên, anh nhướng mày, giọng nói lộ rõ vẻ phấn chấn và bất ngờ.

Ông Liszt sửng sốt, ngần ngừ hồi lâu mới nói:” Cậu Ngôn, chai này có người đặt rồi.”

“Ai?” Ngôn Hi nhướng mày hỏi.

“Ông chủ trẻ của tôi.” Ông Liszt có vẻ khó xử.

“Không được, cháu là người phát hiện đầu tiên.” Anh giữ khư khư chai bia trong lòng, trợn mắt nhìn ông Liszt với vẻ rất trẻ con.

“Trước đó cậu cũng đã hỏi tôi mấy lần, tôi rất ngại, thực sự tôi không phải tôi cố tình làm quan trọng hóa vấn đề đâu, có điều chai này là do ông chủ trẻ của tôi lưu trữ, chỉ có một chai thôi.” Ông Liszt giải thích.

“Ông chủ của chú đâu?” Tư Hoán cau mày

“Cậu ấy đang đi du học.”

“Thế có gọi điện với cậu ấy được không?” Tư Hoán không cam tâm mà hỏi tiếp.

“Ờ...” Ông Liszt ngập ngừng một lát rồi miễn cưỡng đáp. “Để tôi thử xem”.

Nhìn ông Liszt đi gọi điện thoại, Tân Đạt Di liền chửi đồng: “Mẹ kiếp! Ông chủ trẻ đếch nào mà dám qua mặt lão tử hả! Tư Hoán, cậu lắng nghe với ông Tây này nữa làm gì, chỉ cần mấy ông già ở nhà gọi điện thoại đến

thì bia nào chẳng có, ngồi đây năn nỉ cái thằng chủ trẻ chết tiệt kia làm gì! Mẹ kiếp!”

Tư Hoán cười khố.

Nếu Ngôn Hi không đòi uống thì cậu đã không....

Ngôn Hi không nói gì mà chỉ lấy tay cào nhẹ trên vỏ chai, nheo mắt nhìn khối chất vàng lỏng đang trở lại.

Ông Liszt quay lại nói: “Xin lỗi các cậu, ông chủ trẻ của tôi bảo Fleeting time là sở thích lớn nhất của cậu ấy, muốn tặng cho người cậu ấy trân trọng nhất, thế nên yêu cầu của cậu, tôi e là...”

Ngôn Hi trân trân nhìn chai bia rồi ngẩng lên, trả lại cho ông Liszt, mỉm cười nói: “Tự nhiên bản thiếu gia lại không thèm uống nữa, trả lại chú này!”

Tân Đạt Di liền nâng cằm Ngôn Hi, cười hênh hếch, nói: “Người đẹp, không sao đâu, chỉ cần theo thiếu gia là có cái uống, không uống đồ ngoại, ta xài bia Thanh Đảo, ủng hộ hàng trong nước, khỏe re!”

Ngôn Hi túm tay Tân Đạt Di, liếm môi một cái, mắt cười lúng liếng, nói: “Đồ đáng ghét!”

A Hoàn nghe mà sờn hết gai óc.

Tân Đạt Di đỏ mặt, ấp úng nói: “Ngôn Hi, cậu...cậu...”

Ngôn Hi cười, lại ném thêm một cái nhìn lúng liếng vô tội, ranh mãnh nữa. Trong những trò đùa người khác, anh không chịu thua bao giờ.

Tư Hoán mỉm cười, chen vào tách hai kẻ đó ra.

“Đừng đùa nữa, em Tép cũng đói rồi kìa. Đúng không Tép?”

Cu Tép xoa bụng rồi tần ngần gật đầu.

A Hoành bật cười. Cô buộc phải đặt mình ở vị trí làm ngơ với tất cả mới che giấu được sự thắc mắc của mình. Tư Hoán luôn coi mình là bảo mẫu của Ngôn Hi, luôn khéo léo không cho người khác tiếp xúc quá nhiều với anh. Còn Ngôn Hi mặc dù không thích nhưng cũng không chống đối.

Đến Seine, ông chủ vồn vã, nhiệt tình mời chào, như thể đã quen thân, xem ra ba anh chàng này rất hay đến đây.

“Bác Trần, bác chọn cho tụi cháu ít tôm hùm tươi, con to nhất bác cho vào đông lạnh rồi thái mỏng, cho mấy đĩa mù tạt, ít tương nữa, còn những con nhỏ thì cho vào rang với phô mai Hà Lan.” Tân Đạt Di thành thực gọi món.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 27 (Tt)

“Vâng, vâng.” Đối phương ân cần đáp. “Dạo này ông Tân khỏe hơn rồi đúng không cậu, xuân về là bệnh cũ dễ tái phát.”

Tân Đạt Di cười, nói: “Ông cụ khỏe lắm, lên núi đánh hổ như thường, chỉ có điều mấy chú trợ lý cẩn thận quá, làm cháu lại biến thành thằng cháu bất hiếu.” Tân Đạt Di nói với giọng ông cụ non, A Hoành cảm thấy cậu ta không giống với anh chàng Tân Đạt Di thường ngày mà cô quen.

A Hoành ngược mắt lên thì thấy Tư Hoán, Ngôn Hi vẫn bình thản như thường.

“Cô bé này là....” Ông Trần mỉm cười, nhìn A Hoành, hỏi.

“Em gái cháu.” Tư Hoán mỉm cười đáp.

“Ồ, cô Ôn à, thảo nào trông dễ thương thế, rất giống với cụ bà nhà mình.” Đối phương mỉm cười khen ngợi, nhủ thầm cô bé này chính là tiểu thư nhà họ Ôn mới tìm được về.

Ánh mắt Tư Hoán sầm xuống, rồi anh miễn cưỡng gật đầu. Nhưng ánh mắt Ngôn Hi lộ rõ vẻ lạnh lùng. “Chú Trần có trí nhớ tốt nhỉ, lúc trước cụ bà đưa Tư Nhĩ đến đây, chú cũng nói như thế mà.”

Người đàn ông trung niên đỏ bừng mặt, cứng họng, không biết phải nói thế nào, rồi ông vội tìm cớ, lui vào trong ngay.

Bầu không khí khá gượng gạo, một lúc sau, A Hoàn mỉm cười nói: “Dưới đất, bà nội sẽ rửa ông ấy đấy.”

“Tại sao?” Tân Đạt Di gật đầu, hỏi.

“Bà bảo mồm mép vụng về, không giống, không giống tí nào.” A Hoàn cố tình nói lấp, chọc cho mọi người cười, thế là cả đám liền chuyển sang chủ đề khác, bầu không khí lại vui vẻ, thân mật như lúc đầu.

A Hoàn lớn lên ở miền Nam nên cũng đã nhiều lần ăn tôm hùm, nhưng loại to nhất chỉ bằng hai bàn tay là cùng. Loại tôm trước mặt to hơn rất nhiều so với loại cô nhìn thấy hồi nhỏ. Râu dài, mình to, vỏ đã được bóc hết, chỉ còn lại phần thịt trắng mềm, dưới đáy đĩa rải đá lạnh, mấy đĩa gia vị cũng thơm nức, nhìn hấp dẫn vô cùng.

Cu Tép rất háo hức, nhào đến chỗ đồng loại rồi nhón một miếng cho vào mồm nhai nhồm nhoàm.

Tư Hoán mỉm cười, gắp một miếng, chấm nước tương rồi đặt vào đĩa A Hoàn. Từ trước tới giờ, anh vẫn luôn thể hiện tốt vai trò một người anh, không thể chê điểm nào. Tân Đạt Di có vẻ đã đói mềm nên càn quét dữ dội. A Hoàn nhìn thấy mọi người ăn uống nhiệt tình như vậy nên ăn càng ngon hơn.

Tuy nhiên, không có bia thì làm sao thành tiệc, từ nhỏ Tư Hoán đã được giáo dục như thế, thế là anh gọi thêm mấy chai bia Carlsberg nhắm nháp.

Ăn đến lúc gần no, có người gọi điện thoại đến, Tư Hoán nghe máy. Trong lúc nói chuyện, nét mặt Tư Hoán rất dịu dàng, nụ cười thường trực trên môi, đến khi cúp máy thì nét mặt hăm hăm, vớ ngay chai bia trên bàn, dốc thẳng vào cổ.

Mọi người lén đưa mắt nhìn nhau, đến cu Tép cũng bỏ đũa xuống, e dè nhìn Tư Hoán mà không dám thở mạnh.

Tư Hoán chẳng nói chẳng rằng bật một chai bia nữa, Tân Đạt Di chưa kịp giằng lấy thì anh chàng đã dốc cả vào cốc. Bia Carlsberg khá nhẹ nhưng khi uống kị nhất là uống dồn dập, chính vì thế mà mặt mũi Tư Hoán bắt đầu đỏ gay.

Nét mặt anh sờ vào chai bia thứ ba, Tân Đạt Di đã nhanh tay lẹ mắt cướp lấy, cố kìm giọng hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Tư Hoán cười gằn rồi nhìn xoáy vào A Hoàn, nước mắt nóng hổi lăn dài trên má. "A Hoàn, em hận Nhĩ Nhĩ và thù em ấy như vậy ư? Em ấy có ảnh hưởng gì đến em đâu mà sao em lại đối xử như vậy?"

A Hoàn há hốc miệng, môi mấp máy nhưng không thốt ra được lời nào. Một lát sau, cô cố cười với Tư Hoán, một nụ cười buồn và đầy bất an.

"Tại sao em lại lừa để Nhĩ Nhĩ đứng đợi em ở ngõ Mạo Nhi? Em bảo chắc chắn sẽ đưa được em ấy về nhà, sau đó lại điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Còn Nhĩ Nhĩ.." Giọng Tư Hoán đã nghẹn lại."đã đợi em ở ngõ Mạo Nhi một ngày một đêm, em có biết em ấy nói gì với anh không?"

Nói gì, nói gì chứ?"

A Hoàn thấy người lạnh toát, nhưng vẫn cố giữ nụ cười yếu ớt trên môi, chỉ là cổ họng đã nghẹn lại.

"Nhĩ Nhĩ bảo: Anh, bao giờ A Hoàn đến đón em về nhà? Em muốn về nhà lắm..." Tư Hoán gầm lên, cổ họng như muốn nổ tung." Anh chưa bao giờ hi vọng em có thiện chí với Nhĩ Nhĩ, thậm chí anh còn mong em hận cô ấy, như thế lương tâm anh sẽ càng cắn rứt hơn, sẽ càng phải đối xử tốt với em hơn để bù đắp tình cảm mà em thua thiệt hồi nhỏ..."

Tư Hoán ngừng lại một lát rồi buông một câu vô cùng bình tĩnh và tàn nhẫn: "Tuy nhiên, Ôn Hoàn ạ, kiếp này, chưa bao giờ anh mong em không

mang họ Ôn như giây phút này!”

Bàn tay A Hoàn đang nắm chặt, lúc này mới từ từ buông ra, cô cảm thấy lòng bàn tay mình ướt sũng mồ hôi, bao nhiêu tế bào trong người đều đang gào thét, nhưng rất lạ là tim cô lại đập rất ổn định.

Cô từ từ ngồi thụp xuống đất, mặt gục xuống đùi, cổ họng run rẩy, mắt cay vô cùng nhưng nước mắt lại không thể chảy ra. Hóa ra, cô không quan tâm nhà họ Ôn, đến Ôn Tư Hoán như cô vẫn tưởng.

Ai thèm mang họ Ôn! Ai thèm chứ...

Nghĩ một lát rồi cô loạng choạng đứng dậy, vẫn không chảy giọt nước mắt nào.

“Ôn Tư Hoán, mẹ kiếp, cậu tưởng cậu đang đóng kịch đấy hả?” A Hoàn chưa kịp nói gì thì Ngôn Hi đã cười gằn bước đến, nắm chặt tay, đâm thẳng vào má Tư Hoán.

Tư Hoán không kịp đề phòng, loạng choạng ngã phịch xuống đất.

Tân Đạt Di và cu Tép tròn mắt đứng bên cạnh.

“Đạt Di, cậu hầu rượu và say cùng cậu Ôn nhé, tôi không uống nữa!” Ngôn Hi xắn tay áo lên rồi thở mạnh, kéo A Hoàn rời khỏi nhà hàng.

Ra đến bên ngoài, A Hoàn liền hất tay Ngôn Hi ra. “Anh không tin Tư Hoán ư? Em hại Nhĩ Nhĩ...” Mặt cô đỏ rực lên, tuyệt vọng như kẻ vừa giết người, nói năng cũng không còn nhỏ nhẹ.

Ngôn Hi lắc đầu, không nói gì, thậm chí không cả mím cười, nhưng đôi mắt đẹp lộ rõ vẻ thông cảm.

A Hoàn hoảng hốt nhìn Ngôn Hi, cảm thấy ghét ánh mắt thương hại mà anh đang dành cho cô lúc này. Nó khiến cô cảm thấy vô cùng áy náy, tự

ti.

Ngôn Hi đưa tay nắm chặt tay cô, khiến các đốt ngón tay lạnh toát trở nên ấm áp hơn. Cô mặc cho anh dẫn đi không mục đích, và cuối cùng, nước mắt đã trào ra.

Em ghét anh Tư Hoán, ghét lắm...” Cô nhắc đi nhắc lại câu đó giữa làn nước mắt nhạt nhòa, đến nỗi trước mắt chỉ còn nhìn thấy mái tóc đen của Ngôn Hi.

Ngôn Hi dừng chân, thở dài rồi ôm cô vào lòng, vỗ về lưng cô, nói nhỏ: “Anh biết, anh biết..”

Cảm xúc cô ngày hôm đó là một lần bột phát hiếm có trong cuộc đời nếu không có ngày này cô không thể biết được sự dịu dàng, chịu đựng hiếm có của Ngôn Hi. Cô cứ khóc nức nở như thế trong lòng anh.

Anh ôm cô, dễ như dỗ trẻ sơ sinh, dùng sự kiên nhẫn của người anh, thậm chí là của người cha để nói với cô rất nhiều điều.

Cô nghe rất nhiều và cũng quên rất nhiều, vì cô không biết câu nào là chân thành, câu nào chỉ tin được vài phần.

Tuy nhiên có một câu, cô không cố gắng ghi nhớ nhưng suốt đời lại không thể nào quên.

Thật rõ ràng, thật cảm động biết bao.

“A Hoàn, cảm ơn em vì đã mang họ Ôn.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hai Trái Tim Hoà Chung Một Nhịp

Tư Nhĩ đã quay về nhà họ Ôn, ông cụ Ôn đích thân đi đón cô về. Trước đó trong phòng làm việc, Tư Hoán bị chửi cho một trận rồi chuyện này cũng được cho qua.

A Hoành trở nên ít nói hơn trước, gặp ai cũng chỉ mỉm cười hiền lành. Bà Uẩn Nghi sắm thêm cho cô rất nhiều đồ ăn, quần áo, đồ giải trí, lần nào đi siêu thị cũng mang túi lớn túi nhỏ về nhà. Tình yêu này không biết là kết quả của bao nhiêu đêm dài trăn trở, vừa áy náy vừa phải đấu tranh tư tưởng.

Thế nhưng đáng buồn là, mỗi lần nhìn thấy Tư Nhĩ, A Hoành luôn tỏ ra rụt rè, e ngại, không thể thân mật được. Trong mắt Tư Hoán, e rằng đó là do cô có tật giật mình.

Không biết tự lúc nào, Ngôn Hi tỏ ra thân mật hẳn với cô, coi cô như chỗ anh em thân thiết. Cô vui vẻ đón nhận ý tốt này, cảm thấy cuộc đời sến hơn cả trong phim ảnh.

Không biết có phải là do mùa xuân đã đến hay không, cứ cuối tuần là cô thèm ngủ, cả ngày ở lì trong phòng là chuyện bình thường. Về chuyện phòng ở, cô chủ động xin phép ông chuyển sang phòng cách cầu thang xa nhất, mở cửa sổ ra là thấy cây ngô đồng. Đúng hôm cô chuyển sang, cây ngô đồng ra cành non mới đầy sức sống.

Con Kho Tộ rất thích phòng mới của cô, sớm tối nào cũng loanh quanh trước cửa sổ, đậu trên cành ngô đồng kêu "quác quác", nói chuyện với cô

bằng ngôn ngữ đặc biệt. Nó nói từ "kho tộ, kho tộ" nghe rất giống chủ nhân của nó. Còn cô thì đọc bài ngữ văn cho nó nghe, tiếng phổ thông vẫn chưa hề có sự cải thiện.

Mỗi lần đọc đến câu cuối cùng trong bài Xuất sư biểu(*): “Trước lúc ra đi, nước mắt lưng tròng, không biết phải nói gì.” Nhìn đôi mắt ngây thơ, đen láy của Kho Tộ là cô lại phì cười.

(*): Xuất sư biểu là tên gọi hai bài biểu Tiền xuất sư biểu và Hậu xuất sư biểu Gia Cát Lượng viết ra để dâng lên Thục Hán Hậu chủ Lưu Thiện trước khi ông thân chinh dẫn quân đi Bắc phạt lần thứ nhất và lần thứ hai vào các năm 225 và 226 thời Tam Quốc. Với lời văn thống thiết, Tiền xuất sư biểu và Hậu xuất sư biểu sau đó trở nên nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc như là đại diện xuất sắc của thể loại biểu và là tượng trưng cho lòng trung thành trong thời phong kiến.

Bà Trương thắc mắc lắm, thở ngắn than dài tự hỏi: “Con bé này làm sao vậy nhỉ? Vốn đã ngờ nghệch rồi, không biết có phải bị tẩu hỏa nhập ma hay không nữa.”

Tư Nhĩ ngân ngân nước mắt, nói: “Tất cả là tại tở.”

A Hoành chỉ cười, vờ như không nghe thấy.

Cậu mắc lỗi vào giờ nào, phút nào, giây nào, chỗ nào, lỗi nào chứ? Cô chỉ mong mình được làm người quân tử, thờ ơ trước tất cả, chỉ tiếc rằng thế gian này vẫn có người cam tâm tình nguyện hất nước bẩn vào mình.

Cuối tuần nào A Hoành cũng đến ngõ Mạo Nhi, tiện thể mang ít canh ngon đi theo. Nhìn điểm số của Tép ngày một tiến bộ, mặt cũng bầu bĩnh, hồng hào hơn, cô cảm thấy rất vui.

Cậu bé rất thích đếm các món cậu thích ăn, kể tội bạn nọ bạn kia ở lớp đáng ghét thế nào, bắt nạt cậu và bị cậu dọa lại ra sao. Cậu không hề coi cô

là người ngoài, mà làm nũng đủ trò.

“Cậu cứ như đang nuôi con mọn ấy nhì, khá đấy, sau này chắc chắn sẽ là mẹ hiền vợ đảm.” Tân Đạt Di trêu cô.

Cô đỏ bừng mặt, ấp úng không nói được câu nào. Sau đó nghĩ con gái ai chẳng phải lấy chồng, sinh con, làm mẹ hiền vợ đảm được là điều tốt. Cô liền cười, đáp: “Hơ hơ, cậu nói quá chuẩn!”

Đạt Di phì cười. “Cái con nhỏ này, mới tí tuổi đầu đã nghĩ đến chuyện lấy chồng, không biết ngượng à!”

A Hoành lườm anh chàng một cái rồi nghĩ bụng: Được, chúc nhà người cả đời không lấy được vợ, không có con, muốn làm cha hiền chồng đảm cũng chẳng có cơ hội!

Nhiều năm sau, câu chúc của A Hoành đã trở thành sự thật!

Sớm biết thế này thì hồi đó đã chúc mình mua xổ số, dù là xổ số cào hay xổ số kiến thiết, mua vé nào trúng vé đó, lúc ngủ cũng bị tiền Euro đập trúng đầu!

Những lúc rỗi rãi, Ngôn Hi luôn tìm cơ đến nhà A Hoành chơi, thấy cô chơi game rất giỏi, bèn nhận cô làm đệ tử. Chỉ tiếc là hậu sinh khả úy, A Hoành luôn đánh cho đội quân Ngôn Hi chạy tan tác, khiến anh chàng giận tím mặt. May mà anh chàng là người dễ dãi, chỉ cần một bát mì sườn đã lập tức cười như nông dân được mùa.

Dạo này dây thần kinh ngôn ngữ của Thịch Kho Tộ bị chập, nó không còn léo nhéo gọi “Kho Tộ, Kho Tộ” nữa mà bắt đầu giả vờ trầm tư, cánh kẹp chặt lại, thở ngắn than dài: “Không biết phải làm sao, không biết phải làm sao!”

A Hoành không biết làm thế nào, đành bế con Kho Tộ với đôi mắt ngấn lệ lên tay an ủi một hồi.

“A Hoành, đừng chiều nó lại sinh hư, con nhỏ không yếu đuối như vậy đâu.” Ngôn Hi nhướn mày, nói.

A Hoành mỉm cười, đáp: “Không yếu đuối mà cũng chẳng cứng rắn.” Chú chim bé bỏng đó rất cần một bàn tay chăm sóc cẩn thận.

Ngôn Hi liền bĩu môi. “Loài gián cũng nhỏ mà có bao giờ tiêu diệt được đâu!”

A Hoành cười khúc khích, về lí sự cùn thì cô không thể đấu nổi Ngôn Hi. Chợt Ngôn Hi nhìn cô chăm chăm, khiến cô sởn gai ốc, rồi anh khẽ nói: “Ui da, tội nghiệp con nhỏ, dạo này trông gầy quá, có phải lười ăn, chỉ nghĩ về đấu pháp với Tư Nhĩ nên mới tuyệt thức, tự hành hạ mình, đúng không?”

A Hoành vừa mỉm cười vừa liếc xéo anh chàng.

“Để bày tỏ sự cảm thông, bản thiếu gia quyết định...” Ngôn Hi dừng lại một lát rồi tỏ vẻ nghiêm trọng. “Mời em uống rượu!”

Không hiểu đây là lối tư duy sao Hỏa gì nữa!”

A Hoành liền cười, gật đầu đồng ý.

Tranh thủ lúc cụ Ngôn bận tiếp khách, chú Lý thì ngủ gật, Ngôn Hi lén kéo A Hoành xuống tầng hầm.

“Tối quá!” A Hoành kêu lên.

“Suyt, nói nhỏ thôi, đừng để mẹ Lý biết!” Ngôn Hi thì thầm.

“Sao, không cho uống rượu à?” A Hoành thắc mắc. Trước đây ở Ô Thủy, cô thường ngồi nhâm nhi vài chén với cha nên tửu lượng cũng không

tôi.

“Con nhỏ này, em đang là vị thành niên mà!”

Trong bóng tối, có một bàn tay ngấp ngừng một lát rồi vỗ nhẹ lên đầu cô như vỗ đầu một chú cún nhỏ.

“Ờ.” A Hoành gật đầu, cũng không biết trong hầm rượu tối như hũ nút, Ngôn Hi có nhìn rõ không.

Thực tế chứng minh, anh chàng này đã ăn vụng thành quen, sau một hồi sột soạt sục sạo đã ôm được bình rượu đi ra.

Mắt cô dần quen với bóng tối trong hầm rượu, hầm rất rộng, để rất nhiều rượu, hầu hết đều được đựng trong các bình sứ. Cô có cảm giác như đang lạc giữa xưởng rượu nào đó thời phong kiến.

Lúc này, Ngôn Hi đã khoan chân ngồi dưới đất.

“Này.” Ngôn Hi vô cùng hào phóng, giữ lại cho mình một chai và đưa cho A Hoành một chai.

“Uống thế này thôi hả?” A Hoành tần ngần hỏi, ít ra cũng phải có cốc chứ?

“Nếu không thì uống làm sao?” Ngôn Hi cười. “Yên tâm đi, ở đây nhiều rượu lắm, không phải tiết kiệm cho ông cụ đâu.”

A Hoành thực sự bó tay, cô thấy mình và Ngôn Hi luôn gặp trở ngại khi chuyện trò với nhau, nhưng nhìn vẻ phờn chí của anh chàng, cô lại thấy mình hơi để ý quá, dù gì thì trong đời người cũng chỉ có vài dịp vui mà thôi. Thế là cô liền mò mẫm mở nút chai, uống một ngụm, cay cay, tê tê, rất đã. Ngôn Hi nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm trong bóng tối tựa như viên ngọc sáng ngời.

"Rượu Phần(*) hả?"

(*): Một trong bốn loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc

Ngôn Hi gật đầu, đưa chai rượu đang cầm trong tay cho cô. "Nếm thử loại này xem sao."

A Hoành mím môi, vị cay sắc lên mũi, nhưng vào đến miệng lại mát mát, ngọt ngọt.

"Rượu Dương Hà à?"

Mặt Ngôn Hi sáng lên. "Sao em biết?"

Hoành đỏ rần. "Hồi nhỏ, cha em mua rượu, em hay uống trộm. Rượu mua lẻ nên rất rẻ, mặc dù không được ngon lắm."

Ngôn Hi lẩm bẩm: "Sao trước đây mình không phát hiện ra là báu vật nhỉ?"

Báu vật? A Hoành sững lại một lát rồi cười bẽn lẽn. Chắc không chỉ có Ngôn Hi mới nói như vậy.

Có nhiều tiếng nói chung với anh chàng, khi chưa đóng nắp quan tài thì chưa biết là điều tốt hay điều xấu.

Hôm đó, ánh hoành hôn đỏ thắm bao trùm cả sân vườn, chỉ có hai kẻ trốn trong hầm rượu tối thui chén tạc chén thù.

Lúc chui ra, mặt Ngôn Hi đã đỏ gay.

"A Hoành, nhớ người lớn hỏi thì mình nói sao nhỉ?" Anh chàng đã ngà ngà say, một tay che mắt, hỏi cô.

“Uống nước hoa quả, với Ngôn Hi, ngon lắm.” A Hoành mỉm cười, thần sắc không có gì thay đổi, mặt không bị đỏ, mùi thơm của rượu thoang thoảng trong hơi thở của cô.

“Ngoan lắm.” Ngôn Hi vỗ đầu cô lần nữa rồi nở nụ cười ngây thơ như trẻ con.

“A Hoành à, lần sau có thời gian bọn mình lại uống nước hoa quả nữa nhé!” Ngôn Hi cười rồi đưa ngón tay thon dài ra, cười hiền lành, nói: “Ngoắc tay nhé.”

A Hoành cười, đưa ngón trỏ ngoắc với Ngôn Hi, sau đó liền buông ra ngay. “Vâng.”

Mọi lời hứa đều được cô nghiêm túc thực hiện, đây là một sự theo đuổi kiên trì, và cũng là điều hết sức đáng sợ. Và thế là cô đã làm bạn “nước hoa quả” cố định của Ngôn Hi, sau này trở thành bạn rượu của anh.

Lúc chí thân là như thế. Lúc chí sơ, cũng là như thế.

Đầu tháng Sáu, tiết trời đã rất nóng bức, hệ thống điều hòa trong nhà bắt đầu hoạt động. Nhiệt độ trong phòng được điều chỉnh ở mức 26 độ C, không nóng không lạnh, dễ chịu đến mức khiến A Hoành cảm thấy có gì đó hơi bất rút.

Cô không thích quá nhàn hạ nên cuối tuần có thời gian, cô đều đến nhà Tép. Người lớn ai cũng bận rộn, sau giờ tan học, ở nhà thường chỉ có Tư Hoán và Tư Nhĩ.

Từ nhỏ sức khỏe tư Nhĩ đã không được tốt, mọi người trong nhà ai cũng thương chiều nên cho cô đi học muộn một năm, vì thế năm nay cô mới vào cấp ba. Để chuẩn bị cho kì thi vào cấp ba, Tư Hoán dốc hết sức phụ đạo cho Tư Nhĩ, như thế không vào được trường Tây Lâm thì quyết không chịu đầu hàng.

Loáng cái đã đến thứ Hai, A Hoành thường ngày vẫn tự dậy đúng giờ, nhưng hôm nay cô lại bị một hồi chuông chói tai đánh thức. vén rèm cửa sổ nhìn thì thấy dưới cây ngô đồng có anh chàng áo hồng đang đứng dựa vào chiếc xe đạp cũ kĩ, tươi cười rạng rỡ, ngửa mặt nhìn cửa sổ, tay ra sức bấm chuông.

“A Hoành, em coi này!” Anh hào hứng gọi.

“Gì vậy?” A Hoành dụi mắt.

“Yo girl, see, see, quả xa Tây có khung của anh này!” Ngôn Hi có vẻ rất phấn chấn.

A Hoành liền cười. “Anh kiếm đâu ra vậy?”

Ngôn Hi thao thao bất tuyệt: “Hôm qua anh kiếm được trong nhà kho, là của ông già trước đây hai đi, đồ cổ hai mươi năm rồi, giờ kiếm khó đấy, người bình thường anh cũng chẳng cho nhòm đâu!”

A Hoành liền thở dài. “Anh ăn sáng chưa?”

“Một bát sữa đậu nành, một bát súp cay, ba cái bánh bao có được gọi là ăn rồi không nhỉ?” Ngôn Hi cười vui vẻ.

Cô chống tay lên bậc cửa sổ, mỉm cười. Từ trước đến nay, bữa sáng Ngôn Hi ăn rất ít, cùng lắm là một bát sữa đậu nành, xem ra hôm nay anh chàng có vẻ rất cao hứng.

“Anh đạp quanh sân một vòng nhé, em xuống nhanh lên, lát nữa anh chờ đi học!”

Lúc cô đang chăm chú ăn sáng thì lại có người gõ cửa dồn dập.

Bà Trương ra mở cửa thì thấy Ngôn Hi, mặt mũi, tay chân đều lem luốc vết đen.

“Sao vậy?” Tư Hoán tặc lưỡi hỏi.

“Chưa đi được nửa vòng thì tuột xích, không lắp được nữa!” Ngôn Hi ngồi phịch xuống, thở mệt.

“Xích nào?” Tư Hoán ngơ ngác hỏi.

A Hoành liền cười. “Mặt nhọ kìa.”

Ngôn Hi hậm hực chạy vào nhà vệ sinh. A Hoành bỏ chiếc bánh bao xuống rồi xách thùng đựng dụng cụ sửa xe ra. Một chiếc xe đạp đang vứt chỏng chơ dưới đất.

Cô cau mày nhìn phần xích với thân niên còn hơn cả tuổi mình bỏ đồ nghề ra rồi bắt đầu ngồi sửa.

Cạch cạch, cạch cạch một hồi.

A Hoành nhìn chiếc xích sau một hồi uốn éo đã trở lại vĩ trí ban đầu, cảm thấy mình đúng là nhân tài, hôm nào phải hỏi xem ông cu Tép có thiếu thợ hay không...

“Sao lại lắp vào được vậy?” Ngôn Hi sững sốt hỏi.

A Hoành trầm ngâm giây lát, không biết giải thích thế nào, lúc ngẩng đầu lên thì thấy Ngôn Hi đang cười.

A Hoành biết chắc chắn mặt mũi mình cũng không sạch sẽ hơn mặt Ngôn Hi ban nãy là bao, bèn nghiêm mặt giấu đi vẻ ngại ngùng. “Em nghĩ, anh nên, cảm ơn em.”

Ngôn Hi cũng nghiêm mặt nói: “Anh nghĩ, em nên, để ý đến tâm trạng của người thích xem hài kịch.”

A Hoành không kìm được nữa, bèn bật cười.

Ngôn Hi cũng cười, đưa ngón tay trở lên quệt vết nhỏ ở đầu lông mày cho cô, nói: “Hôm nay tôi được đi quả xe Tây này là phải cảm ơn đài truyền hình trung ương CCTV, cảm ơn MTV, cảm ơn ban nhạc The Rolling Stones, cảm ơn hãng Sony, cảm ơn A Hoàn, thế đã đủ chưa?”

A Hoàn cố gắng nhin cười.

A Hoàn ngồi trên chiếc xe đạp Ngôn Hi đeo, lắc lư, nghiêng ngả như người ta rước kiệu hoa trên ti vi.

Quả xe tồi tàn chạy lắc lư với vận tốc rùa bò, đi đến nửa đường thì gặp Tân Đạt Di. Anh chàng tỏ ra thích thú, hào hứng nghiên cứu một hồi. Ngôn Hi bực bội quay đầu, đâm thẳng vào Tân Đạt Di. Mặc dù quả xe tồi tàn nhưng vẫn có thể làm người ta bị thương. Ngôn Hi nhìn Tân Đạt Di với ánh mắt coi thường, lăn bánh xe vào ống quần anh chàng tạo thành một vết dài với vẻ đắc ý, sau đó điềm nhiên bỏ đi.

Cả quãng đường đi, mặt A Hoàn đỏ bừng, cô lấy tay che mặt, cố gắng để người khác không nhìn thấy mình. Đến cuối cùng, cô cũng cùng Ngôn Hi đi hết con đường đó, nhưng phải rất nhiều năm sau, Ngôn Hi mới ý thức được sự đồng hành này đáng quý biết nhường nào.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hữu Duyên Thiên Lí

Ông nội Ngôn Hi chuẩn bị xuất ngoại.

Lúc ăn tối, A Hoành nghe thấy ông nội có nhắc đến chuyện này. Trước tết, ông nội Ngôn Hi đã lo chuyện xin visa. Cấp trên cảm thấy một đời ông cụ gắn bó với quân đội, có nhiều đóng góp cho đất nước nên Bộ quốc phòng đương nhiên phải tạo điều kiện cho ông cụ đoàn tụ với gia đình con trai.

“Thế Ngôn Hi thì sao ạ?” A Hoành hỏi, nói xong mới cảm thấy mình đang rất sốt sắng.

Ông nội liếc cô một cái rồi cau mày, nói: “Thằng nhỏ đó sống chết không chịu đi. Từ đầu năm đến giờ, lão Ngôn cố gắng dỗ dành nó thế nào nó cũng không chịu. Máy ngày nay, hai ông cháu đang chiến tranh lạnh với nhau kia kìa.”

Lúc này, Tư Hoán đã buông bát đĩa xuống, không màng đến phép lịch sự trong bữa ăn, rời khỏi bàn ngay.

Tư Nhĩ nghĩ đến điều gì đó, lặng lẽ cúi đầu, cắn môi ngồi yên một chỗ.

Cụ Ôn “hừ” một tiếng rồi quát: “Lớn bằng ngần này rồi, không biết đầu óc để đi đâu nữa!”

A Hoành cảm thấy ngại ngùng, không biết câu này là ông nói cho ai nghe?

Cô ăn qua quýt xong bữa rồi quay về phòng, gọi điện thoại cho Tân Đạt Di.

“Đạt Di!” A Hoành mím môi.

“A Hoành hả, có chuyện gì vậy?” Đầu dây bên phía Đạt Di khá ồn ào.

“Tư Hoán, Ngôn Hi, đang ở đó hả?” Cô nghĩ một lát rồi hỏi anh chàng.

“Ừ, hai thằng đang cãi nhau... Oái oái, Ngôn Hi, mĩ nhân à, đừng giận, đừng đập máy chơi game của tôi, vừa mới mua đấy. Tư Hoán nói câu đó không có ý gì đâu!” Tân Đạt Di bỏ điện thoại xuống, can ngăn hai anh chàng. A Hoành ở đầu dây bên kia nghe được hết tình hình.

Quả không sai... Cô khẽ thở dài.

“Thôi, tớ cúp máy trước nhé, A Hoành, lát nữa tớ sẽ gọi lại cho cậu... Mẹ kiếp, Ôn Tư Hoán, cậu điên rồi đúng không...”

Đầu bên kia chỉ vọng lại tiếng “tút tut” của điện thoại.

A Hoành cúp máy rồi ngồi thừ trước bàn học, cô nhìn chồng sách vở xếp gọn gàng trên bàn, cầm cuốn nào lên cũng thấy các bảng biểu rõ ràng, sắc nét, nhưng lại khô như ngói khiến người ta không tài nào nuốt nổi.

Cô vừa đọc sách vừa cố gắng thở đều, nhưng chợt phát hiện ra, nhịp thở của cô có thể rối loạn bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, cô vẫn từ từ gục xuống bàn.

Cô không đủ thông minh, làm sao dám mơ tưởng hão huyền rằng có thể can thiệp vào cuộc sống của người khác?

Ai có thể không lưu luyến và không muốn giữ người đó ở lại?

Chỉ cần chịu được thì sẽ dứt ra được.

A Hoành thở dài rồi chậm rãi ngồi thẳng dậy, mở vở ngữ văn ra, bắt đầu đọc bài. Vẫn là chất giọng vùng sông nước Giang Nam dịu dàng như gió thoảng.

Không một ai nghe hiểu, như thế mới có thể yên tâm.

“Bài Hạng Tích huyền chí của Quy Hữu Quang, Hạng Tích Huyền, hay còn gọi là Nam Các Tử...” Cô cười, tay mân mê dòng chữ trên cuốn sách, đã đọc rất nhiều bài cổ văn, nhưng cô vẫn thích bài này nhất.

“Trong sân có cây tì bà, phu nhân ta trồng trước khi qua đời, nay đã tươi tốt um tùm.” A Hoành vừa đọc vừa nhắm nghiền mắt, từng câu từng chữ trong cuốn sách như đang uốn lượn, để lại dấu ấn trong lòng cô.

Đến khi mở mắt ra, cô thấy Tư Nhĩ đang đứng bên cạnh, chỉ cách vài bước chân. “A Hoành, cậu đang mơ mộng hão huyền gì vậy?” Tư Nhĩ mỉm cười hỏi, nhưng giọng điệu lại tỏ rõ vẻ lạnh lùng và mỉa mai.

A Hoành ngẩn đầu, đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Nhĩ Nhĩ, gió đêm lạnh lắm, người cậu không được khỏe, đừng ra gió chứ.” Nói rồi, cô bước đến đóng cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, vầng trăng lơ lửng trên ngọn cây, bóng cây đổ dài trên bậc cửa. Tư Nhĩ thản nhiên cất giọng mỉa mai: “Cậu biết tớ như thế nào, không phải giả vờ khách sáo thế đâu, vì nể cậu họ Ôn nên tớ mới khuyên một câu là đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa.”

Tư Nhĩ cười gằn rồi nói tiếp: “Có lẽ chỉ một thời gian nữa thôi tớ cũng đi rồi, đây là lời khuyên cuối cùng của tớ dành cho cậu.”

A Hoành sững sờ nhìn Tư Nhĩ. “Cảm ơn cậu.”

Bình thản như nước, dịu dàng, lịch sự.

Tư Nhĩ đóng cửa rồi cười khẩy. “Không biết cậu và Tư Hoán đang giờ trò gì, hai người đúng là từ một khuôn đúc mà ra.”

Đúng vậy, không biết là vì ai. Và người này không biết là vì cái gì, trước mặt và sau lưng người ta lại có hai thái độ hoàn toàn khác nhau.

A Hoàn chỉ biết đứng nhìn Tư Nhĩ bỏ đi.

Nửa đêm, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

“Ai đó?” Cô nửa tỉnh nửa mơ nhấc máy.

“Tư Hoán à? Cậu chuyển điện thoại sang phòng A Hoàn đi!” Đầu bên kia vang lên giọng nói gắt gỏng, trịnh thượng.

A Hoàn nhìn điện thoại hồi lâu rồi ngần ngừ đáp: “Ngôn Hi, em, Ôn Hoàn đây.”

“Ồ, anh nghe nhầm à? Là em thì đỡ phải chuyển!” Ngôn Hi nói khá nhanh.

A Hoàn chưa hết vẻ ngơ ngác. “Hả?”

“Ê, A Hoàn, anh hỏi em một chuyện, em trả lời thật nhé, không được nói dối đâu đấy, biết chưa?”

“Vâng.” A Hoàn gật đầu.

“Ông nội anh với mẹ Lý sang Mỹ, em có chịu sang nhà anh ở không?” Giọng Ngôn Hi có vẻ ngượng ngùng.

Người đi rồi, định tìm cô coi nhà ư? Ở đâu chẳng như nhau.

“Ok.” Cô dụi mắt, vừa ngáp vừa đáp, nhưng cô đã hiểu hàm ý của Ngôn Hi.

“Ông ơi, ông nghe rõ chưa, ông không phải lo lắng gì hết, ông với mẹ Lý đi rồi, cháu vẫn có cơm ăn như thường, trình độ nấu ăn của A Hoành khỏi phải bàn...” Giọng đối phương vô cùng phấn chấn.

“Rụp!” Ai đó đã cúp máy.

A Hoành cảm thấy mình như đang bị mộng du, vừa nhắm mắt vừa mò mẫm trong bóng đêm trở lại giường.

Sáng ra tỉnh dậy, A Hoành thầm nghĩ, đêm qua cô đã có giấc mơ lạ, Ngôn HI nhờ cô sang trông nhà hộ, và cô đã đồng ý. A Hoành bỗng nhiên đỏ bừng mặt, hắng giọng hai tiếng rồi cúi đầu ăn cháo.

Khi ngược mắt lên, cô thấy sắc mặt Tư Hoán khá hồng hào, từ lúc tỉnh dậy, lúm đồng tiền vẫn luôn ngự trên má anh. Tư Hoán không né tránh ánh mắt của cô như mọi lần mà nhìn cô, cười túm tùm vẻ đầy thiện chí.

A Hoành thấy hơi rùng mình, cô cúi xuống tiếp tục ăn cháo.

“A Hoành, bao giờ thì em thu dọn đồ đạc, anh sẽ giúp em.” Giọng Tư Hoán rất nhẹ nhàng, thân thiện.

Tay cô run lên, cháo nghẹn trong cổ họng.

Chẳng lẽ, cô lại bị trả về, sắp bị đuổi ra khỏi nhà ư?

“Tại sao?” A Hoành lí nhí hỏi.

“Tại sao là thế nào? Hôm qua, chẳng phải em đã hứa với Ngôn HI là sẽ chuyển nhà còn gì? Ông Ngôn cũng đành phải đồng ý rồi.” Tư Hoán cười vui vẻ, nói với cô.

Cụ Ôn trầm ngâm lên tiếng: “A Hoành, ông Ngôn cũng có nói với ông chuyện này. Đúng là Ngôn Hi không muốn sang bên kia, nhưng nhà lại không có ai nấu nướng, tìm giúp việc thì nó kén chọn, đúng lúc nó đã quen ăn cơm cháu nấu, cháu sang đó, ông Ngôn Soái cũng yên tâm. Ông thấy bình thường hai đứa chơi với nhau cũng thân, tình cảm hai nhà chúng ta xưa nay như ruột thịt. Thôi, chuyện này cứ quyết định như thế đi, ở bên đó không quen thì quay về cũng được.”

A Hoành chết đứng như trời trồng. Hôm qua không phải nằm mơ ư?

Nhưng tại sao thái độ của ông nội lại thay đổi nhanh như vậy? Hôm qua nghe giọng ông cứ như muốn Ngôn Hi đi ngay lập tức, hôm nay sao lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ thế nhỉ?

Thế nhưng bà Uẩn Nghi lại không chịu, bà cau mày, nói: “Không được cha ạ, A Hoành là con gái, ở cùng nhà với Ngôn Hi không tiện lắm!”

Cụ Ôn chăm chú nhìn A Hoành một lát rồi nói: “Chuyện này bác Ngôn đã đích thân nói với cha.”

“Cha, con biết, nhưng trước lúc xa nhà, anh An Quốc đã nói với con rằng anh ấy không đồng ý...” Bà Uẩn Nghi bắt đầu sốt sắng.

Cụ Ôn liền nghiêm mặt cắt lời con dâu: “Bao năm về trước, nếu không có ông Ngôn Soái thì trong đợt sóng gió đó, cả nhà mình đã lao đao hết rồi! Không có ông Ngôn, nhà họ Ôn đâu có ngày hôm nay!”

“Nhưng mà...” Bà Uẩn Nghi đưa mắt nhìn Tư Nhĩ. Tư Nhĩ lại nhìn sang Tư Hoán.

Tư Hoán chớp mắt với cô, cô hiểu ý, vẻ u ám trên khuôn mặt biến mất, miệng nở nụ cười khá thoải mái.

Cô... sẽ không phải xa nhà nữa...

“Huống chi năm xưa, cha bị bao vây, chính ông Ngôn Soái đã dẫn đầu đoàn người ra cứu cha! Hai vụ này thôi đã đủ khiến nhà họ Ôn chúng ta mắc nợ họ cả đời rồi.” Giọng ông cụ rất bình tĩnh, quyết đoán khiến bà Uân Nghi không thể phản bác điều gì.

“Ông ơi, cháu sẽ sang.” A Hoàn nghĩ chuyện nhỏ nhặt như vậy, không cần phải căng thẳng làm gì.

Thế nhưng, sự thật sau này đã chứng minh rằng cô quá ngờ nghệch...

Ngày ông Ngôn Soái và chú Lý ra nước ngoài, cô cũng được hộ tống sang nhà họ Ngôn.

“Ngôn Hi, tôi giao A Hoàn cho cậu đấy, nhớ nương tay nhé...” Tư Hoán xách túi đồ, định nói gì nữa nhưng lại thôi.

Ngôn Hi đón lấy túi đồ rồi đá anh chàng một cú. “Người và đồ đặc đều đã sang đủ rồi, cậu phản đi được rồi đấy!” Rồi anh chàng đóng sầm cửa lại.

“Hừ! Tưởng tôi là kẻ chuyên ngược đãi người khác đấy hả!” Ngôn Hi trợn trừng mắt rồi nghiêng răng ken két, sau đó quay lại nhìn A Hoàn, cười tươi như hoa.

A Hoàn sờn hết gai ốc, lùi ra sau một bước, nói: “Ngôn Hi, cứ để về mặt bình thường, là được rồi.”

Ngôn Hi trề môi, nói: “Bản thiếu gia đáng ghét như thế sao? Hồi nhỏ anh được cả khu công nhận là baby dễ thương đó...”

A Hoàn không nói gì, hồi nhỏ em cũng đâu có kém.

“Đi thôi, vào phòng em xem xem.” Ngôn Hi đút tay vào túi quần rồi lại mỉm cười rất hào hứng. “Anh đã sắp xếp khá kì công đấy, cho người mua ít đồ đặc nữa là xong.”

Đó là căn phòng cách lối đi khá xa và cách phòng Ngôn Hi hai phòng ngủ dành cho khách. Tuy nhiên, do vị trí của nhà họ Ôn và nhà họ Ngôn khác nhau nên căn phòng mà Ngôn Hi chọn cho A Hoàn quanh năm tràn ngập ánh nắng.

“A Hoàn, em thích nắng mà.” Anh đẩy cửa ra, nói bằng giọng khẳng định.

A Hoàn sững lại, cô những tưởng, mọi người đều nghĩ cô thích bóng tối, vì ở nhà họ Ôn, cô chọn căn phòng có nhiều bóng cây nhất. Cô tưởng mình đã che được mắt mọi người, thế nhưng dáng vẻ sợ hãi của cô khi bước vào hầm rượu tối tăm hôm đó đã được một người ghi nhớ.

"Em thích gam màu lạnh như màu đen, màu trắng, ghét gam màu nắng như màu đỏ, màu hồng, ngược hẳn với anh." Ngôn Hi nheo mắt cười.

Tủ sách màu đen, tủ quần áo màu trắng, tường màu kem, mùi gỗ mới thoang thoảng, gam màu dịu mắt và không khoa trương.

A Hoàn ngẩng đầu chăm chú nhìn các bức vẽ trên tường.

Ngôn Hi nhìn theo, hắng giọng rồi lẩm bẩm: "Sorry, sở thích cá nhân thôi, ngứa tay nên không kìm được. Em xài tạm vậy."

A Hoàn vừa cười vừa nhìn Ngôn Hi, mũi hơi nhăn lại. "Đẹp mà."

Ngôn Hi phì cười, vỗ đầu A Hoàn, nói: "Ngố quá, cái gì cũng chỉ biết nói là đẹp."

A Hoàn ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi lại trịnh trọng nói: "Cám ơn anh."

Đôi mắt to tròn của Ngôn Hi chớp chớp, rồi anh chàng cười thầm, nói bằng giọng rất trẻ con: "Anh còn tưởng em se bức vì bị anh kéo từ nhà họ Ôn về đây."

"Anh là Ngôn Hi, ai dám bực?" A Hoàn nhẹ giọng đáp.

"Chẳng biết điều gì cả, không dám nói thật à?" Ngôn Hi nhướn mày rồi đưa tay che ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào. Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại cười, trêu: "Haizz, em là A Hoàn thì làm sao mà nói dối được."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Phong Lưu Bị Ghét

Đêm trước hôm cụ Ngôn lên đường, ông và A Hoàn đã nói chuyện với nhau, lúc ra ngoài, sắc mặt hai ông cháu đều khá lạ.

Ngày hôm sau, khi Ngôn Hi và nhà họ Ôn tiễn cụ Ngôn và chú Lý ra sân bay, chú Lý run rẩy cầm tay Ngôn Hi, mắt đỏ hoe, chỉ sợ cậu cháu yêu quý của mình không tự chăm sóc được bản thân. Trong khi đó, ông cụ không hề tỏ ra lưu luyến với cậu cháu đích tôn mà chỉ nhìn A Hoàn, định nói gì đó xong lại thôi.

Tư Nhĩ đứng ở đằng xa, nhìn cụ Ngôn và A Hoàn, vẻ mĩa mai lộ rõ trong nụ cười.

A Hoàn sực sật, bước đến nói nhỏ: “Ông ơi, ông cứ yên tâm.”

Mắt ông cụ chợt sáng lên, nở nụ cười ấm áp, vẫy tay chào tạm biệt mọi người rồi cùng chú Lý đi vào.

“A Hoàn, em với ông có gì giấu anh à?” Ngôn Hi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

A Hoàn im lặng hồi lâu rồi cúi đầu đáp: “Bí mật, không nói được.”

Câu trả lời của A Hoàn càng khiến Ngôn Hi tò mò hơn, trên đường về nhà, anh tìm đủ mọi cách dò la thông tin nhưng A Hoàn cứ nhắm mắt, vờ như không nghe thấy.

Tư Hoán cười, nhìn Ngôn Hi rồi vỗ vai anh chàng. “Cậu đừng hao công tổn trí nữa.” Mọi người trên xe đều nhìn anh với vẻ hào hứng khiến anh mất cả hứng, đành đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bất ngờ Ngôn Hi lay vai A Hoành. “A Hoành, em nhìn kìa, lối vào đường quốc lộ G-H, hồi đến Bắc Kinh em nhìn thấy rồi đúng không, vừa sửa xong, biển báo đẹp quá, màu sơn phối rất đẹp.”

A Hoành cười tủm tỉm, cô chăm chú nhìn vẻ cao hứng của Ngôn Hi, nghe anh nổ một tràng về vấn đề phối màu.

“Anh Ngôn Hi, anh biết nhiều thứ nhỉ?” Tư Nhĩ đùa, giọng không lạnh lùng cũng không vồn vã.

Ngôn Hi khựng lại vẻ ngượng ngùng rồi im bật, không nói không rằng với ai nữa.

Tư Hoán khẽ thở dài.

Từ nhỏ, Ngôn Hi và Nhĩ Nhĩ đã như thế. Nhĩ Nhĩ nói gì với Ngôn Hi cũng kèm theo vẻ mỉa mai, chế giễu, còn Ngôn Hi thì luôn tỏ ra nhường nhịn, e dè trước Nhĩ Nhĩ.

Bình thường, hai người không tiếp xúc, không thân mật, thậm chí cũng rất ít khi nói chuyện với nhau. Tuy nhiên, mỗi lần Nhĩ Nhĩ bị đám con trai trong khu bắt nạt, Tư Hoán chạy đến giải cứu thì luôn nhìn thấy mặt mũi Ngôn Hi tím bầm, lạng lẽ đứng bên cạnh chớp đôi mắt to tròn nhìn Nhĩ Nhĩ khóc, thỉnh thoảng còn đưa khăn giấy cho cô bé lau nước mắt.

Anh rất thắc mắc và cũng thấy rất tiếc, em gái mình bị bắt nạt mà lần nào người đứng ra giải vây cũng đều là Ngôn Hi, cho dù quan hệ hai nhà thân thiết như thế nào đi chăng nữa thì cũng khiến lòng tự trọng của một kẻ làm anh trai như anh bị tổn thương.

Chỉ tiếc là Nhĩ Nhĩ dường như không hề thích Ngôn Hi, cô nói mỗi lần buồn chán, bên cạnh lúc nào cũng thấy có mặt anh chàng.

Trẻ con không có trí nhớ dai, lại hiểu lầm rằng người này chính là kẻ đã bắt nạt mình nên có ấn tượng xấu. Cộng với tác phong ngày thường của Ngôn Hi nên bất luận anh chàng có giải thích thế nào, Nhĩ Nhĩ vẫn hạ quyết tâm ghét Ngôn Hi suốt đời.

Dạo này A Hoành gặp một vài chuyện rắc rối, vấn đề nằm ở chỗ cô chưa bao giờ gặp người nào phiền toái như thế. Uống sữa chỉ uống sữa sô cô la, nhưng mùi sô cô la không được át mùi sữa. Rán trứng ốp lết chỉ được rán lòng đào, lòng đỏ phải nằm ở giữa. Xem ti vi một mình phải chiếm cả cái xô pha, người khác không được ngồi gần. Sữa tắm buộc phải là sữa tắm Kim Thủy dành cho trẻ sơ sinh, các loại khác đều không dùng - trừ phi bạn muốn nhìn thấy anh ta dị ứng nổi mẩn khắp người. Khi anh ta vẽ tranh, chơi game, bạn phải đứng cách anh ta mười bước trở lên, nhưng nếu anh ta muốn bạn xuất hiện thì trong vòng ba giây, bạn phải có mặt, nếu không sẽ bị ánh mắt ai oán kia giày vò cho đến chết.

Giặt quần áo phải sạch sẽ, phải được treo gọn gàng như ở các shop, và quan trọng nhất là mùi thơm phải thoang thoảng, quyến rũ...

Và thế là A Hoành suốt này phải đầu tắt mặt tối.

“Chắc chắc, bạn Ngôn HI à, bạn không phải là hồ ly tinh chuyên hút máu người đó chứ?” Trần Quyện trêu.

“Có hút máu cũng chỉ hút máu của gay thôi.” Ngôn Hi tỏ vẻ vô tội.

Trần Quyện cười lúng liếng rồi ghé sát vào Ngôn Hi. “Come on baby, cậu cứ hút thoải mái đi, tôi không ngại đâu.”

Tân Đạt Di ném ngay cuốn vở vật lý vào mặt anh chàng. “Mẹ kiếp, nếu Ngôn Hi là hồ ly tinh thì cậu chính là xà tinh ngàn năm, mông lép ngược lép

mà cũng bày đặt làm trò!”

Trần Quyên vợ lấy cuốn sách, ném ngược trở lại, trúng ngay giữa trán Tân Đạt Di, rồi anh chàng nheo mắt, nói: “Cậu là dạng khi đầu chó chưa tiến hóa hết, chui vào đây đòi làm vợ người hả?”

Hồ ly, mãng xà, khi đầu chó...

“Định mở vườn bách thú hả?” A Hoành ngáp dài, uể oải nói. Nửa đêm hôm qua, Ngôn Hi chơi game xong còn gào la kêu đói với khát khiến cô đang ngủ phải bò dậy nướng bánh mì, đun sữa, thế nên hôm nay mới uể oải như vậy.

“Không được, còn thiếu một thứ nữa.” Ngôn Hi nghiêm mặt nói.

“Gì cơ” A Hoành dụi mắt.

“Cộng thêm một con rùa vùng Giang Nam nói lắp nữa là đủ.” Ngôn hi cười để lộ hàm răng trắng muốt.

A Hoành chỉ muốn nổi trận lôi đình.

“A Hoành, chắc chắn là thằng cha Ngôn Hi nghĩ cậu dễ bắt nạt đó mà.” Trần Quyên cười ranh mãnh.

A Hoành nghĩ bụng, đến Trần Quyên cũng nhận ra điều này ư?

“Cám ơn cậu đã có lời khen.” A Hoành mỉm cười hiền lành rồi lại cúi xuống tiếp tục làm bài.

“A Hoành, sao tớ cứ có cảm giác cậu không thích tớ lắm nhỉ?” Trần Quyên thắc mắc. “Tớ làm phật ý cậu à?”

A Hoành dừng bút, ngẩng lên mỉm cười, đáp: “Không.”

“Dù gì bọn mình cũng ngồi cùng bàn, cậu xa cách tớ như thế e là không hay lắm.” Trần Quyên nghiêng người sang bên trái, mười ngón tay đang vào nhau, đôi môi đỏ khê mấp máy.

A Hoành sừng sốt đáp: “Cậu biết tớ mà, ăn nói vụng về, bình thường, nói chuyện...”

Trần Quyên liền cười duyên ngắt lời cô: “Đây không phải cái cố.”

A Hoành không thể nói cho Trần Quyên biết trực giác mách bảo cô rằng, anh ta không phải là mẫu người lương thiện nên cô xin được phép ghét một cách danh chính ngôn thuận...

“Cậu biết đấy, tớ rất ít bạn. Tụi con gái ghen tị với tớ...” Trần Quyên bất ngờ túm lấy cánh tay phải của A Hoành, mắt ngân ngấn nước rồi liếc xéo sang Tân Đạt Di. “Còn bọn con trai thì luôn có những hành động vô lễ với tớ.”

A Hoành không biết phải nói gì, xem ra anh chàng này đã tự đánh giá mình quá cao.

A Hoành nhìn cánh cửa phòng Ngôn Hi đang đóng chặt, đưa tay day day đầu mày mà không biết phải làm thế nào.

Đạt Di đến đây từ sớm, hai gã ngồi lì trong phòng không chịu mở cửa, bộ dạng rất lén lút, không biết đang giở trò gì.

A Hoành quyết định gõ cửa.

Không có phản ứng gì.

Lần thứ mười rồi.

A Hoành rất thắc mắc, từ lúc cô bắt đầu nấu cơm tối đến khi món cháo đậu xanh trong bếp nguội lạnh, gần hai tiếng đồng hồ mà hai gã này không

có động tĩnh gì. Cô quyết định đẩy cửa ra. May mà cửa không khóa.

“Á á á á á!”

“Ớ ớ ớ ớ ớ!”

Hai gã hét lớn, một gã giọng ồm, một gã giọng cao.

A Hoành giật bắn mình, cô vội thò đầu vào xem, trong phòng mở DVD, hai anh chàng đang ngồi dưới đất, nhìn thấy cô xuất hiện, có vẻ như bị kích động mạnh, hét to hơn cả gà mái nhảy ổ.

“Đừng xem, đừng xem!” Tân Đạt Di bật dậy, dang hai tay chặn trước màn hình ti vi, mắt trợn trừng, đỏ mặt tía tai.

A Hoành sững sờ nhìn bắp đùi trắng ngần của phụ nữ lấp ló sau khe hở của màn hình ti vi đang bị Tân Đạt Di che lại.

Một chiếc gối ôm bất ngờ bay tới.

“Đồ lưu manh!” Ngôn Hi đứng ở phía xa, mặt đỏ bừng, mắt trợn trừng, may mà nước bọt chưa bắn vào mặt cô. Ngay sau đó, cái thứ hai, cái thứ ba lại vun vút phi tới giữa tiếng rên rỉ rõ mồn một của đôi trai gái trên màn hình ti vi.

A Hoành nở nụ cười gượng nhìn Ngôn Hi rồi quay ra đóng cửa lại. Đi được hai bước, cô quay đầu, mở cửa ra lại tiếp tục nghe thấy tiếng hét.

“Em chỉ muốn hỏi, bao giờ, hai người ăn cơm. Cứ tiếp tục đi, em không vội.”

Sau đó, trong lúc ăn tối, Tân Đạt Di ấp úng thanh minh: “A Hoành, cậu đừng hiểu lầm, đây là lần đầu tiên bọn tớ...”

Lần đầu tiên xem phim sex hay lần đầu tiên tập thể công khai truyền bá phim ảnh đồi trụy?

A Hoành chỉ cười mà không nói gì, nhưng sắc mặt lại hăm hăm.

“Lưu manh!” Ngôn Hi bê chiếc bát sứ trắng rồi cúi đầu húp cháo, chỉ để lộ đôi mắt to tròn ăm ứ, vô tội, kèm theo một chút châm chọc và giảo hoạt.

A Hoành liền đặt bát xuống, nói từng từ: “Em làm sao cơ, lưu manh hả?”

“Tức thật rồi đấy, tức thật rồi đấy!” Tân Đạt Di rung mình rồi thì thầm vào tai Ngôn Hi.

“Vớ vẩn, cậu còn phải báo cáo với tôi nữa hả!” Ngôn Hi nhướn mày, lấy tay che miệng rồi khẽ cười.

“Làm sao đây?” Tân Đạt Di gãi đầu vẻ khó xử.

“Hay là cậu xin lỗi A Hoành đi.” Ngôn Hi vân vê cằm, trầm tư suy nghĩ.

“Tại sao lại là tôi chứ?” Tân Đạt Di cau, vươn nửa người sang chỗ Ngôn Hi.

“Hứ! Đồ của cậu, chẳng lẽ lại bắt tôi phải chịu trận ư?” Ngôn Hi hùng hổ đáp.

“Xí! Nếu cậu không thích xem đồ Nghệ thì lão tử tôi đâu phải lén lén lút lút mang đến?” Tân Đạt Di sắp nổi cơn điên.

“Tôi không biết, đồ cậu mang đến thì cậu phải chịu trách nhiệm.” Ngôn Hi xòe tay ra, nhắm mắt giả vờ lơ đãng.

A Hoành cúi đầu, vai run lên bần bật, bàn tay cầm đũa cũng run lẩy bẩy.

“A... A Hoành, cậu đừng khóc, ờ, tớ không cố tình mang cái đó đến đâu, cậu đừng giận.” Tân Đạt Di nuốt nước miếng rồi lí nhí xin lỗi. “Tất cả là tại tớ, cậu đừng khóc nữa, tớ chưa bao giờ nhìn thấy con gái khóc cả, tớ rất sợ... Oái, Ngôn Hi, cậu dám giẫm vào chân tôi hả?”

“Ờ, đúng rồi đấy, A Hoành, tất cả đều là tại thằng mợ này. Đúng là lớn bằng ngần này rồi mà chẳng biết không gì cả! Tại sao lại làm những chuyện tày trời, tầm thường, mất tư cách đội thiếu niên tiên phong như thế! Để anh tấn cho nó một trận!” Ngôn Hi vừa cười lấy lòng vừa ra sức giẫm lên chân Tân Đạt Di.

A Hoành nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, hai má đỏ bừng, cố nhịn cười.

May không phải là khóc. Tân Đạt Di thở phào rồi nghiêng răng ken két quát: “A Hoành!”

“Sorry, không phải tớ, cố tình cười.” A Hoành cảm thấy thoải mái vô cùng.

“Á! Con rùa chết tiệt này!” Ngôn Hi giận dữ giả vờ cốc đầu A Hoành, nhưng khi bàn tay hạ xuống lại là một cái xoa thật nhẹ.

“Hừ, đáng ghét thật, tưởng cậu giận thật cơ.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Vô Phúc Vô Phần

Ngôn Hi thích nhạc Visual Kei - một dòng nhạc Rock của Nhật Bản, A Hoàn không hề cảm thấy bất ngờ về điều này. Cô biết rõ, anh có một trái tim nhạy cảm và bao la, đủ để chứa đựng sự thay đổi tuyệt vời nhất của âm nhạc, đón nhận sự biến đổi kì dị nhất về mặt tạo hình. Sa đoạ, ồn ào, mê hoặc là đánh giá của cô đối với những gì mà nhạc Rock có thể mang lại.

Ngôn Hi là người thôn minh, anh có thể bắt chước rất chuẩn mọi động tác cũng như nét mặt, giọng hát của ca sĩ nhạc Rock. Có thể nói, anh cũng là một người khá chung thủy trong gu thưởng thức âm nhạc, Sleepless là ban nhạc mà anh thích và nghe nhiều nhất. Anh yêu ban nhạc này đến phát cuồng, hay nói cách khác là yêu Ice - ca sĩ hát chính đến phát cuồng."

A Hoàn từng có lần xem video buổi live show của Ice mà Ngôn Hi quay lại, và thấy chẳng có gì đặc biệt. Anh chàng Ice có đôi mắt quá trong, những lúc tâm hồn treo ngược cành cây, ánh mắt đó luôn mang theo vẻ khinh miệt đối với người đời, còn những lúc nhiệt tình thì ánh mắt đó lại rực lửa như muốn đốt cháy người ta.

Cô xem anh chàng đó biểu diễn trên sân khấu mà phát sợ. Rồi cô thực sự hãi hùng khi phát hiện ra rằng, Ngôn Hi đã bắt chước ánh mắt của anh chàng đó và giống một cách kinh khủng. Điều này khiến cô có một ảo giác là nếu cho Ngôn Hi cơ hội, anh sẽ buông thả mình để trải nghiệm này, dù không biết rõ nhưng cô vẫn có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng, một người có cuộc sống bình an sẽ không thể nào có được.

Chính vì thế, khi Trần Quyên cười cười, đưa một tờ rơi cho Ngôn Hi, A Hoàn khẽ cau mày lại.

"Cái gì vậy?" Ngôn Hi thắc mắc.

Trần Quyên liền cười. "Hồi trước tớ thấy Tư Hoán bảo cậu rất thích nhạc Visual Kei. Hôm nay đi học có người phát tờ rơi, hình như là một ban nhạc Visual mà công ty C chuẩn bị lăng xê đang tuyển chọn ca sĩ chính. Cậu đi thử xem."

Công ty C là công ty lăng xê ngôi sao nổi tiếng trong nước, hầu hết các ban nhạc nổi tiếng đều do họ PR.

Ngôn Hi sững lại, một lúc sau mới cười thầm. "Hơ hơ, nếu bản thiếu gia được vào showbiz thì chắc là sau này sẽ tôn thờ tôi đây làm thần tượng nhỉ?"

Trần Quyên nhướn mày, nghiêm mặt đáp: "Ngôn Hi, tớ không nói đùa đâu."

Ngôn Hi nói: "Ai đùa với cậu? Kể cả có đùa thì sao tớ dám lấy hình ảnh thần tượng của mình ra đùa với cậu được? Xí!"

"Ngôn Hi, tôi nhớ hình như hai năm trước cậu có đòi sang Nhật gặp thần tượng của mình cơ mà." Tân Đạt Di xen vào.

"Biết làm sao được, ông già tôi bảo nếu bước sang đó một bước là đoạn tuyệt quan hệ với tôi ngay, đặc biệt là mối quan hệ tiền bạc." Ngôn Hi lắc đầu than thở.

"Thôi đừng cảm ràm nữa, tớ có quen mấy ban nhạc, nếu cậu thích đi, tớ sẽ nhờ bọn họ tập với cậu." Trần Quyên cắt lời Ngôn Hi.

"Đi chứ sao không!" Ngôn Hi cười.

A Hoành ngồi bên cạnh không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng thấy hơi bức. Cô chỉ mong Ngôn Hi coi đây là chuyện đùa, nói rồi cho qua mà thôi. Nhưng sau khi tan học, Ngôn Hi chốt cửa ngồi trong phòng, tắt đèn, một mình tập trung xem lại video live show của Ice, lúc đi ra, chỉ nói với cô một câu: “A Hoành, anh muốn thử xem thế nào.”

A Hoành chỉ lặng lẽ gật đầu. Cô không biết tại sao Trần Quyện lại quan tâm đến chuyện của Ngôn Hi như thế, nhưng mấy người mà anh chàng này tìm đều là sinh viên trường nghệ thuật, hiểu rất rõ về nhạc Rock. Trống, guitar, organ... đều đủ cả.

“Lần này chơi thật đấy hả?” Tân Đạt Di tặc lưỡi với A Hoành.

“Ừ, hôm qua, Ngôn Hi đăng kí rồi.” A Hoành đáp, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo Trần Quyện, anh chàng đang đứng trên góc độ chuyên nghiệp để nhận xét rất khắt khe về giọng hát của Ngôn Hi.

A Hoành còn nhớ Tư Hoán từng ca ngợi về tài năng âm nhạc của Trần Quyện. Mà mẹ cũng nói rằng hồi nhỏ Ngôn Hi từng học piano với bà, cả một năm trời mới chơi được một bản nhạc ngắn. Ông trời ban tặng cho anh đôi bàn tay chơi piano nhưng sức cảm thụ âm nhạc của anh lại kém không thể tưởng tượng. Tại sao Trần Quyện lại chọn Ngôn Hi chứ?

Rõ ràng Trần Quyện đã nhắm Ngôn Hi từ trước, hoặc ngay từ đầu mục tiêu của cậu ta chính là Ngôn Hi. Thậm chí A Hoành còn ảo giác rằng, anh chàng đang tìm đủ mọi cách để kéo Ngôn Hi vào con đường này, những cái cố như sở thích của Ngôn Hi, tình bạn... gì gì đó đều quá hơi hợt. Với sự nhạy cảm của mình, đáng lẽ Ngôn Hi phải nhận ra điều này mới đúng, nhưng có vẻ anh đã thực sự chìm đắm vào cơn mê loạn này rồi.

Và rõ ràng Trần Quyện biết được điểm yếu này trong tính cách của Ngôn Hi. Cậu ta rất hiểu con người Ngôn Hi, đây là điều vượt quá những suy nghĩ của A Hoành, và điều này cũng thật đáng sợ vì ngay từ đầu, cô đã

không hiểu được mục đích của anh chàng quái dị này. Từ việc anh chàng thích ăn mặc như con gái, không bao giờ nhắc đến những chuyện trong quá khứ tới việc Tư Hoán kịch liệt bài xích chuyện anh chàng tiếp cận với Ngôn Hi, tất cả đều mờ ám, khó hiểu.

“Câu này nhịp 6/8, la trưởng, phần đầu cao, phần cuối thấp, hát sai rồi.” Trần Quyên cau mày, chỉ vào bản nhạc.

“Sao lại sai?” Ngôn Hi mở to mắt nhìn bản nhạc, nét mặt ngây thơ, ngỡ ngàng.

A Hoành thôi không suy nghĩ nữa, bước vào bếp, chuẩn bị mấy li nước hoa quả.

“Trần Quyên, cảm ơn cậu nhé.” A Hoành giơ li nước hoa quả ra, mỉm cười, ngắt lời giáo huấn của cậu ta.

“A Hoành...” Ngôn Hi nhìn A Hoành bằng ánh mắt tội nghiệp rồi đưa tay ra chờ li nước hoa quả, bộ dạng rất giống con Thệt Kho Tộ đang kêu la đòi ăn.

“Tự lấy đi.” A Hoành quay đi, kéo Tân Đạt Di ra ngoài. Cô muốn để Ngôn Hi được hoàn toàn tự do.

Không nên nuôi tiếc, không nên nuôi tiếc...

Buổi thi lựa chọn nhân tài diễn ra vào trung tuần tháng Bảy, trong khi thi cuối kì rơi vào đầu tháng Bảy. Tư Hoán đương nhiên không cho phép Ngôn Hi chảnh mảng trong việc học hành. Tư Nhĩ vừa thi cử xong xuôi, anh liền đóng đô ở nhà Ngôn Hi, ngày ngày chủ động phụ đạo bài vở cho anh chàng.

Trần Quyên luôn tỏ ra không thèm để mắt tới hành động của Tư Hoán, giống như biết trước anh chàng sẽ như vậy nên cũng biết điều, đợi sau kì thi cuối kì mới tiếp tục tập luyện.

“A Hoàn, em...” Tư Hoán ngập ngừng định nói gì đó với A Hoàn rồi lại thôi.

A Hoàn biết Tư Hoán định nói gì. Anh muốn hỏi tại sao không ngăn cản Ngôn Hi? Mọi người đều cảm thấy không ổn, cho rằng Ngôn Hi sướng quá nên rừng mờ, bày đặt ôm mộng ca sĩ. Với thân phận, quyền thế và địa vị của anh chàng, muốn gì mà chẳng được, sao phải như vậy? Hay là Tư Hoán cho rằng, Ngôn Hi chỉ nên là một người thanh cao không nhiễm bụi trần, trong trắng như tuyết và được người ta nâng niu trong lòng bàn tay? Cho dù cô cũng luôn... mong mỗi như thế.

Tuy nhiên, Ngôn Hi là một người độc lập, tự do, là Ngôn Hi của Ngôn Hi chứ không phải Ngôn Hi của Tư Hoán càng không phải Ngôn Hi của A Hoàn. Chỉ khi anh chàng cam tâm tình nguyện thuộc về ai đó thì mới có khả năng bị ràng buộc mà vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Tuy nhiên, cô vốn là người chậm chạp, cổ hủ, trước khi người này xuất hiện, làm sao cô có thể duy trì được sự bình an, vui vẻ cho anh?

Không được quá nhiều, cũng không được quá ít, vấn đề này thực sự khiến người ta đau đầu.

Cuối cùng, kì thi cuối kì cũng kết thúc, kì nghỉ chính thức bắt đầu. Nhà họ Ngôn trở thành căn cứ địa, Tân Đạt Di cả ngày rúc ở đây ăn uống, hoàn toàn thoát khỏi sự quản lí của gia đình.

Ngày ngày Ngôn Hi hành hạ đôi tai của mọi người. Tư Hoán là người điềm đạm, chỉ ở lì trên tầng không chịu xuống. Tân Đạt Di thì chẳng buồn quan tâm, Ngôn Hi hể mở miệng là cậu chàng lại bịt chặt tai lại, kêu oai oái tỏ vẻ đau khổ. Còn Kho Tộ thì cao hứng lượn đi lượn lại trên đầu chủ nhân và la lối om xòm: “Thịt Kho Tộ, Thịt Kho Tộ, không biết nói gì, không biết nói gì.”

Ngôn Hi bực lắm, tổng ngay chú chim ra ngoài.

Một ngày trước khi diễn ra cuộc thi tuyển, đến A Hoàn cũng cảm thấy Trần Quyên đã bị hành hạ đến mức chỉ còn thoi thóp thì Ngôn Hi mới hát được đúng giọng, cộng với ngôn ngữ cơ thể của anh, mọi người mới bắt đầu cảm thấy mà biểu diễn cũng có chút cuốn hút.

“A Hoàn.” Ngôn Hi nhìn A Hoàn, anh đang đón chờ lời khen ngợi từ cô.

A Hoàn liếm môi, không nhìn Ngôn Hi mà chỉ nói: "Ngày mai, phải mang nước, viên ngậm."

Ngôn Hi hít sâu một hơi, mắt vẫn nhìn A Hoàn trân trân.

Tân Đạt Di nhìn hai người, thấy bầu không khí ngượng ngùng thì cũng tự giác im bật.

Trần Quyên đứng bên cạnh chỉ cười, mắt liếc lúng liếng.

Tư Hoán đứng trên tầng hai, chống cùi trở lên thành lan can, cười nói: "A Hoàn, chuẩn bị ít sườn nhé!"

A Hoàn mỉm cười, gật đầu, nói: "Vâng."

Sáu giờ sáng hôm sau, Trần Quyên đến, nói là đưa Ngôn Hi đi trang điểm, để đảm A Hoàn đến điểm thi trước. Công ty C đã thuê Học viện Sân khấu Điện ảnh của thành phố làm hội trường và tuyên truyền rất rầm rộ, tạo cảm giác như chỉ trong một đêm, tiếng tăm của họ sẽ nổi như cồn.

Lúc A Hoàn, Tân Đạt Di và Tư Hoán đến nơi thì chỉ thấy người đông như kiến, ngồi chen chúc ở phía dưới, thậm chí ngoài hành lang còn rải đầy túi nilon làm chỗ ngồi. Nghe mọi người xung quanh bàn tán, hình như các ứng cử viên đã được xếp số báo danh, lúc này đang chuẩn bị sau cánh gà.

Đám A Hoàn đoán đông thế này, chui ra sân khấu cũng chưa chắc đã nhìn thấy Ngôn Hi, có khi còn làm anh chàng cảm thấy áp lực, nên bọn họ liền tìm chỗ ngồi ở lối đi gần hàng ghế phía trên để đợi.

Nói thật là A Hoàn không thích con trai trang điểm quá cầu kì, nếu tướng mạo không có gì nổi bật thì sau khi trang điểm trông còn kinh khủng hơn, như mấy người trước mặt này. Nhìn nét mặt của mọi người, ngoài họ hàng, bạn bè của ứng cử viên, những người còn lại đều nhăn hết cả mặt.

A Hoàn bắt đầu cảm thấy đau đầu, cô biết Ngôn Hi đẹp trai, nhưng cũng lo với bản tính lốt phốt, ngông cuồng của anh, không biết tạo hình sẽ như thế nào.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 31 (Tt)

Tiếng nhạc Rock trên sân khấu vô cùng đỉnh tai nhức óc, bọn họ ngồi ở hàng ghế đầu, Tư Hoán, Tân Đạt Di không chịu được tiếng ồn đành bịt chặt tai lại, còn A Hoành thì chỉ nhìn theo ánh đèn lấp lánh đủ màu trên sân khấu, nét mặt trầm tĩnh, dịu dàng.

Sau đó cũng có mấy ứng cử viên đáng dấp, tướng mạo ổn, có giọng hát hay xuất hiện, khán giả cổ vũ nhiệt tình. Nhưng so với Ngôn Hi... A Hoành khẽ thở dài rồi nhắm nghiền mắt lại.

Kết cục đã rõ ràng.

Cô chỉ có thể như vậy ư?

Thực sự... không cam tâm.

Đến khi cô mở mắt ra, Ngôn Hi đã xuất hiện trên sân khấu. Khán giả cổ vũ cuồng nhiệt, tiếng huýt sáo nổi lên khắp nơi, còn cô thì đặt tay lên đầu gối, bên tai văng vẳng những âm thanh ồn ào.

Ngôn Hi lặng lẽ đứng ở một góc, khuôn mặt không còn quen thuộc như ngày thường nữa mà được trang điểm rất cầu kì, A Hoành thấy rất giống Ice trong chương trình live show của anh ta, giống đến hải hùng.

Chiếc áo choàng đỏ chói, thân hình mảnh dẻ, chiếc áo sơ mi trắng muốt, để hở ba khuy trên, làn da trắng ngần. Bím tóc nhỏ sau gáy, chiếc nơ màu đỏ, mái tóc đen tuyền, ánh mắt trong veo.

A Hoành thấy dạ dày đau nhói, lòng bàn tay đã ướt sũng mồ hôi. Cô còn nhớ Ngôn Hi từng nói với cô rằng, từ đầu năm 1998, Ice đã nhảy từ tầng ba mươi xuống tự vẫn vì sức ép quá lớn. Chẳng phải Ngôn Hi không muốn sang Nhật xem live show của Ice, mà do người đó đã về nơi chín suối.

Cô còn nhớ hồi nhỏ, có cụ bà hàng xóm nói rằng, đàn ông mà tướng mạo như con gái thì vô phúc, đoản thọ, rất dễ “hồng nhan bạc mệnh”. Cô còn nhớ, trước khi ra nước ngoài, ông Ngôn nước mắt lưng tròng nói với cô rằng, bất luận thế nào, cô cũng phải giúp đỡ Ngôn Hi khỏe mạnh, bình an.

Cô không hiểu, cô lựa chọn cách tin vào tất cả mọi lời đồn, nhưng lại vì niềm khát vọng của Ngôn Hi mà ngần ngại không dám quyết.

Ánh đèn sân khấu bất ngờ vụt tắt, khán giả ngồi dưới khán đài xôn xao hẳn lên. Sau đó, chỉ có một ánh đèn chùm rơi vào khu vực sân khấu. Một anh chàng khác được trang điểm rất đẹp đang đứng ở đó.

Chính là Trần Quyên. Cậu ta khẽ búng tay, nhạc bắt đầu nổi lên, chính là ca khúc Fleeting time mà Ngôn Hi đã tập cả trăm lần.

Khi chất giọng trầm ấm của Trần Quyên cất lên với đàn âm thanh có công suất cực lớn, tất cả khán giả đều không giấu nổi sự sửng sốt của mình.

Trần Quyên cầm micro, mang dáng vẻ của một ca sĩ nhạc Rock lạnh lùng. Cậu ta nhếch mép cười, nhìn anh chàng đang đứng một mình trong bóng tối bên cánh gà.

A Hoành nhìn chăm chú vào góc khuất nơi Ngôn Hi đang đứng, nhìn đôi mắt to tròn trong bóng tối dần sẫm xuống, dần mất đi vẻ linh hoạt.

Rõ ràng ánh mắt mọi người đều dồn cả vào Trần Quyên, rõ ràng mọi người đều quên đi sự tồn tại của chiếc bóng kia trong bóng tối, nhưng A Hoành lại nhìn thấy vẻ luống cuống của người ấy, thậm chí cả tâm hồn

buồn bã đến phần nộ của anh. Anh đứng rất thẳng, rất phong độ nhưng không có ai nhìn anh, không ai nhìn nữa.

A Hoàn cảm thấy máu trong cơ thể mình đang chảy ngược dòng, cô chật vật đứng lên nắm lấy chiếc ghế nhựa dưới chân, bên tai là những âm thanh đình tai nhức óc, rồi cô bước nhanh về phía trước.

Một cảm giác kì lạ biết bao, giữa một thế giới rộng lớn như thế, giữa đám đông ồn ào như thế mà chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình.

“A Hoàn, em đi đâu vậy?” Câu hỏi vẻ đầy lo lắng của tư Hoán bị đám đông át đi.

Cô đi lên sân khấu, dùng hết sức bình sinh đập cái ghế vào Trần Quyên. Cô có cảm giác muốn giết chết anh ta.

Khi tiếng nhạc vụt tắt, khi mọi người đều im bật thì cô đưa tay ra lôi ngay anh chàng đang đứng bên cánh gà ra.

“Anh Ngôn Hi, về nhà thôi.”

Chàng trai đứng trong bóng tối nhìn cô, chưa kịp thu ánh mắt đầy vẻ xa cách và dò đoán của mình về. Bất ngờ, anh mỉm cười, để mặc cô dắt tay đi, lúc ngẩng đầu lên, trong đáy mắt chỉ còn lại vẻ lạnh lùng và sắc sảo.

Cô nhìn vào đôi mắt ấy, tự nhiên cảm thấy vừa buồn vừa bực. Có cái gì đó mà cô rất trân trọng đang đập giữa lồng ngực khiến cô loạng choạng, không tìm được lối thoát.

Cô nắm chặt tay Ngôn Hi, không nhìn anh nữa mà chỉ mãi miết chạy. Lúc ấy, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Về nhà, về nhà ngay lập tức. Cô phải đưa Ngôn Hi về nhà.

Nhưng khi về đến nhà, mọi động tác của A Hoàn đều như một cái máy. Cô đưa thẳng Ngôn Hi vào nhà tắm, mở vòi, lấy tay thử nhiệt độ của nước.

Lạnh quá, nóng quá, vừa ấm.

“A Hoàn, em làm gì vậy?” Ngôn Hi mỉm cười, khuôn mặt còn trong sáng, rạng ngời hơn lúc bình thường.

“Nhắm mắt lại.” Khuôn mặt A Hoàn không biểu lộ cảm xúc gì.

“Ừ.” Ngôn Hi ngoa ngoãn nhắm mắt lại.

Cô cầm khăn mặt, khẽ vò dưới nước rồi nhẹ nhàng lau khuôn mặt trang điểm cầu kì của anh.

“Đau.” Ngôn Hi nhăn mặt kêu.

“Cố gắng chịu đi.” A Hoàn mặt lạnh như tiền, cô chưa hết bực nhưng động tác đã nhẹ nhàng hơn. Cô lau góc trán cho Ngôn Hi, mãi đến khi nhìn thấy những sợi lông măng quen thuộc ngày thường, nhịp thở gấp gáp của cô mới đều đặn trở lại.

Một lúc lâu sau, A Hoàn lại nói: “Cúi đầu.”

Ngôn Hi ngoan ngoãn cúi đầu. A Hoàn cau mày rồi chậm rãi cởi chiếc nơ màu đỏ trên đầu anh ra.

"Không đẹp à?" Ngôn Hi đùa.

A Hoàn không đáp, cô nhìn bàn tay dính đầy gôm xịt và đóng kẹp trên tay mình rồi lặng lẽ lấy dầu gội đầu ra, xoa lên mái tóc ẩm của Ngôn Hi, sau đó gội sạch. Mái tóc đen mềm vẫn sặc mùi gôm, rất khó chịu khiến người ta muốn ngạt thở.

Lần thứ hai, lần thứ ba, vẫn không thể gột được hết thứ mùi khó chịu đó. Phòng tắm yên tĩnh vô cùng, chỉ có tiếng nước chảy đều đặn. Bất ngờ, một tiếng động lớn vang lên, A Hoàn ném thẳng vò hoa sen xuống sàn phòng tắm.

"Rốt cuộc có gì hay ho chứ? Đàn ông không chịu làm đàn ông, học đòi theo bọn con gái, tết tóc, trang kinh chết đi được! Em chưa bao giờ nhìn thấy ai xấu như anh!"

A Hoàn gầm lên, gần như rơi vào trạng thái mất kiểm soát, không còn vẻ ấp úng, đằm đằm như ngày thường.

"Anh biết rồi." Ngôn Hi nhìn cô rồi cúi đầu, ánh mắt trở nên suy tư.

Hồi lâu, giọng khàn hơn, nhưng cô vẫn chất vấn: "Anh biết cái gì?"

Ngôn Hi ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất thảm hại, định nói gì đó nhưng chợt thấy A Hoàn mặt cau mày có, đôi mắt đỏ hoe, ngân ngấn nước. Anh nhìn cô, lẳng lặng tựa đầu vào cổ cô như một đứa trẻ, luống cuống nói: "Anh xin lỗi."

A Hoàn khẽ đẩy anh ra rồi quay lưng lại, hít một hơi thật sâu, nhưng vì nỗi ức chế quá lớn nên hai dòng nước mắt nóng hổi lăn dài xuống gò má.

"Ngôn Hi, trước khi anh học được cách không nghi kỵ về một người xa lạ như A Hoàn, thì không nên, nói lời xin lỗi."

Điện thoại đổ chuông.

Mới sáu giờ sáng, không biết ai gọi đến?

A Hoàn nhắc máy hỏi: "Ai đấy ạ?"

Đối phương liền cười. "Tớ, Trần Quyên đây."

A Hoành lạnh lùng hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Tớ tưởng cậu phải cảm ơn tớ. Không ngờ... làm mất tình cảm bạn bè quá!" Giọng Trần Quyên lộ rõ vẻ châm chọc.

"Cậu từ đâu chui ra vậy, sao lại dương dương tự đắc thế?" Giọng A Hoành lạnh đến thấu xương.

"Chẳng lẽ không đúng ư? Tớ đã làm thay công việc của Ngôn Hi, không đẩy cậu ta đi vào vết xe đổ của Ice. Tớ nghĩ cậu phải nhận ra điểm tối tăm, nổi loạn trong tính cách của Ngôn Hi giống Ice thế nào." Trần Quyên quả quyết.

"Từ lâu cậu vẫn hận Ngôn Hi đúng không?" A Hoành hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh hỏi.

"Nếu cậu là tớ, nếu người mà cậu say như điên đổ lại đem lòng yêu Ngôn Hi thì cậu sẽ làm thế nào?" Đối phương vẫn cười, như người bạn cũ đang hàn huyên tâm sự.

"Thế nên cậu mới trả thù ư?" Giọng cô càng lạnh lùng hơn.

Đối phương liền cười. "Lúc đầu tớ cũng nghĩ như thế, nhưng tự nhiên lại cảm thấy mệt, cảm thấy sự việc không như tớ tưởng tượng nên muốn dừng tay. Sau đó, cậu cũng đã thấy rồi đấy, mặc dù Ngôn Hi không được toại nguyện, nhưng tớ cũng không làm chuyện gì ác cả." Cậu ta cảm thấy mình không đuối lý chút nào. "Dù sao thì tớ cũng không gây tổn thương gì nghiêm trọng cho Ngôn Hi, đúng không nào?"

Thay vào đó suýt bị huỷ hoại nhan sắc khiến khán giả một phen hết hồn. "Sự xốc nổi của A Hoành ngày hôm đó hoàn toàn nằm ngoài dự toán của Trần Quyên. Từ trước tới giờ, cô gái này luôn tỏ ra lí trí, mặc dù so với vẻ điềm tĩnh, thông minh của Ngôn Hi thì không bằng, nhưng ít nhất còn hơn Tư Hoán. Cho đến bây giờ Trần Quyên vẫn không biết tại sao hôm ấy, A

Hoành lại nổi cơn thịnh nộ như vậy, nhìn vẻ mặt cô như muốn giết chết cậu ta ngay lập tức. Đến Ôn Tư Hoán cũng không đến mức như thế, rốt cuộc là do Trần Quyện không đoán ra được vấn đề hay do A Hoành giấu giếm quá kĩ?

Đầu bên kia vẫn một mực im lặng, Trần Quyện nghe thấy tiếng thở của cô phập phồng, đầy ức chế, rõ ràng là không giấu nổi sự căm phẫn trong lòng.

Một lúc lâu sau, cô gầm lên: “Mẹ kiếp, tôi không nghĩ là cậu không nhận ra rằng, điều Ngôn Hi sợ nhất không phải là giống anh chàng Ice đang nằm dưới mồ kia, mà là bị cả thế giới bỏ rơi!”

Trần Quyện sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi tại sao điện thoại lại... chấn động như thế.

Đây là lần đầu tiên trong đời cậu chàng nghe thấy A Hoành chửi bậy.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Trong Đời Không Làm Chuyện Tốn Thương Tình Cảm

Hôm đó, có một anh chàng hùng hục chạy đến nhà họ Ngôn.

“Người đẹp, đừng buồn nữa! Tôi đã cho thằng Trần Quyện ái nam ái nữ kia một trận rồi!” Nét mặt anh chàng điển trai mặt áo phong đen kia tỏ ra rất nghiêm túc, nói với kẻ đang ngồi lặng lẽ trên sô pha.

Ngôn Hi ngẩng lên phì cười: “Cậu đánh người hay người đánh cậu?”

Mặt Tân Đạt Di bầm dậm từng mảng, mép cũng sưng một cục tướng, cổ còn rõ vết máu, trông như một cái đĩa pha màu.

Cậu ta vừa gãi đầu vừa cười như ngố. “Hê hê, cậu không phải quan tâm đến vụ này, chỉ cần biết tôi đã trả thù cho cậu là đủ rồi!”.

Ngôn Hi suy nghĩ một lát, sau đó liền cười. “Tân Đạt Di, cậu bảo trên thế gian này, số người giống cậu nhiều hay số người giống tôi nhiều?”

Tân Đạt Di sững lại một lát, cau mày suy nghĩ rồi thật thà đáp: “Nếu nói về tướng mạo thì đúng là rất khó tìm được người như cậu. Nói về cá tính thì những kẻ biến thái thích bắt nạt người khác như cậu lại càng hiếm hơn.”

“Mẹ kiếp!” Ngôn Hi cười rồi ném cái gối ôm về phía Tân Đạt Di.

Trước cổng nhà họ Ngôn có một cây đa, khi Ngôn Hi tròn một tuổi, cụ Ngôn đã đích thân trồng cho cháu nội, mười mấy năm qua vẫn luôn xanh tốt, um tùm.

Mấy năm gần đây, ông cụ đã dần dần buông bỏ công việc trong quân đội, ở nhà không có việc gì nên nhờ người làm một bàn cờ bằng đá dưới gốc cây. Xế chiều hằng ngày, thường có các cụ già, các chiến hữu cũ say sưa ngồi chơi cờ với nhau.

A Hoành rất thích nhìn ánh mắt của các cụ lúc chơi cờ, vô cùng sững sốt, quyết đoán và rộng mở, vẻ cao quý, sáng ngời như được các tấm huân chương thấm nhuần. Đối với cô, chỉ có thể dùng bốn từ “vô cùng ngưỡng mộ” để miêu tả cảm xúc của mình. Thế nên mỗi lần bắt gặp, cô đều dừng chân xem các cụ đánh cờ hồi lâu.

Cụ Ngôn liền trêu cô: “Cháu có vẻ thích bàn cờ đá này nhỉ, thôi làm vợ thằng Hi đi, về nhà ông, tha hồ ngắm nó hằng ngày!”

A Hoành liền đỏ bừng mặt, ấp úng không biết nói gì, ngó nhìn xung quanh, chỉ sợ chẳng may Ngôn Hi xuất hiện nghe thấy thì đúng là không biết phải chống chế thế nào.

Cụ Tân liền trêu cụ Ngôn: “Thằng Hi ế hay sao mà ông phải hao công tốn trí như thế? Không sợ ông Ôn rửa ông là hạ bệ cháu gái ông ấy ư?”

Cụ Ngôn trợn mắt, quát: “Ông thì biết cái gì? Con bé này thật thà, hiền thực, có tìm mỗi mắt khắp nơi cũng không được cô nào như thế đâu.”

Cụ Tân liền cười. “Hê hê! Cũng phải cẩn thận với ông già này, chắc chỉ bênh thằng cháu ngang ngược của ông rồi bắt nạt cháu gái nhà người ta.”

Cảnh tượng đó vẫn hiện như in trong đầu cô, nhưng kể từ khi cụ Ngôn sang nước ngoài, bàn cờ này để không lâu lắm rồi.

“A Hoành, sao tự nhiên lại ngần tò te ra vậy?” Anh chàng ngồi trên ghế đá ngoạ cổ hỏi cô.

A Hoành khẽ chống tay lên đầu anh, nói: “Đừng động đây.” Vẫn giọng nói nhẹ nhàng đó nhưng có phần lạnh lùng hơn.

A Hoành quấn chiếc khăn lên cổ anh rồi thắt một nút lỏng, mắt nhìn chăm chăm lên mái tóc đen của anh với vẻ khó hiểu.

Mấy hôm nay, da đầu Ngôn Hi bị viêm đỏ, bác sĩ phỏng đoán đây là hiện tượng viêm lỗ chân lông do các chất hóa học trong gôm xịt tóc gây ra, sợ làm tổn thương chân tóc, dặn anh phải cạo trọc đầu, hằng ngày bôi thuốc, đợi đến khi khỏi hẳn mới được nuôi tóc.

Ngôn Hi đấu tranh tư tưởng mấy ngày, không chịu ra tiệm cắt tóc nên để A Hoành cắt giúp ở nhà.

A Hoành cảm thấy mình giống như hòm dụng cụ di động vạn năng, việc gì cũng làm được mặc dù không giỏi, chẳng hạn như sửa xe, cắt tóc.. Đầu cô nghiêng sang phía nắng chiếu, khẽ đặt tay lên đầu Ngôn Hi, ánh nắng ấm áp, dịu dàng phủ xuống lòng bàn tay, tựa như đang lấp đầy thứ gì đó.

A Hoành nheo mắt, chậm rãi tìm đường chân tóc trước trán Ngôn Hi rồi nhìn thấy chiếc xoáy nhỏ trên đỉnh đầu anh. Hồi nhỏ, cô vẫn thường nghe các cụ nói, đây là nơi giúp trí thông minh phát triển. Chắc hẳn những suy nghĩ quỷ quái trong đầu Ngôn Hi cũng từ chỗ này mà ra.

Ngôn Hi bật cười. “A Hoành, có phải em bị tóc anh hút hồn nên không nỡ hạ thủ không?”

Đó, chắc chắn cái tính tưởng bở này cũng từ xoáy nhỏ đó mà ra. Cô thực sự bất lực, ngó nghiêng tìm kéo, bỗng một bàn tay ngọc ngà vươn ra sau đưa cho cô. “Này.”

Không hiểu anh chàng cầm từ lúc nào.

A Hoành đón lấy chiếc kéo, chiếc kéo màu bạc được chuyển từ tay Ngôn Hi sang tay cô mang theo hơi ấm của bàn tay anh, cảm giác lạnh giá cũng tiêu tan nhờ hơi ấm đó.

Ngôn Hi quàng chiếc khăn lớn, ngồi yên nhìn cây đa với dáng vẻ ngoan hiền.

Cô đứng sau lưng anh, người hơi nghiêng về phía trước chăm chú nhìn từng mảng tóc rơi xuống đất.

“A Hoành, tóc anh mọc chậm lắm.” Giọng Ngôn Hi không giấu nổi vẻ buồn buồn.

“Dài như thế này..” A Hoành lấy tay đo.

“Chắc phải mấy vạn năm nhỉ?” Ngôn Hi nghiêm giọng nói.

“Vớ vẩn” A Hoành cau mày.

“A Hoành nhiều lúc anh cảm thấy em chẳng giống con gái chút nào.” Ngôn Hi nheo mắt rồi nói tiếp : “Sao khi nhìn thấy em, anh lại không sợ gì nhỉ!”

Con gái thì có gì là đáng sợ? Nói năng, nghe lạ thật. Cô chẳng buồn đếm xỉa mà chỉ coi đó là câu nói ngẫu hứng nhất thời của người ngoài hành tinh. Nhưng sau đó cô lại cảm thấy buồn, tại sao không hỏi anh nguyên nhân nhỉ?

Thế gian này có bao nhiêu lời tâm sự không có căn nguyên. Lúc này rõ ràng là anh muốn thổ lộ lòng mình, muốn tin tưởng vào cô, muốn có một lí do bước ra đêm tối, nhưng cô lại bỏ qua cơ hội này.

Lúc ấy cô đang làm gì? Chỉ ngờ nghệch tập trung đấu tranh với mái tóc của Ngôn Hi, thậm chí còn buồn vì sự nghi kị của anh trước đó và không

thèm đếm xỉa tới anh.

Một lúc sau, tóc của Ngôn Hi đã bị cắt đi quá nhiều.

“A Hoàn, nếu anh và Tư Hoán rơi xuống sông thì em cứu ai trước?”
Ngôn Hi uể oải hỏi.

Một câu hỏi lảng nhách.

“Tư Hoán.”

“Thế anh và Tân Đạt Di thì sao? Anh chàng bắt đầu đồng tai lên.

“Đạt Di.”

“Thế còn anh và con Kho Tộ thì sao?!” Giọng anh chàng bắt đầu sốt ruột.

“Anh.”

Ngôn Hi quay phắt đầu lại, đôi mắt to tròn nhìn A Hoàn trừng trừng về ai oán, khiến cô giật bản mình, vội đưa kéo ra ngoài kéo dằm vào anh.

“A Hoàn, mặc dù anh biết Tư Hoán là anh ruột em, Đạt Di là bạn thân của em nhưng em cũng không cần phải thẳng thắn như thế chứ?”

A Hoàn cúi đầu nhìn Ngôn Hi, cảm thấy mình đang ở trên cao vời vời. Nhìn một lúc chỉ thấy khuôn mặt đó quá điển trai, ánh mắt qua trong sáng, môi trễ quá sâu, bèn phì cười. Cô không quen nhìn vẻ ấm ức của Ngôn Hi bởi từ trước tới giờ, cô luôn tỏ ra cao ngạo, coi thường tất cả mọi thứ.

Cô đành phì cười thỏa hiệp, luôn có cảm giác rằng chiến tranh lạnh giống như việc phải đánh trận giành co với anh chàng. Mở đầu là nước mắt, và đương nhiên kết thúc phải là mỉm cười.

“Anh, đã biết rồi, thì sao lại nói ra?” A Hoàn nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt bất lực. “Như thế, còn thẳng thắn hơn cả em.”

Ngôn Hi trề môi, cúi đầu xuống thấp hơn theo động tác của bàn tay A Hoàn, nói nhỏ: “Em là người bắt anh phải thẳng thắn đó chứ...”

Và anh cũng không nhận ra mình đã thỏa hiệp bằng cách buông tay để mặc cho cô tùy ý cắt tóc.

“Để bao nhiêu lâu mới được như thế!” Ngôn Hi lẩm bẩm.

A Hoàn sững lại một lát, rồi cô ý thức được điều gì đó, mặt đỏ rần, trong lòng cũng thấy buồn phiền. Một ngày nay, cô đã thể hiện tính ngang ngạnh của mình một cách vô lối, tùy tiện trút bực lên đầu người khác, hoàn toàn mất kiểm soát về hành vi của mình.

“Ngôn Hi, em rất xin lỗi. Một ngày nay em bướng bỉnh quá.” Cô nói lí nhí thấy mình thực sự đuối lí.

Ngôn Hi gật đầu liên hồi. “Đúng vậy, bướng bỉnh thật đấy, anh nhờ em đi hâm nóng sữa mà em cũng xỉ mặt, xấu tính chết đi được!”

“Xấu chết đi được!” là bắt chước giọng điệu của A Hoàn ngày hôm đó.

A Hoàn ngượng ngùng hắng giọng rồi đưa mắt nhìn ra nơi khác. Nhưng bất ngờ ai đó cười lén ranh mãnh rồi nhẹ nhàng quay lại, ôm chặt người đang ngẩn tò te kia.

“A Hoàn, anh thực sự không thích con gái, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời anh cam tâm tình nguyện ôm một cô gái, thế nên, em xem, em có điểm phúc lớn thế nào.”

A Hoàn luống cuống, người cứng đờ. Hồi lâu cô mới thả lỏng, vỗ nhẹ vai Ngôn Hi, nở nụ cười dịu dàng.

“Thực ra, anh có coi em, là con gái đâu, đúng không?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 32 (Tt)

“Đúng vậy, em là em trai anh mà.”

“Em biết rồi, biết rồi, nóng quá!” A Hoành giả vờ không thích rồi đẩy Ngôn Hi ra, xoay người anh ngồi thẳng trở lại.

“Hai người đang làm gì vậy?” Từ xa, một giọng nói quen thuộc vọng lại.

A Hoành quay lại nhìn thấy Tư Hoán, nét mặt anh không được tự nhiên cho lắm, mắt đảo liên hồi, hết nhìn cô lại nhìn Ngôn Hi.

Vì phát hiện dạo này mối quan hệ giữa A Hoành và Ngôn Hi có gì đó hơi khác thường nên Tư Hoán và Tân Đạt Di cũng biết ý hơn, không đến nhà Ngôn Hi ăn chực nữa chờ nữa. Mấy ngày rồi A Hoành không nhìn thấy bọn họ.

Ngôn Hi hơi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tư Hoán đang cầm mấy cuốn sách trong tay. “Đi thư viện hả?”

Tư Hoán gật đầu, ngập ngừng hỏi: “Hai người đang...”

Ngôn Hi cúi xuống. “Cậu chấm dứt ngay những suy nghĩ đó đi cho tôi.”

Tư Hoán dừng hẳn xe lại, nói: “Ngôn Hi, cậu biết rõ là tôi chỉ lo...”

Ngôn Hi liền cười, nhưng ánh mắt hơi tối lại. “Thế nên phải cảnh giác, mỗi ngày đều nhắc tôi ba lần ư?” Tiếng Ngôn Hi rất nhẹ, nghe như từ phương xa vọng lại.

“Anh Ngôn Hi....” Sắc mặt Ngôn Hi trở nên hết sức khó coi, anh đứng đực ra tại chỗ.

A Hoành bỗng cảm thấy mọi thứ thật mơ hồ. Hành động của cô với Ngôn Hi ban nãy đã bị Tư Hoán hiểu lầm rồi ư? Một lúc sau cô đang định giải thích thì Ngôn Hi liền nhắm mắt lại, điệu giọng hỏi với vẻ mỉa mai.

“Tư Hoán, chỉ khi chọc tôi giận, cậu mới chịu gọi tôi là anh.”

“Ngôn Hi!” Tư Hoán giận thật, đôi mày cau chặt lại.

“Mới đó đã giận rồi ư?” Ngôn Hi lạnh lùng lên tiếng.

“Cậu...” Tư Hoán tỏ vẻ ầm ức, hậm hực đá vào thân cây đa rồi ôm sách, đạp xe bỏ đi.

A Hoành hoảng sợ. Cô chưa bao giờ thấy Tư Hoán xử sự như vậy với Ngôn Hi, cô thấy rất lạ.

“A Hoành em thấy anh trai em có quan tâm đến anh không?” Ngôn Hi vuốt vuốt mái tóc đã bị cắt tỉa khá nhiều của mình, lăm băm. “Đúng là đồ trẻ con, nghi ngờ vớ vẩn...”

Trẻ con?

Chẳng biết ai trẻ con nữa nhỉ?

Cuối cùng cũng đã xong xuôi.

Ngôn Hi để đầu dính, trông gọn gàng, điển trai hơn rất nhiều, đôi mắt nhìn cũng to hơn, sáng hơn thường ngày.

A Hoành thở phào, cũng không khó coi lắm, vì theo như Ngôn Hi nói thì từ lúc hai tuổi, anh đã không cạo trọc đầu rồi.

Ngày hôm sau, đúng giờ ăn trưa, xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Cậu đến đây có việc gì?” A Hoàn thấy Ngôn Hi ra mở cửa, hồi lâu không có động tĩnh gì cả, bèn bước ra ngó, hóa ra là Trần Quyên

“Đừng có nói giống hệt Ngôn Hi như thế.” Trần Quyên hôm nay đã thay sang bộ đồ của con trai. Chiếc áo phông màu tím nhạt mát mắt, quần thể thao trắng, khuôn mặt còn đẹp hơn cả khi đóng giả con gái, tuy nhiên đó là khí chất sắc sảo, điềm đạm của con trai chứ không phải vẻ ẻo lả của con gái.

Chỉ có điều, cậu ta và Ngôn Hi đang trong tư thế sẵn sàng đánh nhau.

“Sao vậy, sợ bản thiếu gia không nhớ mối thù nên mò đến để tôi khỏi quên ư?” Ngôn Hi quắc mắt, nghiêng răng ken két.

“Ngôn Hi, nếu tôi nói hôm nay tôi cất công đến đây là để xin lỗi cậu thì cậu có tin không? Trần Quyên nghiêm túc nói.

“Cậu tưởng tôi là thằng ngốc à?” Ngôn Hi nhìn đối phương bằng ánh mắt tóe lửa.

“Không tin.” A Hoàn bỗng nhiên thẳng thắn đáp rồi chuẩn bị đóng cửa lại.

“Đợi đã, đợi đã..” Nụ cười trên môi Trần Quyên trở nên đông cứng, vội vàng chặn cửa lại. “Bạn bè với nhau, sao phải tuyệt tình như vậy?”

“OK, đã là bạn bè rồi thì không phải nói gì nữa, quỳ xuống xin lỗi hay mổ bụng tự sát thì tùy chọn.” Ngôn hi lạnh lùng tuyên bố.

Trần Quyên lùi ra sau một bước, toát mồ hôi hột.

A Hoành trầm ngâm một lát rồi sức nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi băng quơ: “Cậu ăn cơm trưa chưa?”

“Chưa” Trần Quyên nghe thấy thế, mắt sáng lên, chui vào nhà luôn.

Ngôn Hi mặt bí xị, anh chỉ liếc A Hoành một cái rồi lặng lẽ trở về chỗ ngồi chứ không nổi cáu, sau đó tiếp tục chiến đấu với bát cơm sườn.. Trần Quyên gấp thịt thì anh tranh đĩa. Trần Quyên ăn canh thì anh tranh bát. Trần Quyên ăn cơm thì.. anh tranh nồi cơm điện.

“Hết cơm rồi, cậu biến đi được rồi đấy!” Miệng anh căng phồng, trong bát chẳng còn hạt cơm nào, trợn mắt nhìn Trần Quyên.

Trần Quyên há hốc miệng nhìn Ngôn Hi.

A Hoành buồn cười lắm, vừa nãy còn làm bộ nam nhi hảo hán không thèm chấp vật, mới chỉ một lát mà đã thể hiện rõ vẻ hờn dỗi của trẻ con, đúng là khó chiều. Cô liền đứng dậy, vào bếp múc bát canh sườn và đưa cho Ngôn Hi. “Ăn hết bát canh rồi nói chuyện.”

“A Hoành, anh thấy chán ngán mấy canh sườn này rồi, ngày mai nấu món canh sườn cay đi.” Ngôn Hi vừa ăn vừa than.

A Hoành mỉm cười lắc đầu. “Không được, anh không ăn được cay, da đầu viêm đấy.”

Trần Quyên bèn xen vào: “Da đầu Ngôn Hi sao vậy? Vừa nãy nhìn thấy kiểu tóc mới của Ngôn Hi, cậu ta cũng có chút choáng váng.

A Hoành nhìn Trần Quyên bằng nét mặt vô cảm rồi lạnh lùng buông một câu :” Dừng gôm rôm nên bị viêm da.”

Trần Quyên cứng họng.

Thảo nào lại cắt ngắn như vậy, nhưng có toàn dân trên thế giới làm chứng, cậu ta không hề đụng tới tóc của Ngôn Hi, tất cả là do tiệm tóc làm.

“Ăn no rồi đúng không, Rose? Ngôn Hi trợn mắt với Trần Quyên, bực bội xua tay: “Biến ngay, biến ngay!”

“Chẳng nể nang bạn bè gì cả.” Trần Quyên nhún vai.

A Hoành chẳng nói chẳng rằng mà chỉ mỉm cười vẻ bình thản. “Ngôn Hi, anh vào gội đầu trước đi, đến giờ bơi thuốc rồi.”

“Làm gì còn tóc nữa?” Ngôn Hi hậm hực sờ tay lên quả đầu đinh ngắn ngủn, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, trợn mắt với Trần Quyên lần nữa rồi mới cúi xuống nói vào tai A Hoành: “A Hoành, đuổi hẳn về đi!”

Khóe miệng Trần Quyên giật giật. Nói to như thế chẳng phải là muốn cậu ta nghe thấy hay sao?

“Rose, cậu có gì cần nói thì nói đi.” Khi Ngôn Hi đi vào trong rồi, nụ cười trên môi A Hoành lập tức tắt ngấm.

Trần Quyên phì cười rồi nói :” A Hoành, cậu đánh rồi, chửi rồi mà vẫn chưa hết bực ư?”

A Hoành nghiêm mặt nói: “Rose, tớ chỉ là người ngoài cuộc không cần phải như thế. Tính Ngôn Hi rất trẻ con, chưa chắc đã để tâm đến chuyện này.”

“Tớ biết.” Trần Quyên nheo mắt.

“Thế còn cậu?” A Hoành bình thản nhìn Trần Quyên, hỏi.

“A Hoành, nếu nói là tớ rất quý cậu và Ngôn Hi, từ lâu đã muốn trở thành bạn của các cậu thì cậu có tin tớ không?” Trần Quyên có vẻ ngượng

ngừng.

A Hoành vô cùng sửng sốt, không biết phải trả lời thế nào. Đột nhiên có tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh vọng ra, rồi cả tiếng hát lạc điệu của chàng kia nữa.

Haizz, thật chẳng cho người ta yên ổn chút nào?

A Hoành bất lực nhìn vào bên trong, sau đó thu ánh mắt về nhẹ nhàng hỏi : “Trần Quyên, năm nay cậu mười lăm tuổi, kém Ngôn Hi hai tuổi, đúng không?”

Sau hôm lớn tiếng chửi Trần Quyên, cho dù vốn tiếng phổ thông còn rất tệ nhưng A Hoành cũng bắt đầu mạnh dạn chủ động nói chuyện.

Trần Quyên ngẩn tò te một lát rồi gật đầu.

“Rose, mặc dù Ngôn Hi hơn cậu hai tuổi nhưng thế giới của anh ấy rất hẹp, ngoài Tư Hoán và Đạt Di ra, anh ấy chẳng còn bạn bè thân thiết nào khác. Chuyện này cậu hiểu chứ?” A Hoành gõ nhẹ ngón tay xuống bàn, dịu dàng hỏi.

Trần Quyên lại gật đầu, chăm chú lắng nghe.

“Rose, cậu nên biết là Ngôn Hi không bao giờ nói chuyện với người mà anh ấy không thích, không tùy tiện cãi nhau với những người không phải là bạn bè, không tin tưởng vào những người không phải là bạn bè. Cậu biết những điều này chứ?”

A Hoành ngược mắt lên, giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại trở nên khó hiểu hơn.

Trần Quyên vô cùng sửng sốt, cười buông rồi nói: “Sorry.”

“Rose, tớ lớn cậu một chút, mặc dù từ nhỏ đã lớn lên ở vùng đất nghèo khó, không hiểu những cái quá cao siêu, nhưng cũng biết thích một người, kể cả không đến được với người đó, không làm được việc chúc phúc cho người đó thì cũng phải dang hoàng chính trực, không làm những chuyện tổn thương đến họ. Cậu còn trẻ, còn có thời gian mà hối hận, nhưng sau này, thời gian thấm thoát thoi đưa, cậu sẽ làm gì để cứu vãn mối quan hệ đó?”

Trần Quyên thở dài rồi nói: “A Hoành, tớ hiểu rồi. Nhưng lúc ấy tớ thực sự cảm thấy không cam lòng, cũng phải có thời gian mới bình tĩnh lại được.”

A Hoành không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn cậu ta.

“Trong mắt Ngôn Hi luôn có cái gì đó rất dễ khiến người ta cảm thấy lưu luyến.” Trần Quyên thở dài.

“Đó là cái gì?” A Hoành hỏi nhỏ.

“Sự trong sáng và thuần khiết. Tớ rất tự phụ vì nghĩ rằng tướng mạo của tớ không thua kém ai, có điều khi nhìn vào đôi mắt Ngôn Hi, tớ rất không cam lòng, cảm giác ấy gần như là đổ kị. Người đó chính là nguyên nhân khiến tớ luôn cảm thấy đối địch với Ngôn Hi, đối với cậu ấy là một sự tổn hại mạnh mẽ và bình đẳng. Giống như bọn họ đang đứng với nhau, một người hoàn hảo đến cô độc, một người cô độc đến hoàn hảo, đó mới là sự ăn ý và xứng đôi tuyệt vời.”

“Tại sao cậu lại nói những điều này?”

Trần Quyên liền cười: “A Hoành, cậu không nhận ra ư?” Tớ đang muốn được câu an ủi mà. Nhưng kẻ thất tình đều rất yêu đuối, cậu không biết à?”

“Cậu cũng sẽ vừa chạy vừa khóc ư?” A Hoành mỉm cười, cũng cảm thấy nhẹ lòng hơn. Cô biết, Trần Quyên nói ra những điều này chứng tỏ cuối cùng cậu ta đã gạt bỏ những hiềm khích trước đó.

“Hả?” Trần Quyên ngẩn tò te, hỏi: “Ai mít ướt như vậy hả?”

“Đạt Di.” A Hoành mỉm cười, nhớ lại vẻ u buồn của Tân Đạt Di thời gian trước.

Trần Quyên liền đứng phắt dậy, cười ngặt nghẽo. “Đúng đấy! Tân Đạt Di đúng là một anh chàng mít ướt, hài chết đi được, ha ha ha ha...”

“Cậu có cần thiết phải kích động đến mức đó không?” A Hoành mỉm cười.

Cô thừa nhận mình cũng không tốt lành gì, cố tình gọi lại những chuyện Trần Quyên đã giấu kín nơi đáy lòng, chạm vào điểm yếu của cậu ta.

Trần Quyên đỏ bừng mặt: “Ai kích động? A Hoành, tớ coi cậu là bạn tớ mới nói, anh chàng khỉ đột kia chẳng có phong độ gì cả. Đứng trước người đẹp như tớ cũng dám can, nếu Tư Hoán không ngăn thì bà mày đây cũng can chết hẳn rồi.”

“Cậu có thể, xưng là “ông mày”, đừng xưng “bà mày”.” A Hoành cười khúc khích.

Huống chi miệng Tân Đạt Di đã bị cậu can cho tang thương còn gì.

A Hoành cười khúc khích.

Có những mối nhân duyên dường như đã được an bài từ sớm, chỉ có điều người này chưa nhận ra mà thôi.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Không Còn Là Con Quỷ Hút Máu Người Ngày Trước

Mặc dù A Hoành và Ngôn Hi sống chung dưới một mái nhà nhưng thói quen sinh hoạt khác nhau nên ngoài giờ ăn cơm, hai người gần như không mấy khi chạm mặt.

Ngôn Hi vốn là sinh vật có giờ giấc sinh hoạt vô tổ chức bất kể ngày đêm, cộng với việc đang được nghỉ hè, anh chàng lại càng được đà thả sức tung hoành. Lúc nào vui thì nghe nhạc Rock, âm ỉ đến nỗi hàng xóm kéo sang gõ cửa âm ầm. Lúc nào buồn thì đóng cửa, kéo rèm lại, ngồi yên trong phòng cả ngày.

Còn A Hoành vẫn chín giờ tối lên giường, sáu giờ dậy, đồng hồ sinh học chuẩn xác vô cùng. Cô đi chợ, nấu cơm, giặt giũ, dọn dẹp nhà cửa, xem phim hoạt hình, ngày nào cũng như thế.

Ngôn Hi thích ăn món sườn, các món có nước xốt với đủ thứ mùi vị khác nhau. Cô thích ăn rau xanh, những món bình thường, thanh đạm.

Ngôn Hi uống CocaCola, Fanta, sâm banh, vodka, tóm lại là tất cả các loại đồ uống có ga, có màu sắc ấm áp, sặc sỡ. Cô chỉ uống nước lọc, rượu nhẹ, rượu sake, tóm lại là những loại đồ uống êm dịu, trong suốt.

Ngôn Hi thích làm mọi việc trong trạng thái không tập trung, vừa nghe nhạc Rock vừa vẽ ánh tà dương, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nghiên cứu cách khóc của các cô gái đẹp trong phim, tìm ra kiểu khóc nào không bị anh ghét.

Còn cô từ trước đến giờ không có nhiều sở thích linh tinh, nên chỉ biết ngồi luyện chữ hoặc vừa xem phim hoạt hình vừa cười khúc khích, không để ý đến sự thay đổi của mọi thứ xung quanh.

Thường chỉ đến khi chạm mặt nhau, cả hai mới ý thức được sự tồn tại của một người khác trong cùng một mái nhà. Cho dù cảm thấy vô cùng mới lạ nhưng sự mới lạ này vẫn chưa đủ để phá vỡ không gian cá nhân của nhau. Thế là họ tiếp tục bình thản chấp nhận sự tồn tại của người kia, đưa sự tồn tại đó hoà nhập vào đời sống của mình.

"A Hoành..." Ngôn Hi ngái ngủ mò ra bếp.

"Dậy rồi à?" A Hoành múc ít canh gà lên nếm thử, đáng vẻ rất tất bật, đầu cũng chẳng ngoảnh lại. "Sữa trong lò vi sóng, anh tự ra lấy đi, uống ít thôi, lát nữa là ăn trưa rồi." Canh rất vừa miệng, A Hoành bỏ cái muỗng xuống.

"Ờ." Ngôn Hi ngáp ngắn ngáp dài, dụi dụi mắt, giọng vẫn còn ngái ngủ: "Anh vừa bỏ quần áo vào máy giặt rồi, không biết cho xà phòng như thế đã đủ chưa."

A Hoành có linh cảm chẳng lành, bèn tắt bếp, chạy vào phòng giặt đồ, mở nắp máy giặt ra mà mặt mũi tối sầm.

"Anh cho xà phòng..."

Ngôn Hi liền chỉ ngay vào cái túi đựng một loại bột đặt cạnh máy giặt.

"Đấy là, bột tẩy chứ." A Hoành nói.

Ngôn Hi giặt náy mình, nhìn vào máy giặt, cả thùng quần áo đã nhام nhờ tang thương.

"A Hoành, tại sao em lại để bột tẩy cạnh bột giặt?" Ngôn Hi rút nguồn điện ra rồi moi lên mấy cái quần áo màu sắc loang lổ, muốn khóc mà không có nước mắt. "Hu hu, quả áo sơ mi Armani Ý mới tậu của tui, quả quần trắng Calvin Klein, quả áo phong đen Givenchy của tôi, quả..."

"Anh giỏi tiếng Anh như thế, chữ "bleach" to thù lù thế kia mà không nhìn thấy ư?" A Hoành ngắt lời Ngôn Hi, giọng nói dịu dàng nhưng cũng đầy vẻ chăm chọc.

"Bleach, cái gì cơ?" Đôi mắt long lanh của Ngôn Hi lộ rõ vẻ ngây thơ, nhìn rất tội nghiệp.

"Thuốc tẩy." A Hoành bất lực nhìn lên trần nhà.

"A Hoành, vậy phải... làm gì đây?" Ngôn Hi nước mắt lưng tròng, tỏ vẻ ngây thơ vô tội.

"Còn làm thế nào nữa, vứt đi thôi." A Hoành thản nhiên đáp.

Đây là sự trừng phạt cho những anh chàng không chịu làm việc nhà, làm việc gì cũng hậu đậu, vụng về.

"Ôi, Armani của tôi, Calvin Klein của tôi, Givenchy của tôi nữa, ôi cả Versace..." Ngôn Hi ôm mặt, chỉ để lộ cái đầu đinh và gào lên ầm ĩ.

A Hoành chẳng buồn đếm xỉa đến anh mà quay vào bếp, bỏ mặc anh rên rỉ sau lưng cô.

Lúc trời sầm tối, A Hoành xem phim Thám tử Sherlock Holmes, xem đến giữa chừng thì xuất hiện cảnh tượng hải hùng trong thư viện cũ tối tăm, thang máy từ từ đi lên, một xác chết kẹt giữa cửa thang máy.

Sau lưng có người kêu ai oán: "Chiếc áo sơ mi kẻ ca rô đó ai nhìn cũng khen của tôi..."

A Hoành giật bản mình, vội ngoái lại, hoá ta vẫn là anh chàng Ngôn Hi.

"Biết rồi, biết rồi, khổ lắm nói mãi!" Khoé miệng A Hoành giật giật, cô nhìn anh, gào lên: "Mua cái mới vậy, được chưa?"

Mục đích đã đạt được, anh chàng hả hê vô cùng.

Cụ Ngôn sợ Ngôn Hi tiêu xài hoang phí nên tiền sinh hoạt hằng tháng đều chuyển vào tài khoản chỉ có A Hoành biết password, mọi hoạt động chi tiêu tài chính đều do cô chủ trì.

Mặc dù rất không hài lòng nhưng tiền nằm trong tay chính quyền, trời thì ở cao, hoàng đế lại ở xa, Ngôn Hi đành cắn răng chịu đựng. Anh ngày ngày bám riết lấy A Hoành, đòi hết cái nọ đến cái kia, đòi nhiều cô cũng đau đầu, đương nhiên là phải đồng ý.

Tuy nhiên, có tiền cũng không thể vung tay quá trán được, mua một cái là đi bay mấy chục nghìn tệ.

Nửa đêm, A Hoành trần trọc không sao ngủ được, nghĩ ngợi hồi lâu liền mò ra chỗ thùng rác, nhặt đồng quần áo rồi bỏ vào máy giặt, giặt một lần, ủi ba lần, cẩn thận không bỏ góc nào.

Mặc dù vẫn có nét giống chiếc đĩa pha màu nhưng độ mới thì hơn hẳn, và thế là cô hài lòng quay về phòng.

Ngày hôm sau, A Hoành tỉnh dậy, thấy không có vẻ quá sớm, bèn ra gọi điện thoại.

"A lô! A Hoành hả?" Đầu bên kia ngáp dài, chắc là vừa bò dậy.

"Đạt Di à, hôm qua, ông Ngôn gửi về, mấy món đồ Armani phiên bản hạn chế, nhưng Ngôn Hi mặc lại hơi rộng, thôi tặng cậu cho đỡ phí." A Hoành mỉm cười, nói.

Trước khi đi ngủ, Ngôn Hi uống nhiều sữa quá nên buồn đi vệ sinh, tỉnh sớm, nhìn thấy A Hoàn đang gọi điện thoại ở phòng khách, liền lò dò đi tới.

"A Hoàn, em đang làm gì vậy?"

A Hoàn đặt ngón tay lên môi và "suyt" một tiếng.

"Ờ, lát nữa cậu đến nhé, quần áo chuẩn bị hết rồi." A Hoàn cười tươi như hoa.

Ngôn Hi sờn gai ốc.

Cúp máy xong, A Hoàn lại tiếp tục bấm số. "Rose à, tớ có chuyện, muốn trai doori với cậu..."

Cũng các bước như thế, cũng những câu nói đó.

"Em nhét quần áo vào từ bao giờ vậy?"

Ngôn Hi nhìn mấy bộ quần áo loang lỗ đủ màu kia với vẻ khó chịu.

"Ngôn Hi, diễn kịch với em nhé?" A Hoàn cười.

"Thù lao." Ngôn Hi nói.

"Armani, Calvin Klein, Givenchy, Versace, mỗi loại hai chiếc?"

"Ok!" Ngôn Hi nhanh gọn đáp, tự cảm thấy mình là cậu bé ngoan ngoãn hiếm thấy.

Một lúc sau, chuông cửa réo, Tân Đạt Di hùng hục chạy vào.

"Wow wow, A Hoàn, đúng là chỗ anh em thân thiết có khác, quần áo ở đâu, đừng khách khí nữa, chỉ cần là quần áo của Ngôn Hi thì ít nhiều tớ cũng mặc được."

Hê hê, chiếc bánh Armani từ trên trời rơi xuống là chuyện nhỏ, cơ hội được xài đồ chùa của Ngôn Hi là chuyện ngàn năm có một.

Ngôn Hi đứng bên cạnh giả vờ nhăn nhó gầm lên: "A Hoàn, sao em lại cho bà mợ quần áo, loại này được bán ra với số lượng rất ít, giờ mặc không vừa, đợi lão tử mập lên chút nữa thì mặc tốt chứ sao!"

Tân Đạt Di nhìn đồng quần áo được xếp gọn gàng trên xô pha, logo của Armani nhìn vô cùng bắt mắt, có điều màu sắc hơi là lạ.

"Đợi cậu mập lên tôi sẽ trả!" Tân Đạt Di đắc ý ôm đồng quần áo lên. "Chỗ này đúng không, loại phiên bản hạn chế này cũng khác với loại bình thường nhỉ, nhìn màu sắc thấy Armani quá xá, hê hê!"

Ngôn Hi quay đi tỏ vẻ buồn bực, chỉ có đôi vai là run lên bần bật.

A Hoàn mỉm cười, đưa tay lên xem đồng hồ, cũng đến giờ rồi.

Chuông cửa lại réo lên liên hồi.

Trần Quyện bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau toé lửa.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 33 (Tt)

"Tên khi đột (pê đê) này đến đây làm gì? Chưa bị bà mày (ông mày) cắn (đánh) đủ hay sao?" Cả hai anh chàng cùng chỉ vào nhau, đồng thanh nói, kẻ thù gặp nhau, bốn mắt nảy lửa.

"A Hoành bảo tôi đến đó chứ!" Tiếp tục đồng thanh.

A Hoành mỉm cười, đưa giấy ăn cho Ngôn Hi rồi nói thầm: "Đừng cười nữa, nước bọt bắn tung toé rồi kìa!"

Từ trước đến giờ, nước bọt của Ngôn Hi vốn luôn dồi dào. Đây là nhược điểm mà anh chàng hết sức đau khổ.

Lúc này, hai anh chàng kia đồng loạt nhìn sang A Hoành.

Hàng lông mày đẹp của A Hoành khẽ nhướng lên. "Đạt Di, tớ mời Rose đến đây. Nghĩ là nhiều thế này, cậu cũng mặc không hết, thôi chia cho Rose một nửa đi."

"Cậu không phải nghĩ gì hết, ông mày (bà mày) không bao giờ chia quần áo với thằng pê đê (khi đột) này đâu!" Hai anh chàng một gã đen một gã trắng, một gã yếu điệu, một gã hùng hổ, đứng bên nhau tạo thành bức trang tương phản hết sức khôi hài.

A Hoành mỉm cười, điệu bộ hết sức vô tội. "Vậy làm thế nào đây?"

Trần Quyện đi nước ngoài về, thời gian trước lại chơi được Ngôn Hi một vố và giành suất biểu diễn, chắc chắn tiền nong rủng rỉnh, giọng cũng to

hơn. "A Hoành, bọn mình chơi với nhau lâu rồi, số quần áo này được bán với lượng có hạn. Tớ sẽ không để cậu thiệt đâu, để tớ trả tiền!" Sau đó cậu ta liếc xéo Tân Đạt Di với ánh mắt hết sức coi thường.

Tân Đạt Di cũng là anh chàng được cưng như trứng mỏng từ nhỏ, có chuyện gì chưa từng trải qua, sao có thể dễ dàng để mình mất mặt được.

"Mẹ kiếp! Cái thằng pê đê này mới phát mà cũng tỏ vẻ ta đây là tư bản ghê nhỉ, ông mày cũng chả kém cạnh gì đâu nhá! A Hoành, cậu nói đi, số quần áo này mua hết bao nhiêu tiền, để tớ trả hết, coi như tỏ lòng hiếu thảo với cụ Ngôn."

Hắn là cô đang đợi câu này. Ý cười lộ rõ trong mắt A Hoành, rồi cô lại vờ tỉnh bơ được ngay.

"Sao đưa nhiều thế?" A Hoành cau mày, chỉ tay vào quần áo trên xô pha, tỏ vẻ khó xử.

"Cậu cứ cầm đi!" Hai kẻ kia nhìn nhau đăm đăm sát khí, không ai có ý định nhường ai.

"Ờ." A Hoành gãi gãi mũi rồi đi vào phòng giặt đồ, bê ra một chồng quần áo với số lượng tương đương đã được gấp rất gọn gàng, màu sắc loang lổ, nụ cười vẫn giữ trên môi.

"Này, còn một ít nữa, mỗi người một ít, đừng tranh nhau."

Đêm hôm qua, cô đã chia hết số quần áo thành hai phần bằng nhau để tránh gây sự tranh cãi không cần thiết.

Cả hai anh chàng đều trơ mắt ếch.

Ngôn Hi cười rũ rượi, ngã từ trên ghế xô pha xuống đất.

Sự việc này được Tân Đạt Di, Trần Quyên coi là tiêu chí đánh dấu sự "sa đoạ" của A Hoàn và bị hai anh chàng nhai đi nhai lại cả nghìn lần. Cứ nhắc đến chuyện này là hai gã lại than thở: "Ngày trước A Hoàn tốt bụng lắm cơ mà, từ ngày theo Ngôn Hi, cô nàng hư hỏng hẳn đi. Ngôn Hi là kẻ tội đồ đích thực."

"Tần cho cậu một trận bây giờ, cậu mới là kẻ tội đồ! Cả nhà cậu đều là kẻ tội đồ!" Ngôn Hi nhướn mày, rửa. "Từ trước đến giờ, A Hoàn vốn rất ngoan hiền, có gia đoạ bao giờ đâu? Hứ! Hai thằng đực rựa dở người, không có A Hoàn, các cậu làm sao cấu kết được với nhau? Đồ không biết điều!"

Tân Đạt Di và Trần Quyên há hốc miệng, không đáp được lời nào.

Tóm lại là sau đó, Ngôn Hi đã vô cùng hạnh phúc khi được sở hữu Armani, Calvin Klein, Givenchy, Versace, mỗi loại hai chiếc.

Ngôn Hi rất lười biếng, đòi vẽ mặt trời lúc mới mọc nhưng đặt chuông lúc ba giờ sáng, đặt đến cả ba cái điện thoại, cái nào cũng bị ném hỏng hoặc bấm hỏng, không thể thực hiện được nguyện vọng.

A Hoàn đề nghị: "Để em gọi anh dậy nhé."

Ngôn Hi đáp: "Nhờ chẳng may anh lại coi em là chuông đồng hồ..."
Ngôn Hi ngập ngừng với vẻ lo lắng.

"Không sao." A Hoàn mỉm cười.

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng và sương còn chưa tan. A Hoàn nhìn Ngôn Hi đang chìm trong giấc ngủ say, khuôn mặt búng ra sữa tựa như thiên thần mà không nở hạ thủ. Nhưng hôm đó thiên thần lại ngủ mê, miệng lẩm bẩm: "Haizz, A Hoàn, sao mà em ngổ thế, ngổ không gì tả nổi..."

Cô đến bên giường Ngôn Hi, đắp chiếc khăn mặt được đặt trong ngăn đá cả đêm lên mặt anh. Một, hai, ba.

"Á a a á á á!"

Tỉnh rồi chứ?" Cô mỉm cười nhìn anh thảng thốt bật dậy.

Ngôn Hi trợn tròn mắt, ngẩn người một lúc mới trở về với thực tại, dấm thùm thụp xuống gối. "Con gái nuôi bất hiếu, oa oa oa!"

Sau đó, hăng giọng mấy tiếng rồi gục xuống gối với vẻ vô cùng đau đớn, mắt nhắm nghiền, điệu bộ như vẫn muốn tiếp tục làm bạn với cái giường.

A Hoành liền bê một chậu nước và đặt lơ lửng trên đầu anh. "Em không nói nhiều đâu, anh mà không dậy thì đừng trách em đấy."

Ngôn Hi giật bắn mình bật dậy.

Cô kéo anh dậy, bắt anh đi chợ sớm với cô mua thức ăn.

"Tại sao anh phải đi chứ? Sứ mệnh dậy sớm vinh quang của bản thiếu gia là vẽ mặt trời rực rỡ lúc bình minh, chứ không phải chợ bán rau sặc mùi ô ւế." Anh nói với cô bằng giọng rất trịnh thượng.

"Đi đi, chỉ một lần thôi, đi đi anh." Cô nói với giọng hơi nũng nịu, thế rồi mặt đỏ rần lên, cô không quen với việc làm nũng người khác. Thực tế là có người nào để cô làm nũng đâu.

"Haizz, thôi thôi, trẻ con rắc rối quá!" Lòng tự trọng của một kẻ làm anh lập tức dâng cao ngùn ngụt trong lòng Ngôn Hi.

Rau có ở chợ vẫn còn ướt dầm sương đêm và được bày rất gọn gàng trên sạp, tươi non mơn mớn. Nhưng mặt trời chưa lên, sương mờ còn đang giăng, không nhìn rõ có vết sâu ăn hay không, A Hoành cầm một mớ lên,

lật đi lật lại xem mấy lần, ông cụ bán rau cau mày. "Cháu gái cẩn thận quá, ông bán rau ở chỗ này bao nhiêu năm rồi, ai cũng khen rau rẻ mà ngon hết."

A Hoành liền cười. "Ông đừng trách, cháu không có ý gì đâu ạ, chỉ là mua rau cũng phải xem qua chứ."

Ngôn Hi chu miệng than: "Con nhỏ này sao mà căn cơ thế nhỉ? Lạ thật, phương pháp giáo dục nhà ta ổn lắm cơ mà."

Khóe miệng A Hoành giật giật, cô vờ như không nghe thấy gì.

Cái gọi là phương pháp giáo dục ở đây chỉ là cả ngày bắt cô chơi game, khi cô chăm chú học tiếng Bắc Kinh, anh chàng sẽ chuyên cần dạy cô chữ bậy.

A Hoành chọn rau rồi quay đi nhìn về phía xa, bất chợt thấy có người lúi húi làm gì đó, bên cạnh đặt một cái chuồng, trong chuồng có vật gì đó bù xù. Cô liền túm gấu áo Ngôn Hi, đi về phía đó rồi cúi xuống ngó.

"Chị ơi, chị có mua con Tiểu Khôi này không?" Người mới chào là một cậu bé tầm tám, chín tuổi khá mập mạp, mặc quần short, áo may ô trắng.

"Tiểu Khôi, là nó hả?" A Hoành vừa mỉm cười vừa chỉ vào chú chó với bộ lông màu lông chuột trong chuồng. Bộ lông khiến chú chó trông không được sạch sẽ cho lắm.

Dường như chú chó đó có vẻ nghe hiểu cuộc nói chuyện giữa hai người nên khẽ ngẩng cổ lên. Mặt mũi nó hết sức bình thường, phía mắt bên trái có một đốm lông đen trông khá ngộ. Có điều đôi mắt đó toát lên vẻ sợ sệt, ai nhìn cũng thấy rủi lòng thương.

"Mẹ em không cho em nuôi, mẹ bắt em vứt nó đi. Nhưng nó còn rất nhỏ, không có ai chăm sóc sẽ chết đói mất." Cậu bé nhìn A Hoành, giọng

nói trong trẻo không giấu nổi vẻ buồn bã. “Chị ơi, em ở đây mấy ngày rồi mà không ai chịu nhận nuôi Tiểu Khôi cả.”

A Hoành nhìn chú chó, thò bàn tay vào cửa chuồng, chú chó liếm láp ngón tay trở của cô và rên ư ử.

Cô không thể làm ngơ trước chú chó, đành hạ quyết tâm mở cửa chuồng bế nó ra rồi quay sang giơ lên cho Ngôn Hi xem. “Anh Ngôn Hi, con Kho Tô cần có bạn chơi nhỉ?” Cô ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt cứng đờ của Ngôn Hi.

“A Hoành, anh dị ứng với lông chó.” Ngôn Hi khó khăn đáp, đôi mắt nhìn cô với vẻ bất lực.

A Hoành “ờ” một tiếng rồi lại lặng lẽ đặt chú chó trở lại chuồng.

“Chị ơi, Tiểu Khôi rất ngoan và ăn rất ít, chẳng bao giờ đi bậy lung tung. Chị cứ cho nó vào cái hộp giấy rồi đặt ngoài cửa là được...” Cậu bé khẩn khoản năn nỉ.

Cô nhìn thấy cậu bé vẻ hết cách nhưng không dám nhìn chú chó đó nữa. Vì ánh mắt của nó quen thuộc đến mức cô không muốn nhìn thấy nữa...

A Hoành nghĩ ngợi mông lung. Chợt một bàn tay lạnh lạnh, mềm mại đặt lên đầu cô. Ngôn Hi mỉm cười rồi vỗ nhẹ vào đầu cô, thở dài nói: “A Hoành, em không được cho nó lại gần phòng anh, không được cho nó ngủ trong thùng để sữa của anh, không được cho nó đánh nhau với con Kho Tô, không được cho nó tranh món sườn với anh, không được cho nó đi bậy lung tung. Như thế có được không?”

Như thế có được không?

Nghe những lời thỏa hiệp này của anh có được không?

Được người ta chiều chuộng và đối xử chân tình như thế có được không?

A Hoàn chỉ một mực gật đầu mà không ngẩng lên. Cô ôm chú chó nhỏ trước ngực mình, khi đứng dậy thì tia nắng đầu tiên trong ngày đã hắt qua tầng mây.

“Ngôn Hi, anh nhìn kia.” Cô túm nhẹ gấu áo sơ mi của anh, cảm nhận cơn gió se se lạnh.

Ngôn Hi ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la với ánh mắt tham lam, tận hưởng. Ánh mắt ấy vừa cuồng nhiệt vừa trong đáng giữa ánh bình minh rạng ngời.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Em Mở Đầu Cho Sự Khởi Đầu Của Anh

Khi Ngôn HI mang đôi mắt thâm quầng díp lại vì buồn ngủ về đến phòng khách thì A Hoành lắc đầu bất lực, cảm thấy anh chàng này đúng là vô phương cứu chữa.

“Vẽ xong rồi hả?” Chắc lại là một đêm không ngủ, tập trung vào việc vẽ vời.

Hôm đó sau khi được ngắm mặt trời mọc, về đến nhà, Ngôn Hi liền chui vào phòng miệt mài vẽ thâu đêm suốt sáng.

Ngôn Hi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Thế có nghĩa là sao?” Dưới chân thấy ngựa ngựa, A Hoành cúi đầu nhìn thì thấy Tiểu Khôi đang nằm trên dép cô ngủ. Hài thật, con cún nhỏ này lúc nào cũng gật gù ham ngủ.

“Cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó?” Ngôn Hi suy tư.

“Khiếm khuyết cũng là một vẻ đẹp mà. Tượng thần Vệ Nữ thành Milo (*) cũng là một tác phẩm kinh điển đấy chứ.”

(*): Tượng thần Vệ Nữ thành Milo là tác phẩm điêu khắc của Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc họa Aphrodite, vị nữ thần tình yêu và sắc đẹp của người Hy Lạp.

Ngôn Hi liền mỉm cười, nói: “Tác phẩm Hoa hương dương có mấy ai hiểu đâu mà vẫn là tác phẩm kinh điển. Nhưng bản thiếu gia có phải là Van

Gogh đâu?” Anh lại có luồng sức mạnh lớn lao, vung tay vẽ đại là cho ra lò một tác phẩm bất hủ ư?

A Hoành liền ôm Tiểu Khôi đặt vào ổ của nó - một cái hộp các tông lót vải bông - rồi cười, nói: “Lúc Van Gogh còn sống, có ai biết ông ấy chính là Van Gogh sau này không?”

Ngôn Hi lấy chai nước lọc trong tủ lạnh ra uống ừng ực, giọng cũng không còn ngái ngủ như lúc trước: “Ý em là, khi đã biến thành ông già Khốt Ta Bít, anh vẫn chỉ là tên vô danh tiểu tốt, rất có thể trong một đêm mưa tuyết bão bùng, vì không có bánh mì ăn mà tự vẫn bằng súng ư?”

A Hoành liền cười. “Hơn nữa, kể cả có chết cũng chưa chắc đã thành Ngôn Hi có tranh bán với giá ngàn vàng.”

“Thế nên, việc gì phải miệt mài vẽ nhỉ?” Ngôn Hi ngẫm nghĩ.

“vậy anh quyết định không vẽ nữa ư?” A Hoành hỏi.

“Không.” Ngôn Hi gãi gãi mũi vẻ ngại ngùng.

A Hoành hiểu ra vấn đề, liền cười, nói: “Thôi đi đánh răng đi, đến giờ ăn trưa rồi.”

Lấy đâu ra mà nhiều “thế nên” thế.

Từ trước tới giờ, kết cục bình thản nhất không bao giờ là giả thiết mà là cuộc sống.

Khi dọn dẹp phòng của cụ Ngôn, A Hoành phát hiện ra rất nhiều ảnh cũ. Năm tháng trôi qua, các tấm ảnh đã ố vàng, tất cả đều là ảnh của một cậu bé với đôi mắt to tròn và nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương. Ảnh chụp hôm đầy tháng, ảnh tròn chín tháng mười lăm ngày, ảnh lúc một tuổi, hai tuổi... Đến tận năm mười lăm tuổi.

Đằng sau mỗi bức ảnh đều là nét chữ răn rỏi được viết bằng bút mực: Cháu nội Ngôn Hi, chụp lúc XX tuổi.

Cậu bé kháu khỉnh với nụ cười vô cùng ngây thơ kia đã là dĩ vãng. Chỉ trong tích tắc, năm tháng cũ tựa như những tia nắng ấm áp hiện ra trước mắt.

Hồi nhỏ trông vẫn xinh xắn hơn. A Hoàn cau mày tự nhủ.

Lạ thật, cùng một con người mà tại sao trong ảnh và ngoài đời lại khác nhau một trời một đất vậy?

Hình ảnh Ngôn Hi trong mắt cô lúc nào cũng là một dáng vẻ lạnh lùng, thờ ơ, lúc cười chỉ khẽ nhếch mép, hoàn toàn khác với nụ cười trong sáng, rạng rỡ trong ảnh. Chẳng lẽ sự khác biệt này là do những cách biệt trong tuổi tác tạo ra ư? Tuy nhiên, tướng mạo của anh không thay đổi nhiều lắm...

Cô lật từng trang ảnh, những phần sau cuốn album lại trống rỗng.

Từ mười lăm tuổi đến nay sao không có ảnh nhỉ?

A Hoàn ngẫm nghĩ một lát rồi gấp cuốn album lại, sau đó vô tình làm rơi cuốn album xuống đất. Cô liền cúi xuống nhặt lên, tay chạm vào phần bìa sau khá cứng của cuốn album. Cô nhìn kĩ rồi lấy ngón tay trở miết lên, đó là bốn chữ cái được khắc rõ.

D-E-A-D.

Đã mất.

Bất chợt A Hoàn quay lại, nhìn thấy anh đang đứng tựa lưng vào khung cửa, nhìn cô mỉm cười, ánh mắt vô cùng ấm áp.

“A Hoàn, cơm chín chưa?” Anh hỏi.

A Hoành nheo mắt nhìn anh hồi lâu rồi nhẹ nhàng đáp: “Xong rồi đây.” Sau đó, cô đặt cuốn album có khắc những chữ cái đáng sợ kia lên giá sách.

Sau bữa cơm trưa, A Hoành nhận được điện thoại, ông nội bảo cô về nhà một lúc.

Ngôn Hi đang chiêm ngưỡng tác phẩm Ánh bình minh của mình với phong thái lặng lẽ, yên tĩnh.

A hoành thấy không tiện làm phiền nên cứ thế đi về. Nhưng vừa rón rén xuống đến tầng một, cửa phòng Ngôn Hi đột nhiên bị đóng sầm lại, im ắng như lúc cô vừa đi.

Rõ ràng là không có gió.

Về đến nhà, A Hoành thấy Tư Nhĩ đang kể chuyện cười, mẹ và ông nội cười rất vui vẻ. A Hoành đưa ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng cho bà Trương khi bà ra mở cửa.

Quả là đáng tiếc khi phá vỡ giây phút ấm cúng này.

“Mẹ, mẹ đoán kết quả thế nào?” Tư Nhĩ tươi cười nói.

Bà Uẩn Nghi tò mò hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Cô giáo con bảo: “Haizz, Ôn Tư Nhĩ, sao lâu lắm rồi không gặp anh trai em nhỉ? Về nhà em nhớ nhắc cha mẹ khuyên cậu ấy, học sinh giỏi như thế không nên yêu sớm, đừng có bám riết cô bạn lớp IV đó nữa, tên là Hi gì ấy nhỉ...” Giọng Tư Nhĩ hết sức hài hước.

Cả nhà lại cười ồ lên.

“Ông, mẹ, con về rồi ạ.” A Hoành mỉm cười bước vào, ngắt lời Tư Nhĩ.

“Ồ, A Hoành về rồi.” Bà Uẩn Nghi đứng lên, nụ cười vẫn giữ nguyên trên môi.

“Ở nhà họ Ngôn có quen không con? Mọi người vừa nói chuyện của anh con và Ngôn Hi hồi cấp hai, thằng Hi dễ hươg nhưng cũng gây ra nhiều tai họa.”

A Hoành gật đầu, nụ cười vẫn giữ trên môi nhưng có phần gượng gạo. Cô không hiểu “gây tai họa” ở đây là do đẹp trai hơn người hay do làm liên lụy đến Tư Hoán?

“A Hoành, ngày mai cô Lâm mời nhà mình đi ăn tối. Mẹ cháu mua cho cháu ít quần áo mới nên gọi cháu về thử xem có vừa không.” Cụ Ôn cười nói rồi chỉ vào bộ quần áo vẫn còn để nguyên trong chiếc hộp xinh xắn để trên bàn.

“Cô Lâm ạ?” trong đầu A Hoành không có ấn tượng gì về cái tên này.

Đó là ai nhỉ?

Tư Nhĩ níu tay A Hoành, tận mật giải thích: “Là con dâu của ông Lục - bạn chiến hữu của ông nội mình, cũng là mẹ của anh Lục Lưu đang du học ở Vienna, cô ấy rất quý trẻ con, hiền ơì là hiền ấy.”

Hiền ơì là hiền... Hiền đến mức độ nào nhỉ? Rất hiếm khi thấy Tư Nhĩ khen ai như thế này.

“Hiền hơn cả mẹ hả?” Bà Uẩn Nghi giả vờ giận dỗi nhìn Tư Nhĩ.

Cô liền bật cười thành tiếng.

A Hoành ngẩng đầu lên thì thấy Tư Hoán đang đi xuống với bộ đồ thể thao rộng rãi, dáng vẻ rất sáng khoái, dễ chịu.

“Mẹ vẫn ghen với cô Lâm ạ? Nói thật là...” Tư Hoán cố tình cau mày.

“Làm sao?” Bà Uẩn Nghi đưa tay kéo cậu con trai lại.

“Cô Lâm hiền hơn mẹ anh nhiều!” Tư hoán nhìn Tư nhĩ nháy mắt, sau đó hai anh em liền cười phá lên.

“Haizz, biết làm thế nào đây? Nhược Mai hiền hơn mình, con trai cô ấy lại đẹp trai hơn con mình, buồn quá...” bà Uẩn cười, gí ngón tay lên trán Tư Hoán.

Lúc này, Tư Nhĩ liền buông tay A Hoành ra để bám lấy bà Uẩn, cười nũng nịu. “Cô Lâm có con gái đâu, mẹ có con còn gì?”

A Hoành nhìn cánh tay mình vừa bị buông ra mà thấy hơi buồn cười.

Ngổ thật, lại chờ đợi gì nữa chứ...

“Ông ơi, mẹ ơi, con phải đi siêu thị mua ít sữa, ngày mai, mấy giờ, đi ăn cơm ạ?” A Hoành xách chiếc hộp đựng bộ quần áo kia lên, vừa xem đồng hồ vừa hỏi với thái độ lặng lẽ và khiêm nhường.

“A Hoành, anh đi cùng với em nhé!” Tư Hoán nhìn A Hoành, để nghị.

A Hoành gật đầu, mỉm cười đáp: “Vâng.”

Trên đường, một người đi trước, một người đi sau, hai anh em không có nhiều chuyện để nói. Làm anh em với nhau bao lâu rồi mà xao vẫn xa cách thế này nhỉ?

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 34 (Tt)

“Ngôn Hi, dạo này, đang vẽ tranh, nghe nói tác phẩm được đặt tên là Ánh bình minh. Hằng ngày, cứ ba rưỡi sáng anh ấy mới đi ngủ, trước khi đi ngủ, uống hai túi sữa vị sô cô la, mười một giờ dậy, sau khi dậy, uống một cốc sữa ấm, thường nghe bài hát Long long way to go. Một ngày ba sữa, không có thịt là ăn không no. Tóc mọc rất nhanh, sắp che hết mắt rồi.” Cô kể với giọng đều đều.

“Anh không hỏi những chuyện này.” Tư Hoán quay đầu với vẻ ngại ngùng.

“Hơ hơ, em xin lỗi, tự nhiên em nhớ đến mà thôi.” A Hoàn mỉm cười rồi bước vào siêu thị.

Cô cau mày ngắm kệ hàng hóa hồi lâu và phát hiện ra rằng, loại sữa mà Ngôn Hi thích uống đã bán hết.

“Sữa vị dâu tây có được không?” Tư Hoán cầm túi sữa màu hồng phấn cũng hăng hái lên, đưa cho A Hoàn.

“Em không biết.” A Hoàn thật thà đáp, cô nhớ đến cảnh Ngôn Hi khen sữa vị sô cô la, nước miếng văng tứ tung.

“Thôi tìm siêu thị khác vậy?” Tư Hoán cười, chắc anh cũng liên tưởng đến cảnh tượng đó.

Chủ nhật siêu thị rất đông, lúc Tư Hoán kéo A Hoàn đi ra, cúc ống tay áo chẳng may bị bung vì chen chúc.

“Đợi em một lát.” A Hoàn nhấc chiếc cúc áo lên rồi lại chen vào bên trong.

Tư Hoán ngồi đợi trên chiếc ghế băng ngoài cửa siêu thị. Khi A Hoàn đi ra, trên tay là bộ đồ kim chỉ vừa mua xong.

“Anh đưa đây.” A Hoàn thò tay ra.

“Gì cơ?” Tư Hoán ngạc nhiên.

Cô liền chỉ vào áo khoác anh.

Tư Hoán nhìn người ra ra vào vào siêu thị, tính anh hay xấu hổ, ngập ngừng một lát mới cười ra.

A Hoàn cúi đầu, nheo mắt khâu kim, động tác nhanh thoăn thoắt.

Nắng chiều ấm áp hắt xuống mái tóc cô.

Tư Hoán nhìn A Hoàn hồi lâu rồi quay đi chỗ khác. Anh nhớ đến lời Trần Quyên: “Tư Hoán, rồi cậu sẽ hối hận. Cô ấy là con gái.”

Đó khi Trần Quyên biết chuyện Tư Hoán nhiệt tình ủng hộ việc A Hoàn đến nhà Ngôn Hi ở và giữ Ngôn Hi lại.

Lúc ấy, anh đã cười nhạo khi nghe Trần Quyên nói như vậy. Bây giờ nhìn cô, trái tim anh lại như bị một vật nhọn đâm từng nhát.

Cô ấy là con gái, thế nên anh không thể lấp đầy khoảng cách mà anh cảm thấy khó khăn giữa hai người, vậy mà cô có thể lấp đầy một cách dễ dàng.

Từ đó về sau, anh không bao giờ mặc chiếc áo khoác đó nữa, cho dù đường kim mũi chỉ rất đều đặn, đẹp đẽ.

Khi gặp cô Lâm mà mọi người trong nhà hay nhắc đến, A Hoành liên tưởng đến rất nhiều mỹ từ, nhưng cuối cùng đã bị hương thơm thoang thoảng trong không khí nhấn chìm.

Người phụ nữ ấy mặc bộ sườn xám trắng được tô điểm bởi những bông mai thấp thoáng, cần cổ trắng ngần, tai đeo trang sức kim cương đắt tiền.

Tư Hoán và Tư Nhĩ đều rất quý người phụ nữ này. Cô ấy nhìn họ cười với ánh mắt rạng ngời ánh sao.

“Thế đã là gì, cậu chưa gặp Lục Lưu đấy thôi, cậu mà gặp thằng nhóc đó thì trong mắt còn nhiều sao hơn.”

Đạt Di trề môi, cậu ta không xúm vào với đám Tư Hoán, Tư Nhĩ, có vẻ như không thích người phụ nữ này lắm.

Ngôn Hi lại càng lạ hơn, anh đứng đó nhìn với ánh mắt lạnh lùng, nét mặt hiện rõ vẻ căm ghét.

“Tiểu Hi à, chẳng mấy khi cô về nước, cô cháu gặp nhau mà không ôm một cái sao?” Người đó cười tươi như hoa, dang rộng cánh tay chào đón.

Ngôn Hi lặng lẽ nhìn cô Lâm rồi lùi ra sau một bước, ánh mắt điềm tĩnh, bình thản như mặt hồ lặng sóng.

Lại là tư thế này.

Bốn bề tĩnh lặng như tờ, mọi người đều tỏ ra ngại ngùng.

“Sao vậy?” Bà Lâm Nhược Mai ngơ ngác nhìn Ngôn Hi.

Tư Hoán liền cười. “Cô Lâm, cô không biết đấy thôi, hai năm nay Ngôn Hi mắc chứng bệnh lạ, ngại tiếp xúc với mọi người, đến cháu và Tân Đạt Di lại gần, cậu ấy cũng có thái độ cáu kỉnh.”

“Đặc biệt là con gái.” Ngôn Hi bình thản bổ sung thêm một câu.

Nét mặt Tư hoán hơi khựng lại.

Bà Lâm Nhược Mai mỉm cười hào nhả, nói: “Như thế không ổn đâu. Không tiếp xúc với con gái, sau này Tiểu Hi lấy vợ kiểu gì? Hồi nhỏ cháu chẳng nói với cô là sẽ lấy một người vợ còn đẹp hơn cô còn gì?”

“Đúng đấy, hồi nhỏ Tiểu Hi vẫn thường nói như thế.” Bà Uẩn Nghi cười rồi chuyển câu chuyện sang chủ đề khác.

“Đây là A Hoành đúng không?” Bà Lâm Nhược Mai chỉ vào A Hoành, cười nói: “Uẩn Nghi à, cô bé rất giống chị hồi trẻ, em nhìn cái là nhận ra ngay, xinh xắn lắm.”

“Cháu chào cô ạ.” A Hoành rụt rè chào.

Bà Lâm Nhược Mai vỗ vỗ tay cô rồi nói với cụ Ôn: “Bác Ôn phúc lớn thật đấy, cháu trai cháu gái đủ đầy, đứa nào cũng xinh xắn, giỏi giang cả.”

“Ha ha, ba đứa cũng không địch nổi thằng kia nhà cháu, Nhược Mai, có cậu con trai như thế là thỏa mãn lắm rồi.” Ông cụ khéo léo đáp.

Bà Nhược Mai là người rất giỏi trong việc tạo bầu không khí nên bữa ăn diễn ra vô cùng ấm cúng, vui vẻ.

Cà bữa ăn, Ngôn Hi chỉ một mực cúi đầu, ăn các món đặt gần mình nhất. A Hoành thắc mắc lắm, không hiểu Ngôn Hi thích ăn gạch cua từ bao giờ? Mọi ngày anh vẫn thường kê tanh, chẳng bao giờ động đến một miếng. Cô liền gắp miếng sườn, bỏ vào đĩa của Ngôn Hi.

Ngôn Hi ngẩng lên thì thấy món sườn quen thuộc. Anh liền cầm găm, không động vào món gạch cua lần nữa.

A Hoành mím môi thờ dài.

“A Hoành, cháu thích ăn món sườn lắm đúng không?” Bà Lâm mỉm cười, nhìn sang A Hoành.

A Hoành có vẻ luồn cuống, cô nhìn bà Lâm, nụ cười bẽn lẽn trên môi lập tức biến mất. Rõ ràng là vẻ dịu dàng nhưng lại ẩn chứa cái gì đó rất lạnh lùng, khiến người ta phải rùng mình.

A Hoành cau mày, đang nghĩ không biết nên trả lời thế nào thì ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ.

Một thanh niên tầm hai, ba mươi tuổi bước vào, dáng vẻ rất chính chắn, mắt đeo cặp kính gọng vàng, chắc là thư kí của bà Lâm Nhược Mai.

“Chủ tịch Lâm.’ Anh ta bước đến trước mặt bà Lâm rồi ghé tai nói nhỏ điều gì đó.”

“Đúng lúc này vang lên tiếng bát sứ và thìa sứ rơi xuống đất, vỡ tan.

Ngôn Hi nhìn anh chàng kia, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Bà Lâm nhìn sang, trên môi thấp thoáng nét cười. Anh chàng kia nhìn thấy Ngôn Hi thì nét mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng rồi lại lập tức trở về vẻ bình thản.

Nhân viên phục vụ thu dọn mảnh vỡ rồi mang đến cho Ngôn Hi bát đĩa mới.

Anh lại cúi đầu, cầm đĩa tiếp tục ăn.

A Hoành chăm chú quan sát, phát hiện các ngón tay ở bàn tay phải – bàn tay cầm đũa của anh đều tái nhợt cả đi.

Cô cúi xuống gầm bàn, hai chân anh lại bắt chéo nhau, khăng khít như không thể chia rẽ.”

Người thanh niên kia đi ra, bà Lâm tiếp tục mỉm cười dịu dàng, tiếp tục niềm nở chúc rượu và tiếp tục mời mọi người dùng bữa.

“A Hoành, ăn xong gạch cua rồi.” Ngôn Hi chỉ vào đĩa thức ăn đã hết trước mặt rồi cười, ánh mắt trong veo.

A Hoành lặng lẽ chờ đợi yêu cầu tiếp theo của anh.

“Anh buồn ngủ rồi.” Anh ngáp ngắn ngáp dài. “Anh muốn về nhà.”

Mọi người đã quen với tính cách thất thường của Ngôn Hi, bà Uẩn Nghi dặn dò mấy câu rồi tìm cơ giải thích với bà Lâm, cho Ngôn Hi về trước.

A Hoành lặng lẽ nhìn Ngôn Hi ra về, trên thân hình gầy gò kia là chiếc áo khoác Calvin Klein màu tím đậm mà họ đã phải dạo phố rất lâu mới mua được. Cô vẫn còn nhớ, lúc ấy cô thích anh mặc chiếc áo màu đen hơn, bàn tay trắng trẻo, thon dài, đôi mắt to tròn, nhìn rất sang trọng. Không giống với chiếc áo màu tím này, rực rỡ, bắt mắt nhưng lại lấn át tâm hồn anh.

Cô khăng khăng với sự lựa chọn của mình, nhưng rồi lại lựa chọn sự lựa chọn của anh.

A Hoành không hề thích món sườn, vừa béo vừa ngấy, nhưng đây lại là món tủ cô dùng để phục vụ cho bữa cơm gia đình, không biết từ bao giờ Ngôn Hi lại chính là gia đình của cô.

Ngôn Hi bỗng nhiên quay trở lại, thở hổn hển, tóc ướt đầm mồ hôi. Anh nhìn cô, cố gắng thở đều, hỏi: “A Hoành, em ăn xong chưa?”

A Hoành mỉm cười, khịt mũi rồi gật đầu.

“A Hoành, em có về nhà cùng anh không?”

A Hoành liền cười, trêu: “À, em biết rồi, có phải về một mình, anh sợ ma không?”

Ngôn Hi nắm lấy tay cô, cười nói: “Đúng rồi, đi một mình nên sợ ma, được chưa?”

“Biết ngay mà, rắc rồi thật!” A Hoành ngoẹo đầu cười rồi vui vẻ nắm tay anh.

Ai đã phàn nàn sau lưng rằng con trai nhà đó ngang bướng, không hiểu phép lịch sự, nhưng lại thoải mái để mình sang nhà đó ở mà không buồn giữ lại? Bọn họ liệu có từng nghĩ A Hoành và Ngôn Hi không hòa nhập với mọi người như thế là vì nguyên nhân gì hay ở sâu trong thâm tâm họ chỉ là sự thờ ơ?!

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Niềm Vui Sinh Nhật Trước Ông Kính

"A Hoành... đúng không nhỉ?" Cô gái ngồi trước mặt có vẻ đã ngà ngà say. "Nếu chị khuyên một câu chân thành, không biết em có giận không?"

"Gì cơ?" A Hoành ngơ ngác, bốn bề ồn ào náo nhiệt, bị mấy người bạn cũ của Tư Hoán và Ngôn Hi chuốc cho mấy chén, cô cũng đã thấy lơ mơ.

Hôm nay họp lớp cấp hai của Tư Hoán và Ngôn Hi, thấy cô ở nhà không có việc gì, Ngôn Hi cũng kéo cả cô đến đây. Lúc đầu, cô tưởng mình sẽ lạc lõng, nhưng không ngờ nhóm bạn đó rất dễ thương, họ tỏ ra vô cùng thân thiện và gần gũi. Ngôn Hi và Tư Hoán ngồi cạnh nhau rí tai nói chuyện gì đó rồi cười vẻ thích thú.

Ngồi bên cạnh cô là bạn cùng bàn ngày trước của Ngôn Hi, rất xinh xắn, dễ thương, cười đùa với Ngôn Hi cũng rất vô tư.

"Em nên cách Ngôn Hi xa ra một chút." Cô bạn đó nhìn và thở dài nói.

"Hả?" A Hoành uống chút bia nên giọng cũng hơi lè nhè.

"Ý chị là..." Cô bạn đó ghé sát vào tai cô.

"Nói gì với A Hoành đó Lâm Loan Loan?" Ngôn Hi nâng cốc lên, ngắt lời cô bạn.

"Kể các chiến tích của ông hồi cấp hai thôi, lần nào gây chuyện đều đổ tội cho người ta nhắc nhở bao nhiêu lần!" Lâm Loan Loan này, bà không yêu thầm tôi đấy chứ! Sao lại để ý tôi kĩ thế!"

"Lãng nhách!" Lâm Loan Loan cười, quát.

Tư Hoán liền cười. "Từ thời cấp hai đã thích xem hai anh chị này cãi nhau, lần nào cũng cười vỡ bụng."

"A Hoành, em cứ ngồi đó xem trò hề nhé!" Tư Hoán bước đến chỗ A Hoành, đưa cho cô một lon nước hoa quả.

"Ôn Tư Hoán, Tư Hoán, để tớ mời cậu một cốc." Lâm Loan Loan đứng lên rồi loạng choạng bước đi, hai má đỏ bừng vì đã ngà ngà say.

"Lâm Loan Loan, cậu say rồi đấy!" Tư Hoán mỉm cười, để lộ hai lúm đồng rất duyên.

"Bạn cũ mời mà không chịu uống hả?" Lâm Loan Loan giơ cốc bia lên đưa cho Ngôn Hi, mắt trợn trừng giả vờ giận dữ.

"Mười một giờ rồi." Tư Hoán giơ tay xem đồng hồ rồi dịu dàng nói: "Loan Loan, cậu uống say, về nhà, mẹ cậu sẽ lo đấy."

"Thế cậu thì sao, Ôn Tư Hoán?" Lâm Loan Loan cười, nói.

Tư Hoán khẽ cau mày nhưng không nói gì.

A Hoành nhìn lên trời, cảm thấy mình đã nghe thấy điều gì đó không nên nghe.

Một cơn gió thổi tới làm tóc cô rối bời, cô đưa tay định vén tóc ra sau tai thì cảm thấy trên ngón tay có cái gì đó âm ấm, man mát. Ngoảnh lại thì thấy Ngôn Hi, anh kéo tay cô sang một bên, cúi đầu nói nhỏ: "Trẻ con đứng đây là vô duyên đấy."

A Hoành lặng lẽ gật đầu.

Ngay lập tức, anh lại kéo cô ra trước mặt mọi người, tự hào nói: "Coi này, đây là A Hoàn nhà tôi đấy, xinh xắn dễ thương, nấu ăn rất ngon, nói năng có duyên, mọi người thấy sao?"

Cả nhóm liền cười ồ lên. "A Hoàn là em gái Tư Hoán cơ mà, sao lại ở nhà cậu được!"

"Vớ vẩn! Rõ ràng là con gái nhà tôi!" Giọng rất quả quyết, chắc như đinh đóng cột.

A Hoàn liền la lớn: "Haizz, ồn ào quá, Ngôn Hi à!"

Ngôn Hi liền im bặt rồi quay sang với vẻ mặt biết lỗi. "A Hoàn nhà tôi chỉ hơi ngại thôi, bình thường rất dịu dàng và ngoan ngoãn. Các cậu đừng hiểu lầm nhé... Này này, cậu đó, thằng mập, đừng có cười nữa."

Cả đám toát hết mồ hôi hột, đồng thanh nói: "A Hoàn... vất vả quá nhỉ!"

A Hoàn liền đáp khẽ: "Vì nhân dân phục vụ mà!"

Cả đám phì cười, cô bé này cũng lém không kém.

Anh chàng bị gọi là "thằng mập" cười ngặt nghẽo, nói: "Ngôn Hi, từ năm cậu nghỉ học, tôi chẳng còn được cười đã như bây giờ."

Bầu không khí đột ngột trùng xuống.

Nghỉ học? Ai nghỉ học? Ngôn Hi ư?

A Hoàn nhìn mọi người với ánh mắt thắc mắc, dường như cả nhóm sức nhớ ra điều gì, nét mặt có vẻ khác lạ.

Ngôn Hi lại cười tủm tỉm, hỏi: "Mọi người còn nhớ cô nàng hoa khôi ở lớp bên cạnh không, hồi ấy cô ta say tôi như điên đấy, bây giờ không biết thế

nào rồi?"

Cả đám liên nhao nhao phụ hoạ theo: "Đúng đấy, lâu lắm không gặp, không biết bây giờ thế nào rồi, từ trước đến giờ, Ngôn thiếu gia lúc nào chẳng có sức quyến rũ khó cưỡng."

"Khách sáo quá, khách sáo quá!"

Ngôn Hi chuyện trò một lát rồi mỉm cười, dắt A Hoành ra ngoài trong trạng thái ngà say.

Ra đến cổng khách sạn, Tư Hoán và Lâm Loan đang tranh cãi chuyện gì đó.

"Tư Hoán, cứ tiếp tục thế này cậu sẽ mệt vì Ngôn Hi thì đừng nói linh tinh." Ánh mắt Tư Hoán có cái gì đó hơi lạnh lùng.

"Cậu ta lúc nào cũng giống một quả bom hẹn giờ, không biết bao giờ sẽ phát nổ, đến lúc ấy sẽ làm tổn thương tới cậu đó." Lâm Loan Loan có vẻ chán chường, giọng khá ức chế.

Ngôn Hi đứng cách đó không xa, ánh mắt mông lung, không hiểu đang nghĩ gì.

A Hoành mím môi, nhẹ nhàng nói: "Về nhà thôi."

"Em không muốn nghe tiếp à?" Giọng Ngôn Hi mơ màng như đang ở trên mây.

"Nghe lén đâu phải là chuyện đáng để quân tử làm, đúng không?" A Hoành cười.

"A Hoành, anh đã từng bỏ học, hồi lớp tám." Ngôn Hi đút tay vào túi quần, mắt liếc về phía hai người đang cãi nhau kia, bình thản nói.

A Hoành liền gật đầu.

“Vì... ồm một đợt nên phải ở nhà nghỉ ngơi rất lâu. Lâm Loan Loan đã vô tình nhìn thấy tình trạng của anh lúc ồm.” Giọng Ngôn Hi có chút gì đó lạnh lạnh.

“Vậy à?” A Hoành cúi đầu, bóng hai người đổ dài dưới ánh đèn.

“Sau đó, bác sĩ nói bệnh này sẽ tái phát.”

“Rồi sao nữa?” A Hoành khẽ ngược mắt lên.

“Sau đó, không sao nữa.” Ngôn HI thở dài, bàn tay buông thõng xuống.

“Vâng.” A Hoành gật đầu, nhớ lại vẻ không yên tâm về Ngôn Hi của cụ Ngôn trước lúc lên đường rồi nghĩ ngợi gì đó, hàng lông mày của cô khẽ cau lại.

“A Hoành, anh biết hôm nay Lâm Loan Loan định nói gì với em.” Dưới ánh đèn đường, người đi bộ khá thưa thớt, Ngôn Hi chăm chú nhìn về phía xa và sức nhớ ra điều gì đó.

“Gì cơ?” A Hoành cười. Thực ra cô không tò mò lắm.

“Ngôn Hi là viên thuốc độc bọc đường, càng thơm ngọt thì càng nhiều độc tố.” Giọng Ngôn Hi bình tĩnh một cách bất thường.

“Sao anh lại biết?” A Hoành khịt mũi.

“Cô nàng nói với anh như thế, trước lúc ăn cơm ấy.” Ngôn Hi đưa tay lên miệng, cười tủm tỉm.

“Tại sao anh lại kể với em?”

Ngôn Hi quay đi rồi đột ngột dừng chân lại. “Anh là người dạy em chửi bậy.”

A Hoành cảm thấy ngại ngùng, mấy hôm trước, Trần Quyện đã miêu tả rất sinh động những câu nói bậy của cô cho Ngôn Hi nghe.

“Thế nên, những chuyện xấu về anh, chỉ có anh mới có thể kể cho em nghe.” Ngôn Hi khẽ giọng nói.

A Hoành cười cười lắc đầu, đúng là chỉ có Ngôn Hi mới lạc quan được như vậy.

Tháng Bảy, tiết trời vô cùng nóng rực, ve kêu râm ran suốt cả ngày. Lúc đầu, hai người định bắt taxi về nhà nhưng khi xem lại tiền, cả hai cộng lại còn chưa đủ mười tệ.

Hai người ra khỏi nhà, nếu không có mục đích gì đặc biệt thì đều không có thói quen mang tiền.

Làm thế nào bây giờ?

Ngôn Hi cầm mấy đồng tiền nhẵn nhúm rồi nhìn về phía quán mì sạch sẽ, sáng sủa trước mặt, cười nói: “Vào ăn mì đi.”

A Hoành thắc mắc: “Đủ tiền không?”

Ngôn Hi liền đưa một ngón tay ra. “Một bát thì đủ.”

A Hoành tỏ vẻ “biết ngay mà”. “Anh ăn còn em đứng nhòm hả?”

Ngôn Hi sầm mặt. “Trong lòng em, hình tượng của anh chỉ có thể thôi hả? Ít nhiều lão tử cũng là nam nhi đại trượng phu, hừ!”

A Hoành liền cười. “Ồ? Thế em ăn còn anh đứng nhìn hả?”

Anh chàng thực sự bó tay. “Bọn mình cùng ăn.”

A Hoành mím môi cười chê. “Không, anh hay văng nước miếng như thế...”

Ngôn Hi hậm hực nói: “Anh văng nước miếng bao giờ?”

A Hoành lùi ra sau một bước, nét mặt tỏ vẻ căng thẳng. “Bây giờ lấy anh làm tâm, các phân tử nước đang khuếch tán...”

Ngôn Hi ngượng quá bèn nổi cáu. “Đáng lẽ anh không nên dạy em nói tiếng phổ thông, đáng ghét thật, bây giờ nói câu nào ra câu đấy!”

A Hoành không chịu, bèn phản đối: “Em tự học thành tài chứ có liên quan gì đến anh đâu. Ngoài những câu bắt đầu từ chữ “mẹ”, “bà” ra, anh còn dạy được gì nữa?”

Ngôn Hi phẩy tay, hậm hực nói: “Ăn mì đã, lão tử đói là rồi đây!!!”

Người đang đứng nấu nì trước quầy là một cô gái chỉ tầm mười bốn, mười lăm tuổi.

A Hoành bước vào, cười nói: “Em ơi, cho anh chị một bát mì, nhiều thịt vào nhé.”

Một lát sau, bát mì ngon mắt với đầy đủ gia vị và nước sườn nóng sốt đã được làm xong.”

“Thơm quá!” A Hoành ngửi mùi mì thơm phức, bèn nở một nụ cười thích thú.

“Không phải em khoa trương đâu nhưng mì ở quán em là ngon nhất thành phố đấy!” Cô bé chủ quán đặc ý bê bát mì ra đặt trước mặt A Hoành.

“Thế thì hôm nay phải thử xem sao.” A Hoành mỉm cười, tiện tay đưa thìa và đũa cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi lấy đũa gắp từng sợi mì cho vào thìa. Anh cúi đầu ăn ngon lành, dưới ánh đèn lơ mờ, nhìn nghiêng, khuôn mặt anh có vẻ khá mơ hồ.

Tự nhiên A Hoành có cảm giác cảnh tượng này như từng gặp ở đâu rồi. À, phải rồi, chính là trước quầy ăn sáng trong con ngõ đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy Ngôn Hi cũng là ở góc nghiêng này.

Chỉ có điều, hồi ấy tóc Ngôn Hi còn dài, gần như che kín cổ, còn bây giờ, tóc anh ngắn và thưa hơn.

“Ê, lại ăn vụng vãi rồi kìa.” A Hoành thở dài, lấy khăn mùi soa từ trong túi ra, lau nước canh trên tóc ở góc trán cho Ngôn Hi.

“Tóc nhiều phiền phức thật đấy!” Ngôn HI ngẩng mặt cười rồi gắp một miếng thịt đưa lên miệng A Hoành, nói: “Ăn đi!”

A Hoành cẩn thận đón lấy miếng thịt, sau đó mới dám đưa vào miệng.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 35 (Tt)

“Hê, sợ đũa của bản thiếu gia tẩm thuốc độc à?”

“...Có nước miếng.”

“...”

Mấy hôm nay, Ngôn Hi cứ lẻo đẻo bám theo A Hoành như một cái đuôi, ngập ngừng định nói gì đó xong lại thôi.

“Anh có chuyện gì à?” A Hoành hỏi.

“Hoành ơi là Hoành...” Anh cười tươi tắn.

“Nói năng cẩn thận đó nhé!” A Hoành sờn hết gai ốc.

“Ờ... A Hoành, chắc em biết ngày kia là ngày gì chứ?”

“Ngày gì là sao, đương nhiên là ngày đến trường nhận bảng điểm chứ còn gì nữa!”

“Gì cơ? Sao anh không biết ngày kia đi lấy bảng điểm nhỉ?” Ngôn Hi giật thột.

A Hoành khịt mũi, nói: “Em nhớ lúc ấy anh đang ngồi xé sách gấp máy bay.”

“Thế gian này tàn nhẫn với anh như vậy đó, trong ngày vui tuyệt vời lại bắt anh phải nghe tin dữ này.” Ngôn HI sụt sịt.

“Ngày vui tuyệt vời nào? Anh đính hôn hai kết hôn?” A Hoành ghé sát vào anh, hỏi, ánh mắt sáng ngời.

“Vớ vẩn! Sinh nhật lão tử!” Ngôn HI xoa đầu, hậm hực nói. “Là con gái của bản thiếu gia mà không hề nhớ sinh nhật của bản thiếu gia, đúng là khiến người ta thất vọng quá!”

“Ờ, anh cứ ra phòng khách mà thất vọng, đừng chui vào bếp nữa, nóng chết đi được.” A Hoành bật cười.

“Hoành ơi là Hoành! Con gái trời đánh Ôn Thi Hoành Hoành của ta ơi!”

“Biến!”

Hôm đi lấy bảng điểm, à, nghe nói còn là sinh nhật của kẻ kia, bạn bè trong lớp xúm lại lao xao: “Ê ê, mọi người nhìn kìa, hôm này Ngôn đại mĩ nhân trông có vẻ buồn quá nhỉ, không biết là do điểm kém hay thất tình? Anh em ơi, đánh cược đề! Nhanh lên!”

“Tôi cược một cái màn thầu, thất tình là cái chắc!”

“Tôi cược một cái bánh bao, chắc chắn là thi bị điểm kém!”

“Một xâu hồ lô bọc đường, thất tình trăm phần trăm!”

“Hai bánh cookie Orio, thi điểm kém!”

“Tôi cược ba cái bánh quy mật hễ, chắc chắn là thất tình. Mấy người không thấy Ngôn Hi và Rose vẫn liếc mắt đưa tình đầy ai oán đó à?”

“Trần Quyện đi giày cao gót, mỉm cười lạnh lùng, nói: “Đây cược bốn cái bánh kem, ăn hết! Toàn những kẻ thực dụng không có mắt, không biết hôm nay là sinh nhật của yêu tinh Ngôn Hi à, có ai không có quà không...” Khi nói đến từ “có ai”, đôi mắt phượng của Trần Quyện liếc xéo về phía A Hoành.

“Ồ...” Cả đám giải tán, chuyện nhà người ta, đâu phải, đã sử gì đâu mà nhúng tay vào!

“A Hoành, em không chuẩn bị quà thật hả?” Mây đen phủ kín trên đầu Ngôn Hi.

“Ờ, sorry nhé, em quên khuấy đi mất.” A Hoành bẽn lẽn đáp.

Tân Đạt Di đứng bên cạnh cười lén.

“Cười cái con khỉ!” Ngôn Hi quát.

Tân Đạt Di hậm hực nói: “Hê! Cậu giỏi giang như thế sao không quát A Hoành đi! Tôi còn gom góp tiết kiệm tiền tiêu vặt hai tháng để mua tặng cậu máy chơi game đấy nhé!”

Ngôn Hi thờ ơ đáp: “Cậu nên chú ý cách sử dụng Hán ngữ cho đúng, rõ ràng cậu làm hỏng máy chơi game của tôi, đây là “đền” chứ không phải “tặng”, cậu hiểu chưa?”

“Đồ keo kiệt.” Tân Đạt Di sực nhớ ra điều gì đó, bèn nói: “Mẹ Lục Lưu hôm nay đặt bàn ở Shangrila, bảo là tổ chức sinh nhật cho cậu, cậu đi sớm nhé!”

Ngôn Hi liền xì mặt. “Không đi, A Hoành nấu cơm trưa rồi.”

A Hoành liền thùng thảng nói: “Nhà hết gạo rồi, hôm nay không nấu...”

Tư Hoán vừa lấy được bảng điểm, liền bước đến, cười nói: “Đi thôi Ngôn Hi, cô Lâm chuẩn bị mấy ngày nay rồi.”

A Hoành đưa mắt nhìn Ngôn Hi rồi đi theo Tư Hoán.

Ngôn HI không nói gì mà chỉ miễn cưỡng bước đi.

Đến khách sạn Shangrila, bữa tiệc long trọng không kém gì lần trước, thậm chí còn có phần hơn. Bà Lâm Nhược Mai vẫn mặc chiếc áo sườn xám trắng, tô điểm bằng những bông hoa mai phớt hồng, đôi khuyên tai ngọc trai sang trọng, quý phái.

“Chủ xị đến rồi.” Bà cười đứng dậy đón Ngôn Hi.

A Hoành vừa nhắc chân trái lên thì Ngôn Hi đã chặn trước mặt cô, mỉm cười nói: “Cô Lâm, hôm nay làm phiền cô quá!”

Tư Hoán, Tân Đạt Di đều tỏ ra sửng sốt.

Bà Lâm Nhược Mai nhìn Ngôn Hi những cũng liếc sang A Hoành. “Hôm này là sinh nhật con, bác Ngôn sang Mỹ rồi, cô sợ hai đứa con ở nhà nấu nướng không ra gì nên hôm nay bảo đầu bếp ở đây nấu món các con thích ăn.”

Hai đứa? Ngôn Hi liếc Tư Hoán, Tư Hoán liền thì thào “Mẹ tôi nói.”

Đạt Di nhìn ngó xung quanh rồi gườm gườm, nói: “Ô, cô Lâm, đi ăn mà cô cũng có vệ sĩ đi kèm ạ?”

Bà Lâm Nhược Mai mỉm cười rồi phẩy tay, anh thư kí dẫn đầu liền đưa một nhóm đàn ông cao to mặc áo đen, đeo kính đen đi ra. Anh chàng thư kí dáng vẻ điềm đạm gặp lần trước hình như họ Trần, trước khi ra ngoài còn đưa mắt nhìn Ngôn Hi khá lâu.

A Hoành nhìn xuống theo phản xạ, hai chân của Ngôn Hi lại đứng với tư thế bắt chéo như lần trước.

Ai nấy trở về chỗ của mình, trong lúc đồ ăn chưa lên, bà Lâm liền cười và nói với Tư Hoán: “Coi kìa, A Hoành xinh xắn thật đấy, lấy hết những nét đẹp của cha mẹ cháu.”

Tư Hóa liền nhìn em gái, cười rồi nói: “Đúng vậy, ông nội, cha mẹ cháu đều cứng em ấy như trứng mỏng.”

A Hoàn mỉm cười, nói: “Đâu có ạ, cô Lâm khách sáo quá!”

Bánh ngọt được đưa lên, Tư Honá châm nến, Ngôn Hi thầm đọc điều ước.

Bà Lâm cười duyên dáng. “Con nói cho cô biết con ước điều gì đấy.”

Ngôn Hi liền quệt một miếng kem trên chiếc bánh gato lên má bà Lâm, cười ranh mãnh. “Cháu ước là được sống thêm vài năm trước khi lên cơn điên. Cô Lâm thấy nguyện vọng này của cháu có đươc không?”

Tư Hoán sững sờ nhìn bà Lâm sang trọng, quý phái với vết kem lấm lem trên mặt, trông hài hước vô cùng.

“Con à, nguyện vọng này không ổn đâu.” Bà Lâm không giận mà cười rồi nhẹ nhàng lau vết kem trên mặt, ánh mắt vẫn đầy vẻ dịu dàng. “Từ nhỏ con đã là đứa trẻ không bình thường rồi.”

Tư Hoán thấy bà Lâm không bực thì cố kiềm chế điều anh đang sợ hãi, để khuấy động phong trào, anh bày trò lấy bánh kem ném mọi người.

Đạt Di là kẻ ham chơi, chẳng mấy chốc đã làm náo động cả phòng ăn, trên người dính đầy bánh kem.

Ngôn Hi là chủ xị của buổi sinh nhật hôm nay, bánh kem lại có ba tầng, nên đến cuối cùng, anh gần như biến thành người tuyết, đầu tóc, mặt mũi, thậm chí lông mi cũng dính đầy kem.

A Hoàn cũng bị Ngôn Hi phết đầy kem lem nhem lên mặt.

Cửa phòng mở ra, Thư kí Trần cầm máy ảnh bước vào.

“Tiểu Trần, coi đám trẻ con nghịch như quỷ sứ này, em chụp cho chúng một tấm ảnh làm kỉ niệm đi.” Bà Lâm mỉm cười, châm một điếu thuốc, chỉ tay vào đám Ngôn Hi.

Tiểu Trần có vẻ giật thột, nhìn bà Lâm, chần chừ một lát mới nói: “Dạ vâng, Chủ tịch Lâm.”

“Ê, Ngôn Hi, hình như lâu lắm rồi tôi chưa chụp ảnh với cậu thì phải?” Tân Đạt Di khoác tay lên vai Ngôn Hi.

Tư Hoán cau mày, nói: “Tôi nhớ hình như hai năm nay Ngôn Hi không chụp ảnh mình mà chỉ thích chụp ảnh cho người khác thì phải.”

Ngôn Hi liền cười. “Hai năm bảy tháng. Chụp kiểu gì đây?”

Anh đứng ở đó, kem đã chảy nước và nhỏ giọt xuống thảm, dưới lớp kem màu trắng kia, ngoài các nét mờ ảo, khuôn mặt anh tựa như pho tượng điêu khắc, ánh mắt thì trống trải đến vô hồn.

“Ngồi xuống, được không?” Anh ngồi xuống xô pha và hơi ngẩng đầu lên, cười. “Như thế này đã được chưa?”

“Tiểu Trần, từ trước tới giờ em rất có tay chụp ảnh, hôm nay nhớ là phải chụp thật rõ, đừng để lãng phí tướng mạo Đông Gioăng của Ngôn Hi.” Bà Lâm phả ra một làn khói, miệng cười duyên dáng, ánh mắt lấp lánh.

Bàn tay cầm máy của Thư kí Trần run rẩy.

“Đưa em chụp cho.” A Hoành đứng đối diện với Thư kí Trần, bình thản nói.

“Gì cơ?” Người đàn ông này đang cố tỏ ra trấn tĩnh, cô đứng bên cạnh mà cảm nhận s9ược rõ sự hoảng loạn trong nhịp thở của anh ta.

“Máy ảnh, đưa cho em.” Cô nói.

Thư kí Trần nhìn bà Lâm, bà liền cười tỏ vẻ dễ dãi. “Cứ để cho cô bé chụp.”

A Hoàn cầm lấy máy ảnh, nhìn vào ống kính, khẽ thở dài.

Ngôn Hi vẫn giữ nguyên tư thế bắt chéo chân đó, dáng vẻ này giống như một sự thỏa hiệp đầy khó khăn của anh khi đối mặt với sự việc khiến mình căng thẳng.

“Ngôn Hi, ngẩng đầu lên anh.”

Ngôn Hi có vẻ chật vật để giữ thẳng đầu, hình ảnh trước mắt anh không còn là ống kính đen ngòm đầy ý mỉa mai, trêu chọc nữa.

Cô gái đó mím môi, ánh mắt dịu dàng, bình thản như mặt hồ lặng sóng.

Anh cảm thấy mắt mình hoa lên.

Cô nhìn vào mắt anh, cười tươi, nói: “Ngôn Hi, ống kính, ống kính, đúng rồi, nhìn ống kính như thế nhé!”

Ngôn Hi cười, nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô chớp mắt và bấm “tách” một cái.

Trên ảnh là hình ảnh Ngôn Hi bên cạnh chiếc bánh kem không còn lạnh lặn cùng dòng chữ: Happy birthday to Ngôn Hi!

Sau đó, ảnh được rửa ra, A Hoàn liền đưa tấm ảnh cho Ngôn Hi. “Này, quà sinh nhật muện em tặng anh.”

Ngôn Hi, anh chàng Ngôn Hi xuất hiện vô tình, anh chàng Ngôn Hi ăn nói gàn dở, anh chàng Ngôn Hi nổi trận lôi đình mỗi khi có kẻ bắt nạt cô, anh chàng ngôn HI dịu dàng nói với cô rằng: “Anh biết...”

Vì chắc chắn sẽ tiếp tục vui vẻ nên hôm đó không muốn nói những điều này, Ngôn Hi...

Happy birthday to you!

Anh có hài lòng với món quà sinh nhật này không?

Bức ảnh với chiếc bánh kem không còn lạnh lặn, ống kính đặt quá gần nên dòng chữ mờ nhòe, lại được anh chàng cất giữ cả đời. Bạn bảo như thế có được coi là hài lòng hay không?

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Con Đường Nhỏ Sau Cơn Mưa

Tác phẩm Ánh bình minh của Ngôn Hi đã hoàn thành. Sau đó, anh niêm phong nó trên căn gác nhỏ ở tầng thượng.

“Anh làm gì vậy, trừ ma à?” A Hoàn cười tủm tỉm.

Ngôn Hi tỏ vẻ không quan tâm. “Bức tranh đó cứ kì kì thế nào ấy, hình như lạc đề rồi.”

Lúc ấy, vị khách mới xuất hiện trong nhà là Tiểu Khôi đang nằm ngủ trên đôi dép của A Hoàn, nằng nặc rờ hắt vào căn phòng. Tiểu Khôi rất nhỏ, khi nằm co ro trông giống như một chiếc khăn mặt. Nó rất quý Ngôn Hi, lúc nào cũng lén lẩn vào phòng anh, sáng sớm anh vừa mở mắt ra là đã nhìn thấy con cún nỏ xù xì đó. Sau đó, trong nhà diễn ra một cuộc vật lộn, la hét như muốn lật cả nóc nhà lên.

Một lát sau, Thập Kho Tộ thích thú vì đối thủ gặp xui xẻo, Tiểu Khôi bị quăng ra ngoài với đôi mắt ngân ngấn nước.

“Rầm!” Cửa đóng sầm lại.

“A Hoàn, quản cho chặt con chó của em đấy!”

A Hoàn liền bế Tiểu Khôi lên, than thở: “Người ta đã không thích mày rồi mà cứ xông đến, ngổ lăm chó ẹ...”

Vài ngày sau sinh nhật Ngôn Hi, khi A Hoàn về nhà, Tư Hoán liền nói: “A Hoàn, hôm ấy em thất lễ với cô Lâm quá!”

A Hoành neo mắt, ngơ ngác hỏi: “Em nói gì ư?”

Tư Hoán liền cười. “Chính vì không nói gì nên mới không hay. Em không cảm nhận được thái độ đối địch rõ mồn một của em đối với cô ấy ư?”

A Hoành giả bộ chống chế: “Em nói tiếng phổ thông không sôi, sợ làm cô ấy giận.”

“A Hoành, chỉ khi nào rơi vào tình huống bất lợi, em mới nói tiếng phổ thông của em không được chuẩn.” Tư Hoán gọt táo rồi đưa cho A Hoành. “Chắc em không biết, một cấp dưới của ông xin từ chức ra làm ăn, hơn nữa số tài sản... có mối liên hệ mật thiết với nhà họ Lục, bác Lục bị bệnh mất sớm, hiện giờ nhà họ Lục do cô Lâm quản lí....”

Câu nói này rất hàm súc và đủ ý. Hồi trước, cô chỉ nghĩ ông nội cả đời sống thanh liêm, cương trực nhưng vẫn không thể tránh khỏi chuyện này. Nhưng đúng là chỉ cần là con người, ai chẳng có vài phần dục vọng. Huống chi là trăm năm sau, ông vẫn phải quan tâm đến tương lai phát triển của nhà họ Ôn.

A Hoành cầm quả táo, khẽ gọt đầu.

“So với Nhĩ Nhĩ, em làm con gái nhà họ Ôn vẫn thích hợp hơn.” Giọng Tư Hoán đều đều.

Việc này... Vì cô tiếp nhận những thứ không trong sạch quá dễ dàng và ngoan ngoãn ư? Đây là khen hay chê nhỉ?

Thấy A Hoành suy nghĩ hồi lâu, Tư Hoán sợ cô lại nghĩ linh tinh, bèn cười, nói: “Nếu em và cô Lâm không hợp nhau thì sau này ít tiếp xúc thôi. Công việc của cô Lâm rất bận rộn, vốn cũng chẳng có nhiều thời gian giao lưu với bọn mình đâu.”

“Nhĩ Nhĩ sẽ làm thế nào?” A Hoàn ngẫm nghĩ, không ngờ lại thốt thành lời.

“Gì cơ?” Tư Hoán sững sốt hỏi.

“Đối với người mình không thích ấy.”

Tư Hoán nhìn A Hoàn với vẻ không tự nhiên cho lắm. “Như Nhĩ Nhĩ thì nếu không thích, em ấy sẽ thể hiện thái độ rõ ràng.”

“Vâng.”

Rất rõ ràng, giống như thái độ đối với cô và Ngôn Hi ư?

Từ lâu, cô vẫn không hiểu, tại sao Nhĩ Nhĩ lại ghét Ngôn Hi như vậy, giống như việc cô không hiểu tại sao Ngôn Hi luôn tỏ ra nhượng bộ, thậm chí nhu nhược trước Nhĩ Nhĩ.

Tháng Tám, mưa nhiều hơn.

Hôm ấy, lúc sẩm tối, trời khá oi bức, nhưng chẳng mấy chốc mây đen đã kéo tới, bầu trời xám xịt, một lúc sau thì mưa như trút.

A Hoàn đến hiệu sách mua ít sách bổ trợ, nhìn thấy mấy cuốn tiểu thuyết hay lại mở ra ngó, đến khi ngẩng lên thì ngoài cửa sổ, mưa đã tuôn xối xả. Chỗ này heo hút như vậy, bình thường đã ít taxi, nói gì đến ngày mưa. Cô vắt óc nghĩ cách nên về nhà bằng cách nào.

A Hoàn nhìn đồng hồ, mới bảy giờ, vẫn còn khá sớm. Trước khi ra khỏi nhà, cô đã nấu nướng xong xuôi, về muộn một lát chắc không sao, ít nhất Ngôn Hi cũng không bị đói.

A Hoàn nghĩ vậy rồi tiếp tục đọc sách, quyết định đợi ngớt mưa mới về.

Hiệu sách đang bật bài You are not alone của Michael Jackson, A Hoàn khẽ hát theo.

Mưa to, mùi thơm của sách mới, tình ca, còn nỗi cô đơn nào khiến người ta cảm thấy dễ chịu hơn lúc này? Nếu có trà Bích La Xuân hãm trong ấm Tử Sa thì tuyệt với biết bao. Cô đã quen với việc thích uống trà ngon mà ngày trước cụ Ngôn vẫn hay uống. Chắc hẳn anh chàng Ngôn Hi lại đang chơi điện tử, mắt căng ra như thể không sợ cận thị ư?

Thỉnh thoảng cô lại giật mình vì một tiếng sấm vang trời, ngược mắt nhìn thì mưa có vẻ ngày càng to hơn. Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần, trời đã tối hẳn, A Hoàn cau mày, không biết phải làm thế nào. Lại đợi thêm một lúc lâu nữa, chuông đồng hồ treo tường trong hiệu sách đổ mười một hồi chuông.

“Chú ơi, gần đây có nhà trọ nào không ạ?” Cô vừa thanh toán vừa hỏi ông chủ hiệu sách.

“Rằm!” Sau lưng có tiếng động lớn vang lên.

A Hoàn giật bản mình, quay lại thì thấy Ngôn Hi ướn như chuột lột. Dưới chân anh là một chiếc ô vừa bị ném xuống đất chổng chơ.

“Ngôn Hi?” A Hoàn ngơ ngác.

Anh chàng này trợn mắt to như thế làm gì, lại bị ai đó chọc tức ư?

“Ồ, Ngôn Hi, có phải món sườn tối hôm nay em nấu mặn quá không?” Cô buột miệng hỏi kèm theo một chút áy náy. Sấm tối vội đi nên lúc xào đồ ăn, hình như cô cho gia vị không được chuẩn lắm.

Ngôn Hi lạnh lùng nhìn cô, nước trên tóc anh vẫn nhỏ từng giọt, chiếc áo phong màu hồng phấn bị ngấm nước mưa loang lổ, đôi giày vải dính đầy

bùn đất, tay anh đang ôm chặt một chiếc ô khô, trông bộ dạng vô cùng hài hước.

Ngôn Hi quay sang, bình thản nói: “Về thôi!” Nhưng mắt không nhìn cô mà chỉ đưa chiếc ô khô cho cô, còn mình thì lặng lẽ cúi người nhặt chiếc ô lấm lem vừa vớt xuống đất lên.

A Hoàn đi theo Ngôn Hi, lặng lẽ nhìn theo chiếc bóng lẻ loi của anh rồi gọi: “Ngôn Hi!”

Ngôn Hi không ngoái đầu lại. “Suýt...”

Anh đằng trước, cô đằng sau, lặng lẽ bước đi dưới mưa.

A hoàn cúi đầu, nhìn đôi giày vải của Ngôn Hi chăm chăm, màu trắng đó, cô đã phải chà bằng bàn chải rất kĩ. Biết rõ là trời mưa, tại sao anh còn đi đôi giày đó chứ?

Thậm chí cô còn nhớ như in khi Ngôn Hi cảm thấy đôi giày này trông thật đơn điệu, định tô thêm ít màu sơn dầu vào, cô liền nói: “Ngôn Hi, đôi giày này erm cộ mãi mới trắng được như thế đấy, anh không biết à?”

Cô khẽ thở dài. Cô đang không ngừng trả lại diện mạo ban đầu cho mọi thứ trong cuộc sống của anh, trong khi anh không ngừng quấy phá. Không biết sự nhẫn nhịn của cô sẽ chịu được đến bao giờ.

Khi họ về đến nhà, Ngôn Hi nương theo ánh đèn đường, gạt nước mưa trên mặt đồng hồ đeo tay, nhìn một lúc mới thở phào, nói: “Vẫn ổn.”

“Hả?” A Hoàn cau mày nhìn anh.

“Chưa đến mười hai giờ.” Ngôn Hi nói nhỏ.

Sau đó, anh vỗ nhẹ lên đầu cô, gờm gờm nói: “A Hoàn, cô bé Lọ Lem phải về nhà trước mười hai giờ đêm, em hiểu không?”

“Tại sao?” A Hoành vừa cười vừa bỏ tay Ngôn Hi xuống. Cô và anh chỉ đứng cách nhau vài centimét.

“Hừ, không phải anh em nhà Grimm nói, nếu trước mười hai giờ đêm không về nhà thì sẽ từ công chúa biến thành cô bé Lọ Lem mặt mũi lấm lem đó sao?” Ngôn Hi nói với giọng giận dỗi.

“Em sẽ biến thành cô bé Lọ Lem mặt mũi lấm lem vì có một người mẹ kế thích chỉ huy người khác chứ không phải vì sự thay đổi của thời gian.” A Hoành vừa cười vừa dụi đôi mắt cay sè vì dính nhiều nước mưa rồi mở cửa ra.

Ngôn Hi cười khẩy, nói: “Nếu anh là mẹ kế thì em hãy học cách làm cô chị độc ác của cô bé Lọ Lem đi. Vì sẽ chẳng có người mẹ kế nào phải chạy dưới mưa bốn tiếng đồng hồ để tìm một cô nàng Lọ Lem cả.”

Anh cố tình nói những lời cay độc rồi gấp ô và thay giày, đi thẳng vào nhà tắm.

A Hoành thở dài rồi khẽ dựa đầu vào vách tường trắng tinh, nhắm mắt lại, hồi lâu lại khẽ mỉm cười. Khi vào đến phòng ăn, cô phát hiện đồ ăn vẫn còn nguyên trên bàn.

Ngôn Hi tắm xong đi ra thì ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. A Hoành ngồi trước bàn ăn, nhìn thấy anh bước ra liền cười tủm tỉm, gọi: “Ngôn Hi, ăn cơm thôi.”

Nét mặt Ngôn Hi không tươi tỉnh cho lắm, nhưng anh cũng không nói gì, ngồi xuống, ăn cơm, gặm xương, miệng đầy ứ ứ. Mặc dù không thể hiện cảm xúc nhưng anh ăn không để sót hạt cơm nào. Cuối cùng, anh cố tình lấy ống tay của chiếc áo ngủ mà A Hoành vừa giặt để lau miệng, trợn mắt lườm A Hoành một cái rồi hậm hực bỏ lên lầu.

A Hoành cúi gằm mặt cười, nhưng cười xong lại không biết vừa nãy mình cười vì chuyện gì.

Sáng hôm sau, sấm chớp lại nổi lên. A Hoành đang mơ màng thì bừng tỉnh vì sức nhớ ra điều gì đó. Cô chạy sang cửa phòng bên cạnh, lưỡng lự một lát rồi khẽ đẩy cửa ra. Cụ Ngôn từng nhắc cô rằng, nếu có thể, không nên để Ngôn Hi ở một mình trong phòng tối những lúc trời mưa bão.

“Anh Ngôn Hi...” Cô bước đến, thấy trên giường trống không.

Cô nhìn xung quanh rồi ngần ngừ bước đến góc tường. Trong đêm tối, có một bóng đen ngồi im không nhúc nhích, thậm chí bóng đen đó còn lấy chăn phủ kín lên người mình.

A Hoành đưa tay nhẹ nhàng bỏ chiếc chăn ra. Ngôn Hi đang ngồi thu lu trong góc tường, hai tay vòng qua đầu gối, chân đi đất, mắt nhắm nghiền.

“Ngôn Hi?” cô nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh.

Ngôn Hi không hề nhúc nhích, nhịp thở vô cùng yếu ớt nhưng vẫn tồn tại. Cô đưa tay rút rè thăm dò, giữa chừng lại bị một bàn tay lạnh lạnh nắm chặt. Anh đã mở mắt ra.

Đó là lần đầu tiên A Hoành nhìn thấy ánh mắt này của Ngôn Hi. Vô hồn, đau khổ, tuyệt vọng, một hố đen vô tận, tối tăm. Đôi mắt đó đang nhìn cô, cố gắng lấy lại vẻ dịu dàng, cao ngạo ngày thường, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của cô, nước mắt lập tức trào ra.

“A Hoành, lần sau nhớ phải về nhà trước mười hai giờ đêm biết chưa?” Ngôn Hi ghen ngào hỏi.

A Hoành lặng lẽ nhìn anh.

“Hiếu chưa?” Anh nhìn cô chăm chú, chờ đợi lời xác nhận của cô.

Không hiểu tóc anh đã ướt sũng mồ hôi từ lúc nào.

Nét dịu dàng hiện rõ trong ánh mắt A Hoành, cô ôm Ngôn Hi thật chặt, để anh gục mặt xuống bờ vai mình rồi bình tĩnh đáp: “Không có gì là ghê gớm cả, anh Ngôn Hi, thế gian này không có gì đáng sợ cả.”

Cô cảm nhận được vẻ đau đớn đến tột cùng mà anh đang kìm nén trong cổ họng, nhưng cô vẫn nói rành rọt từng từ: “Thế gian này, có em, thì không có gì đáng sợ cả.” Cô biết, Ngôn Hi hiểu được điều này.

Cô không biết hai năm trước đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô chắc chắn rằng cho dù thế nào thì anh cũng không muốn ngoái đầu nhìn lại, ngay cả khi vết thương vẫn rỉ máu thì cũng chỉ có thể nhìn về phía trước mà thôi.

“Nhưng mà, A Hoành, sớm muộn gì cũng đến ngày em bỏ anh mà đi.” Nước mắt Ngôn Hi thấm ướt bờ vai cô.

A Hoành nhìn vào góc tường tối om, không biết nói như thế nào mới có thể an ủi được Ngôn Hi.

“A Hoành, đến em cũng không biết rồi sẽ có ngày em bỏ anh mà đi.” Giọng Ngôn Hi lộ rõ vẻ giễu cợt. “Nhưng em xem, anh biết, anh đã dự đoán được điều này.”

“Nếu thực sự có ngày đó, anh sẽ không thử níu kéo em ư?”

Ngôn Hi cười buồn. “Mẹ kế của cô bé Lọ Lem chỉ là mẹ kế của riêng cô ấy, không phải mẹ kế của hai người chị cùng cha khác mẹ với Lọ Lem.”

Níu kéo... Anh sẽ lưu luyến biết bao.

“Ngôn Hi, em không thích.. giày thủy tinh.” Cô mỉm cười thờ dãi, buông tay ra và không dám ngoái đầu nhìn lại.

Cho dù làm cô bé Lọ Lem hay người chị độc ác, cô đều không thích những kiểu yếu ớt đó.

“Ngôn Hi à, nếu thực sự có ngày đó, em sẽ nói lời xin lỗi anh.” A Hoành nghĩ ngợi, cau mày đưa ra kết luận.

“A Hoành, lần đầu tiên anh nói lời xin lỗi, người mà anh tưởng kiếp này sẽ không bao giờ rời xa anh lại đã rời xa anh.” Ngôn Hi ngửa đầu nhìn lên trần nhà.

“Thế còn “cám ơn sự chăm sóc của em” thì sao?” Cô vẫn quay mặt vào tường.

“Lần đầu tiên nói “cám ơn em”, anh cảm thấy mình gần như đã biến mất khỏi thế gian này.”

A Hoành đặt tay lên cổ Ngôn Hi rồi mỉm cười, lau nước mắt cho anh. “Em rời xa khi chắc chắn có một người dịu dàng gấp trăm ngàn lần em ở bên anh, hoặc ngay cả khi có em ở bên mà anh vẫn cảm thấy cô đơn, như thế đối với anh, sự rời xa của em có thể sẽ là một sự giải thoát. Ngôn Hi, năm em mười bốn tuổi, cha em bắt em đi mua muối một mình. Hồi ấy, em cũng cảm thấy thế gian này thật đáng sợ, bốn bề đều là người xa lạ, em đã thấp thỏm, rụt rè hồi lâu. Sau lần đó, em đã có thể tự về nhà một mình, còn cảm thấy đường đi thật ngắn. Ngôn Hi, sợ hãi là bản năng của loài người, nhưng khi nỗi sợ hãi này được đẩy lên đến đỉnh điểm thì ta lại phát hiện ra rằng thế giới này không có gì đáng sợ nữa cả.”

Ngôn Hi nắm chặt tay cô, phát hiện đôi tay đó dày đặc những vết chai. Anh nhẹ nhàng đặt bàn tay đó lên mặt mình, thì thầm: “A Hoành, anh nợ em quá nhiều rồi. Trước khi trả hết món nợ này, anh sẽ cố gắng kìm nén bản thân để không...”

Ngôn Hi trèm chần lên đầu hai người, nét mặt không còn ám ảnh, sợ hãi như lúc trước mà mỉm cười xác nhận. “A Hoành, cuối cùng em đã trưởng

thành và hiểu làm thế nào mới đúng đắn.”

Còn anh, mặc dù không biết đến bao giờ mới ngừng lo sợ, nhưng khi bị em bỏ quên, cũng sẽ thấy vui vì mình đã có lúc thật may mắn.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cả Thế Gian Đều Hay Biết

Hôm ấy là ngày thu của năm thứ hai A Hoành đặt chân đến thành phố B.

Họ cùng nhau đi leo núi vì Ngôn Hi nổi hứng nhất thời. A Hoành phải khó khăn lắm mới leo được lên đây, đủ mệt muốn đứt hơi.

Đằng sau có tiếng than: “Haizz, mệt chết đi được, không hiểu ai đã đưa ra cái ý tưởng leo núi dở hơi này vậy...”

Không phải anh thì còn ai vào đây nữa?

A Hoành ngoái lại, không nghĩ ngợi gì mà đưa tay ra, phía bên kia cũng có một cánh tay chìa ra. Chính là Tư Hoán.

Ngôn Hi sững lại, A Hoành mỉm cười, định bình thản rút tay về như không có chuyện gì xảy ra nhưng lại bị Ngôn Hi túm ngay lại. “Ê! Cô nàng này vô tâm thật đấy, người ta đi đằng sau mệt sắp ngất đến nơi mà bây giờ mới nhớ ra!”

Tư Hoán khựng lại. Anh rút tay về.

“Anh!” Nhĩ Nhĩ là người leo được lên cao nhất, lúc này quay đầu lại, cười rạng rỡ và vẫy tay với Tư Hoán.

Tư Hoán nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt ôn hòa rồi bước về phía Tư Nhĩ.

A Hoành có cảm giác kéo Ngôn Hi như kéo một chú heo con.

“Ngôn Hi, không hiểu anh đeo gì trong ba lô mà nặng thế.”

“Cũng chẳng có gì, đôi dép, túi ngủ, ít đồ ăn vặt với mười mấy cuốn Tây du kí thôi, toàn là bảo bối của anh cả!” Ngôn Hi giả bộ nghiêm túc, trông rất tức cười.

A Hoàn tức tối nói: “Bọn mình chỉ lên núi dã ngoại một đêm chứ có phải đi picnic như học sinh đâu.”

Ngôn Hi nắm tay A Hoàn, lê từng bước một, cãi: “Thì cũng như nhau mà.”

Trần Quyện xuất hiện với khuôn mặt rạng rỡ cùng trang phục đàn ông, liếc hai người đang chí chóc nhau, cười nói: “Tư Hoán, cậu toi rồi nhé!”

Nét mặt Tư Hoán hết sức bình thản, anh chỉ nhẹ nhàng nói: “Mary, cậu đang vui mừng trước sự đau khổ của người khác hả?”

Ngón tay Trần Quyện vuốt đuôi mắt theo thói quen. “Tư Hoán, tôi đã cảnh báo cậu từ trước rồi nhé.”

Tư Hoán nhìn rừng phong đã chuyển sang màu đỏ, cười khẩy, nói: “Sẽ không phải là A Hoàn. Duyên phận giữa A Hoàn và Ngôn Hi chưa sâu sắc...”

Giọng Trần Quyện kèm theo một chút giễu cợt: “Đúng vậy, duyên phận của cậu thì lớn, mười bảy năm trời cơ mà, nếu không xảy ra điều gì bất trắc thì chắc chắn sẽ là bạn nối khố cả đời!”

Từ “bạn nối khố” được Trần Quyện gằn từng chữ một.

Tư Hoán không nói gì, Tư Nhĩ đứng bên cạnh cười khẩy nhưng vờ như không nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người.

“Mẹ kiếp! Các cậu đừng đi như rùa bò thế được không, đến lúc bò được lên núi thì trời tối mất.” Đạt Di vừa leo vừa lăm bầm, không để ý đến cuộc tranh cãi ở phía sau.

“Có mang bật lửa đi không?” Tư Hoán hỏi.

“Gì cơ?” Đạt Di ngơ ngác.

“Bật lửa.” Trần Quyện nheo mắt, nói với giọng khích tướng: “Đừng nói là cậu không mang theo nhé, đêm nay cả đám sẽ chết cóng trên núi Minh Sơn đấy.”

Núi Minh Sơn nằm ở khu vực ngoại ô, đặc sắc với phong cảnh tự nhiên, ít cảnh nhân tạo, cộng với việc địa hình và độ cao so với mặt nước biển đều phù hợp với du lịch sinh thái nên thu hút được rất nhiều người, đặc biệt là vào mùa xuân và mùa thu, có rất nhiều người đến đây chơi, nhưng có lẽ do cảm thấy không an toàn nên số người dựng trại ở lại qua đêm rất ít.

“Tôi không mang đấy, làm gì được tôi!” Tân Đạt Di cự nự.

Trần Quyện cười khẩy, nói: “Tôi vốn cũng chẳng kì vọng vào cậu!” Nói rồi cậu ta quay đi, gọi A Hoành với vẻ ngại ngùng: “A Hoành, cậu có mang bật lửa theo không?”

A Hoành đang toát mồ hôi vì bị chú heo nọ hành hạ, vừa lê bước vừa đáp: “Tớ không mang, không sao, trên núi có đá đánh lửa.”

Tân Đạt Di liền cười. “Tại sao mỗi lần có mặt A Hoành thì đầu cảm thấy không có việc gì phải lo nhỉ?”

Tư Nhĩ nhếch mép nói: “Hồi tên họ Lục kia còn ở đây, hình như em cũng nghe thấy anh nói câu này rồi đấy!”

Cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi.

A Hoành ngồi vật xuống một tảng đá, có cảm giác như mình chỉ còn chút hơi tàn, cô chỉ vào anh chàng đang hờ hờ ngồi bên cạnh. “Ngôn Hi, đừng lồi đờ ra ăn vội, nghĩ một lát đã nào.”

Anh chàng áo đỏ đang ngồi khoanh chân dưới đất, cúi đầu xuống balô, móc đồ ăn. “Món sườn, món sườn của tôi đâu, ra ngay, ra ngay!”

A Hoành khịt mũi, may mà trước đó cô đã iau61 mấy miếng sườn trong hộp cơm đi.

Chưa kịp mừng thì Ngôn Hi đã nhào tới, A Hoành ôm chặt chiếc ba lô, sẵn sàng bảo vệ thành quách của mình.

“A Hoành, Hoành Hoành, anh chỉ ăn hai miếng thôi, không, một miếng thôi, hê hê...” Ngôn Hi nũng nịu.

Cả đám nổi hết da gà.

Tân Đạt Di liền ném vỏ chuối sang. “Mẹ kiếp, gã Ngôn Hi này sến tởm quá!”

A Hoành cố hịn cười, kéo Ngôn Hi đang vừa xắn tay áo vừa nghiêng răng ken két, nghiêm mặt nói: “Anh ngồi ở đây, ngồi ngoan năm phút thì sẽ được ăn sườn.”

“Ok.” Ngôn Hi cười tí mắt, để lộ hàm răng trắng muốt.

Trần Quyện sờ gai ốc, nói: “Godshy, đây có phải ngôn ngữ của loài yêu tinh không nhì?”

Tư Hoán liền cười. “Cậu chưa quen à? Lúc lên cơn thì hấn múa may quay cuồng, lúc ngoan hiền thì như cậu bé lên nhận phiếu bé ngoan.”

Tư Nhĩ liền “xí” một tiếng. “Anh Ngôn Hi, mười sáu, mười bảy năm nay em cũng chẳng quen được, nói gì đến Mary, thấy quen mới là không

bình thường.”

Tân Đạt Di liền gật đầu phụ họa, chí lí, chí lí.

Ngôn Hi có vẻ hơi ngại, nhìn Tư Nhĩ, vẻ bẻm mép ngày thường hoàn toàn biến mất, chỉ cười không được tự nhiên cho lắm.

Mọi người mang khá nhiều đồ ăn, ngồi dưới bóng cây râm mát ăn vui vẻ. Giữa chừng, Tân Đạt Di và Trần Quyện thi nhau đấu khẩu, tiếng cười không dứt.

Lúc lên núi đã là khá muộn, ăn cơm xong, mặt trời chếch hẳn về phía tây và từ từ lặn mất.

“Nhặt ít củi về đây.” Tư Hoán ngẩng đầu nhìn trời.

Sáu người chia thành ba nhóm, Đạt Di - Trần Quyện, Ngôn Hi - Tư Nhĩ, Tư Hoán - A Hoàn. A Hoàn nhìn Tư Hoán, mặc dù thấy khá lạ trước cách phân nhóm này nhưng cô không nói gì, chỉ nhìn anh đi về phía đông.

Mấy ngày trước, núi Minh Sơn có nhiều mưa, lá cây rụng nhiều, giẫm lên có cảm giác mềm mềm, rất dễ chịu, thế nhưng cành cây chưa được khô lắm, lấy làm củi cũng hơi phiền.

“A Hoàn, em nhìn đằng trước kìa.” Tư Hoán sức nhớ ra điều gì đó, chỉ về phía trước.

“Gì cơ?” A Hoàn hỏi rồi như phát hiện ra vấn đề. “À, con suối ạ?”

Tiếng suối chảy róc rách, mặt nước có nhiều lá phong đang trôi lững lờ

Tư Hoán liền gật đầu. “Hai năm về trước, khi tốt nghiệp cấp hai, cả lớp đi du lịch, Ngôn Hi đã phát hiện ra con suối này.”

A Hoành nhặt ít lá khô,捏o mắt, cười nói: "Hồi ấy, anh ấy quay lại rồi ạ?"

"Hả?" Tư Hoán trợn tròn mắt, đầu mày hơi cau lại tỏ ý thắc mắc.

"Bỏ học."

"Hơ, việc đó... là... Hồi ấy Ngôn Hi quay lại rồi." Tư Hoán mỉm cười, cúi đầu, bàn tay phải chạm nhẹ vào vị trí trái tim.

Cả hai đều không nói gì nữa, nhặt củi xong quay về, mọi người cũng đã trở lại.

Số củi Đạt Di, Trần Quyện nhặt còn dùng được già nửa. Số củi do Ngôn Hi, Tư Nhĩ nhặt phần lớn là không xà được.

"Biết ngay mà." Tư Hoán nhìnw hai cô cậu thiếu gia, tiểu thư. "Thế nên đồn hai đối tượng phiền phức đó vào một nhóm mới không gây chuyện."

Chắc là những đứa trẻ sinh ra trong gia đình có điều kiện đều được nuông chiều và chẳng biết mó tay vào việc gì.

A Hoành nghĩ một lát rồi cười thầm.

Trời mỗi lúc một tối, trăng đã lên cao, lá cây xào xạc trong gió.

Việc tìm đá đánh lửa do A Hoành phụ trách. Hồi nhỏ, cô thường theo cha nuôi lên núi và phải ngủ qua đêm trên đó, những việc vất vả như nhặt củi, đốt lửa đều đã làm quen.

A Hoành bảo mọi người bẻ ít củi khô và chất thành đống, cô cầm đá đánh lửa lên quẹt vài lần rồi ghé sát vào đống củi khô. Một tia lửa nhỏ bén vào, lập tức lửa bùng cháy, ánh lửa hắt vào khuôn mặt trẻ trung của các chàng trai, cô gái.

Tân Đạt Di, Ngôn Hi vỗ tay nhiệt liệt, hai anh chàng nổi hứng đứng lên nhảy vòng quanh.

“Tôi dám cược rằng, núi Thái Sơn này không có ai giỏi giang như con gái nhà tôi.” Ngôn Hi dang tay ra, cười vẻ tự đắc.

“Có phải con gái cậu đâu! Mau lên, khán giả ở dưới đang nhìn kìa, tiếp tục đi!” Tân Đạt Di tặc lưỡi, cười rạng rỡ rồi kéo Ngôn Hi nhảy tiếp.

Tư Hoán và Tư Nhĩ cười ngặt nghẽo.

A Hoành bất lực, đành lấy tay che mặt.

“Hai thằng bệnh down!” Từ này đến giờ Trần Quyện vẫn bĩu môi, nhưng ý cười lộ trong đáy mắt.

Hia anh chàng ngốc đùa cợt một hồi, mọi người xúm quanh bếp lửa, Tân Đạt Di hào hứng đề nghị: “Hê hê, bọn mình kể chuyện ma đi, bầu không khí này rất thích hợp để kể về ma quỷ.”

Tư Hoán, Trần Quyện đều khá bạo, Tư Nhĩ mặc dù từ nhỏ sức khỏe hơi yếu nhưng cá tính lại mạnh mẽ, thế là mọi người đều gật đầu tỏ ý đồng tình.

A Hoành đương nhiên không cảm thấy có gì bất ổn, có điều khi ngoảnh lại nhìn, dường như Ngôn Hi bị sốc khá mạnh, toàn thân cứng đờ.

“Anh Ngôn Hi từ trước đến giờ rất sợ ma quỷ mà.” Tư Nhĩ cười.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 37 (Tt)

Ngôn Hi bực lắm. “Ai bảo bản thiếu gia sợ?”

“Thế thì đây bắt đầu kể nhé!” Tân Đạt Di cười ranh mãnh. “Hôm nay lão tử kể chuyện có thật ở núi Minh Sơn đấy.”

Cả đám rùng mình, Ngôn Hi là người sồn da gà nhiều nhất...

“Ba năm trước, một nhóm học sinh lên núi Minh Sơn cắm trại như bọn mình hôm nay. Hôm sau quay về, lúc lên xe buýt, một cô bé có mái tóc dài tết thành bím bị quấn vào bánh xe, sau đó, xe chuyển bánh...”

“Sau đó thì sao?” Cả lũ nhao nhao.

Đạt Di cố tình dọa Ngôn Hi, nén giọng thì thầm: “Sau đó, cô bé tóc dài ấy đã bị ô tô lôi đi xềnh xệch rồi chết.”

Ngôn Hi sợ quá, mồ hôi túa ra trên trán.

A Hoàn cau mày, cảm thấy câu chuyện này có vẻ quen quen...

Mọi người đều nín thở lắng nghe.

“Rồi mấy năm sau, lại có một nhóm học sinh táo bạo nghe kể rằng ở núi Minh Sơn có ma, là một ma nữ với bím tóc dài, tranh thủ dịp tốt nghiệp, kéo nhau lên núi Minh Sơn tìm ma nữ đó. Trong đó có một anh chàng to gan, dám bỏ đồng đội tự đi tìm một mình, nhưng đến nửa đêm vẫn chưa tìm

thấy...” Đạt Di thao thao bất tuyệt, kể đến chi tiết nào rùng rợn còn cố ý nói to nhằm tăng thêm vẻ ghê rợn.

Ngôn HI thần thờ nhìn Tân Đạt Di, mồ hôi nhỏ tong tong. A hoành liên cười, khẽ ngoắc lấy ngón tay Ngôn Hi rồi “suyt” một tiếng, nhẹ nhàng khom lưng đứng dậy.

Mọi người đều đang tập trung nhìn Tân Đạt Di nên không hề phát hiện động tác rón ra rón rén của A Hoành.

“Kết quả là có người đứng sau vở vai học sinh đó, lông chân của cậu ta dựng hết cả lên, đằng sau có giọng nói lạnh lạnh....” Đạt Di nỗ văng nước miếng.

“Anh đang tìm tôi ư?” Có giọng nói rờn rợn vọng lại.

Có người vở vai Tân Đạt Di cái bộp.

Tân Đạt Di liền quay phắt lại, ngừng cử động trong giây lát rồi hét lớn: “Có ma aaa!”

Cả đám sững sờ nhìn “con ma” đó rồi bình thần tắt đèn pin đang chiếu vào mặt con ma, tóc đen mắt đen, khuôn mặt dịu dàng, xinh xắn.

Không kìm được, cả đám liền phì cười.

Tân Đạt Di thấy có điều bất thường, vừa gào vừa run run quay lại, hóa ra là... A Hoành.

“A Hoành!!!!” Tân Đạt Di tức nổ đom đóm mắt.

A Hoành cầm đèn pin, vẻ như đang suy nghĩ gì đó. “Nếu tớ nhớ không nhầm thì câu chuyện này được chiếu trên kênh phim truyện lúc nửa đêm mấy hôm trước, hình như tên là Ma tóc dài đúng không?”

“Tân Đạt Di!!!” Mọi người găm lên rồi bắt đầu xoa tay.

Bầu không khí rùng rợn lập tức tiêu tan.

Mọi người chuyện trò thêm một lát nữa, dần dần cả đám đều buồn ngủ, liền lôi túi ngủ ra chuẩn bị đánh một giấc.

Còn Ngôn Hi vẫn hào hứng đọc truyện tranh dưới ánh lửa.

A Hoàn lấy lá cây rải xuống nền đất một lớp, thấy đã mềm hơn mới lôi túi ngủ ra, lúc quay đầu, thấy Tư Nhĩ đang cầm chiếc túi ngủ màu đỏ, cô hơi khựng lại, khi quay sang phía Ngôn Hi, thấy anh chàng vẫn đang đọc truyện tranh.

“Ngôn Hi, không đi ngủ à?” Tư Hoán kéo túi ngủ sang, mắt đã díp lại vì buồn ngủ.

Ngôn Hi lắc đầu, mắt vẫn không rời cuốn truyện.

Thấy vậy, Tư Hoán cười cười rồi nhắm mắt lại, nghiêng người sang một bên, như đã đi vào giấc ngủ.

Còn Tân Đạt Di, chỉ mấy phút sau đã bắt đầu kéo gối, chắc cậu chàng đã mệt lắm.

Tư Nhĩ cuộn tròn trong chiếc túi ngủ màu đỏ, chúc mọi người ngủ ngon rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Lúc đầu Trần Quyện không ngủ mà loanh quanh hồi lâu, thấy Ngôn Hi không có động tĩnh gì cũng chán, ngáp ngắn ngáp dài rồi chui ra chỗ cách đồng lửa xa nhất, ngoạ đầu ngủ mất.

Còn A Hoàn thì đã giả vờ ngủ say từ lâu.

Nhắm mắt cho đỡ mệt, không biết bao lâu trôi qua, đến khi tiếng bước chân của Ngôn Hi xa dần, cô mới từ từ mở mắt ra.

Cô liền theo dấu chân trên nền đất ướt và lặng lẽ bước đến.

Tại nơi dấu chân biến mất, quang cảnh chợt bừng sáng.

Ánh trăng vắng vặc, mặt hồ phẳng lặng, chàng trai kia ngồi trên bờ cát, lưng hơi gập xuống, mắt nhìn về phía xa, thân hình mảnh dẻ nhưng dường như đang kiên trì đợi chờ điều gì đó. A Hoành sực nhớ đến những bông lúa mạch vàng óng đang đưa dưới ruộng ngày hè.

“A Hoành.” Ngôn Hi đã phát hiện ra sự tồn tại của cô từ lâu nên vẫy tay từ xa.

“Anh không buồn ngủ à?” Cô hỏi.

“Mắt anh to hơn mắt người khác nên lúc buồn ngủ cần nhiều thời gian hơn mới có thể chợp mắt được.”

“Tại sao anh lại đưa túi ngủ cho Tư Nhĩ?” A Hoành khẽ cau mày.

Cô đã phát hiện ra khi Tư Nhĩ lấy chiếc túi ngủ màu đỏ đó ra.

“Nhĩ Nhĩ bảo quên không mang.” Ngôn Hi cười, đôi mắt to tròn híp lại.

“Em nhớ lúc lấy đồ ăn, rõ ràng Nhĩ Nhĩ có lôi ra một túi ngủ màu tím mà.”

“Anh cũng nhìn thấy.” Ngôn Hi gật đầu.

“Thế rồi sao?”

“Nhưng con bé lại bảo không mang đi.” Ngôn Hi tiếp tục cười.

A Hoành “ờ” một tiếng rồi vốc lấy nắm cát, để cát tự trôi tuột qua kẽ ngón tay, hết lần này đến lần khác.

Trò chơi vô vị.

“A Hoành, để anh dùng cát để kể chuyện cho em nghe nhé!”

A Hoành khịt mũi gật đầu.

“Nhìn cho kĩ nhé!” Dưới ánh trăng, một bàn tay thon dài, trắng ngần khẽ vỗ nhẹ hai cái.

Đôi bàn tay đó vốc một nắm cát rồi rải đều xuống đất, giọng Ngôn Hi đều đều: “Ngày xưa có một chàng trai, là người ngoài hành tinh còn đẹp hơn tất cả các chàng trai khác trên trái đất...”

Ngón tay trở vừa Ngôn Hi tựa như cây gậy có phép thần, vạch vài nét dưới mặt nền cát, chỉ mấy nét ngắn ngủi đã hiện ra một khuôn mặt với nụ cười tươi tắn, đôi mắt to tròn, tóc mái bằng bênh.

"Sau đó, một ngày nọ, đột nhiên cậu ta lại thích một cô gái rất dữ dằn, nhưng mỗi khi mỉm cười lại rất dễ thương."

Đầu ngón tay anh lại tạo ra những nếp tóc trên tóc mái của chàng trai, năm ngón tay trái cào nhẹ, tạo thành mái tóc xoăn tự nhiên, điệu cười nhếch mép được sửa thành nụ cười hết sức ấm áp, đáng yêu.

Ngay lập tức, chiếc gậy thần kì của nhà ảo thuật nưư được phù phép, anh chàng đẹp trai, cao ngạo lại biến thành một cô gái dễ thương, tình nghịch.

A Hoành cảm thấy, vẻ ngưỡng mộ lộ rõ trong ánh mắt mình.

"Mặc dù chất giọng không hay nhưng chàng trai vẫn muốn hát cho cô gái nghe một bài, bài Fleeting time mà cậu thích nhất.

Oh, time is fleeting in my world, but always in your way. When life is a photo, you are in my photo and stop dat after day."

Ngôn Hi khe khẽ hát rồi lướt nhẹ năm đầu ngón tay xuống hình cô gái, ngay lập tức, hình ảnh đó lại biến thành rất nhiều nốt nhạc sinh động.

"Tuy nhiên... cô gái nói rằng cô ấy không hiểu, tưởng chứng bệnh lạ của chàng trai chưa khỏi hẳn, sau đó cô ấy sợ quá liền bỏ chạy mất."

Ngôn Hi lại vốc một nắm cát, dưới ánh trăng, cát được thả xuống từ từ, phủ kín các nốt nhạc.

Tất cả trở về như lúc ban đầu.

A hoành thâm nghĩ một lát rồi đưa ra kết luận: "Ngôn Hi, anh yêu thâm Lâm Loan Loan à?"

Ngôn Hi ngáp dài, uể oải đáp: "Đúng vậy, ngoài Ôn Tư Hoán không biết, gần như cả thế giới đều biết."

"Sau đó, có phải Lâm Loan Loan yêu thâm Tư Hoán không?" A Hoành sức hiểu ra vấn đề.

Ngôn Hi liền liếc xéo A Hoành. "Ngổ thật đấy, từ lâu Tư Hoán và Lâm Loan Loan vẫn yêu nhau mà."

"Chuyện này cả thế giới cũng biết hả?" A Hoành hỏi với vẻ ngạc ngữ.

"Ừ, chỉ có Ngôn Hi là không biết." Ngôn Hi lẩm bẩm.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hai Màn Kịch

Năm học mới đã bắt đầu.

Với điểm số của Ngôn Hi thì khi xếp chỗ ngồi, chắc chắn anh không thể ngồi cạnh A Hoàn được.

Bạn bè cùng lớp cũng đã gần gũi với A Hoàn hơn, đều cảm thấy cô gái này thật thà, học hành lại giỏi giang, ngồi cạnh chắc chắn không có gì là thiệt. Thế nên, năm nay A Hoàn là nhân vật được săn đón nhiều nhất.

Kết quả, do điểm số của Trần Quyên nổi bật hơn nên anh chàng thể thọt chạy đến chỗ A Hoàn. “Người anh em, có duyên quá nhỉ!”

A Hoàn liền cười khúc khích. “Đúng vậy, có duyên quá!”

Giữa đám đông lơ nhố, Tân Đạt Di gườm gườm bước tới, thể hiện rõ thái độ vui mừng trước sự đau khổ của người khác. “Gay, hê hê, cậu toi rồi!”

Trần Quyên không hiểu vấn đề, nhưng móng tay sơn màu tím nhạt chĩa về phía Tân Đạt Di. “Hừ, tên khi đột này biến thành quạ đen miệng độc từ bao giờ vậy? Cậu mới toi ấy! Có tin bà đây ngoạm chết cậu không, hứ!”

Đúng lúc đó, Ngôn Hi mặt hầm hầm đi vào, vút ba lô lên bàn Trần Quyên, nhướn mày, gườm gườm nói: “Sao đây, cậu tự đi hay để tôi tiễn cậu một đoạn?”

Trần Quyện tròn tròn mắt, thấy thái độ của Ngôn Hi dữ dằn như vậy, nhớ đến những lần bị trừng trị trước liền ỏn ẻn cười, đứng dậy. “Đâu có, đâu có, mời cậu Ngôn ngồi ạ, tiểu nhân dám phá vỡ giây phút đoàn tụ của hai cha con, đáng tội chết ạ.”

“Mẹ kiếp, đúng là cái giọng thái giám!” Tân Đạt Di tỏ vẻ khinh bỉ.

Trần Quyện chậm rãi nói: “À, Tân thiếu gia thì giỏi giang rồi, sau này tiểu nhân còn phải dựa vào thiếu gia nhiều ạ.”

Ngay lập tức, anh chàng ngồi bịch xuống bên cạnh Tân Đạt Di.

Bốn mắt nhìn nhau nảy lửa.

Bên ngoài song sắt, à không, những kẻ đứng ở ngoài chờ đến lượt mình được xếp chỗ đều than: “Mấy người xem, mối tình tay tư trắng trợn quá! Vốn là Tân Đạt Di yêu thầm Ôn Hoàn, Ôn Hoàn với anh chàng họ Tân liếc mắt đưa tình, rất tình tứ, kết quả là người đẹp Ngôn Hi vì đã chia tay với Mary, thấy cảnh đó thì bị kích thích, cảm thấy hoa dại không thơm bằng hoa nhà, không để nước chảy chỗ trũng, thế nên mới vác dao cướp người yêu của người anh em, diễn vở kịch loạn luân chấn động tình yêu cha con với Ôn Hoàn, để lại Tân Đạt Di và Mary khóc ngất vì tình, mượn rượu giải sầu, tiêu tụy lao đao, trái tim tan nát...”

Bên trong song sắt, à không, một kẻ đã được xếp chỗ ngồi lại ngân ngân nước mắt. “Ngược quá, ả ngồi cạnh Mary chắc chắn phải là mẹ kế kinh khủng, mẹ kế hạng nặng!!!”

Lần đầu tiên A Hoàn được nghe Tư Nhĩ chơi đàn piano trong buổi live show của cô nhân dịp Ngày của mẹ. A Hoàn không hiểu gì về âm nhạc mà chỉ thấy hay tuyệt vời, đôi bàn tay đó lướt nhanh trên phím đàn, bắt mắt vô cùng.

Khi giai điệu kết thúc, tiếng vỗ tay trong hội trường nổi lên như sấm.

Tư Nhĩ mặc một chiếc váy trắng, cần cổ trắng ngần, kiêu sa. Cô đứng lên và rời khỏi cây đàn piano, cầm micro lên, tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt, giọng cô khá rụt rè và chân thành. Cô nói:”Con xin cảm ơn mẹ, người mẹ mà con yêu nhất trên đời.”

Sau đó, bà Uẩn bước lên sân khấu với đôi mắt đỏ hoe, ôm chặt cô gái kia, động tác vô cùng ấm áp, lưu luyến. “Đây là báu vật quý giá của tôi các bạn ạ.”

Tiếng vỗ tay lại nổi lên như sấm.

Từ đầu đến cuối, A Hoàn vẫn mỉm cười, nhưng cô cảm thấy bên tai đau nhói.

Ngôn Hi nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, trông anh có vẻ luống cuống. Anh mặc một bộ âu phục trắng sang trọng, nhưng lại xắn tay áo lên, hai tay bịt chặt tai cô, miệng lẩm bẩm điều gì đó.

Ngay lập tức, thế giới chìm trong im lặng.

Cco mỉm cười, nhìn miệng Ngôn Hi mấp máy, cố gắng lắp ráp các từ lại với nhau:”Ngoan... ngoan... ngoan... A Hoàn... của bọn anh... nếu ...được học piano... thì... chắc chắn... sẽ chơi... hay hơn thế...”

Có thật như vậy không?

A Hoàn khịt mũi, cười khúc khích, nói: “Ngôn Hi, bỏ tay ra, anh bịt thế đau tay em quá.”

Ngôn Hi liền buông tay ra, hai chân quỳ trên ghế, mặt quay vào cô, mắt cười híp lại thành dòng kẻ. “Thật đấy, thật đấy, A Hoàn, em phải tin anh.”

A Hoàn, em phải tin anh. Nếu em cũng được học piano từ khi còn nhỏ như thế thì chắc em sẽ là báu vật trong số các báu vật.

Tư Hoán thôi không nhìn lên sân khấu nữa mà quay sang nhìn hai cô cậu kia, hỏi với vẻ quan tâm: “Nói chuyện gì mà vui vậy?”

Ngôn Hi liền trề môi. “Bí mật.”

Tư Hoán càng tò mò hơn. “Đến tôi cũng không nói được hả?”

Ngôn Hi không thềm quan tâm. “Đầu óc bã đậu, đã bảo là bí mật rồi mà.”

Tư Hoán cười buồn. “Điều bí mật của cậu biến thành điều bí mật đối với tôi từ bao giờ vậy?”

Tranh thủ lúc có người trên sân khấu phát biểu cảm nghĩ, phía dưới vỗ tay rào rào, Ngôn Hi cười tủm tỉm. “Cậu nói gì vậy? Ổn quá, chẳng nghe thấy gì cả.”

Các chuyên gia đều đưa ra lời đánh giá cao nhất về trình độ biểu diễn của Tư Nhĩ.

Ngôn Hi cũng tỏ vẻ nghiêm túc. “Con gái à, đây là niềm hứng thú rất quý tộc và cũng rất dễ buồn ngủ.”

Tuy nhiên, trong cuộc sống vô vị này, chúng ta cũng có thể dễ dàng tìm thấy niềm vui.

Như từ căn gác chất đầy đồ chơi hồi nhỏ, Ngôn Hi tìm được một cái đàn organ đã bỏ quên từ lâu, sau đó ngồi tìm lại cảm giác bên phím đàn gần như đã mọc rêu, bảo A Hoàn chọn đại, bấm phím nào thì bấm.

Ngôn Hi nói: “A Hoàn à, tại sao cảm thấy bây giờ anh rất giống với mấy kẻ trong các shop gì đó nhỉ?”

A Hoàn nhìn khuôn mặt trắng ngần của Ngôn Hi, rụt rè hỏi: “Trai gọi hả?”

Ngôn Hi tức đến hộc máu. “Rõ ràng là tay chơi organ trong khách sạn mà. Trời cao đất dày ời, rốt cuộc phương pháp giáo dục của gia đình tôi xảy ra vấn đề gì chứ?”

Nét mặt A Hoành không biểu lộ cảm xúc. “Chỗ nào cũng có vấn đề.”

Ngôn Hi hậm hực. “Lão tử không làm nữa, đi thôi, hôm nào lão tử mời ăn, bọn mình đi nghe bọn họ chơi đàn, hát hò!”

Sau đó, cả hai mặc quần bò, áo phông đi đến nơi được gọi là nhà hát nổi tiếng nhất cả nước. Những ngày gần đây, nhà hát đón một đoàn kịch nổi tiếng của Mỹ đến biểu diễn, tổng cộng có ba mươi ba ca biểu diễn, diễn xong là khăn gói quả mướp về nước, rất cá tính.

A Hoành tìm hồi lâu mà không thấy cửa bán vé đâu. Ngôn Hi gọi điện thoại, lát sau, một người mặc com lê, thắt cà vạt đến kính cẩn đưa vé cho hai người.

A Hoành liền thở dài. “Anh đúng là con ông cháu cha, chủ nghĩa tư bản quá!”

Ngôn Hi liền đáp: “Xí, em thử lôi cái tên Ôn Mộ Tân ra, xem xem độ khom lưng kính cẩn của người đó có chủ nghĩa tư bản hơn không!”

A Hoành tiu nghỉu, đúng là như vậy thật. Rồi cô xúm vào xem vé. “Tên vở kịch là gì vậy?”

Ngôn Hi nhìn ngang nhìn dọc hồi lâu rồi bình thản đánh vần: “M-O-U-S-A-I”.

A Hoành liền viết lại lên lòng bàn tay: Mousai.

... Muses? Nữ thần Muses ư?

Hai người ngồi ở hàng ghế phía trên, thấy cũng hồi hộp, thử nhìn mà xem, Muses của quốc gia theo chủ nghĩa tư bản có khác, trang phục cũng quý phái hơn.

Ngôn Hi chớp đôi mắt to tròn rồi nói: “A Hoành, ngoài chất giọng hơi cao ra, em có hiểu họ đang hát những gì không?”

Ghế ngồi bên cạnh có tiếng “hừ” đầy vẻ giễu cợt, coi thường, ngoảnh sang thì thấy đối phương mặc com lê, đi giày da rất chỉnh tề.

Ngôn Hi cầm túi bông ngô, bức bối nói: “Hử, hiểu tiếng Anh có gì là ghê gớm, giỏi thì nói tiếng dân tộc ở châu Phi xem sao! Mẹ kiếp, kì thị chủng tộc, xí!” Rồi anh chàng trợn trừng mắt lên.

Người kia không thể hiện thái độ gì nữa.

A Hoành liền cười. “Bớt nóng đi, đúng là hồng nhan gây họa.”

Ngôn Hi ngơ ngác. “Em nói ai vậy?”

A Hoành vờ như không biết gì, chỉ vào người phụ nữ có làn da trắng ngần, mặc bộ váy xòe màu kem, hát giọng cao và nói: “Muses.”

Ngôn Hi ghé sát vào tai A Hoành, nghiêm nghị hỏi: “Cô ấy gây họa cho ai vậy?”

A Hoành cố nhịn cười. “Nhiều người lắm.”

Ngôn Hi nhìn lên sân khấu, đúng thời điểm cao trào của hồi kịch, chàng họa sĩ trẻ nghèo khổ Lucifer tình cờ gặp nữ thần Muses khi bà đang truyền tải nguồn cảm hứng cho nhân gian và đem lòng yêu nữ thần từ cái nhìn đầu tiên.

Trong hồi cuối cùng, trên sân khấu vẫn là chàng họa sĩ trẻ nghèo khổ Lucifer. Chàng không được hưởng vinh hoa phú quý nhờ cảm hứng mà

Muses trao cho.

Ngày ngày chàng vẫn qua lại trong con ngõ tối tăm, bẩn thỉu, động tác chậm chạp, vụng về, ngơ ngác nhìn xung quanh, vì một ổ bánh mì mà phải làm thuê nặng nhọc.

Trước đây, hầu hết thời gian chỉ dành cho việc vẽ tranh, còn bây giờ chàng chỉ ngồi thần thờ, ngơ ngác, đôi lúc chỉ nhận được ánh mắt đầy vẻ mỉa mai và giễu cợt của nữ thần Muses trong điện.

Khi Muses một lần nữa trở lại trần thế để truyền cảm hứng cho một thi nhân, người đàn ông đó - Lucifer đã vĩnh viễn rời xa nhân gian.

Nữ thần cao quý nhìn tấm bia đá, khuôn mặt mãi mãi kiêu hãnh, xinh đẹp lập tức già nua thấy rõ, cảm giác đau đớn đến tột độ.

Bên trên có viết: Gã điên nực cười, họa sĩ tự móc mắt thành kẻ mù lòa Lucifer.

Chàng không cần nguồn cảm hứng mà nàng trao, chàng thà không nhìn thấy cảm hứng của mình. Từ bỏ vỏ bọc vốn thuộc về anh chàng họa sĩ, chỉ đơn thuần là Lucifer, chỉ vì Lucifer ngây thơ ngã vào lưới tình.

“Người đàn ông này ngốc quá!” A Hoàn lắc đầu.

“Nữ thần này tuyệt tình quá!” Ngôn Hi thở dài.

Hai người nhìn nhau cười.

Cô luôn đứng trên cương vị của phụ nữ để xem xét vấn đề, còn anh thì luôn mang theo tư duy của đàn ông. Tự nhiên cảm thấy hụt hẫng vô cùng, tại sao chúng ta lại xem những cái buồn thảm như thế này nhỉ?

“Bao lâu rồi bạn chưa khóc thật to?” A Hoàn nhớ đến giọng nói truyền cảm, mùi mẫn của chị Thanh Tâm trên radio.

Câu nói này đặt ở phương trời nào cũng chuẩn. “Ờ, em nghĩ tội mình xem vở kịch mùi mẫn này chỉ là để tìm cho mình một lí do để khóc.”

Ngôn Hi ngần tò te đáp: “Hôm trước anh vừa khóc, em quên rồi à, hôm mà kê đàn piano bị đè vào chân đó.”

A Hoành liền cười khúc khích. Chưa gặp ai ngố như anh chàng này, kê đàn mà để đàn đè vào chân. Đè vào thì thôi, lại còn khóc ngon lành nửa tiếng đồng hồ, đến Tân Đạt Di nhà ở cách khá xa còn phải gọi điện thoại sang hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì vậy A Hoành? Tiểu Khôi nhà cậu bị con Kho Tộ mổ à? Hứ, con cẩu ngố lại còn thích gào như vậy thì vứt đi cho xong! Hôm nào tớ sẽ tặng cho cậu một con chó Pug thuần chủng, đảm bảo khóc hay hơn con Tiểu Khôi nhiều!”

Ngôn Hi vừa quệt nước mắt vừa mài dao, lão tử sẽ giết nhà người!

A Hoành ôm con Tiểu Khôi mà cười ngặt nghẽo, chỉ tiếc là nó không biết mình cũng đóng một vai chính trong vở kịch này, ngờ nghếch nhìn con Thịt Kho Tộ đang bay vòng trên đầu. Thịt Kho Tộ đảo mắt liên hồi, tỏ vẻ không thèm chấp: Con chó ngố ngẩn kia, nhìn cái quái gì chứ, đang chửi nhà người đấy!

Lúc rời nhà hát trời đã sẫm tối, hai người đi trên đường, đầu thu se se lạnh.

Ngôn Hi sức nhớ ra điều gì đó, bèn thò tay vào túi áo, một lúc sau xòe tay ra, giữa lòng bàn tay là một viên bi ve trong suốt.

“Tép nhờ anh đưa cho em đây, nó bảo ở trường đấu mãi mới giành được viên bi ve này đó.”

A Hoành mân mê viên bi ve. “Tại sao Tép không trực tiếp đưa cho em?”

Ngôn Hi đặt hai tay ra sau gáy. “Sợ em mắng nó ham chơi, lười học thôi.”

A Hoành rút rè nắm tay lại, cười nói: “Em đã mắng nó bao giờ đâu? Đúng là đổ oan cho người tốt.”

“Dạo này sức khỏe của ông nội Tép không được tốt lắm.” Ngôn Hi chuyển chủ đề, giọng buồn buồn.

A Hoành im lặng, cô cũng biết chuyện này. Gần đây trong lúc dọn hàng, cụ Hà thường ho khù khụ, mỗi lần đi chợ qua đó, cô cũng đứng chào từ xa, lần nào cũng thấy nét mặt cụ rất khổ sở, cố gắng nhịn ho để chào cô.

“Nếu không phải là Tép thì tốt biết bao.” Giọng A Hoành ghen ngào.

Ngôn Hi liếc cô, hỏi: “Em nói gì cơ?”

“Cu Tép còn nhỏ như vậy. Nếu đổi lại là em, chắc chắn em sẽ gánh vác được cho gia đình.” Cô thở dài, cảm thấy có điều gì đó rất tiếc.

“Thứ lỗi vì tôi đã ngắt lời Ôn cô nương, hình như cô chỉ lớn hơn Hà Hạ tuổi rưỡi thôi nhỉ?” Ngôn Hi cười khẩy.

A Hoành bình thản nhìn anh chàng, không hiểu tại sao tự nhiên anh lại cáu kỉnh như vậy...

“Ngôn Hi, nhớ cụ Hà...” A Hoành không dám nghĩ đến tình huống xấu ấy, mặc dù bình thường cụ Hà rất khỏe mạnh, nhưng đã đến tuổi xế chiều rồi, không ai lường trước được chuyện gì...

Ngôn Hi cười khẩy, nói: “Cái mà anh nói chính là chuyện này, A Hoành, nếu sau này trong nhà có thêm cái bát, đôi đũa thì em có cảm thấy vất vả không?”

A Hoành ngẩn tò te, câu nói của Ngôn Hi vẫn ám ảnh trong đầu, đến cuối, chỉ còn đọng lại hai chữ “trong nhà”.

Ờ, là nhà Ngôn Hi, đó cũng là nhà A Hoành ư? Đã đến nước phải xin ý kiến của cô về thành viên trong gia đình rồi ư?

“Ngôn Hi, em là ai, anh là ai...” Cô hỏi anh, giọng ngắt quãng, bất giác mắt đỏ hoe.

Câu nói này chẳng buồn cười chút nào cả, cô không thể mỉm cười như khi nhìn mẹ hay Nhĩ Nhĩ, mà chỉ có thể luống cuống, tay chân như bị thừa.

Ngôn Hi thở dài, vươn tay ôm cô thật chặt.

“Em là ai nhi? Để anh nghĩ xem nào, không thể quay về với Vân Hoành của ngày trước, không thể đi tới Ôn Hoành trong tương lai, một A Hoành bên cạnh chỉ có gã Ngôn Hi điên điên khùng khùng, không biết em định là A Hoành nào?”

A Hoành, khi từ lâu lắm rồi anh không còn gọi em là Ôn Hoành, chỉ gọi em là A Hoành, em sẽ lựa chọn cách nào?

Anh thường so sánh cách nào nghe hay hơn, cách nào sẽ khiến em cảm thấy mình vẫn là một đứa trẻ có thể làm nũng, cách nào khiến A Hoành của anh có thể hạnh phúc hơn?

Anh luôn cảm thấy mình là một người hẹp hòi, ích kỉ, tầm thường, thế giới này đối xử thật không công bằng với anh. Tuy nhiên, em đã phải hết sức vất vả khi đè nén nỗi hận cho anh. Anh đang nghĩ, ngoài việc báo đáp em bằng tình thân mà em thiếu thốn nhất thì còn cách này hay hơn nữa không...

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Quái Thú Lông Xanh Cũng Rất Quan Trọng

Hôm ấy là ngày cuối tuần cuối thu, mặc dù có nắng nhẹ nhưng gió thu vẫn làm lá ngô đồng rụng lả tả.

Ngôn Hi buông máy game xuống để nghe điện thoại, sau đó lại cúp máy, vội vã khoác thêm chiếc áo gió màu kem và lao ra khỏi nhà.

“Sao mà phải vội như thế, đến cơm cũng bỏ ư?” Tư Hoán thắc mắc. Anh và Ngôn Hi chơi game cả buổi sáng, đầu óc mụ mẫm, vừa nãy bà Trương vào giục mấy lần, bảo họ xuống ăn trưa, ai ngờ đang đến hồi gay cấn, không thể nào mà dứt ra được.

“Ăn cơm!” Ngôn Hi gầm lên.

Tư Hoán giật bản mình.

Sau đó, anh chàng kia liền phi huỳnh huych xuống lầu, vừa chạy vừa ca thán: “Haizz, con nhỏ này phiền phức quá, quái thú lông xanh của ta vừa mới qua mười tám cửa đã bị điện thoại của con nhỏ chặn lại. Tư Hoán, cậu mang em gái về đi, lão tử trả hàng, trả hàng đấy!”

Sau đó anh loạng choạng đi giày, thoắt cái đã không thấy tăm hơi.

Chắc là A Hoành gọi điện bảo Ngôn Hi về nhà ăn cơm. Tư Hoán cau mày lẩm bẩm: “Trả hàng, cậu có dám không?”

Tháng ngày của hai cô cậu đó vẫn như xưa, không tốt không tệ. Mặc dù tiếng nói nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp của A Hoành là giai điệu chính của câu

chuyện nhưng khi Ngôn Hi chơi game đến mức để cơm canh nguội ngắt thì chắc chắn sẽ bị ăn mắng.

“Hôm nay là cuối tuần, buổi chiều em phải phụ đạo cho Tép.” A Hoàn đã hâm nóng thức ăn xong xuôi, vừa cầm ba lô vừa đi ra cửa.

“Mấy giờ em về?” Miệng Ngôn Hi nhồm nhoàm thức ăn. “Vẫn bốn giờ chứ?”

A Hoàn nhìn đồng hồ đeo tay, cau mày đáp: “Chưa chắc. Hôm nay em muốn trông hàng cho cụ Hà một lát. Nhưng chắc chắn sẽ về trước bữa tối.” Không đợi Ngôn Hi trả lời, cô đã vội vàng ra khỏi nhà.

Ngôn Hi tận mắt nhìn thấy A Hoàn ra khỏi nhà trong trạng thái gọn gàng, sạch sẽ. Sau đó, anh vô cùng hối hận, nếu như mình không tập trung chơi game để tên quái thú lông xanh qua được cửa thứ mười tám thì tốt biết bao, nếu như mình đến quán cụ Hà sớm hơn thì tốt biết bao.

Mặc dù anh biết tính mình lập dị nhưng trên thực tế những lần anh thực sự tức giận lại không phải là nhiều. Tuy nhiên, ngày hôm ấy, anh chỉ muốn trút hết mọi bức dọc lên những kẻ đó.

Buổi chiều, kim đồng hồ chỉ bốn giờ kém, anh nhận được một cú điện thoại, giọng rất nghiêm nghị: “Anh là người nhà của Ôn Hoàn đúng không, cô ấy gặp tai nạn...”

Lúc ấy, Ngôn Hi đang chơi game, đầu óc không tập trung. “Gì cơ, anh nói gì cơ?” Đến khi sức hiểu ra vấn đề, đầu óc anh ù đi, tựa như bị ai đó giội một chậu nước lạnh từ đầu tới chân. Anh găm lên trong điện thoại, cảm thấy tim phổi mình đang run lên bần bật: “Mẹ kiếp, anh nói lại lần nữa xem nào!”

Đầu bên kia giật bản mình. “Ờ...Khi cô ấy dọn hàng, chiếc xe ba bánh hỏng phanh nên đâm vào một chiếc xe Benz.”

Ngôn Hi chưa bao giờ cảm thấy trí tưởng tượng của mình lại phong phú như thế, thậm chí anh còn tưởng tượng ra cảnh A Hoàn đạp chiếc xe ba bánh của cụ Hà rồi đâm vào con quái vật bốn bánh chạy với tốc độ cao, sau đó một tiếng va chạm cực lớn vang lên, cuối cùng là đồng sắt vụn...

Trong đầu như có cuốn phim tua đi tua lại nhiều lần.

“Bệnh viện nào?”

“Hả?” Đầu bên kia ngơ ngác.

“Mẹ kiếp, tôi hỏi anh là A Hoàn đang ở bệnh viện nào?” Anh cầm ống nghe mà lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi.

“Mời anh đến ngay đồn công an XX, cô ấy đang ở đây.” Trực giác mách bảo người đó rằng anh ta đang gặp phải một đối tượng khó chơi, thế nên anh ta chỉ nói vắn tắt như vậy rồi cúp máy và lấy tay quệt mồ hôi.

Khi Ngôn Hi phi tới đồn công an thì cô bạn anh đang ngồi thụp ở góc tường, khuôn mặt trắng trẻo lấm lem bùn đất, nhìn thấy anh vào, tự nhiên A Hoàn có cảm giác vô cùng ảm ức, rồi cô mỉm cười nhìn anh về áy náy.

Một anh cảnh sát trẻ bước đến, hỏi: “Cậu là Ngôn Hi đúng không, cô bé này nhờ tôi thông báo cho cậu đến. Chiếc xe ba bánh của cô ấy đâm vào một chiếc ô tô đang đỗ.” Nghe giọng thì biết anh ta chính là người gọi điện thoại lúc nãy.

A Hoàn có vẻ luống cuống, cảm thấy thực sự phiền cho Ngôn Hi. “Anh Ngôn Hi, em xin lỗi, xin lỗi...”

“Đứng dậy.” Ngôn Hi không để mắt tới anh cảnh sát mà trợn mắt với A Hoàn, cảm giác đôi mắt đó gần như chiếm nửa khuôn mặt.

A Hoàn ngập ngừng một lát rồi đứng dậy.

“Bị đau ở đâu không?” Ngôn Hi nhìn cô, hỏi khẽ.

A Hoành cười mỉm, vừa lắc đầu vừa giấu cánh tay ra đằng sau.

“Đưa tay ra xem nào.” Ngôn Hi vừa đỡ dành vừa ra lệnh.

A Hoành liền mỉm cười. “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu anh.”

Ngôn Hi nhìn cô chăm chú. A Hoành không biết làm thế nào, đành thờ dãi rồi đưa tay ra. Mu bàn tay có hai vết sưng rớm máu, còn cổ tay thì bị trượt da, sưng vù lên. Anh ngẩng lên, A Hoành lại mỉm cười nhẹ nhàng với anh.

Phía sau có một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề bước vào, vẻ mặt hầm hầm. “Con bé này là người nhà cậu hả? Cái xe ba bánh của con bé đâm vào chiếc Benz mới mua của tôi, cậu bảo giải quyết kiểu gì đây?”

A Hoành tỏ ra vô cùng áy náy, từ đầu đến cuối cô đều cúi đầu nhìn xuống. “Cháu xin lỗi chú ạ, phanh xe bị hỏng. Không phải cháu cố tình làm như vậy, cháu thành thật xin lỗi chú.”

Người đàn ông kia vẫn hầm hầm quát: “Nói xin lỗi suông thì có tác dụng gì? Phanh xe hỏng là lí do ư? Phanh xe hỏng thì dừng ra dọn hàng!”

A Hoành khẽ kéo áo người đàn ông đó, rụt rè nói: “Chú đừng giận, cháu sẽ đền cho chú ạ.”

Ông ta lại hất tay A Hoành ra và nhìn cô với ánh mắt dè bủ, giọng hằn học: “Sửa xe đầu đường nghèo kiệt xác làm sao mà đền nổi? Con Benz đó tôi mua cả trăm nghìn tệ chứ không oхай con xe rách nhà cô! Không phải tôi coi thường đám người nghèo như cô đâu, đã nghèo thì thôi, tiếng phố thông còn nói chưa sôi, chẳng có chút tổ chất nào, cái thành phố B này sớm muộn gì cũng bị đám người nghèo các cô làm cho dơ bẩn!”

A Hoành cúi đầu, không hề hé răng nửa lời.

Viên cảnh sát hắng giọng mấy tiếng, chắc cũng cảm thấy người đàn ông kia đã quá lời.

Ngôn Hi lập tức túm cổ áo người đàn ông đó và gầm lên, gân xanh nổi rõ trên các đốt ngón tay. “Mẹ kiếp, ông là cái thá gì chứ! Cũng chỉ là con xe Benz mà dám thể hiện ta đây đại gia với lão tử! Đừng nói là xe Benz, kể cả cô bé nhà tôi đâm vào BMW, Rolls-Royce, Bentley hay Bugatti, kể cả bốn con cùng bị đâm một lúc, lão tử cũng dư sức đền!”

Người kia giật bản mình, vừa chỉ tay vào viên cảnh sát vừa lắp bắp: “Đồng chí cảnh sát, nhìn thẳng nhai này xem, các đồng chí có trách nhiệm gì không thế?”

Ngôn Hi gầm to đến nỗi đỏ mặt tía tai, miệng thở hỗn hển: “Lão tử như thế đấy, có vấn đề gì không! Lão tử, cha lão tử, ông lão tử đều là người thành phố B, tổ tông tám đời của lão tử đều là người thành phố B, người thành phố B bản chất là như thế đấy, có vấn đề gì không? Mẹ kiếp ông rêu rao ông là người thành phố B, khi ông nội lão tử đi đánh nhau để giải phóng thành phố B, có khi ông đang ngồi gặm đất chứ chẳng chơi!”

Người đàn ông kia mắt chữ A mồm chữ O, chưa gặp người nào mồm miệng ghê gớm như vậy.

Viên cảnh sát cũng giật nảy mình, thấy sự việc đã bị làm cho to chuyện, bèn bước đến giữa hai người, nói với Ngôn Hi: “Cậu buông tay ra, hơi quá đà rồi đấy!”

Ngôn Hi cười gằn, tay càng túm chặt hơn. “Một cô gái ngoan ngoãn, chỉ vì đi dọn hàng mà thương tích đầy mình thế này, lại còn bị các ông bắt nạt, tôi quá lời ở đâu? Quá lời chỗ nào?”

Thấy người đàn ông kia bị Ngôn Hi túm cổ áo sắp nghẹt thở, viên cảnh sát bắt đầu nổi cáu, cầm gậy cảnh sát chỉ vào Ngôn Hi. “Cậu bỏ tay ra ngay!”

Ngôn Hi liền lùi ngay cây gậy của viên cảnh sát, ném thẳng xuống đất, nhìn anh ta với ánh mắt khinh miệt, quát: “Hôm nay ông ta không xin lỗi em gái lão tử, lão tử quyết không chịu buông!”

Viên cảnh sát cũng bắt đầu bực. “Cậu định hành hung cảnh sát đúng không?”

“Tôi hành hung cảnh sát đấy, anh định làm gì nào?” Ngôn Hi ngoái lại nhìn A Hoàn, thấy chiếc áo gió của cô lấm lem bùn đất, tự nhiên mắt đỏ hoe. “Em gái tôi không chịu nổi sự ấm ức này!”

A Hoàn bắt đầu cuống. “Ngôn Hi, anh buông tay ra, buông tay ra ngay!”

Ngôn Hi im lặng mấy giây, nhìn A Hoàn chăm chú, ánh mắt vừa dịu dàng vừa có cái gì đó là lạ.

“Ngôn Hi, em không ấm ức, hông ấm ức chút nào.” A Hoàn nhìn anh, nói nhỏ, giọng nghẹn ngào. Bất chợt nước mắt không chịu nghe theo sự điều khiển của não bộ mà rơi lã chã.

Ngôn Hi sững lại, buông tay ra rồi bước đến trước mặt A Hoàn, ôm cô vào lòng. Sau đó, A Hoàn gục vào lòng anh và khóc ngon lành như một đứa trẻ.

Ngôn Hi chỉ biết đưa tay lau nước mắt cho cô, bàn tay còn lại vỗ nhẹ trên lưng cô rồi trêu: “Không ấm ức thì em khóc cái gì?”

A Hoàn vẫn tiếp tục khóc, vừa khóc vừa khịt mũi, giọng nghẹn ngào: “Em không biết, lúc đầu không ấm ức, nhìn thấy anh tự nhiên lại tủi thân.”

“Anh cũng tủi thân đây này. Con quái thú lông xanh của anh lại vì em mà tạch rồi!” Ngôn Hi cười rạng rỡ nhưng mắt vẫn đỏ hoe.

Chuyện lớn như thế, anh và em mạnh mẽ như thế mà lại dễ dàng bị đối phương đánh bại.

Những lúc nhàn nhã, Ngôn Hi rất hay suy nghĩ.

Mười năm qua, mặc dù có khá nhiều va chạm, xô xát, anh và cô, kể cả không ở bên nhau nhưng cả hai cũng vẫn sống một cách tích cực theo tấm chân tình của riêng mình. Thậm chí thỉnh thoảng còn lấy làm mừng vì không ở bên nhau nên nỗi ấm ức dù lớn đến đâu cũng không bị đánh bại.

Và thế là, cô gái thích mặc áo gió màu xám, với mái tóc đen và đôi mắt đen láy luôn sống một cuộc sống yêu đời, là một chiếc gai mềm mại trong đáy mắt mà không thể rút ra được. Thỉnh thoảng vì sự ấm ức của cô mà chạm vào chiếc gai đó, mắt lại tự đỏ hoe. Ông trời biết rõ ràng có một số cái không làm Ngôn Hi xúc động, nhưng vì nỗi ấm ức của cô mà chúng mới biến thành nỗi ấm ức của anh một cách vô điều kiện như vậy.

Giống như bệnh cảm bị lây lan, cô lây bệnh sang anh, cô gắng gượng mỉm cười, anh lại vì cảm thấy đau nhói trong mắt mà không thể không làm loạn và thổi phồng nỗi ấm ức này lên. Chỉ khi bắt người khác đèn gấp bội, mọi thứ bình yên trở lại, khiến cô phải luống cuống đổ dành anh quên đi mọi nỗi muộn phiền thì dường như trời mới yên, biển mới lặng.

Sau khi chiếc gai ấy lặng lẽ rút về, đôi mắt anh mới trong sáng trở lại.

Sau cơn mưa trời sẽ chuyển nắng.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bộ Mặt Giả Dưới Bộ Mặt Giả

"Biết trước thì đã bảo anh Tư Hoán đến." A Hoành cười, nói với Ngôn Hi.

Hai người khóc lóc mùi mẫn hồi lâu ở đồn cảnh sát, lúc này về đến nhà nghĩ lại mới thấy thật sự mất mặt.

Ngôn Hi liền lườm cô. "Sao em không gọi cho gã tiểu dân Ôn Tư Hoán? Như thế quái thú lông xanh của bản thiếu gia cũng không bị tạch!"

A Hoành ngượng ngùng đáp: "Tự nhiên em lại quên khuấy mất."

Lúc ấy, người đàn ông bị cô tông vào xe kia quát tháo âm ỉ, viên cảnh sát thì lượn qua lượn lại, hỏi số điện thoại, cô chẳng nguic gì nói luôn số di động của Ngôn Hi.

A Hoành nghĩ ngợi một lát, cố gắng tìm một lí do, thở dài, nói: "Haizz, anh Ngôn Hi, em chỉ nghĩ là lúc ấy mình cần được ai đó đến nhận về..."

Kể cả cô có gọi cho Tư Hoán thì anh vẫn sẽ chuyển giao chuyện của cô cho Ngôn Hi, như thế thì phiền phức quá, thế nên tội gì phải đi đường vòng.

Ngôn Hi lại nheo mắt, nói: "Lí do này hay thật đấy!" Rồi anh chàng chạy huỳnh huyếch lên lầu, đóng sầm cửa lại.

"Rầm!"

A Hoành thực sự bó tay, anh chàng này tính tình ngày càng cáu bẳn.

Chưa đầy hai giây sau, đồng chí Tiểu Khôi bị quăng ra ngoài, A Hoành giật bản mình, vội lao đến đỡ.

Đồng chí Tiểu Khôi nước mắt lưng tròng. Mới chỉ ngủ ở phòng mĩ nhân một lát thôi mà đã...

Tiếng mĩ nhân từ xa vọng lại: “Quản lí con chó của em cho cẩn thận đấy!”

A Hoành cười, nhẹ nhàng vỗ đầu chú chó. “Tao biết quản mày kiểu gì đây?”

Đồ ngốc, rõ ràng là anh chàng không thích mày mà...

Tư Nhĩ đã thi được vào trường Tây Lâm, đúng theo nguyện vọng của Tư Hoán.

Tư Hoán lên lớp mười hai, công việc của Hội học sinh đương nhiên phải dừng lại để dồn sức cho kì thi đại học diễn ra vào tháng Bảy.

Trần Quyện tỏ vẻ không đồng tình. “Tư Hoán thì phải lo gì?” Top 5 của khối, lại được cộng điểm học sinh có thành tích xuất sắc cấp toàn quốc nữa thì chọn trường nào chẳng được.

Tân Đạt Di ngẩng đầu, vặn lại. “Cậu thì hiểu cái gì, người anh em của tôi đang chuẩn bị kiểm vị trí thủ khoa cho nhà họ Ôn đấy!”

Trần Quyện ngẫm nghĩ gì đó rồi bình thản nói: “Hiểu gì thì tôi không biết, nhưng người anh em Tư Hoán của cậu đang nghĩ gì, chắc cậu cũng không rõ hơn tôi là bao đâu.”

Tân Đạt Di nhìn chiếc bóng mảnh khảnh trước mặt. “Hắn thì nghĩ được gì nữa, chắc chắn là đang tính toán để được học cùng trường với mĩ nhân Ngôn Hi thôi.”

Trần Quyên nhìn Tân Đạt Di vẻ khó hiểu. “Cậu... biết được những gì?”

Tân Đạt Di đáp: “Từ xưa đến giờ bọn họ luôn học cùng trường, lên đại học sao có ngoại lệ được?”

Trần Quyên sa sầm nét mặt. “Đây là kiểu tư duy logic kiểu gì vậy!”

“Ba thằng tôi cộng thêm Lục Lưu nữa, à, cậu không biết Lục Lưu nhỉ, tóm lại đó là một vị thần tiên, mặc dù bốn đứa tôi chơi với nhau từ nhỏ nhưng những người tinh ý sẽ nhận ra ngay rằng Tư Hoán thân với Ngôn Hi hơn. Hồi thi vào cấp hai, tôi và Ngôn Hi đỗ trường số 7, Tư Hoán và Lục Lưu đỗ trường số 1, kết quả là hẳn ta chẳng hề hể rằng nửa câu mà chuyển ngay sang trường số 7. Sau đó, hình như còn bị bác Ôn tấn cho một trận không hề nhẹ, hê hê.” Tân Đạt Di kể lể.

Trần Quyên cười ngất. “Khí đột, cậu ghen tị phải không? Giọng gì mà cay cú vậy, chuyện hồi nhỏ có ai thèm chấp đâu...”

Tân Đạt Di liền “hừ” một tiếng. “Đồ gay chết tiệt kia, việc gì tôi phải ghen tuông? Nếu có ghen thì phải là Tư Hoán ghen mới đúng!”

“Sao lại thế?” Ánh mắt Trần Quyên lộ rõ vẻ ranh mãnh, cậu ta bất giác đưa ngón tay lên phía đuôi phượng.

“Trước khi Lục Lưu sang Vienna, anh chàng này với Ngôn Hi đánh nhau như sam. Mặc dù đều chơi với nhau từ nhỏ nhưng nói một cách khó nghe là hồi ấy trước mặt hai đứa kia, Tư Hoán, bị coi như người tàng hình!” Tân Đạt Di lẩm bẩm.

Trần Quyên nhìn Tân Đạt Di bằng ánh mắt thông cảm.

Tân Đạt Di vanh64 càu nhàu. “Mẹ kiếp, cậu tự lo cho cái thân cậu đi, ốc chưa mang nổi mình ốc, đừng vác cọc cho rêu!”

Trần Quyên nở nụ cười vô tội. “Biết làm sao được, nghe chuyện thì thấy cậu là người tội nghiệp nhất mà!”

“Xí! Lão tử tội nghiệp chỗ nào? Cậu nói thử xem!”

“Tân Đạt Di, em lại huênh hoang chuyện gì vậy, đứng dậy trả lời câu thứ ba chọn đáp án nào?” Cô giáo Anh vẫn được học trò đặt biệt danh là Địa Trung Hải quát.

Hơ hơ, các đồng chí, bây giờ đang là giờ học mà.

Tân Đạt Di trợn mắt. Bảnh định ngữ, chủ ngữ, tân ngữ, vị ngữ, quy tắc có “that” không có “which”, có “which” không có dấu phẩy, anh chàng toát hết mồ hôi hột.

Trần Quyên thì ngồi rất yếu điệu, miệng hơi nhếch lên vì cảm thấy vô cùng sung sướng trước tai họa của người khác.

A Hoành hắng giọng, tay khum lại tạo thành hình chữ C và đặt lên vai.

“Đáp án C ạ!” Tân Đạt Di ưỡn ngực, trả lời rất tự tin.

“Why is the third choice?” Cô Địa Trung Hải cả đời làm nghề dạy học nên cũng biết tổng những trò mèo của đám học trò.

Tân Đạt Di ấp úng: “Because... dạ... because..., trong câu cô nói, dạ flying, when... my...”

Cô Địa Trung Hải nghiêng răng ken két. “Repeat! Why?”

Tân Đạt Di giàn giụa nước mắt. A Hoành không nói gì...

Sắc thu ngày càng rõ nét, mới chỉ mấy ngày mà lá cây đã rụng trotrại cành.

Những lúc rỗi rãi, A Hoành vẫn học đàn lát theo chương trình trên ti vi.

Cô ngoái lại hỏi Ngôn Hi: “Tư Hoán và Mary thích khăn, Đạt Di thích găng tay. Còn anh thích cái gì?”

Ngôn Hi liền bấm đốt ngón tay rồi tỏ vẻ chán nản. “Lão tử chẳng thích gì cả.”

“Vậy à?” A Hoành cúi đầu cười, giọng rất nhẹ nhàng.

Lúc chập choạng tối, bầu trời khá u ám, gió khiến lá cây lắt lay. Một lát sau, mưa như trút nước khiến trời thu lạnh hắt lên.

A Hoành, Ngôn Hi lên tầng đóng cửa sổ, A Hoành ra nhà vệ sinh, đột nhiên thấy tối om, mất điện rồi. Cô nhìn ra cửa sổ, ngoài bóng cây lơ mờ, bốn bề không hề có chút ánh sáng nào, chắc là đường dây điện bị đứt. Bây giờ trời đang mưa như vậy, kể cả có sửa gấp thì cũng không thể có điện ngay được.

“A Hoành.” Ngôn Hi mò mẫm xuống lầu.

A Hoành dụi mắt, quen dần với bóng tối, cô nhìn thấy nơi đầu cầu thang là chiếc bóng mảnh khảnh của Ngôn Hi.

“A Hoành, em lại đây.” Giọng anh có phần ngập ngừng.

A Hoành nhìn chiếc ô tô, đúng là xe mà Bí thư Lưu thường dùng, cô chỉ mỉm cười

A Hoành bước đến, chạm nhẹ vào chiếc áo khoác của anh.

Ngôn Hi liền quờ tay nắm chặt bàn tay cô, thần kinh đã bớt căng thẳng hơn, các ngón tay cũng mềm hơn. Ngôn Hi cười và làm mặt hề trong bóng tối.

A Hoành liền nói nhỏ: "Ngôn Hi, em đâu có sợ."

Thế nên không phải cố gắng doạ nạt em.

"Coi như anh sợ được chưa?" Ngôn Hi lườm cô rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ. "Con gái, chẳng mấy khi có giờ đẹp thế này, ta đi tìm cái gì ăn đi."

A Hoành liếc vào bếp rồi nói: "Cháo em vừa nấu xong rồi đấy..."

Ngôn Hi chảy cả nước miếng nhưng vẫn vờ như chưa nghe thấy gì. "Con gái, ta biết có một hàng lẩu mới ở phía tây đường mới, thấy bảo ngon lắm."

A Hoành liền nói tiếp: "Ờ, có cả món rau em vừa xào xong..."

Ngôn Hi liền bịt chặt tai lại. "Cả một quán mì thịt bò Ông già Lỗ trước cửa Đông Tự Môn nữa."

A Hoành giả vờ giận dữ. "Á, biết rồi, lúc nào cũng ngang bướng như vậy."

Ngôn Hi liền cười ranh mãnh.

Hai người liên tục tìm áo mưa, khoác vào người rồi ra khỏi nhà.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 40 (Tt)

"Hai đồng chí đi đâu đây?" Từ xa có ánh đèn chói mắt rọi vào.

Chiếc xe chạy chậm lại rồi đỗ dưới cái cây gần họ nhất. Định thần nhìn lại, người ngồi trong bóng tối chính là Tư Hoán.

"Mất điện rồi, đi kiểm đồ ăn." Ngôn Hi nhìn chiếc xe rồi thốt lên: "Wow, thiếu gia Ôn Tư Hoán lại dám mang xe công của ông nội ra xài ư?"

A Hoành nhìn chiếc ô tô, đúng là xe mà Bí thư Lưu thường dùng, cô chỉ mỉm cười.

Tư Hoán ngẩng lên, đặt tay lên vô lăng, giọng bình thản: "Đi đâu? Để tôi lái xe chở đi."

Ngôn Hi liền lắc đầu, cười quát: "Cậu đã có bằng đâu, lão tử còn muốn sống thêm mấy năm nữa."

Tư Hoán không nói gì thêm mà chỉ mỉm cười nhìn hai người rồi nhấn ga.

A Hoành vén mũ áo mưa nhìn theo bóng chiếc xe đang khuất dần, lúc này cô mới phát hiện bên ghế phụ còn có một người nữa, chắc là con gái, nhưng có vẻ không giống Tư Nhĩ. Tóc hơi xoăn, rõ ràng là... Lâm Loan Loan đã gặp lần trước.

Cô chợt nhớ ra điều gì, liền đưa mắt nhìn Ngôn Hi, nét mặt anh chàng không có gì thay đổi.

Bọn họ định gọi taxi nhưng vì trời mưa to quá, xe rất ít. Tìm dọc đường, thấy sắp đến Đông Tư Môn, họ quyết định không gọi xe nữa, coi như đi dạo trước bữa ăn.

“A Hoành, trước Đông Tư Môn có một cửa hàng làm mặt nạ rất đẹp. Lát nữa ăn xong, bọn mình mua mấy cái về chơi nhé.” Ngôn Hi hào hứng chỉ về phía không xa.

Trước đây, Đông Tư chỉ là một ngôi chùa nhỏ, được xây từ thời vua Khang Hi, tương truyền lúc đó vua Ung Chính chủ trì xây dựng, dùng để thắp hương, lễ phật cho hoàng tộc. Khi xây xong, vua Ung Chính đặt tên là “Tứ Lương Trai”. Mọi người hỏi “Tứ Lương” ở đây nghĩa là gì, vua liền đáp: “Si dại, ngu muội, lừa dối, phát phơ, bốn thứ này bại hoại tâm thuật, cần phải Lương (tránh xa).”

Ngôi Hi đòi đến tiệm mì bò nhà họ Lỗ, nghe nói là có bí quyết gia truyền hàng trăm năm. Mặc dù mưa gió bão bùng nhưng thực khách đến quán vẫn rất đông, còn có rất nhiều người từ tỉnh xa đến, chắc là đến Bắc Kinh du lịch, nghe danh quán đã lâu nên ghé nếm thử.

Ngồi ở bàn ăn bên cạnh A Hoành và Ngôn Hi là một nhóm thanh niên ồn ào, sôi nổi, nói tiếng phổ thông rất sôi, chắc chắn là người vùng Giang Nam.

A Hoành cắn một sợi mì, đầu mỳ hơi cau lại. “Ngôn Hi, mì này cho nhiều vị thuốc Đông y quá nhỉ?”

“Thế nên phải gọi là món mì bò tẩm bổ, em xem biển hiệu kia.” Ngôn Hi bình thản đáp.

A Hoành liền lắc đầu. “Thuốc bổ cho vào cũng tốt, nhưng nhiều quá lại thành kị. Nếu nấu mì chỉ cần cho ít sâm diệp, hạnh nhân, đinh hương, trần bì, kèm theo chút vị nấm, sơn dược là được, dược tính ôn hòa, mặc dù chưa chắc đã đem lại hiệu quả gì cao siêu, nhưng ít nhất cũng không làm ảnh

hưởng đến vị. Tiệm mì vì muốn tạo vị đặc biệt còn cho thêm đậu khấu đỏ, sa nhân, đậu khấu đỏ tán hàn, sa nhân làm ấm vị, hai loại này đều có tính nóng, đáng lẽ phải cẩn thận khi sử dụng cùng một lúc, nhưng trong nước dùng lại cho quá nhiều...”

Ngôn Hi tròn tròn mắt. “Đậu khấu đỏ, sa nhân gì cơ?”

Thực khách ở bàn bên cạnh không biết dùng bữa từ bao giờ, bầu không khí yên tĩnh hẳn đi. Một lát sau, một người liền cười và lay anh chàng mặc áo len trắng ngồi bên cạnh. “Phi Bạch, lần này thì cậu có đối thủ rồi nhé. Nhìn thấy chưa, cao thủ còn có cao thủ hơn, lần sau đừng có huênh hoang trước mặt các sư muội như thế nữa nhớ chưa, làm bọn họ sợ, về lại bị Viện trưởng Cố hỏi thăm đấy.”

Cả đám con gái liền nháy mắt trêu nhau.

Anh chàng bị gọi là Phi Bạch kia mặc một chiếc áo len màu trắng đan tay, trông rất sạch sẽ, có vẻ như mắc hội chứng thích sạch sẽ quá mức. Giọng anh chàng khá lạnh lùng, đặc sệt miền Nam, ngữ điệu toát lên vẻ kiêu ngạo: “Người bình thường đều nắm được một số kiến thức về y học, có thể mà cũng phải mang ra để so tài cao thấp với anh ư?”

Ngôn Hi liền hỏi nhỏ: “A Hoàn, bọn họ đang nói chuyện gì vậy?”
Ngôn HI từng có một thời gian học tiếng vùng Giang Nam, nhưng vì họ nói chuyện quá nhanh nên không hiểu được nội dung câu chuyện.

A Hoàn liền mỉm cười. “Không có gì cả.” Rồi cô lại uống một ngụm nước dùng trong bát mì, đầu lưỡi cảm nhận được vị chua chua ngọt ngọt, liền cười, nói: “Ngôn Hi, nước dùng này lại ok rồi.”

Ngôn Hi thắc mắc: “A Hoàn, rốt cuộc em đang nói gì vậy? Tại sao lão tử... chẳng hiểu từ nào cả!”

A Hoàn mỉm cười giải thích: “Trong nước dùng còn có sơn tra, tính lạnh, kết hợp với tính nóng trong đậu khấu đỏ, sa nhân thì không có hại cho cơ thể.”

Vẻ mặt anh chàng mặc áo len trắng kia đã dịu hơn, khóe miệng hơi nhếch lên, mắt liếc A Hoàn một cái.

Ngôn Hi liền hòa theo. “Thì biển hiệu cửa hàng có ghi “Mì bò sơn tra” mà lại!”

Hả? A Hoàn ngóai đầu lại, quả đúng là như vậy. Mấy chữ vàng nổi bật trên tấm biển cửa hàng. Mặc cô đỏ bừng, mắt nheo lại, rồi cô chuyển sang chủ đề khác: “Ngôn Hi, ăn chậm thôi, miệng dính đầy dầu kìa...”

Ngôn Hi phì cười rồi đưa ngón tay hơi lạnh lạnh ra chọc nhẹ vào khóe miệng A Hoàn. “Đồ ngốc, em thì có khá hơn gì đâu?”

Đông Tự Môn có một thông lệ là cứ đến chín giờ tối, hai bên đường lại thắp đèn lồng, nghe nói tục lệ này được duy trì từ trước thời Dân quốc, có thể coi là một nét đặc sắc của khu vực này. Nếu không phải tối này mưa thì chắc hẳn mọi người sẽ có cảm giác như đang ở hội đèn của vùng sông nước Giang Nam.

Ngôn Hi nắm tay A Hoàn đi sang đường đối diện với vẻ rất thành thạo. Sạp hàng thủ công mỹ nghệ đã bán được mấy năm, nên không dùng loại sà n gỗ nhân tạo mà được lát bằng đá xanh.

Hai người bước vào, quả đúng như Ngôn Hi nói, có rất nhiều mặt nạ tinh xảo treo trên tường. Dưới ánh đèn lồng đỏ, trông chúng khá bí hiểm.

A Hoàn vừa lấy một chiếc mặt nạ cướp biển có vết sẹo lớn trên mặt nhìn rất hung tợn nhưng tinh xảo xuống thì Ngôn Hi đã hào hứng đi về phía chỗ treo toàn mặt nạ mỹ nhân.

Giữa hai vách tường có treo mấy lớp da báo trắng, bên trên chủ yếu là đồ phụ kiện của dân tộc Mãn, dao nhỏ, khuyên tai, vòng đeo tay, vô cùng phong phú.

A Hoành đeo chiếc mặt nạ hải tặc vào, lớp da của nó rất mềm mại và chân thực. Chợt nhớ ra điều gì đó, cô liền mỉm cười, đi về phía Ngôn Hi.

Dưới lớp mặt nạ, bóng dáng anh có vẻ mơ hồ, dường như hai người cách nhau rất xa dù khoảng cách chỉ trong gang tấc.

Chiếc áo khoác màu cà phê, quần mà xám nhạt, hiếm khi thấy anh mặc gam màu trầm như vậy, nhưng dưới chân lại đi đôi giày vải màu đỏ. Xung quanh đôi giày là vũng nước sâu, bùn đất từ từ ngấm vào, khiến người ta nảy sinh ảo giác và mâu thuẫn, nhưng lại tạo ra một vẻ đẹp lạ lùng.

Cô chăm chú nhìn theo chiếc bóng đó, ánh mắt dịu dàng, yên tĩnh đến lạ thường. Bàn tay trái khẽ đặt trên lồng ngực, nhưng lại phát hiện trái tim đang loạn nhịp. A Hoành khẽ thở dài.

Nếu không đeo mặt nạ, ánh mắt này sẽ khiến anh cảm thấy bối rối biết bao. Chỉ có cô mới biết, ánh mắt của mình lúc này thật... vô cùng xấu hổ.

“Đỗ Khanh Khanh, em chơi chán chưa? Đừng đùa nữa!” Giọng bức bối của ai đó cất lên, có người tháo mặt nạ của cô ra.

Người đối diện mặc chiếc áo len màu trắng, nhìn thấy A Hoành liền sững lại.

“Sorr, anh nhận nhầm người.”

A Hoành mỉm cười rồi lấy lại chiếc mặt nạ trên tay anh chàng, đeo lên mặt. Cô quay đi nhưng không hề biết rằng, số phận đang âm thầm an bài cho cô một câu chuyện mới. Cô không hề để tâm đến sự vô tình này mà chỉ

bước đến trước mặt Ngôn Hi, thầm nghĩ không biết Ngôn Hi có nhận nhầm người như người ta không.

Thế nhưng anh lại cười, chỉ tay vào vết sẹo dài trên chiếc mặt nạ cướp biển, nói: “A Hoàn, cái này làm giống như thật nhỉ?”

Cách lớp mặt nạ nhưng đầu ngón tay anh lại ấm áp đến mức khiến người ta nghẹt thở.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng rồi mỉm cười.

Anh nhẹ nhàng tháo chiếc mặt nạ của cô ra, vẫn là đôi mắt đen láy đó... hút hồn biết bao.

Sau đó, cô vẫn là A Hoàn quen thuộc của anh.

Một A Hoàn luôn làm chủ cảm xúc của mình.

Một A Hoàn vạn năng.

Mãi mãi... sẽ chỉ là hình ảnh A Hoàn như thế trong trái tim anh.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Kẻ Cả Tin Mãi Mãi Phải Chịu Đau Thương

Đến khuya, hai người mới trở về nhà. May mà đã có điện.

Mặt dù để trong áo mưa nhưng mặt nạ mỹ nhân, Vương Cơ, Lục Châu, Văn Cơ... đều đã bị ngấm nước. Màu mắt của các mỹ nhân cũng bị nhoè. Ngôn Hi cau mày rồi đi huỳnh huých lên tầng, lấy máy sấy tranh để sấy mấy tấm mặt nạ.

A Hoành nhìn anh giữ nguyên một tư thế sấy đó hồi lâu mà không hề tỏ ra khó chịu. Đối với những thứ mà mình thích, anh luôn kiên trì theo đuổi, một sự kiên trì đáng kinh ngạc.

A Hoành mỉm cười, nhìn Ngôn Hi rồi lặng lẽ ngồi xuống xô pha đan khăn len.

Ngôn Hi trề môi. "Gì mà phải cặm cụi thế? Vì những cái một, hai, ba..."

A Hoành ngạc nhiên hỏi: "Một, hai, ba gì?"

Ngôn Hi nhướn mày, đáp: "Một là một, hai là hai, ba là ba thôi!"

A Hoành phì cười. "Bốn vẫn là bốn mà!" Chẳng hiểu lắm nhảm những gì nữa.

"Cái màu xám đan cho Tư Hoán hả?" Ngôn Hi liếc xéo với vẻ không thèm quan tâm.

A Hoành khựng lại, nhìn cuộn len màu xám trong tay rồi lưỡng lự gật đầu.

"Hừ!" Anh lật chiếc mặt nạ Văn Cơ rồi dấu môi. Mái tóc đen dày, mềm mại che khuất đôi mắt, trông rất trẻ con.

Một lúc lâu sau, mưa lại bắt đầu rơi nặng hạt theo gió mạnh ngoài cửa sổ, sấm chớp cũng bắt đầu nổi lên.

"Xem ra đêm nay không thể tạnh mưa được nhỉ?" A Hoành thu dọn kim đan rồi khẽ ngẩng đầu, nhìn Ngôn Hi cười.

Ngôn Hi đã sấy khô mặt nạ từ lâu, lúc này đang ngồi khoanh chân trên xô pha nghịch mặt nạ. Anh rất chăm chú, quyết không để ý đến A Hoành nữa.

A Hoành đứng dậy, ngáp dài. "Anh cũng đi ngủ sớm đi." Cô đang định quay đi thì bị anh tóm chặt lấy gấu áo.

"A Hoành, đêm nay anh ngủ cùng em."

A Hoành liền cau mày. "Tại sao?"

Ngôn Hi liền chỉ tay ra ngoài cửa sổ, giọng vừa ai oán vừa nghiêm nghị: "Trời mưa mà."

Cô liền quay lại, vỗ nhẹ lên đầu anh, dịu dàng nói: "Anh là con trai, em là con gái, anh hiểu chứ?"

Ngôn Hi hiên ngang đáp: "Không sao cả, anh không nghĩ em là con gái đâu."

A Hoành liền mỉm cười, gạt tay anh ra. "Sorry nhưng em lại chê con trai đấy."

Sau đó, cô quay đầu và đi thẳng lên lầu.

Lúc bật radio, chương trình cô thích nghe nhất vừa mới bắt đầu.

Chuyên mục lần này là tâm sự của một người vợ có chồng ngoại tình.

Không phải cô có hứng thú với những chuyện riêng tư của người khác, chỉ là cô muốn nghe thấy giọng nói đầy hi vọng của những người đang cần tới sự giúp đỡ khi gọi điện thoại tới chương trình.

Cảm giác đó giống như khi đuối nước, may mắn tìm được chiếc phao cứu sinh cuối cùng, trong khoảnh khắc cô đơn và buồn tủi nhất ấy, có người sẵn sàng ở bên lắng nghe họ trút bầu tâm sự, chẳng phải sẽ rất tốt hay sao?

"Em tin những chuyện này hả?" Ngôn Hi ôm gối đứng ở cửa phòng, nhìn chiếc radio, hậm hực hỏi.

A Hoành ngược mắt nhìn, anh đã thay sang bộ quần áo ngủ, ánh mắt lặng lẽ, buồn buồn.

Cô liền mím môi. "Nghe chương trình này chỉ là một thói quen. Huống chi việc em tin hay không cũng chẳng có gì quan trọng."

Điều quan trọng là người tâm sự có còn mong muốn tin tưởng vào người khác nữa hay không.

"Nhưng nỗi đau của con người có thể giải quyết dựa vào vài ba câu nói thì thế gian này còn ra thế thống gì nữa?" Ngôn Hi bình thản hỏi.

"Anh nói vậy là sao?" A Hoành nheo mắt.

"Cá lớn nuốt cá bé, chỗ nào cũng thấy cạm bẫy..." Ngôn Hi mỉm cười, nắm chặt tay lại. "Đó là khi có người đem lại nhiều tình cảm ấm áp, ngọt ngào cho em, sau đó lại dùng hiện thực tàn nhẫn gấp trăm lần so với những tình cảm ấm áp để tàn phá mọi cái trong tích tắc. Khi số phận sỉ nhục em

cho phép em phản kháng, nhưng lại tạo ra nhiều nỗi ô nhục hơn khi em phản kháng. Khi em muốn sống một cuộc sống yên bình vì một lí do ấm áp, cả thế giới lại coi em như một con quái vật."

A Hoành cau mày ngẫm nghĩ nhưng không nói gì.

Ngôn Hi bước đến khê quỳ xuống giường, mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô. "A Hoành, so với thế giới mà anh vừa nói thì đáng vẻ đầy suy tư của em lúc này khiến anh cảm thấy sợ hãi hơn. Dường như ngay sau đây, anh sẽ bị nhìn thấu vậy."

A Hoành nhìn Ngôn Hi chăm chú. "Ngôn Hi, cái anh sợ không phải là em mà là bản thân anh... Em chỉ đang suy nghĩ tại sao tự nhiên anh lại xuất hiện ở phòng em."

Tay phải Ngôn Hi cầm một phong bánh quy sữa, anh đưa cho cô, động tác có vẻ luống cuống. "Anh định hỏi em có ăn bánh quy không?"

Một cái cố lảng tránh biết bao. A Hoành thở dài, mỉm cười rồi dịch người sang bên phải. "Anh vào giường đi, đứng ngoài lạnh lắm."

"Thực sự anh chỉ muốn hỏi em có ăn bánh quy không thôi." Ngôn Hi quay bộ mặt đang đỏ rần sang một bên rồi chui vào chăn, nhưng anh cũng cẩn thận để không chạm vào A Hoành nửa centimét.

"Em biết." A Hoành kéo chăn lên cho anh rồi tắt đèn.

"Vẫn nghe cái này hả?" Trong bóng tối, ngón tay Ngôn Hi đặt trên nút "stop" của chiếc radio. Chất giọng trầm ấm của MC nam vọng lại, điện thoại đường dây nóng tạm ngắt, chương trình đang phát một số bài hát được nhiều người yêu thích.

"Những bài hát này nghe nhiều sẽ mất ngủ đấy!" Ngôn Hi gục đầu xuống chiếc gối mềm mại. "Làm gì có nhiều kẻ thất tình sống dở chết dở

như thế, nhàn quá nên rùng mớ đây mà.”

A Hoành mỉm cười, cô đã quá quen với giọng điệu này của Ngôn Hi, tắt radio, vô tình lại chạm vào đốt ngón tay mềm mại của anh.

Cô nín thở rút tay về, bình thản nói: “Tắt thôi.”

Sau đó, cô nhắm mắt lại, đầu ngón tay ở bàn tay trái lại thấy hơi tê tê.

“A Hoành, ở Ô Thủy có bài hát dân ca nào hay không?” Ngôn Hi sột doạt trở mình, quay lưng vào A Hoành.

A Hoành nói: “Gọi là... cũng có.” Cô liền hỏi: “Anh thích nghe à?”

Ngôn Hi liền vòng tay ra sau, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, lắc nhẹ, tỏ ý gật đầu.

Giọng A Hoành khá nhẹ nhàng, không hợp hát những bài dân ca khỏe khoắn. Tuy nhiên, kể cả lạc giọng, khó nghe đến đâu thì Ngôn Hi cũng vẫn phải nghe hết cả bài.

Nghe xong, Ngôn Hi liền phì cười. “Từ từ đã, đúng là anh vẫn thích nghe nhạc Rock hơn.”

Ngôn Hi nắm lấy tay cô, đốt ngón tay nào gần như cũng nóng bỏng, anh lắc nhẹ ngón tay cô, tỏ ý lắc đầu.

A Hoành im lặng rồi đưa mắt nhìn sang, mắt anh chàng bên cạnh đã bắt đầu lơ đãng như muốn ngủ. Đột nhiên một ý nghĩ ngông cuồng nảy lên trong đầu, có phải đây là lần duy nhất cô có cơ hội hát cho anh nghe hay không?

Cô bắt đầu hát khẽ:

”Nước Ô Thủy trong vắt

Cá bơi lội tung tăng

Anh hỏi em, bài hát nào hay nhất

...

Em đang tương tư, anh hiểu tình cảm chân thành của em

Nhện đã giăng tơ, tơ khó đứt

Anh đang tương tư, em hiểu tình cảm chân thành của anh.

Hoa có bạn, chim có đàn

Nếu người cũng có bạn

Trăm năm bên nhau

...”

Cô nghĩ Ngôn Hi sẽ không nghe thấy đoạn sau của bài hát này, cho dù giai điệu da diết thế nào. Sau đó, cô dần chìm vào giấc ngủ.

Đêm hôm đó, hai người đều ngủ rất ngon.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, dường như kim đồng hồ cũng chạy chậm hơn, Ngôn Hi lặng lẽ trở dậy và nhẹ nhàng buông bàn tay đang nắm tay cô ra. Anh co hai chân lại, các ngón tay thon dài đặt trên bờ mi đang khép chặt của cô, mỉm cười thì thầm: “A Hoàn, anh kể cho em nghe một câu chuyện, em chú ý nghe nhé, ngoan nha!”

Anh nói: “A Hoàn, em có biết cách nhanh nhất để tàn phá lòng tự trọng của một người đàn ông là gì không? Anh sẽ nói cho em biết, rất đơn giản thôi, tìm một đám người, trong lúc ý thức của anh ta còn tỉnh táo, còn có thể giãy giụa, hăm hiếp tập thể anh ta tới lúc không thể giãy giụa được nữa.

Trong lúc anh ta mất đi ý thức, hất nước lạnh để anh ta tỉnh lại, để anh ta nhìn mình bị... nằm trên một đám đàn ông.”

Anh nói: “A Hoành, đặc biệt người chỉ đạo việc này lại là người mình tin tưởng, quý mến nhất.”

Anh nói: “A Hoành, anh đã nói dối ông rằng bị một gã làm thôi. Ông hỏi anh gã đó hình dáng thế nào, sau đó anh thấy đầu đau như búa bổ. Trời mưa to như thế, người đông như thế, biết nói gã nào đây? Gã râu quai nón hay gã mũi khoằm? Gã lúc cao trào nốt hạt cơm trên mắt trái đỏ lên hay gã làm gãy xương sườn của anh? Anh nhìn thấy hết, từng chi tiết một, nhưng không thể kể với ông. Rất buồn cười đúng không...”

Anh nói: “A Hoành, Tư Hoán cũng biết chuyện này. Anh đã nói dối cậu ấy, bảo mình bị một cô nàng làm chuyện đó. Sau đó anh nói anh bị ép uống thuốc. Nhưng A Hoành ạ, thực tế là không có thuốc nào cả, anh rất tỉnh táo...”

Anh nói: “A Hoành, A Hoành của anh, liệu em có giống như Lâm Loan Loan, sau khi được Tư Hoán tiết lộ nội tình, sẽ nhìn anh bằng ánh mắt thương hại và cố gắng nhịn để không nôn ra, liệu em có...”

Anh nói: “A Hoành, nếu anh không nói dối em thì ngay cả em cũng sẽ cảm thấy anh kẻ nhơ bẩn đúng không? Liệu em có...”

Tay phải anh chống xuống gối, trọng lượng cơ thể dồn cả vào đó, anh lặng lẽ nhìn A Hoành cắn chú, bao nỗi bi thương và tuyệt vọng xâm chiếm cả cơ thể anh.

A Hoành, A Hoành, tin người quá thì sẽ rất buồn. Anh không tin một ai, không biết có phải như thế sẽ không cảm thấy buồn không?

A Hoành, nếu là em, anh thà không tin vào điều đó.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Vienna Cũng Có Bầu Trời Đầy Nắng

A Hoành mở cửa sổ, nhìn lớp băng đóng ở mái nhà, trong lòng cảm thấy kì lạ.

Chẳng mấy chốc đã sang mùa đông thứ hai kể từ khi cô đặt chân đến thành phố B. Năm đầu tiên, cô luôn cảm thấy thời gian trôi rất chậm, sang năm thứ hai lại thấy thời gian trôi quá nhanh.

Trước khi được nghỉ đông, Ngôn Hi nhận được một lá thư.

Đó là một tấm thiệp màu trầm, sang trọng, bên trên chỉ viết: “Ở nhà không có tuyết, Vienna năm nay tuyết rơi dày đặc. Tư Hoán, Tư Nhĩ, Ngôn Hi, Tân Đạt Di cùng thưởng thức nhé.” Giữa tấm thiệp có kẹp một chiếc vé máy bay.

Gam màu giản dị đó ánh trên ngón tay Ngôn Hi, vừa lạ lẫm vừa rục rờ.

A Hoành mỉm cười, hỏi đó là ai.

Ngôn Hi thì ho khù khụ, vào đông là anh lại bị cảm cúm. Anh ho nhưng mặt không đỏ mà vẫn nhợt nhạt như thường. “Lục Lưu.”

Đó là lần đầu tiên A Hoành nghe thấy Ngôn Hi nhắc đến cái tên Lục Lưu.

Tư Hoán từng nói, Lục Lưu là bạn chơi với bọn họ từ thời để chỏm. Đạt Di cũng nói, đó là anh chàng có thể nhìn thấy ngàn ánh sao trong đáy mắt. Tư Nhĩ thì nói, đó là ông anh thần tiên của cô. Ông nội thì bảo, đó là một

cậu bé ngoan mà đến cả Tư Hoán, Tư Nhĩ, A Hoành cộng lại cũng không bằng.

Tuy nhiên, cô chưa bao giờ nghe thấy Ngôn Hi nhắc đến cái tên này. Kể cả khi người khác nhắc đến, anh cũng vờ như không nghe thấy.

A Hoành nhét cốc nước ấm vào trong lòng bàn tay anh, thở dài rồi nói: “Anh uống nước đi rồi nói sau.”

Ngôn Hi ngẫm nghĩ một lát rồi nói với giọng ngọt mũi: “Bạn thân của anh.”

“Gì cơ?” A Hoành hỏi lại.

Ngôn Hi cười rồi gật đầu, khẳng định lại ý kiến của mình: “Người anh nói là Lục Lưu, bạn thân của anh.”

“Vậy à.”

A Hoành cầm tấm vé máy bay lật qua lật lại. “Rơi đúng vào hôm bọn mình được nghỉ đông.”

Ngôn Hi dù cười nhưng ánh mắt vẫn toát lên vẻ lạnh lùng.

A Hoành định hỏi thêm câu nữa thì chuông cửa reo, tiếng chuông sắc lạnh trong ngày đông giá rét. Cô ra mở cửa, Tư Hoán đang đứng bên ngoài, anh chỉ mặc một chiếc áo phông trắng, môi nhợt nhạt vì lạnh.

“Anh từ đâu về vậy, không lạnh à?” A Hoành vô cùng sửng sốt, âm độ C mà ăn mặc thế này thì không tài nào lí giải nổi.

Sắc mặt Tư Hoán rất khó coi nhưng ánh mắt anh nhìn vào A Hoành khá dịu dàng, rồi anh bước nhanh vào phòng khách. Tư Hoán nhìn tấm thiệp màu xanh chằm chằm, sau đó giở tấm thiệp giống hệt như thế đang cầm ở tay trái lên. “Hóa ra cậu cũng nhận được à?”

Ngôn Hi hăng giọng rồi cười, đầu mày nhướn lên. “Tư Hoán. Lục Lưu mời bọn mình sang Vienna nghỉ đông nhỉ? Hẳn có nói với cậu sẽ bao toàn bộ việc ăn ở không? Nếu không tôi không đi đâu.”

Nét mặt Tư Hoán không còn vẻ xúc động, anh đút tay vào túi quần, cúi đầu, phát hiện mình vẫn đang đi đôi dép bông trong nhà, liền cười buồn. “Chắc chắn là như thế rồi. Từ xưa đến nay, Lục Lưu đã làm ai phải lo lắng gì đâu. huống chi lần này cô Lục cũng sang cùng.”

Ngôn Hi quay lại, ngập ngừng hỏi: “Cô ấy không về Mỹ à?”

Tư Hoán đáp: “Hình như công ty con ở Mỹ hoạt động vẫn tốt, cô Lâm cũng gần hai năm nay không được gặp Lục Lưu rồi nên cũng nhớ.”

A Hoành đang ngồi trên xô pha cuộn len, nghe thấy vậy liền ngược mắt lên.

Lại là... hai năm ư?

Ngôn Hi không đáp lời, đứng trước cửa sổ, ấn lòng bàn tay lên cửa kính lấm tấm hơi nước.

Tư Hoán nhìn anh, mặc dù cảm thấy không ổn nhưng vẫn hỏi: “Cậu... có muốn đi không?”

Ngôn Hi thể hiện rõ thái độ thờ ơ. “Thế nào cũng được, ăn tết ở đâu cũng ok. Chỉ có điều, phải bổ sung thêm một vé máy bay.”

“Cho ai?”

Ngôn Hi liền chỉ vào xô pha, cười cười. “Còn ai vào đây nữa? A Hoành đã chết đâu.”

Tư Hoán lặng lẽ nhìn theo hướng ngón tay Ngôn Hi, cô gái ấy đang lặng lẽ ngồi ở đó.

Trước đó... gần như anh quên mất sự tồn tại của cô.

A Hoàn ngẩng đầu nhìn Ngôn Hi rồi khựng lại. “Em hả? Em không đi được.” Rồi cô cười, giải thích: “Hôm qua cha gọi điện cho em, bảo tết năm nay cha không về được, nói em đến ăn tết cùng cha.”

Tư Hoán cũng cười. “Nhanh vậy hả? Hôm qua cha cũng mới nói với nhà tết năm nay không về được.”

Ngày bắt đầu kì nghỉ đông, nhiệt độ xuống dưới 0 độ C, sương giăng mờ trời nhưng vẫn chưa có tuyết rơi, đúng như những gì Lục Lưu nói.

Khi cô đưa Ngôn Hi về đến cửa nhà, vì phải ra sân bay gấp nên Tân Đạt Di giục anh lên xe. Trước khi lên xe, Ngôn Hi nhớ ra điều gì đó, bèn quay lại, đứng trước cửa, nhìn trân trân hồi lâu.

“Anh nhìn gì vậy?” A Hoàn hắc mắt.

Ngôn Hi liền cười, nheo mắt nhìn tấm biển sắt. “09-68, nhớ rồi.”

“Nhớ gì cơ?”

“Số nhà của anh.”

“Nhớ cái này làm gì?”

“Chẳng may quên đường về nhà...”

“Lãng nhách.” A Hoàn dẫu môi rồi dặt tay anh, chạy thực mạng.
“Nhanh lên, anh không nhìn thấy Tân Đạt Di cái xì khói trên đầu rồi à?”

Chiếc túi giấy trên tay phải A Hoàn liền có tiếng sột soạt.

Ngôn Hi chỉ vào túi giấy, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

A Hoành liền cười rồi buông tay anh ra, đưa chiếc túi giấy cho anh rồi nói với Tân Đạt Di đang thò đầu ra ngoài cửa xe: “Đạt Di, đúng hai phút thôi.”

Tân Đạt Di hậm hực nói: “Chỉ đi chơi mấy ngày mà hai người cậu quuyến luyến, bịn rịn thế?”

A Hoành liền lấy từ trong túi giấy ra một chiếc khăn quàng lông thỏ màu xám rồi đưa cho anh.

Mắt Ngôn Hi sáng rực, câu đầu tiên của anh không thể hiện sự vui mừng mà là một câu chất vấn: “Tư Hoán có không, Đạt Di có không?”

A Hoành đáp lấy lệ: “Có, em đưa hết rồi.”

Và thế là anh chàng liền trề môi.

Tự nhiên cô lại nổi hứng muốn trêu anh một chút, bèn lấy một chiếc khăn với gam màu dịu mắt ra buộc lên cần cổ trắng ngần của anh. Chiếc khăn được điểm bởi hình hoa hướng dương chìm, đang nở rực rỡ giữa trời. Rồi cả một đôi găng tay màu xám có họa tiết ngộ nghĩnh treo lủng lẳng trên cổ.

Ngôn Hi liền dẫu môi: “Cái gì mà trẻ con vậy?”

A Hoành bèn nheo mắt, đáp. “Anh người lớn lắm hả? Không thích thì trả lại cho em.”

Ngôn Hi liền cầm khư khư đôi găng tay như đề phòng kẻ trộm. “Đã vào địa bàn của anh rồi thì là đồ của anh!” Miệng thì phàn nàn vậy nhưng anh vẫn cười rất tươi.

“Trời đất! Vẫn chưa xong hả?” Tân Đạt Di hậm hực lôi Ngôn Hi lên xe rồi vẫy tay với A Hoành.

Ngôn Hi vừa trợn mắt vừa vỗ tay lên ghế ngồi. “Bà mợ kia, cậu đừng có mà được đà lấn tới, A Hoàn nah2 ta đã đan khăn, găng tay tặng bọn cậu rồi mà còn đòi hỏi gì nữa! Càu nhàu thêm cu6 nữa tôi cho cậu một trận đấy!”

Tân Đạt Di ngân ngấn nước mắt. “Mẹ kiếp, đã ai biết mặt mũi khăn quàng cổ với găng tay như thế nào đâu! Cô ấy chỉ hỏi tôi thích cái gì, sau đó có thấy động tĩnh gì đâu...”

Tư Hoán bất lực, đành cho xe lăn bánh.

Ngôn Hi ghé sátm ặt vào kính cửa sau, khuôn mặt điển trai bị ép lại trên tấm kính, cười trông như ngố, rồi anh ra sức đập cửa. “A Hoàn, A Hoàn, đợi anh nhé, anh sẽ về sớm thôi!”

A Hoàn thầm nghĩ, cuối cùng cũng tiễn được anh chàng đi. Sau đó, cô ranh mãnh nghĩ, tốt nhất là anh bị lạc đường ở Vienna, về muộn vài ngày cũng không sao.

Sau đó, cô... chỉ muốn bóp cổ mình chết.

Hai mươi tám tết, một mình A Hoàn đến thành phố mà cha cô đang sống, cô không ngờ thời tiết miền Nam lại lạnh giá như thế. Cô ngồi trên tàu mất gần ba ngày.

Lúc đầu mẹ định cho cô đi máy bay, nhưng vì trước đó A Hoàn chưa đi máy bay bao giờ, đi một mình không yên tâm nên đành thôi.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 42 (Tt)

Cô tưởng mình sẽ được lên tàu chiến, mẹ liền cười. “Đúng là trẻ con, chỗ đó con đâu có được lên.”

Sau đó mới biết, vốn là cha cũng được nghỉ tết, nhưng một người bạn thân ở quân khu miền nam đã mời cha tới chơi từ lâu, và hình như cũng có chuyện quan trọng nên cha mới ở lại.

Lúc xuống tàu, con không nhìn thấy cha đâu, chỉ gặp một anh chàng mặc quân phục giơ cao một tấm biển, bên trên là hai chữ rồng bay phượng múa được viết bằng bút lông rất mềm mại: Ôn Hoàn.

Sau này, mỗi lần nhớ đến, A Hoàn lại thấy xấu hổ, cô chưa bao giờ nghĩ tên mình lại có thể viết được đẹp đến như thế.

Anh chàng kia có dáng dấp cao ráo, đàn ông, mặc bộ quân phục trông đầy nhuệ khí.

Cô bước đến trước mặt anh ta, lưỡng lự không biết tự giới thiệu thế nào, dù gì cũng là người xa lạ nên thấy hơi ngại ngùng.

“Chào anh.” A Hoàn mỉm cười.

Anh chàng kia không nói gì mà chỉ nhìn cô chăm chăm, sau đó mới bình thản lên tiếng: “Em là Ôn Hoàn, con gái chú Ôn An Quốc hả?”

A Hoàn gật đầu, đến khi ngược mắt lên, cô mới giật bản mình. Mặt anh chàng đỏ rực, chỉ chút mẹn.

“Đi theo anh.” Anh ta quay đầu và bước đi.

A Hoành lẻo đẹo kéo va li theo sau, cô chỉ cười mà không nói gì. Chắc là cũng không đến nỗi lọt vào đường dây buôn bán người đâu.

Về sau nghĩ lại, cô cũng cảm thấy thắc mắc, tại sao lúc đó mình lại không hỏi tên người ta mà đã đi theo rồi.

Sao lại... dễ mắc lừa thế chứ!

Vài năm sau đó, người ấy và cô cùng biến thành con kiến leo trên một sợi dây, những lúc muốn đá cô từ sợi dây xuống, người ấy thường hỏi: “Ôn Hoành, em có biết điểm nào ở em làm người ta ghét nhất không?”

Cô liền lắc đầu, dĩ nhiên là không biết rồi.

“Nghe lời. Anh chưa bao giờ thấy có cô gái nào nghe lời như em!”

A Hoành thắc mắc lắm, tại sao nghe lời cũng bị người ta ghét chứ...

Trên đường đi, A Hoành định bắt chuyện mấy lần, nhưng anh chàng mặc quân phục kia lờm một cái, cô lại đành thôi. Không hiểu tại sao cô lại nhớ đến đôi mắt trợn ngược của Ngôn Hi, vì thế khi nhìn anh chàng này, cô chỉ muốn bật cười.

Haizz, không cẩn thận lại bị mọi người hiểu lầm là mắc bệnh tâm thần chứ chẳng chơi.

Cô chỉ nghĩ vậy rồi mơ màng dựa vào cửa kính, ngủ thiếp đi.

May mà anh chàng này không phải là một tay lừa đảo.

Khi tỉnh dậy, người đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là cha cô.

“A Hoành, sao con ngủ say vậy? Tiểu Bạch công con lên phòng mà con cũng không biết gì.” Ông Ôn An Quốc mỉm cười.

A Honh2 xấu hổ, mặt đỏ rần lên, một lát sau mới sực nhớ ra. “Ồ, Tiểu Bạch là ai ạ?”

Một người đàn ông tuổi trung niên mặc quân phục bước từ phía sau ông Ôn An Quốc ra, nụ cười hiền lành, mắt to mày rậm, quân hàm trên vai sáng lấp lánh.

“Anh chàng đưa cháu về đây là cháu trai của chú.” Người đàn ông cười, mùi thuốc lá sực mũi, chắc là nghiện thuốc nặng.

A Hoành nhìn xung quanh, định cảm ơn thì không thấy bóng anh chàng mặc quân phục đâu.

“Dạ, bác là...” Cô bò dậy, đứng nghiêm sau lưng cha.

Ôn Ôn An Quốc liền vỗ vai con gái. “Bác Cố - Tham mưu trưởng quân khu, bạn thân của cha hồi học ở trường quân sự, bác mời ba con mình đến đây chơi.”

“Cháu chào bác ạ.” A Hoành mỉm cười, nhanh nhẩu chào hỏi.

Những ngày ở quân khu, A Hoành cảm thấy vô cùng thoải mái, cha và bác Cố thích ngồi uống rượu với nhau. Thấy cô chơi một mình buồn, các cô gái đoàn văn công thường kéo cô ra chơi cùng, mấy đứa cùng tuổi nên cũng dễ thân nhau.

Bọn họ nhập ngũ từ khi còn rất trẻ nên chín chắn hơn nhiều so với các cô gái học trường phổ thông, lúc nào cũng nhẫn nại dẫn dắt A Hoành hòa nhập với cuộc sống trong quân đội, rất thân thiện, ấm áp. Có điều khi nhắc đến những chàng trai mà mình thích, ai cũng bẽn lễn như trẻ con.

Tiểu Bạch khùng bố lắm! Đây là kết luận chung của họ.

A Hoành cảm thấy buồn cười, hỏi bọn họ khùng bố ở đâu.

“Tướng mạo, tính cách, IQ, gia thế, cái nào cũng khùng bố cả!”

Đây là câu trả lời đồng thanh của họ.

Ấn tượng của A Hoành về anh chàng đó khá mờ nhạt, lần đầu gặp mặt, cô chỉ thấy anh chàng nói chuyện rất lạnh lùng, còn lại không có cảm giác gì hơn.

Tướng mạo - “Mặt đầy trứng cá, không khùng bố thì là gì?”

Tính cách - “Đến thăm ông bác nửa tháng mà tổng cộng nói chưa đầy mười câu với bọn tớ, khùng bố không?”

IQ - “Con gái bà mợ của cô ba của cô bạn đồng hương với tớ học đại học với anh chàng, năm mười lăm tuổi đỗ khoa Y trường đại học Z, nghe nói chỉ số IQ là 180 các cậu ạ...”

Gia thế - “Bác anh chàng là tham mưu trưởng của bọn tớ, cha anh chàng là viện trưởng Viện Y trực thuộc trường đại học Z, nếu khuôn mặt đó không chi chút mụn thì các chị em nhất định sẽ tin rằng kể cả có thắp đèn cũng khó tìm thấy tấm thẻ VIP vàng nào sáng giá như vậy...”

Trí tưởng tượng của các cô gái đoàn văn công luôn luôn phong phú.

A Hoành bật cười ngặt nghẽo.

Bất ngờ, mọi người phát hiện ra điều gì đó, vội nhìn ra phía sau lưng cô và hắng giọng, như thể bị ai đó chọc vào cổ họng. A Hoành quay lại, chưa kịp ngừng cười thì nhìn thấy nhân vật nam chính trong câu chuyện mà họ vừa nói tới.

Anh chàng lạnh lùng nhìn cô hồi lâu, các nốt trứng cá trên mặt nổi rõ.

“Em có thư.” Anh chàng đưa cho cô một lá thư rồi quay đầu bỏ đi.

A Hoành thấy áy náy lắm, cảm thấy mình không nên nói xấu một người mình không biết nhiều sau lưng người ta.

Thật lẳng nhách biết bao.

“Tiểu Bạch, em xin lỗi...” Cô nói lời xin lỗi rất chân thành.

Anh chàng kia vốn đang cao ngạo bước đi, hai tiếng “Tiểu Bạch” càng khiến anh chàng lao vút ra ngoài. A Hoành có ảo giác rằng, gấu tay áo quân phục gần như bị anh chàng phất bay ra ngoài.

Hóa ra đúng là khủng bố thật!

Cứ năm ngày, A Hoành lại nhận được một bức thư từ Vienna gửi đến.

Lá thư thứ nhất là một bức ảnh tuyết phủ trắng trên đỉnh núi. Ngôn Hi trong bộ quần áo thể thao trượt tuyết, người hơi ngả về phía trước, ngón tay tạo hình chữ V, mắt đeo kính đen, nhưng cô lại tin chắc rằng anh chàng đang cười rất tươi. Trong thư có ghi dòng chữ: ”A Hoành, tuyết Vienna anh gửi cho em đấy.”

Lá thư thứ hai là ảnh Nhà hát Musikverein rực rỡ, dập dìu tài tử giai nhân, tất cả đều rất sang trọng, quý tộc. Trong ảnh không có Ngôn Hi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một góc áo com lê trắng, dòng chữ thanh tú viết: ”A Hoành, về nhà anh sẽ chơi đàn piano cho em nghe.”

Lá thư thứ ba là ảnh chụp một giàn nho xanh mướt, từng tầng từng tầng, không thể nhìn thấy điểm cuối, một giọt sương mai hiện ra trước mắt. Dưới giàn nho là hình ảnh mấy thanh niên trẻ tuổi, trong đó có một người làm cô thấy chói mắt. Lá thư này, nét chữ viết vội và hào hứng: [i]A Hoành, anh đã

uống trộm rượu vang ở đây, loại rượu vang rất ngon đã được ủ sáu mươi năm.”

Lá thư thứ tư là ảnh một cung điện nguy nga tráng lệ, lấp lánh ánh vàng, bên cạnh là con sông, sóng gợn lăn tăn. Lúc này đang bắn pháo hoa chào đón năm mới, ngón tay Ngôn Hi đang chỉ về chiếc đồng hồ điểm mười hai giờ đêm và hét lớn gì đó. Kèm theo dòng chữ: ”A Hoành, happy new year, em lại thêm một tuổi rồi.”

Lá thư thứ năm là hình ảnh bầu trời của Vienna, trong xanh và ấm áp vô cùng. Anh viết: “A Hoành, về đến nhà, người đầu tiên anh muốn nhìn thấy là em.”

Sau đó, cô dụi mắt, nói với cha mà chỉ chực khóc: “Cha, bao giờ mình về nhà, bao giờ mình về nhà hả cha...”

Đó là năm 2000, kết thúc thế kỉ cũ, bước sang thế kỉ mới.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Chỉ Vì Anh Mà Hồng Nhan Giận Dỗi

Khi A Hoành quay về thành phố B thì đã qua mừng Tám tết.

Cha cô bảo cô về nhà nghỉ mấy ngày trước đã, cô nghĩ một lát rồi lắc đầu quầy quậy. Cha cô liền xoa đầu cô rồi cười. “Vẫn còn trẻ con lắm!”

A Hoành khịt mũi, nói: “Cha xem, nhà mình vẫn lạnh hơn miền Nam.”

Về nhà được hai, ba ngày, A Hoành đã tất bật với công việc dọn dẹp nhà cửa. Cả kì nghỉ đi chơi, về đến nhà, bụi đóng thành một lớp dày.

Cô cũng không quên về nhà mình, cúi lạy mấy cái rất nghiêm chỉnh để chúc tết muện ông, ông cười rất sảng khoái rồi cho bao lì xì. Người ta vẫn nói, nhà có cụ già như có bảo bối, đặc biệt bảo bối nhà mình lại thuộc đẳng cấp túi rủng rỉnh.

A Hoành cầm bao lì xì của ông rồi nói ra câu đó, ông cụ liền cười và mắng yêu cô cháu: “Mẹ mày xem con bé này mặt dày quá, mẹ mày có định quản không đây!”

Mẹ cô cũng cười, giả vờ định đánh cô, kết quả là giơ cao đánh khê, đưa tay lên mặt cô rồi phát nhẹ, không đau gì hết, tự nhiên A Hoành thấy vô cùng cảm động trước cử chỉ đầy yêu thương đó.

Cô đợi mấy ngày mà không thấy Ngôn Hi gọi điện thoại về, không biết bao giờ thì anh mới về nước.

Ngày Mười hai tháng Giêng âm lịch, cô nhớ như in ngày hôm đó, bình thường cô chẳng ghét cái gì, nhưng kể từ ngày hôm ấy, kiếp này cô căm ghét con số 12 đến tận tận độ.

Cô nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, địa chỉ là số 09-68 thành phố B, chữ in ngay ngắn.

Thư vẫn được gửi từ Vienne.

Trên phong bì đề người gửi là “Ngôn Hi.”

A Hoành mỉm cười, nghĩ chắc anh chàng lại có phát hiện gì mới. Cô mở ra xem thì đó là một cuốn album bìa cứng màu hồng nhạt dịu mắt - gam màu Ngôn Hi thích nhất. Mặc dù không giống với các tấm ảnh lẻ trước đây, nhưng vẫn được coi là phong cách của anh chàng.

Cô những tưởng chỉ cần mình chăm sóc Ngôn Hi từng li từng tí, chú ý đến những thay đổi nhỏ nhất trong tâm lý của anh thì kể cả không đoán được kết cục, cũng vẫn đủ để chống lại những sự thật khiến anh cảm thấy đau lòng.

Thế nên, cô luôn miệt mài nói với anh rằng: “Ngôn Hi à, thế gian này chẳng có cái gì là ghê gớm cả, anh hiểu chưa?” Cô đã sống bao nhiêu năm trên thế gian này, trải qua những vấp vấp mà tự bản thân đầy khó khăn, nhiều lúc mặc dù rất muốn khóc, nhưng chưa bao giờ cô từ bỏ sự kiên trì đối với tính bản thiện của nhân tính. Và thế là, sau mỗi lần buồn khổ, gặp một vài người tốt, sự đối địch với những người khác cũng được xóa bỏ, tự cho rằng thế gian này vô cùng ấm áp, có thể chung sống một cách bình an.

Vậy nên, không có gì là ghê gớm cả, đúng không Ngôn Hi?

Vậy nên, trong những phút giây sợ hãi, đau khổ, vẫn luôn cảm thấy sự việc chưa tồi tệ như mình vẫn tưởng, luôn nghĩ rằng, nếu Ngôn Hi lí trí hơn, chín chắn hơn thì tốt biết bao.

Từ lâu, cô vẫn có suy nghĩ như thế.

Tuy nhiên, khi cô mở cuốn album ra xem, mỗi bức ảnh, mỗi cảnh tượng đều khiến cô chỉ muốn nghiền nát thế gian này ra thành nghìn mảnh.

Sự thật, đây chính là sự thật!

Mặt cô đỏ hoe, toàn thân lạnh cóng đến tột độ,

Lần đầu tiên cô biết, tuyệt vọng là cảm giác thế này.

Đau đớn đến cùng cực mà trên người không có một vết thương.

Ngôn Hi, Ngôn Hi...

Cô gọi thầm tên anh, mắt đau đớn như bị lửa đốt, rồi cô bịt mắt lại, ngón tay chọc thẳng vào cuốn album, rớm máu, nhưng cuối cùng, cô lại gục xuống sàn nhà và khóc nức nở.

Ngôn Hi...

Sau này, những lúc ý thức Ngôn Hi không tỉnh táo, A Hoành thường nắm tay anh và cười, hỏi: “Ngôn Hi, sao anh ngốc vậy, lại để bản thân mình lạc mất thật ư?”

Vienna có xa xôi lắm không?

Mọi chuyện giống như đã được ai đó dày công sắp đặt, sau khi nhận được cuốn album, A Hoành lại nhận được một cú điện thoại từ nước ngoài. Tiếng Tư Hoán gần như trong trạng thái mất kiểm soát : “A Hoành, ra sân bay ngay, ra sân bay ngay lập tức!”

Tay cô vẫn đang nắm chặt cuốn album nhức mắt kia, giọng gần như khản đặc: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tư Hoán im lặng, đầu bên kia vọng lại tiếng Tân Đạt Di: “Mẹ kiếp! Ôn Tư Hoán, gì mà cậu run như cây sậy vậy...” Tiếng sột soạt cướp ống nghe, sau đó, đầu bên kia vọng lại tiếng nói rõ ràng của Tân Đạt Di: “A Hoàn, cậu nghe cho rõ đây. Trước đó, Ngôn Hi nhận được hóa đơn của công ty chuyển phát nhanh, sau đó cậu ta như nổi cơn điên rồi bỏ chạy. Bọn tớ tìm gần một ngày ở Vienna rồi mà không thấy đâu cả, bây giờ bọn tớ nghi cậu ta về nước rồi, giờ cậu hãy ra sân bay ngay lập tức!”

A Hoàn lại bắt đầu cảm thấy nhức mắt, cô cảm nhận rõ như có dòng điện chạy qua và tóe lửa trong đầu, một nỗi buồn chưa từng có lập tức xâm chiếm lòng cô.

Tân Đạt Di cúp máy mà miệng vẫn chửi đồng, dường như anh chàng đang bức bối đến tột độ, nhưng âm thanh đó rất xa xôi và không còn nghe rõ nữa.

Câu nói đó, chỉ có câu nói đó.

“Mẹ kiếp, đồ điếm, đừng để tao tóm được điếm yếu!”

Ngay sau đó chỉ còn tiếng tút tút.

Cô sức nhớ ra điều gì. Chính là người phụ nữ đó ư?

A Hoàn hít một hơi thật sâu rồi loạng choạng đứng dậy. Không được phép buồn, không được phép khóc hay yếu đuối, Ôn Hoàn, lúc này mà không được phép gì hết!

Cô đang chờ đợi. Cô đứng ở sân bay suốt tám tiếng đồng hồ mà không hề nhúc nhích. Người qua kẻ lại, tiếng bước chân của mỗi người từ xa đến gần rồi lại rời xa. Cô mở mắt thật to rồi mỉm cười, mỉm cười mới tốt, giả dụ nhìn thấy Ngôn Hi, cô sẽ nói: “Mừng anh đã trở về.” Rồi lại khéo léo giấu anh ở nhà, có rất nhiều kẻ xấu lớn vờn xung quanh nhưng cô sẽ đuổi bọn họ

giúp anh. Nếu muốn rút lui, không muốn đối mặt, thì trong lúc anh còn cho phép cô tồn tại, thế gian này có thể chỉ có hai người họ mà thôi.

Ngôn Hi, như thế có được không? Em sẽ không mắng anh không tập trung ăn cơm vì mãi chơi game nữa. Em sẽ không phàn nàn anh kén ăn chỉ ăn món sườn, chỉ uống sữa sô cô la nữa. Em sẽ không lấy gối đập vào anh vì suốt ngày anh dạy em nói bậy nữa....

Ngôn Hi, như thế có được không?

Cuối cùng, chuông đồng hồ điểm mười hai giờ. Mọi chuyến bay từ Vienna trong ngày đã kết thúc, nhưng không chuyến nào đưa cậu bạn của cô trở về.

Bốn bề tĩnh lặng như tờ.

A Hoàn cúi đầu, nền đá hoa cương nhẵn bóng, đến tấm bảng chỉ đường lên máy bay màu trắng cũng lẻ loi vô cùng.

Lúc về đến nhà đã sang sáng sớm ngày hôm sau.

Cô mở cửa ra, trong phòng vẫn sạch sẽ, gọn gàng, tuy nhiên hình như có cái gì đó đã bị thay đổi. Cuốn album vứt dưới nền nhà đã được đặt lên bàn. Gam màu hồng nhẹ nhàng, dịu mắt, lời nguyện ác độc nhất trên thế gian lại được đặt trên bàn và gấp lại gọn gàng.

“Ngôn Hi!” Tim cô đập tình thích, rồi cô gọi thật to. Giọng cô đã khàn đặc.

Cả căn nhà vẫn yên tĩnh đến lạ thường.

Ngôn Hi có về nhà....

Cô đã phát hiện ra dấu vết tồn tại của anh, cảm nhận được luồng khí anh đã từng thơm nhưng điều này càng khiến cô buồn hơn.

Sự ra đi này, sự ra đi lần thứ hai này khiến cô cảm thấy khổ sở hơn nhiều so với việc niềm hi vọng ở sân bay bị dập tắt. Vì cô biết rằng, nếu là Ngôn Hi ra đi rồi sẽ không quay trở lại nữa.

Anh nói sẽ về sớm thôi, anh bảo cô ở nhà đợi anh, anh nói: “A Hoành à, về đến nhà, người đầu tiên mà anh muốn nhìn thấy là em..”

Cô chạy ra phòng khách rồi ra cổng, gió đông rét căm căm. Trong gió, tấm biển ghi số nhà ngày ngày được cô lau mấy lần, tấm biển có thể đưa anh trở về đã không thấy đâu nữa.

Chỉ còn lại những vết máu lốm đốm còn sót lại do cạy vội.

Anh...đã mang nhà đi và để cô ở lại.

Điện thoại lại đổ chuông.

“A Hoành, Ngôn Hi đã về chưa?”

A Hoành nghĩ một lát, ánh mắt vô cùng sắc lạnh “À, về rồi, đang ngủ anh ạ.”

“Cậu ấy... không sao chứ? “ Tư Hoán ngập ngừng hỏi.

Tia máu hằn rõ trong mắt A Hoành, cô liền hỏi vặn lại: “Làm sao có chuyện gì được?”

Tư Hoán liền thở phào. “Không sao là tốt rồi.”

“Bao giờ bọn anh về?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 43 (Tt)

“Cô Lâm đã đặt vé ngày mai.”

“Vậy à. Tân Đạt Di có ở chỗ anh không?” A Hoành mỉm cười, ánh mắt dịu dàng thường ngày không hề biểu lộ ý cười.

“Có.” Tư Hoán liền chuyển ống nghe.

“A Hoành, mỹ nhân không sao chứ?” Giọng nói ở đầu bên kia rất hào hứng.

“Đạt Di, cậu nghe tớ nói đây, bây giờ cậu cúp máy ngay và tìm chỗ nào không có người tố nhất là tốt điện thoại rồi gọi lại cho tớ.” A Hoành hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng: “Nhất định phải tìm chỗ nào không có người một người cũng không được, cậu hiểu chưa?”

Tân Đạt Di đáp một cách đầy cảnh giác: “Ừ.”

A Hoành trân trân nhìn đồng hồ, bây giờ đã gần ba giờ sáng.

Khoảng mười phút sau, điện thoại hiện lên một dãy số lạ.

“A Hoành, cậu nói thật đi, rốt cuộc Ngôn Hi đã về chưa?” Người gọi điện là Tân Đạt Di.

A Hoành chậm rãi lên tiếng nhưng cô không trả lời câu hỏi của Tân Đạt Di mà hỏi lại: “Đạt Di, bây giờ tớ chỉ tin một mình cậu. Cậu hãy nói cho tớ biết, hai năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Cô hết sức bình tĩnh, đến tiếng kim giây của đồng hồ chạy cô còn nghe rõ mồm mọt.

Tân Đạt Di im lặng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hai năm trước, ngày thứ hai sau khi Lục Lưu sang Vienna, Ngôn Hi bị ông cậu ta nhốt ở nhà nửa năm trời mà không được ra ngoài.”

“Ông Ngôn không cho ai vào thăm cậu ta, chỉ nói với mọi người là cậu ta bị ốm nặng.” Giọng Tân Đạt Di đột nhiên kích động. “Nhưng sao lại trùng hợp lạ thế nhỉ? Từ nhỏ đến lớn, ngoài cảm vặt ra, Ngôn Hi chẳng ốm đau bao giờ. Trước khi Lục Lưu đi một ngày, cậu ta còn hứa với tớ sẽ tham gia chạy tiếp sức trong ngày hội thể thao cơ mà.”

Đột nhiên, anh chàng có vẻ buồn buồn. “Tớ bám riết cậu ta bao nhiêu lâu, gọi cậu ta bằng anh thì cậu ta mới đồng ý.”

A Hoành liền căn môi, chật vật hỏi: “Đạt Di, ý cậu là Ngôn Hi ốm có liên quan đến Lục Lưu ư?”

Giọng Tân Đạt Di như nghẹn lại: “A Hoành, không phải Ngôn Hi ốm mà lúc đó cậu ta đã bị điên, không nhận ra ai cả! Tớ lén mò sang thăm cậu ta, nhưng cậu ta chỉ chui trong chăn, ánh mắt ngây dại, gọi thế nào cũng không trả lời. Lúc ấy, tớ gần như tưởng cậu ta không thể tỉnh táo lại được nữa...”

A Hoành, cậu ta bị điên, cậu hiểu từ “điên” ở đây có nghĩa là gì không? Tức là bất luận cậu có là gì của cậu ta, cậu đã từng chơi với cậu ta bao nhiêu lâu, là người thân thiết đến nhường nào cũng không còn bất kì ý nghĩa gì nữa.”

Sáng sớm, cô gọi điện thoại cho một người, lâu rồi không liên hệ, nhưng vẫn được coi là bạn.

“A Hoành, sao tự nhiên lại nghĩ đến việc gọi cho anh vậy?” Đối phương cười, hỏi.

A Hoành mỉm cười rồi hỏi: “Anh Hồ Bá, nếu gọi tất cả các huynh đệ của anh sục sạo khắp thành phố B thì phải mất bao lâu?”

Người cô gọi điện chính là Hồ Bá - người mà Ngôn Hi quen sau lần choảng nhau. Thịnh thoảng rồi rả, mọi người vẫn tập trung uống rượu, cũng được coi là khá thân mật.

“Chắc mất ba, bốn ngày.” Hồ Bá nhăm tính.

A Hoành liền hỏi tiếp: “Nếu tình huống khẩn cấp thì sao?”

Hồ Bá liền cau mày. “Ít nhất phải hai ngày.”

A Hoành lại hỏi tiếp: “Nhanh hơn nữa thì sao?”

Hồ Bá im lặng, chắc đang dò đoán ý đồ của A Hoành.

A Hoành mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Anh Hồ Bá, nếu em nhờ anh và các anh em của anh giúp một việc, trong vòng một ngày tìm khắp thành phố b. Một ngày nào đó, chỉ cần là lúc cần đến Ôn Hoành này, kể cả phạm pháp gây án, em cũng sẽ giúp anh. Không biết việc này có được hay không?”

Hồ Bá giật nảy mình, cậu ta rất ít khi thấy A Hoành nói năng như vậy. “A Hoành, rốt cuộc có chuyện gì, em nói anh nghe xem nào, anh giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

Các đốt ngón tay A Hoành nhợt nhạt, đôi môi khô nẻ, gần như bật máu, nhưng cô vẫn mỉm cười, nói: “Ngôn Hi mất tích rồi.”

A Hoành vẫn lặng lẽ chờ đợi.

Khi chuông cửa réo là lúc sáu giờ tối. A Hoàn và Tân Đạt Di nói chuyện qua điện thoại, máy bay bọn họ hạ cánh xuống thành phố B lúc năm giờ.

Sốt sáng như vậy ư? A Hoàn nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cảm giác cảm hận trào dâng trong lòng.

Cô mở cửa ra, hương thơm sức nước tỏa ra.

Quả nhiên là.. bà ta.

“Cô Lâm, sao cô lại đến đây?” A Hoàn mỉm cười, ánh mắt ráo hoảnh.

“À, cô đến thăm Tiểu Hi. Thằng nhỏ tự nhiên bò về, nó không sao chứ?” Bà Lâm Nhược Mai cười dịu dàng nhưng giọng nói không giấu nổi vẻ sốt sáng, nhìn vào phòng khách, gọi: “Tiểu Hi, Ngôn Hi!”

A Hoàn bình thản hỏi: “Cô có vẻ sốt ruột nhỉ?” Cô đã pha một ấm trà Bích La Xuân cực ngon, miệng cười như gió xuân, bê cốc sứ tím ra, hương trà tỏa khắp gian phòng.

Bà Lâm Nhược Mai đón lấy cốc trà, neho mắt, cười nói: “Tiểu Hi chưa về đúng không?”

A Hoàn cúi đầu nhìn lá trà dập dềnh trong chiếc cốc sứ. “Điều đó không đúng ý cô sao?”

Bà Lâm Nhược Mai nhướn mày, hỏi: “Con bé này ăn nói thế là có ý gì?”

A Hoàn liền lắc đầu rồi thở dài: “Không đúng, cháu nói nhầm. Ý định ban đầu của cô là muốn Ngôn Hi sẽ phát điên khi nhìn thấy bức ảnh đó, đúng không?”

“Cháu nói ảnh nào? Điện thế nào? Con bé này, sao toàn nói những điều cô chẳng hiểu gì hết?” Bà Lâm cười.

“Trí nhớ của cô kém vậy hả? Có nghĩa là cô mượn tên Ngôn Hi để gửi cho cháu cuốn album đó ấy, cuốn album màu hồng, bìa cứng đó.” A Hoàn vừa cười tủm tỉm vừa tả.

Bà Lâm nhìn chăm chăm vào A Hoàn hồi lâu, ánh mắt dịu dàng dần chuyển sang sắc lạnh. “Tôi đánh giá cô hơi thấp đó nhỉ Ôn Hoàn? Nhìn thấy những bức ảnh kinh tởm như thế mà cô vẫn còn bình được, thật không đơn giản. Đối với Ngôn Hi, tôi chỉ muốn nói rằng sự tồn tại của những bức ảnh đó khiến cậu ta không thể chịu nổi.”

Nụ cười trên môi A Hoàn tắt ngấm, cô cúi đầu, gằn giọng nói: “Hai năm trước, trong ngày Lục Lưu sang Áo, cô đã chỉ đạo bốn gã thanh niên hãm hiếp Ngôn Hi khi ấy mới mười lăm tuổi, đúng không?”

Cô đã tận mắt nhìn thấy bốn gã thanh niên ấy qua ảnh.

Bà Lâm cười khẩy. “Tên yêu tinh đó thích quyến rũ đàn ông nhất còn gì bị đàn ông chơi thì có gì là ghê gớm đâu?!”

Bàn tay trái A Hoàn túm chặt cánh tay phải, dưới lớp áo len, làn da đau tê tái. “Tối hôm ấy, cô đã sai Thư kí Trần chụp ảnh, còn đe dọa Ngôn Hi, nếu nói ra chuyện này thì sẽ gửi hết những tấm ảnh đó cho những người rất quan trọng đối với anh ấy, như Lục Lưu chẳng hạn.”

Thế nên, mỗi lần nhìn thấy Thư kí Trần, Ngôn Hi mới đau khổ như thế.

Bà ta gửi ảnh về nhà, mục đích chỉ để Ngôn Hi nhìn thấy. Không chọc giận Lục Lưu bức mà vẫn khiến Ngôn Hi không thể chịu đựng về mặt tâm lí là điều lí tưởng nhất.

Nét mặt bà Lâm Nhược Mai tỏ ra căm ghét đến tột độ. “Tên hồ ly tinh này định hủy hoại cuộc đời con trai ta, còn lâu nhé. Trước khi nó hại con trai ta, ta phải cho nó tàn đời! Chỉ có điều không ngờ năm xưa, sau khi lên cơn điên, nó vẫn tỉnh lại được!”

A Hoành liền ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy không biểu lộ cảm xúc. “Nếu cháu không đoán nhầm thì thực ra, từ lâu Lục Lưu đã thích Ngôn Hi rồi, đúng không cô Lâm?”

Bà Lâm liền đứng phắt dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ thâm độc. “Cô nói linh tinh gì vậy, con trai tôi không bao giờ thích cái loại con hoang mà ngay đến cha mẹ nó cũng không cần nó!”

A Hoành cũng đứng bật dậy, giội cả ấm trà Tử Sa ấm nóng xuống đầu bà Lâm Nhược Mai rồi bình thản nói: “Bà Lâm, bà thử nói xem thủ phạm phạm tội hiếp dâm sẽ phải ngồi tù mấy năm? Bà thử nói xem, nếu ông nội của Ngôn Hi biết, bà sẽ phải ngồi bóc lịch trong nhà đá mấy năm?”

Bà Lâm hét lên thất thanh, người ướn như chuột lột, vẻ kiêu sa, quý tộc thường ngày lập tức biến mất. “Cô có bằng chứng gì chứng minh việc đó do tôi làm, chỉ dựa vào mấy tấm ảnh đó thôi ư?”

A Hoành liền lấy máy ghi âm từ trong túi ra, thản nhiên đáp: “Có vật chứng dĩ nhiên là chưa đủ, phải có thêm lời khai nữa, như thế đủ chưa, thưa bà?”

Khuôn mặt xinh đẹp của bà Lâm Nhược Mai như bị biến dạng. “Đồ tiện nhân! Đồ con hoang chẳng khác gì thằng Ngôn Hi kia!”

A Hoành liền giáng một cái bạt tai vào người đàn bà đang đứng trước mặt. “Bà Lâm, tôi kính trọng bà ba phần vì bà là bậc bề trên, bà đừng tưởng người khác sợ bà! Nếu bà còn chửi Ngôn Hi một từ nữa, trước khi bà ra tòa, tôi sẽ không ngại đâm cho bà một dao vì “nhất thời hồ đồ, trong lúc bà cướp chứng cứ và sử dụng bạo lực, phòng vệ chính đáng”.”

Nói rồi, cô liền vớ ngay con dao gọt hoa quả trên bàn, ánh mắt nhìn bà Lâm càng sắc lạnh hơn.

Nét mặt bà Lâm có phần hoảng hốt. “Cô... Sao cô dám!”

A Hoành cười gằn, mắt hằn rõ những tia máu đỏ. “Sao tôi lại không dám? Bà tưởng bà là ai? Đừng nói một Lâm Nhược Mai, kể cả một trăm, một nghìn Lâm Nhược Mai, để đổi lại sự bình an và niềm vui cho Ngôn Hi, tôi sẵn sàng làm tất cả! Huống chi dường như bà có vẻ không hiểu ai là người đứng đằng sau lưng tôi và Ngôn Hi, và một chữ chúng tôi là đồ con hoang, hai câu chữ chúng tôi là đồ con hoang, mà không không cần biết chúng tôi là cháu trai và cháu gái của ai!”

Bà lâm đột nhiên bình tĩnh trở lại, mỉm cười vô cùng hòa nhã, nói: “Nếu tôi nói tôi chẳng coi nhà họ Ngôn là cái thá gì cả thì sao?”

“Rất cảm ơn bà, Ngôn Hi mất tích rồi. Nếu anh ấy mất một sợi tóc thì tôi sẽ nhổ trọc đầu bà. Nếu anh ấy bị đói, bị lạnh, tôi sẽ bắt bà chịu đói, chịu lạnh gấp trăm lần như thế. Nếu anh ấy điên, tôi sẽ dùng thủ đoạn bà làm trước đó để cho bà điên một lần, bà thấy đúng không?”

“Vậy chúng ta cứ thử xem.” Nước trà nhỏ tỏng tỏng từ đầu bà Lâm xuống nền nhà, nụ cười trên khuôn mặt đó cũng dần trở nên khó hiểu hơn.” Xem ra câu chuyện ngày càng trở nên thú vị đó nhỉ?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tội Gì Phải Coi Là Nỗi Đau Muộn Mãn

A Hoành biết Tân Đạt Di là người thật thà, chắc chắn không giấu được Tư Hoán nên cô ở nhà đợi lời chất vấn của Tư Hoán.

Hôm nay, trước khi tìm thấy Ngôn Hi, chuyện này chưa thể kết thúc.

Nhà họ Lục có mối quan hệ thâm giao với ba nhà họ Ôn, Ngôn và họ Tân, ông Lục Lưu cũng là một quân nhân có chiến công hiển hách. Tuy nhiên, đầu thập kỉ 80, ông đã rút khỏi mặt trận của mình, để con trai chuyển sang lĩnh vực kinh doanh. Hai mươi năm sau đó, công việc kinh doanh ngày càng phát đạt, một phần nhỏ là do tài năng, một phần lớn là do mọi người nể mặt ông nội Lục Lưu. Có các bên chiếu cố, công việc làm ăn đương nhiên ngày càng phát đạt, thậm chí còn khiến nhà họ Ôn cảm thấy ghen tị. Mấy năm nay, sau khi nhà họ Ôn tham gia vào hoạt động chứng khoán, nhà họ Lục có khuynh hướng độc quyền trong một số ngành.

Ông nội Lục Lưu là người sắc sảo, không bao giờ xuất đầu lộ diện trong công chuyện làm ăn, bề ngoài đều do con trai và con dâu lo liệu. Tuy nhiên, người Trung Quốc từ ngàn xưa đã vậy, có người hậu thuẫn rồi thì không phải lo lắng gì nhiều. Mấy năm qua, con trai ông mất, ông càng ít xuất đầu lộ diện. Giờ cả nhà chỉ có mỗi mình cô con dâu này, cho dù thế nào cũng phải ủng hộ hết mình.

Mặc dù A Hoành vừa trấn áp sự hung hăng của bà Lâm Nhược Mai, nhưng đúng như bà ta nói, nhà họ Lục chưa hẳn đã sợ nhà họ Ngôn. Huống chi lúc này, cô chỉ có thể dựa vào nhà họ Ôn.

Tuy nhiên, đến cô cũng không dám chắc, bình thường ông nội cô vốn không quý Ngôn Hi, vậy khi ông Ngôn không ở trong nước, chắc hẳn ông cũng chẳng cảm thương cho hoàn cảnh của Ngôn Hi.

A Hoành nhắm mắt lại, cười buồn, đến khi mở mắt ra, rằng cô đã cắn chặt vào môi. Đừng trách cô là người tâm cơ thâm trầm, chỉ là lần này, cho dù thế nào cũng phải kéo Tư Hoán vào cuộc.

Cô là người thân cô thế cô, lời nói không có trọng lượng, Tư Hoán lại khác, anh là cậu con trai độc nhất trong nhà, là bảo bối của ông nội... Đang nghĩ vậy thì Tư Hoán mặt nặng như chì đẩy cửa bước vào.

"A Hoành, em làm thế là có ý gì?" Anh cố gắng không nổi cáu nhưng ánh mắt vẫn toát lên vẻ sắc lạnh. "Ngôn Hi giờ đang ở đâu, em đã báo cảnh sát chưa?"

Đã hai ngày hai đêm A Hoành không chợp mắt, giọng cô khá mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng nói: "Em đã nhờ anh Hồ Bá đi tìm rồi, nghe Tân Đạt Di nói, trong túi Ngôn Hi không có nhiều tiền, thế nên chắc vẫn đang ở thành phố B."

Tư Hoán lập tức nổi cáu, quát: "A Hoành, bình thường Ngôn Hi có đối xử tệ với em đâu! Đã mất tích hai ngày rồi mà em lại nhờ mấy kẻ chẳng đáng tin cậy đi tìm, rốt cuộc em đang nghĩ gì chứ?"

A Hoành không nói gì mà chỉ trân trân nhìn anh.

Tư Hoán nhìn xung quanh, trên bàn có một ấm trà đã pha, nhìn thấy dáng vẻ A Hoành còn khá bình thản, anh liền cười khẩy một tiếng. "Có phải đây là ý tưởng của ông nội đưa ra cho em không? Đằng nào thì sự sống chết của Ngôn Hi cũng chẳng liên quan gì đến mấy người cả."

A Hoành cúi đầu, mỉm cười nói: "Mối quan hệ của Ngôn Hi với anh, mối quan hệ giữa ông nội Ngôn Hi và ông nội mình từ trước đến nay thế

nào anh đều biết. Anh nói như thế là quá lời rồi."

Cô một điều "Ngôn Hi", hai điều "Ngôn Hi", Tư Hoán nghe mà cảm thấy vô cùng mĩa mai, trong lòng thương thay cho Ngôn Hi. Ít nhiều thì cũng nâng như nâng trứng trong lòng bàn tay một năm, bình thường ai nặng lời với cô một phen sống mái với người ta, bây giờ...

"Thôi, anh biết rồi, anh sẽ tự lo tìm Ngôn Hi, chuyện này không phiền đến em nữa..." Sắc mặt Tư Hoán tối sầm, nói với giọng lạnh lùng.

A Hoành cười mỉm, nói: "Theo em thì đừng tìm nữa, kể cả Ngôn Hi có về thì cũng thân tàn rồi."

Tư Hoán sững lại, một lát sau cười khổ, nói: "Em có nói câu gì sai không? Ôn thiếu gia đòi đi tìm người anh em cho bằng được nhưng không hề nhắc tới việc ai đã dẫn người anh em của anh vào bước đường cùng này! Tìm anh ấy về rồi nhưng vẫn dung túng cho những kẻ gây án đó thì khác gì hai anh ấy một lần nữa?"

Tư Hoán nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, hỏi: "Em biết hết chuyện rồi hả?"

A Hoành lạnh lùng nhìn anh." Anh muốn nói đến chuyện nào? Chuyện bà Lâm Nhược Mai cho người làm nhục Ngôn Hi hay dồn ép cho anh ấy lên cơn điên? Anh biết rõ ai là kẻ chủ mưu trong chuyện này mà vẫn vờ như không biết gì, vẫn giữ mối quan hệ tốt đẹp với nhà họ Lục theo ý ông nội ư?"

Sắc mặt Tư Hoán lập tức tái nhợt, hồi lâu mới lắp bắp: "Anh không dám chắc cô Lâm là người hại Ngôn Hi... Từ xưa đến nay, cô ấy đối xử với mọi người rất tốt... Chắc cô ấy không bao giờ đối xử với Ngôn Hi như thế... Ngôn Hi nói với anh cậu ta bị người ta ép uống thuốc nên mới..."

A Hoàn cau mày, biết Ngôn Hi đã nói dối, trong lòng càng đau đớn hơn. Có điều, ánh mắt cô không hề biểu lộ sự nhượng bộ, giọng vẫn hết sức bình thản: "Tư Hoán, giờ anh biết rồi, anh định có kế hoạch gì đây?"

Cô nhìn Tư Hoán, ánh mắt không hề tỏ ý nhân nhượng.

Tư Hoán cũng nhìn cô, nghĩ ngợi một lát rồi tỏ vẻ bất lực. "Ôn Hoàn, anh và em cùng mang họ Ôn, dĩ nhiên anh cũng có những nỗi khổ như em."

A Hoàn lại cười, buồn bã nói: "Anh là anh của người khác, mẹ là mẹ của người khác, rõ ràng sống ở nhà mình mà phải vất óc tính toán. Những điều này, Tư Hoán cũng có ư?"

Tư Hoán không dám tin vào tai mình, anh im lặng một lát rồi nói với giọng buồn bã: "Anh không biết em lại nghĩ như thế... Em họ Ôn, cùng họ với anh..."

"Anh nói đúng, em đã quá lời, anh đừng chấp vặt với em." A Hoàn mỉm cười rồi đưa tay nén nỗi đau trong lồng ngực, gật đầu, nói tiếp: "Có điều, bây giờ trong tay em đã nắm được điểm yếu của bà Lâm Nhược Mai, chắc chắn bà ấy sẽ không chịu để yên đâu. Giờ em muốn nhờ anh giúp một việc, khi nào em có làm việc gì đó thì cũng mong anh cố gắng điều đình, để ông nhắm mắt cho qua thôi nhé."

Tư Hoán ngơ ngác: "Em định... cô ấy..."

A Hoàn nhẹ nhàng nói: "Nếu ông chịu giúp thì cô ta chết, còn em thì sống. Nếu ông không chịu thì chỉ còn nước cá chết lười tan."

A Hoàn gặp Ngôn Hi khi anh đang ngồi lặng lẽ trong một con ngõ sâu hun hút ngắm ánh ta dương, anh đeo chiếc khăn màu xám có điểm hình hoa hướng dương cô tặng.

Hồ Bá nhìn anh, trong lòng không giấu nổi thắc mắc: "A Hoành, vừa nãy tìm thấy Ngôn Hi, anh có nói chuyện, nhưng cậu ấy chẳng phản ứng gì cả. Sao lại như thế nhỉ, gặp chuyện bức dọc ở nhà nên bỏ đi ư?"

A Hoành cúi gập người trước Hồ Bá, nói: "Em đã nói trong điện thoại và luôn luôn giữ lời. Sau này anh có việc gì cần sai bảo, A Hoành nhất định sẽ làm, A Hoành nhất định sẽ làm!"

Hồ Bá bất ngờ lắm, nhưng cậu ta vẫn cười. "Con bé này, nghĩ linh tinh gì vậy! Sau này có việc gì cần nhờ đến em, lão tử nhất định không làm khách. Mau ra xem Ngôn Hi thế nào đi."

Nắng chiều sắp tắt, Ngôn Hi đang ngồi trên một bậc tam cấp, trong tay cầm cái gì đó, mắt dõi về phía xa xăm.

"Ngôn Hi." Cô bước đến bên và khẽ gọi tên anh, mắt lộ ý cười. Đây là khoảnh khắc cô giống Ôn Hoành nhất trong mấy ngày qua.

Nhưng anh không có phản ứng gì, gần như chỉ ngồi bất động.

Cô ngồi xuống trước mặt anh, nhìn bộ quần áo anh đang mặc, cau mày rồi mỉm cười, trách: "Không mặc áo khoác mà đã ra ngoài, anh có lạnh không?" Giọng cô như đang trách một đứa trẻ ham chơi.

Cô đưa tay nắm chặt bàn tay Ngôn Hi, bàn tay anh rất lạnh.

Anh chậm rãi đưa mắt nhìn cô, đôi mắt to vô hồn ngừng lại trên khuôn mặt cô mấy giây rồi từ từ nhìn đi chỗ khác, một sự tập trung ngăn ngừi.

A Hoành sững lại rồi gọi to hơn: "Ngôn Hi!"

Ngón tay anh khẽ động đậy, dường như bàn tay trái đang nắm chặt đồ vật gì đó.

Tư Hoán, Tân Đạt Di đã đến. Cả đám cùng xúm lại đưa Ngôn Hi lên xe.

A Hoành nhìn anh nhưng ánh mắt anh chỉ nhìn lên bầu trời.

Nền trời màu xanh lam rất đẹp.

Tân Đạt Di ngồi trên xe mà mắt đỏ hoe, từ đầu đến cuối chỉ nói một câu: “Hai năm trước, cậu ấy cũng thế này.”

Mặt mày Tư Hoán cũng sa sầm, anh chỉ nắm chặt bàn tay Ngôn Hy không nói gì.

Dáng vẻ này...

Ngôn Hi ngồi ở đó, làn da trắng ngần, đôi mắt đen trong veo nhưng không sắc sảo như ngày thường. Trông anh vô cùng lạnh lẽ, tựa như con búp bê đặt trong tủ kính của một siêu thị cao cấp.

A Hoành nhìn hướng chạy của chiếc xe và hỏi Tư Hoán: “Đi đâu vậy anh?”

Tư Hoán đáp ngắn gọn:” Bệnh viện.”

A Hoành cúi đầu, đúng lúc ánh mắt dừng lại ở bàn tay trái của Ngôn Hi. Các ngón tay dài khum lại, nắm chặt vật làm bằng thép, rất sáng.

A Hoành sức nhớ ra, cảm thấy lồng ngực mình đau nhói.

Bệnh viện đa khoa Thiên Vũ của thành phố B – bệnh viện nổi tiếng gần xa trong lĩnh vực điều trị các bệnh tâm thần.

A Hoành, Tân Đạt Di bị Tư Hoán chặn ở ngoài bệnh viện, anh nói: “Đừng vào, mọi người không quen... ở đây đâu.” sau đó, anh dắt tay Ngôn Hi, đi xa dần. Tân Đạt Di uể oải thu ánh mắt về, nhìn đôi mắt hằn những tia máu của A Hoành, cậu ta liền cười. “A Hoành, có phải nửa đêm cậu làm chuyện gì xấu nên mắt mới đỏ như thế này không?”

A Hoành vừa dụi mắt vừa mỉm cười, nói: “Đúng vậy, tớ phải mất hai ngày một đêm mới nghĩ ra được cách hành hạ cậu.”

Tân Đạt Di vò mái tóc rối bù, cười cười rồi nói: “Cậu nói đi.”

A Hoành đáp: “Ngày mai cậu đi chợ sớm, mua xương sườn về cho Ngôn Hi được không?”

Tân Đạt Di liền hỏi: “Chỉ có vậy thôi hả?”

“Còn muốn thế nào nữa? Đối với những anh chàng thích ngủ ngày như cậu thì đây là một sự trừng phạt không nhỏ rồi.”

Mắt Tân Đạt Di lại đỏ hoe, cậu ta quệt nước mắt, nói: “Ôn Hoành, không cần phải an ủi tớ như vậy đâu. làm anh em như tớ, lúc cần chẳng giúp được việc gì, Ngôn Hi xui xẻo tám đời nên mới gặp được thằng bạn như tớ!”

A Hoành liền thở dài, nói: “Đạt Di, cậu có làm gì sai đâu.”

Giọng Tân Đạt Di như lạc đi: “A hoành, cậu đừng giả vờ như bà cụ non nữa. Trong lòng buồn khổ hơn tất cả mọi người còn giả vờ ta đây là bà cụ non, nhìn ghét lắm!”

A Hoành mỉm cười, cúi đầu, nói nhỏ: “Đạt Di, tớ hơi buồn ngủ, tớ mượn vai cậu chợp mắt một lát được không?”

Tân Đạt Di miệng thì lau bầu nhưng vẫn kéo đầu A Hoành vào vai mình rồi vỗ nhẹ đầu cô, động tác tuy hơi thô lỗ nhưng vẫn đầy vẻ xót xa. “Ôn Hoành, lão tử ngàn này tuổi rồi, chưa bao giờ đối xử tốt với đứa con gái nào đâu, cậu là người đầu đấy.”

Lúc đưa Ngôn Hi ra, sắc mặt Tư Hoán vô cùng nhợt nhạt.

“Anh Tư Hoán, Ngôn Hi sao rồi?” A Hoành hỏi.

Ngôn Hi đứng bên cạnh, mắt nhìn trân trân vào một góc cố định ở phía xa, vô cùng lặng lẽ.

Sắc mặt Tư Hoán cắt không ra giọt máu nào. “A Hoành, anh không giấu em nữa, đừng nào... cũng chẳng giấu được. Hai năm trước, lần đầu tiên Ngôn Hi phát bệnh, bác sĩ đã dùng liệu pháp ám thị tâm lí để điều trị, bệnh tình lúc khá lúc tệ, điều trị hơn nửa năm mới khỏi. Lúc ấy, bác sĩ Trịnh là người điều trị cho Ngôn Hi, anh ấy bảo nếu bệnh của Ngôn Hi tái phát lần nữa, nếu phương pháp ám thị tâm lí không điều trị được nữa thì rất khó có cơ hội chữa khỏi.”

“Rốt cuộc Ngôn Hi bị bệnh gì chứ?” Tân Đạt Di túm chặt cổ áo Tư Hoán, khả năng chịu đựng của cậu ta đã ở giới hạn cuối cùng.

Tư Hoán không biểu lộ cảm xúc. “Cuồng loạn.” (*)

(*): Chứng cuồng loạn (Hysteria) là một trạng thái của tâm thức, biểu hiện bằng sự kích động thái quá, không thể điều khiển được cảm xúc. Những người mắc chứng cuồng loạn thường mất tự chủ do một nỗi sợ hãi gây ra bởi nhiều sự kiện trong quá khứ có liên quan đến một số mâu thuẫn nghiêm trọng, bệnh thường xuất hiện sau chấn thương tâm lí ở những người tâm lí yếu.

A Hoành chợt nhớ đến ông Hoàng hàng xóm ở Ô Thủy, vì con trai, cháu trai bị tai nạn giao thông nên ông cụ bị sốc nặng và mắc chứng cuồng loạn. Ngày nào ông cũng khóc lóc, có hôm thì ngồi trước cửa lảm nhảm tên con trai. Cuối cùng ông cụ đã thắt cổ tự tử, mấy ngày sau hàng xóm mới phát hiện ra.

Hồi ấy mỗi lần cô tan học về, đi qua nhà ông Hoàng thấy ông cụ ngồi trước cửa, ánh mắt trống trải, vô hồn, không một tia hi vọng.

A Hoành suy nghĩ miên man, tim đau nhói từng cơn, một cảm giác vô cùng khó chịu trào lên dạ dày. Cô đã nhìn đói khá lâu, tay chống vào cột

điện, nôn ra toàn nước chua.

“A Hoành!” Tư Hoán định đỡ cô nhưng A Hoành đã gạt tay anh ra. Lưng cô khom lại vì phản ứng sinh lí, nước mắt giàn giụa.

Tư Hoán cau mày. “Tại sao em không ăn uống cho cẩn thận? Chẳng quan tâm sức khỏe của mình gì cả!”

Một lúc lâu sau, cô mới đứng được dậy. Trong làn nước mắt nhạt nhòa, cô chỉ nhìn thấy Ngôn Hi đứng bất động ở đó và cười.

“Chuyện này em cũng chẳng điều khiển được bản thân. Khi trong lòng cảm thấy buồn, thấy sợ hãi thì đương nhiên là không ăn được rồi, đến khi tinh thần phần chấn trở lại, lại cảm thấy ăn uống là một việc thừa thãi.”

Cô quệt mép, bước đến chỗ Ngôn Hi, nhẹ nhàng luồn tay vào chiếc khăn quàng cổ, nâng cằm anh lên, dịu dàng hỏi: “Ngôn Hi, em đưa anh về nhà nhé?”

Ngôn Hi ngoẹo đầu nhìn cô, một lúc sau liền xòe tay ra, trên tay anh là một tấm biển nhỏ vuông vắn với các chữ số: 09-68.

Đôi môi khô nẻ của anh khẽ mấp máy, một tay đỡ ngực, thều thào từng chữ: “Nhà, có.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Ai Đã Đánh Cắp Nhà Anh?

Ngôn Hi lại phải xin nghỉ học giữa chừng. Đây là lần thứ hai.

Theo ý cụ Ôn thì cụ muốn gọi điện thông báo ngay cho nhà họ Ngôn đang ở Mỹ. Nhưng Tư Hoán đã ngăn lại, bảo có thể bệnh tình sẽ có biến chuyển tốt, đừng đột gọi điện thoại như thế, chắc chắn nhà họ Ngôn sẽ nghĩ bình thường nhà họ Ôn không chăm sóc Ngôn Hi cẩn thận rồi trách móc nghi ngờ.

Cụ Ôn suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định cho Tư Hoán và A Hoành ba tháng, sau ba tháng, nếu bệnh tình của Ngôn Hi không có gì biến chuyển thì chắc chắn ông sẽ phải báo cho ông bạn già của mình.

A Hoành không nói gì mà đưa Ngôn Hi về nhà.

Trước cửa vốn có tấm biển ghi số nhà, giờ thì trơ trọi. A Hoành quay sang người này giờ vẫn đứng im lặng bên cạnh để lấy biển số nhà, nhưng anh chàng không hề hay biết, vẫn nắm chặt tấm biển nhỏ đó.

Ăn cơm cũng cầm. Đi tắm cũng cầm. Đi ngủ cũng vẫn cầm.

Các ngón tay trái gồng lên và nắm chặt, nhột nhạ vô cùng.

A Hoành thực sự không biết cuồng loạn là căn bệnh như thế nào, chỉ đoán già đoán non như các cụ già ở quê nói là “bị điên”. Tuy nhiên, cô thấy Ngôn Hi như biến thành đứa trẻ con, không nhận ra ai cả, ăn uống, tắm rửa, mọi sinh hoạt chỉ dựa vào quán tính. Thậm chí nếu đang làm gì đó mà bị

ngắt giữa chừng, Ngôn Hi sẽ ngắc ngứ ngay lập tức, giữ nguyên động tác trước đó và không hề nhúc nhích.

Lúc Ngôn Hi đi tắm, A Hoành mang cho anh bộ quần áo ngủ, rõ ràng là đặt ở ngoài cửa, nhưng sau khi nghe thấy tiếng bước chân của A Hoành, anh ngừng động tác gội đầu lại và đứng trân trân ở đó, đầu tóc, mặt mũi còn dính đầy bọt, cả đôi mắt to tròn đó nữa, mặc dù đỏ lên vì dính bọt dầu gội nhưng vẫn không hề chớp mắt.

A Hoành nhìn vào đôi mắt anh, khẽ gõ cửa sổ.

Ngôn Hi lặng lẽ đưa mắt nhìn ra cửa sổ, tập trung nhìn cô giầy lát và không biểu lộ cảm xúc gì. A Hoành khẽ đặt tay lên đầu anh và làm động tác gội đầu, cô muốn làm mẫu cho anh xem.

Anh nhìn cô chăm chú, tay lại bắt đầu gội, động tác đó gần như giống hệt động tác của cô. Chỉ có điều, bàn tay trái anh vẫn nắm chặt biển số nhà nên động tác rất vụng về. A Hoành mỉm cười, vẫn để anh làm như vậy.

Ngày trước, mỗi lần ăn cơm, Ngôn Hi thường có thói quen xấu là nói luôn miệng, mặt mày hớn hở, nước miếng văng tới tận Nam Cực. Từ việc khen mình đẹp trai đến điệu múa Hula của Hawaii rất đẹp, từ việc ghét món ăn này đến việc thích món ăn kia. Lần nào, cô cũng chỉ muốn lấy cái chảo gõ vào đầu anh, nói gì mà nói nhiều thế không biết, rât hết cả tai...

Giờ thì không còn ai làm cô rât tai nữa...

Ngôn Hi ngồi ở đó, chăm chú xúc từng thìa cơm như đứa trẻ vừa mới biết ăn. Động tác của anh rất gượng gạo, vụng về, tay ohải rón rén đưa thìa vào miệng, nhai kỹ và nuốt, đầu không cúi xuống lúc nào.

Cô gắp cho anh cái gì thì anh ăn cái đó, không còn phiền nản “hôm nay món sườn ngấy thế” hay “A Hoành, anh không ăn món này đâu, đánh chết cũng không ăn...”

Như thế này, ngoan biết bao...

Cô múc canh cho Ngôn Hi, anh ăn rất ngon lành, có điều vẫn không cúi đầu, nước canh vãi hết cả ra áo.

A Hoàn đưa giấy ăn cho anh lau rồi cười, hỏi: “Ngôn Hi, sao anh không cúi đầu ăn?”

Ngôn Hi nhìn cô ngơ ngác, A Hoàn liền cúi đầu làm động tác ăn canh.

Bất ngờ Ngôn Hi buông thìa xuống. Chiếc thìa rơi vào bát, nước canh bắn đầy bàn. Anh bịt mũi, rụt rè ngoẹo đầu, nói: “Mũi, đau.”

A Hoàn sững lại, vội gạt tay anh ra, ngoài vết đỏ vì bị tay anh bịt chặt, trên mũi không có gì cả.

Cô bỏ tay xuống rồi nhìn anh, cô rất muốn tìm câu trả lời nhưng anh đã nắm chặt chiếc thìa như một cái máy, ánh mắt vừa như đang nhìn chăm chú về một điểm nào đó, vừa như đang bị một lớp sương mù bao phủ.

Ngày đầu tiên vào năm học mới, cô nói: “Ngôn Hi, anh ở nhà ngoan nhé, buổi trưa bà Trương sẽ mang cơm đến cho anh, anh nhớ chưa?”

Ngôn Hi nhìn cô một lát rồi ánh mắt lại chậm rãi nhìn về phía xa.

Buổi chiều tan học, cô chạy như bay về nhà, thấy Ngôn Hi đan ngồi trên bàn ăn, tay vẫn cầm thìa không nhúc nhích, cơm canh trên bàn đã nguội ngắt. Cơm dính đầy trên miệng anh, quần áo thì lấm đẫm toàn nước canh.

A Hoàn thở dài rồi gọi điện thoại về nhà. “Ông à, ngày mai ông bảo bà Trương không phải mang cơm sang nữa nhé!” nói rồi cô quay lại nhìn Ngôn Hi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Cô nói: “Ngôn Hi, anh ngoan nhé, ngày mai em sẽ đưa anh đi học, anh nhớ phải ngoan nhé?”

Bàn tay trái của Ngôn Hi vẫn nắm chặt biển số nhà, rồi anh cúi đầu, ngón tay trở trắng treó chăm chú viền quanh đường viền của tấm biển.

A Hoành mỉm cười, hỏi: “Ngôn Hi, mũi anh còn đau không?”

Ngôn Hi nghe hồi lâu mà không có phản ứng gì, trong lúc A Hoành gần như đã bỏ cuộc, anh lại hơi ngẩng lên, nhìn cô rồi gật đầu. Sau đó anh lại bịt mũi thật chặt, mặt nhăn lại.

Vẻ mặt dường như rất đau đớn.

Cô hỏi Tư Hoán: “Hia năm trước, khi Ngôn Hi phát bệnh, anh ấy cũng kêu đa mũi ư?”

Tư Hoán cười buồn, đáp: “Hai năm trước, cậu ấy chỉ kêu đau chân.”

“Tại sao?” A Hoành hỏi.

Tư Hoán liền thở dài. “Trước đây khi điều trị, bác sĩ Trịnh có áp dụng liệu pháp thôi miên và hỏi cậu ấy, cậu ấy bảo cô bé Lọ Lem bị mất đôi giày thủy tinh nên chân rất đau.”

A Hoành liền hỏi liên tiếp: “Sau khi... xảy ra chuyện, Ngôn Hi về đến nhà là lúc nào?”

Tư Hoán cau mày đáp: “Cụ thể thế nào anh không rõ, chắc là sau mười hai giờ đêm.”

Mười hai giờ đêm, cô bé Lọ Lem đánh mất giày thủy tinh...

Mười hai giờ đêm, Ngôn Hi đánh mất chính mình...

Ngày đó, khi Ngôn Hi tìm được cô về nhà, nhìn đồng hồ như trút được gánh nặng, may là chưa đến mười hai giờ...

Ngôn Hi nói với cô rằng: “A Hoàn, em phải nhớ về nhà trước mười hai giờ đêm đấy, em hiểu chưa?”

Người nào mười hai giờ đêm không về nhà, sẽ biến thành đứa trẻ lấm lem bụi than, bị thế giới ruồng bỏ, có thật như vậy không?

Có điều, tại sao lần này anh lại “đau mũi”?

Ngày hôm sau, A Hoàn đưa Ngôn Hi đi học. Dường như mọi người cũng đã được nghe phong thanh về chuyện này nên trước ánh mắt ngơ ngác của Ngôn Hi, ai nấy đều vờ như mọi thứ đều bình thường.

Cô Quách chủ nhiệm cau mày, nói: “Ôn Hoàn, việc này...”

A Hoàn liền cười: “Cô ơi, không có gì khó xử đâu ạ.”

Nói rồi, A Hoàn liền đeo ba lô, kéo Ngôn Hi xuống ngồi ở bàn cuối cùng trong góc. Tân Đạt Di và Trần Quyên mắt đỏ hoe, bám theo A Hoàn, đuổi người khác đi rồi ngồi bên cạnh bọn họ.

A Hoàn cười tủm tỉm, nói: “Nói trước nh1, tớ chỉ nuôi heo chứ không nuôi thỏ đâu.”

Trần Quyên giương đôi mắt đỏ hoe, ngân ngấn nước nhìn anh chàng Ngôn Hi tuổi Hợi, vừa ôm A Hoàn vừa khóc thút thít. “A Hoàn tội nghiệp ơi, sao mà số khổ thế...”

Tân Đạt Di cũng rơm rớm nước mắt, gật đầu hùa theo. “Đúng thế, tội nghiệp như thím Tường Lâm ấy...”

Trần Quyên liền buông tay đập bàn cái đét, chỉ thẳng vào Tân Đạt Di, quát: “Tân Đạt Di, cậu chẳng biết cái quái gì cả! Thím Tường Lâm ít nhiều còn làm vợ người ta một cách quang minh chính đại rồi sinh con, đây chị mình còn chưa kịp nắm tay ông anh mấy lần thì đã phải ở góa rồi!”

A Hoành sầm mặt, khước miệng giật giật rồi đưa mắt nhìn Ngôn Hi.

May mà anh không hiểu gì...

Giờ ăn trưa, Ngôn Hi lại không cúi đầu, động tác gượng gạo như một cái máy, chẳng khác gì một đứa trẻ con, nước xốt của món sườn nhỏ hết vào áo khoác.

Tân Đạt Di cầm thìa xúc miếng sườn, đòi bón cho Ngôn Hi. “Mĩ nhân à, đây là món bình thường cậu thích ăn nhất, lão tử phải đích thân bón cho cậu, mau khỏi bệnh đi nhé!”

Chiếc thìa còn đang lơ lửng trên không, chưa đưa vào miệng Ngôn Hi thì đôi mắt đen láy đó đã ngân ngấn nước, ầm ứ như đứa trẻ. Ngay sau đó, một bàn tay thon dài gạt ngay chiếc thìa của Tân Đạt Di ra.

Tân Đạt Di giật nảy mình, trố mắt nhìn.

A Hoành cũng vô cùng sửng sốt, nhẹ nhàng hỏi: “Ngôn Hi, anh làm sao vậy, mũi lại đau à?”

Ngôn Hi không nói gì, chỉ bịt chặt mũi, nói: “Lớn lên rồi.”

Trần Quyện mồm miệng há hốc. “Gì cơ... thế có nghĩa là sao, Ngôn Hi không bị si... ờ, ờ, tên khi đột sao lại bịt miệng tôi!”

A Hoành mỉm cười, liếc hai anh chàng một cái. Hai anh chàng giật thột, tiu ngriu cúi đầu ăn cơm.

Cô quay sang Ngôn Hi, anh lại bắt đầu lóng ngóng đưa miếng sườn vào miệng, nước xốt chuẩn bị nhỏ xuống. Lúc này, khuôn mặt anh lạ toát lên vẻ ngây thơ, không còn vô cảm như trước nữa.

A Hoành mỉm cười, nhìn Ngôn Hi với ánh mắt cưng chiều.

Ở dãy bàn trước, cậu bạn lớp phó học tập đang giục nộp bài tập, đi hết vòng này đến vòng khác, đến cuối lớp vô tình xô vào Ngôn Hi khiến vật anh đang cầm trong tay rơi xuống đất. Cậu lớp phó liền dừng lại, nhìn Ngôn Hi với vẻ không được tự nhiên cho lắm rồi cúi xuống định nhặt.

Ngôn Hi khựng lại, nhìn lòng bàn tay trống không của mình. Đột nhiên anh như phát điên, đẩy ngã cậu bạn rồi ngồi lên người cậu ta đánh thùm thụp, ánh mắt rất dữ dằn, miệng lẩm bẩm: “Đồ ăn cắp, nhà, nhà, trả cho tao...”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Nhà Của Chú Rồi Ở Đâu?

Khi tân Đạt Di và Trần Quyện tách được hai người ra thì cậu bạn lớp phó học tập đã sợ đến tái mặt vì hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

A Hoành thở dài, nhặt biển số nhà lên, đặt vào lòng bàn tay Ngôn Hi, sống mũi bất giác cay sè. “Không ai cướp nhà của anh đâu, Ngôn Hi à.”

Sau đó, cô quay sang xin lỗi cậu bạn bị đánh oan kia.

Mặc dù cậu ta không bị thương nghiêm trọng nhưng bị tấn công bất ngờ như thế, trong lòng cũng thấy hậm hực, mặt mày bí xị, đốp vào mặt A Hoành một câu: “Ngôn Hi ngớ ngẩn tớ không thêm chấp. Nhưng Ôn Hoành ạ, cậu ta thế này, tốt nhất là nên đưa vào bệnh viện tâm thần sớm!”

Tân Đạt Di cúi tiết quát: “Cậu mới là thằng ngớ ngẩn, có tin là lão tử tống cậu vào nhà thương điên ngay không?”

Anh chàng kia nhìn Tân Đạt Di, biết mình không nên chọc vào đám con em nhà quyền thế, liền “hừ” một tiếng rồi tiu nghỉu bỏ đi.

Trần Quyện muốn an ủi A Hoành nhưng A Hoành lại tủm tỉm cười, nhìn Ngôn Hi. “Còn lâu Ngôn Hi nhà mình mới ngớ ngẩn nhỉ?”

Anh vẫn cúi đầu nhìn “nhà” của mình như nhìn báu vật mà không có gì phản ứng.

Trước đây, anh thường nói “A Hoành nhà mình” với giọng rất tự hào: “A Hoành nhà mình xinh xắn, nấu ăn ngon, nói chuyện có duyên, các cậu

có biết không?” Biết rồi thì tốt, vì đây chính là chân lí của Ngôn Hi. Không biết cũng không sao cả, bản thiếu gia cứ luôn miệng “A Hoàn nhà mình”, để các cậu đầu biết, chân lí của tôi cũng là chân lí của các cậu.

Logic của anh là như thế, muốn cả thế gian biết được điểm tốt của báu vật của mình.

Thế nên, Ngôn Hi, Ngôn Hi nhà mình, từ giờ trở đi, em sẽ gọi anh như thế, khnog6 biết có phải muộn quá hay không?

Thứ Bảy, A Hoàn đưa Ngôn Hi đến Bệnh viện đa khoa Thiên Vũ. Cô dắt tay Ngôn Hi, có cảm giác anh đang chìm trong thế giới của riêng mình, không còn để tâm đến mọi chuyện xung quanh, thực ra đây không phải là điều xấu.

Thiên Vũ trông giống viện điều dưỡng hơn là bệnh viện. Có vườn cây chim hót líu lo, hương hoa ngan ngát, các thiết bị thể thao gọn gàng, sạch sẽ, các bệnh nhân mặc đồng phục được đánh dấu bằng các con số riêng.

Y tá thì nhắc nhở như nhắc nhở những đứa trẻ con: “0377, đừng tranh bánh quy của 0324.”

Trên thực tế, 0377 và 0324 kia đều là những thanh niên trai tráng. Một người giơ tay ra giật món đồ trong tay một anh chàng khá mập, anh chàng khá mập kia thì ra sức lấy tay móc mồm anh kia, răng rơm rơm máu, miệng cười trông khá kì dị.

Một anh y tá lực lưỡng bước đến ngăn hai người, các bệnh nhân khác thì xếp thành vòng tròn, vỗ tay hoan hô như trẻ con.

A Hoàn lùi ra sau một bước thì va phải Ngôn Hi, cô hoảng hốt quay lại, nhưng nét mặt Ngôn Hi bình tĩnh đến lạ thường, không hề hiểu lộ cảm xúc, hay nói cách khác là ánh mắt vô hồn, không thể nhìn ra được bất cứ điều gì.

Bác sĩ Trịnh là người đàn ông đã qua tuổi nhi lập, mặc áo bờ lu trangy81, trông rất nhẹ nhàng. Anh ta gọi tên anh: “Ngôn Hi.”

Ngôn Hi chỉ một mực cúi đầu nhìn “nhà” của mình mà không đếm xỉa gì đến bác sĩ Trịnh.

Bác sĩ Trịnh mỉm cười nhìn A Hoàn. “Em và Tư Hoán...”

“Dạ, là anh ẹm ạ.”

Bác sĩ Trịnh liền gật đầu. “Thảo nào giống nhau như vậy. Trước đây đều là cậu ấy đưa Ngôn Hi đến, hôm nay lại đổi sang em, chắc chắn là rất thân với Ngôn Hi, đúng không?”

Cô chỉ nghe thấy nửa câu đầu. Trước đây đều là Tư Hoán đưa Ngôn Hi đến, thế ông nội Ngôn Hi và chú Lý đâu? Tại sao bọn họ không đưa anh đi, chẳng lẽ họ sợ thanh danh gia đình bị tổn hại ư?

A Hoàn hơi bất ngờ.

Dường như bác sĩ Trịnh hiểu được những suy nghĩ của A Hoàn nên giải thích với vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Cụ Ngôn bận công việc nhưng lần nào cũng gọi điện thoại hỏi thăm kĩ càng.”

A Hoàn cười buồn, có thời gian gọi điện thoại mà không có thời gian đưa Ngôn Hi đi ư? Thảo nào, Ngôn Hi bị nhốt ở nhà đúng nửa năm trời...

Nửa năm trời, thậm chí còn giấu cả nhà họ Tân.

Cô nhìn Ngôn Hi nhưng anh vẫn chỉ cúi đầu, tóc lòa xòa trước trán, che đi đôi mắt to tròn sức sống ngày nào.

A Hoàn nắm chặt tay Ngôn Hi, bóp mạnh. Ngôn Hi đau quá liền ngược mắt nhìn rồi đẩy cô ra. A Hoàn sững sờ, cô cũng có thể trở thành... người làm tổn thương Ngôn Hi ư?

Bác sĩ Trịnh thở dài, cầm đèn pin chuyên dụng lên kiểm tra mắt Ngôn Hi, sau đó lại đưa đi đưa lại ngón tay trước mắt anh, đôi mắt Ngôn Hi chỉ lơ lơ nhìn theo, không hề nhanh nhẹn.

Bác sĩ Trịnh cau mày hỏi A Hoành: “Mấy ngửa vừa qua cậu ấy đều như thế này hả, không chú ý đến bất cứ điều gì xung quanh ư?”

A Hoành bèn gật đầu và chỉ vào đồ vật Ngôn Hi đang giữ khư khư trong lòng bàn tay trái. “Ngoài cái này ra ạ.”

“Chắc đây là nguyên nhân khiến bệnh của Ngôn Hi tái phát.” Bác sĩ Trịnh trầm tư suy nghĩ.

A Hoành nghiêm túc hỏi: “Thế có nghĩ là sao ạ?”

“Thông thường, bệnh nhân mắc chứng cuồng loạn sau khi bị kích thích mạnh, khi không thể tự bảo vệ mình hoặc muốn xóa bỏ nỗi buồn, nỗi đau thương trong lòng mà phải liên tục ám thị tâm lý với mình sẽ tự đưa mình vào trạng thái an toàn tưởng tượng. Khi có nhân tố kích thích tâm lý xuất hiện, hay nói cách khác, khi một tình huống mà anh ta cho là không an toàn xuất hiện, thì triệu chứng cuồng loạn sẽ xuất hiện.” Bác sĩ Trịnh dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Đương nhiên, cũng có một số bệnh nhân rơi vào trạng thái tâm thần phân liệt, vì họ không thể xóa bỏ nỗi đau trong quá khứ mà biến đổi vai trò để trừng phạt, ngược đãi bản thân. Ngôn Hi là trường hợp như thế.” Bác sĩ Trịnh cúi đầu xem bệnh án của Ngôn Hi. “Tuy nhiên cậu ấy không rơi vào một trường hợp đơn giản nào mà kết hợp cả hai trường hợp trên. Thế nên, nếu em giành lấy món đồ cậu ấy đang cầm, cậu ấy sẽ cảm thấy vô cùng bất an, thậm chí sẽ tấn công người khác, đồ vật này cũng trở thành nguyên nhân gây ra tình trạng mất ổn định trong tinh thần của cậu ấy. Và hai năm về trước, cậu ấy đã xuất hiện kiểu nhân cách thứ hai...”

A Hoành liền ngắt lời bác sĩ Trịnh: “Kiểu nhân cách thứ hai là sao ạ?”

“Đó là vai diễn mà cậu ấy đóng.” Bác sĩ Trịnh liền cười. “Có lúc bệnh nhân biểu diễn còn giỏi hơn cả diễn viên. Hai năm trước, Ngôn Hi một mực cho rằng mình là cô bé Lọ lem bị mất đôi giày thủy tinh.” Rồi bác sĩ Trịnh đứng dậy, mỉm cười, nói với A Hoàn: “Khi áp dụng biện pháp trị liệu thôi miên với bệnh nhân cần phải tuyệt đối yên tĩnh, bây giờ mời em ra phòng ngoài đợi nhé.”

Lúc rời khỏi bệnh viện, nắng chiều rực rỡ ánh vàng, chiếc bóng đổ dài dưới đất.

Bác sĩ Trịnh đưa ra kết luận: “Lần này, Ngôn Hi lại đóng vai Pinocchio. Cậu ấy bảo cậu ấy không dám nói ra sự thật vì sợ mỗi ngày mũi dài thêm một centimét, không được mọi người trong nhà thông cảm sẽ không về được nhà.”

Sau đó, bác sĩ Trịnh lại thắc mắc: “A Hoàn là ai vậy nhỉ?” Lúc thôi miên, Ngôn Hi có nhắc đến người này rồi khóc.”

Con đường nơi Bệnh viện Thiên Vũ tọa lạc khá vắng vẻ, cô dắt tay Ngôn Hi đi dọc đường mà mãi không bắt được taxi. Lúc đến vì mãi nghĩ những chuyện khác nên cô cũng chẳng nhớ đường.

“Ngôn Hi, anh đứng yên ở đây nhé, em ra ngã ba bắt taxi.” A Hoàn mỉm cười rồi buông tay anh ra. “Đừng chạy lung tung nhé, anh nhớ chưa?”

Ngôn Hi chậm rãi ngẩng lên, nhìn cô rồi lại cúi xuống.

Đến khi cô quay lại thì không thấy anh đâu.

Đầu óc trống rỗng.

“Ngôn...” Cô há miệng định gọi mà không thể nào phát ra tiếng. Cô như người phát điên, một nỗi tuyệt vọng xâm chiếm trong lòng.

Cô cuống cuống đi tìm, xung quanh chỉ có những con ngõ đan xen trong im lặng. Bóng cô quay quắt dưới lòng đường, tất cả đều như đang chế giễu cô.

Mục tiêu vô định, điểm dừng vô định, cô cứ chạy thực mạng, chạy ngược sáng, dường như càng chạy càng gần bóng tối hơn, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác.

Rất mệt, rất mệt... Dường như còn mệt hơn cả lần đầu tiên Ngôn Hi mất tích, phải thức trắng hai ngày hai đêm.

Cô không chạy được nữa mà đứng trân trân dưới bức tường đá xanh rêu.

Con ngõ nhỏ tồi tàn, ẩm thấp. Từ xa, có tiếng rao vọng lại: “Tò he, trống cơm, mặt nạ... trẻ em đây...”

Tại ngã tư con ngõ, người đàn ông gánh sạp hàng xén khe khẽ lắc chiếc trống con. Các loại mặt nạ thô sơ khiến mắt cô đau nhói dưới ánh nắng chiều.

Chiếc bóng mảnh khảnh đó đang ngồi xổm bên gánh hàng, nét mặt ngây ngô, mái tóc đen óng. Cô chạy đến trước mặt Ngôn Hi mà nước mắt đầm đìa. Đột nhiên, cô có cảm giác phía bên trái lồng ngực trở nên tê dại hơn bao giờ hết.

“Ngôn Hi, em đoán, anh không hề biết em đau như thế nào.” Kể cả có thuốc, cũng không thể làm giảm nỗi đau trong cô, cô ôm Ngôn Hi trong lòng, mắt đỏ hoe.

Cô cúi xuống, bóng cô đè trên bóng anh, rồi cô ôm chặt lấy anh, không bao giờ muốn buông tay ra nữa.

Ngôn Hi lặng lẽ ngồi yên trong lòng cô như một đứa trẻ, miệng mấp máy từng từ, nghe không rõ.

“Mặt nạ, nhà, cũng có.” Anh nói với cô bằng giọng chật vật.

A Hoành run rẩy. Anh vẫn còn nhớ ở nhà có mấy cái mặt nạ mà họ đã từng mua. Anh khẽ đẩy cô ra rồi nheo mắt chỉ vào đám mặt nạ trên giá hàng.

A Hoành liền đứng dậy, chủ cửa hàng lại cười, nói: “Cậu bé này lạ thật, đi theo tôi suốt chỉ để nhìn đám mặt nạ này.”

Cô cười, gạt nước mắt rồi nói: “Chú ạ, để cháu mua.”

Cô đang lấy tiền thì đột nhiên Ngôn Hi kéo tay cô rồi co giò bỏ chạy. A Hoành giật bắn mình, loạng choạng chạy theo.

“Ngôn Hi, anh đi đâu vậy?”

Ngôn Hi không đáp mà chỉ mãi miết chạy.

Cầu vượt, cây xanh, công viên, đường phố... Mỗi địa điểm gần rồi lại xa, mơ hồ, rõ nét rồi lại mơ hồ.

Tay trái là “nhà” của anh. Tay phải là A Hoành của Ngôn Hi.

Bàn tay trái của cô giờ đã ấm áp hơn. Các đốt ngón tay đan khít, không có kẽ hở, dường như, hai người đang đi đến một điểm không xác định, tất cả đều vô định.

Đến khi dừng lại, trước mặt cô là một cánh cửa.

Không có số nhà.

Anh hơi ngẩng mặt lên, giọng nói rất nhẹ: “Nhà, em.”

Anh biết cô không nhớ đường, nhưng lại không biết tại sao biết.

A Hoành liền cười, không thể ngờ rằng Ngôn Hi lại đưa cô về được đến đây, cô nhìn anh, nhẹ nhàng nhắc lại: “Đây là nhà của anh.”

Ngôn Hi lắc đầu, ánh mắt trong veo: “Của em chứ!”

“Thế nhà của anh đâu?”

Không ngờ Ngôn Hi lại ôm đầu khóc nức nở, mặt gần như biến dạng.

“Anh hử, A Hoành, ghét, nhà, không còn nữa.”

Bác sĩ Trịnh nói với cô rằng, trong bệnh án của Ngôn Hi còn ghi anh có “triệu chứng mất ngôn ngữ”.

Dần dần anh sẽ cách li hoàn toàn với thế giới này.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Ngọt Bùi Và Đắng Cay

Ngày xuân, trời ấm dần, Ngôn Hi không có cảm nhận gì về sự nóng lạnh nên A Hoàn thay cho anh bộ quần áo mùa xuân. Cô cười tủm tỉm nhìn bộ quần áo mới Ngôn Hi đang mặc và hỏi: "Ngôn Hi, anh có thích bộ quần áo này không?"

Ngôn Hi túm gấu áo, hít hà nhiệt tình rồi lẩm bẩm: "Thơm."

A Hoàn cười. Về ngây thơ này ai nhìn mà chẳng yêu chứ!

"Trong tủ quần áo có để ít cam tùng, thơm lắm!" Mặc dù biết là anh không hiểu nhưng cô vẫn kể cho anh nghe mọi chuyện, như thế anh sẽ không cảm thấy lẻ loi.

Tháng Ba đã qua được hai phần ba. Ngôn Hi ngày càng ít nói, đến bác sĩ Trịnh cũng không thể làm được gì nhiều trong lúc thôi miên cho anh. Hầu hết thời gian anh chỉ ngồi thẩn thờ trước bác sĩ Trịnh hoặc khóc thút thít như một đứa trẻ tội nghiệp.

Cuối cùng, liệu pháp trị liệu tâm lý đã đi vào ngõ cụt.

Bây giờ, bác sĩ Trịnh thường cho Ngôn Hi sử dụng hai loại thuốc, thuốc Chlopromazine và thuốc Promethazine. Kim tiêm khá to, thuốc nước không màu, được đưa từ từ vào mạch máu của Ngôn Hi.

Cô tận mắt nhìn thấy anh từ trạng thái gào khóc chuyển sang yên tĩnh, lặng lẽ như một pho tượng. Đừng vậy, đó là cậu bé Pinocchio mà anh đang

nói, chỉ có nước mắt chưa khô vẫn nhoẹt nhoẹt cả khuôn mặt.

Cô lau mặt cho anh, còn anh thì khẽ dựa vào người cô, bắt đầu chìm vào giấc ngủ, hơi thở đều đều như một cậu bé non nớt.

Cô nói: "Bác sĩ Trịnh, nếu không dùng loại thuốc này có được không ạ? Mỗi lần tiêm xong, Ngôn Hi ăn rất ít, mỗi bữa chỉ được nửa bát cơm, trông chẳng có sức sống gì cả."

Bác sĩ Trịnh liền cười. "Không dùng thì cậu ấy có sức sống ư?"

A Hoành liền gật đầu, nói với vẻ trịnh trọng: "Đúng vậy ạ, không dùng thuốc thì mỗi lần em xúc cơm, anh ấy đều ăn được một bát ngon lành. Và anh ấy còn chịu nói chuyện với em nữa."

Bác sĩ Trịnh bèn lắc đầu. "Toàn nói chuyện linh tinh, mới đây tôi đã kiểm tra thấy chứng mất ngôn ngữ của cậu ấy đã nghiêm trọng lắm rồi, sao có thể chuyện trò với em được. Hơn nữa em cũng biết rồi đấy, em xúc cho cậu ấy ăn chứ có phải cậu ấy tự ăn đâu. E rằng bây giờ cậu ấy chẳng còn nhớ ăn cơm thế nào nữa. Hiện tại, những kí ức của cậu ấy đang mai một dần, em hiểu không?"

A Hoành nhìn chàng trai đang ngủ ngon lành trên đùi mình, mỉm cười, nói: "Chẳng khác gì chú heo con, ngủ đi, ngủ đến khi thiên hoang địa lão, nếu không tỉnh thì ném cho mẹ mìn."

Hôm ấy, nắng rất rực rỡ, cô lấy chiếc ghế con ra và để anh ngồi dưới gốc cây đa ngoài cửa.

Nắng hiền hoà, ấm áp, bóng lá che gần hết ánh nắng. Ngôn Hi đưa tay nghịch ngợm những tia nắng lọt qua kẽ lá, khi bàn tay nóng lên thì rút lại, đáng vẻ vô cùng chăm chú, tựa như đang chơi vô cùng thích thú.

A Hoành mỉm cười, quay vào chuẩn bị cơm trưa. Cô đi rất khẽ, không để anh phát hiện ra mình đã vào nhà.

A Hoành nhào bột, tay lấm lem toàn bột mì, đột nhiên nghe thấy có tiếng pháo nổ ngoài cửa. Dạo này không biết trong khu có con nhà nào lấy pháo cũ ra nghịch, nhiều lúc pháo nổ rất sợ. A Hoành giật bản mình, sức nhớ ra Ngôn Hi, không kịp rửa tay mà chạy ra ngoài luôn.

Ngôn Hi bị một đám trẻ tám, chín tuổi vây thành vòng tròn. Tiếng trêu chọc ầm ĩ, hình như là một bài vè về thằng ngốc, thằng điên, đầy vẻ mỉa mai. Những câu nói non nớt nhưng vô cùng tàn nhẫn.

A Hoành bực lắm, sầm mặt quát: "Mấy đứa làm gì vậy?"

Cả đám nhìn thấy A Hoành liền làm mặt hề rồi chạy mất.

Dưới chân Ngôn Hi là xác pháo hồng, còn lẫn cả mùi khói thuốc. Anh cúi đầu, hai tay bịt mắt, người run rẩy, chắc là sợ tiếng pháo quá.

Cô ngần ngừ rồi gọi khẽ: "Ngôn Hi."

Ngôn Hi ngược đôi mắt đỏ hoe lên, vừa nhìn thấy A Hoành liền gục đầu vào người cô, khóc nức nở, rồi anh cầm vạt áo cô kiên quyết không chịu buông ra. Động tác vừa ấm ức vừa làm nũng.

Tư Hoán rất sốt ruột, xem ra còn sốt ruột hơn cô rất nhiều.

Cô biết, chắc chắn ông đã hạ quyết tâm, sau tháng Ba sẽ thông báo với gia đình Ngôn Hi ở Mỹ theo kế hoạch đã định. A Hoành cũng đã nghĩ về chuyện đó, nhưng trong lòng cô lại thấy mừng vì điều này, nếu cụ Ngôn, cha mẹ Ngôn Hi đều về chăm sóc anh, có người thân bên cạnh, có khi bệnh tình của anh sẽ sớm có sự thuyên chuyển.

A Hoành hiểu rằng, nỗi đau của Ngôn Hi nằm ở vấn đề cha mẹ. Hồi nhỏ, các bạn anh đều có cha mẹ, chỉ anh là không. Thế nên bình thường mặc dù tính cách lúc nào cũng cao ngạo, cô độc nhưng anh luôn hiểu thỏa với ông nội của mình.

Có lần rồi rỗi, mẹ kể với cô rằng năm Ngôn Hi tám tuổi, cụ Ngôn ốm, đòi ăn quả quải. Đây là loại quả dại chỉ trong núi sâu mới có, rất khó hái. Cụ già không nỡ làm phiền đến cấp dưới, thế là Ngôn Hi liền mất tích hai ngày một đêm, về đến nhà, tay chân, mặt mũi xước xát hết cả, hai tay ôm một vốc quả quải, quần áo lấm lem, rách rưới. Mọi người hỏi anh đi đâu, anh không chịu khai thật, còn bị ông cụ đánh cho một trận.

Ngôn Hi sợ nhất là những chuyện liên quan đến ma quỷ, thế mà lần ấy, anh đã ở trong núi hai ngày một đêm, chắc chắn phải rất hiếu thảo mới làm được như vậy.

Mẹ cũng kể rằng, trước đây, anh coi bà Lâm Nhược Mai như mẹ mình và vô cùng hiếu thảo với bà ta. Chỉ là hai năm gần đây, bà Nhược Mai sang Mỹ, tình cảm của hai cô cháu không còn như xưa nữa.

Coi như mẹ và vô cùng hiếu thảo ư?

Người đàn bà đó đã dùng cái gì để đáp trả cho đứa trẻ coi mình như mẹ?

Cô hỏi Tư Hoán sao lại sốt ruột như vậy, cha mẹ Ngôn Hi đều quay về không tốt hay sao?

Tư Hoán cười buồn, đáp: “Ngôn Hi chỉ có một ba một mẹ, nhưng cha mẹ Ngôn Hi không chỉ có một đứa con trai.”

A Hoành cau mày hỏi: “Đều là con ruột đúng không?”

Tư Hoán đáp với vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Lúc Ngôn Hi chào đời, bác gái vì đòi li hôn với bác trai mà sinh khó, băng huyết, suýt thì mất

mạng. Mặc dù sau đó hai bác đã làm lành với nhau nhưng bác gái vẫn không thích Ngôn Hi. Sau đó, hai bác ra nước ngoài và để lại Ngôn Hi chưa cai sữa cho ông nội nuôi, tại sao lại như vậy? Mac95 dù đều là con ruột, nhưng so với Ngôn Hi - đứa con suýt làm bác gái mất mạng, thì đứa con ở Mỹ có lẽ vẫn gần gũi hơn. A Hoành, em biết gần gũi hơn có nghĩa là gì không? Tức là trong thời khắc quan trọng, nếu buộc phải từ bỏ một người thì người ấy chắc chắn là Ngôn Hi. Nếu họ biết Ngôn Hi mắc chứng cuồng loạn, và khi đã áp dụng cả biện pháp trị liệu tâm lí và trị liệu bằng thuốc đều không đem lại kết quả gì đáng kể thì...”

A Hoành cảm thấy mình như bị giội một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân.

Tư Hoán nhắm nghiền mắt, nói: “Nếu là cụ Ngôn thì còn đỡ, nhưng vì sợ cụ sốc, chắc chắn bác gái sẽ không nói cho cụ biết. Nếu như vậy thì Ngôn Hi sẽ bị đưa đến bệnh viện và buộc phải nằm viện.”

Buộc phải nằm viện ư? Cảnh tượng những bệnh nhân chỉ được gọi tên bằng các con số, nhìn thấy máu đỏ thì cười vỗ tay hiện rõ trong tâm trí cô.

Cô hỏi Tư Hoán: “Em phải làm thế nào đây?”

Tư Hoán thở dài, xoa đầu A Hoành, nói: “Em họ Ôn, cậu ấy họ Ngôn, quyền thế của nhà họ Ngôn không thua kém gì nhà họ Ôn, nếu thông tin con gái nhà họ Ôn nuôi con trai nhà họ Ngôn lan truyền ra ngoài thì em bảo có hay ho gì không? Em bảo ông nội có cho phép hay không? Nhà họ Ngôn có cho phép hay không? A Hoành, em có làm được gì đâu, em chỉ là một đứa trẻ, làm được gì chứ?”

A Hoành bật khóc. Về nhà, cô nắm lấy tay Ngôn Hi sục sục, nói: “Ngôn Hi, anh khỏi bệnh nhanh lên có được không?”

Em biết Ngôn Hi nhà mình rất ngoan, anh sẽ không làm đảo lộn cuộc sống của người khác, nhưng người khác không biết điều đó thì làm thế nào

đây?

Hôm cha mẹ Ngôn Hi về nước là một ngày trong tháng Năm.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông đó, dáng dấp cao ráo, đẹp trai. Cử chỉ, tác phong phong độ, lịch thiệp, quan hệ với người nhà họ Ôn không thân mật lắm, ít nhất là so với tình cảm của cụ Ngôn dành cho nhà họ Ôn thì không thua xa. Tuy nhiên, người đàn ông đó mang rất nhiều quà quý về, nói là biết cụ Ôn, rồi còn rất nhiều quần áo thời trang và nước hoa xịn, tặng hết cho cô.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 47 (Tt)

Người đàn ông đó cười và nói với cô rằng: “A Hoàn, thời gian vừa qua, cháu vất vả vì Ngôn Hi quá!”

A Hoàn nhìn ông ta, trong lòng cảm thấy vô cùng trống trải. “Chú cười trông rất giống Ngôn Hi ạ.”

Ông nội nhìn cô, không nói gì nhưng sắc mặt ông rất u ám.

Ngôn Hi nấp sau lưng cô, đôi mắt to tròn lên nhìn người đàn ông trước mặt, sau đó anh lại cúi xuống nghịch chiếc vòng màu bạc trên tay.

Đây là đồ chơi A Hoàn mới mua cho anh. Mục đích là thu hút sự chú ý của anh để dễ anh đưa cho cô biển số nhà. Cô đã chỉ vào phần trống trước cửa, nói với anh rằng: “Ngôn Hi, nhà mình chẳng có số nhà, nhìn xấu lắm, nhà ai chẳng có số nhà, chỉ có nhà mình là không có, nếu không có anh dẫn đường, em không nhìn thấy số nhà, lạc đường thì làm thế nào?”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt ngơ ngác, nghĩ hồi lâu rồi lưỡng lự đưa biển số nhà cho cô, sau đó cúi đầu dụi mũi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Tân Đạt Di lờm một cái rồi lăm bầm: “Lừa trẻ con là không hay tí nào đâu nhé Ôn Hoàn, nhưng cũng chỉ có cậu mới có thể làm cho Ngôn Hi...”

Phần sau cậu ta không nói ra nữa.

Chỉ có A Hoàn mới có thể làm cho Ngôn Hi phá lệ, cho dù là trước khi bệnh tình tái phát và sau khi bệnh tình tái phát? Hai người mang hai họ

khác nha, so với khoảng cách lớn nhấn trên thế gian này sẽ cách nhau bao xa...

Cha Ngôn Hi tên là Ngôn Định Bang, hơi hơi giống tên của cha Ôn Hoàn. Có lẽ, ngày trước hai nhà đã bàn với nhau rồi mới đặt tên cho con cũng chưa biết chừng. Có lẽ là muốn họ làm anh em của nhau, cũng có lẽ còn muốn làm thông gia của nhau. Nhưng điều này thì nói lên được cái gì?

Cha Ngôn Hi nhìn vào mắt A Hoàn rồi khẽ thở dài, cười gượng, nói: “A Hoàn là cô gái tốt bụng, cháu chơi thân với Ngôn Hi, chú rất mừng vì điều đó.”

Cụ Ôn nói thêm vào: “Đúng vậy, bọn trẻ thân với nhau là điều tốt.”

“Chỉ có điều...” Cha Ngôn Hi nói. “Bây giờ Ngôn Hi bị bệnh như thế này, mỗi lần tinh thần kích động, e rằng sẽ làm A Hoàn bị thương, cháu muốn...”

Giọng A Hoàn cao hần lên: “Không đâu ạ, Ngôn Hi không làm ai bị thương bao giờ!”

Ba Ngôn Hi tiu nghỉu, không biết nói gì, đành nhẹ nhàng xoa đầu Ngôn Hi.

Ngôn Hi có vẻ khá chịu, anh đẩy tay ông ra rồi lại nép vào sau A Hoàn, mắt mở to tròn, trông vừa xa cách vừa ngây ngô.

Trước mặt nhà họ Ôn, bà Ngôn ngại nên cũng không nói chuyện gì thêm mà chỉ nói vài câu khách sáo rồi ra về.

Cụ Ôn lại gọi A Hoàn vào phòng làm việc.

A Hoàn dặn Ngôn Hi ngồi chơi vòng trên xô pha.

Sắc mặt cụ Ôn có vẻ khó coi. “A Hoành à, ông biết chúa và Ngôn Hi chơi với nhau rất thân, ông cũng hiểu suy nghĩ của cháu. Có điều chúng ta là người ngoài, không nên can thiệp vào việc nhà của người khác, cháu có hiểu không?”

A Hoành cúi đầu đáp: “Ông ơi, cháu chăm sóc Ngôn Hi để anh ấy không phải vào bệnh viện tâm thần không được ạ?”

Cụ Ôn giận dữ quát: “Lộn xộn! Nó ốm đau như thế, cháu còn phải đi học, có bao nhiêu sức lực để hầu hạ nó? Cháu gái của ông tương lai tươi sáng như thế, sao có thể để người khác hủy hoại tương lai của cháu được! Huống chi trông nó èo uột như thế, lại mắc bệnh điên thế này, vừa sinh ra đã suýt lấy đi mạng của mẹ nó, chắc chắn nó sinh ra để đòi nợ nhà họ Ngôn! Từ trước đến nay, nhà họ Ôn chúng ta chưa làm điều gì có lỗi với nhà họ Ngôn cả, mặc dù nhà họ từng là ân nhân của ta, nhưng bao nhiêu năm qua, có gì cần báo đáp đã báo đáp hết rồi. Giờ cháu còn muốn gì nữa?”

Lần đầu tiên ông nội bày tỏ ý kiến dứt khoát và không cho cô cơ hội thương lượng như vậy.

Đẹp trai, vô phúc, gây họa cho cha mẹ, Ngôn Hi... tội không thể cứu được nữa ư?

A Hoành không thể cười, càng không thể khóc, chúi đứng trân trân ở đó, trước mắt là màn đen tối mịt.

Cô ra khỏi nhà thì thấy Ngôn Hi đang đứng ở cổng, chiếc vòng đã rơi xuống đất. A Hoành cúi xuống nhặt chiếc vòng, nước mắt bất ngờ rơi lã chã.

Cô nhìn đôi giày đỏ dưới chân Ngôn Hi và nhặt chiếc vòng lên một cách khó khăn rồi đứng dậy, gượng cười, đưa cho anh. “Sao anh lại đứng ở đây?”

Anh không trả lời mà chỉ cầm chiếc vọng, ngón tay mềm mại chạm nhẹ lên mắt A Hoàn, rụt rè nói: “Nước.”

A Hoàn nhìn vào mắt anh, ánh mắt ngây thơ ấy vừa như vô cảm, ờa như đang thắc mắc điều gì đó.

Cô liền cười, trách: “Ngốc thế, đây là nước mắt không phải nước đâu.”

Anh liền bắt chước cô, vừa cố gắng nuốt nước mắt vừa mỉm cười, giống hệt như thật.

Cô liền thở dài, nói: “Ngôn Hi, anh muốn học khóc như em ư? Ngốc quá, mắt sẽ đau đấy.”

Hơn nữa, anh có biết gì đâu mà bắt chước được?

Đó là nước mắt em khóc vì anh.

Anh không vì ai, tại sao phải khóc?

Ngôn Hi nhìn cô và vẫn mỉm cười, bắt chước điệu bộ đó, nhìn rất buồn cười, muốn khóc mà vẫn cố nhịn, dần dần, nước mắt lại rơi lã chã.

Cô vô cùng sững sốt nhưng vẫn cười, dịu dàng khen: “Giống quá!”

Anh cũng cười, bắt chước cô thành nghiệm.

Cô chỉ biết rằng, người mắc chứng cuồng loạn bắt chước rất giỏi. Nhưng cô không hề biết rằng, người mắc chứng cuồng loạn, thỉnh thoảng cũng có lúc tỉnh táo.

Cha Ngôn Hi chỉ nói xin nghỉ phép, xem ra không có ý định ở nhà dài ngày.

A Hoành nói chuyện với cha Ngôn Hi, giọng nhẹ như gió thoảng: “Ngôn Hi sẽ không tấn công cháu hoặc người khác đâu bác ạ. Bác hãy tin cháu, kể cả bác đưa anh ấy sang Mỹ thì cũng đừng cho anh ấy vào viện, bệnh của anh ấy chưa nặng đến mức đó đâu, đó là... nơi không thích hợp với Ngôn Hi đâu ạ.”

Giọng cô vô cùng khẩn thiết, ông Ngôn không nói gì.

Nhà có một chậu xương rồng xanh tốt đặt trước cửa sổ, bình thường đều là A Hoành chăm sóc.

Ngôn Hi lại đứng trước chậu xương rồng nghịch chiếc vòng. Đột nhiên, anh hét lên thất thanh, tinh thần có vẻ vô cùng kích động.

A Hoành, cha Ngôn Hi bước đến, thấy Ngôn Hi nhổ bật cả gốc cây xương rồng lên. Gai xương rồng vừa dày vừa cứng đâm vào tay anh, bàn tay tóe máu. Anh túm cây xương rồng, nhìn A Hoành với nét mặt bi thương rồi ném thẳng vào cô.

A Hoành sững sờ nhìn Ngôn Hi mà quên cả né tránh, cây xương rồng rơi trúng vào gấu quần cô.

Cô nói, Ngôn hi nhà mình rất ngoan, không tấn công ai, đặc biệt là cô.

Cô nói, bác Ngôn hãy tin cháu, đừng đưa Ngôn Hi vào viện.

Và thế là, anh đã phá vỡ lời thề của cô.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Câu Chuyện Vĩnh Hằng

Ngôn Hi đã đi, cô tận mắt nhìn thấy chiếc xe đó lao vút đi. Anh đi đến một nơi không liên quan gì đến cô, không còn muốn biết nữa.

Cuối cùng, đến cả cô cũng đã bỏ rơi anh.

Ngôn Hi, đây là điều anh muốn đúng không? Em đã cho anh làm điều đó, anh có vui không?

Khi tiễn ông Ngôn Định Bang quay lại Mỹ, cô đã cười và nói với người đàn ông đó: "Bác Ngôn, bác cứ về Mỹ đi ạ, sau khi chuyển đồ đạc xong, cháu sẽ gửi chìa khoá qua đường bưu điện."

Ông Ngôn nhìn cô, ánh mắt trĩu nặng và có chút gì đó không nỡ.

Còn người đàn bà kia thì quay lưng vào tất cả mọi người, nói thầm với cô: "Ôn Hoàn, cảm ơn cháu đã giúp cô một việc lớn." Hoa mai thơm ngát, đồ trang sức lấp lánh, nụ cười đó dịu dàng vô cùng.

A Hoàn mỉm cười bình thản, nói: "Cô đừng quên trong tay cháu còn có cái gì nhé?"

Bà Lâm Nhược Mai mỉm cười, ánh mắt đầy vẻ hiền từ. "Nếu cô nói món đồ mà cháu đang cầm không đáng giá một xu trước mặt nhà họ Lục, cháu có tin không?"

Trái tim A Hoàn như bị ai đâm đau nhói, cô đáp: "Mặc kệ thôi."

Tất cả mọi thứ đều mặc kệ thôi.

Sự kiên trì và quyết đoán của cô tựa như một chuyện cười.

Từ quá khứ tới hiện tại là cười cho người khác nghe. Từ hiện tại quay trở về quá khứ là cười cho mình nghe.

Chỉ là một trò đùa không hơn không kém.

Tư Hoán thu dọn đồ đạc giúp cô, người nhà họ Ôn sống ở nhà họ Ngôn thì coi là gì nhỉ?

Sau khi biết được thông tin, Tân Đạt Di lao ngay đến. Cậu ta túm chặt cổ tay A Hoành, mắt đỏ hoe, răng nghiến ken két, đáng vẻ như muốn giết người đến nơi.

"Tại sao?"

A Hoành không biểu lộ cảm xúc, cô bình tĩnh nhìn cậu ta, gần như muốn bật cười. "Tại sao gì chứ?"

Mặc dù anh chàng này từ trước đến nay luôn bộp chộp, nhưng đối với bạn chí thân của mình thì luôn hết sức nhường nhịn. Cậu ta đã quen với việc trân trọng tình bạn, thế nên, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, cậu ta sẽ không bao giờ nói một câu nặng lời với bạn bè. Nhưng bây giờ, cậu ta đã giận thật, cậu ta túm chặt cổ tay A Hoành và rút lên: "A Hoành, cậu chẳng xứng đáng làm bạn gì cả! Đó là Ngôn Hi, Ngôn Hi, cậu hiểu không? Đó không phải là con chó hay con mèo, không phải thứ cậu thích thì trêu đùa một, hai ngày, không thích thì quăng ra ngoài cửa, đó là một người đang sống sờ sờ, cậu hiểu chưa?"

Tư Hoán cau mày, nói: "Đạt Di, cậu lắm nhảm gì vậy?"

Lông mày Tân Đạt Di cau tít lại. "Mẹ kiếp, cậu là thằng không có tư cách nói chuyện nhất, cậu cút ngay! Cậu cứ ôm cái họ Ôn và sống nhàn tản suốt đời đi!" Cậu ta hơi phôi bò, nhưng phôi bò không có nghĩa là đầu óc không có suy nghĩ."

Sắc mặt Tư Hoán hết đỏ lại tái, nhưng vì được dạy bảo đến nơi đến chốn nên đặc kiểm chế được.

A Hoành hất tay Tân Đạt Di ra, mỉm cười, nói: "Tân Đạt Di, cậu đừng có gây chuyện nữa, tớ đang rất bận, cậu về trước đi, có chuyện gì thì hôm nào nói sau."

Tân Đạt Di cười mĩa mai. "Hay lắm! Đây chính là người Ngôn Hi cứng như trứng mỏng. Cậu giỏi lắm, ngâm miệng ăn tiền, cao sang lịch sự!"

A Hoành mỉm cười, nói tiếp: "Tân Đạt Di, cậu tốt bụng như thế, sao cậu không ngăn cha Ngôn Hi lại? Giữ anh ấy ở lại là hợp cậu quá rồi, cả làng cùng vui mà?"

Tân Đạt Di sững lại.

Tại sao hai năm trước không thế, hai năm sau vẫn không thế? Nói như thế chẳng khác nào cậu ta là người quyết định việc này, cậu ta quyết định thế nào thì phải như thế.

Một lúc sau, mắt Tân Đạt Di đỏ hoe. "Lão tử cũng muốn chứ! Nhưng ngoài cậu ra, người khác dù tốt thế nào đi nữa cũng làm được gì?"

Đồ đạc của cô đã được chuyển đi tương đối.

Phòng cô ở tầng hai, ngoài cửa sổ không có bóng cây che, nhiều ánh nắng nhất.

Tư Hoán nhìn phòng cô, nói với vẻ áy náy: “A Hoàn, em phải chịu khổ rồi, anh nhớ em ghét nhất là phòng có nhiều ánh nắng.”

A Hoàn chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Ngày hôm đó, có một người cười rất ấm áp và nói: “A Hoàn, em thích ánh nắng, thích màu đen, màu trắng, màu lạnh đúng không?”

Chuyện từ lâu lắm rồi, lâu đến mức gần như không nhớ nữa.

Tư Hoán khẽ vỗ vai cô, cười để lộ má lúm đồng tiền. “Ở nhà mẹ đã sắp xếp phòng ốc cho em và đợi em về rồi. Còn lại ít đồ lặt vặt, mấy hôm nữa đến dọn nốt.”

A Hoàn nhìn lên tường, hình người tí hon với đôi tai thỏ đã mờ từ lâu, rồi cô mỉm cười, quay sang Tư Hoán, nói: “Về... thôi.”

Trước đây, cô luôn cảm giác rằng căn phòng này rất nhiều đồ đạc, rất ồn ào, bây giờ nhìn lại, hóa ra chỉ là ảo giác.

Cô đã về, mẹ rất vui vì điều đó, bà nắm tay cô, nói đủ mọi chuyện. Cô cảm thấy từ trước đến giờ mình luôn hiểu thảo với mẹ, biết cách phụ họa những điều mẹ nói, nên mẹ chuyện trò rất rôm rả.

Sắc mặt Tư Nhĩ thì rất khó coi, cô ấy đã mấy lần đưa mắt lườm cô.

Cách đây không lâu, cô cũng đã nhìn mẹ và Tư Nhĩ với ánh mắt đầy ghen tị như vậy.

Trước đó, hồi còn ở Ô Thủy, cô luôn nghĩ mình rất chín chắn, rất người lớn, giúp cha mẹ được nhiều việc, chăm sóc được Tại Tại. Thế mà mấy năm ở đây, lại chẳng thấy mình lớn hơn được chút nào so với ngày trước.

Cô nhìn Tư Nhĩ và cũng học được cách cầm tay Tư Nhĩ đầy vẻ thân thiện trước mặt mẹ. Tuy nhiên, sau lưng lại không học được cách buông tay.

Ôn Tư Nhĩ chỉ làm được một nửa, còn cô đã làm là phải đủ các bước.

Ôn Tư Nhĩ mĩa mai: “Ôn Hoàn, cậu giả vờ khéo nhỉ, cậu không thấy giả tạo à?”

A Hoàn cười rất bình thản. “Đúng vậy, tớ không giả vờ thật khéo để đuổi cậu ra khỏi nhà họ Ôn thì làm sao yên tâm được?”

Tư Nhĩ sầm mặt, “hứ” một tiếng rồi chui vào phòng Ôn Tư Hoán.

A Hoàn vẫn tủm tỉm cười.

Ôn Tư Nhĩ vừa biết chơi piano vừa múa ba lê giỏi, vừa được lòng mọi người trong nhà họ Ôn, Ôn Hoàn thì không làm được điều đó. Tuy nhiên, năm nào Ôn Hoàn cũng lọt vào top 3 học sinh xuất sắc nhất khối, tính tình hiền hòa, mang trong người dòng máu của nhà họ Ôn, Ôn Tư Nhĩ làm sao làm được điều đó?

Cùng mang họ Ôn, ai kém ai bao nhiêu?

Không biết sự so đó của mình lúc này từ đâu mà ra, giống như việc không biết vì sao lại có sự cam phận ngày trước?

Con người luôn luôn thay đổi.

Lại ba tháng nữa trôi qua. Tiết trời tháng Tám vô cùng ngọt ngào.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 48 (Tt)

Tư Hoán luôn nhìn sắc mặt cô và nhắc đến người đó với vẻ ngại ngùng, giọng tỏ ý thăm dò, nói khi nào rảnh anh sẽ sang thăm người đó, sau đó hỏi khéo cô rằng: “A Hoành, em có muốn đến Bệnh viện Thiên Vũ không?”

Cha Ngôn Hi sợ đưa anh sang Mỹ thì cụ Ngôn không chịu được cú sốc này nên vẫn đến anh ở lại Bệnh viện Thiên Vũ.

A Hoành vừa cười cười vừa làm bài tập vừa hỏi: “Đợi lâu nên chán hả?”

Tép sắp thi vào cấp ba, lần nào cũng ngân ngấn nước mắt hỏi cô người đó đang ở đâu. A Hoành chỉ bình thản đáp: “Bị điên, sau đó không biết đã chết hay chưa. Muốn đi tìm anh ấy thì trước hết phải làm cho mình bị điên đã rồi hãy tính.”

Cu Tép lập tức cúng hòng, lại cúi đầu miệt mài làm bài tập.

Tân Đạt Di thì nói chuyện với cô bằng mũi, hứ đi hứ lại. Trần Quyện vừa đấm vừa đá cậu ta nhưng chẳng ăn thua, chỉ tiu nghỉu nói: “A Hoành, tớ biết cậu có nỗi khổ riêng của cậu.”

Trong chuyện bỏ rơi Ngôn Hi đó.

Dĩ nhiên là cô sẽ không nói ra câu này, mặc dù trong mắt cô, sự thật là như thế.

A Hoành chỉ cười. Cô có nỗi khổ gì nhỉ, tại sao đến bản thân cô cũng không biết?

Terên thế gian này có ai là không ấ ứ ứ, không khổ số đầu. Trong mắt Phật tổ, chúng sinh đều có tội, đều rất tội nghiệp. Thiện tai, thiện tai, nói như vậy thì cô phải có nỗi khổ thật.

Bạn bè trong lớp trêu cô: “Ôn Hoàn chuẩn bị thành Phật à?”

A Hoàn cũng cười và lắc đầu. “Không được, thời nay tăng ni ăn mặn, ngày nào không có món sườn sẽ hậm hực lắm.”

Tân Đạt Di thì dỏng tai lên, độ nháy bẹn về thần kinh không ai sánh bằng.

Mắt Trần Quyện cũng sáng lên. “Dạo này cậu ăn nhiều sườn hả?”

A Hoàn cười tủm tỉm, đáp: “Chứ sao nữa, đang ngấy đến tận cổ đây, đợi vài hôm nữa chắc sợ đến phát mửa, kiếp này chắc không bao giờ dám động đến nữa.”

A Hoàn lượng lỗ suốt ba tháng trời và vẫn chưa gửi chìa khóa sang Mỹ. Tuần này, cô sang lau nhà, lấy một, hai món đồ về. Tuần sau, cô sang lau bàn, và lại phát hiện ra mấy thứ của mình, thực sự rất vui.

Tư Hoán vốn rất hay ngại, hỏi nhỏ cô ba tháng rồi, định bao giờ mới gửi trả chìa khóa.

A Hoàn nheo mắt, nói: “Cụ Ngôn sốt ruột lắm ạ? Thôi, để em gọi điện thoại xin phép vậy.”

Tư Hoán cười buồn, anh đâu dám để cụ Ngôn biết, ông cụ mà biết chắc sẽ bóp cổ bác Ngôn chết mất. Chuyện lớn thế này, mặc dù là vì lòng hiếu thảo, sợ ông cụ sốc nặng, nhưng trong mắt cụ Ngôn, tội của cha Ngôn Hi chắc chắn không thể tha thứ. Thái thượng hoàng mà nổi trận lôi đình thì chắc chắn sẽ ốm liệt giường, như thế gia đình sẽ tan nát hết.

A Hoàn cười tủm tỉm nói: “Thế nên anh cứ để em thu dọn từ từ đi.”

Tư Hoán thắc mắc lắm, kiểu chầy cối thế này khá giống với ai đó thì phải, rồi anh sực nhớ đến lời các cụ, vợ chồng có nét giống nhau, ý nghĩ đó chẳng khác gì tiếng sét giữa ban ngày làm anh choáng váng.

Anh lưỡng lự hồi lâu rồi cân nhắc từng từ, hỏi: “Em không muốn đi thăm Ngôn Hi thật hả? Hiện giờ cậu ấy gầy lắm, chỉ còn da bọc xương thôi, ăn cũng chẳng được, toàn nôn...”

Nói đến đây, anh không nói tiếp được nữa, mắt đỏ hoe.

A Hoàn nhìn anh, bình thản hỏi: “Anh muốn khóc ư? Chịu đựng bao nhiêu lâu như thế mà không thấy khổ sở ư?”

O6n Tư Hoán mãi mãi là người nhẫn tâm và nặng tình nhất.

Biết bao thủ đoạn, có tốt, có xấu, chỉ vì một người.

Lúc đầu, cướp Lâm Loan Loan từ tay người đó, sau đó lại làm như không có chuyện gì xảy ra, để người đó phát hiện. Do nể tình anh em, chắc chắn người đó sẽ từ bỏ chuyện này, đây là điều thứ nhất. Điều thứ hai, giữ mối liên hệ với Lục Lưu, thì thoảng giả vờ vô tình nhắc đến chuyện người đó quý một cô bạn gái, dĩ nhiên cô bạn gái đó tốt nhất là Ôn Hoàn, phòng trước cho chắc. Điều thứ ba, nếu cô không đoán nhầm thì có thể anh còn có ý định tiện thể để người đó ở bệnh viện, và cũng là để người đó ở bên anh suốt đời.

Những tú đoạn này, nếu Tân Đạt Di không chơi với Tư Hoán lâu ngày, đoán ra được vấn đề thì một người ngờ nghệch như cô không thể đoán ra được.

Tư Hoán nói: “Anh không hối hận.”

A Hoàn cười tươi, nhẹ nhàng nói: “Như thế là tốt nhất.”

Chiếc đàn piano cũ vẫn bị bao phủ bởi một lớp bụi dày ở tầng dưới, nhìn khá tồi tàn, lần nào dọn nhà cũng thấy chướng mắt.

“Tư Hoán, anh phụ em một tay khiêng cái đàn này lên tầng trên nhé.”

Tư Hoán nhìn cây đàn, sững sốt hỏi: “Cái đàn này mua từ hồi Ngôn Hi mới học piano, bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn giữ hã, đem bán phế liệu từ lâu rồi chứ?”

Đúng vậy, không những không bán mà còn chơi được những bài đơn giản, chỉ tiếc là giai điệu không còn chuẩn nữa.

A Hoàn rất ít khi lên tầng trên vì đồ đạc quá bừa bộn, chủ yếu là đồ chơi của Ngôn Hi hồi nhỏ, robot, ô tô, xe ba bánh và những “tác phẩm” mà anh chàng nói là bản vẽ thất bại.

Để đưa cây đàn lên tầng, chắc chắn phải dọn dẹp cho gọn, nếu không sẽ không có chỗ mà để. Mà dọn dẹp thì bụi bặm, báo hại A Hoàn, Tư Hoán ho khù khụ.

Cô cúi xuống thu dọn đám tranh ảnh, một tấm bị kẹt dưới chiếc xe ba bánh, khó khăn lắm mới kéo được chiếc xe ba bánh ra, đằng sau lại có một bức tranh được che bằng một tấm vải đen.

Giấu kĩ thật, thật không hổ là ổ chuột của anh chàng. Nếu cô không thu dọn cẩn thận thì chắc chắn không thể ngờ được căn phòng trên gác cũng có nhiều ngõ ngách như thế.

Lật tấm vải đen ra, cô cảm thấy mắt mình đau nhói.

Một nửa là ánh sáng, một nửa là bóng tối.

Một nửa sáng rực rỡ, nửa còn lại tối đen như mực.

Một nửa là mặt trời buổi sớm, một nửa là trăng tàn.

Một đôi bàn tay trong nắng sớm, mềm mại, ấm áp, các khớp ngón tay hiện rõ mồn một, một vài vết chai nổi lên, mười ngón tay xò ra, lòng bàn tay áp vào bóng tối. Trong bóng tối cũng có một bàn tay, to hơn, lạnh hơn bàn tay kia, hơi sương u ám biến mất, nhưng lại cố nắm lấy bàn tay ấm áp kia, chờ đợi, áp sát dần dần, chỉ cách một quãng rất ngắn nữa mà thôi.

Dưới góc phải là nét chữ rất đỗi thân quen: Ánh bình minh.

Bên dưới có hàng chữ nhỏ: Nếu Van Gogh Ngôn và A Hoàn cùng ăn miếng bánh cuối cùng, cùng chết đói cũng sẽ không tự sát.

Sau đó không lâu, cụ Ôn nhận được một lá thư với nội dung như sau:

Ông ạ!

Đây là lần đầu tiên cháu viết thư cho ông, cầu trời phù hộ đây cũng là lần cuối cùng.

Thời gian vừa qua, cháu luôn cố gắng làm một thành viên trong nhà họ Ôn như những gì ông dạy, trước mặt mọi người đại lượng, sau lưng mọi người ích kỉ, trước mặt mọi người mạnh mẽ, sau lưng mọi người yếu đuối, trước mặt mọi người chịu thiệt, sau lưng mọi người lấy cái thiệt về, trước mặt mọi người thông minh, sau lưng mọi người... vẫn thông minh.

Cháu gái ngớ ngẩn, mất hơn ba tháng mà vẫn chưa lí giải được hàm nghĩa trong đó, cháu tự cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Trong cuộc đời mình, người mà ông ghét nhất là Ngôn Hi. Dường như anh ấy đã hủy hoại anh Tư Hoán – người đã được ông dày công dạy dỗ, rất may là Ngôn Hi đã đi xa. Tuy nhiên hiện tại, cháu đã theo dõi anh Tư Hoán và thấy anh không hề có ý định xa rời anh Ngôn Hi, điều này thực sự đã phụ công ông. Cháu là đứa cháu bất hiếu của nhà họ Ôn, vì muốn tốt cho

anh trai, cháu xin phép được đưa Ngôn Hi đi, để anh ấy tránh được tội danh “đẹp trai, vô phúc, gây tai ương cho cha mẹ.”

Tướng mạo Ngôn Hi khác người, còn cháu thì dung nhan bình thường, ở bên anh ấy sẽ có sự bù trừ. Từ nhỏ Ngôn Hi đã không được cha mẹ yêu thương, mười lăm tuổi đã bị người khác làm hại, không có ai để trút bầu tâm sự, hai lần mắc chứng cuồng loạn, không có thuốc chữa, thực sự vô phúc, còn cháu thì từ nhỏ đã có cha mẹ nuôi yêu thương, lớn lên lại được cha mẹ疼 yêu chiều, mọi chuyện trong cuộc sống đều suôn sẻ, đúng là người có phúc, có lẽ vì thế cháu nên san sẻ cho anh ấy vài phần. Khi Ngôn Hi chào đời, mẹ anh khó sinh, phải cấp cứu mấy lần mới giữ được tính mạng, đúng là mối tai ương lớn cho cha mẹ, nhưng lần này cháu đưa Ngôn Hi đi lại có lợi cho nhà họ Ngôn, không dám nói là đem lại phúc lớn cho cha mẹ, nhưng cũng được coi bù trừ vài phần tội nghiệt cho Ngôn Hi. Không biết ông nghĩ thế nào ạ?

Từ nay trở đi, ông sẽ không phải mất công tìm kiếm nữa, cháu sẽ xin nghỉ học. Nếu không có một tương lai sáng ngời thì ở ngoài cháu cũng sẽ không dám tự xưng là con cháu nhà họ Ôn, sẽ không làm tổn hại đến thanh danh của ông, ông cứ yên tâm ạ.

Bệnh của Ngôn Hi ngày nào chưa khỏi thì ngày đó cháu không thể về nhà. Cháu gái kém cỏi, không thể tập trung làm một lúc nhiều việc, thế nên chỉ có thể làm một việc này.

Có thể việc kiếm kế sinh nhai sẽ rất khó khăn, một ngày nào đó không thể duy trì cuộc sống, cháu và Ngôn Hi sẽ cùng chết đói, lúc đó chắc chắn cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến mọi người.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thế Có Nghĩa Là Gì?

Lúc A Hoành đi đón Ngôn Hi thì bị ông nội bắt tận tay.

Ông cụ hăm hăm trừng mắt với cô, đứng ở cổng bệnh viện chờ mãi. Cơn giận bốc lên đầu, ông chỉ muốn ném ngay lá thư vào A Hoành, gằn giọng nói:” Đây là đứa cháu gái ngoan mà ta dạy bảo đây!”

Tư Hoán đứng bên cạnh đưa mắt ra hiệu với cô.

A Hoành mím môi, mỉm cười, nói:”Ông ơi, ông giận cháu ạ?”

Cụ Ôn liếc Tư Hoán, trong lòng cũng thấy bức bối. A Hoành ngoan như vậy mà lại viết lá thư tuyệt tình hăm dọa như thế, chắc chắn là có liên quan đến thằng nhóc này.

Bản thân ông cũng có chút tư tâm, muốn tách Ngôn Hi và Tư Hoán ra xa một chút, nhưng ông không có ý ác. Thế mà trong mắt cô cháu gái, ông lại biến thành con người tồi tệ như thế.

Trẻ con suy nghĩ đơn giản, không được người lớn gợi mở, hiểu sai sự việc, đó không phải là bản ý của ông. Huống chi trong thư, con bé đã nói đến nước đó...

“Cháu về nhà trước đi.” Ông cụ nghĩ một lát rồi ra lệnh cho Tư Hoán.

Tư Hoán tiu nghỉu, gãi gãi sống mũi, nhìn A Hoành với vẻ lo lắng rồi ngoan ngoãn ra về.

“Cháu định đùa với ông, đưa Ngôn Hi bỏ nhà đi ư?” Thấy Tư Hoán đã đi xa, ông cụ thở dài nhìn cô cháu gái có nhiều nét giống với người vợ đã khuất của mình, giọng cũng dịu đi.

Nét mặt A Hoàn đầy suy tư, cô trẻ môi, nói: “Ông ơi, chẳng nào thì ông cũng chỉ thương anh Tư Hoán, không thương cháu. Cháu làm bạn với Ngôn Hi cũng đỡ vướng mắt ông.” Đây là lần đầu tiên cô nói với ông nội mình bằng giọng giận dỗi, trẻ con như thế.

Dù sao cũng là cốt nhục của mình, và lại là bậc cháu, ông cụ nghe mà chỉ muốn bật cười, rồi ông cũng bật cười thật, vừa cười vừa mắng: “Nếu ông không thương mày, thì mày làm sao dọa được ông bằng lá thư đó!”

A Hoàn mỉm cười, lựa lời nịnh ông cụ: “Cháu đâu có ý định dọa ông, cháu muốn đưa Ngôn Hi đi thật mà.”

Ông cụ “hừ” một tiếng: “Mày hiểu thảo thật đấy!”

A Hoàn mỉm cười, gật đầu với vẻ ngượng ngùng.

Cô viết lá thư đó với mong muốn tạo ra cục diện cả hai bên cùng thắng. Mặc dù cũng có giây phút cô nghĩ đến việc cùng Ngôn Hi chia sẻ miếng bánh mì cuối cùng, chết đói cũng chẳng sao. Tuy nhiên, cô chịu được cảnh khổ đó, còn Ngôn Hi từ nhỏ đã được cưng như trứng mỏng, làm sao mà chịu nổi.

“Thôi thôi, các ông già chúng tôi chịu thua.” Cụ Ôn thở dài. “Lát nữa ông sẽ tìm người làm thủ tục xuất viện cho Ngôn Hi, việc bên nhà họ Ngôn cứ để ông nói, cháu đón nó về nhà đi.”

Mắt A Hoàn sáng rực.

Ông cụ vừa cười vẻ bất lực, vừa xoa đầu cô cháu gái, nói: “Cháu cầm chìa khóa nhà họ Ngôn ba tháng trời không trả, cháu tưởng ông già rồi lắm

cầm hả?”

A Hoành mỉm cười, vẻ ngượng ngùng hiện rõ trên khuôn mặt trắng ngần.

Cụ Ôn nghiêm mặt nói với cô cháu gái: “Cháu đã lựa chọn con đường này rồi, đến khi hồi hận cũng không có đường lùi đâu, cháu hiểu chưa?”

Lúc cô đi đón Ngôn Hi, trước mắt là một màu trắng toát khiến mắt cô đau nhói.

Ba tháng không phải là quãng thời gian ngắn ngủi. Chiến dịch của cô phải kiên trì ba tháng trời, cuối cùng đã đại phá thành công.

Cô đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Ngôn Hi đang nằm trên giường bệnh trắng toát, tất cả đều mềm mại và sạch sẽ, anh nằm co ro và ngủ rất say. Tay trái vẫn cầm chiếc vòng bạc lấp lánh đó.

Cô gần như nhìn thấy hết mái tóc đen rối bời trong nắng phía sau gáy anh.

A Hoành đi vào, phía đầu giường có đặt một cốc nước và ít viên thuốc, màu trắng, màu đen, màu xám. Đây toàn là những gam màu Ngôn Hi không thích, không biết bình thường anh có chịu uống không. Anh thở rất nhẹ, từng nhịp đều đều.

Cô nắm bàn tay phải của Ngôn Hi, ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, sau đó, mười ngón tay đan vào nhau rất chặt.

Ngôn Hi đã gầy đi rất nhiều.

Vết sẹo cây xương rồng để lại đã mờ đi khá nhiều nhưng trông vẫn đáng sợ, có vẻ không phù hợp với bức tranh của Van Gogh Ngôn.

A Hoành lặng lẽ nhìn anh với vẻ mệt mỏi. Không có ban ngày và ban đêm, liên tục tiêm thuốc, truyền nước, ngủ li bì, đến nằm mơ cũng không có.

Ngôn Hi, anh có... nghĩ đến A Hoành lúc nào không...

Cô khẽ lay người anh. Do tác dụng của thuốc nên anh vẫn ngủ li bì.

Cô nhẹ nhàng đỡ anh dậy, để anh tựa vào người mình, hai tay ôm lấy anh, khe khẽ vỗ lên mái tóc bù xù, dịu dàng gọi: “Ngôn Hi, anh tỉnh dậy đi, mình về nhà thôi.”

Ngày nọ tháng nọ năm nọ, kẻ nọ cũng đã nhìn cô bằng ánh mắt ghen tị như thế này khi cô dịu dàng dỗ dành con búp bê ngủ nước, cô nói rằng: “Baby, dậy đi thôi, phải đi nhà trẻ chứ!”

Còn anh thì thụi thẳng tay vào con búp bê. “Á, dậy rồi phải không! Đến lão tử còn chẳng được dỗ ngộ tốt như thế!”

Cô thì cười. Ngốc thật, người ta cũng đã từng chiều chuộng mình như thế, nhưng mình đâu có nhớ?

Lúc tỉnh dậy, anh cảm thấy toàn thân vô cùng ấm áp, mở mắt ra thì loáng thoáng thấy một người.

Ánh mắt cô vô cùng dịu dàng, kèm theo một chút mệt mỏi, dường như lâu lắm rồi không có ai nhìn anh như thế. Anh dụi mắt rồi mở to mắt nhìn cô hồi lâu. Sau đó, anh ngẩng đầu, khẽ đặt một nụ hôn lên bờ mi cô.

Nụ hôn khiến cô có cảm giác ngứa ngứa. Sau đó, anh cười nắc nẻ như một đứa trẻ rồi thoát ra khỏi lòng cô với vẻ ngây thơ, bẽn lẽn.

A Hoành khựng lại nhưng cũng không chấp với anh. Vì ba tháng trôi qua đủ khiến anh quên cô cả nghìn lần, dù cô có giáo huấn anh thế nào đi chăng

nửa thì cũng bằng không.

Sau đó, có đoán rằng chắc hẳn anh đã coi cô là thiên thần gieo hạt giống tình yêu, coi việc hôn cô là một nhiệm vụ.

Cô liền cười rồi cầm tay anh, nói: “Ngôn Hi, mình về nhà thôi!”

Anh nhìn cô một lát rồi lại cúi đầu nghịch chuỗi vòng của mình và chìm trong thế giới riêng tư.

Dáng vẻ vẫn như ngày trước.

Khi ngược mắt lên, cô đã thấy ông nội và bác sĩ Trịnh đứng trước phòng bệnh.

Cô kéo tay Ngôn Hi, anh ngoan ngoãn đi theo cô nhưng vẫn chăm chú nghịch chuỗi vòng của mình.

Mắt bác sĩ Trịnh sáng lên. “Hiềm khi thấy Ngôn Hi ngoan như hôm nay. Bình thường tình dậy bao giờ cũng khóc lóc, gây chuyện một hồi.”

A Hoàn cau mày hỏi: “Ngôn bị đau ạ?” Cô biết các thủ đoạn Bệnh viện Thiên Vũ dùng để đối phó với bệnh nhân, nếu không nghe lời sẽ bị trói và tiêm thuốc an thần.

Bác sĩ Trịnh có vẻ cụt hứng. “Không bị chảy máu.”

A Hoàn vén gốc tay áo của Ngôn Hi lên, trên cánh tay trắng trẻo, gầy guộc toàn là những vết tím bầm do bị trói bằng dây thừng. A Hoàn cảm thấy tim mình đau nhói, mặt sầm lại, lịch sự nói thêm vài câu nữa nhưng thái độ đã lạnh lùng hẳn. Bình thường Ngôn Hi sứt sứt chỗ nọ chỗ kia, mặc dù miệng thì mắng anh hậu đậu nhưng cô vẫn rửa sạch đồ vật làm anh đau vài chục lần.

A Hoành tạm biệt bác sĩ Trịnh rồi bảo đợi ông ở bên ngoài, sau đó cúi đầu, vừa thăm nguyên rửa bác sĩ Trịnh vừa kéo tay Ngôn Hi ra ngoài.

Cụ Ôn cười, sao cụ lại không nhận ra thái độ của A Hoành chứ.” Anh Trịnh à, con nhỏ ở nhà được chiều sinh hư, anh đừng chấp nhé.”

Bác sĩ Trịnh nhìn theo hướng hai người vừa rời khỏi, mím cười, nói: “Nếu là cô bé thì làm sao cháu trách được ạ. Cụ có biết mỗi lần Ngôn Hi khóc lóc đều nói gì không ạ?”

Ông cụ lắc đầu. Bệnh nhân tính tình thất thường như vậy, làm sao ông đoán ra được.

“Đừng quên, đừng quên, A Hoành, A Hoành, A Hoành...” Bác sĩ Trịnh bắt chước giọng điệu của Ngôn Hi.

Anh đưa tay ôm đầu, ánh mắt lơ đãng, trông có vẻ rất lưu luyến. A Hoành không quên anh, nhưng cuối cùng dần dần cũng đã quen với bộ dạng này của anh.

Vì anh đã quên cách nói chuyện, thế nên, làm thế nào mới có thể thốt ra cái tên A Hoành.

A Hoành dạy Ngôn Hi tập nói. Anh nhìn cô, chỉ cười, ánh mắt trong veo, vô tội.

Cô xúc cơm cho anh ăn, chỉ vào món sườn, nói: “Sườn, sườn, Ngôn Hi, đây là món sườn mà anh thích ăn nhất, đọc theo em, sườn... sườn...”

Ngôn Hi ngoẹo đầu không nói mà chỉ há miệng ngậm chiếc thìa đựng miếng sườn cô đưa.

A Hoành cầm cốc sữa, có tình không đưa cho Ngôn Hi. “Ngôn Hi, đây là sữa sô cô la, sữa, đây là sữa, anh đọc em mới cho anh uống.”

Ngôn Hi nhìn cô rồi lơ ngơ giật ngay cốc sữa, uống ừng ực một hơi.

Khóe miệng A Hoàn giật giật, không phải âm thanh đó. Cô nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng dạy anh: “Ngôn Hi, Ngôn Hi, Ngôn Hi, đây là tên của anh, anh biết không, Ngôn... Hi...”

Cô kéo dài giọng, đọc rõ ràng, dễ nghe và chú ý quan sát nét mặt anh.

Ngôn Hi có phần ngơ ngác, rồi anh suy nghĩ miên man, ngoan ngoãn đưa cho cô nửa cốc sữa còn lại với vẻ lưu luyến. Trong lòng anh, sữa và Ngôn Hi là hai khái niệm tương đương, anh tưởng A Hoàn định uống sữa của anh.

A Hoàn chán nản lắm, nhưng vẫn hỏi: “A Hoàn đâu?”

Ngôn Hi sức nhớ ra điều gì đó, tỏ vẻ hiểu vấn đề, cười để lộ má lúm đồng tiền, vỗ tay như trẻ con rồi cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mi mắt cô.

Cảm giác lành lạnh, ngứa ngứa.

A Hoàn đồng nghĩa với việc hôn ư?

A Hoàn không thể đưa Ngôn Hi đi học vì Ngôn Hi bắt đầu sợ những nơi đông người.

Trong năm, ngoài mấy buổi biểu diễn cố định, bà Uẩn không bận lắm, thế nên những lúc A Hoàn đi học, bà đón Ngôn Hi về nhà chăm sóc. Bà còn mua cho A Hoàn một chiếc điện thoại di động, nếu Ngôn Hi khóc lóc, quậy phá, bà sẽ gọi điện ngay cho cô.

Bà Uẩn lúc nào cũng vui cười, cứ như lại phải nuôi con mọn.

Tư Nhĩ thì bữu môi, lấy đâu ra đứa trẻ nào to như thế.

Tư Hoán sức nhớ ra điều gì, nhìn A Hoàn với vẻ buồn buồn.

A Hoành vô cùng cảm kích trước tấm lòng của mẹ, bà Uẩn lại cười, lắc đầu nói: “Mười bảy năm mà không độ được với hai năm, thằng nhỏ Ngôn Hi đúng là vô ơn.”

A Hoành dạy Ngôn Hi tập nói theo hướng dẫn của cô, nhưng Ngôn Hi chẳng đếm xỉa gì đến mà cứ ngồi bên máy điện thoại, nhìn chăm chăm vào đó.

Điện thoại đổ chuông, anh cười tí mắt rồi tranh nghe máy, nhưng toàn là giọng nói lạ, thế là anh liền ném ống nghe xuống, bĩu môi quay đi, nét mặt hậm hực, đầy ai oán.

Bà Uẩn liền cười. "Baby à, không phải A Hoành thì con cũng không được ném điện thoại nhé!"

Đang lúc hứng khởi, bà dạy Ngôn Hi nhớ số điện thoại của A Hoành: "136XXXX6196, con nhớ chưa?"

Bà Uẩn nhắc lại lần nữa, nghe thấy tiếng bà Trương đứng trong bếp gọi, bèn dừng lại và đi vào trong bếp.

Lúc quay lại, Ngôn Hi đang cầm điện thoại, cười hớn hở.

Trong điện thoại có tiếng nói léo nhéo: "A lô, mẹ ạ? A lô, tín hiệu chán thế nhỉ? Mẹ à, Ngôn Hi không nghe lời mẹ ạ?" Giọng nói dịu dàng ở đầu bên kia là của A Hoành.

Bà Uẩn sững lại, nhìn vẻ hớn hở của Ngôn Hi, người ở đầu bên kia điện thoại vừa gần lại vừa xa, tự nhiên nước mắt lăn dài trên gò má bà.

"Không, thằng bé nghe lời lắm. Lúc nào cũng nghĩ đến con, mặc dù không biết gọi tên con thế nào."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thấm Thoát Đã Sang Ngày Đông Lạnh

Tháng Bảy, kì thi đại học của Tư Hoán diễn ra hết sức thuận lợi, anh đỗ vào trường Đại học Q, ngành tài chính, trong số các con em xung quanh đó, có thể coi là xuất sắc nhất. Nhà học Ôn vô cùng tự hào, vì thế ánh mắt mọi người nhìn A Hoành cũng thân thiện, nhiệt tình hơn rất nhiều.

Lúc đầu A Hoành tưởng rằng, kể cả vào đại học, Tư Hoán cũng sẽ không xa nhà, vì ở đây có Ngôn Hi. Tuy nhiên, anh đã thu dọn đồ đạc, vào ở trong kí túc xá của trường.

Hôm Tư Hoán đi, Ngôn Hi vẫn nấp sau lưng cô, nhìn Tư Hoán bằng đôi mắt to tròn. Tư Hoán đưa tay ra định vuốt tóc Ngôn Hi nhưng anh đã né tránh và lùi ra sau một bước.

Tư Hoán mỉm cười, đôi lúm đồng tiền khá duyên, ánh mắt rạng rỡ, anh bước lên trước một bước, bất chấp sự giãy giụa của Ngôn Hi, vẫn ôm chặt lấy anh chàng. Sau đó Tư Hoán buông tay ra, để anh chàng với đôi mắt to kia thu mình vào vỏ ốc của mình.

Tư Hoán nói: "A Hoành, anh muốn thử cai nghiện xem sao."

A Hoành ngược mắt nhìn anh. Tư Hoán cũng muốn buông tay rồi.

Tư Hoán mỉm cười, ánh mắt lộ rõ vẻ xót xa. "A Hoành, năm nay em mười tám rồi đúng không?"

A Hoành gật đầu với vẻ thận trọng.

"Năm sau em mười chín, năm sau nữa hai mươi, sau đó sẽ sang tuổi ba mươi, phải lấy chồng, sinh con, phải có một gia đình hoàn chỉnh, có một công việc ổn định. Đến năm bốn mươi tuổi, em sẽ phải lo lắng về chuyện trưởng thành của con cái, sẽ cảm thấy mệt mỏi trong công việc, thỉnh thoảng em sẽ đi dạo với người chồng cũng có công việc bận như em. Đến năm năm mươi tuổi, con cái đã trưởng thành và dần dần xa nhà, em và chồng sẽ phải nương tựa vào nhau. Sáu mươi tuổi có cháu bông, tận hưởng niềm vui của tuổi già. Bảy mươi tuổi, ngồi trên ghế bành, hồi tưởng về cuộc đời mình, có thể khi nhắm mắt lại, cuộc đời này đã kết thúc."

Giọng Tư Hoán đều đều, rồi anh bình thản nhìn Ngôn Hi, nhưng ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ đau khổ và đấu tranh.

A Hoành mím môi, trong lòng không giấu nổi sự lo lắng, mặc dù biết rõ những điều Tư Hoán nói là niềm hạnh phúc mà cô mong đợi, nhưng cô cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó. Cô buột miệng hỏi: "Còn Ngôn Hi thì sao?"

"Khi em mười tám thì cậu ấy mười bảy. Khi em mười chín, cậu ấy vẫn mười bảy. Có lẽ kiếp này cậu ấy sẽ không lớn thêm được nữa, còn em thì vẫn phải già đi. Em bảo Ngôn Hi còn ở đâu nữa?"

Cô lùi lại một bước, mỉm cười dặt tay Ngôn Hi, khẽ nói: "Dù gì thì anh ấy vẫn còn sống, đúng không?"

Tư Hoán mỉm cười, nhìn hai chiếc bóng dưới gốc cây đa. "A Hoành, bây giờ anh sẽ thử rời xa Ngôn Hi xem mình có thể sống nổi không. Một ngày nào đó, em cảm thấy mệt, hoặc Ngôn Hi không dựa dẫm vào em nữa, thì em gửi gắm cậu ấy cho anh, được không?"

Tép thì được vào trường Tây Lâm đúng như nguyện vọng, sức khỏe của cụ Hà vốn không tốt, nhưng tin vui này khiến cụ đỡ hơn rất nhiều.

Trần Quyện nói kháy: "Bày đặt chăm chỉ, cậu tưởng bò được đưa đến núi Tây Sơn sẽ không còn là bò nữa hả?"

Đạt Di vỗ bàn cái rầm, xắn tay áo lên, nói: "Cô Quách ạ, em không muốn ngồi với tên gay chết tiệt này nữa, hẳn làm ảnh hưởng đến việc học của em, cô có định xử lí hẳn không đây!!"

Cô Quách hắng giọng, vờ như không nghe rõ. "Tân Đạt Di, trong lớp không được mất trật tự!"

Đám con trai đều hùa vào: "Bà mợ kia, cậu đừng có được voi đòi tiên, tám đời tích đức mới được ngồi cùng bàn với Mary hai năm đấy!"

Tân Đạt Di gạt nước mắt, chỉ tay nói: "Sớm muộn gì tôi cũng vạch trần giới tính của cậu, cậu hãy chờ đấy!"

Trần Quyên cười gằn. "Đợi cái gì? Đợi cậu tuyên truyền bà mợ yêu thầm gã gay không thành nên cam tâm tình nguyện làm bị thịt cho gã gay xả stress ư?"

Tân Đạt Di phẫn nộ nói: "Mẹ kiếp, đừng có được thể già mồm!"

A Hoành nhin cười một cách khổ sở.

"Cuối cùng cũng đã cười rồi à?" Trần Quyên đưa tay vuốt đuôi mắt, thấy A Hoành cười thì cũng cười rạng rỡ. Không biết gã Tư Hoán nói gì với A Hoành mà cả ngày cô nàng tỏ ra rầu rĩ, chẳng thấy cười lúc nào cả.

A Hoành mỉm cười, nói: "Mary, năm bảy mươi tuổi, thực sự tớ rất muốn ngả lưng trên ghế bành và không nghĩ chuyện gì cả."

Trần Quyên ngó người hỏi: "Thế có nghĩa là sao?"

A Hoành nhắm mắt lại, cười cười, đáp: "Từ lâu tớ luôn khát khao có một gia đình hoàn chỉnh chỉ thuộc về riêng mình. Bên cạnh có chồng tớ và con tớ, họ là những người thân nhất của tớ. Tớ sẽ học cách làm một người vợ đảm, một người mẹ hiền. Khi họ vui, tớ sẽ chia sẻ niềm vui với họ. Khi

họ buồn, tớ sẽ tìm cách làm cho họ vui lên. Còn khi tớ vất vả, thất bại, nhìn thấy họ, tớ sẽ cảm thấy mình đang sở hữu cả thế giới. Gia đình ấy là niềm mơ ước của tớ.”

Tân Đạt Di quay sang nhìn cô chăm chăm, nhướn mày nói: “Như thế tốt mà.”

A Hoành đột ngột mở mắt, ánh mắt sắc sảo nhưng vô cùng bình tĩnh. “Kể cả trong lòng các cậu có nhiều điều không hài lòng nhưng cũng không thể đặt dấu hỏi về cuộc đời như thế ư? Chỉ vì đây là sự lựa chọn của tớ nên không thể và cũng lực bất tòng tâm ư?”

Tân Đạt Di sửng lại. “Chẳng lẽ không phải như vậy ư? Cuộc đời của cậu, làm sao người khác dám quyết định thay cậu được.”

Trời mỗi ngày một lạnh, dường như mùa đông đang đến gần hơn. Tư Hoán đã vào đại học khá lâu mà chưa về nhà nghỉ ngày nào.

Nghe Trần Quyện nói, Tư Hoán đã chia tay với Lâm Loan Loan, cô bạn đó làm ầm ĩ lên, thậm chí còn chạy đến nhà gây chuyện, khi nhìn thấy Ngôn Hi đang ngồi cạnh mẹ Tư Hoán ở phòng khách thì mặt mày ỉu xiu, chẳng nói chẳng rằng mà bỏ đi ngay.

A Hoành tiễn khách ra cửa, Lâm Loan Loan nhìn cô, nét mặt đầy vẻ thắc mắc. “Em không sợ cậu ấy à?”

Cậu ấy? Ý muốn nói tới Ngôn Hi ư?

A Hoành liền cười, hỏi: “Sợ anh ấy cái gì?”

Lâm Loan Loan hậm hực nói: “Ôn Hoành, chị đã cảnh cáo em tránh xa Ngôn Hi ra một chút rồi cơ mà? Em mà dính phải cậu ta thì đời sẽ tàn thôi.”

A Hoành có vẻ suy tư. “Lâm Loan Loan, chị thích Tư Hoán thật ư?”

Sắc mặt Lâm Loan Loan càng nhợt nhạt hơn. “Tư Hoán đẹp trai, nhẹ nhàng, quan tâm, lại giỏi giang như thế...”

A Hoành liền cười. “Nếu ở bên cạnh anh ấy, suốt đời sẽ không phải gặp rắc rối gì nữa, đúng không?” rồi nụ cười trên môi cô tắt ngấm, cô lạnh lùng nói. “Lâm tiểu thư à, tạm biệt, à không, không bao giờ gặp lại nữa.”

Bà Uẩn Nghi lắc đầu. “Con gái con đưa ngang nhiên chạy đến nhà người ta, chẳng giống con nhà có giáo dục gì cả. Sau này con và Tư Nhĩ mà thế này thì mẹ sẽ mắng đấy.”

A Hoành nắm lấy tay mẹ, mỉm cười, nói: “Mẹ, hôm qua con đưa Ngôn Hi đến viện kiểm tra, bác sĩ trình báo có thể anh ấy sẽ phục hồi trong tích tắc, nhưng cũng có thể suốt đời sẽ thế này.”

Bà Uẩn thở dài, buồn bã nói: “A Hoành, sau này con phải như anh trai con, học trường đại học tốt nhất.”

A Hoành gật đầu, khẽ đáp: “Vâng ạ.”

Bà Uẩn nhìn cô hồi lâu rồi lại đưa mắt nhìn Ngôn Hi ngồi trên xô pha. “Có nhà họ Ôn rồi thì sau này con muốn tìm công việc nào cũng được.”

A Hoành mỉm cười, đáp: “Con biết ạ.”

Thấy vậy mặc dù rất xót xa nhưng bà Uẩn vẫn hạ quyết tâm nói thẳng: “Lớn thêm chút nữa, mẹ và cha sẽ tìm cho con một người có phẩm chất đạo đức, tướng mạo tương đương, con thấy thế nào?”

A Hoành nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối, bèn đứng dậy, nắm chặt tay Ngôn Hi. Anh cười với cô, nét mặt vô cùng ngây thơ.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 50 (Tt)

"Mẹ ơi, trời tối rồi, bọn con phải về thôi."

Bà Uẩn lắc đầu, không đồng tình với thái độ né tránh của cô. "A Hoàn, đây là vấn đề con buộc phải đối mặt, trừ phi con cũng như Ngôn Hi, bị thời gian giữ chân, mãi mãi không lớn lên được."

A Hoàn quay đi, ngấn ngấn nước mắt, đáp: "Mẹ, thế sau này lớn lên, con lấy Ngôn Hi, có được không ạ? Con không cần con trai, không cần con gái có được không? Con không cần ghế bành có được không?"

Như thế có được không ?

Ngôn Hi lấy tay bịt chặt mắt cô, đôi mắt to tròn đen láy kia lộ rõ vẻ thắc mắc.

Có chất lỏng nóng bỏng dính vào lòng bàn tay anh, ướt sũng. Anh vội rút tay lại.

Đau quá, không phải đau mũi, không phải đau tay, không phải đau chân, không phải đau mắt, thế thì đau ở nhỉ? Tại sao lại đau như vậy? Tại sao con rồi lại biết đau?

Cô khóc nức nở, không biết vì vui hay buồn. "Ngôn Hi, anh đợi em trưởng thành rồi bọn mình làm đám cưới nhé?"

Năm ngoái thành phố B không có tuyết. Năm nay vừa vào tháng Mười hai, nhiệt độ đã giảm rõ rệt.

Tư Hoán gọi điện thoại về nhà, cười nói: “Dự báo thời tiết nói mấy ngày tới nhiệt độ giảm mạnh, ngày kia sẽ có tuyết rơi, mọi người phải mặc ấm vào.”

A Hoành mỉm cười nhìn Ngôn Hi đã bị cô tân trang thành chú gấu nhỏ, hồ hởi đáp: “Anh yên tâm, năm nay chắc chắn Ngôn Hi không bị cảm. Trước đây anh ấy không chịu nghe lời, không mặc ấm mới hay bị cảm chứ.”

Tư Hoán im lặng, hồi lâu mới đáp: “Thế thì tốt rồi.”

Anh không muốn cúp máy nên cứ quanh quẩn chuyện nọ chuyện kia. A Hoành cười rồi kéo chú gấu phục phịch lại gần, đặt ống nghe lên tai anh.

Ngôn Hi cứ nhìn thấy điện thoại là cao hứng, vừa cầm điện thoại vừa cười. Anh chỉ nghe thấy đầu dây bên kia lạo xạo nhưng không hiểu đang nói gì, chỉ ra sức kéo khăn quàng cổ. Chật quá, khó chịu quá... Anh vụng về kéo chiếc khăn in hình hoa hướng dương như đứa trẻ con.

A Hoành vờ như không nhìn thấy, để anh không bị lạnh, cô mới phải quấn khăn nhiều vòng như thế, với chỉ số IQ của Ngôn Hi hiện giờ thì thực sự khó có thể cởi ra. Ngôn Hi đỏ mặt tía tai mà vẫn không cởi được ra, rồi anh bắt đầu dùng răng cắn...

A Hoành liền la lớn: “Á, Ngôn Hi, không được bắt chước con Tiểu Khôi!”

Không biết anh có khứu giác giống con tiểu Khôi từ bao giờ, ngày nào cũng lăn qu lăn8 lại dưới thảm, người dính đầy lông chó, may mà không bị dị ứng.

Lúc đầu, Tư Hoán định dặn dò Ngôn Hi “cậu ở nhà ngoan, mặc đủ quần áo, nghe lời nhé”< bất ngờ giật nảy mình trước tiếng quát của A Hoành nên run tay, điện thoại di động rơi xuống đất.

Cuộc nói chuyện bị ngắt giữa chừng.

A Hoành thắc mắc, tại sao Tư Hoán không nói gì mà đã cúp máy rồi nhưng cuối cùng sự chú ý của cô dồn cả vào đám nước dãi nhỏ xuống khăn quàng cổ của Ngôn Hi. Cô xị mặt, lấy giấy ăn thấm nước dãi cho anh. Cho dù có ồm hay không thì từ xưa đến giờ, anh chàng này vẫn nhiều dãi dớt.

Nhiều năm sau đó, anh còn mặt dày trêu baby: “Ê ê, vợ ơi, em nhìn này, nó lại chảy dãi rồi này, không biết giống ai ma nhiều dãi thế...”

A Hoành bó tay, đúng vậy, không biết là gen tốt của ai, thằng bé ngày nào cũng tốn rất nhiều khăn lau chùi vì quá nhiều dãi.

Anh không nhớ tên cô, cô dạy hàng nghìn lần “Ngôn Hi, A Hoành” mà anh vẫn không thốt được ra thành tiếng, giống như một kí hiệu, chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng anh.

A Hoành đã quen với cảnh tượng này, cô xác định suốt đời sẽ thế này, kể cả Tư Hoán có đến thì cô cũng sẽ không giao phó Ngôn Hi cho Tư Hoán.

Ngôn Hi là báu vật, kể cả không lớn được nữa thì cũng chỉ là báu vật của cô.

Ước mơ làm mẹ hiền, vợ đảm của cô dường như lại xa vời hơn một chút.

A Hoành bị cảm, đầu nặng trĩu, bèn đưa Ngôn Hi về nhà họ Ôn. Nếu để lây thì gay.

Cô cười tủm tỉm, vỗ vỗ bàn tay anh. “Ngôn Hi, anh ở đây vài ngày, ngoan nhé, đợi em hết cảm sẽ để đón anh về.”

Ngôn Hi cũng bắt chước cô cười tủm tỉm.

Bà Uẩn dặn dò cô chịu khó nghỉ ngơi, uống thuốc bằng nước ấm. Trước mặt A Hoàn, bà ngày càng giống một người mẹ thực thụ.

A Hoàn khịt mũi, đầu óc vẫn nặng trĩu, nhìn mẹ, mỉm cười. “Mẹ ơi, nếu không ôm thì con rất muốn ôm mẹ.” Rồi cô vẫy tay, ra về trong gió lạnh.

Ngôn Hi ý thức được điều gì đó nên bật khóc, định chạy đuổi theo A Hoàn.

Bà Uẩn liền kéo anh lại, ôm trong lòng dỗ dành: “Ngoan, con ngoan lắm, A Hoàn bị ốm, con mà bám theo thì bệnh của A Hoàn sẽ càng nặng hơn.” Sau đó, nhớ lại câu nói của con gái ban nãy, khéo mắt bà Uẩn lại ươn ướt, rồi bà ôm chặt Ngôn Hi vào lòng.

A Hoàn, mẹ ôm Ngôn Hi - người mà con thích như thế này có thể coi là đang ôm con không?

A Hoàn, như thế này, liệu con có cảm thấy đỡ vất vả hơn không...

Cô nằm ngủ li bì, mơ màng ho khò khè, nhưng xung quanh vô cùng yên tĩnh, thoải mái, cô không hề muốn tỉnh dậy. Cô muốn ngủ một giấc thật ngon, kể cả xảy ra bão lớn cũng không muốn tỉnh dậy. Cô thực sự rất mệt, người có cảm giác như đang đi trên mây, bồng bênh, lơ lửng...

Đó là người cô đã xác định sẽ đi cùng với mình đến hết cuộc đời, vì anh mà cô từ bỏ chiếc ghế bành mà mình yêu thích nhất. Cô chưa bao giờ kì vọng rằng anh sẽ nhớ lại được cô thiếu nữ là cô ngày nào, chỉ mong đừng để cô mất đi một chàng trai như thế...

Lúc tỉnh dậy, cô nhìn thấy một người đang ngồi ở đầu giường, dáng người mảnh khảnh, mặc áo len tím, mái tóc đen lòa xòa trước trán, ánh mắt bình thản.

Người đó là Ngôn Hi.

Ngôn Hi nhìn cô, ánh mắt vẫn trong veo, hút hồn như ngày trước nhưng cô cứ có cảm giác là lạ.

A Hoàn khẽ kéo tay anh thì phát hiện anh không đeo găng tay, ngón tay lạnh cóng. Cô liền kéo tay anh vào chăn và dọa: “Lại không quàng khăn, không đeo găng tay, lạnh ốm là phải uống thuốc đẳng ngắt, rồi bị tiêm bằng mũi kim to từng này này!”

Cô giơ tay làm động tác cho Ngôn Hi thấy mũi kim to bằng ngón nào, nhưng nụ cười dịu dàng lại hiện rõ trên đôi môi anh.

A Hoàn dụi mắt, tưởng mắt mình hoa, nhưng Ngôn Hi lại rụt rè ôm lấy cô.

Kéo rèm cửa sổ ra, hơi ngược động trên cửa kính, bên ngoài là thế giới trắng xóa. Những bông tuyết trắng mong manh rơi xuống, đó là dư âm cuối cùng của năm.

Tuyết đầu mùa.

A Hoàn cười, ngồi trong lòng Ngôn Hi mà vẫn có cảm giác thấp thỏm không yên. Anh ngẩng đầu lên nhưng người kia lại cúi xuống, anh áp bờ má lạnh lạnh vào mặt cô, dần dần, nước mắt nhạt nhòa trên cả khuôn mặt.

Hồi lâu mà anh không nói gì, mãi sau, anh mới cất giọng khàn khàn: “A Hoàn, anh về rồi.”

A Hoàn, anh về rồi.

Anh đã giữ lời hứa, người đầu tiên anh muốn gặp là em.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chưa Từng Xảy Ra Chuyện Gì

A Hoành thần thờ hồi lâu mới trở về với thực tại, tim cô đập thành thịch, cảm giác như đang nghẹt thở, rồi cô bắt đầu ho khù khụ.

Ngôn Hi buông cô ra, lấy cốc nước ấm đưa cho cô, kèm thao nụ cười tươi tắn.

A Hoành như người đang nằm mơ, cô đưa tay véo má mình rồi lẩm bẩm: “Không đau, chắc là nằm mơ thật.”

Cô biết mình đang cảm nặng, nghĩ mình đang mơ đến Ngôn Hi, nhìn thấy anh cũng cảm thấy xao xuyến. Cô kéo tay Ngôn Hi rồi vuốt nhẹ bờ má mềm mại của anh.

A Hoành mỉm cười, trong lòng có bao điều muốn nói mà không biết phải bắt đầu từ đâu, đành nhìn anh chăm chú và mỉm cười dịu dàng.

Ngôn Hi nhìn cô rất lâu.

A Hoành khẽ thở dài, nói: “Haizz, có thể thấy là em thực sự rất nhớ anh, Ngôn Hi ạ. “Rồi cô cúi đầu mắt đỏ hoe.

Ngôn Hi luống cuống hồi lâu, cuối cùng gọi: “A Hoành?”

A Hoành dụi dụi mắt, cười nói: “Ngôn Hi, anh đừng gọi tên em như thế, tỉnh dậy... em sẽ không quen đâu.”

Mặc dù thực sự rất muốn nghe thấy anh gọi tên cô nhưng cô thà là không nghe thấy còn hơn.

Cô cố gắng nghĩ đến chuyện làm sao cho đứa trẻ Ngôn Hi kia được bình an, vui vẻ suốt đời, đâu dám mơ tưởng đến chuyện Ngôn Hi sẽ đích thân gọi được tiếng A Hoàn, kể cả tham lam nằm mơ như thế cũng sẽ bị trời phạt.

A Hoàn nghĩ vậy rồi đẩy Ngôn Hi ra, nhắm mắt lại, thái độ rất bình thản. “Anh... đi ngay đi, từ sau, đừng vào giấc mơ của em nữa.”

Khóe miệng đặng đặng, vị thuốc bắc uống hồi nhỏ, bây giờ nghĩ lại thấy khó uống thật.

Hơi thở của Ngôn Hi vẫn đều đều bên cạnh, mang theo hơi lạnh ngoài cửa sổ.

Cô mở mắt ra. Anh vừa nhìn cô vừa lùi ra sau và đứng ở phía xa, ánh mắt mơ màng.

“A Hoàn, anh muốn gọi tên em như thế.”

A Hoàn, anh muốn gọi tên em như thế. Bao nhiêu năm qua anh luôn muốn được gọi em như thế. Anh đã trở lại rồi. Có lẽ lúc đầu ý nguyện của anh chỉ là muốn nói với em rằng, khi em nhớ về Ngôn Hi thì Ngôn Hi cũng nhớ em còn cào.

Thái độ của anh rất bình thản.

Cô bật khóc nức nở. “Ngôn Hi...” Cô đưa tay ra, cắn thật mạnh, cánh tay rớm máu, cảm giác đau tê tái.

Hóa ra không phải nằm mơ.

Cô bước đến trước mặt anh rồi xô anh thật mạnh xuống thảm trải sàn, cầm dúi vào cổ anh, bao nỗi ăm ức, tủi thân ùa về.

Ngôn Hi không biết làm thế nào, tự nhiên bị tấn công như vậy, anh thấy lưng hơi đau, nhưng khi nghe trái tim của hai người cùng hòa chung một nhịp, anh cảm thấy người mình như tê dại, hai tay buông thõng, lặng lẽ nhìn trên trần nhà. Nước mắt lăn dài xuống má. Thậm chí anh còn không biết tại sao mình lại khóc, chỉ thấy trong ngực có cảm giác nóng bỏng khó diễn tả thành lời.

“Ngôn Hi, em ghét anh lắm.” A Hoàn ngửi mùi sữa thoang thoảng trên người anh mà chỉ muốn rơi nước mắt.

Thân hình gầy guộc của Ngôn Hi run rẩy, nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì.

“Lần sau anh mà còn dám ồm nũa thì anh hãy biến đi đâu thật xa, thật xa, đừng để em tìm thấy anh nữa.”

Anh sững lại, mắt nhắm nghiền, cười đáp: “Anh sẽ làm như thế.”

“Sao anh không nói là từ nay trở đi anh sẽ không ồm nũa!” A Hoàn nghiền răng.

Anh liền ôm cô thật chặt. “Ừ, từ nay anh sẽ không bao giờ ồm nũa.” Giọng anh rất bình thản. A Hoàn nghẹn ngào: “Nếu anh nói dối thì sao?” Dứt lời, cô mới cảm thấy câu hỏi của mình không ổn, giọng điệu này thân mật, nũng nịu quá.

Ngôn Hi liền cười. “A Hoàn, anh chẳng mấy khi nói dối đâu.”

A Hoàn liền gật đầu. “Đúng rồi, chẳng mấy khi lừa nhưng đã lừa thì không đơn giản.”

Cô bị cảm nặng, cả người mệt mỏi, uể oải, thế mà ban nãy còn đẩy được Ngôn Hi ngã, thật không thể tưởng tượng được.

“Ngôn Hi, anh không bị đau lưng chứ...” Mặt cô đỏ bừng.

Ngôn Hi cười vẻ ranh mãnh. “Con gái à, để ta đẩy thử con một cái xem con có cảm giác gì nhé.”

A Hoàn vừa ho vừa nghiêm mặt nói: “Em đang ốm, em là bệnh nhân, anh phải thông cảm chứ!”

Ngôn Hi cười cười nhìn cô, trêu: “Lúc ốm, anh cũng ngang ngạnh như thế này hả?”

A Hoàn nheo mắt nhìn anh. “Anh không nhớ lúc anh ốm như thế nào hả?”

Ngôn Hi chợt nhớ ra điều gì đó, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng, ậm ờ đáp: “Ngoài một số chi tiết thì hầu như không còn nhớ gì nữa.”

Hóa ra... không còn nhớ nữa.

“Vậy hả?” A Hoàn đứng dậy, kéo anh đứng lên, nói: “Không nhớ cũng tốt.”

Nếu anh còn nhớ thì không hiểu lời thề: “Không cần con trai, không cần con gái, không cần ghế bành, không cần cả thế giới, chỉ cần một người” của cô sẽ khiến anh phải ngượng thế nào.

Dường như mọi thứ lại quay về một năm trước.

Có lẽ chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tóm lại, Ngôn Hi à, mừng anh đã trở về nhà!

Bác sĩ Trịnh kết luận, Ngôn Hi đã khỏi hẳn. Bác sĩ vừa cười vừa vỗ vai Ngôn Hi. “Chắc hẳn là rất vất vả khi phải lột xác nhỉ?”

Ngôn Hi nheo mắt, đáp: “Việc đó không vất vả, chỉ thấy khổ sở mỗi khi bị trói, giầy giữa thôi.”

Bác sĩ Trịnh sửng sốt hỏi: “Sao A Hoàn lại nói là cậu gần như đã quên hết mọi chuyện rồi?”

Ngôn Hi liền xua tay. “Không hiểu tại sao em lại nhớ cái đoạn đó thế chứ!”

Bác sĩ Trịnh: ”...”

Tân Đạt Di nhìn thấy Ngôn Hi, liền cười: “Mĩ nhân, nói gì đi chứ!”

Ngôn HI lườm anh chàng một cái rồi gọi: “Bà mợ.”

Tân Đạt Di liền xông tới, rơm rớm nước mắt, nói: “Mẹ kiếp, gọi hay quá! Gọi vài câu nữa nghe coi!”

Ngôn Hi miệng thì mắng “cậu lại điên rồi đấy, mười tám tuổi rồi mà vẫn như thằng ngố vậy” nhưng ánh mắt đầy vẻ dịu dàng và dung túng.

Tân Đạt Di chỉ cười toe toét, hai mắt sáng rực như đèn pha ô tô.

Mắt Ngôn Hi đỏ hoe. “Tân Đạt Di, cậu biến ra đằng kia đi, lão tử vừa mất một chậu nước muối với con gái, cậu đừng có chọc lão tử nữa.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 51 (Tt)

Sau lưng, Trần Quyện cười tủm tỉm, dang hai tay ôm chặt hai người, nói: "Ngôn Hi, hoan nghênh cậu đã trở về!"

Mặc dù nếu cậu không về thì mặt trời vẫn mọc từ phía đông, trái đất vẫn quay như thường, nhưng đúng là bọn tôi thấy hơi buồn thật.

Ngôn Hi cười, ánh mắt vô cùng ấm áp, phong độ cũng rạng ngời. "À, tôi biết rồi, thiếu tôi, các cậu không thể sống được đúng không. Không có bản thiếu gia thì sao trên trời chẳng sáng được cơ mà."

Như sức nhớ ra điều gì, Ngôn Hi nướng mày, hỏi: "Đạt Di, Rose, hôm nay hai cậu mời tôi ăn cơm nhé!"

Đạt Di cau mày, đáp: "Vì sao chứ, đợt cậu ốm, bọn tôi đã phải lo lắng cho cậu rất nhiều, bây giờ cậu mời anh em bọn tôi mới phải chứ!"

Ngôn Hi cười gằn. "Tôi còn chưa động đến chuyện lúc tôi ốm đau, bọn cậu ngày nào cũng bắt nạt con gái tôi đâu! Tôi nói cho cậu biết nhé, lão tử trở về rồi, sẽ tính sổ hết chuyện cũ."

Trần Quyện vuốt đuôi mắt phượng, ỏn ẻn nói: "Chuyện này thì có liên quan gì đến tớ? Tớ xử rất tốt với A Hoàn, ngày nào cũng chuyện trò hỏi han."

Ngôn Hi đập bàn, nước miếng văng tứ tung. "Cậu tranh thủ lúc tôi bệnh, dụ dỗ con gái tôi mà còn dám nói không làm gì sai à?"

Khoé miệng Trần Quyện giật giật. "Anh giai không giả vờ ốm đó chứ?"

Chuyện nào cũng nhớ kỹ như vậy, tại sao A Hoàn lại nói anh chàng không còn nhớ chuyện hồi bị ốm nữa? Rõ ràng là người trong cuộc đầu óc lú lẫn. Ốm chứ có phải mất trí nhớ đâu, xem ra cô nàng A Hoàn này ngớ ngẩn quá.

Nhà họ Ôn thấy Ngôn Hi khỏi bệnh mà mừng phát khóc, đốt mấy dây pháo cho nhà cửa xua tan hết khí độc.

Tư Hoán nghỉ đông về nhà, đứng ngoài cửa mà sợ toát mồ hôi.

Đã đến tết đâu chứ!

Anh ngược mắt lên, khói pháo mù mịt, có một mũ nhân đang tựa bên khung cửa nhìn ra xa, ánh mắt chăm chú và dịu dàng vô cùng.

Anh sững lại, nhìn theo ánh mắt người đó thì thấy một cô gái với mái tóc đen và đôi mắt huyền đang bịt chặt tai. Tư Hoán chợt dạ, túi hành lý trượt khỏi tay, rơi bịch xuống đất.

Chàng trai đang tựa bên khung cửa nhìn thấy anh liền cười, hỏi: "Tư Hoán, cậu về rồi à?" Suốt một năm trời, anh không gọi tên Tư Hoán lần nào.

Tư Hoán bước lên bậc tam cấp, nhìn Ngôn Hi trân trân. Vẫn dáng người mảnh khảnh, cao ngạo đó, vẫn vẻ hoạt bát ngày nào.

"Ngôn Hi hả?" Anh ngần ngừ gọi tên Ngôn Hi mà toàn thân run rẩy, đôi mắt nhoè đi, nhưng trong lòng không giấu nổi thắc mắc, anh cũng không hiểu tại sao mình lại ngỡ rời xa Ngôn Hi.

Ngôn Hi đứng thẳng người lên, cười nói: "Cô Uẩn suốt ngày nhắc sao cậu chưa chịu về."

Rõ ràng là đứng rất gần mà Tư Hoán cảm thấy Ngôn Hi như người xa lạ. Tư Hoán bước lên một bước, Ngôn Hi nhướng mày nhìn anh chăm chú.

A Hoàn đứng ở đằng xa nheo mắt, giữa làn khói pháo mịt mù, hai người đó đứng cạnh nhau rất đẹp. Cô thở dài, cảm thấy mình vẫn lẫn tẩn chuyện được mất, vẫn nghĩ về những chuyện mình không thể kiểm soát.

Tư Hoán thích Ngôn Hi hay không, cô là người quyết định được ư? Trước đây thích, hiện tại thích, tương lai có thể tiếp tục sẽ thích, cô nghĩ nhiều như thế thì giải quyết được gì?

Chẳng lẽ cô lại nói anh đừng thích Ngôn Hi có được không, anh là con trai, làm sao hợp với anh ấy?

Nói với Tư Hoán như thế thà tự nói với mình còn hơn.

Ôn Hoàn, mày đừng thích Ngôn Hi nữa, mày là con gái thì sao, chẳng lẽ mày là con gái thì có thể xứng đôi với anh ấy ư?

Dường như Tư Hoán có rất nhiều điều muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu mà chỉ trân trân nhìn Ngôn Hi.

Nét mặt Ngôn Hi dịu lại, anh vỗ vai Tư Hoán, hỏi: "Học đại học vui không? Nhiều em xinh không?"

Tư Hoán đáp lấy lệ: "Ờ."

Ngôn Hi vân vân cầm, hỏi: "Boy, có cô nào mà cậu thích không?"

Tư Hoán lặng lẽ nhìn vào đôi mắt đẹp của Ngôn Hi nhưng không nghe rõ anh đang hỏi. "Có."

Ngôn Hi cười ranh mãnh, trêu: "Cậu dám trả lời thế à, cẩn thận Lâm Loan Loan cho cậu ra bã đấy."

Tư Hoán cười, cúi đầu rút tay vào túi áo, bình thản đáp: "Bọn tôi chia tay lâu rồi."

Ngôn Hi sững lại, trong đầu hiện ra bức tranh toàn những mảnh vỡ, sợ chạm vào nỗi đau của cậu bạn nổi khố, bèn hắng giọng, nói: "Ờ, trời đất này thiếu gì hoa thơm quả ngọt nhỉ?"

Tư Hoán hỏi nhỏ: "Cậu nói gì vậy, tôi nghe không rõ?"

Tư Hoán ngẩng lên, ánh mắt ấm áp, hai má lúm đồng tiền hiện rõ bên má. "Không có gì cả, tôi bảo cậu vào học Đại học Q với tôi nhé!"

Ngôn Hi tiếp tục mỉm cười. "Cậu thừa biết điểm của tôi, lỡ mất một năm, chắc chắn không thể vào trường Q được."

Tư Hoán cau mày, nói: "Việc gì cậu phải thi năm nay? Sao không để thư thư đã, dù gì cũng nhiều kiến thức lắm mà..."

Ngôn Hi để hai tay ra sau gáy, ậm ờ đáp: "Văng mặt mấy người quen, đi học cũng thấy buồn nhỉ, bà mợ, Rose, tên mập, Đại Mao..."

Tư Hoán lẩm bẩm, Đạt Di, Trần Quyên, đều đã nhắc đến rồi, chỉ quên duy nhất một cái tên.

Do không có gì quan trọng nên không nhớ hay vì quá quan trọng nên cố tình không nhắc đến?

Tư Hoán nheo mắt, hỏi: "Ngôn Hi, bệnh của cậu sao tự nhiên lại khỏi vậy?"

Ngôn Hi định cởi chiếc khăn trên cổ ra, nhưng lại bị người đứng đằng xa trừng mắt, anh tiu nghỉu bỏ tay xuống. "Bất ngờ lắm hả? Tôi vẫn luôn cố gắng đấu tranh với Pinocchio mà."

Ngôn Hi ngấm ngấm một lát rồi càng nói càng hăng: "Thằng nhỏ đó lúc nào cũng kêu đau mũi, phá hoại hình ảnh nho nhã, đẹp trai của bản thiếu gia, bản thiếu gia vốn muốn nhường "nó", kết quả "nó" yếu quá, không đủ sức độ, mọi người lại nhiệt tình kêu gọi bản thiếu gia quay về, thế là tôi mới quay về."

Mọi người là ai? Rốt cuộc là ai ngày ngày đều gọi "Ngôn Hi, Ngôn Hi" không mệt mỏi, đến trong mơ cũng không quên, lúc nào cũng ân cần, chăm chút tỉ mỉ?

Cô gái đó bao phen bận rộn đến mức kiệt sức, trong mơ cũng gọi tên Ngôn Hi.

Ngôn Hi, Ngôn Hi, Ngôn Hi, Ngôn Hi...

Sau đó, anh tận mắt nhìn thấy anh chàng suốt ngày cầm chuỗi vòng kia đã quên đi chuỗi vòng của mình, nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh cô gái, mỉm cười rất tươi rồi ngoẹo đầu, đặt một nụ hôn chân thành lên bờ mi cô gái.

Anh còn tận mắt nhìn thấy anh chàng đó tay chống cằm, miệng mấp máy mãi mà không phát ra được thành tiếng nhưng vẫn rất kiên trì luyện tập để thốt ra được hai chữ: A Hoàn.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Chăm Chút Và Vất Vả

Thoắt cái đã đến tết năm 2001.

Sau khi bệnh tình của Ngôn Hi khỏi hẳn, A Hoàn giục anh gọi điện sang Mỹ báo tin vui.

Ngôn Hi cười hềnh hếch. "Báo gì chứ, chuyện này có gì ghê gớm đâu, người nhớ nhung mình đang sống yên ổn ở bờ bên kia."

A Hoàn nghĩ một lát rồi gật đầu, đúng là như vậy. Mặc dù Ngôn Hi không được ông nội cô quý mến nhưng lại là cục vàng của cụ Ngôn, từ nhỏ đến lớn đều do một tay ông nuôi dạy. suốt ngày ông nội cô lo lắng Ngôn Hi sẽ làm hư Tư Hoán, nhưng có khi trong lòng cụ Ngôn còn rửa Tư Hoán suốt ngày bám riết lấy Ngôn Hi chưa biết chừng. Đúng là con cháu ai thì người ấy xót.

A Hoàn liền cười. "Ngôn Hi, thực ra anh rất hạnh phúc đấy!"

Ngôn Hi ngân ngấn nước mắt, xổ luôn ra một bài về không biết kiếm ở đâu: "Tiểu thư hãy nghe tiểu nhân nói, năm lên bốn tuổi nhà có tiền, có nhiều trò chơi vui vô biên. Ai ngờ bà mợ đó ngang nhiên, cấu kết người lớn phổng tay trên, cướp hết đồ chơi của tiểu nhân. Tiểu nhân hận quá mách cô giáo, ông nội thì mắng không đoàn kết, bạn bè chơi cùng mà chia rẽ, rồi còn bị ăn mấy cái roi. Mẹ Lý mắng tiểu nhân lơnh lẹ, đem tiền tiêu vật cho gã kia, giấu sau ti vi, giấu dưới gối, mất nửa năm trời ki cốp cơ, chẳng chữa lại viên kẹo mốc. Cuối cùng tiểu nhân quyết ra tay, tuyệt thực ba ngày hoa hết mắt! Rồi gã Tư Hoán nhà họ Ôn, học hành thì giỏi mà ngu ngơ, một năm ba

trăm sáu mươi lăm ngày ngày, bám riết lấy ta không rời nửa bước, đi tè cũng phải theo sát nút. Cô giáo phát tặng phiếu bé ngoan, hẳn có ta không về ông đánh, ông đánh! Tại sao tiểu thư lại nói ta hạnh phúc, suốt ngày bị o ép đó thôi...!”

A Hoành đang uống trà mà cũng phả phì cười, cô chỉ tay vào Ngôn Hi, “anh, anh, anh” gồi lâu mà không nói ra lời, bệnh cảm cúm chưa khỏi hẳn nên vẫn bị ngạt mũi, suýt thì cười đến đứt hơi.

Cô nói bằng giọng ngạt mũi: “Sorry, sorry, lúc đầu em cũng tưởng em có lòng thương người hơn những gì anh tưởng tượng cơ.”

Ngôn Hi nheo mắt, hàng mi đen và dày rung nhẹ, rồi anh đưa thuốc cảm cho cô. “Con gái, chuyện kể trước giờ đi ngủ đã hết, đến giờ uống thuốc rồi.”

A Hoành cười tủm tỉm, bỏ mấy viên thuốc vào miệng, ngửa cổ nuốt cái ực.

Ngôn Hi tặc lưỡi. “Không đắng à?”

A Hoành nhìn cốc nước trên tay Ngôn Hi, ánh mắt dịu dàng hẳn lên. “Không đắng. Ai như anh, uống thuốc mà cứ như bị hành hình vậy.”

Đợt anh mắc chứng cuồng loạn, mỗi lần uống thuốc, anh đều bỏ chạy. A Hoành thì đuổi đằng sau. Ngày nào cô cũng phải chạy mấy vòng quanh sân để ép anh uống thuốc.

Ngôn Hi mắt tròn mắt dẹt nhìn A Hoành với vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

A Hoành liền cười, thấy hơi mệt nên cô dựa vào thành giường, nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, cô thấy Ngôn Hi khẽ khàng đắp chăn cho cô, cô chợt nhớ ra điều gì, bèn nắm chặt tay Ngôn Hi, có kìm cơn buồn ngủ,

mở mắt ra, nói: “Ngôn Hi, anh mang sách vật lý ra đây, hôm nay anh chưa ôn bài đấy.”

Ngôn Hi trợn mắt cự nự. “Hà! Ôn bài gì chứ, đợi em ngủ dậy rồi tính sau. Ồm mà còn ôm đồm nhiều việc như thế không cần thận tuổi còn trẻ mà đã có tóc bạc đấy. Già và xấu thì sẽ chẳng có ai lấy, em sẽ chẳng được làm mẹ hiền vợ đảm đâu, hiểu chưa?”

Ngôn Hi biết mục tiêu của A Hoàn - mẹ hiền vợ đảm, chỉ bốn chữ đó thôi.

A Hoàn cố nhin cười, nghiêm mặt nói: “Ai bảo chẳng ai lấy, hôm qua ở lớp bên cạnh có người sang tỏ tình với em đấy.”

Lớp bên cạnh có một cậu bạn, điểm số luôn đứng thứ tư của khối, lúc nào cũng kém A Hoàn vài điểm. Hôm qua, cậu bạn đó mặt đỏ bừng dúi cho cô một lá thư thơm nức, nét chữ gọn gàng. Trong thư, cậu ta nói cô xinh xắn, dịu dàng, học giỏi, ngỏ lời đã quý mến cô từ lâu, hẹn cô ngày mai đi xem phim.

Ngôn Hi cười gằn, nói: “Mai em cứ ngoan ngoãn nghỉ ở nhà, hắn ta sẽ không đến rạp phim đâu.”

A Hoàn liền thắc mắc: “Hà?”

Mặc dù lúc đó cô đã khéo léo từ chối, ngày mai cũng không có ý định đi, nhưng tại sao Ngôn Hi lại biết chuyện rạp chiếu phim, cô đã nói gì với anh đâu.

Thế nhưng trên thực tế, cảnh tượng lúc đó như sau: Anh chàng nọ ngượng ngùng ấp úng tỏ tình, A Hoàn thì mỉm cười, vừa kiên trì lắng nghe vừa liếc đồng hồ đeo tay, cách đó không xa còn có hai vị đang lén lút nấp ở góc tường.

Một vị là Tân Đạt Di, một vị là Trần Quyên, một vị tường thuật, một vị thì gọi điện thoại.

“Mĩ nhân, tôi nói cho cậu biết một chuyện, ngay lúc này cách lão tử không xa có một sinh vật không rõ nguồn gốc đang đe dọa con gái cậu ngày mai phải đi xem phim cùng hã, nếu không hã sẽ tìm xã hội đen để xử lí cậu. Con gái cậu đang sợ xanh mắt và khóc lóc, đúng rồi, mĩ nhân, cậu định tính thế nào đây. Chính cậu là người bảo tôi theo dõi, đừng có quên bữa vịt quay cậu đã hứa từ trước đấy nhé. Gì cơ? Cậu đang bắt xe đến hã, còn mang cả dao nữa à? Không nghiêm trọng như thế đâu, hơ hơ, ờ, thôi tôi cúp máy đã nhé...”

Sau đó, hai vị nọ linh mất.

Say khi từ chối cậu bạn kia, A Hoành rời khỏi trường. Cậu bạ tần ngần nhìn theo chiếc bóng đã mất hút từ lâu của A Hoành và âm thầm rơi nước mắt trong gió.

Sau đó, cách đấy không xa, một mĩ nhân cầm dao đi tới, vừa cười khẩy vừa liếc xéo cậu bạn kia. "Xem phim hay sống, vị công tử này chọn một đi..."

Mĩ nhân thở hỗn hển, trán còn lấm tấm mồ hôi nhưng dung nhan đó vẫn khiến cậu bạn kia hoa mắt.

Chói mắt quá...

"Ờ, tớ có được lựa chọn đi xem phim cùng cậu không?"

"Hừ, hoá ra vị công tử này không muốn sống nữa rồi."

Năm nào đón tết, nhà họ Ngôn cũng đều đốt pháo hoa, từ trước đến giờ, Tư Hoán , A Hoành đều khá chín chắn, chỉ thể hiện sự vui vẻ, rôm rả trước

người lớn. Còn Ngôn Hi, Tân Đạt Di thì khác, từ nhỏ đã quậy phá, thích chơi pháo, đốt pháo.

Tư Nhĩ cười lạnh lùng, nói: ""Ngần này tuổi rồi..."

A Hoành nghiêm mặt nói: "Già nhưng tinh thần không già." Rồi cô thầm nghĩ, thoát cái mình đã chuẩn bị đón sinh nhật lần thứ mười tám rồi, thời gian trôi nhanh thật, mà cũng không hiểu tại sao thế gian luôn có người thích giả vờ là thỏ non?

Tân Đạt Di vờ như như không nghe thấy, mặt dính đầy thuốc pháo nhưng vẫn cười tươi như hoa.

Tư Hoán sực nhớ ra điều gì, vừa cau mày vừa cắn móng tay, nói: "Bọn mình có nên mời Trần Quyên đến nhà ăn tết không, hẳn ăn tết một mình cũng khổ thân..."

Tư Hoán có tật cắn móng tay, một thói quen rất trẻ con. Hành động này hoàn toàn trái ngược với hình ảnh chín chắn, điềm đạm của anh chàng, nhưng cũng được coi là đáng yêu.

Tân Đạt Di ho sặc sụa, nói: "Ôn Tư Hoán, có phải cậu cố tình chọc gậy bánh xe không? Khó khăn lắm tôi mới được nghỉ học, không phải đối mặt với gã gay chết tiệt kia nữa."

A Hoành mỉm cười, nói: "Một ngày hôm trước bọn cậu còn đi ăn vịt quay rất thân mật cơ mà?"

Tân Đạt Di chột dạ, chắc chắn là A Hoành đã biết cậu ta và Trần Quyên theo dõi cô, nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ, liền bất bình nói: "Tôi có việc phải đi trước đây."

Tư Hoán cay mày, nói: "Một ngày nay chẳng mấy khi thấy cậu ở nhà, cậu đi đâu vậy?"

Ngôn Hi quay lại, chỉ giờ tay chứ không đáp rồi thản nhiên bỏ đi.

Mọi người đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía A Hoành, cô liền mỉm cười, nói: “Đừng có nhìn tớ như thế, tớ với đồng chí ấy còn quen biết gì nhiều đâu.”

Thế nên làm sao tớ biết hẳn ta đi đâu được.

Cả đám: Biến!

A Hoành mỉm cười, cô không hề nói dối.

Cứ đến buổi chiều là không thấy bóng dáng Ngôn Hi đâu, bảy, tám giờ tối anh mới về, người thơm nức, sà vào bàn ăn như hổ đói, không no căng bụng không ngãng đầu.

Cô không hỏi anh đi đâu, dù gì thì Trung Hoa cũng là quốc gia dân chủ, chúng ta tôn trọng quyền riêng tư của công dân mà. Có điều tối đến ngồi vào học, Ngôn Hi luôn miệng ca thán sao nội dung bài vở nhiều gấp đôi ngày trước.

A Hoành mỉm cười, vờ như không nghe thấy. Đây là một sự trừng phạt nhỏ đối với anh vì anh đã bắt cô phải trả giá bằng việc đề phòng trước người khác.

Làm xong bài tập, Ngôn Hi nằm vật xuống giường. Sau đó, anh sức nhớ ra điều gì, mặt mày nhăn lại, tay chống cằm, uể oải nói:

“A Hoành, em lấy dáy tai hộ anh với, hôm nay sao ngứa thế không biết.”

A Hoành đi tìm bông ngoáy tai rồi đá anh ngồi dậy, anh lại gối đầu lên đùi cô, để hờ bên tai phải, nhắm mắt vờ chết.

A Hoành không nói gì, đang định lấy dáy tai cho anh thì nhìn thấy bên tai phải có một vết màu hồng. Cô lấy tay di nhẹ thì thấy dính dính, lại có

mùi thơm thơm, là màu son dưỡng.

A Hoàn giật thột, vừa mừng vừa lo. Mừng là vì may mà Ngôn Hi không thích con trai, lo là vì Tư Hoán thất tình, không biết sẽ day dứt thế nào.

Hoàn thoát đồ thoát tái, trong lòng đan xen bao cảm xúc, mãi không để ý, tai Ngôn Hi bị bóp mạnh đến đỏ ửng.

Ngôn Hi đau quá liền mở mắt ra, thấy nét mặt tần ngần của A Hoàn, bất giác mỉm cười.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 52 (Tt)

A Hoành liền trở về với thực tại, ngại ngừng cười, nói: “Ngôn Hi, mấy hôm nữa là mừng Mười tháng Một rồi đấy, anh chuẩn bị gì chưa?”

Sinh nhật Tư Nhĩ.

Ngôn Hi nhìn cô với vẻ là lạ rồi lắc đầu. “Ờ, mấy ngày nay anh đang đi làm thêm, đợi có tiền lương rồi chuẩn bị sau.”

A Hoành sững sốt hỏi: “Đợt này anh đang đi làm thêm hả? Ở nhà có thiếu tiền đâu?”

Ngôn Hi ngồi dậy, chu miệng nói: “Tiền của nhà là tiền của nhà, mười tám tuổi là thành người lớn rồi.”

A Hoành cúi đầu không nói gì. Hồi lâu, cô cười, bảo. “Nhĩ Nhĩ mà biết chắc sẽ rất vui.”

Sắp tết, Trần Quyện sống một mình đã quen nên không nhận lời mời của Tư Hoán, chỉ kéo A Hoành đi sắm ít đồ tết với cậu ta.

Đường phố nhộn nhịp người qua kẻ lại, hiếm có năm nào được như năm nay, tuyết to báo hiệu nhiều điều may mắn, một năm thái bình, nhà nhà không bệnh tật, không tai ương.

A Hoành rất vui, nhìn dòng người qua lại, khẽ hỏi Trần Quyện: “Mary, tại sao không sang ăn tết với bọn tớ?”

Trần Quyên liền cười. “Đêm Giao thừa tớ còn phải đợi một cuộc điện thoại.”

A Hoành gật đầu. “Gia đình Trần Quyên đang ở Vienna, chắc chắn sẽ gọi điện thoại về rồi.”

Ánh mắt Trần Quyên lúng liếng, nụ cười cũng rạng rỡ hẳn lên. “Cậu đừng nghĩ linh tinh. Cha mẹ tớ li hôn từ năm tớ mười tuổi, hiện giờ hai người đều có gia đình riêng, mấy đứa con riêng của họ lớn hết cả rồi, đêm Giao thừa sao có thể gọi điện cho tớ được, rồi hơi đâu.”

A Hoành sững sốt nhìn Trần Quyên rồi cúi đầu, đá lớp tuyết dưới chân nhưng không nói gì.

Trần Quyên lại vuốt đuôi mắt, nói với giọng buồn buồn: “Người ấy... Giao thừa năm nào cũng gọi điện thoại về hỏi thăm.”

A Hoành khẽ ngước mắt lên, nhìn thấy vẻ buồn bã trong mắt Trần Quyên, liền mỉm cười, vỗ vai cậu ta. “Năm nay thử không nghe máy xem sao? Có thể quên được cậu ấy thì chuyện rồi cũng sẽ qua.”

Trần Quyên cười, liếc cô, hỏi: “Cậu biết người đó là ai đúng không.”

A Hoành dừng chân, gật đầu, đáp: “Ừ.”

Trần Quyên chợt nhớ ra điều gì đó, cậu nghiêm mặt nói tiếp: “Hồi còn ở Vienna, tớ đã tìm thám tử điều tra Ngôn Hi đấy.”

A Hoành sầm mặt, đúng là trắng trợn thật.

“Này, cậu sinh sau năm 85 hả?”

Trần Quyên thả mắt, đáp: “Hả, ờ.”

A Hoành liền nói kháy: “Tốt lắm, rất tốt, rất mạnh mẽ.”

“Cậu có biết trong bản báo cáo, người mà Ngôn Hi coi trọng nhất là ai không?”

“Người đó hả?” A Hoành không buồn nghĩ mà đáp luôn. Trần Quyện rõ ra rất vui mừng trước điều đó. “Sai bét, Ôn Tư Nhĩ mới đúng.”

A Hoành tư lự đáp: “Cậu này cũng không hẳn là không có cơ sở.”

Thấy cô vẫn bình thản như thường, Trần Quyện rất bất ngờ. “Cậu không buồn, không thắc mắc hả? Chẳng phải cậu thích...”

A Hoành chẳng nói chẳng rằng, Trần Quyện đành ngoan ngoãn im lặng.

“A Di Đà Phật, thí chủ đừng hủy hoại thanh danh của tiểu tăng, thiện tai thiện tai. Theo sự quan sát của tiểu tăng, đạo này Ngôn thí chủ đang gặp vận đào hoa, chuyện vui sắp đến, thí chủ cẩn thận trọng trong phát ngôn.”

“Hả? Hẳn thích gã đực rựa khác hả?”

A Hoành thùng thảng đáp: “Con gái, không phải con trai.”

Trần Quyện nhìn ra phía xa, ánh mắt có vẻ là lạ. “Ờ, hình như là con gái.”

A Hoành quay đầu nhìn theo ánh mắt Trần Quyện.

Cách đó không xa, một chàng trai mặc áo cánh dơi màu vàng nhạt, cổ quàng khăn, phía dưới là chiếc quần bò màu xanh nhạt, chân đi boots vàng, tóc đen mắt to, trông rất nổi bật và đẹp trai. Đi bên cạnh chàng trai là một cô gái xinh đẹp mặc váy rất tây, dáng chuẩn, cao gần bằng anh chàng kia, nụ cười vô cùng ngọt ngào. Chàng trai cúi đầu nghe cô gái nói gì đó, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, thỉnh thoảng lại gật đầu. Anh ta đang cầm chiếc cốc giấy, cách đó không xa là máy bán cà phê tự động.

Chàng trai đó là Ngôn Hi.

A Hoành đưa tay lên xem đồng hồ, ba giờ chiều. Không đi làm thêm mà hện hò ư? Trời lạnh thế này mà ăn mặc phong phanh như vậy...

Ngôn Hi không phát hiện ra A Hoành và Trần Quyên, uống vội cốc cà phê rồi đi sang đường đối diện. Cô gái kia theo sau, sắc mặt hồng hào, nhìn Ngôn Hi với ánh mắt lấp lánh.

Trần Quyên len lén quan sát sắc mặt của A Hoành nhưng không nhận ra cô đang vui hay buồn, mọi thứ vẫn bình thường, ánh mắt vô cùng bình thản.

“Ê, bọn mình bám theo xem sao đi.” Trần Quyên không nói ra những suy nghĩ trong lòng A Hoành mà chỉ kéo cô đi theo Ngôn Hi và cô gái kia.

A Hoành đi theo cậu ta, bước chân không được tự nhiên cho lắm, nhưng từ đầu đến cuối cô không hề nói gì, không bảo “ừ” cũng chẳng phản đối.

Sang đến đường bên kia thì không thấy bóng dáng hai người ấy đâu nữa. Phía trước có đám đông đang xúm lại, có máy quay, hình như có đoàn làm phim đang quay phim. Hai hôm trước tuyết vừa rơi, lớp tuyết vẫn rất dày, chắc là quay cảnh tuyết.

Trần Quyên kéo A Hoành xúm lại, người xem rất đông, có điều vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng một vài người trong đó.

“Cảnh quay thứ ba, chuẩn bị xong chưa, quay nghiêng. Ready? Action!”

“Tách, tách!”

“Nữ bước đến hôn má nam.”

“Nhân viên hóa trang đến, tóc nhân vật nam chưa nhiều tuyết lắm, cho thêm ít nữa.”

Tất cả lại cuống lên.

Đằng trước có một cô than: “Đúng là hành hạ con nhà người ta, tôi đứng ở đây xem một lúc mà thằng bé đã bị gội mấy chai nước rồi, đẹp trai như thế, trời lại lạnh thế này, không biết con cái nhà ai mà không xót nhỉ?”

Đám đông liền phụ họa: “Đúng vậy đấy, đám người này thật đức quá, nhìn kìa, cậu kia còn đến nỗi mọi tím tái hết rồi.”

Cũng có người mỉa mai: “Có gì mà phải xót, người ta hứng vì kiếm được nhiều tiền thôi”

Đám đông rất ồn ào. A Hoành vừa nghe vừa cau mày.

Trần Quyện cao nên nhìn rõ tình hình, lát sau tiu nghỉu quay lại, nói: “A Hoành, không biết có phải tở hoa mắt không mà sao tở nhìn thằng cha người đầy tuyết vun, sắp đứt hơi kia giống cha mã nhân nhà mình quá nhỉ?”

A Hoành thấy đầu ong ong, có gắng chui vào thì thấy giữa hiện trường ngập tràn băng tuyết có một người đang đứng, gần như nhìn rõ các mạch máu. Đầu, mắt, quần áo, tay đều đóng băng, tựa như một pho tượng được điêu khắc bằng băng.

Mái tóc đen và đôi mắt đen láy, giữa băng tuyết càng nổi bật hơn.

Cô đứng trân trân nhìn anh.

Anh mỉm cười, cảm thấy ấm áp như nhìn thấy tia nắng mặt trời, mấp máy môi nói với cô: "A Hoành, đi chỗ khác đi, đừng nhìn anh."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Lời Ước Không Thành

A Hoành sững sờ nhìn đôi môi mấp máy của Ngôn Hi và khẽ gật đầu, rồi cô quay sang mỉm cười với Trần Quyên. "Mary, bọn mình về thôi."

Trần Quyên chần chừ chưa chịu đi mà đưa mắt nhìn Ngôn Hi, sau đó lại nhìn vào đôi mắt có chút mệt mỏi của A Hoành, rồi cũng giấu đi những thắc mắc trong lòng theo A Hoành đi ra.

"Cậu không xem hắn ta làm sao à?" Nụ cười của Trần Quyên khá khó hiểu. "Tớ tưởng cậu sẽ kéo hắn về như trước kia?"

A Hoành không bao giờ muốn Ngôn Hi phải ảm ức, từ trước đến giờ, Ngôn Hi hiểu rõ điều này hơn ai hết.

A Hoành bình thản lắc đầu. "Không, Ngôn Hi một khi đã quyết định thì người khác không can thiệp được, làm thế không hay."

Trần Quyên không biết phải nói gì mà hỉ lăm bầm: "Bọn cậu cãi nhau à?"

A Hoành cười, hỏi: "Sao cậu lại nói thế?"

Trần Quyên thắc mắc: "Trước đây, nếu thấy Ngôn Hi hành hạ mình như thế thì cậu đã đến cho hắn một trận từ lâu rồi."

A Hoành cau mày nghĩ ngợi hồi lâu.

Trần Quyên cười rất hả hê, nghĩ chắc hôm tới có khi Ngôn Hi lại mời cậu ta ăn vặt quay chứ chẳng chơi. "Hiểu ra rồi chứ?"

A Hoành lắc đầu, bình thản đáp: "Ừ, hiểu ra rồi. Có lẽ ngày trước tớ thất lễ với Ngôn Hi quá."

Trần Quyên véo má cô, khóc dở mếu dở. "Haizz, không biết bà cô nào nhập hồn vào A Hoành nhà chúng tôi mà không báo trước một tiếng."

A Hoành chẳng nói chẳng rằng, chỉ nghênh mặt lên.

Trần Quyên biết cô đang dối vì chuyện ban nãy bèn than: "Theo tớ đoán, Ngôn Hi không muốn cậu chứng kiến hấn ta trong bộ dáng như thế, sợ cậu xót nên mới bảo cậu đi."

A Hoành không nói gì mà chỉ tay vào cửa hàng đằng trước, nói: "Đến hàng quấy Quý Phát Tường cậu nhắc rồi kìa."

Trần Quyên tính tình trẻ con nên cũng không để ý đến chuyện A Hoành chuyển sang chủ đề khác mà hào hứng kéo cô vào cửa hàng. Món quấy thơm nức, Trần Quyên nhìn mà muốn chảy nước miếng.

"A Hoành, nghe nói mũi cậu thính như mũi khuyển ấy!"

Trần Quyên định làm hoà: "Ok, ok, tớ mũi thính như mũi khuyển, mời tiểu thư ngửi giùm bằng mũi xịn đi."

A Hoành phì cười, khịt khịt mũi rồi lấy tay lật các loại quấy, ngửi mùi thơm rồi cười nói: "Nhân thập cẩm, bên trong có thanh mai, một số quả cứng, đường, không ngọt cũng không ngấy, chắc chắn là cậu ăn được."

Cô bán hàng gật đầu. "Bạn gái này tinh thật đấy, đúng là nhân thập cẩm có các vị như thế."

Mọi người trong khu đều biết mũi A Hoành rất thính.

Trần Quyên mắt sáng lên, cười khoái chí, tăng tốc. "A Hoành không hổ danh là thần tượng, tứ cú tường tên khi đột Ngôn Hi kia bốc phét cơ."

Cô gái tóc xoắn bên cạnh vừa nghe thấy hai chữ "Ngôn Hi" liền giật bản mình, làm rơi hộp quấy xuống đất.

Nghe thấy bên cạnh có tiếng động, A Hoành liền quay sang thì thấy một cô gái xinh xắn với mái tóc xoắn đứng bên cạnh.

Hoá ra là Lâm Loan Loan.

"Ôn Hoành." Thấy không tránh được, Lâm Loan Loan lạnh lùng chào.

A Hoành mỉm cười. "Chào Lâm tiểu thư."

Nghe thấy cách xưng hô này, Lâm Loan Loan vừa bực vừa ngượng, không biết phải đáp trả thế nào, chợt nhìn thấy Trần Quyên, bèn cười gằn, nói: "Sao không diễn vở kịch buồn thảm nữa à, tưởng Ngôn Hi bị bệnh, cô làm cô con gái có hiếu trước giường bệnh cơ mà?"

Thấy giọng điệu của cô nàng không được thiện chí, Trần Quyên liền hỏi nhỏ A Hoành đây là ai. A Hoành đáp khẽ hao chữ "Tư Hoán".

Trần Quyên "ồ" một tiếng, hiểu ra ý nghĩa của cụm từ Lâm tiểu thư A Hoành vừa nói, rồi cười với vẻ đầy ẩn ý.

Nghe Lâm Loan Loan nói vậy, A Hoành cũng không bực, nói: "Ngôn Hi khỏi bệnh lâu rồi, Lâm tiểu thư không biết à?"

Không thể diễn tả nổi cảm xúc trên khuôn mặt Lâm Loan Loan lúc này, vừa thất vọng vừa bực bội và cũng có phần mừng rỡ. "Khỏi hẳn rồi à, bác sĩ nói thế nào?" Nói xong lại thấy mình sốt sắng quá nên nét mặt cô ta lại có chút ngại ngùng.

A Hoành mỉm cười. "Khỏi hẳn rồi, Lâm tiểu thư không cần phải lo lắng nữa."

Trần Quyên càng nghe càng thắc mắc, cô nàng này là người yêu cũ của Tư Hoán, yêu Tư Hoán sống dở chết dở đó ư? Tại sao cứ như là có tình cũ với Ngôn Hi vậy.

A Hoành kéo Trần Quyên chọn mấy hộp quẩy ngọt, định ra về thì bị Lâm Loan Loan gọi giật lại: "Ôn Hoành, cô nhớ giùm tôi mấy câu được không? Rằng năm xưa tôi không cố tình. Tôi tưởng bệnh của cậu ấy không khỏi được. Cô không biết lúc cậu ấy phát bệnh thế nào đâu... Tôi và Tư Hoán đứng nói chuyện trước cửa phòng cậu ấy, tưởng cậu ấy còn đang ngủ say, đột nhiên cậu ấy làm vỡ lọ hoa... rồi giẫm vào... chân toàn máu là máu... cậu ấy nhìn tôi... trông đáng sợ vô cùng, tôi thực sự không cố ý." Lâm Loan Loan bắt đầu cuống.

A Hoành không hiểu Lâm Loan Loan đang nói gì, Trần Quyên thì đã nắm được trọng tâm vấn đề, cười gằn, hỏi: "Bà chị nói gì với Tư Hoán để Ngôn Hi phải lờm bà chị? Bà chị bảo không cố tình, thế mà là không cố tình ư?"

Lâm Loan Loan luống cuống nhưng nghĩ đến việc cô và Tư Hoán cũng chẳng có kết cục gì tốt đẹp, bèn nghiêng rằng nói: "Tư Hoán hỏi tôi nếu Ngôn Hi thích tôi thì tôi sẽ làm thế nào."

Lúc đó tôi rất sợ, vì trước đó nghe người ta nói Ngôn Hi bị bọn xấu hãm hiếp nên mới thành ra như thế, liền hỏi Tư Hoán có thật thế không. Sau đó, Ngôn Hi liền đi ra, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, chân đầy máu, sau đó nét mặt cậu ấy rất bình tĩnh, không hề giống như người đang ốm. Giọng cậu ấy rất rõ ràng, nói là thật, nói cậu ấy rất thích tôi, thích tôi từ lâu rồi. Từ đợt thi trước đó khá lâu, tôi chia cho cậu ấy một nửa cục tẩy của mình là cậu ấy đã thích tôi, hỏi tôi có thể thử yêu cậu ấy không. Lúc ấy tôi tưởng cậu ấy nói nhầm, sau đó cậu ấy túm áo tôi, tay bê bết máu, tôi đã rất sợ, vừa khóc vừa

xin cậu ấy buông ra. Cậu ấy không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm, ánh mắt vô cùng buồn bã. Các cậu chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt đó nên không hiểu đâu, ánh mắt không có sức sống, đầy tuyệt vọng đó rất đáng sợ. Tôi phải lấy hết sức mới đẩy được cậu ấy ra, nhưng không ngờ Ngôn Hi lại ngã từ cầu thang xuống. Lúc ấy tôi rất sợ, tôi cũng không biết..."

Lâm Loan Loan lấy tay túm chặt tóc, mắt ngân ngấn nước, nét mặt vô cùng đau khổ. "Tôi không muốn... tôi chỉ... tôi thích Ngôn Hi, thật đấy..."

Lần đầu tiên A Hoành được nghe kể về những việc này, trước đây, Ngôn Hi chỉ kể vài câu ngắn ngủi, thậm chí cong ra sức trêu Tư Hoán và Lâm Loan Loan.

Anh ấy không mệt ư?

Mặc dù Ngôn Hi không thấy mệt nhưng A Hoành lại nhìn Lâm Loan Loan bằng ánh mắt khó diễn tả bằng lời.

Nhìn Lâm Loan Loan như thế không phải vì tóc cô nàng rất xoắn, đôi mắt cong cong, không phải vì cô nàng tên là Lâm Loan Loan. Cô nhìn bởi đây là Lâm Loan Loan mà Ngôn Hi quý mến.

Vì quý mến Ngôn Hi nên A Hoành đã phải dốc toàn bộ sức lực, lúc này cô mới hiểu rằng, phải là người con gái như thế nào mới có thể khiến Ngôn Hi rung động.

Không có điểm nào giống với cô.

Lâm Loan Loan ngồi thụp xuống, nước mắt lăn dài trên gò má, giọng có phần chua chát: "Một tháng sau, Ngôn Hi đi học trở lại, may mà vết thương không nặng lắm. Có điều lúc đó tôi mới biết thực ra Ngôn Hi hoàn toàn tỉnh táo, lúc đó cậu ấy khỏi bệnh rồi. Sau đó, Tư Hoán đã tỏ tình với tôi, tôi biết không thể thay đổi được cục diện, lại sợ nhà họ Ngôn trả thù, dù gì tôi cũng là người đẩy Ngôn Hi từ cầu thang xuống, báo hại cậu ấy phải nằm một chỗ

cả tháng, sau đó thì mọi người đã biết rồi đấy, tôi và Tư Hoán bắt đầu đến với nhau."

Trần Quyên liền chửi đồng: "Bà chị à, bà trình bày để xin mũ nhân nhà tôi tha thứ, nói thật nếu là tôi thì tôi đã đá bà chị xuống mười tám tầng địa ngục rồi, bà chị về nhà tắm rửa rồi đánh một giấc đi, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa."

Sắc mặt Lâm Loan Loan tái nhợt.

A Hoành nhắm mắt lại , nói: "Lâm tiểu thư, chuyện chị nhờ, tôi không giúp được." Nói rồi cô kéo Trần Quyên vẫn chưa hả giận đi ra.

Trần Quyên hậm hực trách: "Sao cậu không để tớ nói tiếp? Mẹ kiếp, thảo nào Ngôn Hi sợ đàn bà, nếu là tớ, tớ cũng sợ! Đúng là thời buổi này chẳng có đứa con gái nào ra hồn cả!"

A Hoành không nói gì.

Trần Quyên không thèm liếc cô mà hùng hồn bổ sung. "Ngoài mẹ tớ và bạn Ôn Hoành ra!"

Tối, Ngôn Hi, về nhà, vẫn bộ quần áo buổi sáng mà A Hoành đã chuẩn bị cho anh, khăn quàng cổ, găng tay, áo khoác, đều đủ cả.

Anh cởi áo khoác, giữ những bông tuyết còn đang dính trên áo ra, bước vào thư phòng mới phát hiện A Hoành đang luyện chữ.

Coi gái trước mặt đang ngồi ngay ngắn, nét mặt đoan trang, bím tóc rủ xuống chiếc áo len xám.

Anh nhẹ nhàng bước đến trước mặt cô, thấy cô đang viết mấy câu trong bài thơ Đường, nét chữ gọn gàng nhưng dường như trong quá trình viết đang suy tư gì đó nên nét chữ hơi gượng gạo.

Ngôn Hi cúi xuống, nắm chặt bàn tay phải của A Hoàn.

A Hoàn giật bản mình nhưng không ngẩng đầu lên mà chỉ mím môi cười. Đợi đến khi bàn tay trắng ngần đó hoàn thành chữ cuối cùng trong bài thơ, cô mới ngẩng đầu lên cười, nói: "Sao tay anh lạnh thế?"

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 53 (Tt)

Ngôn Hi cầm tờ giấy lên nhìn kĩ ba chữ cuối "khuyên thành sắc" trong bài thơ rồi nói nhỏ: "Bài này tặng anh nhé. Em đừng hỏi chuyện hôm nay, đợi mấy ngày nữa thôi, em đừng lo."

Cô đưa cho anh cốc sữa sô cô la ấm, mỉm cười, đáp: "Vâng."

Ngôn Hi nhìn cốc sữa, sức nhớ ra điều gì bèn cười tủm tỉm, hỏi: "A Hoàn, lúc anh trừng mắt trông sợ lắm hả?"

Vừa nói, anh chàng vừa cố tình trừng mắt to hơn, A Hoàn nhìn anh, đáp: "Vâng, trông hãi lắm." Thực ra là trông rất có hồn. Người khác nhìn thấy, hồn phách sẽ điên đảo, chỉ muốn nhìn tiếp, thế nên mới nói đôi mắt đó đáng sợ để che giấu sự mất hồn của bản thân.

Ngôn Hi cười, cúi đầu đáp với vẻ hệt hăng: "Hóa ra là thật, thảo nào, trước đây có nói... ờ... anh còn không tin, hôm nay, rất nhiều người cũng bảo như thế."

A Hoàn thấy tim mình đau nhói. Trước đây, ý muốn chỉ Lâm Loan Loan ư?"

Ngôn Hi gãi hai tay ra sau gáy, dựa vào xô pha, nhắm nghiền mắt lạ và lẩm bẩm: "Hê, chẳng lẽ là do mắt của bản thiếu gia đẹp quá nên tất cả mọi người đều ghen tị ư?"

A Hoành cười khúc khích. “Chí lí, em rất ghen tị với anh. Đẹp trai như thế làm nhiều người áp lực lắm, anh có biết không?”

Cô lại không mắng: “Ngôn Hi, sao anh tưởng bỏ thế? Cứ ngồi đó mà tưởng tượng.” Dường như hiểu ra vấn đề rồi thì sự thật từ đầu đến cuối anh chưa bao giờ thuộc về cô cũng không còn làm cô quá buồn nữa.

Bởi vì, đây vốn chỉ là một sự thật phụ thuộc vào trời đất và người đó chứ cô chẳng quyết định được gì.

Ngày mừng Mười tháng Một, bà Uẩn chuẩn bị tiệc sinh nhật lần thứ mười tám cho Tư Nhĩ, vì là mốc đánh dấu sự trưởng thành của cô nên bữa tiệc được tổ chức long trọng hơn, bà đã đặt mấy bàn ở khách sạn và mời một số bạn bè.

Năm ngoái, sinh nhật Tư Hoán cũng như thế, chắc đây là thông lệ của nhà họ đối với con cái.

Bà Uẩn nói: “A Hoành, con và Tư Nhĩ cách nhau mấy ngày. Vài hôm nữa mới đến sinh nhật lần thứ mười tám của con, đến lúc đó mình lại làm vài mâm nữa...”

A Hoành nhìn mẹ, dường như bà lại quên điều gì đó. Nhưng mà nhìn cô, nét mặt vừa xót xa vừa có phần áy náy, A Hoành liền mỉm cười gạt đầu.

Sáng hôm ấy vừa tỉnh giấc, nhìn thấy đôi mắt to tròn của Ngôn Hi, A Hoành liền giật bản mình, vừa dụi mắt vừa hỏi: “Anh đến lúc nào vậy?”

Ngôn Hi đỡ cằm A Hoành, chu miệng trách: “Con gái, sao bây giờ mới tỉnh hả, ta đợi lâu lắm rồi, mắt đang cay sè lên đây, xem này, lông mi rụng mấy sợi liền.”

Anh chìa ngón tay trở ra, quả nhiên có mấy sợi lông mi bám trên đầu ngón tay.

A Hoành hậm hực: “Sao anh vô duyên thế, sáng ra đã gây sự, bức chết đi được!” cô tiên tay vớ ngay chiếc gối ném vào mặt anh chàng.

Ngôn Hi ngân ngấn nước mắt, ầm ỨC như chú cún bị bỏ rơi. “Vừa dậy, Tư Nhĩ đã đi trang điểm rồi.”

A Hoành ngáp dài, hỏi: “Thì có liên quan gì đến em?”

Ngôn Hi hậm hực nhìn mái tóc đen chưa hề chải chuốt của A Hoành. “Ít nhất em cũng phải chải đầu đi chứ.”

A Hoành vừa tỉnh giấc, chưa hiểu đầu đuôi thế nào. “Gì cơ?”

Ngôn Hi bắt lựC, vồ nhẹ lên đầu cô, nói: “Ra đây, ngồi đây.” Anh kéo một chiếc ghế đến trước gương.

A Hoành vừa ngồi xuống ghế vừa thắc mắc: “Làm gì vậy?”

Ngôn Hi liền lấy lược rồi móc từ trong túi áo ra một chiếc cặp tóc bằng pha lê rất đẹp, cười tủm tỉm, nói: “Chắc sẽ không đẹp như ngoài salon, nhưng anh đã theo học mấy ngày rồi, chắc sẽ không quá tệ.”

Anh lật ngược bàn tay rồi úp chiếc kẹp tóc vào lòng bàn tay A Hoành, một cảm giác mềm mại, lạnh lạnh ập tới.

A Hoành cúi đầu, chiếc cặp pha lê màu hồng phản ánh lên màu trắng và tím nhạt, cô khóc dờ mếu dờ, nói: “Ê, Ngôn Hi, anh bắt em cặp cái này hả?”

Ngôn Hi cự nự: “Em là con gái mà không biết à? Con gái ai cũng thích những thứ này cả! Anh tự chọn đấy!” Rồi anh túm tóc cô lên, chải nhẹ, miệng tủm tỉm cười, động tác hết sức chăm chú như khi anh tranh vậy.

Ngôn H cúi đầu, rẽ ngôi giữa cho cô, các ngón tay thon dài di chuyển rất linh hoạt, sau đó dùng cặp pha lê cố định tóc lại. Chiếc cặp pha lê xinh xắn lấp lánh giữa mái tóc đen, tựa như chú bướm xinh đẹp thoát ẩn thoát hiện.

A Hoành nhìn vào gương, chỉ thấy bàn tay Ngôn Hi vắt qua vắt lại thoăn thoắt, dáng vẻ rất tập trung. Sau đó, anh đứng yên bên cạnh cô, ngắm một hồi.

Cô không thể giấu nổi cảm xúc của mình, khoé mắt ươn ướt. Anh cứ nổi hứng đối tốt với cô như vậy, khiến cô bị nghiện thì làm thế nào?

Ngôn Hi thở phào như vừa hoàn thành một tác phẩm tuyệt vời, nhìn chăm chú với vẻ rất hài lòng. Anh cười, nói: "A Hoành, hôm nay em nhất định phải ngoan ngoãn ở bên anh, đừng để người khác dụ mất nhé."

A Hoành vô cùng sửng sốt, không hiểu Ngôn Hi lấy đâu ra cái hộp vuông có thắt nơ, mỉm cười, nói: "Ngôn Hi, anh cũng biết là em không quen với việc đóng vai cô bé Lọ Lem mà."

Đó là một chiếc váy dài trắng dính đá lấp lánh, nhìn rất sang trọng.

Ngôn Hi cười, uể oải nói: "Anh cũng không quen với việc làm thần tiên, cùng lắm chỉ là mẹ kế của cô bé Lọ Lem thôi, vì con gái mình mà phải bỏn ba vất vả."

A Hoành nheo mắt nhìn anh, Ngôn Hi lại nhìn đồng hồ. "Còn một tiếng nữa là đến mười một giờ ba mươi lăm phút."

Anh dặn A Hoành thay quần áo, còn mình thì chạy huỳnh huych xuống tầng.

Chiếc váy rất vừa với cô, thướt tha xuống tận mắt cá chân, nhìn từ xa cảm thấy vô cùng cao quý, thánh thiện, A Hoành mỉm cười đầm đìa.

Cô xuống tầng thì không thấy Ngôn Hi đâu nữa, đúng lúc điện thoại đổ chuông, Tư Hoán gọi hỏi họ bao giờ xuất phát.

A Hoàn đang định trả lời thì một bàn tay trắng trẻo, thon dài đã cướp máy, trả lời với giọng bình thản: "Mọi người cứ đi trước đi, lát nữa tôi và A Hoàn bắt taxi đi. Ủ, đang dở việc quan trọng."

Nói xong liền cúp máy.

A Hoàn ngẩng đầu, hỏi: "Chuyện gì quan trọng vậy?"

Ngôn Hi ngấm cô chăm chú nhưng không trả lời, rồi anh khẽ vỗ đầu cô, ánh mắt sáng ngời, nói: "Biết ngay là cái váy này không hợp với em mà, đúng là con gái bản thiếu gia có khác, không tòi, không tòi."

Hoàn đỏ rần, rồi cô hắng giọng, hỏi khẽ: "Mấy giờ bọn mình đi."

Ngôn Hi vào bếp bê ra một bát gì đó, nói: "Em ăn cái này trước đã rồi bọn mình đi." Đó là một bát mì, bên trên có một quả trứng ốp lết, sườn, những sợi mì tròn trĩnh, trắng ngần.

A Hoàn hỏi: "Anh nấu hả?"

Ngôn Hi lắc đầu, đảo mắt nói: "Làm gì có, anh vừa đi mua đó chứ. Bản thiếu gia có bao giờ vào bếp đâu, sao có thể nấu được bát mì cực phẩm nhìn đã phát thèm này?" Anh hào hứng khen bát mì đến nỗi văng cả nước miếng.

A Hoàn phì cười, liếc thấy trên tay Ngôn vẫn còn vết đỏ, lòng cũng hiểu vài phần, vừa tùm tùm cười vừa ăn mì. "Đúng là... cực phẩm thật."

Đúng là cực phẩm không phải ai cũng có thể thưởng thức.

Đôi mắt Ngôn Hi lộ rõ vẻ chờ đợi. "Có ngon không?"

A Hoàn mỉm cười, đáp: "Ngon ngoài sức tưởng tượng của em."

Ngôn Hi hắng giọng, sao anh cứ cảm thấy không được ngon cho lắm. "Để anh nếm thử xem nào."

A Hoành lắc đầu, từ chối ngay tức khắc. “Không được, đây là mì của em.” Nói rồi cô lại cặm cùi chiến đấu với bát mì đang bốc khói nghi ngút, mồ hôi túa ra, vừa ăn vừa chảy nước mắt.

Ngôn Hi vừa cười tủm tỉm vừa nhìn cô ăn mì, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ngôn Hi, bát mì cay quá, không hiểu anh cho bao nhiêu ớt, anh coi, nước mắt em chảy ra hết rồi đây này.

Ngôn Hi rút rè ngược mắt lên. Đồng hồ treo tường chỉ đúng vào mười một giờ ba mươi lăm phút.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Trái Đất Này Có Em

Lúc xuống taxi, Ngôn Hi vẫn cảm râm: “Tại sao anh phải mặc thế này chứ?”

Anh chàng mặc bộ com lê trắng rất gọn gàng, vốn là trang phục nghiêm túc, chính thức, nhưng tai lại đeo chụp tai, cổ quàng khăn, tay đeo găng, hoàn toàn bôi nhọ hình ảnh quý phái, sang trọng.

A Hoành liếc anh chàng, nói: “Lát nữa vào có lò sưởi, cởi ra là xong thôi mà.”

Ngôn Hi lén lút liếc vào khách sạn, không thấy ai cùng lứa tuổi ở trong sảnh lớn hoa lệ nên cũng yên tâm hơn. Bộ dạng này mà để mấy thằng nhóc đó nhìn thấy thì chẳng bị cười cho thối mũi à.

Bình thường A Hoành chỉ chơi thân với Ngôn Hi và Tân Đạt Di, nhưng trên thực tế, số kẻ con ông cháu cha được gọi là quen, gặp gỡ chào hỏi vài câu lại không phải là ít, rất nhiều nhà gia thế ngang ngửa với nhà họ Ôn, đồng nghĩa với việc số nhà hơn nhà họ Ngôn là tương đối nhiều.

Đám con ông cháu cha đó chủ yếu là con trai, mối quan hệ của Ngôn Hi với bọn họ mặc dù không thân thiết bằng Tư Hoán và Tân Đạt Di, nhưng cũng có thể nói là bạn bè. Hồi ấy, Ngôn Hi ốm, số người đến thăm cũng không ít.

Ngôn Hi vừa cởi khăn vừa cười nói, chuyện trò với A Hoành rồi bước vào trong. Tiệc được tổ chức trên tầng bảy, đây là khu vực VIP sang trọng

nhất của nhà hàng này, chia thành sảnh nam và sảnh bắc, bình thường đặt tiệc phải đặt trước ba ngày.

Lúc đặt tiệc, nhà họ Ôn tỏ ra rất thận trọng, nói là tổ chức hai bữa tiệc vào ngày mừng Mười tháng Một dương lịch và ngày Hai mươi tám tháng Mười hai âm lịch. Giam đốc khách sạn sức nhớ đến lệ thành niên của con em nhà họ Ôn, biết hai cô con gái nhà họ đều đã đến tuổi nên rất hiếu ý, từ giấy mời đến thực đơn đều hết sức cẩn trọng.

Bác Tôn nhìn Ngôn Hi, cười trêu: “Tiểu Hi đưa vợ đến đó hả?”

A Hoành đỏ bừng mặt. Cô không biết những lời đồn đó từ đâu mà ra, tóm lại mọi người trong khu đều coi cô và Ngôn Hi là một đôi. Bình thường, các bà trong khu vẫn hay nhắc lại chuyện xưa, bảo cô gái nhà họ Ôn vừa chào đời đã có lời hẹn ước với con trai nhà họ Ngôn rồi.

Sau đó xảy ra chuyện kia, mọi người không biết nhà họ Ngôn ưng cô nào, nhưng khi A Hoành đến nhà họ Ngôn ở, mọi người liền cho rằng nhà đó đã chọn Ôn Hoành. Và thế là ai nấy đều hiếu ý, thỉnh thoảng lại trêu hai đứa trẻ.

Ngôn Hi vốn là người mặt dày nên không có phản ứng gì, A Hoành bị trêu thì mặt lúc nào cũng đỏ gay, các bà các cô cười càng khoái chí hơn.

A Hoành đau đầu lắm, chuyện đã có gì đâu, trong nhà cũng chẳng có ai nhắc đến, tại sao mọi người cứ như thế nắm được hết ngọn ngành, chỉ có mỗi cô là không hiểu gì vậy.

Ngôn Hi lại đáp “vâng”, giọng điềm nhiên như không.

Bác Tôn lo Ngôn Hi ồm, việc học lại dở dang, bèn hỏi tiến độ học hành của anh, Ngôn Hi thấy người lớn không trêu anh với A Hoành nữa nên thở phào và trả lời rất lễ phép.

Tôn Bằng - thiếu gia nhà họ Tôn, bằng tuổi với Ngôn Hi, từ nhỏ đã thông minh, lanh lợi nhưng lại mãi chơi, nghịch ngợm, cũng thi đỗ vào trường đại học có tiếng như Tư Hoán. Tôn Bằng có quan hệ khá thân với Tân Đạt Di nhưng với Ngôn Hi thì không được mặn mà lắm.

Chuyện xảy ra cũng lâu rồi, hai anh chàng này có hiềm khích là vì Tư Nhĩ. Hồi ấy, Tư Nhĩ là cô bé duy nhất trong khu, nói năng dễ thương lại xinh xắn, mọi người trong khu đều coi là báu vật. Tôn Bằng và đám con trai khác rất quý mến, thích túm bím tóc của cô bé. Mỗi lần túm là Tư Nhĩ khóc ầm ỹ. Thấy vậy, Tôn Bằng luống cuống như gà mắc tóc, chưa kịp phản ứng thì Ngôn Hi đã xông phi cười lên người Tôn Bằng và đám bùm bụp.

Từ nhỏ, Tôn Bằng đã được cưng như trứng mỏng, sao có thể chịu được nổi ấm ức này, hai cậu chàng liền vật nhau ra đất. Sau đó, mỗi cậu về nhà bị ăn một cái roi, hậm hực mà không làm được gì. Tôn Bằng ấm ức vì chuyện mình chẳng làm gì, sao lại bị đánh. Ngôn Hi thì ấm ức nhìn thấy Tư Nhĩ bị bắt nạt nên mới đánh Tôn Bằng, tại sao ông nội lại đánh mình! Sau đó, mỗi lần gặp là hai anh chàng lại choảng nhau. Hai năm trở lại đây lớn rồi nên không vật lộn với nhau nữa mà chuyển sang đấu võ mồm, hễ gặp là khích bác, nói đùa nhau vài câu, khiến cả hai cùng ngủ không yên.

Tôn Bằng thấy Ngôn Hi đóng vai thỏ non trước mắt cha mình thì cười gằn, quay sang liền thấy A Hoàn đang mím môi cười với cậu, hiền thực vô cùng. Cậu ngậy người ra một lát, sau đó ghé sát vào tai Ngôn Hi, trêu: “Ngôn thiếu gia, hôm nay rốt cuộc là sinh nhật thê hay thiệp của cậu vậy?”

Ngôn Hi vẫn cười cung kính đáp lời cha Ngôn Bằng nhưng rồi lén đưa chân giẫm lên chân anh chàng một cái đau điếng rồi nhếch mép đáp: “Cậu nói thử xem?”

Dứt lời, cửa thang máy mở ra, Ngôn Hi mím cười, gật đầu rồi dặt tay A Hoàn bước ra, để lại nhà họ Tôn còn đang ngẩn ngừ bên trong.

“Cha, mình vào sảnh bắc hay sảnh nam?”

Trên tay Tôn Bằng là hai tấm thiệp mời do khách sạn gửi. Một tấm thiệp mang phong cách cổ điển, sang trọng, ghế ngồi nằm ở sảnh bắc.

Tấm thiệp còn lại đặc biệt hơn, hình như được thiết kế riêng, màu tím nhạt, diềm trắng như tuyết, đường nét đơn giản nhưng hài hòa, nhưng ghế ngồi lại ở sảnh nam.

Cha Tôn Bằng cũng thắc mắc: “Chắc là gửi thừa, sang bên nào chẳng như nhau!”

Mẹ Tôn Bằng thì cẩn thận hơn, chỉ vào tấm thiệp màu tím nhạt, diềm trắng đỏ và nói: “Tấm này có kí tên.”

Đúng là tại góc nhỏ gần diềm trắng có in một dòng chữ tiếng anh: M-Y-H-E-N-G

Myheng.

Tôn Bằng lại gần đọc và ngẫm nghĩ một lúc, sau đó hiểu ra vấn đề, cười đầy ẩn ý: “Cha, mình sang sảnh nam đi. Con chưa bao giờ thấy tên đó tồn công như thế này bao giờ.”

Tư Nhĩ cùng mẹ và Tư Hoán đón khách ở sảnh bắc, cô mặc bộ váy hồng nhạt, gấu váy xếp thành hình bông hoa, tóc búi cao sau gáy, trang điểm nhẹ nhàng, giữa trán còn có bông hoa màu hồng phấn, trông kiêu diễm, sang trọng vô cùng. Khách khứa nhìn thấy Tư Nhĩ đều nức nở khen cô xinh đẹp, lễ phép.

Bà Uẩn rất vui, nhưng nghĩ đến A Hoành lại có phần băn khoăn. “Tư Hoán, gọi A Hoành và Tiểu Hi chưa, sao chưa thấy hai đứa đến nhỉ?”

Tư Hoán cũng nhìn khách khứa gần như đã tề tựu đông đủ và đáp: “Chắc là sắp đến rồi mẹ ạ.”

Đúng lúc này, vị giám đốc điều hành khách sạn hốt hải chạy tới, nói nhỏ vào tai Tư Hoán điều gì đó.

Sắc mặt Tư Hoán tái đi. “Anh nói gì cơ?” Sảnh nam bị người ta đặt rồi sao?’

Vị giám đốc điều hành đáp với vẻ rất khó xử: “Lúc đầu tôi tưởng nhà anh với nhà vị đó là một, thế nên nhường phần thiết kế cho anh ta, không ngờ anh ta lại nói là mối quan hệ giữa anh ta với nhà họ Ôn mặc dù tốt nhưng hai tiệp khác nhau.”

Sắc mặt Tư Hoán tối sầm.

Anh chàng giám đốc điều hành mặc com lê cà vạt chỉnh tề liếc trộm Tư Hoán, mồ hôi túa ra trên trán, vội giải thích: “Tôi đã nói với vị đó là nhà họ Ôn đã đặt bàn trước rồi, nhưng vị đó kiên quyết không nhường sảnh nam.”

Tư Hoán hít một hơi thật sâu rồi bình thản nói: “Vị mà anh nói nghe như có quan hệ thâm giao với chúng tôi nhỉ, rốt cuộc là ai mà đến giám đốc Trương cũng không dám đắc tội vậy?”

Giám đốc Trương rên rỉ, anh ta hiểu Tư Hoán đang nghĩ rằng anh ta không coi nhà họ Ôn ra gì. Anh ta đâu dám to gan đắc tội với nhà họ Ôn như thế, chỉ có điều nah ta cũng không dám đắc tội với vị kia.

Giám đốc Trương cười khố nói: “Cậu Ôn, không phải tôi không hết lòng, có điều chuyện này...”

Tư Hoán bực bối hỏi: “Rốt cuộc là ai chứ?”

Tư Hoán vừa dứt lời thì Ngôn Hi đưa A Hoàn vào.

Hai người đều ăn mặt rất lịch sự, A Hoàn đứng bên cạnh Ngôn Hi, dịu dàng trong sáng, chú bướm pha lê thoát ẩn thoát hiện trên đỉnh đầu, khuôn mặt trắng ngần, thánh thiện, nhìn tươi tắn hơn rất nhiều so với ngày thường.

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía hai người và không muốn nhìn ra chỗ khác.

Tư Hoán miễn cưỡng mỉm cười, hỏi Ngôn Hi: “Sao bây giờ mới đến?”

Bà Uẩn chưa biết chuyện vừa xảy ra, liền kéo tay A Hoàn cười nói: “Còn đợi mỗi hai đứa nữa thôi, sánh bắc và sánh nam tương đối đông đủ rồi.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 54 (Tt)

Câu nói của bà Uẩn đã đánh thức Tư Hoán, anh cười nói: “Giám đốc Trương, tôi cũng muốn nhường sành nam cho vị mà anh nói, nhưng anh cũng biết đấy, khách khứa nhà tôi đến đông đủ rồi, khách sạn anh không có thói quen đuổi khách đó chứ?”

Giám đốc Trương nhìn Ngôn Hi với vẻ đầy khó xử. Ngôn Hi cười cười, đáp: “Không sao đâu, khách mời hai bên giống hệt nhau.”

Tư Hoán gượng gạo hỏi: “Ngôn Hi, cậu nói gì vậy?”

Ngôn hi nheo mắt, đáp: “Không hiểu hả? Tôi nói là không ảnh hưởng gì, khách nhà họ Ôn mời cũng là khách tôi mời.” Thời gian qua, anh đã phải tốn bao nhiêu công sức mới kiếm được một khoản tiền tương đối, đâu dễ gì nhường bộ.

A Hoàn nhìn hai người, cảm thấy bầu không khí có gì đó bất thường nên có vẻ thắc mắc, nhưng nhìn sắc mặt Tư Hoán, cô cũng không hỏi gì.

Tư Hoán bước đến gần Ngôn Hi, nói chỉ đủ hai người nghe thấy: “Cậu nghĩ cái gì vậy?”

Ngôn Hi lại cười: “Tôi nghĩ, thời gian trôi nhanh thật, thoát cái A Hoàn đã mười tám tuổi rồi. lần đầu tiên gặp, con bé còn nhỏ và ngờ nghệch đến nỗi nói một câu: “Sau trùng hợp thế, anh Ngôn Hi và cụ Ngôn lại cùng họ”.”

Rồi anh quay sang nhìn A Hoành, cười híp mắt, thể hiện rõ vẻ dịu dàng, chiều chuộng.

A Hoành cũng ngại ngùng cười với anh.

Tư Hoán có vẻ bức. “Cậu không nhìn được thêm vài ngày ư, sao cứ phải bon chen tranh ngày hôm nay với Nhĩ Nhĩ? Đã lên hết chương trình rồi, mấy ngày nữa thôi. Hai mươi tám âm lịch sẽ tổ chức sinh nhật cho A Hoành.”

Ngôn Hi nhìn Tư Hoán với ánh mắt sắc lạnh. “Ôn Tư Hoán, cả nhà cậu biết rõ ngày Mười tháng Một dương lịch mới là ngày sinh nhật A Hoành, còn sinh nhật Tư Nhĩ, e là đến bác Ôn cũng chẳng biết!”

Tư Hoán cau mày, cố gắng kìm nén sự tức giận. “Chính vì đã quen với việc tổ chức sinh nhật cho Nhĩ Nhĩ vào ngày mừng Mười tháng Một dương lịch, A Hoành cũng đã quen vào ngày Hai mươi tám, nên mẹ tôi mới sắp xếp như thế. Dù gì thì việc thay đổi cũng sẽ khiến cả Nhĩ Nhĩ và A Hoành cảm thấy không quen.”

Ngôn Hi cười khẩy, nói: “Ôn Tư Hoán, cậu biết rõ trong mắt mọi người, một người trước, một người sau có nghĩa gì, có cần phải để tôi nói ra suy nghĩ đó của mẹ cậu và cậu không?”

Sinh nhật Ôn Tư Nhĩ đường đường chính chính được tổ chức vào mười một giờ ba mươi lăm phút trưa ngày mừng Mười tháng Một dương lịch, còn sinh nhật A Hoành thì chỉ chốt vào ngày Hai mươi tám tháng Mười hai âm lịch, không có ngày dương, không có thời gian cụ thể. Ở nhà họ Ôn, ai là tiểu thư chính thức, ai được cưng chiều hơn, người ngoài nhìn vào sẽ thấy ngay.

Tư Hoán có vẻ khó xử, chỉ một mực im lặng.

Ngôn Hi bật cười, hỏi: “Rõ ràng có thể lựa chọn cùng lúc tổ chức cho hai người, tại sao chỉ quan tâm đến suy nghĩ của Tư Nhĩ mà bỏ quên A Hoành?”

Đến mày Tư Hoán cau chặt hơn. “Ngôn Hi, sao cậu ăn nói cực đoan vậy? Tôi chỉ nghĩ rằng có thể A Hoành quen với việc tổ chức sinh nhật vào ngày hai mươi tám tháng mười hai âm lịch hơn.”

Ngôn Hi cười lớn, giống như nghe thấy chuyện gì đó rất nực cười. “Quen là bởi tâm không sáng. Nhưng Ôn Tư Hoán à, nếu tôi nói cho cậu biết rằng A Hoành không hề thích sinh nhật vào ngày Hai mươi tám tháng Mười hai âm lịch, tất cả là do mọi người nghĩ vậy mà thôi, thì cậu nghĩ sao? Đừng quên là mười tám năm về trước, ngày Hai mươi tám tháng mười hai âm lịch chính là ngày A Hoành bị gia đình cậu bỏ rơi!”

Ngôn Hi nắm tay A Hoành, dắt cô vào sảnh phía nam, giữa sảnh có chiếc bánh gato ba tầng cỡ đại. A Hoành nhìn rồi nhoẻn miệng cười.

“Ngôn Hi, anh thấy bánh gato có đẹp không?” Cô thì thầm với vẻ vô cùng ngưỡng mộ. “Từ nhỏ, em chưa bao giờ ăn bánh gato trong ngày sinh nhật mình.”

Sực nhớ ra điều gì đó, cô khịt mũi rồi khẽ chọc Ngôn Hi. “Ê, hôm tới sinh nhật em, anh định tặng em quà gì? Anh không tặng là em buồn đó nha, thật đấy!”

Cô vừa thấy anh tặng Tư Nhĩ một hộp quà xinh xắn, nhìn có vẻ rất đắt tiền.

Ngôn Hi ngấn người nhìn cô rồi gật đầu.

A Hoành cười. “Đừng mua gì cả, mua cho em một chiếc bánh sinh nhật, em muốn được ăn bánh gato của chính mình trong ngày sinh nhật.”

Mặc dù ngày này là sinh nhật của cô, nhưng nó không phải là sinh nhật mà cô có quyền được chi phối, điều khiển.

Ngôn Hi đã hiểu ý cô nói, bàn tay nắm tay cô siết chặt hơn. Đột nhiên, anh nở nụ cười ranh mãnh. “Anh mua bánh gato cho em, em không ăn hết thì sao?”

A Hoàn chu miệng đáp: “Ăn không hết thì dứt túi mang về.”

Ngôn Hi nhìn chiếc bánh gato khổng lồ cao gần bằng đầu người, vui vẻ nói: “Anh đoán em sẽ phải mang về đấy!”

Món khai vị đã được mang lên, bữa tiệc chuẩn bị bắt đầu, mọi người đều nhìn chiếc bánh gato khổng lồ và nói với cô dẫn chương trình: “Mời chủ xị ra cắt bánh thôi, mọi người đợi hát bài Happy birthday dài cả cổ rồi.”

Ngôn Hi kéo A Hoàn đến gần chiếc bánh.

A Hoàn giật bản mình. “Ngôn Hi, anh làm gì vậy?”

Ngôn Hi cầm microphone, mỉm cười, nói: “A Hoàn, happy birthday to you!” Anh chậm rãi nói từng từ.

A Hoàn, happy birthday to you!

Khách khứa ngồi dưới cười ồ lên, mọi người đều có mỗi thâm giao với nhà họ Ngôn và nhà họ Ôn, biết mỗi nhân duyên của hai nhà nên nhìn thấy đôi trẻ tình cảm như vậy thì ồ lên trên.

Ánh mắt A Hoàn khá lạnh lùng. “Ngôn Hi, hôm nay không phải là sinh nhật của em.”

Khách khứa nghe thấy câu nói này của A Hoàn thì đều tỏ ra ngại ngùng, nhớ lại lúc nãy bà Uẩn ra đón khách, Ôn Tư Nhĩ đứng bên cạnh, ăn

mặc, trang điểm rất chỉnh tề, ai cũng cảm thấy có điều gì đó bất thường, nhưng không biết bất thường ở đâu.

Không phải không ai biết gì về chuyện của nhà họ Ôn, trước đó nhìn thấy bà Uẩn dẫn Tư Nhĩ chứ không phải con gái ruột ra đón khách, mọi người đã cảm thấy nhà họ Ôn cư xử không được ổn thỏa, bây giờ Ngôn Hi diễn vở kịch này, lấy lại vị thế cho cô vợ tương lai của mình nên ai nấy đều tỏ ra hả hê.

Ngôn Hi cứ lờ đi, mỉm cười nhắc lại: “A Hoàn, happy birthday to you!”

A Hoàn có vẻ bức bối, nhắc lại từng chữ: “Sinh nhật em là ngày Hai mươi tám tháng Mười hai âm lịch, không phải hôm nay.”

“Hôm đó là ngày A Hoàn không tìm được đường về nhà chứ không phải ngày A Hoàn chào đời.” Ngôn Hi cười rồi ôm chặt A Hoàn, dịu dàng nói: “A Hoàn, happy birthday to you!”

Anh muốn cô được tồn tại một cách đường đường chính chính trên thế gian này, tồn tại một cách đầy tự hào.

Mười một giờ ba mươi lăm phút ngày mừng Một tháng Một dương lịch mới là phút đầu tiên trái tim cô đập nhịp đầu tiên trên thế gian này.

Anh muốn cô không phải khốn khổ khi tưởng tượng ra cảnh sáng ngày Hai mươi tám tháng Mười hai âm lịch bị bỏ rơi thế nào mỗi khi đến ngày sinh nhật của mình.

Không phải một bữa tiệc sang trọng cũng được diễn ra ở tầng bảy của khách sạn sang trọng này có thể bù đắp những điều nuối tiếc đó. Không phải một sự đãi ngộ giống Ôn Tư Nhĩ có thể giảm bớt được nỗi đau. Anh chỉ muốn nói với cô rằng, anh vô cùng biết ơn vì em đã có mặt trên trái đất này.

Myheng.

My Heng

Hoành của anh.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Ba Phần Tinh, Bảy Phần Say

Sinh nhật vui vẻ nhé A Hoàn!

Câu nói của anh khiến cô cảm nhận được sự kiên trì, né tránh là điều nông nổi, nực cười. Như thế, nếu trong cuộc đời không có sự nồng nhiệt này, đốt cháy cả mình và người khác thành tro tàn, không làm cho thật lâm li bi đát thì quyết không chịu thôi. Rõ ràng chỉ là một sinh nhật bình thường, kể cả mọi người trên thế gian này không biết hoặc không có cách nào để biết thì chẳng lẽ việc đó sẽ làm ảnh hưởng đến sự tồn tại của cô và lặng lẽ dựng một tấm bia cho cô ư?

Ngôn Hi cầm nặn lên lớp kem mềm mại, tươi ngon của chiếc bánh, cởi áo vest ra, cười nói: “A Hoàn, em ước đi!”

Cô đếm số nặn trên bánh, mười tám ngọn lửa nhỏ, cô muốn nói điều gì đó, trong giây phút mơ màng, mẹ và Tư Hoán bước đến.

Họ thể hiện rõ tư thái của người trong nhà, mỉm cười nói hôm nay là sinh nhật của con gái nhà họ Ôn, cảm ơn mọi người đã đến chia vui, rồi cầm tay cô cắt bánh gato. Mọi người hồ hởi hát bài Happy birthday to you.

Họ không muốn trở mặt với nhà họ Ngôn để Ngôn Hi mất vui, nhưng họ không hề quan tâm đến việc cô đã ước hay chưa. Có phải trong đầu họ nghĩ rằng cô sẽ nhại lại giọng cũ để nói rằng: “Ước gì ông nội, cha mẹ, Tư Hoán, Tư Nhĩ, A Hoàn mãi bên nhau, mạnh khỏe, bình an vô sự.”

Ngôn Hi nhìn họ đóng kịch, nói năng khiêm nhường, ra vào hợp lí, nâng A Hoàn thành nhân vật chính tuyệt đối, cười nói không để lộ điều gì bất ổn, đúng là phong thái quý phái đích thực của bậc đại gia.

Tư Hoán đưa tay lên day đầu mày, trong lòng rất bức bối. “Ngôn Hi, sao bây giờ nói chuyện với cậu tôi lại mệt mỏi thế nhỉ?”

Ngôn Hi liếc xéo anh chàng, cười khinh khỉnh. “Có vẻ cậu mệt thật rồi, trong ngày sinh nhật em gái ruột mà cũng không được uống thoải mái, đúng là thất lễ. Huống chi những điều tôi vừa nói bình thường ngày nào cậu chẳng nghe rất cả tai? Ai là kẻ xu nịnh, ai là kẻ cố tình, ai là người chính trực, ai là kẻ lá mặt lá trái mà cậu không biết ư? Ôn Tư Hoán, đừng nói cười nữa.”

Giọng Tư Hoán cũng lạnh lùng hẳn, tranh thủ lúc cậu Ôn và bà Uẩn đang hàn huyên với nhà họ Tôn, anh nắm chặt cổ tay Ngôn Hi, nói: “Ngôn Hi, bây giờ cậu coi tôi là kẻ thù ư?”

Ngôn Hi lại cười, siết chặt nắm đấm, vùng ra khỏi tay Tư Hoán. “Tư Hoán, cậu phải biết rõ tôi đã cho cậu bao nhiêu thời gian chứ?”

Tư Hoán nhượng mày. “Thế nên, cậu đã phải nhịn đến đỉnh điểm, vì A Hoàn mà không muốn nhịn nữa ư?”

Ngôn Hi liền cười, dứt tay vào túi quần, nói: “Câu này sai rồi, chỉ cần cậu không nói ra thì tôi có thể nhịn cậu suốt đời. Cậu là cậu, tôi là tôi, chẳng liên quan gì đến A Hoàn cả.”

Tư Hoán cười buồn, nét mặt bình thản, ánh mắt có chút vô hồn, nói: “Ngôn Hi, sớm muộn gì cậu cũng dồn tôi đến mức phát điên thôi!”

Ngôn Hi lại cười tươi như hoa, nói: “Tư Hoán, ông nội cậu bắt tôi mang tội danh nhưng tôi không chịu. Nếu cậu mà điên thì đó sẽ là tội lớn của tôi. Huống chi một vương quốc tuyệt vời như nhà họ Ôn, quyền thế danh lợi

đang nằm trong lòng bàn tay cậu, làm sao cậu chịu cảnh điên được? Cậu tưởng tôi ngờ nghịch như A Hoàn hả?

Ngón tay Tư Hoán lướt nhẹ trên khóe môi Ngôn Hi, anh nói với giọng mỉa mai: “Ngôn HI, cho dù thế nào thì chỉ cần nhắc đến A Hoàn, cậu cũng cười trông rất chán đời.”

Ngôn Hi gườm gườm, để lộ hàm răng trắng muốt. “Bản thiếu gia là thế đấy. Trước có Lâm Loan Loan, Lục Lưu, thêm A Hoàn nữa lại càng có nhiều điểm yếu để tóm hơn. Bản thiếu gia chịu được hết, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật như hôm nay cho A Hoàn chưa là gì, kể cả bảo bản thiếu gia huy động tài sản nhà họ Ngôn, tặng A Hoàn lên tận trời thì cũng là việc mà tôi thích được làm!”

Tư Hoán nghiêng răng ken két. “Cậu...!”

Đúng lúc này, Tôn Bằng, Tân Đạt Di liền đi tới, cả hai đều mặc com lê, một người điềm đậm, một người thì “gấu biển” hơn.

Tân Đạt Di ào tới với vẻ sốt sắng. “Hai cậu trốn trong xó thì thầm gì vậy, tìm mãi không thấy đâu!”

Tôn Bằng liền cười khoái chí. “Mạnh lão gia truyền thánh chỉ, ra lệnh cho hai vị vào hội kiến ngay!”

Ngôn Hi và Tư Hoán vốn đang tỏ rõ thái độ đối địch và đề phòng lẫn nhau, ngh thấy thế liền mặt mày méo xệch, đồng thanh hỏi: “Hả?”

Nhà họ Mạnh là thông gia với nhà họ Lục, cụ Mạnh làm việc rất hợp tâm ý cấp trên nên được coi là đối tượng để các nhà lấy lòng thăng quan tiến chức. Năm xưa, cô của Lục Lưu đã lấy cậu con trai độc nhất của cụ Mạnh.

Việc này không có gì rắc rối, rắc rối là ở cô cháu gái độc nhất của cụ Mạnh- Mạnh Lê Mọi.

Cô gái này có cái tên đậm chất thơ, nhưng người thì chẳng có tí chất thơ nào, là một cô gái được nuông chiều quá mức nên sinh hư, nhìn ai cũng cảm thấy khó chịu. Lúc thì chê quần áo con gái nhà A ăn mặc không có thẩm mỹ, lúc lại chê con gái nhà B trang điểm quá cầu kì. Vân vân và vân vân, đại loại là như thế.

Cụ Mạnh cũng phát rầu, cháu gái ruột của mình khó chịu như thế, gặp ai cũng chê, sau này làm sao lấy được chồng?

Sau đó, ngày nọ tháng nọ năm nọ, tại bữa tiệc nọ, mắt cô gái liền sáng lên. “Ông ơi, anh này được đấy!”

Mắt ông cụ sáng như đèn pha ô tô, nhìn sang thì hóa ra là cháu trai độc nhất nhà họ Ôn, được đấy, con trai duy nhất trong nhà, sau này không phải chia tài sản cho ai cả.

Ông cụ càng nhìn càng ưng ý, cảm thấy cậu này mà làm cháu rể thì thật ổn, đang định khen cháu gái có mắt tinh tường thì con bé lại gào lên: “Ông ơi, anh kia tuyệt hơn kìa!”

Ông cụ giật bản mình, suýt thì nhồi máu cơ tim, quay sang thì đúng là một thanh niên đẹp trai ngời ngời, ờ, gia cảnh khá ổn, cháu trai nhà họ Ngôn. Haizz, không được, không được, nhà nó còn một đứa nhỏ, sau này vẫn phải chia tài sản. Và thế là, ông cụ liền chỉ ra những cái lợi cái hại cho cô cháu gái. Cô cháu gái liền ngượng ngùng nói: “Ông ơi, liệu cháu có thể ăn ở nhà họ Ôn, ngủ ở nhà họ Ngôn, lấy hai chồng được không ạ?”

Ông cụ suýt nữa thì ngất xỉu.

Từ đó trở đi, mỗi lần nhìn thấy Tư Hoán, Ngôn Hi, hai ông cháu nhà họ Mạnh đều túm lấy mọi người xung quanh hỏi về gia cảnh của hai cậu, có

dấu hiệu phá sản hay không, cô em gái ghê gớm không, cậu em trai Ngôn Hi có phải là người hiểu biết không.

Tư Hoán thắc mắc, ai là em gái nhà cô? Ngôn Hi thì nhướng mày, em trai tôi có hiểu biết hay không thì liên quan gì đến cô?

Tuy nhiên, những câu này không làm cho ngọn lửa tình yêu mãnh liệt của Mạnh Lê Mọi tắt ngấm. Thêm việc có mặt cụ Mạnh quyền cao chức trọng ở đó, Tư Hoán, Ngôn Hi dù bức bối nhưng cũng không dám làm mất mặt ông cụ nên đành cố chịu, cảm giác như bị nội thương đến nơi. Thế nên vừa nghe thấy cụ Mạnh có lệnh gặp, mặt mày hai anh chàng đều biến sắc.

Ngôn Hi run run hỏi Tôn Bằng: “Hồ ly đến chưa?”

Tôn Bằng ngoác miệng, Tân Đạt Di gật đầu.

Ngôn Hi ôm đầu đau khổ. “Ờ, tôi vừa uống hai li rượu nên hơi tây tây, phải ra ngoài một lát cho thoáng đã Tôn Điều. Hơ hơ.”

Tôn Điều là biệt hiệu của Tôn Bằng, hồi ấy Ngôn Hi còn chưa đi học, phải mất ba ngày anh mới nghĩ ra được biệt hiệu này.

Tôn Bằng liền cười khẩy. “Cậu cứ đi đi. Đẳng nào thì Ôn Hoàn cũng đang bị nàng tiểu thư kia chê bai đủ điều.”

Ngôn Hi đang ngà ngà say lập tức tỉnh như sáo, xắn tay áo lên, hùng hổ nói: “Đồ hồ ly chết tiệt, lão tử quyết một phen sống mái với ngươi!”

Tân Đạt Di liền nói kháy: “Đúng là kẻ thù không đội trời chung! Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng!”

Tư Hoán thở dài bất lực theo sau.

Lúc này, Lê Mọi đang nhìn A Hoàn với ánh mắt chê bai. “Ôn Hoàn, nể cậu là em gái của anh Tư Hoán, sau này có thể bọn mình là người một

nhà, tớ cũng không muốn nói với cậu đâu, nhưng cậu coi cậu mà xem, chẳng trang điểm tí nào, nhan sắc không ra gì mà không biết che khuyết điểm của mình, bộ váy này đắp lên người chẳng hợp với cậu gì cả, phí cả tiền. Người ngoài nhìn không biết lại tưởng nhà họ Ôn nuôi dạy con chẳng ra gì!” Vừa nãy, cô nàng đã nhìn thấy vẻ thân mật của Ngôn Hi dành cho A Hoành, trong lòng bức bối nên cố tình gây sự.

A Hoành mỉm cười không nói gì, bà Uẩn thấy Lê Mọi liên tục mĩa mai con gái thì tức tái mặt, không biết con gái nhà ai mà vô duyên như thế!

Mặc dù bức bối trước việc Ngôn Hi tự chủ trương tổ chức vụ này, nhưng dù gì A Hoành cũng là con gái ruột, nghĩ mình cũng có lỗi nên không nỡ trách móc, bà Uẩn bèn bàn với bố chồng, phía bên Tư Nhĩ để ông quán xuyến, còn bên này bà và Tư Hoán lo liệu, để Ngôn Hi và A Hoành không phải chạnh lòng.

Bà đang nắm tay con gái nói chuyện với bạn bè thân hữu, không ngờ ở đâu lại mọc ra một con bé vô duyên. Mặc dù rất lạ nhưng thấy con bé đó nói năng linh tinh, bà cũng không chịu được nữa.

Từ đầu đến cuối, A Hoành không nói nửa lời mà chỉ mỉm cười, chậm rãi đáp lễ, lấy lùi làm tiến, đợi mẹ nổi trận lôi đình.

Cô nàng kia cũng không đơn giản, một người tính tình nhẹ nhàng như bà Uẩn mà cũng bị cô nàng chọc giận.

Chỉ tiếc là bà Uẩn chưa kịp nổi trận lôi đình thì Ngôn Hi và Tư Hoán đã đi tới. Mặt Ngôn Hi đỏ gay, chắc là đi khá vội, anh chàng liếc con gái nhà họ Mạnh một cái rồi bình thản ngắt lời cô nàng: “Mạnh Lê Mọi.”

Mạnh Lê Mọi đang thao thao bất tuyệt vội quay lại, ngượng ngùng e ấp, giọng cũng nhẹ nhàng đi hẳn: “Anh Ngôn Hi, anh Tư Hoán, ông nội em bảo các anh ra nói chuyện và uống với ông li rượu.”

Tư Hoán thấy mẹ sầm mặt xuống, bèn cười thầm. Mấy hôm trước, ông Mạnh còn đến gặp ông nội anh, nói khéo về tâm ý của Mạnh Lê Mọi, ông nội không đồng ý nhưng mẹ thì rất hào hứng, nói muốn xem cháu gái nhà họ Mạnh trông thế nào.

Tư Hoán liền cười, giới thiệu: “Mẹ ơi, đây chính là em Mạnh Lê Mọi mà trước đó con có kể với mẹ, cháu gái của ông Mạnh đấy mẹ.”

Sắc mặt bà Uẩn lập tức tái nhợt, đành miễn cưỡng nói: “Cụ Mạnh bảo mấy đứa ra uống rượu với cụ mà, ở dãy A, ra xem thế nào. Tiểu Hi tửu lượng kém thì đừng uống nhiều nhé.”

Ngôn Hi cười cười gật đầu bảo vâng rồi cùng Tư Hoán, Mạnh Lê Mọi đi sang phía bên đó, từ đầu đến cuối không nhìn A Hoành giây nào.

Nét mặt A Hoành không biểu lộ thái độ gì, cô chỉ mỉm cười nhìn theo bóng họ.

Sắc mặt của bà Uẩn cũng dịu hơn, bà dẫn A Hoành đi mời rượu mọi người. A Hoành uống được vài chén, mặc dù khách khứa cũng không quen nhau nhiều nhưng nói chuyện rất phải đạo nên bầu không khí trong bữa tiệc này vui vẻ.”

Bà Uẩn có vẻ không tán đồng việc này nên nói nhỏ với con gái: “Con ra gọi anh Tư Hoán uống hộ con một ít, con còn phải ôn thi, uống nhiều không tốt đâu.”

A Hoành nhìn sang dãy A thì thấy Tư Hoán đang mời rượu một cụ già, Ngôn Hi thì gục xuống bàn, dáng vẻ như đã ngà ngà say.

A Hoành định bảo vâng thì một li rượu với lời chúc mừng sinh nhật khác lại xuất hiện.

Đầu khi cô uống xong, nói mấy câu khách sáo đáp lễ, quay sang thì đã không thấy bóng dáng Tư Hoán, Ngôn Hi đâu, A Hoàn sợ bọn họ uống nhiều, chạy lung tung liền đi ra ngoài tìm, nhưng ra cầu thang, hành lang đều không thấy đâu. nhân viên nhà hàng bận phục vụ trong sảnh, hỏi thử đều bảo không nhìn thấy hai người. A Hoàn nhìn ra cửa sổ, nền trời khá tối, dự báo thời tiết nói chiều sẽ có tuyết.

Hay hai người họ ra nhà vệ sinh nôn chẳng? A Hoàn nghĩ vậy rồi đi vào trong. Càng đi càng xa, càng đi càng thấy yên tĩnh. Ngoài cửa sổ, nền trời tối dần, trận tuyết lớn sắp xuất hiện, tất cả như bị bao phủ bởi một màn đêm dày đặc, khác hẳn với cảnh tượng ồn ào, náo nhiệt ở đằng xa. Bước chân A Hoàn ngập ngừng. Cô đứng trước nhà vệ sinh mà không nghe thấy tiếng động nào.

Hình như bên trong không có người.

A Hoàn đang lưỡng lự không biết có nên vào trong ngó hay không, rồi cô cũng tiến thêm một bước, đèn đang sáng bỗng vụt tắt.

Có người bấm công tắc.

“Ngôn Hi, Tư Hoán hả?” A Hoàn hỏi nhỏ, nghĩ chắc là hai người đang trêu cô.

Vừa quay lại thì cô bị ai đó ôm chặt vào lòng. Trong bóng tối có một người đang đứng, cô nhìn không rõ, chỉ thấy đôi mắt lơ lơ say.

Anh ta quờ tay lên mặt cô, từng chút, từng chút, lông mày, mắt, mũi, mà, ngón tay mềm mại thoảng mùi rượu và lạnh đến thấu xương.

A Hoàn rung mình định giãy ra nhưng anh ta ôm chặt hơn. Cô gần như nghẹt thở, chỉ nghe được nhịp đập của trái tim anh ta, từng nhịp từng nhịp.

Anh ta bình thản hỏi: “Ai đó?”

A Hoành không đáp, biết người này đã say nên không thể kiểm soát hành vi của bản thân.

Anh ta quờ lên tóc cô rồi lăm bắm: “Con gái à?”

A Hoành khóc dờ mếu dờ.

Sau đó, anh ta gục đầu vào tóc cô, hít một hơi thật sâu rồi lăm bắm: “Sao giống hết mùi của A Hoành nhỉ?”

A Hoành định nói: “Ngôn Hi, anh đừng đùa nữa, say rượu thì nằm ngoan một chỗ, đừng đùa giỡn linh tinh, anh hiểu chưa?” Chưa kịp nói thì anh chàng đã đưa tay ra sau gáy cô, bắt cô ngẩng đầu rồi cúi xuống, hôn tới tấp.

Cô chưa kịp phản ứng gì thì anh chàng đã liếm láp môi cô, hơi thở phả ra toàn mùi rượu.

A Hoành ngược ngừng, không dám la lớn, sợ làm ảnh hưởng đến tiếng tăm của Ngôn Hi nên đành ra sức đẩy anh.

Anh chàng cười, nheo mắt lại, sau đó lại cúi đầu hôn tiếp.

A Hoành toát hết mồ hôi. Tay Ngôn Hi đặt trên eo cô, mỗi lúc một siết chặt gan lì không chịu buông ra. Trong lòng anh như đang có một quả cầu lửa, có ham muốn nóng bỏng mà không cách nào xả ra. Tay phải của anh đặt trên đầu cô, mái tóc mềm mại như lụa và có một chú bướm đang dang cánh.

Lành lạnh, pha lê.

Đó là búi tóc mà tự tay anh búi cho A Hoành.

Anh liền buông tay ra, sắc mặt tái nhợt.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Mọi Nguyên Nhân Đều Dẫn Đến Kết Quả

A Hoành biết Ngôn Hi đã tỉnh táo trở lại, nhớ đến tính trẻ con của anh, chắc chắn sẽ thắc mắc đủ điều, nghĩ vậy cô liền túm ngay ống tay áo của Ngôn Hi trong lúc anh đang lùi ra sau và kiễng chân lên, hôn đáp trả.

Toàn thân Ngôn Hi cứng đờ, anh tựa lưng vào bồn rửa tay, mắt mở trừng trừng nhìn cô định hỏi. A Hoành liền hạ quyết tâm giữ chặt gáy anh và hôn quyết liệt hơn.

Cô không có đường lùi, đâm lao thì phải theo lao. Vừa nãy cô có uống mấy chén, đầu óc bắt đầu quay cuồng. Cô khẽ nhắm mắt lại rồi bất ngờ đẩy Ngôn Hi ra. Trong bóng tối, cô loạng choạng chạy đến bồn rửa tay, giả vờ nôn ọe thật to rồi đưa tay móc họng, nôn ngay ra số rượu vừa uống ban nãy.

Ngôn Hi bật đèn lên thì nhìn thấy A Hoành đang nôn thốc nôn tháo, mặt mũi đỏ gay, mùi rượu trong nhà vệ sinh sặc sụa. Anh bước đến vỗ lưng cho cô, cô lại bị sặc và ho dữ hơn.

Ngôn Hi đỡ cô dậy nhưng người cô vẫn mềm nhũn, hai mắt lơ lơ, mặt đỏ gay như người say bất tỉnh nhân sự. Anh vịn vò nước, lấy tay vốc một vốc nước lên, thở dài, nói: “A Hoành, há miệng ra.”

A Hoành đang mơ màng nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng uống nước trên tay Ngôn Hi.

“Em xúc miệng rồi nhà ra.” Ngôn Hi vỗ nhẹ lưng cô, dỗ dành cô xúc miệng, sau đó lấy giấy ăn lau miệng cho cô.

A Hoành đảo mắt rồi lại cúi đầu, miệng vẫn lảm nhảm giả vờ say.

Ngôn Hi cảm thấy buồn vui lẫn lộn, anh biết A Hoành say thật, nếu không một người bình thường lạnh lùng như thế sẽ không bao giờ chủ động hôn anh. Nhưng anh vẫn cảm thấy hành động ban nãy của mình, kể cả trong lúc say cũng thể tha thứ.

Đây là A Hoành chứ không phải người khác, không phải dùng bốn chữ “say rượu làm càn” là có thể khái quát mọi vấn đề, không phải cứ trải qua một giai đoạn yêu đương là có thể hôn một cách quang minh chính đại.

Nếu lúc đó A Hoành không say, biết anh cố tình hôn cô, với tính cách của cô thì chắc chắn kiếp này cô sẽ giữ khoảng cách với anh.

Có khi cô sẽ tìm cơ hội để gây chuyện rồi từ đó hai người chẳng bao giờ ngó ngang đến nhau nữa. Tự nhiên anh lại thấy may vì cô đã say. Ngôn Hi vô cùng thấp thỏm, lúc đầu định chơi xấu A Hoành, loanh quanh một hồi, không ngờ lại cũng bị A Hoành chơi xấu.

"Ngôn Hi, không sao chứ, nôn chưa?" Tư Hoán đứng ngoài cửa phòng vệ sinh, hỏi vọng vào.

"Tôi không sao, A Hoành say rồi!" Ngôn Hi dìu A Hoành ra ngoài, Tư Hoán tròn mắt nhìn với vẻ sững sốt.

"Sao lại say mềm thế này? A Hoành uống tốt lắm cơ mà?"

Ngôn Hi liền lắc đầu. "Không biết, chắc là uống quá chén. Tôi đưa A Hoành về nhà trước, cậu nói với cô và ông một câu nhé."

Tư Hoán nhìn ra cửa sổ, nói: "Tuyết đang rơi, say thế này rất dễ cảm. Cậu dìu A Hoành vào trong phòng nghỉ một lát, đợi con bé tỉnh rồi hãy về. A Hoành vừa nôn phải không, nôn xong sẽ nhẹ người và tỉnh ngay thôi."

Ngoài cửa sổ, những bông tuyết trắng muốt bay lất phất. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, dường như có cái gì đó đã thay đổi.

Ngôn Hi bực bội trong lòng nhưng vẫn không thể hiện ra mặt mà chỉ bình thản gật đầu rồi dìu A Hoành vài sải.

Tư Hoán định giúp nhưng Ngôn Hi khẽ cau mày rồi dìu A Hoành đi nhanh hơn. Tư Hoán mỉm cười, ánh mắt lại dịu dàng như lúc bình thường, như thể anh chàng tranh cãi với Ngôn Hi lúc trước không hề tồn tại.

A Hoành nhắm mắt, cố vắt óc nghĩ xem lúc nào tỉnh lại thì phù hợp. Ngôn Hi gầy như thế, cô sợ mình sẽ kéo Ngôn Hi ngã thì mệt.

Quay trở lại với đám đông ồn ào, bầu không khí trong bữa tiệc hết sức náo nhiệt, thoải mái, dù không mở mắt ra nhưng A Hoành vẫn có thể tưởng tượng ra được cảnh tượng đó.

Ngôn Hi giao cô cho mẹ, mẹ nắm chặt tay cô, bàn tay bà rất ấm. Rồi bà căn nhắc: "Sao con lại say ra nông nổi này, biết sớm đã không cho con uống. Tư Hoán cũng tệ thật, chỉ ngồi uống với ông Mạnh, không biết đỡ cho em một lúc."

Tư Hoán khóc dở mếu dở. "Mẹ bảo con sang uống với ông Mạnh, A Hoành say, mẹ lại trách con?"

Bà Uẩn cũng bực. "Sao mình lại để ra hai đứa ngang như cua thế nhỉ, bảo con sang uống lấy lệ thôi, con lại uống từ đầu đến cuối! A Hoành cũng chẳng đâu vào đâu cả, hết li này đến li khác, ai mời cũng đứng ra hứng đòn!"

A Hoành nghe thấy vậy liền cười, khoác tay lên cổ mẹ làm nũng rồi gục đầu vào gáy bà. "Mẹ ơi, mẹ ơi..."

Bà Uẩn cảnh xót xa hơn. "Uống say thế này đây. A Hoành, có phải con thấy bụng khó chịu lắm không, cứ nói để mẹ xoa cho."

A Hoành liền cười, mắt ngân ngấn lệ. "Mẹ, con khó chịu lắm, mẹ ôm là hết khó chịu ngay."

Bà Uẩn sững lại, lồng ngực đau nhói, tựa như có người khoét trái tim bà đi rồi trả lại, vết thương mãi mãi không thể lành.

Bà liền cười dịu dàng, nói: "Ừ, để mẹ ôm xem nào, ôm A Hoành bé bỏng của mẹ." Trong tích tắc, dường như con gái bà lại quay về với thời còn đỏ hỏn, không có sự chăm sóc của bà sẽ không thể sinh tồn. Lần đầu tiên, bà cảm thấy mình thực sự tàn nhẫn.

Bà Tôn ngồi cùng mâm xuýt xoa với vẻ ngưỡng mộ. "Chị Uẩn Nghi có phúc thật đấy, nhà có con gái vẫn tình cảm nhất."

Mắt bà Uẩn đỏ hoe, giọng cũng nghẹn ngào: "A Hoành nhà chị rất ngoan, nhưng chị chăm sóc con bé chưa được chu đáo."

Bà Tôn sững lại một lát rồi cười. "Sao chị lại nói như thế, người trong nhà làm gì có chuyện tốt với ai, không tốt với ai, chị làm mẹ, đối xử công bằng với các con là được rồi."

Bà Uẩn càng nghĩ càng thấy áy náy, ánh mắt nhìn con gái lại thêm vài phần yêu thương.

Nhân viên phục vụ bê một cốc trà giải rượu đến, bà Uẩn cho A Hoành uống. A Hoành thừa cơ phát huy nhanh hiệu quả thần kì của trà giải rượu, một lát đã tỉnh như thường.

Bà Tôn vốn hay cười, nhìn Ngôn Hi đang cùng cậu con trai của mình hoạt náo cả bàn ăn rồi quay sang A Hoành, nói với vẻ mờ ám. "Chị Uẩn

Nghi, chị còn buồn gì nữa, con trai giỏi giang, con rể xuất sắc, chỉ việc ngồi hưởng phúc thôi."

Hoành đỏ rần, nhớ lại hành động hoang đường của Ngôn Hi lúc nãy mà môi như tê dại.

Ngồi cùng bạn còn có một cô chơi khá thân với nhà họ Mạnh, lắc đầu nói với vẻ đắc ý: "Chị Uẩn Nghi, em thấy tốt nhất chị không nên để A Hoành chơi với Ngôn Hi nhiều, con gái nhà họ Mạnh để mắt tới cậu này rồi. Từ trước đến giờ, cụ Mạnh chiều cháu gái hết mình, chắc chắn ông sẽ ủng hộ con bé, đến lúc đó nhà chị lại khó xử đấy."

Bà Uẩn và bà Tôn đều sầm mặt, nghe giọng đó cứ như mọi người đều sợ ông Mạnh vậy. Nhà họ Ôn và nhà họ Tôn là hàng xóm của nhau, từ lâu đã có quan hệ thân thiết, bà Tôn lại không quen với những kiểu bợ đỡ thế này nên cười khẩy, nói: "Câu này nghe không lọt tai chút nào. Việc gì cũng phải có trước có sau, từ nhỏ Tiểu Hi đã có đính ước với A Hoành, con bé nhà họ Mạnh đó chui ra từ lúc nào vậy? Hơn nữa cụ Ôn với cụ Ngôn có quan hệ thế nào, rồi với ông Mạnh có quan hệ thế nào, ai thân ai sơ thì biết quá rồi còn gì!"

Cụ Ôn và cụ Ngôn thân nhau như anh em ruột, cụ Mạnh lại xuất thân từ quan văn, bình thường hai vị quan võ kia đều không ưa.

Cô kia biết những điều bà Tôn nói là sự thật nên đành tiu nghiu lảng sang chủ đề khác.

Tục ngữ nói ba người đàn bà họp thành một cái chợ, N người đàn bà họp thành một vở kịch truyền hình. Đặc biệt khi những người đàn bà này đều là các vị có học thức, có trình độ, vở kịch này lại càng có chiều sâu hơn. A Hoành lại nhớ đến chú Thành hàng xóm chuyên hát về ngày trước.

Mọi người vốn đang chuyện trò khá vui vẻ, tự nhiên lại xuất hiện một nhân tố khá vướng mắt. Chính là cô nàng Mạnh là Mọi. A Hoành vô cùng

thắc mắc, không hiểu sao cô nàng này thiêng thật, vừa nhắc đến đã xuất hiện.

Cô ta chỉ và A Hoàn, hỏi với vẻ hậm hực: “Ôn Hoàn, rốt cuộc cậu và Ngôn Hi có quan hệ gì mà mọi người đều nói hai người có gian tình?”

A Hoàn phun ngụm nước vừa uống ra, từ “gian tình” được dùng như thế ư?

Tôn Bằng cười tùm tùm, kéo Ngôn Hi đang băn khoăn với vấn đề luân lí “lão tử lại hôn con gái mình, như thế có bị coi là loạn luân hay không”, hỏi: “Ngôn Hi, vợ bé cậu đang thách thức quyền uy của bà vợ cả, cậu định bảo vệ tôn nghiêm cho bà vợ cả hay kiên quyết bỏ cũ kiếm mới?”

Ngôn Hi nhìn ra đằng xa mà tức nổ đom đóm mắt, tung cước đá Tôn Bằng. “Tôn Đại Điều, cậu nhàn rồi nên rùng mop74 hả, lão tử cho cậu tàn đời đấy.”

Tôn Bằng: “Tôi cũng không hiểu tại sao, cứ nhìn cậu cười là tôi lại thấy khó chịu.”

Ngôn Hi quặc lại: “Bản thiếu gia cười lúc nào?”

Tôn Bằng liền đưa tay lên bóp má mình rồi cười, đáp: “Vừa nãy cậu đỏ mặt cười như thằng ngố rõ lâu, cậu tưởng tôi đui chắc?”

Ngôn Hi đánh bật tay anh chàng ra. “Mẹ kiếp, sao tạy cậu vẫn thối, chẳng khá hơn hồi nhỏ chút nào!”

Sau khi lườm nguýt một hồi, anh quay đi và bước nhanh về bàn A Hoàn.

Bên đó, cô cháu gái nhà họ Mạnh nói với vẻ rất chân tình: “Cô nhỏ à, cậu tình lại đi, cậu không xứng với Ngôn Hi đâu. mặc dù Tư Hoán với

Ngôn Hi là bạn thân nhưng cậu cũng không thể dựa vào điều này để dụ dỗ Ngôn Hi. Cậu nghe lời tớ nói đây, hạnh phúc có được từ sự dụ dỗ không phải là hạnh phúc đích thực.”

A Hoàn mỉm cười, nói với cô nàng họ Mạnh: “Mạnh tiểu thư, chị có khát nước không, nói nhiều rồi mà.” Rồi cô chậm rãi đưa cho cô nàng một cốc nước.

Cô nàng họ Mạnh bê cốc nước uống ừng ực, sau đó nói tiếp: “Rốt cuộc cậu có hiểu lời tớ nói không? Nói từ nãy đến giờ rồi, đầu cậu làm bằng gỗ gì mà khó tiếp thu thế nhỉ?”

A Hoàn liền cười. “Mạnh tiểu thư, chị rất đáng yêu, cũng giống Ngôn Hi, hai người rất đẹp đôi đấy.”

A Hoàn cảm thấy hơi lạnh lạnh, sau lưng có giọng ai oán: “A Hoàn, cô nàng có giống anh gì đâu...”

Quay lại thì hóa ra là Ngôn Hi.

A Hoàn cười khúc khích, nói: “Uống nước cũng phát ra tiếng, điểm này rất giống.”

Ngôn Hi giật thột, không dám nhìn A Hoàn nhưng vẫn rụt rè nắm tay A Hoàn dưới gầm bàn. “Em tỉnh rượu rồi à?”

A Hoàn cảm thấy ngón tay lạnh ngắt, do tay Ngôn Hi lạnh, cô khẽ cau mày rồi nắm tay lại. “Anh lại vừa uống rượu hả?”

Bàn tay ấm áp và mềm mại biết bao.

Ngôn Hi cảm thấy hình như mình có thói quen thích sờ tay A Hoàn, từ lâu lắm rồi, anh luôn cảm thấy bị bàn tay A Hoàn hớp hồn. Bàn tay cô

không quá đẹp nhưng ngón tay thon dài, khi nắm lại, các vết chai nhỏ cọ vào lòng bàn tay anh nhưng ấm vô cùng.

Các bác gái nhìn thấy thế đều cười cười, nét mặt tỏ ra vô cùng tò mò. A Hoàn hăng giọng rồi kéo chiếc khăn mùi soa trắng che tay hai người đi.

Cô nàng họ Mạnh không ngồi yên được nữa. “Ôn Hoàn, sao cô... cô... lại thô lỗ với tay Ngôn Hi như vậy!”

A Hoàn không biết nói gì, đành rút tay lại.

Mấy bác gái liền lườm, vợ chồng trẻ người ta lẳng mạn, không hiểu con bé kia ở đâu ra mà vô duyên thế!

Ngôn Hi liền dẫn mặt cô nàng: “Hình như cụ Mạnh uống hơi nhiều rồi đấy, đồng chí có phải về đó không?”

Mạnh Lê Mọi liền ngẩng cao đầu, nói: “Không cần, ông em sai em đến gặp Ôn Hoàn hỏi anh và cô nàng có quen hệ gì, không hỏi cho ra lẽ thì em không về đâu.” Rồi cô nàng nghĩ một lát, ngượng nghịu nói tiếp: “Anh bảo em đi cũng được, nhưng anh cũng phải dắt tay em.”

Sắc mặt Ngôn Hi tái hẳn.

A Hoàn ôm chặt đầu. Thấy vậy, mẹ cô liền hỏi: “A Hoàn làm gì vậy con?”

A Hoàn định nói “mẹ phải có biện pháp đề phòng trước đồng nước bọt của Ngôn Hi đấy”, chưa kịp cất lời thì Ngôn thiếu gia đã nổi trận lôi đình. “Mạnh hồ ly, mẹ kiếp, cô tưởng cô là ai mà đòi lão tử dắt tay cô? Cô tưởng mình ghê gớm lắm hả? Cô có tin lão tử chỉ cần một cú đá là cô bay luôn sang bờ bên kia của địa cầu, cho một gã răng trắng da đen châu Phi nắm tay cô không?

Hồ ly hậm hực đáp: “Thế tại sao anh lại nắm tay Ôn Hoàn?”

Và rồi, câu găm của Ngôn Hi đã khiến các bá quan văn võ coi là chuyện cười lúc trà dư tửu hậu sau này: “Xí! Lão tử nắm tay vợ mà còn phải bàn với nhà cô ư!”

A Hoàn giận tái mặt.

Ngôn Hi vội thanh minh: “Vợ, à, con gái, ta không cố tình đâu, tha lỗi cho ta nhé, mọi người đều bảo em là vợ anh, anh nghe quen rồi nên lơ mồm theo phản xạ có điều kiện thôi mà...”

A Hoàn tiếp tục tức tái mặt.

Ngôn Hi liền gào lên: “A Hoàn, thực sự là anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện loạn luân mà, em tin anh đi!”

A Hoàn ngừng lại và giây rồi ngất xỉu.

Sau đó rất lâu, anh chàng kia cười rất giảo hoạt, ngây thơ. “A Hoàn, em không biết hôm đó anh say và hôn em à?”

A Hoàn, đó là nộ hôn đầu đời của anh, không phải lần đầu tiên hôn, mà là nộ hôn đầu đời giấu cho phu nhân tương lai.

Thế nên, nếu em đi tìm chàng hoàng tử khác, anh ta không bằng anh thì em sẽ làm gì?

Mà nếu anh ta hơn anh thì anh... sẽ phải làm gì?

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thời Gian Bị Đánh Cắp

Tết năm 2001, ông Ngôn bận công việc trong quân đội nên lại không về nhà, chỉ nhờ người mang quà sinh nhật về cho hai cô con gái.

Tư Nhĩ nhận được một cuốn sách nhạc có in rất nhiều bản nhạc piano quý và một chuỗi ngọc trai lấp lánh. Còn A Hoành thì nhận được một chiếc bút lông và một nghiên mực rất đẹp.

A Hoành nâng niu món quà cha tặng, bà Uẩn lại có vẻ thắc mắc cười nói: “Cái này chẳng giống phong cách của cha con gì cả.”

Mấy ngày sau, cha A Hoành gọi điện về, cô mới biết hai món này là nhờ người tìm hộ, nghe nói còn là vật được chủ cũ rất nâng niu.

A Hoành cũng thấy áy náy vì lại phỗng tay trên món đồ mà người khác yêu thích. Ông Ôn liền cười lớn, nói với giọng đầy vẻ bí ẩn kèm thêm một chút đắc ý, bảo con gái phải nâng niu mới được coi là không phụ lòng người chủ cũ.

A Hoành liền hứa với cha. Tư Nhĩ nhìn thấy món quà của A Hoành, nét mặt mới bớt được phần nào vẻ u ám kéo dài mấy ngày qua. Bút lông, nghiên mực có phải là cái đáng đồng tiền đầu.

A Hoành thì vui vô cùng trước món quà sinh nhật này, cả ngày ngăm ngía cười cười, chẳng để ý đến ai.

Ngôn Hi ngân ngấn nước mắt, đứng sau lưng cô, tìm đủ mọi cách để thu hút sự chú ý của cô nhưng cô vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Đã ba năm trôi qua. A Hoàn vừa đếm ngày vừa xé lịch.

Kì thi đại học đã đến gần, đó tựa như một bậc cửa, bước qua rồi thì không thấy có gì ghê gớm, nhưng nếu không bước qua được thì sẽ có cảm giác mình thua kém mọi người.

Ngày ngày, Ngôn Hi đọc sách vật lý, sách hóa học toét cả mắt, mấy lần định nhảy lầu tự tử, kết thúc cuộc đời này.

A Hoàn nheo mắt rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ, ước lượng cự li, tốc độ và lực cản của gió rồi mỉm cười, nói với Ngôn Hi: “Nhảy đi, không sao đâu, chết làm sao được, tàn tật cũng còn khó ấy!”

Ngôn Hi siết chặt năm đấm, hạ quyết tâm. “Chủ tịch Mao Trạch Đông nói, mặc dù ta sẽ hi sinh, nhưng chúng ta không thể để KFC của chủ nghĩa đế quốc Mỹ giữ bỏ như những chiếc lông gà, mà phải như núi Thái Sơn áp đảo ba phái phản động toán, lí, hóa. Chủ tịch Mao Trạch Đông còn nói rằng, Ngôn Hi, người đã sinh ra một cách vinh quang như thế thì chết cũng phải thật vĩ đại! Thế nên, A Hoàn, em cứ yên tâm, anh sẽ không bao giờ tìm đến cái chết đâu!”

Tân Đạt Di mắt chữ O mồm chữ A.

Trần Quyện bó tay toàn tập.

A Hoàn im lặng không nói gì.

Ngay trên đầu bảng của lớp có treo tấm biển đếm ngược thời gian, thời điểm hiện tại cách ngày thi đại học còn XX ngày.

Ai cũng tất bật, A Hoàn thì khá bình chân, từ trước tới nay, cuộc sống của cô luôn ngăn nắp, có kế hoạch, từ năm lớp mười đã nhũ vậy rồi. Thế nên trong lúc mọi người vất chân lên cổ thì cô vẫn bình chân như vại.

Bà Uẩn ngày nào cũng hầm canh tằm bổ cho A Hoàn và Ngôn Hi, nào là gà hầm, canh sườn, bồ câu hầm, óc lợn, chẳng ngày nào trùng với ngày nào.

Tư Nhĩ học muộn hơn A Hoàn và Ngôn Hi một năm, Tư Hoán thì đang là sinh viên năm nhất nên tạm thời bị nhà họ Ôn gác sang một bên, mọi ưu tiên đều được dành cho A Hoàn và Ngôn Hi. Thế nên, tiểu thư nhà họ Ngôn tinh thần thoải mái, người cũng béo tốt hẳn lên.

Tép thi đỗ vào trường Tây Lâm theo đúng nguyện vọng, trông cu cậu có vẻ người lớn hơn, không còn cả ngày bám riết các anh chị mè nheo nữa, nhưng cứ đến giờ ăn trưa là lại đòi lên lớp A Hoàn ăn cùng cho bằng được. Cu cậu rất hùng hổ: “Chị A Hoàn, anh Ngôn Hi là người nhà của em, người một nhà thì phải ăn cơm cùng nhau chứ!”

Ngôn Hi liếc xéo, nói: “Thế thì cứ việc ăn cơm của em, đừng có đau đầu nhìn món sườn của anh như thế nữa.”

Tép ngân ngấn nước mắt nói: “Có phải anh không thương em không? Anh đừng làm như thế, anh không thương, không quý em thì em đau lòng chết đi được.”

Khóe miệng A Hoàn giật giật. “Tép, lớp em diễn kịch Shakespeare trong festival văn hóa lần này à?”

Cu cậu dương dương tự đắc đáp: “Không phải đâu! Bọn em diễn vở kịch do bọn em tự sáng tác. Em đóng vai nam chính bị hoa khôi của lớp ruồng bỏ, sau đó làm lại cuộc đời và lại bị hoa khôi củ trường đá.”

Hic, đây mà gọi là nam chính ư?

Nửa tháng trước khi thi đại học, trường làm bảng điều tra nguyện vọng. Hầu hết học sinh tốt nghiệp khóa này đều lựa chọn thành phố B và thành phố S, thầy cô và hiệu trưởng đều vô cùng hài lòng.

Ngôn Hi thì vẫn đấu tranh tinh thần, không biết nên chọn thành phố B hay thành phố S? Nếu là thành phố B thì kiếp này chỉ là gà què ăn quẩn cối xay ngay cửa nhà mình, mất mặt quá. Chọn thành phố S lại sợ nếp sống khác biệt quá nhiều, ăn uống không quen. Cuối cùng anh đành khoanh đại thành phố B.

Nhìn sang A Hoành thì thấy cô nộp giấy trắng. Anh biết cô không quen với việc chi phối vận mệnh, cứ để tự nhiên, mọi chuyện để mặt ông trời sắp đặt mới là thái độ sống của A Hoành.

Thế rồi, những tờ giấy ghi số ngày đếm ngược trong lớp đã bị xé vụn, thời khắc cuối cùng đã đến. Thầy hiệu trưởng phát động cuộc tổng động viên trước giờ thi trong hội trường với khí thế sôi sục, áo thầy cũng ướt đầm mồ hôi.

Đám học sinh thì muôn hình vạn trạng: Kẻ ngơ ngác, kẻ đồng tình, một số lại ngủ bù hoặc vẫn cầm cúi giải đề, một số thì đầu óc để tện đâu đâu, có kẻ còn ngoáy lỗ mũi, mỗi người mỗi kiểu.

Nói đến khúc cuối, cổ khô miệng khát, thầy chỉ bổ sung một câu: "Các em cố gắng lên nhé!"

Tất cả học sinh đều hoan hô nhiệt liệt.

Bọn họ đổi địa điểm thi với nhau. A Hoành và Tân Đạt Di cùng thi ở một trường, Ngôn Hi, Trần Quyện lại ở hai điểm khác nhau

May mà đều cách nhà không xa.

Ba ngày mừng Bảy, mừng Tám và mừng Chín, cụ Ôn điều động ô tô, bà Uẩn tháp tùng A Hoàn và Ngôn Hi đi thi.

Trên xe, bà Uẩn dăn dò tỉ mỉ, vẻ rất căng thẳng: "Thẻ dự thi, chứng minh thư có chưa? Bút chì 2B mang đi chưa? Tẩy nữa, hai đứa mang đủ hết chưa?"

Ngôn Hi nũng nịu: "Cô ơi, cháu và A Hoàn mang đủ rồi, cô không phải lo nữa đâu."

Bà Uẩn tiếp tục nói: "Hai đứa có khát nước không, có nóng không? Thời tiết này tệ quá, tháng Bảy mà nóng như đổ lửa thế này!"

Tháng Bảy không nóng thì còn tháng nào nóng nữa...

Địa điểm thi của Ngôn Hi gần hơn nên anh xuống xe trước.

Lúc đầu Ngôn Hi không có gì căng thẳng, nhưng nghe bà Uẩn hỏi han suốt dọc đường, lúc xuống xe cũng thấy hơi run run.

A Hoàn mở cửa sổ, tay cầm một cái chai, vặn nắp và nói: "Ngôn Hi há miệng ra."

Ngôn Hi thắc mắc: "Hả?"

A Hoàn vội dốc chai đựng chất lỏng màu xanh nhạt vào miệng anh.

Ngôn Hi giật bắn mình ngậm miệng lại, trong miệng là vị bạc hà mát mát tê tê, đầu óc cũng tỉnh táo hẳn ra. Hóa ra là nước đường bạc hà.

"Thi tốt nhé!" Cô mỉm cười nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng, sau đó bấm nút để cửa kính từ từ đóng lại.

"Ngôn Hi, nếu có thể, em muốn học cùng trường đại học với anh." Giọng cô rất nhỏ, như đang nói mê nhưng anh nghe rất rõ.

Ngôn Hi, nếu có thể...

Ngày mừng Chín thi xong, tất cả học sinh đều như phát điên, đám này ôm nhau, cắn nhau, đám kia ôm đầu khóc nức nở, lảm nhảm mỗi câu này: "Lão tử thề vào đại học, mỗi ngày sẽ yêu một em, xem có còn ai dám nói lão tử yêu sớm nữa không!"

"Lão nương cũng có sung sướng gì đâu, hu hu hu,à, để Toán câu thứ ba chọn C đúng không?"

Đến Tân Đạt Di và Trần Quyên bình thường chẳng coi nhau ra gì cũng bế nhau quay mòng mòng.

Ngôn Hi: "A Hoành, A Hoành, bọn mình cũng bế nhau quay vài vòng đi?"

Người anh gió thổi cũng bay như thế, làm sao bế em được? Để em bế anh, lại càng không thể. và thế là hai người mò đến quán mì Lỗ gia giữa ngày nóng nực, gọi hai bát mì bò, mồ hôi vã ra như tắm, coi như chúc mừng những ngày tháng đen tối đã kết thúc. Sau đó, hai người chui vào phòng điều hòa đợi kết quả, bắt đầu sống những ngày ăn chơi trác táng.

Ngôn Hi thở dài thườn thượt rồi than: "Haizz, chán nhĩ!"

A Hoành đang lau nhà, bèn lấy cán chổi chọc vào anh chàng đang nằm giả vờ chết trên sàn. "Năm tránh ra kia đi."

Ngôn Hi ậm ờ đáp, trở mình rồi tiếp tục thở ngán than dài.

A Hoành nheo mắt nhìn cuốn lịch treo tường. "Sao bảo ngày mai có điểm cơ mà?"

Ngôn Hi vừa ngật đầu vừa ngáp,đáp: "Nói một cách chính xác là mười hai giờ đêm hôm nay."

A Hoàn cau mày, hỏi: "Nhưng chắc là ông nội sẽ gọi cho phòng tuyển sinh để hỏi điểm trước đúng không?"

Vừa dứt lời thì điện thoại đổ chuông.

Ngôn Hi và A Hoàn bốn mắt nhìn nhau.

"Anh ra nghe đi."

"Em ra đi. A Hoàn, em xinh xắn cực."

"Anh đẹp trai tuyệt vời."

"Chẳng ai xinh được như em."

"Anh đẹp trai nhất vũ trụ."

"Em ra đi."

"Anh ra đi."

"..."

"..."

"A Hoàn, anh sợ lắm."

"Em cũng thế."

"Thôi không nghe nữa nhé!"

"Vâng"

Chuông reo hồi lâu rồi dừng hẳn.

A Hoàn im lặng một lát rồi hỏi Ngôn Hi: "Anh sợ cái gì?"

Ngôn Hi nhìn trân trân lên trần nhà, đáp: “Anh sợ nhiều thứ, sợ nhìn nhăm đề, diều nhăm đáp án, sợ viết đẹp quá, giám thị chấm thi không biết thưởng thức, sợ vất vả một thời gian dài mà không đem lại kết quả gì, anh sợ mọi người đều tiến xa, còn anh thì đứng im không nhúc nhích...”

A Hoành nhìn anh rồi cúi xuống, nói: “Anh cũng biết đấy, kì thi này em cố tình trả lời sai vài câu, chắc điểm cũng thấp đi nhiều.”

“Sao mà tàn nhẫn thế!” Ngôn Hi gục đầu xuống gối ôm rồi cười thích thú. “Đã như thế rồi thì em còn sợ gì nữa?”

A Hoành cười khẽ. “Em cũng không biết.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Rất Quý, Rất Mến Em

Ngôn Hi sực nhớ ra điều gì, bèn cười, nói: “Cùng lắm thì ngồi yên bảo tọa bốn chữ “con ông cháu cha” vậy.”

Kể cả không thi được trường như ý thì vẫn còn có ông nội lo cho mà.

A Hoành trầm ngâm đáp: "Như thế cũng tốt."

Giọng cô tỉnh bơ, khiến Ngôn Hi giật bản mình. Với tính cách ngang ngạnh, bảo thủ của A Hoành ngày thường, thì dường như cô sẽ phải cảm thấy rất xấu hổ trước việc phải dựa vào cái bóng của tổ tiên để sống, không ngờ hôm nay cô lại nói ra được những lời như thế.

Ánh mắt Ngôn Hi không biểu lộ cảm xúc gì, và anh cũng không nói gì.

Tuy nhiên trong lòng có cái gì đó như đã được an bài.

Nửa phút sau, điện thoại lại đổ chuông. A Hoành ra nghe máy, không hiểu đối phương nói gì mà ánh mắt cô vô cùng bình thản, môi mím chặt, nét mặt không có gì thay đổi.

"Sao rồi?" Cô cúp máy, anh liền hỏi ngay.

A Hoành nhìn ra ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới cười tủm tỉm, nói: "Ngôn Hi, ông bảo mặc dù anh thi không tốt như em, nhưng đã là cực tốt rồi." Ông rất ít khi khen người khác, cái “cực” này có giá trị không hề nhỏ.

Và thế là, số phận lại tạo cho chúng ta cơ hội thiên thời, địa lợi tốt nhất.

Ngôn Hi hồi lâu không có phản ứng gì, anh nhìn A Hoàn chăm chăm rồi nói: “Thế em còn làm bộ làm tịch gì nữa!” Nói rồi, anh xông đến ôm chặt A Hoàn, ngoác miệng cười và reo: “A Hoàn, A Hoàn, chúng mình lại cùng vào đại học rồi.”

Thấy anh nói đến chữ “cùng”, ánh mắt cô toát lên vẻ dịu dàng, đắm thắm.

“Ngôn Hi, anh không hối hận chứ?” Cô hỏi anh.

Ngôn Hi cười, bao nỗi lo lắng trong thời gian qua đã tiêu tan, anh nằm vật xuống sàn nhà, mắt nhắm nghiền, uể oải hỏi: “Hối hận gì chứ?”

A Hoàn nghĩ một lát, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, tại sao lại hỏi những câu ảm ố như vậy chứ.

“Không có gì.” Chắc là mừng quá, nên tẩu hỏa nhập ma.

Điểm của A Hoàn, Ngôn Hi, Tân Đạt Di, Trần Quyên đều cao hơn rất nhiều so với điểm sàn. Đặc biệt là A Hoàn, lần đầu tiên trường Tây Lâm có học sinh thi được điểm cao như thế, có thể thấy tương lai của cô vô cùng xán lạn.

Sau khi nhận phiếu nguyện vọng, A Hoàn về nhà xin ý kiến các bậc tiền bối nhà họ Ôn, cả gia đình lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Cụ Ôn hồ hởi chỉ vào dòng chữ Đại học B lấp lánh trên phiếu điền nguyện vọng. “Trường này được đấy!” Cụ có suy nghĩ thế này: Cháu trai học trường Q, cháu gái học trường B, đây là hai trường đại học nổi tiếng nhất cả nước, kiếp này thực sự cụ đã mát mặt với tổ tiên rồi.

Bà Uẩn lại chỉ vào trường Đại học F nổi tiếng và nói: “Thực ra trường này cũng được cha ạ.” Vào trường B thì chắc sẽ khó đứng ở vị trí thủ khoa. Vào trường F, mặc dù tên tuổi kém trường B một chút, nhưng chắc chắn sẽ

nắm vị trí thủ khoa. Năm ngoái không được làm mẹ thủ khoa, bà cũng buồn mất một thời gian.

“Trường Q đi, trường Q là ổn nhất, môi trường đó con cũng đã quen, A Hoàn vào cũng có người chăm sóc.” Tư Hoán liếc Ngôn Hi, biết mặc dù với số điểm của Ngôn Hi vào trường Q sẽ khó, nhưng trong tay ông năm nào cũng có mấy suất có thể đề cử, sợ gì chứ.

Tư Nhĩ nhìn già trẻ gái trai trong nhà, cười khẩy, nói: “Mọi người quên cha rồi à?”

Mọi người vờ như không nghe thấy, ba phái tiếp tục tranh cãi ầm ĩ.

“Trường B ổn, đồ ăn trường B ngon, có tiếng tăm, phong trào học tập cũng tốt.”

“Trường F hơn, sinh viên trường F ai cũng thông minh, vào thì ngu lâu, ra đều thông minh, nghe nói đội tiếp thị, dán quảng cáo đều không dám vào trường họ, sợ bị lừa.”

“Trường Q quá đỉnh, trường Q ít chuyện vớ vẩn, sinh viên ít yêu đương, tỉ lệ nhảy lầu tự tử đang giảm theo năm, điều quan trọng nhất là nếu trường Q không ra gì thì sao mọi người lại bắt con vào!”

Hiệp một bất phân thắng bại, ai cũng đỏ mặt tía tai, ông và mẹ di uống nước, còn anh chàng với má lúm đồng tiền kia thì mặt ngây như tượng gỗ.

Thoáng cái xô pha đã trống không.

“Hai đứa đó đi lúc nào vậy?” Tư Hoán thắc mắc.

Tư Nhĩ liền cười. “Lúc anh nhảy lầu tự tử.”

Tư Hoán ớ người. “Hả?”

Tư Nhĩ liền bĩu mặt. “Lúc anh nói tỉ lệ nhảy lầu tự sát của trường anh đang giảm từng năm ấy. Nhưng anh nói phét mà không thấy đau răng à? Vụ tự tử mấy hôm trước không phải của trường anh đó sao?”

Tư Hoán tiu nghỉu đáp: “Đó có phải là nhảy lầu đâu, nhảy xuống sông tự tử đó chứ. Anh đâu có nói dối.”

Đúng vậy, tỉ lệ nhảy lầu tự sát đang giảm, nhưng tỉ lệ nhảy sông tự tử lại đang gia tăng.

Tân Đạt Di là con một, cháu đích tôn trong nhà họ Tân, bị cả nhà quây cả ngày bàn chuyện nguyện vọng, tranh thủ lúc buồn tiếu bèn từ nhà vệ sinh trốn ra ngoài, tập hợp với đám A Hoàn, Ngôn Hi.

“Bọn mình đi happy thôi.” Từ hôm báo điểm, Tân Đạt Di sống thảnh thơi, cô dì chú bác này nọ cũng tra tấn cậu. Đạt di vốn là con ngoan trong nhà nên trước mặt các bậc tiền bối luôn phải tỏ ra ngoan ngoãn, nhịn hết lần này đến lần khác, suýt thì mắc chứng táo bón.

“Đi đâu?” Ngôn Hi cũng rồi rồi đến phát cuồng.

Tân Đạt Di hùng hổ đề nghị: “Đi hát karaoke đi, lão tử mời, bà cô vừa cho tiền xong.”

A Hoàn tưởng tượng ra cảnh Ngôn Hi hát mà rùng mình. “Chỉ có ba bọn mình thôi hả? Hời... ít nhỉ.”

Không có vị nào tự cảm thấy mình hát hay và cướp mic của anh chàng này thì cô e là đôi tai mình hôm nay không còn được lành lặn.

Tân Đạt Di nghĩ thối cũng phải, đi chơi thì phải đông người mới vui.

“Thế thì gọi thêm Tư Nhĩ, Tư Hoán với Tôn Bằng được không?”

A Hoành nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói: “Mary ở nhà một mình cũng buồn, gọi thêm cả hân nữa.”

Lúc đầu Tân Đạt Di không chịu, nhưng nghĩ tới việc bình thường A Hoành rất ít khi chủ động đề nghị việc gì nên đành gật đầu hưởng ứng.

Nếu hỏi Trần Quyện có phải là bạn cậu không thì chắc chắn cậu sẽ lắc đầu. Nhưng nếu hỏi anh chàng có phải là kẻ thù của cậu không thì có thể cậu sẽ ngần ngừ trong giây lát và vẫn lắc đầu.

Cảm nhận của cậu về Trần Quyện rất khó tả, mặc dù nhìn không ưa, nhưng do hai năm ngồi cùng bàn, ba năm học cùng lớp nên vẫn dễ dàng nghĩ đến hai chữ “đồng hành”.

Tác phong của con người đó rất khó chịu, cậu không thích nên suốt ngày kích bác, chê bai, đến bản thân cậu cũng thắc mắc tại sao năm đó cậu lại yêu hân ta từ cái nhìn đầu tiên một cách vô lối như thế.

Có lẽ hồi ấy còn quá trẻ con.

QG là một KTV rất hoành tráng, phong cách gần gũi, tối nào cũng kín khách, người người qua lại tấp nập, từ rất xa đã nghe thấy tiếng gào ông ổng.

Tân Đạt Di làm chủ xị, cả đám kéo nhau lên phòng riêng trên tầng ba, bước lên lầu mà cầu thang cứ rung lên từng nhịp.

A Hoành chưa bao giờ đến những nơi như thế này nên trong lòng rất tò mò, nhìn ánh đèn lấp lánh đủ màu, thỉnh thoảng có đôi đứng dựa vào nhau, nhưng đều bị Ngôn Hi che khuất tầm nhìn.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 58 (Tt)

Mặt Ngôn Hi đỏ rần, A Hoành đã hiểu ra phần nào, bèn đưa mắt nhìn ra chỗ khác, đúng lúc chạm phải ánh mắt Tư Nhĩ. Cô nàng lạnh lùng nhìn cô, cảm giác có cái gì đó rất khó chịu.

A Hoành thở dài, chẳng lẽ cô và Tư Nhĩ sẽ suốt đời như thế này ư?

Tôn Bằng thấy thế bèn cười tủm tỉm, xoa đầu Tư Nhĩ. “Tiểu mỹ nhân, em lại buồn rồi hả?”

Tư Nhĩ liền lườm anh chàng, quặc lại: “Ai thèm buồn chứ?”

Tôn Bằng liền cười to hơn, mắt sáng rực. “Đến động tác lườm cũng giống anh giai em thế.”

Tư Hoán liền thui cho anh một quả. “Đừng có miệt thị người khác như thế, tôi có lườm nguýt bao giờ đâu?”

Trần Quyện cười vẻ thích thú, suốt ngày gặp mấy kẻ ngờ nghệch, cuối cùng đã xuất hiện một gã thông minh.

Thoáng nhìn thấy Trần Quyện, Tôn Bằng cười giả lả, hỏi: “Chưa bao giờ nhìn thấy người đẹp này, tên họ gì, đã thành gia chưa?”

Trần Quyện vờ đỏ mặt rồi ném sang một cái nhìn lúng liếng.

Tân Đạt Di rùng mình, đẩy Trần Quyện một cái rất thô bạo. “Gã gay chết tiệt này, nhìn mà phát tởm. Suốt ngày quần cái khăn quanh cổ không sợ

bị rôm sảy à!”

Trần Quyện tỉnh bơ, lén đá anh chàng một cái rồi nói nhỏ: “Tôi mọc rôm kệ tôi, cậu mà phá vụn đào hoa của tôi, có tin là kiếp này tôi sẽ bám riết lấy cậu không?”

Tân Đạt Di nghe mà rung mình, nhưng nghĩ một lát vẫn nghiêng răng ken két, đứng chặn giữa Tôn Bằng và Trần Quyện. thà để gã này ám mình cả đời chứ quyết không chịu để hấn gây tai họa cho anh em nhà mình.

Gã này không ra nam cũng chẳng ra nữ, độ sát thương... cực kì nguy hiểm.

Tôn Bằng cười ngặt nghèo, tựa vào người Ngôn Hi xem kịch. Ngôn Hi đẩy cậu ta ra mấy lần nhưng không được, đang nhe răng định cắn thì nhân viên phục vụ mang thẻ đến mở cửa phòng, Tôn Bằng liền trêu: "Ngôn thiếu gia, ngài tạm dừng miệng đã, đợi tôi kể chuyện xong, ngài cắn cũng chưa muộn."

Ánh đèn mờ mờ trong phòng khiến không gian vô cùng mờ ám, mọi người không nhìn thấy động tác nhỏ của hai anh chàng nên nối đuôi nhau đi vào.

Tôn Bằng kéo Ngôn Hi tới cuối hành lang, Ngôn Hi gườm gườm hỏi: "Nói đi, chuyện gì vậy?"

Tôn Bằng bình thản đáp: "Có người nhờ tôi hỏi cậu có còn nhớ lời hẹn bốn năm về trước không?"

Ngôn Hi có vẻ ngơ ngác, bốn năm, bốn năm gì nhỉ, quả là xa xôi lắm rồi.

Bất chợt trong kí ức sâu xa, một đôi mắt sáng ngời, đen láy nhìn anh với vẻ lạnh lùng, tư lự.

Ngôn Hi cười, ánh mắt không còn sinh động như lúc trước nữa. "Hiện giờ cậu ta đang ở Vienna hay Mỹ?"

Nét mặt Tôn Bằng lộ rõ vẻ giáo hoạt, cậu véo má Ngôn Hi đầy ẩn ý. "Hôm qua lúc tôi gọi điện thoại, số di động của cậu ta đã đổi sang số Trung Quốc rồi."

Cậu ta đã quay về rồi ư?

Ngôn Hi sững lại, không để ý đến cảm giác đau đớn trên mặt mà trầm tư một lát, cúi đầu nhìn xuống, bình thản cười nói: "Về rồi cũng tốt. Tôi và... A Hoàn, Đạt Di mấy hôm nữa là điền xong nguyện vọng, sau đó sẽ mời cậu ấy ăn cơm."

Tôn Bằng liền buông tay ra, vỗ vai Ngôn Hi, nói: "Chắc bây giờ cậu ta không có thời gian gặp các cậu đâu, cậu ta đang thu thập chứng cứ, chuẩn bị hạ gục thế lực do bà Lâm Nhược Mai đào tạo."

Ngôn Hi liền cau mày hỏi: "Người nhà họ Lâm đang hoành hành ráo riết ở nhà họ Lục như vậy ư?"

Tôn Bằng vân vân cầm, nét mặt khá nghiêm túc. "Cũng không hẳn là như vậy, có cụ Lục chống chọi rồi. Chỉ có điều cậu biết là từ trước tới giờ, Lục Lưu luôn giữ đúng lời hứa, cậu ta bảo bốn năm là bốn năm mà."

Năm xưa, ba Lục Lưu mất sớm, Lục Lưu còn nhỏ, bà Lâm Nhược Mai đã nắm quyền lớn trong nhà họ Lục, để quản lý công ty tốt hơn, bà ta đã cho thay nhóm cố vấn khác, các phòng ban đều cài người bên đảng ngoại, dồn ép người nhà họ Lục, mối quan hệ giữa bà Lâm Nhược Mai và bố chồng bà là cụ Lục vô cùng căng thẳng. Sau đó, vì cụ Lục yêu thương cậu cháu đích tôn hết mực, bà Lâm sợ con trai bị ảnh hưởng từ ông nội, xa cách mình nên đã đưa Lục Lưu đi du học nước ngoài. Mấy năm gần đây, nhà họ Lâm, nhà họ Lục tranh nhau quyền lực, đấu đá ngày càng gay gắt.

Ngôn Hi sức nhớ ra điều gì đó, bèn bình thản hỏi: "Lục Lưu đối xử với bà Lâm Nhược Mai thế nào?"

Tôn Bằng nhớ lại những thủ đoạn của Lục Lưu đối với mẹ đẻ mình, dứt khoát, tàn nhẫn, không mang bất kì tình cảm gì, quả thực rất lạ, nên cậu chỉ ậm ờ đáp: "Cậu ta đã nắm được Hội đồng quản trị của công ty, vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng."

Ngôn Hi chống tay lên tường, hồi lâu mới nói một câu: "Tôn Bằng, cậu chuyển lời tới cậu ấy hộ tôi một câu nhé."

"Câu gì?"

"Ngôn Hi có ân oán của Ngôn Hi, Lục Lưu có ân oán của Lục Lưu, tôi là tôi, cậu ta là cậu ta, không liên quan gì đến nhau."

Lúc Ngôn Hi và Tôn Bằng quay trở lại phòng hát thì Tư Hoán đang nói gì đó với A Hoành trong góc. Thấy Ngôn Hi quay vào, Tư Nhĩ nhếch miệng cười nhưng vẫn tỏ vẻ ra oai.

A Hoành ngược mắt lên, nhìn thấy hai người liền mỉm cười và khẽ gật đầu, tay lắc lắc loại chất lỏng màu vàng óng - bia hơi mười đồng một cốc.

Tôn Bằng liếc Ngôn Hi, nét mặt lộ rõ vẻ thông cảm, Ngôn Hi lườm một cái rồi chen vào ngồi với mọi người.

Tư Hoán đang nhập tâm hát bài Anh yêu em, em lại yêu người ta, ánh mắt ai oán đổ dồn vào Ngôn Hi, khiến cả đám rùng mình.

Tư Hoán hát xong, mọi người vừa thở phào thì trên màn hình lại hiện ra ba chữ "người qua đường", đang hỏi ai chọn thì Trần Quyện đã cầm mic với vẻ đầy bi phẫn và bắt đầu gào lên: "... Anh là người qua đường em quên lãng rất nhanh... Anh là người qua đường không họ không tên..."

Cứ đến ba chữ "người qua đường" là anh chàng lại gào lên với Ngôn Hi, khiến tim gan Ngôn Hi run lấy bấy.

Chắc anh chàng này cũng đã biết tin Lục Lưu về nước rồi.

Tôn Bằng không hiểu vấn đề nên lộ rõ vẻ khâm phục. "Chậc, Ngôn Hi, ông gấu thật đấy, người đẹp cực phẩm này cũng có tình ý với ông ư?"

Ngôn Hi không hề khách sao mà đá ngay vào chân Tôn Bằng. "Tôi với cậu cũng có tình ý đấy, mẹ kiếp!"

Anh chàng Tôn Bằng liền cười tủm tỉm, nói: "Welcome, chỉ sợ lát nữa A Hoàn về lại hỏi tội tôi." Đột nhiên, cậu ta sức nhớ ra điều gì, bèn nhìn Ngôn Hi với vẻ hào hứng, hỏi: "Ê, cậu nói xem, A Hoàn đã biết chuyện cậu biết cô nàng thích cậu chưa?"

Tiếng nhạc rất to, nếu không ngồi gần nhau thì sẽ không biết người kia đang nói gì. Ngôn Hi sững lại rồi từ từ ngả người tựa vào xô pha, miệng cười cười.

Cả đám quây đến gần sáng trong KTV, hát thì không nhiều nhưng bia uống nặng. Trần Quyện ép A Hoàn uống rất nhiều, ngăn không ngăn được. Cuối cùng cả hai đều say đến bất tỉnh nhân sự.

Giờ này rất ít taxi. Cả đám thấy nơi này cách nhà không xa nên bảo nhau đi bộ về. Hai vị say kia được mọi người thay nhau cõng.

Ngôn Hi không chịu, sẵn sàng đi chậm và chịu mệt nhiều hơn để một mình cõng A Hoàn về. Cô ngoan ngoãn nằm yên trên lưng anh.

"Ngôn Hi." A Hoàn khẽ gọi tên anh trong cơn say.

Ngôn Hi liếc cô rồi mắng: "Đồ ngốc, sao uống nhiều thế, không thấy mệt à?"

"Ngôn Hi." Cô vẫn tiếp tục gọi.

Ngôn Hi không biết làm thế nào, cười nói: "Tình cảm đơn giản như thế mà tưởng chỉ có mình là giấu kỹ nhất, người khác chẳng ai biết gì." Đến câu "Ngôn Hi, em thích anh" cũng chẳng dám nói ra, đúng là ngốc thật.

Đột nhiên cô bật khóc nức nở, nước mắt nhỏ hết xuống chiếc áo sơ mi của anh.

"Ngôn Hi... Tư Nhĩ nói... anh tốt với em... anh tốt với em như thế... là để ép ông nội bỏ lời đính ước... như thế... anh và Lục Lưu sẽ đến với nhau..."

Người Ngôn Hi run lấy bầy, anh cố gắng kìm nén cảm xúc, tiếp tục lặng lẽ công cô đi.

"Ngôn Hi... Tư Nhĩ bảo anh thích Lục Lưu... thích vô cùng... thích hơn cả em thích anh... Cô ấy bảo... câu mà con Thịch Kho Tộ gọi không phải là "thịch kho tộ"... em đã nghe nhầm... nó toàn gọi tên Lục Lưu thôi... anh dạy nó gọi như thế..."

A Hoành cứ khóc rầm rức như vậy, một lúc sau không chịu được nữa, giọng cô bắt đầu lạc đi, ngay cả lúc mất đi ý thức, cô cũng phải cố gắng kìm nén bản thân.

"Ngôn Hi... anh... có hối hận... khi nói... cùng vào đại học... với em không..."

Anh nói: "A Hoành, bọn mình sẽ cùng vào một trường đại học."

Cùng nhau làm rất nhiều chuyện, cùng đi học, cùng tan học, cùng ăn cơm, cùng xem phim hoạt hình, cùng nắm tay tiến bước.

Bốn năm trước, khi ra nước ngoài, Lục Lưu đã tặng anh một con vẹt gỗ, dạy nó bắt chước tiếng người nhưng mà nó chẳng nói được gì, chỉ biết

gọi hai tiếng "Lục Lưu". Thực ra hai tiếng này là do Lục Lưu dạy nó.

Anh đã trả tự do cho con vẹt nhưng nó chẳng bay đi đâu, cứ quần quanh bên anh, nhắc nhở anh rằng thế gian này còn có một người tên là Lục Lưu.

Anh thở dài, cau mày rồi nói nhỏ: "A Hoàn, mặc dù anh không biết cái mà bọn họ nói vô cùng thích ở đây là thích thế nào, nhưng nếu em có thể đợi một thời gian thì anh muốn được đến với em."

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Biết Bao Tội Lỗi

Ông Ôn gọi điện cho con gái và đưa ra ý kiến của mình.

A Hoành nhận được điện thoại lúc vừa tỉnh dậy, cô ngần ngừ trong giây lát rồi nói: “Cha để con suy nghĩ thêm nhé!”

Sau một đêm say khướt, cổ họng khô khốc, đầu nặng trĩu, A Hoành cầm phiếu điền nguyện vọng, vừa lật xem vừa day huyệt thái dương.

Trường Đại học Z ư? Trường này rất ổn, nằm ở thành phố H, rất gần Ô Thủy.

“Tách!” Một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống tờ phiếu. A Hoành ôm mũi chạy vội vào nhà vệ sinh. Uống nhiều bia quá, thời tiết hanh khô nên rất dễ chảy máu cam.

Máu đã bị nước xả đi, A Hoành ngẩng đầu vỗ trán. Vừa mở mắt ra, cô liền nhìn thấy Ngôn Hi. Cô giật bản mình, đang định cúi xuống thì bị anh ngăn lại.

“Đừng động đây.” Anh cau mày, ngón tay lạnh lạnh vỗ nhẹ lên trán cô.

“Sao lại chảy máu cam nhỉ?” Ngôn Hi lăm bầm. “Anh nghe người ta nói chỉ có trẻ con mới bị chảy máu cam.”

Miệng rất khô, môi bị bong da, cô liếm nhẹ thì thấy có vị tanh tanh của máu, bèn rầu rĩ nói: “Lần sau em sẽ không bao giờ uống bia nữa.”

Tác dụng phụ của việc say khướt là vô cùng lớn. Đau đầu, chảy máu cam chỉ là chuyện nhỏ, phải nghe thấy một số chuyện không nên nghe, sau đó phải tin vào một số việc không nên tin mới là phiền phức.

‘Ngôn Hi, hôm qua Tư Nhĩ nói với em một số chuyện.’ A Hoàn chậm rãi nói. “Cô ấy bảo..”

“Em đừng tin.” Anh bình thản nói.

“Hả?”

Anh nhìn vết máu cam dưới mũi cô, áp lòng bàn tay lên trán cô, có cảm giác lạnh lạnh, rồi anh nhắc lại lần nữa: “Không phải là chuyện anh đích thân nói với em thì em đừng có tin.”

“Vâng.”

Nghĩ đến số điểm của Ngôn Hi, A Hoàn định đăng kí trường T cho xong. Trường tổng hợp nên coi trọng cả môn tự nhiên và xã hội, Ngôn Hi lại thích các môn xã hội, còn cô thì chỉ muốn học ngành y. Căn bệnh của Tại Tại luôn là nỗi ám ảnh lớn trong lòng cô.

Vậy mà khi nói chuyện này với Ngôn Hi, anh lại chống đối ngay: “Anh nghe nói nhà trường T nấu món sườn rất tệ.”

Cô bèn liếc xéo anh, nói: “Món sườn của trường B ngon lắm, sao anh không trúng thủ khoa đi? Điểm thi thì nửa vời mà còn nhiều chuyện.”

Anh chàng ngân ngấn nước mắt, nói: “Trường T thì trường T! Nhưng anh nói trước nhé, anh không ở kí túc xá đâu, anh sẽ về nhà hằng ngày.”

“Thôi được, về nhà, để em làm món sườn cho anh.” Cô nhìn anh, nụ cười lộ rõ vẻ cứng chiều.

Cô nói: “Ngôn Hi, hi vọng anh sẽ không phát ngấy!”

Anh liền cười: “A Hoành à, đó là món sườn mà Ngôn Hi anh thích nhất trên đời.”

Nghe thấy câu này, tự nhiên trong lòng lại thấy hơi cảm động.

Thích nhất trên đời.

Hiếm khi thấy anh chàng thốt ra được câu nói đó.

Ngày cuối cùng của hạn điền nguyện vọng rơi vào ngày sinh nhật Ngôn Hi. Ngôn Hi và A Hoành xếp chồng hai phiếu điền nguyện vọng và đặt lên bàn kính. Đó là nơi họ thường ngồi làm bài tập, vừa làm vừa có thể liếc trộm ti vi.

Cô nói: “Ngôn Hi, đợt chúc mừng sinh nhật anh xong thì bọn mình đi nộp phiếu nguyện vọng nhé!”

Anh gật gù rồi bảo “ừ” rất dứt khoát.

Hôm đó, gần như tất cả bạn bè đều đến chung vui. Chiếc bánh gato rất hoành tráng, hoa hướng dương rực rỡ bị cả đám lấy làm đồ chơi và ném vào người Ngôn Hi. Anh cười vui vẻ, để mặc cho bọn họ nô đùa.

“Ngôn Hi, cậu vẫn hệt như ngày xưa, lúc nào cũng dễ bị tấn công.”

Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên, mọi người đưa mắt nhìn ra thì thấy một chàng trai đứng ngoài cửa, nhìn từ xa tựa như một khối ngọc trắng ngần không tì vết.

“Lục Lưu.” Trần Quyên sững lại, rồi đứng bật dậy, bỏ chiếc bánh ngọt trên tay xuống, động tác luống cuống như một đứa trẻ.

“Lâu lắm không gặp nhỉ!” Chàng trai kia khẽ gật đầu rồi đưa mắt nhìn mọi người.

Không mừng rỡ cũng không buồn tủi, tất cả đều bình thường.

Lục Lưu, đây chính là Lục Lưu...

Đây là lần đầu tiên A Hoàn nhìn thấy Lục Lưu.

Rất lâu sau này cô mới biết, ngoài Ngôn Hi ra, người này tác động rất lớn đến cuộc đời cô.

Lục Lưu không nhìn ai mà tiến thẳng đến chỗ Ngôn Hi, dưới ánh đèn neon, ngón giữa tay phải của anh ta lấp lánh ánh bạc sắc lạnh.

Tiffany.

Người đó liếc bàn tay phải của Ngôn Hi, trắng ngần như trứng trơn. Anh ta liền nâng cầm Ngôn Hi lên, hỏi với giọng kẻ cả: “Chiếc nhẫn tôi đưa cho cậu đâu?”

Thái độ đối địch - hoàn toàn trái ngược với vẻ hòa nhã trước mặt mọi người.

Ngôn Hi liền hất tay Lục Lưu ra. “Vứt rồi.”

Lục Lưu đưa mắt nhìn xung quanh, đôi môi mỏng của anh ta mím lại, anh ta tháo chiếc nhẫn ngay bên tay phải ra và đưa cho A Hoàn: “Lần đầu gặp mặt, Ôn Hoàn, đây chỉ là món quà nhỏ thôi.”

A Hoàn khẽ ngẩng đầu lên, tự nhiên thấy mắt mình đau nhói.

Đau quá!

Bọn họ uống rất nhiều.

A Hoàn thấy ngọt nhạt, bèn đi ra ngoài cho thoáng. Ngoài hành lang có hai người đang đứng.

“Nếu cậu không sao thì theo tôi về Mỹ.”

“Hãy cho tôi một lý do.”

“Giao bà Lâm Nhược Mai cho cậu giải quyết, cậu thấy thế nào?”

“Cậu không có quyền can thiệp đến ân oán giữa tôi với bà ấy. Còn tôi cũng chẳng có hứng thú với những ân oán giữa cậu với bà ấy.

”Cậu nhập vai quá sâu rồi thì phải.”

“Chẳng liên quan gì đến cô ấy cả.”

“Ngôn Hi, đừng đem Ôn Hoành ra để thử thách sự chịu đựng của tôi. Không đem lại kết quả gì đâu.”

“Tôi đã nói rồi, không liên quan gì đến cô ấy cả.”

“Nếu đổi lại là Tư Nhĩ thì trong cậu có tài năng bẩm sinh làm “người anh tốt” bao giờ chưa?

“Ông nội tôi dặn phải chăm sóc con bé đến năm nó mười tám tuổi.”

“Sinh nhật của Tư Nhĩ vào mùa đông, qua lâu lắm rồi.”

“... Từ lúc chào đời, tôi và A Hoành đã có hôn ước. Yêu cô ấy suốt đời theo cách mà cô ấy thích, để cô ấy được sống một cuộc sống bình an, hạnh phúc, đây là điều mà nhà họ Ngôn và tôi nợ cô ấy.”

“Ngôn Hi, cậu còn yêu được nữa ư? Chuyện này chẳng buồn cười chút nào cả.”

“Không yêu nhưng ít nhất cũng không buông tay trước.”

Mọi người đang chơi trò chuyển lời. Có rất đông người. Người đầu tiên nói ra một câu, sau đó cả nhóm sẽ rỉ tai nhau, người cuối cùng là người

công bố đáp án. Nếu câu đó không giống với câu người đầu tiên nói thì phải tìm ra rốt cuộc người nào bắt đầu ri tai sai, người này sẽ bị phạt uống rượu.

Tư Nhĩ và cô ngồi gần nhau. Tư Nhĩ nói với A Hoàn bằng giọng điệu rất khoái chí, khèm theo một chút châm chọc : “Nói cho cậu biết một điều bí mật, Ôn Hoàn. Tớ mang họ Ngôn đấy.”

A Hoàn mỉm cười rồi ghé sát vào tai trái của Tân Đạt Di, nói nhỏ một câu.

Tân Đạt Di là người cuối cùng, cậu công bố đáp án với vẻ không chắc chắn:” Cậu không đích thân nói với tớ thì tớ không tin đâu.”

Tư Hoán tiu nghỉu nói: “Sao lại lệch nhiều như vậy. Lúc đầu tôi nói là “chào mừng cậu đã trở về Lục Lưu ạ” mà.”

Ngôn Hi đứng cách đó không xa lặng lẽ nhìn cô, sắc mặt nhợt nhạt.

A Hoàn mỉm cười, nói: “Bắt đầu truyền sai từ tớ.” Cô nâng li lên, chấp nhận uống rượu phạt. Động tác chậm rãi, bình thản và hết sức nhẹ nhàng. Ý cười hiện rõ trên môi.

Lục Lưu bước vào nhà họ Ngôn một cách thành thực.

Con Kho Tộ dựa trên vai anh ta xúc động reo lên:” Lu rou, Lu rou.”

Lục Lưu, Lục Lưu.

Trong mắt Trần Quyện là vẻ bị thương. Trong mắt Tư Hoán là.. nỗi tuyệt vọng.

Cô nói: “Anh trai, anh đừng làm như thế!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi Tư Hoán là anh trai, rồi cô bịt tay lên mắt Tư Hoán.

Năm giờ chiều là hạn cuối cùng nộp phiếu đăng kí nguyện vọng.

Cô pha cho Lục Lưu một cốc cà phê, vị cà phê vừa ngọt vừa đắng. Sau đó, cô mang hai tờ phiếu đăng kí nguyện vọng chạy sang trường.

Trên đường đi có rất nhiều ngõ rẽ khác nhau, một con đường với nhiều cửa hàng và người đi bộ, một quảng trường đang chờ tu sửa, dường như đây là toàn bộ kí ức của cô và Ngôn Hi cùng đi trong ba năm qua. Khi cô ngược mắt lên thì chiếc đồng hồ trên quảng trường như sắp đến ngày tận thế.

Chạy đến lúc gần như tắt thở, cô đẩy mạnh cửa phòng làm việc, khiến cô Quách chủ nhiệm giật bắn mình.

“A Hoành, em đã chọn xong chưa? Trường Q hay trường B?”

“Cô ơi, cô còn phiếu đăng kí nguyện vọng nào chưa điền không ạ?”

A Hoành, mà còn có sự lựa chọn nào khác nữa không?

Tại sao, không trở về?

Bắt đầu từ đâu, hãy kết thúc tại đó.

Cô tiễn Ngôn Hi ra sân bay. Chứng bệnh cuồng loạn của Ngôn Hi phải sang Mỹ để kiểm tra triệt để. Anh đeo chiếc ba lô màu hồng, giống hệt năm anh dắt cô bỏ nhà đi.

Anh bảo: “A Hoành, em ở nhà ngoan, đợi anh nhớ chưa?”

Cô gỡ chiếc kính râm của anh ra rồi kiễng chân hôn lên mi mắt anh.

Từng có một chàng trai hôn cô như thế này.

“Ngôn Hi, đừng quên đường về nhà nhé!” Cô mỉm cười, nói với anh câu cuối cùng.

Ngôn Hi, nếu không có em ở nhà đợi anh thì anh cũng đừng quên đường về nhà nhé!

Năm đó, tờ lịch cuối cùng đã được xé.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Ai Ở Đâu, Lúc Nào

Phòng 208 kí túc xá nữ của Học viện Y trường đại học Z vẫn nhộn nhịp như thường lệ.

“Sau đó, phượng hoàng xuất ngoại, quạ đen bị bỏ rơi và bị đá bay ra khỏi càn.”

“Sau đó thì sao?” Năm đôi mắt đồng loạt nhìn xuống giường tầng dưới trong bóng tối.

“Sau đó thì hết.” Có tiếng đáp khẽ.

“Xí!” Năm cái đầu lại rụt vào.

“Không hổ là câu chuyện do em sáu kể, rất hay, rất lãng nhách.” Một người ngáp dài.

“Tớ lại cứ tưởng quạ đen ôm được cây ngô đồng, không bao giờ bị con chim phượng hoàng nào đá bay nữa cơ. Kịch bản tầm thường, đạo diễn tầm thường, diễn viên lại càng tầm thường hơn, ngoài chàng Đông Gioăng còn gọi là tạm chấp nhận được ra thì tất cả... pass hết.” Một người bình phẩm.

“Ôi, lâm li quá, quạ đen với phượng hoàng, một mối tình thật đẹp và buồn.” Một người đặt tay lên vị trí trái tim, rên rỉ.

“Giường trên chú ý, lần sau xin dùng câu phương ngôn khác, đặc biệt là tiếng Thiên Tân giả làm Lâm Đại Ngọc.” Kẻ nọ thùng thảng nói.

“Vớ vẩn! Người Thiên Tân mà không nói tiếng Thiên Tân thì nói tiếng gì!” Người vừa đưa tay đỡ trái tim lập tức đập đập xuống thành giường, làm bụi bay mù mịt xuống tầng dưới của kẻ nọ.

Sau đó, người nằm trên giường dưới bắt đầu mò lên giường trên, hai người vật nhau khiến cái giường kêu cọt két và rung lên bần bật.

Người vừa ngáp dài liền bình thản cảnh cáo: “Tớ đếm đến ba mà hai cậu còn đùa giỡn nữa là tớ mang cả dất giường ném ra khỏi phòng 208 đó nhé!”

Người vừa bình phẩm nằm ở giường dưới phía đối diện cười rất ranh ma. “Em nhiệt liệt ủng hộ chị cả.”

Người đưa tay đỡ trái tim sưng lại rồi bình thản hăng giọng: “Câu chuyện mà em sáu kể cũng hay đó chứ, ít nhất cũng nhắc nhở chúng ta rằng, tình yêu không môn đăng hộ đối sẽ không đem lại kết quả gì. Xong rồi, em năm bổ sung.”

Người nằm ở dãy giường sát cửa tầng trên được coi là em năm nhìn đồng hồ điện tử trên đầu giường, mắt sáng lên, nói: “Thôi đừng cãi nhau nữa, ghét mấy người quá! Chương trình Sometime của DJ Yan bắt đầu rồi, mấy người có muốn nghe không?”

Người được gọi là chị cả chui vào chăn bông, uể oải đáp: “Chị mày tuổi cao, chân tê gối mỏi, hết thời chạy theo các ngôi sao rồi, làm gì còn nhiều thời gian, công sức như chúng mày.”

Những người còn lại đều ngáp ngắn ngáp dài trở mình đeo tai nghe vào, chợt nghe thấy tiếng cào cào ở tầng dưới, quay sang thì thấy em sáu đang cào dất giường, ngoẹo đầu, cười “hơ hơ” nhìn cô nàng: “Chị năm, em cũng muốn nghe.”

Chị năm liền cười tươi như hoa. “Hê hê, A Hoàn nhà mình vẫn biết điều nhất, em sáu của chị vẫn dễ thương nhất, lên đây, chui vào lòng chị

đi.”

Chúng ta cùng nhau Sometime.

Thành phố B.

Lúc anh đến Cutting Diamond đã là mười một giờ đêm.

Hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố B – Cutting Diamond, định vị một cách chính xác thì là một nơi có thể đạt được mọi khoái cảm chỉ cần có tiền. Ánh đèn rực rỡ, chìm trong mê mẩn.

Anh tung chiếc chìa khoá cho nhân viên đón tiếp – hình như người này là người mới đến, mặt mũi thanh tú, trước đây chưa gặp bao giờ.

“Chào anh, anh muốn đỗ xe ư?”

Rõ ràng người này không biết anh.

Anh gạt đầu rồi rảo bước, chiếc giỏ xách bên tay phải lắc lư rất mạnh.

“Anh đợi cho một chút, hiện tại bãi đỗ xe đã không còn chỗ trống nữa.”

Nhân viên phục vụ có vẻ khó xử.

Một nhân viên khác tên là Tiểu Châu bước đến, lấy chiếc chìa khoá màu đỏ từ trên tay nhân viên vừa rồi, sau đó xua tay ra hiệu cho cậu ta lui ra.

“Cậu Ngôn ạ, anh ta mới đến, không biết gì nên cậu đừng trách nhé!”
Tiểu Châu cúi người xin lỗi. “Vẫn đỗ ở chỗ cũ, gần cậu Lục, cậu Tần chứ ạ?”

Ngôn Hi có vẻ bức bối. “Thế nào cũng được.”

Tiểu Châu liền cười lấy lòng. “Mong mãi mới thấy cậu đến, mấy cậu kia đang đợi sốt ruột lắm rồi. Cậu Lục bảo em xuống đón cậu.”

Ngôn Hi gạt đầu và đưa chiếc giỏ bên tay phải cho Tiểu Châu. Tiểu Châu đón lấy, đột nhiên trong giỏ thò ra một cái đầu bù xù như chiếc khăn bông.

“Wow, chú chó xinh xắn quá. Cậu Ngôn nuôi ạ?” Tiểu Châu cười hỏi.

Ngôn Hi vừa đi vừa thờ ơ đáp: “Mấy ngày hôm nay nó đang bị táo bón, đừng cho nó ăn thịt.”

Chú chó lấy móng cào cào chiếc giỏ, mắt ngán ngán nước.

Ngôn Hi liền quay lại cù nhẹ ngón trỏ vào cằm chú chó, cười cười nói: “Tao không phải là mẹ mày, chiêu này chẳng làm gì được tao đâu.”

Tiểu Châu liền khen lấy lòng: “Con chó này khôn thật. Cậu mua hết bao nhiêu tiền đấy ạ?”

“Nhặt ngoài chợ, không mất tiền.”

Tiểu Châu ngẩn tò te ra một lát, rồi cậu ta lại cười được ngay. “Cậu Ngôn vui tính thật, trông chú chó này rất danh giá!”

Ngôn Hi bình thản đáp: “Tiểu Châu, cậu chuẩn bị chuyển sang MB đúng không?”

Nụ cười trên môi Tiểu Châu tắt ngấm. “Cậu Ngôn, em xấu xí, sao làm được việc đó.”

Cutting Diamond sẽ tuyển một nhóm Money Boy theo định kì, thông thường là những anh chàng trẻ trung, đẹp trai vì kế sinh nhai mà phải chọn con đường này, sau một thời gian tập luyện sẽ đáp ứng nhu cầu tìm cảm giác mới mẻ của những người đàn ông có tiền.

Ngôn Hi mỉa mai: “Khéo mồm, biết lấy lòng khách hàng như thế cơ mà, có cần tôi tiến cử với ông chủ cậu không?”

Tiểu Châu cứng họng.

Ngôn Hi đi thang máy lên khu vực VIP trên tầng bảy, vừa đẩy cửa ra thì thấy một căn phòng rộng thênh thang, có bốn người đang quây vào chơi mạt chược, anh bèn sầm mặt rồi quay đầu đi ra.

Tân Đạt Di quay lại gọi: “Ê ê, mĩ nhân đi đâu đấy?”

Tôn Bằng vừa cười vừa nhặt mạt chược. “Quay lại đi, có ai bắt cậu chơi mạt chược đâu.”

Trần Quyện tung một quân mạt chược ra, nói: “Ngôn thiếu gia, cậu thử học chơi mạt chược xem có chết được không?”

Lục Lưu cũng ngược mắt lên cười. “Cậu ta có biết hết được mạt quân bài đâu mà học.”

Ngôn Hi bước đến, trợn mắt nói: “Sao tôi lại không biết?”

Lục Lưu không chấp, ngón tay thon dài cầm một quân cờ hình con chim sẻ, gõ lên bàn, hỏi: “Đây là quân gì?”

Ngôn Hi ngẩn người rồi quát: “Hừ, đây không phải là... chim non ư? Lục Lưu, không phải cậu đang sỉ nhục chỉ số IQ của tôi đó chứ?”

Bốn anh chàng kia cười lẫn lộn.

Hơ, nhóc ạ, mặc trông nó giống chim non, mà sự thực cũng đúng là một chú chim non, nhưng không ai gọi nó là chim non cả.

Tôn Bằng liền gọi: “Ha ha, Ngôn mĩ nhân, mau qua chỗ anh ngồi, em dễ thương quá, để anh dạy cho.”

Ngôn Hi sầm mặt, nói: “Các cậu chơi tiếp đi, coi như tôi chưa từng đến đây.” Nói rồi, anh quay đầu bỏ đi.

Lục Lưu liền kéo anh lại và ấn anh ngồi xuống ghế, đảo mắt một vòng.
“Việc gì phải thế, anh em chỉ đùa thôi mà.”

Ngôn Hi liền xua tay. “Thôi thôi, chỉ có mấy tên thôi mà, có gì thì nói ra đi. Tôi làm chương trình mệt sắp đứt hơi rồi, lúc này chỉ muốn được đánh một giấc thôi.”

Tân Đạt Di thắc mắc: “Ngôn Hi, cậu thiếu tiền đến mức đó ư? Mấy anh em, kể cả Lục Lưu cũng không bạn như cậu, lúc thì đài phát thanh, lúc lại biểu diễn thời trang trên sàn catwalk.”

Ngôn Hi nhướn mày, nói: “Tiền nhiều không biết bồng tay đúng không?”

Trần Quyện dẫu môi nói: “Không phải ý như thế, quan trọng là cậu Ngôn ghét nhất chỗ đông người cơ mà?”

Tôn Bằng cười rất mờ ám. “À, Ngôn Hi này, hôm trước cái anh chàng lạ mặt đẹp trai từ nhà Sở Vân đi ra là cậu đúng không? Thấy trên báo ghi là dáng vóc giống với DJ Yan.”

Ngôn Hi thùng thảng đáp: “Các cậu nhàn rồi quá, ăn no rừng mờ hả?”

Tân Đạt Di gãi đầu. “Sở Vân là ai vậy?”

Trần Quyện liền ném ngay quả nho vào cậu ta rồi nói: “Sao cậu ngu vậy, đến Sở Vân cũng không biết. Chính là em MC nổi tiếng đó, có cuộc điều tra online cho thấy, đó là cô nàng mà đàn ông thành phố B muốn sở hữu nhất.”

Tân Đạt Di sực hiểu ra vấn đề.: “À, cô em của 36D, nhớ ra rồi.”

Trần Quyện lại vơ một quân mạt chược ném vào Tân Đạt Di.

Tân Đạt Di hậm hực quát: “Ê, thằng gay, cậu điên rồi hả?”

Lục Lưu ngược mắt lên hỏi Ngôn Hi: “Tình cảm lốt phốt thôi đúng không?”

Ngôn Hi cười khẩy. “Kể cả lão tử có chân thành thì cũng chẳng phải vấn đề gì chứ?”

Lục Lưu cười cười. “Vốn cũng chẳng có gì, chỉ có điều nếu bọn nhà báo, phòng viên mà cứ bám riết và đưa tien thế này, e là cậu sẽ bị lộ hết thân phận, gia cảnh. Sở Vân là cô nàng như thế nào, cậu phải rõ hơn tôi.”

Ngôn Hi thấy trong lòng bức bối, chưa kịp nói gì thì điện thoại đổ chuông, nhạc chuông là bài The Rose của Sunmin, rất du dương, có điều hơi ngược với bầu không khí trong phòng nên nghe khá hài hước.

Ngôn Hi liền đi ra ngoài nghe điện thoại.

Lúc quay vào, vẻ mặt anh chàng trông rất khó coi, đôi mắt to liếc Lục Lưu một cái rồi gườm gườm hỏi: “Ý cậu là gì?”

Lục Lưu cầm li rượu vang trên bàn lên lắc nhẹ, thờ ơ hỏi: “Cái gì?”

“Lễ công bố mùa thu của tập đoàn họ Lục, tại sao lại đến chỗ tôi tìm người mẫu nhỉ?” Ngôn Hi bức bối hỏi.

Lục Lưu cười nhạt, nét mặt không biểu lộ cảm xúc. “Hôm qua tôi khoanh vùng tám người, hình tượng đều không phù hợp lắm, hội đồng quản trị đưa ý kiến, bảo DJ Yan khá ổn, tôi nên xem xét.”

Tôn Bằng tỏ vẻ suy tư. “Nho nhã, sắc sảo, cao ngạo, hút hồn, hội tụ đầy đủ bốn chủ đề trong quy hoạch chiến lược của tập đoàn, đúng là không tồi.”

Ngay sau đó, anh chàng cười cười, cúi đầu nhấp ngụm rượu vang rồi ngẩng đầu lên nói: “Ngôn Hi, thử xem sao.”

Lục Lưu mở chai rượu mới rót vào li rồi chia cho mọi người, sau đó lại nâng li rượu lên cùng nhẹ, không cười mà ánh mắt vẫn lộ rõ ý cười, đến chỗ Ngôn Hi, anh ta bình thản nói: “Tôi cạn, cậu thì tùy.”

Ngôn Hi nhướn mày, ngửa mặt lên uống cạn, chất lỏng màu đỏ chảy xuống cổ họng, cần cổ trắng ngần, nhìn khá chói mắt.

Lục Lưu nhìn anh với ánh mắt sâu thẳm, si mê.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Mây Muốn Ngao Du, Hoa Muốn Ngát Hương

Typo: dohuyenrua

Anh bạn lớp trưởng Lý Tiểu Bàn vui vẻ nói: “Lần này điểm số của bạn Ôn Hoàn lại tụt lùi rồi, đúng là một tin tốt lành, các đồng chí cổ vũ nào.”

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

“Cô nàng này gấu thật, chỉ trong một năm mà từ vị trí số 1 của khoá tụt xuống vị trí thứ 70, sinh viên Học viện Y bọn mình ít người bì được thành tích đó nhỉ?”

“Chắc chắc, tốc độ này, hiệu suất này cứ như là thần ấy nhỉ?”

“Hê hê, có A Hoàn rồi thì tớ thấy lần này tớ tụt 20 bậc vẫn có thể chấp nhận.”

Ôn Hoàn câm nín.

Tiểu Bàn đứng trên bục giảng, cười rất ranh mãnh, hỏi: “Cậu còn nhớ học viện mình chia lớp thế nào không?”

Ôn Hoàn đáp: “Theo điểm số.”

Tiểu Bàn hỏi tiếp: “Lớp mình là lớp gì nhỉ?”

Đáp tiếp: “Lớp 1.”

Tiểu Bàn tặc lưỡi, mắt híp thành dòng kẻ. “Hôm nay có điểm, thầy Triệu và bọn bên lớp 2, 3, 4, 5, 6 đều tặc lưỡi khen tở, vị trí số 1 ngon lành của khoa đã bị tở đào tạo xuống vị trí 70, công lao trời biển này ít người có được.”

A Hoành gật đầu hưởng ứng. “Đúng là không dễ dàng gì.”

Tiểu Bàn lấy tay che mặt. “Hứ, đồng chí thật là sa đoạ, vô liêm sỉ và tàn nhẫn, tôi còn không nở lòng nào nhìn nữa.”

A Hoành nói: “Tất cả nhờ ơn lớp trưởng dạy dỗ tốt.”

Tiểu Bàn nước mắt lưng tròng. “Tôi đã tìm đủ mọi cách để dạy các cậu bắt nạt bọn vi khuẩn như thế nào, cảm nhận được khoái cảm thông qua công việc giải phẫu người chứ có dạy cậu cái đó bao giờ đâu?”

Cả đám phỉ nhổ.

Lý Tiểu Bàn, ông thật trơ mặt.

Lý Tiểu Bàn làm động tác day tai, vờ như không nghe thấy. “Thôi thôi, cuộc họp lớp đến đây là kết thúc, vị nào điểm thấp thì ôm đầu hát quốc ca, vị nào điểm cao thì đợi lần sau điểm thấp sẽ tính sau. Tập trung nghiên cứu, quan sát bạn Ôn Hoành, cần phải đôn đốc, khiển trách, lần sau nhìn thấy nhân vật này ở các shop, KFC hay MC thì kéo ngay về cho cả đám tấn.”

Mắt A Hoành ngấn lệ. “Tiểu Bàn, cậu đừng làm như thế, cậu không hiểu được nổi vất vả khi không có cơm ăn áo mặc đâu, châu Á này có bao nhiêu trẻ em đang phải vật lộn trên ranh giới đói rét, tở đi làm thêm là để nuôi bản thân đó chứ!!!”

Tiểu Bàn túm bím tóc của Ôn Hoành, nói: “Bán quách ông chồng cậu đi, gã họ Cổ đó không đáng bao nhiêu tiền đâu.”

A Hoành bình thản lắc đầu. “Không, Mịch Đâu (*) nói tuyệt đối không được bán gà của mình, thế nên tớ cũng không thể bán người của mình đi được.”

(*) Một nhân vật trong bộ phim hoạt hình của Hồng Kông.

Ngoài cửa có người vỗ tay.

A Hoành quay lại thì thấy một đám mặc áo bờ lu trắng, đám công già năm thứ 5.

Công già ở đây là chỉ đám đàn ông đã quá tuổi lấy vợ nhưng vẫn độc thân, khi chơi với các em khoá dưới luôn cố tình thể hiện vẻ phong nhã trước các em.

“A Hoành, anh phải học câu này để nói cho Phi Bạch nghe mới được.” Anh chàng đang nói là bạn thân của Cố Phi Bạch.

Cố Phi Bạch là chồng chưa cưới của cô, cha cô đã có lời giao ước với nhà họ Cố.

Kì nghỉ hè năm lớp 12, cha cô về nhà một chuyến rồi đưa cô đến thành phố H để hai bên gặp nhau. Sau đó, Cố Phi Bạch mặc dù rất bức mình, cứ nhìn thấy cô là nhướn mày vờ như không thấy nhưng hai người vẫn bị cha cô và ông bác của Cố Phi Bạch gán ghép.

Nói ra thì A Hoành cũng rất đau đầu, thực ra anh chàng Cố Phi Bạch này chính là đồng chí Tiểu Bạch mặt chi chít mụn ngày trước, ai ngờ sau hai năm không gặp lại thành ra như thế này: Mang danh hiệu sinh viên tài năng, đẹp trai nhất trường Z, tay trái ôm cúp, tay phải cầm dao mổ, miệng thì thuyết trình, dưới chân thì chất đầy thư tình mùi mẫn mà mặt vẫn lạng như tiền.

Thực sự là CPU trong bộ não của A Hoành khó có thể chấp nhận ngay được.

Tình cảm giữa hai người rất bình thường, khá hơn những đôi ngày ngày cãi nhau đòi chia tay, kém hơn những đôi ngày ngày đứng trước kí túc ôm hôn thăm thiết, có thể gọi là theo mô hình truyền thống. Tuy nhiên, vì lúc nào Cố Phi Bạch cũng mang bộ mặt vô cảm nên trong mắt người ngoài, đôi trai gái này có vẻ như bên nữ chủ động là chính.

“Không thể một ngày là làm tan chảy được băng ở Nam Cực đâu, sự muội đừng buồn.” Một người cười ranh mãnh an ủi.

“Cách mạng chưa thành công thì em dâu vẫn phải tiếp tục cố gắng nhé!” Lại có người hòa theo.

A Hoành co giật. “Đa tạ các vị đại ca đã dạy bảo.”

Người cuối cùng vỗ trán cái đét. “À, đúng rồi, A Hoành, hôm nay Phi Bạch vào phòng thí nghiệm với Giáo sư Trương, chắc mười giờ tối mới xong. Cậu ta bảo anh nói với em là tối không đi ăn với em được.”

A Hoành cười hơ hơ, đáp: “Vâng, em biết rồi.”

Bây giờ tối cô phải đi làm thêm, thực ra cũng không có nhiều thời gian gặp Cố Phi Bạch, có điều hai người đã quen đi ăn tối với nhau, khi bận việc không gặp được, đều nhắn với người kia một câu, coi như lấy lệ.

A Hoành làm thêm tại một tiệm bánh nhỏ khá bình thường từ cách bài trí cho tới món ăn, thế nên, tiền lương của cô cũng chẳng được là bao.

Cha vẫn nói: “A Hoành, con hãy cố gắng làm một bác sĩ có tâm.”

Thế nên khi không có nguồn tài chính, năm đầu tiên cô còn dựa vào tiền học bổng, cũng coi như miễn cưỡng sống được, nhưng năm nay, trong tình

hình không có học bổng mà vẫn muốn làm bác sĩ, về cơ bản A Hoành rất đáng lo.

Muốn có học bổng thì phải chịu khó học hành, chịu khó học hành thì phải có nhiều thời gian, nhưng vì sợ đói nên phải đi bán thời gian, không có thời gian đồng nghĩa với việc không học giỏi được, không học giỏi được nhưng vẫn muốn kiếm học bổng ở trường Z – ngôi trường mà sinh viên tài năng còn nhiều hơn cả ruồi thì chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày.

Và thế là vòng tuần hoàn ấy đã dẫn đến tình trạng cô bị nhiech móc, chỉ trích như ngày hôm nay.

A Hoành nhìn thực khách ngồi rải rác trong cửa hàng mà oái, chỉ muốn vớ cái vợt ra đập muỗi.

Chủ cửa hàng là một bà cô tuổi trung niên, con đã đỗ đại học, ở nhà không có việc gì làm nên mở tiệm bánh. Vì A Hoành trạc tuổi con bà nên cũng được ưu ái hơn.

A Hoành nói: “Cô à, mình nên có sự cải tiến, mở rộng cửa hàng cho diện tích tăng gấp đôi, bổ sung thêm chục cái tủ bảo quản, sau đó mời thợ làm bánh có tay nghề cao, làm nhiều bánh ngon vào thì sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Sau đó, cô tăng lương cho cháu thêm hai nhân dân tệ mỗi giờ.”

Bà chủ nhìn A Hoành với vẻ ngưỡng mộ. “Còn trẻ mà đã có mơ ước, giỏi!”

Gần hết giờ làm việc thì có một đôi trai gái đến phàn nàn rằng bánh mousse không được mới, màu sắc trông rất dại.

Thực ra, về cơ bản tình huống này không thể xảy ra. Trong phòng chỉ có một tủ bảo quản nhưng dạo này lại bị hỏng, thế nên mỗi ngày cửa hàng chỉ làm không quá hai mươi chiếc bánh mousse, bán hết thì thôi, bán không hết

thì đều chui vào bụng A Hoành, thế nên bánh còn mới hay không cô là người biết rõ nhất.

A Hoành nhận nhiệm vụ đi kiểm tra tình hình, cô quan sát chiếc bánh ngọt hồi lâu, đúng là màu sắc rất đại, chiếc bánh màu vàng nhạt lại có thêm vòng tròn to bằng chiếc nắp chén màu đỏ.

A Hoành nhìn đôi trai gái rồi cười khúc khích. “Chị ơi, chị xem đó có phải màu son của chị không?”

Cô gái có vẻ bức, vỗ bàn cái đét phủ nhận luôn: “Chị dùng son của Loreal, hàng hiệu, chắc chắn không trôi màu!”

Anh người yêu liền mỉa mai: “Thôi, nói chuyện Loreal với cô ta làm gì, ăn mặc như thế thì làm sao biết Loreal là gì?”

A Hoành cúi đầu, trên người cô là chiếc áo phông, quần bò mua trong đợt giảm giá, rồi cả chiếc tạp dề của cửa hàng do bà chủ may, rồi cô nhìn bà chủ, cười nói: “Cô ơi, họ bảo đồ cô may không đẹp.”

Bà chủ vốn rất nhẹ nhàng, nho nhã, không thích chấp vặt, nhưng bà hận nhất là người khác chê tay nghề làm bánh, may vá của bà không ra gì, đã thế hai người này còn chê cả hai mục, sao có thể dập tắt được cơn giận đang bốc ngùn ngụt, bà liền quát hai người đó một trận và đuổi ra khỏi cửa hàng.

Sau đó, các thực khách khác cũng chuồn vội vì sợ.

Bà chủ hất mái tóc xoắn, hùng hổ nói: “A Hoành, hôm nay chửi được một trận đã quá, đóng cửa về thôi!”

A Hoành nhìn đồng hồ, chín giờ ba mươi phút, được nghỉ trước nửa tiếng, cô mừng húm.

Cô mua một ít thịt bò và bánh nhân thịt ở cửa hàng bán đồ ăn chín trước cổng trường. Mỗi lần nhìn thấy cửa hàng bán đồ ăn chín này, Cố Phi Bạch lại quan sát từ đầu đến chân rồi lạnh lùng buông một câu: “Mất vệ sinh.”

Thực ra A Hoành muốn nói nếu anh chàng không muốn ăn thì không cần thiết phải phiền phức như vậy.

Sau đó cô mang đồ ăn đến phòng thí nghiệm cho Cố Phi Bạch. Chắc hẳn Cố Phi Bạch đã xong việc, nhìn thấy đồ ăn còn đang bốc khói nghi ngút, anh lại buông một câu “mất vệ sinh” và nhìn chiếc túi nilon bằng ánh mắt lạnh lùng, cao ngạo hồi lâu.

A Hoành cười.

“Ăn đi, em hỏi ông chủ rồi, nhân mới làm chiều nay, chắc không có vấn đề gì đâu.” A Hoành đưa túi bánh cho anh rồi nhấc tay nhìn đồng hồ, mỉm cười, nói: “Kí túc xá sắp cắt điện rồi, em về trước đây, anh cũng về sớm đi nhé!”

Cô vừa quay đi thì bị Cố Phi Bạch tóm gấu áo lôi lại.

“Đợi đã.” Hiếm khi Cố Phi Bạch chủ động như vậy, anh chàng móc từ túi áo bờ lu ra một vốc kẹo và nói: “Xoè tay ra.”

A Hoành liền ngoan ngoãn xoè tay ra.

“Nhà Giáo sư Trương mới có cháu gái, hôm nay phát kẹo ăn mừng, anh dị ứng với cồn nên em mang về mà ăn.” Cố Phi Bạch bình thản giải thích rồi dúi nắm kẹo vào lòng bàn tay cô, hiếm khi miệng hiện rõ ý cười như thế.

A Hoành định thần nhìn lại thì hoá ra là kẹo nhân rượu. Cô hơi đỏ mặt và đáp nhỏ: “Em sẽ ăn hết.”

Rất trịnh trọng, rất nhẹ nhàng.

Ngôn Hi đeo tai nghe, chỉ tay lên tai, người phụ trách phòng nghe nhìn đứng ngoài cửa kính hiểu ý liền nói to hơn.

“DJ Yan, anh vẫn đang nghe đó chứ ạ?” Giọng nữ rụt rè, buồn bã vọng lại.

“Bạn Lý, tôi vẫn đang nghe.” Ngôn Hi bình tĩnh đáp. “Bạn bảo bạn thất bại trong ba lần thi đại học, cha mẹ bạn vô cùng thất vọng vì bạn, và bản thân bạn cũng không còn đủ can đảm để sống tiếp nữa, bạn muốn nhảy lầu đúng không?”

”

“Vâng. Có thể anh không biết, ý em muốn nói là dường như mọi việc của DJ Yan rất thuận buồm xuôi gió, em đã từng theo dõi buổi phỏng vấn anh trên truyền hình, trẻ trung, đẹp trai, nhanh nhẹn, chắc hẳn anh sẽ không thể hiểu được nỗi khổ của em. Thi đại học chỉ là mồi lửa châm ngòi, điều khiến em cảm thấy bất an hơn chính là việc em phát hiện mình ngày càng trở nên vô hình, nhìn xung quanh cứ có cảm giác cả thế giới không nhìn thấy em, em không tìm được giá trị tồn tại của mình.”

“Đã buồn khổ đến mức không còn chút dũng khí nào nữa ư?” Ngôn Hi nhẹ nhàng hỏi cô thính giả.

“Vâng.” Cô gái run rẩy đáp.

“Thế thì nhảy lầu đi.” Ngôn Hi cúi đầu, bình thản nói.

Vị chỉ đạo nội dung đứng bên cạnh bắt đầu cuống, vừa giậm chân vừa ra hiệu với Ngôn Hi.

Ngôn Hi ngẩng đầu, đặt ngón tay lên môi, mỉm cười ra hiệu cho anh ta im lặng.

Ở đầu dây bên kia, cô gái ghen ngào nói: “Đến DJ Yan cũng cho rằng một người như em là đồ thừa, là cặn bã, là gánh nặng của xã hội ư?”

“Đi hoặc ở, sống hoặc chết, đều là sự lựa chọn của bạn, tôi không có quyền can thiệp.” Giọng Ngôn Hi rất bình thản, lạnh lùng. “Có thể, lúc từ trên cao nhảy xuống, bạn mới cảm nhận được nỗi hận của mình đối với thế giới đã được giải thoát, mới có thể khiến linh hồn bạn được chuộc tội. Lúc đó, cha mẹ bạn chính là người đáng bị khiển trách nhất trên thế gian này, họ đã sinh ra bạn mà không thể yêu bạn một cách vô tư như trước khi bạn thi trượt đại học, họ chỉ nghĩ cách làm như thế nào để dồn bạn vào bước đường cùng, khi tuổi cao sức yếu, họ sẽ phải khốn khổ vì mất con. Như thế bạn mới thấy thoải mái, đúng không?”

Giọng đối phương bất ngờ cao hẳn lên: “Tại sao anh lại nói họ yêu em? Tại sao anh lại nói em chết đi rồi họ sẽ cảm thấy thê lương lúc tuổi già? Ánh mắt họ nhìn em khiến em cảm thấy mình thực sự không nên tồn tại trên thế gian này. Thà là em nhảy lầu rồi sống đời sống thực vật, để họ phải hối hận suốt đời!”

Ngôn Hi liền cười. “Đúng rồi, sau đó họ sẽ tiếp tục nuôi bạn cho đến hết đời.”

Cô gái kia sững lại, hồi lâu mới ghen ngào nói: “Tại sao anh lại nói như thế, rốt cuộc là tại sao chứ?”

Ngôn Hi bình thản đáp: “Vì bạn cảm thấy cả thế giới không nhìn thấy bạn.”

“Tại sao?”

“Nếu bạn chưa từng nhận được tình yêu vô biên từ họ, nếu bạn chưa từng cảm nhận được rằng mình là trung tâm của vũ trụ thì sao bạn lại buồn khổ như thế sau khi gặp những vấp vấp, trắc trở?”

“Nhưng có ích gì đâu, họ sẽ không còn tin em và yêu em nữa.” Cô gái đó chống tay lên mặt, khóc nức nở.

“Bạn Lý, bạn cảm thấy việc yêu bạn khó khăn đến vậy sao?” Ngôn Hi khẽ xoa mày, cười hỏi. “Tại sao bạn không thể chịu tin họ? Hay là bạn cảm thấy yêu vất vả quá, không thể chịu được nên đành chọn một thời cơ khác để bắt đầu lại từ đầu?”

Cuối cùng cô gái đó bật khóc nức nở, nói: “DJ Yan, em muốn tiếp tục yêu cha mẹ em, em muốn tiếp tục.”

Ngôn Hi sững lại một lát rồi mỉm cười, ánh mắt sắc lạnh dịu dàng hơn hẳn.

Anh nói: “Bạn rất dũng cảm, rất đáng nể.”

Cuối cùng, chương trình kết thúc, Ngôn Hi bưng cốc nước uống ừng ực, lúc ngẩng đầu thấy có người đang gõ nhẹ lên tấm kính trước mặt.

Lục Lưu.

Lục Lưu cười. “Ngôn Hi, cậu loè người khác giỏi thật đấy, yêu hay không yêu, cậu hiểu được bao nhiêu?”

Ngôn Hi liền xoè tay ra. “Tôi cũng muốn khuyên cô bé trải nghiệm thử cảm giác nhảy lầu là thế nào, để kiếp sau cô bé không dám nhắc đến hai chữ đó nữa, quan trọng là nhà đài không chịu, ông ta mà trừ lương của tôi thì phiền quá!”

Lục Lưu mặc chiếc áo thể thao màu xanh nhạt, không còn vẻ sắc sảo ngày thường, thay vào đó là sự trẻ trung, thoải mái của thanh niên.

Anh ta nói: “Đi thôi Ngôn Hi, tôi mời cậu đi ăn. Hôm qua bàn chuyện làm ăn với khác hàng, có ghé qua một nhà hàng của Pháp, tôi thấy có món

sườn ngon lắm.”

Ngôn Hi liền nói: “Cậu đợi chút.”

Sau đó, anh chui sang phòng làm việc bên cạnh, nói với nhân viên trực bên trong: “Wow, chị gái hôm nay đẹp quá! Tiểu Khôi nhà em không làm phiền chị chứ, con này hư lắm, nó mà bắt nạt chị thì em sẽ tấn nó hộ chị.”

Cả đám cười ồ lên. “Đâu có, Tiểu Khôi ngoan lắm, không làm phiền đến ai cả.” Rồi họ trả chiếc giỏ đựng chú chó lại cho anh, còn kèm thêm mấy gói thức ăn cho chó.

Lục Lưu liền cười. “Ngôn Hi, cậu giỏi thật đấy, tưởng văn phòng của người ta là nhà cậu hả, đến chó cũng phải tìm ô sin xinh, cho nó ở nhà thì làm sao? Tôi nhớ cậu bị dị ứng lông chó cơ mà, yêu chó từ bao giờ vậy?”

Ngôn Hi nói: “ Tôi đang tạo dựng hình ảnh chuẩn men yêu chó, con chó này chỉ là một công cụ thôi cậu không thấy ư?”

Tiểu Khôi ầm ức ghen ngào.

Ngôn Hi trừng mắt với nó, chú chó lại chui tọt vào chiếc giỏ.

Lúc ăn cơm, Ngôn Hi chấm sườn vào nước sốt và ăn ngẫu nhiên, Lục Lưu nhìn mà phì cười. “Ngôn Hi, sao cậu vẫn y hệt như hồi còn nhỏ, bốn năm tôi đi vắng mà cậu chẳng thay đổi gì cả.”

Ngôn Hi ném miếng xương cho Tiểu Khôi, cười gằn. “Lục Lưu, món sườn này chẳng ra gì cả, khẩu vị của cậu giảm mấy bậc rồi đấy.”

Lục Lưu cúi đầu nếm thử một miếng, thấy thịt khá thơm ngon, bèn cười. “Ngôn Hi, tôi thấy đâu đến nỗi.”

Ngôn Hi cau mày. “Nước sốt vị nặng quá, thịt lại cứng, lẫn vị lá bạc hà, đĩa thì quá nhỏ.”

Lục Lưu bình thản liếc anh. “Do món sườn bình thường cậu ăn quá rẻ tiền.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Mỉm Cười Đón Chào Ngày Mới

Nửa đêm, Vô Ảnh - trưởng phòng 208 mắc tiểu, mơ màng mò ra nhà vệ sinh thì nhìn thấy đèn ở góc tường vẫn đang sáng. A Hoàn đang gục trên một chồng sách lí thuyết y học dày cộp, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm.

Vô Ảnh liền cười, rón rén đi tới, chỉ nghe thấy tiếng đọc khê: “Bột năng, đường mạch nha, tuyến mang tai, tuyến dưới hàm, tuyến dưới lưỡi, cổ họng, thực quản, dạ dày, ruột non, ruột già, cận bã, phân...”

Cô liền bịt mắt A Hoàn lại. A Hoàn khịt mũi, phát hiện hương thơm quen thuộc trên người Vô Ảnh, liền mỉm cười khê ôm hôn cô bạn và nói: “Chị cả, rơi từ trên tầng xuống, không có tiếng gió, không có tự do, cũng không có vẻ đẹp, chỉ có phân tuôn ra, não bắn tứ tung...”

Vô Ảnh liền hỏi A Hoàn: “Học nhiều nên tẩu hoả nhập ma rồi hả?”

A Hoàn đáp: “Hôm nay DJ Yan đã khuyên một cô gái có ý định nhảy lầu, tớ chỉ muốn nói rằng, DJ Yan, nếu anh nắm được các kiến thức về y học thì chắc chắn anh chẳng phải nói nhiều như thế. Cậu không biết chứ lưỡi anh chàng như lú lại hết.”

Vô Ảnh thở dài. “Cậu đừng có theo con nã, ngày nào cũng ôm radio, làm fan hâm mộ cho thiên hạ nữa, gia nhập các fan club này chỉ tổ mù quáng, nào tàn đến cực đoan. Thật đấy, suốt ngày làm điểm truyền hình, phát thanh, chỉ thích xuất hiện trước mặt thiên hạ ngả ngớn.”

A Hoành gật đầu hưởng ứng. “Chị cả tổng kết quá chuẩn, dường như anh chàng đó không bỏ qua bất kì cơ hội nào để thể hiện mình. Lần trước là quảng cáo cho loại băng vệ sinh mà con gái chúng ta vẫn hay dùng, nhìn mà phát tởm. Chúng tớ làm fan cũng cảm thấy mất mặt quá!”

Vô Ảnh nói: “Thế tại sao hai đứa suốt ngày canh bên radio, nhìn cũng phát ớn.”

A Hoành vừa ngáp vừa nhỏ giọng đáp: “Đã nói chúng tớ là fan của anh chàng này rồi mà.”

Vô Ảnh cười. “Cái này mâu thuẫn quá, có ai suốt ngày nói mình thích trêu người khác đâu.”

A Hoành gấp cuốn sách lại và nằm vật xuống giường, gục đầu vào gối, âm ờ đáp: “Tớ là loại fan trước mặt người khác thì giả vờ không biết DJ Yan, nhưng bất luận anh ta làm gì tớ cũng biết, sau đó tỏ ra rất coi thường anh ta.”

Vô Ảnh hỏi: “Cậu dám chắc cậu không phải là kẻ thù của anh ta đấy chứ?”

A Hoành liền vênh mặt lên: “Sai, tớ yêu anh ấy, người tớ yêu nhất trên thế gian này là anh ấy.”

Vô Ảnh gãi đầu, trèo lên giường, nói với vẻ coi thường: “Thôi đi, hôm qua đi học còn nói yêu nhất đảng của mình, chỉ trong nháy mắt đã thay lòng đổi dạ, đảng mà biết thì buồn biết bao.”

A Hoành: “...”

Cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở đều đều cất lên cùng với tiếng ve kêu ra rả ngoài cửa sổ. Đêm đẹp, không hề có một giấc mơ.

Cuối tháng Chín, có rất đông học sinh cấp ba thường xuyên đứng ngoài cổng học viện nhìn bọn họ với ánh mắt ngưỡng mộ, tự nhiên A Hoàn cảm thấy thật lẻ loi. Sau đó, cô nhớ lại năm ngoái, dường như mình cũng vậy, bám theo mọi người như đèn cù rồi đổ vào sân trường chạy đi chạy lại, đông vui náo nhiệt vô cùng.

Hồi đó cũng giống như bây giờ, mây chiều lã đãng, gần như không cảm nhận được cơn gió nào.

Cô cười, nói: “Phi Bạch, dạo này không hiểu sao tự nhiên em hay thấy buồn.”

Hai người sánh vai nhau đi trên con đường dài và rộng thênh thang, mỗi ngày sau bữa tối, đây là địa điểm giúp tiêu hoá đồ ăn tốt nhất.

Cố Phi Bạch nhìn cô nhưng không nói gì, tay rút túi quần, những ngón tay thon dài, trắng trẻo. Sực nhớ ra điều gì đó, anh bình thản nói: “Anh chuyển tiền đóng học phí vào thẻ của em rồi, em không nên suy nghĩ quá nặng nề về việc này nữa.”

A Hoàn lí nhí đáp: “Em sắp góp đủ học phí rồi...”

Cô thấy hơi chán nản, không hiểu sao cô không thể tỏ ra hùng dũng, hiên ngang trước mặt anh chàng này được, ngay cả đó chỉ là chuyện dính dáng đến tiền bạc.

Cố Phi Bạch bình thản nói: “Không phải tiền của anh mà đó là ý của bác trai. Em có gì thì cứ nói với bác.” Giọng điệu vô cùng lí trí.

A Hoàn là người thông minh nên tự động im lặng. Bầu không khí vẫn khá ngại ngùng. Một lúc sau, A Hoàn bấm nhẹ lên cùi trỏ Cố Phi Bạch, hỏi nhỏ: “Cố Phi Bạch, tại sao lúc nào anh cũng như thế? Có ai trêu chọc gì anh đâu mà chỉ một câu nói của anh cũng có thể chặn được họng người ta.”

Cố Phi Bạch lạnh lùng liếc cô, mặt không cảm xúc.

A Hoành ngẩng lên, ý cười hiện trong đáy mắt. “Đừng giận nữa, anh mà còn giận nữa em sẽ gọi anh là Tiểu Bạch đấy.”

Cố Phi Bạch gỡ tay cô ra, tiếp tục bước đi với vẻ mặt vô cảm.

A Hoành liền giấu tay ra sau lưng rồi rón rén vòng lên trước mặt anh, nét mặt vô cùng tội nghiệp. “Tiểu Bạch à, Tiểu Bạch, Tiểu... Bạch.”

Cố Phi Bạch bước vòng qua người cô, vờ như không nghe thấy gì và tiếp tục rảo bước.

A Hoành liền chạy theo sau, khẽ cau mày, nói: “Cố Tiểu Bạch, anh được đà lấn tới nhá... Á, cười rồi, dám cười lên hả... xấu hổ quá!”

Cố Phi Bạch liền nắm lấy tay cô, miệng cười cười. “Em là ai mà không cho phép người khác cười chứ?”

A Hoành mỉm cười, ánh mắt dịu lại. “Vợ của người họ Bạch, sáu năm nữa thôi, được chưa?”

Cô chuẩn bị đợi tốt nghiệp xong là sẽ kết hôn với Cố Phi Bạch. Học ở Học viện Y bảy năm, năm nay mới là năm thứ nhất.

Cố Phi Bạch ưỡn thẳng lưng lên, khuôn mặt trắng ngần đỏ ửng, rồi anh gật đầu, nói: “Chuẩn.”

Ngôn Hi đã nhận case của tập đoàn họ Lục, trước là quay chính thức phải có một bộ catalog quảng cáo. Người diễn cặp với anh là một chàng trai bằng tuổi, tướng mạo không quá được biệt nhưng khuôn mặt khá ưa nhìn.

Ngôn Hi thấy rất quen, nghĩ một lát, đúng rồi, hôm ở Cutting Diamond, chính là cậu nhân viên mới vào làm việc còn bị Tiểu Châu quát cho một trận.

Nhìn thấy Ngôn Hi, cậu ta có vẻ sợ sệt, cúi đầu chào: “Cậu Ngôn.”

Ngôn Hi bình thản nói: “Ở đây không có cậu Ngôn, cứ gọi tôi là DJ Yan hay Ngôn Hi là được.”

Anh chàng kia khẽ gật đầu, dáng vẻ có phần rụt rè, rồi cậu ta cười, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp. “Xin chào DJ Yan, tôi là Trần Văn.”

Ngôn Hi cởi áo khoác ra, thờ ơ hỏi: “Ai chọn cậu vậy?”

Trần Văn cười, nói: “Cậu Lục ạ. Cậu ấy bảo DJ Yan cần một người làm nền.”

Ngôn Hi liền cởi cúc áo ra, cúi đầu làm tóc mái xoã xuống, một lúc sau, anh nói: “Ra ngoài đi.”

Trần Văn sửng lại. “Gì ạ?”

Ngôn Hi nhếch mép: “Tôi thay quần áo, cậu còn muốn xem tiếp ư?”
Dưới chiếc áo sơ mi trắng là làn da trắng ngần, mịn màng.

Trần Văn đỏ mặt, vội đóng cửa lại.

Nghe nói nhiếp ảnh gia được mời là người rất nổi tiếng ở quốc đảo láng giềng, suốt ngày nói nọ nói kia, đi đâu cũng đưa phiên dịch theo cùng.

Ông Lijima thao thao bất tuyệt.

Ngôn Hi: “Ông nói tiếng người được không?”

Ông Lijima lại thao thao bất tuyệt.

Người phiên dịch liền nhắc: “Ông Lijima bảo các anh biểu hiện gợi cảm hơn một chút nữa.”

Ngôn Hi thắc mắc: “Mẹ kiếp, còn gọi cảm như thế nào nữa? Áo sơ mi của lão tử bị hằn ta cởi chỉ còn mỗi cái cúc.”

Ông Lijima giậm chân, thao thao bất tuyệt nhiều hơn.

Người phiên dịch nói: “Ông Lijima nói, nét mặt anh Ngôn Hi cứng quá.”

Ngôn Hi lờm lờm đáp: “Lão tử có phải là thằng làm điểm bán nụ cười mua vui đâu.”

Ông Lijima hậm hực kéo rèm và ra sức giẫm chân lên, mồm nói liên tục.

Người phiên dịch: “Hừ, chưa bao giờ gặp model nào thiếu chuyên nghiệp như thế này!”

Người dàn dựng chương trình đứng bên cạnh như muốn phát điên, đưa tay quạt mồ hôi trên trán. “Haizz, đại thiếu gia của tôi, cậu Ngôn của tôi ơi, hãy nể mặt vị người Nhật này mà thể hiện gọi cảm hơn một chút được không? Cảnh này của ta đã tốn mất hơn mười cuộn phim rồi, cậu Ngôn cố gắng một chút đi, nếu không boss sẽ cho tôi nghỉ việc mất.”

Ngôn Hi cau mày, đưa tay ra hiệu tạm dừng. “Ông ấy bảo tôi cởi cúc áo là tôi cởi cúc áo, bảo tôi dấu môi là tôi dấu môi, bảo tôi liếc mắt là tôi liếc mắt, mẹ kiếp, ông còn muốn tôi làm thế nào nữa!”

Ngôn Hi liền tháo đôi găng tay trắng ra, quát: “Hôm nay lão tử đình công, có việc gì cứ bảo Lục Lưu trực tiếp nói với tôi, các ông cố gắng phục vụ lão người Nhật này đi.” Nói rồi, anh bèn đi thẳng vào phòng thay đồ.

Trần Văn cầm hộp cơm trong tay, cúi đầu đi theo Ngôn Hi.

Ngôn Hi cười khẩy, hỏi: “Cậu đi theo tôi làm gì?!”

Trần Văn đỏ mặt, nói nhỏ: “Ngôn Hi, cả ngày anh chưa ăn gì rồi.”

Ngôn Hi khựng lại, quay đầu nheo mắt nhìn cậu ta. “Rồi sao?”

Trần Văn khẽ hắng giọng: “Trước khi đến, tôi có nấu một ít cơm, anh có muốn ăn lót dạ không?”

Ngôn Hi đón lấy hộp cơm, một hộp cơm rất bình thường. Anh mở hộp ra, là cơm trắng bình thường, cái duy nhất thu hút người ra chính là mấy miếng sườn vàng óng, thơm phức.

Anh cười, gật đầu nói: “Cảm ơn.” Sau đó, anh cầm đũa gắp miếng sườn lên gặm.

Vị sườn không ngấy, không ngọt không mặn, quan trọng đó là loại sườn ngon, mỗi miếng chỉ có một cái xương.

Vị sườn mà anh ăn đã thành quen.

Trần Văn mỉm cười, hỏi: “Hương vị thế nào ạ?”

Ngôn Hi đáp: “Rất ngon, cậu vất vả quá!” Anh nở một nụ cười vô cùng trẻ con, mắt híp lại. “Hay là ngày nào cậu cũng nấu một ít nhé?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 91: 63 Diện Mạo Vốn Có Của Cuộc Sống

Typo: dohuyenrua

Bình thường, vào sáng thứ Ba hằng tuần, sinh viên năm thứ hai Học viện Y trường Đại học Z sẽ học môn nguyên lý y học bốn tiết liền. Giảng viên là Giáo sư Lý nổi tiếng nghiêm nhất học viện, mặc dù là phụ nữ nhưng trình độ của Giáo sư Lý rất cao, đủ để tất cả mọi người trong học viện đều phải cung kính gọi hai tiếng “tiên sinh”.

Số sinh viên lọt vào mắt Giáo sư Lý không nhiều, hầu hết trong số đấy đều đã trở thành những bác sĩ giỏi. Còn có một người chưa tốt nghiệp, chính là sinh viên tài năng Cố Phi Bạch được trường Đại học Z công nhận.

Giáo sư Lý nói Cố Phi Bạch hoàn toàn có đủ khả năng hoàn thành khóa học kéo dài bảy năm liên tiếp vào năm hai mươi tuổi, kết quả năm ngoái Cố Phi Bạch vốn định xin tốt nghiệp trước nhưng không biết vì lý do gì mà ở lại.

Sau một thời gian bàn tán xôn xao, sinh viên Học viện Y vẫn liếc về phía A Hoành với ánh mắt đầy ẩn ý. Chắc hẳn là cô nàng lo xa, sợ vị hôn phu trẻ trung, khôi ngô tuấn tú bị các cô nàng trong bệnh viện túm mất nên kéo dài được ngày nào hay ngày đó. Dù gì thì số người muốn công phá tàu Titanic hào hoa, lạnh lùng cũng không phải là ít.

Giáo sư Lý biết chuyện này thì cũng có vài lời chỉ trích đối với cậu học trò cứng của mình, trong giờ học cũng để ý đến A Hoành nhiều hơn, cảm thấy cô chỉ là một sinh viên bình thường, trong lòng càng thất vọng, nhưng

vì Cố Phi Bạch nên cũng có ý định tạo điều kiện cho A Hoành, vì vậy mà yêu cầu dành cho cô rất cao. Nhưng A Hoành vốn là người thích thoải mái, tự do, cách làm này khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực.

Hôm nay, A Hoành lại không trả lời được câu hỏi Giáo sư đưa ra trong giờ học.

Giáo sư Lý chỉ gọi cô lên văn phòng rồi than: “Phi Bạch thường nói với tôi rằng, ngày trước kiến thức về dược lí của em sâu tới mức cậu ấy cũng muốn so tài với em. Nhưng những biểu hiện của em ngày hôm nay trên giảng đường khiến tôi cảm thấy đó chỉ là một chuyện đùa không hơn không kém. Chẳng lẽ con gái khi nhỏ thì thông minh, lớn lên lại chỉ có thể trở thành nhân vật thường thường bậc trung thôi ư?”

A Hoành thấy môi khô khốc nhưng vẫn phải cố gượng cười, nói: “Thưa Giáo sư, em muốn đi vệ sinh ạ.”

“Thôi em đi đi, từ sau tôi sẽ không làm khó em trên giảng đường nữa.” Giáo sư Lý thở dài, xua tay ra hiệu cho cô ra ngoài với vẻ mặt khó coi.

Về đến phòng, A Hoành lặng lẽ kéo một chiếc va li da từ dưới gầm giường ra, sau đó vào nhà vệ sinh, chốt cửa, ngồi trên bồn cầu rất lâu. Lúc chui ra, cô lại tiếp tục mỉm cười.

Chị hai nhìn chiếc va li của cô, hỏi: “Trong đó có của quý gì mà thấy cậu giấu giấu giếm giếm hơn năm rồi?”

Chị ba cũng tò mò. “Đúng đấy, rốt cuộc là cái gì, cho các chị ngó với.”

A Hoành mỉm cười, đáp: “Thứ tư dùng khoản tiền lương làm thêm đầu đời để đổi lấy.”

Chị tư vốn ít nói, đang đọc sách cũng phải ngẩng đầu lên, hào hứng hỏi: “Cái gì vậy?”

A Hoành liền ngồi xuống, đẩy chiếc va li vào trong, bình thản đáp: “Không có gì cả, một tấm vé, một bộ quần áo và... một bức tượng gỗ.”

Chị nằm ngồi trên giường rung chân. “Tổ hợp này cũng lạ nhỉ. Vé tàu, quần áo, tượng gỗ, hoàn toàn không phù hợp với phong cách mà kiểu tư duy cục sắt như cậu nghĩ ra được.”

Chị cả Vô Ảnh liền cười. “Lần đầu tiên A Hoành đi làm thuê việc gì?”

A Hoành dựa lưng vào bức tường lạnh cóng, cười cười đáp: “Mọi người có biết những người khóc thuê trong đám ma không, con cháu không khóc được liền nhờ một vài người khoác hộ áo tang và rơi nước mắt hộ, khóc một giờ được năm mươi đồng, đắt giá lắm!”

“Dư nước mắt đến vậy hả?” Bọn họ tò mò.

A Hoành liền đáp: “Thế nên khóc chán rồi, kiếp này chắc chỉ còn cười được thôi.”

Cô quỳ trước linh cữu của cha người khác, khóc nức nở, lúc người ta khiêng linh cữu, cô còn ôm chặt lấy không chịu cho khiêng đi, con cháu nhà kia liền kéo cô, nhắc: “Quá đà rồi, ê, quá rồi!”

Cô liền buông tay ra, mười ngón tat đều dính cái gì đỏ đỏ au. Mắt cô sưng húp, nhìn loáng thoáng hình như là sơn đỏ.

Lúc mua vé tàu, nhân viên bán vé nhận tiền mà giật bản mình: “Cô bé này vừa giết người về à?”

Cô ngỡ ngàng một lúc, kiểm tra mới thấy tay đỏ choét. Sau đó, cô ôm chiếc va li duy nhất nhìn đám đông, run rẩy nói: “Cô ời, cho cháu một tấm vé, cháu cầu xin cô đấy.”

Thực sự đây là lần cuối cùng cô ngửa tay xin người khác. Vì đã mất đi cái gọi là lòng tự trọng nên không còn sự lựa chọn nào khác.

Và thế là, có ai còn nhớ đến anh chàng đẹp trai, có ai còn mong muốn bước vào trái tim anh chàng đó nữa không. Một thời phong hoa tuyết nguyệt, cuối cùng chẳng đem lại kết quả gì.

Ngày hôm đó, ánh nắng gay gắt, ga tàu xơ xác, tồi tàn hơn rất nhiều so với ba năm về trước.

Cô cuống cuống bỏ trốn.

Người dàn dựng chương trình nói: “Cậu Lục của chúng tôi bảo những tấm ảnh thể hiện sự gợi cảm sẽ được chụp cuối cùng.”

Sau đó, nhiếp ảnh gia Lijima không nói gì nữa.

Thực tế đã chứng minh, những kẻ có tiền nghiệm nhiên được làm anh cả.

Thực ra một nửa dân số Trung Quốc đều có tâm lí thù hằn sự giàu có, ngày ngày đặt câu hỏi tại sao anh chàng họ Lục ăn cơm không bị nghẹn chết, uống nước không bị chết đuối, lái xe không gặp tai nạn. Và thế là ngoài phái BG trung thành trong tác phẩm này, kẻ thù của cậu Lục vẫn nhiều không đếm xuể.

Còn cậu Ngôn của chúng ta thì sao, cũng là như vậy thôi, sở dĩ cậu có thể nấp dưới chiêu bài DJ Yan lừa đảo khắp nơi mà không ai phát hiện ra tám đời tổ tông nhà cậu, chủ yếu là do cha cậu, ông cậu mặc dù không nổi đình nổi đám như cậu, nhưng cái gọi là Ngôn đảng vẫn nhiều không kể xiết, dúm tiền cho toà soạn, đài phát thanh không biết mệt mỏi.

Scandal chứ còn gì nữa.

Con cháu của các nhân vật nổi tiếng suốt ngày xuất hiện trên đài phát thanh khuyên người ta đừng tự tử, đừng li hôn, ngày ngày uống hai cốc nước pha mật ong sẽ không bị táo bón, đây là hiệu quả gì vậy?

Chú Lý gọi điện thoại cảnh cáo Ngôn thiếu gia, Ngôn thiếu gia nói: “Thôi thế này vậy, muốn để cháu không bị mất mặt nữa thì mọi người cho cháu năm triệu nhân dân tệ để cháu mở công ty, khi cháu có tiền, có vợ, nổi tiếng rồi sẽ đối đầu với Lục Lưu, đảm bảo không làm mất mặt nhà họ Ngôn đâu, thế có được không?”

Chú Lý xót ruột, bịt điện thoại, ngoài đầu lại nói: “Thủ trưởng thấy con cháu nhà mình có tội không kìa, ghen tị với nhà họ Lục.”

Cụ Ngôn nói: “Ta là quan liêm khiết, không có quyền cũng chẳng có tiền.”

Ngôn Hi: “...”

Cúp máy điện thoại công cộng, Ngôn Hi quay ra vỗ vai Trần Văn, nói: “Tiền xu tôi mượn cậu, mai tôi trả nhé.”

Hôm nay quả là không may, điện thoại lại hết pin.

Trần Văn nhìn Ngôn Hi, hỏi: “Cậu Ngôn tin tưởng em quá, không sợ em tiết lộ với báo chí thân phận của của cậu ư?”

Ngôn Hi hỏi: “Cậu có làm thế không?”

Trần Văn liền lắc đầu: “Đương nhiên là không ạ.”

Ngôn Hi cười cười, nói: “Đúng là một em bé ngoan, xem ra các em bé ngoan đều có dáng vẻ rất giống nhau.”

Trần Văn nói: “Có phải cậu thấy em quê mùa lắm không?”

Ngôn Hi so vai bước đi, đáp: “Đâu có, lão tử thích nhất là những em bé ngoan, không đòi hỏi, không ý kiến, nói cái gì tin cái đó, ngoan lắm.”

Trần Văn sững lại một lát rồi chuyển sang chủ đề khác: “Đừng cho Tiểu Khôi ăn quá nhiều xương, dễ mắc chứng khó tiêu.”

Ngôn Hi bước về phía chiếc xe Ferrari màu vàng chói ngoài bãi đỗ, đưa chiếc giỏ đựng Tiểu Khôi cho Trần Văn rồi cười lớn.

“Thôi, giao cho em bé ngoan nuôi nhé. Chúng ta sẽ phải hợp tác trong ba tháng đúng không nhỉ, sau ba tháng trả lại khổ chủ nhé!”

Trần Văn ngẩn tò te.

“Cậu tin tưởng em như vậy ư?”

Ngôn Hi cười cười, hỏi: “Tôi có lí do gì để không tin không?”

Sau đó, Ngôn Hi mở cửa, cởi chiếc áo com lê màu lam, vứt ra ghế sau, nhún ga, xoay vô lăng, bật nhạc Rock rồi cho xe lao vút đi.

Ngày mai gặp nhé!

Tiểu Khôi nước mắt thành sông.

Mẹ kiếp, nói bán là bán, đứa trẻ không có mẹ chỉ là rơm là rác!

Trong buổi công bố mùa thu của tập đoàn họ Lục, lúc trình diễn trên sàn, MC duyên dáng Sở Vân bị nhà đài đẩy ra cướp diễn đàn, nhìn thấy Ngôn Hi liền che miệng cười lén.

Ngôn Hi mặc com lê, tranh thủ lúc giải lao liền ngồi xổm trên sàn catwalk, tròn mắt nhìn cô gái phía dưới.

“Ê, Sở Vân, em cười gì vậy?”

Cô liền đáp: “Ngôn Hi, may mà em biết bình thường anh là người thế nào, nếu không thực sự chỉ muốn cướp anh về nhà.”

Ngôn Hi: “Thôi đi nàng, đến cơm còn không biết nấu, cướp lão tử về nhà để lão tử chết đói à?”

Sở Vân và Ngôn Hi quen nhau khi làm chương trình phỏng vấn, Sở Vân nói mấy câu khách sáo khen Ngôn Hi rằng: “Thật bất ngờ, trông DI Yan như chàng Đông Gioăng được tạo ra từ photoshop.” Ngôn Hi nhướn mày, nói: “MC Sở Vân vui tính thật đấy, em có thể dùng photoshop để tạo ra một người đẹp trai như anh không?”

Sở Vân hậm hức nghiêng răng ken két, nhưng hai người trông rất đẹp đôi, thường xuyên làm chương trình với nhau nên dần dần cũng gần gũi hơn.

Mấy hôm trước, Ngôn Hi đến nhà Sở Vân lấy cuốn lời thoại, bị đám phóng viên chụp được và đưa lên trang nhất.

Một anh chàng trẻ tuổi nhang nhác DJ Yan ra vào nhà Sở Vân, tin sốt dẻo!

Một cô MC xinh đẹp, một DJ quý tộc. Đúng thời điểm hai người đang nổi như cồn.

Không nằm ngoài dự đoán, fan hâm mộ của hai người kẻ la người rủa, chỉ trong nháy mắt máu chảy thành dòng trên internet.

Ngôn Hi lên sóng phát thanh giải thích: “Tôi và Sở Vân chỉ là bạn bè.”

Trong lúc làm chương trình, Sở Vân cười giải thích: “Tôi và Ngôn Hi chỉ là bạn thân.”

Vì lời khai không thống nhất nên trên mạng lại nổi cơn cuồng phong, cuối cùng, vì Ngôn Hi nhận lời case của tập đoàn họ Lục nên mới đánh lặc

hướng được công chúng.

Lúc này, hai người nói chuyện với nhau, đám phóng viên đứng xung quanh đều đồng tai lên nghe.

Không may, Lục Lưu bước lên, cười bình thản và nói với Sở Vân: “Cô Sở là khách quý của tôi, cố gắng đóng góp nhiều ý kiến nhé!”

Sở Vân liền cười: “Không dám, không dám, từ trước đến giờ lễ công bố của tập đoàn họ Lục luôn luôn hoàn mỹ mà, hôm nay có DJ Yan hỗ trợ thì càng tuyệt vời hơn.”

Lục Lưu đưa tay kéo Ngôn Hi đứng dậy, vỗ vai anh, động tác rất tự nhiên, gần gũi. “Đúng là DJ Yan rất ổn, nhưng trên thực tế lần này người được chúng tôi chú tâm giới thiệu không phải là cậu ấy mà là model hỗ trợ Trần Văn.”

Sau đó, Lục Lưu mỉm cười bình thản, nói: “DJ Yan ngạo mạn quá, bình thường không thích đào tạo nời mới, lần này tôi phải mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được cậu ấy đào tạo Trần Văn.”

Trần Văn đứng cách đó không xa, ánh mắt ấm áp, ôn hoà, rất ra dáng một chàng Đông Gioăng có phong cách nhẹ nhàng.

Dưới sân khấu, đám đông phóng viên ồ lên xôn xao.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Điều Không Thể Thiếu Trong Cuộc Đời

Trường Đại học Z.

“Không gì có thể ngăn cản.” Chị hai cùng phòng - Đỗ Thanh vừa ngáp vừa ngồi trên ban công, mái tóc xoắn để xoã trong nắng chiều, cảm giác vô cùng ấm áp.

“Gì cơ?” A Hoành đóng cửa sổ rồi cẩn thận gập cuốn nhật kí lại, đặt trên ghế để nắng chiếu vào.

“Cậu và Cố Phi Bạch chứ gì nữa.”

Đỗ Thanh liền cười, để lộ má núm đồng tiền nho nhỏ. “Một người ở thành phố B, một người ở thành phố H, cách một nghìn sáu trăm sáu mươi kilômét mà vẫn đến được với nhau, đúng là mối lương duyên trời định, chẳng gì có thể ngăn cản.”

A Hoành đỏ mặt nói: “Việc này chủ yếu liên quan tới cha tớ. Hè năm lớp mười hai, ông đưa tớ đến thành phố H chơi, được cha mẹ và bác Phi Bạch tiếp đón. Sau đó họ tính toán ngày sinh giờ sinh, ông thầy bói bảo tớ và Phi Bạch là mối nhân duyên trời định. Sau đó, hai nhà liền nhắc đến chuyện hôn nhân, ờ, Phi Bạch cũng không có ý kiến gì, thế là chuyện này... đã thành.”

Đỗ Thanh gục đầu xuống đầu gối, nói: “Lão ấy thì còn ý kiến gì nữa chứ, kể cả lão ấy vất óc và mất bao công sức cũng không bói đâu ra được một cô gái tuyệt vời như em sáu nhà mình.”

A Hoành nhìn cô bạn, hỏi nhỏ: “Cậu làm sao vậy, cãi nhau hay sao mà tinh thần bài hoại thế?”

Đỗ Thanh xinh xắn nên có nhiều anh theo đuổi, nhưng vì tính cách lạnh lùng, kiêu ngạo nên hầu như anh nào cũng chỉ yêu được nửa học kì là chán. Hỏi cô ấy nắm tay tim có đập, ôm nhau chân có run, hôn nhau có thấy rung động gì hay không thì đều bảo là không có. Và thế là mọi người đều bảo thôi toi rồi, chắc chắn là cô mắc chứng lạnh cảm.

Đỗ Thanh liền vặn lại: “Người yêu quan trọng như vậy ư?”

A Hoành đáp: “Nhiều lúc thực ra cũng chẳng quan trọng, mặc dù anh ta có thể đẹp trai, nhìn đã thấy no, nhưng cậu có cần anh ta hai miếng cũng chẳng làm cho no bụng được.”

Đỗ Thanh liền cười ngặt nghẽo, nói: “Tầm thường, quá tầm thường, tớ nghi ngờ cậu chẳng có gì để nói khi ở bên Cố Phi Bạch đấy.”

A Hoành liền ôm cuốn nhật kí áp lên má, cười nói: “Điều đó quan trọng lắm ư? Tụi này ở bên nhau được mãi mãi, không bao giờ cách xa là đủ rồi.”

Đỗ Thanh liền hỏi: “Cái mãi mãi của cậu được đến bao giờ?”

A Hoành đáp: “Mãi mãi cho đến một ngày kia, ông ấy nói với tớ rằng, Ôn Hoành, anh thực sự không thể chịu đựng em thêm một ngày nào nữa.”

Đỗ Thanh nói: “Cậu hùng hồn đó nhì, nhưng hẳn ta rất thích cậu. Có thể có những lúc, thích không đồng nghĩa với việc không phản bội, phản bội không đồng nghĩa với việc cậu có thể chịu đựng, cậu có thể chịu đựng cũng không đồng nghĩa với việc hẳn ta có thể chịu đựng sự chịu đựng của cậu.”

A Hoành khẽ ngẩng đầu lên, dưới nắng chiều, khuôn mặt Đỗ Thanh một bên lạnh, một bên ấm, một bên tối, một bên sáng.

Đột nhiên, điện thoại di động của Đỗ Thanh bật sáng, không có tiếng chuông, chỉ có tiếng rung. Đỗ Thanh thích đặt các kiểu chuông khác nhau cho những người bạn khác nhau, ngoài số điện thoại lạ, rất ít khi thấy cô để rung.

A Hoàn không có điện thoại di động mà thường dùng điện thoại phòng để gọi. Kiểu chuông mà Đỗ Thanh đặt cho điện thoại phòng là nhạc bài Đồ ngốc, cô nói: “Em sáu nhà mình vừa ngốc vừa dần, là cô nhỏ ngốc nghếch của ta.”

Đỗ Thanh cầm điện thoại lên, chiếc Nokia màu hồng, nó với chiếc Nokia màu đen là một cặp dành riêng cho các đôi yêu nhau, không biết anh nào tặng, chắc chắn cô phải có cảm tình lắm nên mới dùng đến bây giờ.

“A lô.” Khuôn mặt Đỗ Thanh chìm hẳn trong bóng tối nên không nhìn rõ nét mặt.

“Anh có quyền gì mà hỏi em ở đâu? Em theo dõi cô ta đúng đấy, em theo dõi, thì sao nào? Bạn em đều nói, Đỗ Thanh, sao cậu lại thua một người như thế được nhỉ? Em cũng thấy ngượng cả mặt.”

“Em nghĩ anh tốt hả, anh chẳng ra gì, nếu ra gì thì anh đã không bị người ta chỉ vào mặt, cười vào mũi trong buổi họp lớp.”

“Anh sợ cô ta nghe thấy hả? Yên tâm, cô ta không nghe thấy đâu. Kể cả nghe thấy thì cũng có sao, anh có còn nhớ năm xưa anh nói với em thế nào không? “Người đẹp ngày ấy, tựa ngọc tựa ngà.” Nhìn con người cô ta hiện tại, không biết em có còn liên tưởng được đến tám chữ đó nữa không.”

“Hơ, anh cười em? Em nói nghiêm túc cho anh biết nhé, chỉ cần có người như thế ở bên em, đừng nói là anh, số người cười em không phải là ít đâu.”

“Anh sao có thể chịu nổi con người tựa ngọc tựa ngà như thế?”

Tiếng Đổ Thanh lạnh lạnh, nghe rất chói tai.

A Hoàn lặng lẽ lắng nghe, thấy lãng nhách quá, cô liền khẽ mở cửa sổ ra, gió thổi làm bay chiếc cỏ bốn lá kẹp ở trang đầu tiên của cuốn nhật kí – cô phải mất rất nhiều công mới tìm thấy trong bãi cỏ.

Ngày hôm đó là cuối tháng Mười, gió đang thổi mạnh.

Trong buổi họp báo, Ngôn Hi nói: “Trần Văn học rất nhanh, nói chuyện có duyên, nấu ăn cũng rất ngon, thật đấy, tôi chưa bao giờ được ăn món sườn ngon như thế, các bạn cố gắng ủng hộ.”

Tân Đạt Di ngồi dưới lăm bẫm: “Sao câu này nghe quen thế nhỉ?”

Trần Quyên: “Không phải chỉ một mình cậu thấy quen.”

Đám phóng viên liền cười ồ lên: “DJ Yan với Trần Văn thân thiết quá nhỉ, rất ít khi thấy anh khen ai như vậy.”

Ngôn Hi liền nhún vai. “Tôi cũng ít xuất hiện trước mặt mọi người mà.”

Trần Văn cúi đầu cười, dưới bộ com lê là làn da săn chắc, dáng vẻ dịu dàng. Chỉ có điều, ánh mắt nhìn Ngôn Hi đã sáng dần lên.

Từ trước đến nay, phong cách thiết kế trang phục của tập đoàn họ Lục luôn đơn giản, gọn mắt, chú trọng chi tiết, không gian, ánh sáng, đều là những nét đặc sắc khó có thể diễn tả thành lời, do đó việc lựa chọn ngôi mẫu luôn là bài toán rất khó.

Lục Lưu nói rồi, Trần Văn là nhân vật chính, thế nên nhân viên hoá trang thấy rất đau đầu, Ngôn Hi là người có tướng mạo xuất chúng, phải làm thế nào mới có thể để một người với các nét tạm gọi là thanh tú như Trần Văn áp đảo được.

Ngôn Hi nói: “Không sao đâu, mọi người cứ trang điểm khuôn mặt tôi bằng màu tối, màu sô cô la với nền nâu theo tỉ lệ 3:7 thử xem sao. Còn Trần Văn thích trang điểm thế nào cho nổi bật thì cứ thoải mái.”

Phần đầu Ngôn Hi trình diễn là áo sơ mi trắng, găng tay đen, boots đen, tóc xoã ngang vai màu hạt dẻ, hơi xoăn, che phần mắt, chỉ còn lại phần dưới của mũi và môi. Trông anh như một pho tượng, xa cách và gợi cảm, mỗi bước mà đôi boots da của anh giẫm lên nền đá hoa cương tựa như nghe thấy tiếng bước chân trên lá khô giữa ngày thu.

Các model khác cùng nhóm cũng có phong cách đó, trắng, xám, đen, cà phê là gam màu chủ đạo, tạo cảm giác khoẻ khoắn, nam tính, cơ bắp săn chắc nhưng lại gợi lên cảm giác lạnh lùng.

Các cô gái ngồi dưới không nói gì nhưng mặt lại đỏ bừng, tim đập thành thịch.

Nhan sắc đàn ông là cái có thể khiến thần kinh bạn căng như dây đàn, nhưng lại cảm thấy anh ta vẫn đang ở chân trời góc bể, đôi lúc dường như có điểm rất giống với trình tiết của con gái.

Phần hai, Trần Văn đóng chính, hoàn toàn trái ngược với phần một, chiếc áo khoác đen hai hàng cúc, dây chuyền màu bạc, găng tay trắng, boots trắng, khuôn mặt không tì vết, đôi môi mỏng cánh sen, dưới mái tóc đen là vàng trán trơn bóng, trong sáng mà bí ẩn, phong thái như cha xứ xuất hiện trên màn hình điện tử.

Những người mẫu cùng diễn cùng đều được trang điểm trắng toát, tóc trắng môi trắng, tất cả tựa như những bức tượng được điêu khắc bằng băng nhưng vẫn toát lên được vẻ dịu dàng, nhiệt tình.

Đám phòng viên ngồi dưới gật đầu lia lịa. “Nhân vật mới này đúng là đem lại một cảm giác rất mới mẻ, nhưng so với DJ Yan thì vẫn hơi non, khoác thêm đôi cánh giả làm thiên thần là màn kịch cũ rồi.”

Phần ba, tiết tấu nhanh hơn, bước chân dồn dập, không có sự ngắt quãng, Ngôn Hi và Trần Văn dẫn đầu hai hàng khác nhau, vạt áo tung bay, ánh mắt sáng quắc nhìn nhau, khán giả phía dưới nhìn không chớp mắt, có điều toàn là những người mẫu dáng chuẩn, không phân biệt được ai với ai, chỉ có thể dựa vào trang phục để nhận ra Ngôn Hi và Trần Văn.

Lục Lưu khoanh tay trước ngực, đứng ở đằng xa mỉm cười.

Người đàn ông mặc com lê, đeo kính, dáng vẻ thư sinh hỏi nhỏ: “Cậu Lục, xem ra buổi công bố ngày hôm nay sắp thành công rồi.”

Lục Lưu bình thản nói: “Thư kí Trần, anh xuất hiện mạo muội quá. Anh nên biết trước mặt Ngôn Hi, tôi sẽ không đảm bảo cho anh nữa đâu.”

Người đàn ông kia liếc sân khấu một cái rồi khẽ cúi người đi ra.

Đột nhiên, dàn người mẫu khiến khán giả hoa mắt dừng hết lại, thời gian như ngừng trôi, chỉ còn lại sự yên tĩnh và lạnh lùng, tất cả đều như những bức tượng.

Ngôn Hi và Trần Văn quay mặt về hai phía và đứng ở hai bên.

Ngôn Hi bình thản nói: “Quay lại.”

Trần Văn hơi khựng lại rồi từ từ quay đầu, người đàn ông đó tựa như đoá hoa nở rộ trên biển từ từ bước tới.

Khán giả phía dưới nín thở, mãi cho đến khi chiếc áo gió trắng của Ngôn Hi chạm vào Trần Văn. Cự li gần đến mức như chạm được vào mũi. Cậu chưa bao giờ nhìn Ngôn Hi ở khoảng cách gần đến thế, kể cả khuôn mặt đã được tô trát kĩ như thế nào.

Nhưng đôi mắt đó đã mất đi vẻ dịu dàng, tinh tế, chỉ còn lại vẻ sắc sảo đơn thuần. Cho dù anh có đẹp đến mức nào đi nữa thì đây cũng là đôi mắt

chỉ đàn ông mới có.

Ngôn Hi cởi phăng chiếc găng tay đen ra, nắm ngón tay trắng ngần lướt trên mặt Trần Văn, sau đó, anh quỳ một chân xuống sàn như tư thế cầu nguyện, hai tay ôm lấy cổ Trần Văn và đè xuống, những ngón tay lạnh lạnh nhẹ nhàng áp lên khuôn mặt không tì vết đó.

Sau đó, anh đứng dậy rồi quay lưng, kéo chiếc áo trắng liền mũ và lạng lẽ đi ra.

Tiếng bốt xa dần.

Rời xa sân khấu này.

Tiếng nhạc nổi lên, các người mẫu nam đang đứng im lìm như những pho tượng khôi phục lại động tác của mình, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn một vẻ lạnh lùng, thờ ơ.

Trần Văn bước đến giữa sàn chữ T, lúc ngẩng mặt lên thì không còn mang vẻ thiên thần như lúc trước nữa. Vẻ ôn hoà, nhút nhát của người đàn ông này biến mất, chỉ còn lại vẻ sắc sảo và mê hoặc.

Chủ đề của lễ công bố mùa thu của tập đoàn họ Lục.

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Sau khi kết thúc.

Lục Lưu vứt cuộn phim đã được chụp đi, bình thản ra lệnh: “Bảo nhà đài đẩy lùi lịch chiếu, phần cuối cùng cắt đi diễn lại.”

Vị trợ lí dạ dạ vâng vâng rồi thông báo cho Ngôn Hi.

Ngôn Hi liền cười, nói: “OK, cậu là boss, cậu trả tiền, chỉ cần bắn tiền vào tài khoản của tôi thì diễn kiểu gì cũng được.”

Lục Lưu day chân mày, nói: “Ngôn Hi, đừng dùng sự thiên tài của cậu vào hoạt động thương mại, điều này không phù hợp với cậu.”

Ngôn Hi nói: “Cậu cảm thấy như thế nào là phù hợp với tôi?”

Lục Lưu ngửa đầu dựa vào thành ghế, bên ngoài trời xanh vô cùng. “Tự do, nồng nhiệt, tín ngưỡng, sinh mệnh, nông cuồng, ngây thơ, e sợ. Điểm nào cũng tuyệt, thật đấy!”

Ngôn Hi nói: “Những cái đó được trưng bày ở viện bảo tàng Van Gogh tại Amsterdam, chỉ cần một tấm vé là có thể tham quan thoải mái.”

Lục Lưu nhìn lên bầu trời, cười nói: “Cái tôi mất bảy năm dành cho cậu thì trong vòng ba năm đã bị người ta móc sạch. Ngôn Hi, cậu ngờ nghệch lắm.”

Ngôn Hi nói: “Lục Lưu, hồi nhỏ cậu thực sự rất đáng yêu, nhìn thấy cậu là tôi chỉ muốn cười.”

Chàng trai mặc bộ com lê màu xanh lam từ từ ngồi thẳng người lên, chậm rãi nói: “Ba tháng, chỉ có ba tháng thôi. Ngôn Hi, tôi cho cậu cơ hội nhìn kĩ lại mình.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Chỉ Là Con Đường Đã Qua

Trường Đại học Z.

A Hoành thường đi dạo với người đàn ông được gọi là chồng chưa cưới của cô.

Cố Phi Bạch nhìn từng đôi trai gái đi bên kia đường, cô gái đi trên thành gạch cao trên vỉa hè, tay nắm chặt tay người yêu, tư thế như sắp ngã sang một bên, hoàn toàn dựa vào anh người yêu bên cạnh.

Anh nói: “Làm thế không an toàn. Đứng trên góc độ sinh lí, nếu có chướng ngại vật bay đến, theo phản xạ, con người sẽ phải tránh.”

A Hoành mỉm cười, nói: “Chướng ngại vật, cái gì mới được gọi là chướng ngại vật?”

Cố Phi Bạch bình thản nói: “Em có thể thử xem sao?”

A Hoành sững lại rồi nói: “Nếu em là chướng ngại vật của anh, sau đó anh chẳng để ý đến em, em tàn tật thì sao?”

Cố Phi Bạch khom người, giơ tay đo ước lượng, cười nói: “Không thử thì thôi, đúng là hơi cao thật.”

A Hoành cười khúc khích, nhìn Cố Phi Bạch, thở dài. “Haizz, em đúng là...”

Cô đi đôi giày bệt màu trắng, đứng trên thành vỉa hè, dang tay ra, mỉm cười nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

Anh chàng lạnh lùng này vẫn còn trẻ con quá, luôn ở trong tâm trạng thấp thỏm bất an giữa yêu và được yêu. Tưởng tượng về dự vọng mạnh mẽ nhưng cuối cùng đều bị lí trí khống chế.

Cô nói: “Phi Bạch, anh coi này, em có thể đi rất vững.”

Đúng vậy, bước nào cũng dựa vào anh. Nhưng em không dám nói, anh không thể không quan tâm đến em.

Cô dúm bàn tay mình vào lòng bàn tay anh, sau đó nhìn lá phong đang rơi lả tả ở phía xa. Lòng bàn tay Cố Phi Bạch ướt dần.

Cô cười: “Anh đúng là rất sợ coi em là chương ngại vật nhỉ?”

Cố Phi Bạch nhìn cô, ánh mắt có phần không nở, nhưng cuối cùng vẫn cố kìm nén cảm xúc.

Cô chỉ nhìn xuống dưới chân.

Cố Phi Bạch ngoẹo đầu, thở dài, nói: “Khả năng giữ thăng bằng của em rất giỏi.”

A Hoàn bất lực đáp: “Đây cũng chỉ là bản năng thôi, trong hoàn cảnh nguy hiểm, con người luôn có bản năng giữ an toàn cho mình.”

Anh lặng lẽ nhìn cô, nói: “Anh có nên quy kết điều này vào việc chúng mình không tin tưởng nhau không nhỉ?”

A Hoàn rút tay về, dang cánh tay ra, khịt mũi nói nhỏ: “Thế anh có biết nếu anh không nắm tay em thì em còn giữ thăng bằng giỏi hơn không?”

Những cái em cho anh, anh mãi mãi không bao giờ nhìn thấy. Những cái anh muốn lại là cái em không thể cho anh.

Những chiếc xe đạp ngược xuôi dưới cây phong, trời cũng tối dần, không còn nhìn rõ cảnh vật nữa.

Anh nói: “Suốt đời đều thế này ư? Em nói nghe hùng hồn thật đấy, em, anh, chúng mình...”

A Hoàn nói: “Anh muốn vì tình yêu mà trở thành triết gia không? Phi Bạch, mơ ước của anh là trở thành bác sĩ ngoại khoa hàng đầu thế giới.”

Cố Phi Bạch nhìn lên trời, lưng ưỡn thẳng, lạnh lùng nói: “Ôn Hoàn, chẳng qua em không có đủ can đảm trở thành lực cản duy nhất trong cuộc đời anh.”

Sau đó, trong đầu cô hiện lên rất nhiều hình ảnh, ngọt ngào, ấm áp, giầy vò con tim, đều là những kí ức đau đớn. Cô gần như không cảm nhận được nhịp thở của mình, tay chân lạnh giá. “Phi Bạch, em không thể trở thành lực cản của anh, anh biết là điều này không thể được mà.”

Anh quay đi, thở dài rồi bế cô xuống, ôm vào lòng và bình thản nói: “Ôn Hoàn, sớm muộn gì anh cũng sẽ ném em lên cầu bộ hành trên cao, không bao giờ nhìn em nữa, sớm muộn gì cũng có ngày đó.”

Hồi mới vào đại học, mới đến thành phố H, cô rất hay lạc đường, gọi điện thoại cho Cố Phi Bạch thì anh luôn nói: “Em cứ đứng trên cầu bộ hành trên cao chứ đừng đi đâu cả, em nhớ chưa, cầu bộ hành trên cao.”

Ờ, cầu bộ hành trên cao.

Sau đó, cô đứng trên cầu bộ hành, ngoan ngoãn chờ anh đến.

Lúc ấy, anh cầm ô, lần đầu tiên nhìn cô, cười nói: “Sao khác nhiều so với những gì anh nghĩ thế nhỉ?”

Ôn Hoàn trong trí tưởng tượng của anh là thế nào?

A Hoàn nhớ lại chuyện cũ, cũng ngượng ngùng cúi đầu cười.

Cô nói: “Cố Phi Bạch, anh đang đe dọa em đó hả?”

Cố Phi Bạch nói: “Anh dọa em bao nhiêu lần, để em nhớ lại lần đầu tiên chúng mình gặp nhau, em vẫn có thay đổi gì đâu.”

A Hoàn liền hăng giọng: “Tiểu Bạch à, Tiểu Bạch, anh thực sự không còn là anh như thời là Tiểu Bạch ư?”

Cố Phi Bạch ôm cô chặt hơn, dịu dàng đáp: “Thực sự không phải mà.”

Tân Đạt Di chửi đồng: “Mẹ kiếp, cứ đến mùa đông là tớ lại không muốn thò mặt ra ngoài đường.”

Trần Quyện thùng thảng nói: “Giờ mới là giữa tháng Mười một, cậu đừng có nói quá như vậy được không, mặc hần áo khoác lông vũ rồi chứ có phải không đâu.”

Trần Quyện sứt sứt, hất hàm về phía Ngôn hi đang cúi đầu bước đi cách đó không xa. “Sao cậu không nói mỹ nhân kia kìa, chặc chặc, áo len, áo giữ nhiệt, khăn, mũ, người mà không biết lại tưởng là thành viên đội thám hiểm Nam Cực cơ đấy.”

Ngôn Hi ngoảnh lại, tay cầm cốc cà phê nóng, phì cười, nói: “Đó là vợ cậu xót cậu, sợ cậu ngốt chết chứ liên quan gì đến tôi.”

Bà mợ ngượng quá liền quắc lại: “Cậu đang nói về Rose ư? Hần là kẻ thù của tôi, lại là một thằng gay, làm sao là vợ tôi được?”

Trần Văn cúi đầu cười.

Tân Đạt Di sầm mặt nói: “Ngôn Hi, đây là đồng chí nào vậy, chưa gặp bao giờ.”

Cậu đã gặp Trần Văn trong buổi lễ công bố, nhưng đang cảm thấy ngán ngẫm về cuộc đấu đá này nên cố tình hỏi Ngôn Hi để thay đổi chủ đề.

Ngôn Hi bình thản đáp: “À, Trần Văn, đây là người anh em của tôi Tân Đạt Di, kia là em dâu tôi Rose Mary, đến từ Vienna, cùng họ với cậu.”

Sắc mặt Tân Đạt Di và Trần Quyên lại lần nữa tái đi.

“Chào các anh, tôi là Trần Văn.” Trần Văn chào hỏi rất lịch sự, giọng nói khá nhỏ, cười cũng rất bẽn lẽn.

Tân Đạt Di nhướn mày, cười khẩy. “Trần Văn đúng không nhỉ, tôi nói cho cậu biết nhé, điểm nào của cậu cũng giống, chỉ có điều cách nói năng chưa được, cậu phải nói thế này này: “Chào, các anh, tôi là, Trần Văn.” Như kiểu nói lấp ấy, nói xong chắc chắn Ngôn Hi sẽ nhìn cậu với ánh mắt hoàn toàn khác. Là Lục Lưu hay Ôn Tư Hoán dạy cho cậu vậy, chẳng chuyên nghiệp chút nào.”

Sắc mặt Trần Văn lập tức trắng bệch.

Trần Quyên cũng cười, nói: “Nét mặt của cậu cũng chưa đạt yêu cầu, nhân vật mà cậu mô phỏng lúc nào cũng phải cười dịu dàng. Chỉ khi những người bên cạnh bắt nạt người nọ, chỉ cần một chút thôi, lúc đó mới trở mặt, cậu hiểu chưa? Phải dùng giọng Bắc Kinh đặc sệt để chửi người ta. Cậu phải có sự giác ngộ này mới được.”

Nét mặt Trần Văn trông càng khó coi hơn, cậu chỉ một mực cúi đầu và không nói gì.

Ngôn Hi dứt tay vào túi quần, bình thản nói: “Các cậu có thôi đi không, tôi đứng ra mời Trần Văn, có gì không hài lòng cứ trút thẳng lên đầu tôi.”

Trần Quyên cười. “Người do Lục Lưu đào tạo, không hiểu dễ tính từ bao giờ ấy nhỉ? Ngôn Hi, cậu vô tâm vô tính làm mọi người thất vọng quá. Chỉ vì một chút cô đơn...”

Mặt Ngôn Hi có vẻ lời đời, anh uể oải nói: “Case hôm nay kết thúc, tôi chỉ mời các cậu ra ăn bữa cơm, nếu cảm thấy không ăn được nữa thì biến.”

Tân Đạt Di nói: “Ngôn Hi, chỉ cần lấp đầy được nỗi cô đơn cho cậu thì kiếm ai cũng được phải không? Trước đây là A Hoàn, bây giờ là...”

Ngôn Hi không đợi Tân Đạt Di nói hết, liền ném thẳng cốc cà phê vào anh chàng, mặt lạnh tanh, cười gằn, nói: “Đúng vậy, ai cũng được, chỉ cần lão tử nhìn ưng, thế đã đủ chưa?”

Cà phê dính vào ngực áo, vào tóc, vào mặt, thậm chí vào cằm của Tân Đạt Di, bộ dạng cậu ta trông vô cùng thảm hại.

Tân Đạt Di tức tái mặt, nghiêng răng ken két, nói: “Ngôn Hi, tôi là anh em của cậu mà cậu lại dám vì một tên không có lai lịch mà đối xử với tôi như thế ư!”

Trần Quyên cũng bực. “Từ trước đến nay cậu Ngôn tính tình thẳng thắn, chúng tôi là người nhà quê, không đủ tư cách thưởng thức tính cách của cậu.” Nói rồi anh chàng kéo người Tân Đạt Di đi ra ngoài.

Khuôn mặt Ngôn Hi không biểu lộ cảm xúc gì mà tiếp tục bước đi. Trần Văn thì liên tục xin lỗi: “Xin lỗi cậu, tất cả đều tại em, em không nghĩ lại ra nông nỗi này. Em rất xin lỗi.”

Ngôn Hi vẫn tiếp tục bước đi và không đáp lời, đột nhiên anh sức nhớ ra điều gì đó, liền quay lại hỏi: “Cậu thích ăn tôm rồng không, đám Tân Đạt

Di đều thích ăn.”

Trần Văn liền khựng lại. “Đi đâu ăn ạ?”

Ngôn Hi nói: “Avone nhé, phong cảnh khá ổn.”

Trần Văn liền cười. “Em lại cứ tưởng cậu đưa em đi ăn món sườn cơ.”

Ngôn Hi bèn lắc đầu, cười nói: “Đó chỉ là sở thích cá nhân của tôi, không thể bắt ép người khác.”

Avone vẫn như ngày trước, ông chủ nhà hàng Liszt vẫn phong độ, lịch thiệp như các quý tộc Đức ngày xưa, nhiệt tình, niềm nở, liếc Trần Văn mấy lần, nét mặt có vẻ mất tự nhiên.

Ngôn Hi đưa thực đơn cho Trần Văn rồi nói với ông Liszt: “Của tôi vẫn như cũ nhé!”

Trần Văn mỉm cười, bẽn lẽn nói: “Có phải em gọi cái gì cũng được không ạ?”

Ngôn Hi sững lại rồi gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, cái gì cũng được.”

Ông Liszt cúi mình hỏi Ngôn Hi: “Cậu Ngôn, cậu không chọn chai bia nào à?”

Ngôn Hi liếc ông ta một cái rồi nói: “Không cần, chẳng nào thì chắc chắn Fleeting Time cũng đã bị ông chủ trẻ của các ông uống rồi, cậu ta về được bao lâu rồi kia mà.”

Ông Liszt có vẻ ngại ngùng.

Trần Văn cười tủm tỉm, nói: “Tôi vẫn muốn nếm thử món sườn ở đây để học hỏi kinh nghiệm.”

Ngôn Hi liền gào: “Không cần đâu, món sườn ở đây làm không ngon bằng cậu làm.”

Sau đó anh bình thản nói với ông Liszt: “Cho cậu ấy một suất tôm rán sữa tươi, một suất ốc sên Pháp, mì bạc hà cho ít cay thôi, rồi cho thêm một chai rượu vang năm 70 nữa. Thế thôi.”

Ông Liszt liền gật đầu, trước khi ra ngoài còn liếc Trần Văn một cái.

Trần Văn cười, nói: “Cậu thích ăn món sườn em làm là tốt rồi.”

Ngôn Hi gật đầu, nói: “Thích, vô cùng thích. Từ nhỏ đến lớn tôi ăn rất nhiều sườn, chưa có ai nấy ngon như cậu.”

Chàng trai dịu dàng kia liền nhẹ nhàng nói: “Ngôn Hi, em thích cậu.”

“Hả?” Ngôn Hi chưa nghe rõ.

Trần Văn nói: “Ngôn Hi, em nói là em thích cậu.”

Ngôn Hi liền nheo mắt, cởi áo khoác và khăn quàng cổ ra, vắt lên vai rồi bình thản hỏi: “Sau đó thì sao?”

Trần Văn sửng lại, dường như không nghĩ Ngôn Hi lại phản ứng như thế, đành bấm bụng nói tiếp: “Ngôn Hi, em có thể chăm sóc cậu hằng ngày, nấu món sườn mà cậu thích ăn nhất.”

Ngôn Hi liền cười lớn. “Thế rồi sao? Cậu muốn làm đầu bếp của tôi? Cậu cũng thấy rồi đấy, tôi là người làm công ăn lương, hiện còn đang học đại học, thế nên sorry vì không có tiền mời cậu.”

Nét mặt Trần Văn lộ rõ vẻ không tin, cậu nói: “Cậu rất thích ăn món sườn em nấu. Em không cần danh phận, chỉ cần được ở bên cậu là tốt rồi. Rõ ràng là cậu thích em, cậu giúp em bao nhiêu việc như thế, đến mức còn

đóng cả vai phụ cho em trên sàn catwalk, chẳng lẽ điều này đối với cậu chưa được coi là thích ư?”

“Nếu nói như cậu thì tôi nghĩ tôi chỉ thích món sườn của cậu và tiền của Lục Lưu.”

Đầu óc Trần Văn rối bời, cảm giác như vừa phải chịu đựng một cú sốc lớn, bất ngờ cậu buông một câu: “Sao lại như thế được, đến Tiểu Khôi còn quý em nữa là.”

Ngôn Hi cười gằn. “Nó chỉ là một con súc sinh, có hiểu gì đâu.”

Rồi anh rút từ trong ví ra một xấp tiền và đưa cho Trần Văn. “Cảm ơn cậu đã chăm sóc Tiểu Khôi trong thời gian qua, ba tháng đúng không nhỉ, mai tôi lái xe đến đón nó về.”

Trần Văn hậm hực đẩy trả lại tiền. “Ngôn Hi, em chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy tiền của cậu. Em chỉ thích cậu, cậu có hiểu thế nào là thích một người hay không?”

Ngôn Hi không hề tỏ ra rung động. “Ờ, cậu muốn lấy tiền của Lục Lưu ư? Thế bọn mình cùng hội cùng thuyền rồi, không nên làm ảnh hưởng đến hoà khí.” Rồi anh cười và nói tiếp: “Còn về chuyện thích một người, sorry, hiện tại vẫn đang trống vai đó.”

Trần Văn sầm mặt, nói: “Đúng là cậu Lục đã tính sai thì phải. Cậu ấy bảo nếu bảy năm của cậu ấy thì được tính thành ba năm thì chỉ cần dùng ba tháng là đánh đổ được ba năm của người đó.”

Ngôn Hi nói: “Chẳng qua cậu ta muốn để tôi ý thức được rằng, bất luận là gái hay trai, Ngôn Hi muốn gạt bỏ quá khứ để bắt đầu một cuộc tình mới là điều dễ dàng biết bao.”

Trần Văn cười buồn, nói: “Nhưng thực sự em rất thích cậu, em sẽ nấu món sườn mà cậu thích ăn, sẽ chăm sóc con chó mà cậu yêu quý, sẽ cho cậu một chỗ dựa, sẽ khiến cậu phải mềm lòng.”

Ngôn Hi bình thản nhìn cậu ta, nói: “Cậu nói thiếu rồi, còn cả khuôn mặt này sẽ khiến tôi cảm thấy sao mà giống thế không biết.”

Trần Văn nói: “Em thua rồi, em chỉ là một nước cờ thừa mà thôi, chỉ cần có tiền là cậu Lục có thể tạo ra con cờ thứ hai, con cờ thứ ba giống như em.”

Ngôn Hi rút di động ra, bấm số rồi đưa cho Trần Văn nói: “Thực sự cảm ơn cậu đã nấu món sườn ngon cho tôi ăn trong thời gian vừa qua, và cả chăm sóc Tiểu Khôi nữa. Nhờ cậu nói với Lục Lưu rằng, nếu cậu ra thực sự có khả năng làm hết mọi việc thì tôi xin cậu ấy, phiền cậu ấy tìm hộ tôi người về có được không?”

“Nếu không thể thì hãy dừng lại tất cả, một người đã biến mất thì cho dù sống hay chết cũng không còn liên quan tới em nữa.”

PS: Thật sự không muốn kéo dài bắt mọi người phải chờ thế này đâu. Nhưng thời gian bận rộn, bản thân bệnh, mạng thì mất. Đen đủ đường mà.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tưởng Gần Mà Lại Hóa Xa

Typer: Y Doanh Hương

Trường đại học Z.

Chị tư trong phòng hỏi: “A Hoành, nếu người yêu cậu có bồ thì cậu sẽ làm gì?”

Chị tư liền cười. “Thôi đi, cậu đừng kể chuyện cười nữa, với khuôn mặt của ông Cố Phi Bạch, nhiều đứa muốn biếu không rồi các thêm tiền nữa đấy. Hôm trước, hoa khôi trường mình còn dò la về ông ấy đấy, nhan sắc như cậu mà cũng tự tin nhỉ?”

A Hoành đáp: “Thôi được, tớ sẽ giả vờ như không biết gì rồi bắt quả tang đôi gian phu dâm phụ ngay trên giường, tóm được bọn họ liền cắn cho mấy cái rồi găm lên, tại sao, tại sao lại đối xử với tôi như thế? Trời ơi, có ai nói cho tôi biết rốt cuộc tôi đã làm sai gì không?”

Chị cả Vô Ảnh liền lườm cô rồi nói: “Người như cậu mà bắt gặp bọn nó đang tăng tịu trên giường thì chắc chắn dám làm gì chứ đừng nói tới chuyện tóm cổ rồi gào thét, không hảo tâm đóng cửa cho bọn họ đã là tốt lắm rồi.”

A Hoành liền nói: “Chị cả đừng trù ẻo em, nghe khủng bố quá nhỉ!”

Chị năm thì gào lên: “A Hoành, tớ không sống nổi nữa, anh chàng nhà mình yêu Sở Vân thật rồi! Bà nó chứ, 36D(*) thì có gì là ghê gớm? Em yêu

anh biết bao, kể từ khi anh quảng cáo cho băng vệ sinh Yue Yue Shu, em có dùng loại nào khác nữa đâu, tại sao anh lại nỡ bỏ đi với con khác chứ!”

(*): 32,34,36 là các chỉ số thể hiện kích thước áo ngực của phụ nữ.
Người mang size 36D là có vòng một rất lớn.

A Hoành liền hỏi: “Sao cậu biết, thấy bảo đó chỉ là tin đồn thôi cơ mà!”

Chị năm liền nhảy lên giường, ôm chặt thân hình mảnh dẻ của A Hoành ra sức lắc. “Làm gì có! Tớ vừa nắm được thông tin từ một nhân vật có tiếng trong làng giải trí, bảo hai người đó đã cặp với nhau gần nửa tháng rồi, bị báo chí chụp được mấy lần, lần nào cũng ôm hôn nhau thắm thiết, đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai, đi khắp thành phố B. Hu hu hu, tớ không thiết sống nữa, con bé đó làm sao yêu anh bằng em được!”

A Hoành nói: “Cậu bình tĩnh lại đi, chắc bọn họ chỉ là bạn bè thôi.”

Chị năm liền bẹo má cô. “Ê, cậu có thôi đi không, bình tĩnh lại đi, khóc gì chứ?”

A Hoành lấy ống tay áo quạt nước mắt. “Ai khóc, ai thèm khóc chứ?”

Chị năm tiếp tục gào lên: “Giỏi, cậu giỏi lắm, cậu không khóc, tớ khóc được chưa? Người yêu của em ơi, chàng thiếu tình yêu của mẹ lắm hay sao mà phải tìm một đứa 36D...”

A Hoành nói: “Cậu nên chúc phúc cho anh ấy, Sở Vân ổn thật mà, xinh đẹp, miệng nhỏ, mũi cao, mắt to. Thôi, đừng trợn mắt với tớ nữa, mặc dù không to bằng mắt anh ấy nhưng Sở Vân cũng có cái mà anh ấy không có.”

Nước mắt chị năm rơi lã chã, giọng đầy đau khổ: “Đúng vậy, chàng không có 36D.”

Đỗ Thanh khoác áo ngoài vào, cúi đầu đi giày cao gót rồi hỏi A Hoàn: “Sáu, tên cửa hàng bánh mì cậu làm thêm là gì ấy nhỉ?”

A Hoàn cố thò đầu ra khỏi vòng tay của chị năm và nhại lại lời quảng cáo: “Tiệm bánh ngọt Hân Hân, thợ làm bánh hàng đầu, đảm bảo về chất lượng cho bạn. Mời các bạn ghé thăm.”

Đỗ Thanh liền cười. “Gì mà loạn xì ngầu lên vậy”

Nói rồi cô nàng đi ra và đóng cửa lại.

Cố Phi Bạch bận làm thí nghiệm suốt cả ngày nên A Hoàn ăn tối một mình. Đã sang tháng Mười hai rồi, ngay cả miền Nam vốn ấm áp, nhiệt độ cũng vẫn giảm mạnh.

Nghe nói thành phố B đã có tuyết. Nghe nói thành phố B lạnh căm căm. Nghe nói người thành phố B ngày nào cũng ở nhà ăn thịt dê chứ không ai chịu ra ngoài, chỉ có kẻ ngốc mới mò ra ngoài lúc đêm hôm để chạy xe hóng mát.

Không biết chiếc xe mui trần chở Sở Vân kia có đóng mui lại hay không? Bị cảm có ai nhòm ngó không?

Anh nói: “Anh hứa với em, mãi mãi không bao giờ ốm.”

A Hoàn phì cười, phả ra toàn hơi lạnh. Cô sục sục mũi, mặt úp xuống chiếc áo len cao cổ, đi trên đường.

Thôi vậy, cuối cùng em vẫn quay lại chủ đề về anh.

Nhưng anh là ai, em...sắp quên mất anh rồi.

Cuối cùng cô vẫn lựa chọn cách thô bạo nhất để đối xử với những kỉ ức mơ hồ.

Đi trên đường giữa mùa đông lạnh giá, bao ân oán thù hận đều biến thành cơn gió lạnh chui ca vào bụng, đến tiệm bánh liền hắt hơi một cái rõ to mới ổn.

Trước tiệm bánh có một cái thang dài, tấm biển hiệu cũ tả tơi như sắp rơi đến nơi, tấm biển hiệu mới đặt dưới cửa sổ kính phía đằng xa. Cô nhớ là mình từng nói với bà chủ rằng biển hiệu cũ quá rồi, phải thay biển mới.

Cô nói: “Cô ơi, sao cô không thay luôn đi? Biển cũ treo lơ lửng như thế, rơi xuống là chết người đó ạ.”

Bà chủ nói: “Cô cũng đâu muốn để thế, mấy anh thi công đi ăn tối rồi, bảo lát nữa quay lại sẽ thay.”

A Hoành liền cười. “Cô đợi một lát, cháu sẽ đưa dụng cụ lên hỗ trợ một tay.”

Bà chủ nói nhỏ: “Không được, cháu phải phục vụ khách chứ. Vừa nãy có một đôi trai gái đến, haizz, cháu không được gặp, đúng là nam thanh nữ tú, gọi hai ốc cà phê, nhìn đã mắt lắm.”

A Hoành thò đầu ra ngoài thì thấy một bóng người với chiếc áo len trắng, bên cạnh là một cô gái tóc xoăn xinh xắn đang đứng quay lưng lại.

Quen thuộc biết bao.

“Cô gái đó rất thích ăn ngọt, chiếc bánh pudding cô để cho cháu cũng bị cô bé mua mất.” Bà chủ cười rồi bước ra phía đằng xa lau tấm biển hiệu mới.

A Hoành không nói gì mà lặng lẽ đứng sau tấm kính trong suốt.

Dường như cô gái nhìn thấy cô, mỉm cười nhướn mày, đôi mắt đẹ đỏ toát lên vẻ khiêu khích. Cô ghé sát vào mặt anh chàng đang quay lưng về

phía A Hoàn.

Dấu môi mưng nụ: “Anh phải dứt cho em, không thì em ứ ăn đâu.”

Hai tay A Hoàn ép chặt vào tấm kính, lạnh ngắt và nhột nhạt.

Anh chàng kia liền đưa tay ra, chiếc thìa nhỏ trong suốt mức một ít sô cô la đen, chậm rãi đưa vào miệng cô gái.

Cô gái kiểng chân ghé sát vào miệng anh chàng hôn nhẹ rồi cười rất nghịch ngợm, nhưng ánh mắt liếc về phía cô thì sắc hơn dao.

Bất ngờ nên anh chàng ngả người về phía sau và gọi: “Khanh Khanh!” Giọng lạnh lùng nhưng vẫn mang vẻ cứng chiều, dịu dàng.

Khanh Khanh, Đỗ Khanh Khanh.

Mới vào học, Đỗ Thanh nói: “Chào mọi người, mình tên là Đỗ Thanh, tên thường gọi là Khanh Khanh.”

A Hoàn ngơ ngác, đột nhiên sức nhớ rất lâu về trước, cũng có người xòe bàn tay đó ra và nói: “Hai chữ Ôn Hoàn từ họ tới tên đều là của anh.”

Nhưng Khanh Khanh, Khanh Khanh thì sao?

Khanh Khanh là của ai?

Đột nhiên A Hoàn quay đầu lại, nói với vẻ đau khổ: “Cô ơi, cô bảo để lại bánh pudding cho cháu cơ mà, hôm qua cô đã nói thế mà.”

Rất giống với một đứa trẻ ngờ nghệch.

Cố Phi Bạch thích mặc áo trắng vì mặc chứng ưa sạch sẽ, lúc nào cũng ưỡn thẳng lưng. Cô lại nhớ đến một người, ngay cả bản thân cô nhìn anh từ đằng sau cũng muốn ôm thật chặt, có một thời anh đã từng nói rằng: “Ôn

Hoành, em không phải yêu anh đâu, bắt đầu từ giây tiếp theo, hai mươi hai giờ tám phút ba giây, em cũng đã muộn tròn ba năm rồi.”

Đó là câu anh đã nói vào tối mùa thu năm ngoái, anh có uống ít rượu rồi tự nhiên nói rất nhiều, trong đó câu này là rõ nhất.

Những điều anh trăn trở trong lòng là những cái cô vắt óc để suy nghĩ mà vẫn chưa tìm ra được câu trả lời.

Cô nhìn hai người kia, bất chợt cảm thấy mình thật nhỏ nhoi, đau khổ. Bất ngờ bà chủ dừng tay lại, nét mặt tỏ ra vô cùng hoảng hốt. “Cẩn thận!”

A Hoành nhìn bà chủ, hỏi: “Cái gì ạ? Cẩn thận gì ạ?”

Ngước mắt lên thì thấy tấm biển hiệu cũ đang rơi xuống. Sau đó, chỉ thấy bụi và gỉ sắt văng ra.

Cô lấy tay đỡ nhưng chỉ ngửi thấy mùi tanh của máu, chỉ nghe thấy tiếng xương gãy. Gục trong vũng máu, đầu óc A Hoành nửa tỉnh nửa mê. Mở mắt ra thì không thấy bầu trời đâu nữa.

Cô nghĩ, mình độc mồm độc miệng quá!

Cô nghĩ, không biết có phải mình sẽ chết vì bị một tấm biển vẽ hình chiếc bánh ngọt lớn rơi trúng đầu hay không.

Đột nhiên, cô rất muốn khóc, không còn nhớ Cố Phi Bạch, không còn nhớ chị cả mà hét lên như điên: “Cô ơi, cô ơi, đưa điện thoại cho cháu, cháu muốn gọi điện thoại!”

Tiếng hét xé họng.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, cô cảm thấy linh hồn mình tách ra khỏi cơ thể, chui qua tấm biển bằng kim loại đen sì và thoát hẳn ra ngoài.

Khi mọi gánh nặng đã biến mất, đôi mắt của Cố Phi Bạch lại xuất hiện. Khuôn mặt anh cứng đờ, chiếc áo khoác trắng của anh đang kê ở vết thương sau gáy cô. Cô nhìn thấy máu tươi trên mặt mình trong mắt anh, máu dính bết cả vào tóc.

Đáng sợ biết bao!

Nét mặt Cố Phi Bạch không biểu lộ cảm xúc, anh nói: “Em cố gắng nhé, chưa đến mức phải chết đâu.”

Chết không dễ dàng như vậy đâu.

Cố Phi Bạch rút di động ra, ba con số 120 xa vời như một thế kỉ.

Anh đang run lấy bầy.

A Hoàn nhìn đồ vật trong tay anh mà ứa nước mắt.

Rất muốn nói cái gì đó.

Biết nói gì đây.

Hồi cấp ba, cô giáo tiếng Anh nói phone là âm thanh ở đằng xa. Hồi đấy ngồi học trong lớp mà cô thu mình lại, điện thoại ghé sát vào tai, thì thầm: “Anh ngoan nhé, nhớ nghe lời, em sẽ về ngay thôi, nhớ chơi vòng, đừng bế Tiểu Khôi không lại bị ngứa đấy, nhớ chưa?”

Đầu bên kia chỉ im lặng, một sự im lặng vô tận.

Thế nên, âm thanh ở đằng xa thật xa vời biết bao.

Đột nhiên nổi nhớ ủa về, cô khóc nức nở và túm chặt lấy chiếc áo len trắng của Cố Phi Bạch.

Cô nói: “Đưa điện thoại cho em được không, sau đó, Phi Bạch, em sẽ không dám buồn nữa, được không?”

Cố Phi Bạch hít một hơi thật sâu rồi ho sặc sụa, người lạnh cóng. Anh hỏi: “Tại sao, anh không hiểu em đang nói gì?”

Cô nhìn anh, ánh mắt bất lực, thậm chí là tuyệt vọng.

Anh nhắm mắt nhìn xe cấp cứu đang chạy tới và không biểu lộ cảm xúc gì. Anh nói: “Cuối cùng em cũng đã trở thành cái gai trong mắt anh.”

Sâu biết bao và đau biết bao.

Anh khẽ đặt điện thoại di động vào lòng bàn tay cô, là lạnh hay nóng, xuân ấm hoa nở hay đông lạnh căm căm. Chỉ còn lại số điện thoại với mười một chữ số quay cuồng trong đầu cô. Không biết đã bấm hay chưa, cô hoàn toàn không biết.

Để rồi, vở kịch một vai đã được công chiếu, một vở hài kịch màu đen.

Nực cười biết bao!

Thời gian chỉ là một lớp giấy với các nét chữ đã nhạt nhòa.

Ngước mắt lên nhìn Cố Phi Bạch, cô nhẹ nhàng buông tay ra, có cái gì đó rơi xuống đất.

Cô nói: “Thôi vậy.”

Thôi vậy!

Cô nằm co tròn dưới đất như một đứa trẻ, cuối cùng không biết gì đến xung quanh nữa.

Thành phố B.

Đêm Noel.

Tuyết rơi dày đặc ngoài cửa sổ.

Mỗi dịp đến ngày lễ lớn hay ngày tết, nhà đài đều làm một số chương trình mới mẻ thể hiện phong cách hoàn toàn khác với bình thường.

Chương trình Sometime của DJ Yan cũng có những cải tiến, từ một người trả lời điện thoại thính giả gọi đến biến thành hai người nói chuyện tự do, khán thính giả muốn hỏi gì thì có thể nhắn tin gửi cho biên tập viên.

Ngôn Hi nhìn Sở Vân bằng ánh mắt bất lực.

“Sao lại là em nhỉ? Lão tử làm chương trình ở đâu cũng gặp cái mặt này, có xin đổi người được không?”

Sở Vân liền nghiêng rằng. “Ngôn Hi, anh hơi đề cao mình rồi đấy, nếu giám đốc đài không bảo muốn chương trình năm nay đạt kỉ lục cao về tỉ lệ theo dõi chương trình thì anh đừng tưởng em muốn nhìn thấy anh.”

Ngôn Hi nhìn cây thông Noel được trang trí rất đẹp mắt trong phòng quay và bóng bay đủ màu, ngẩng đầu lấy tay che mắt, nói: “Mẹ kiếp, đây có phải là địa bàn của lão tử nữa không? Rubbish!”

Sở Vân liền cười. “Anh đúng là con quái vật quái đản, sống được đến bây giờ cũng là kì tích của tạo hóa rồi.”

Ngôn Hi cũng cười, nói: “Quay xong đi uống gì đó nhé, anh mời em.”

Sở Vân nghiêng đầu hỏi: “Không sợ đám phóng viên chụp linh tinh à?”

Ngôn Hi liền cười lớn. “Không tự do, thà là chết.”

Sở Vân lắc một ngón tay rồi đặt lên đôi môi hồng. “Ngôn tiên sinh, thứ lỗi vì tôi nói thẳng, tự do của anh quá đà rồi. Chúng ta là nhân vật của công

chúng, bí ẩn vẫn là yếu tố cơ bản cần gìn giữ.”

Đạo diễn đứng từ xa lắc ống kính. “Hai sao, bắt đầu rồi nhé!”

Ready? Action!

Ngôn Hi đã quen làm chương trình một mình, hôm nay tự nhiên có thêm một người, còn thường xuyên cướp lời của mình, tiết lộ thói xấu của mình nên cũng thấy ảm ức. Người đó chọc giận anh rồi tỏ vẻ ngây thơ. “Bạn à, bạn giận đúng không? Xin lỗi nhé, mình không hề cố tình.”

Anh đành day day hàng lông mày, cố gắng giữ phong độ lịch lãm, cười cho qua chuyện.

Có khán giả nhắn tin nói rằng: “Anh chị tình cảm quá!” Kết thúc là nụ cười ranh mãnh trên màn hình điện tử.

Ngôn Hi bật cười và bình luận về tin nhắn này: “Em gái à, em hiểu nhầm rồi.”

Sau đó lại có tin nhắn: “DJ Yan, em thích anh vô cùng, tại sao anh lại có quan hệ mờ ám với 36D chứ? Một bạn trong phòng em nói bạn ấy yêu anh nhất thế gian này, chỉ vì anh và 36D đến với nhau mà bạn ấy sốc, kết quả là bị tấm biển của tiệm bánh rơi vào người, gãy mấy cái xương liền, thảm vô cùng!”

Sở Vân ngượng ngùng lăm lăm: “36D, không phải đang nói em đó chứ?”

Ngôn Hi mỉm cười, đáp: “Người yêu tôi nhất thế gian chắc chắn không phải cô ấy. Người bạn với số đuôi điện thoại 4770 hãy khuyên người bạn cùng phòng cố gắng trị liệu vết thương nhé.”

Sở Vân liền cười. “Sao anh dám quả quyết thế nhỉ?”

Ngôn Hi liền cúi đầu điều chỉnh micro phone và bình thản đáp: “Đó sẽ phải là người tự ti đến mức nhu nhược, mãi mãi không bao giờ dám nói là yêu anh nhất thế gian này.”

Sở Vân sững lại, hồi lâu mỉm cười, nói: “Nghe giọng anh cứ như có một người như thế thật.”

Ngôn Hi nói: “Em đã bao giờ được nghe một câu chuyện kể rằng, ngày xưa ngày xưa có một người khổng lồ cao lớn vô cùng, người ông ta có thể che kín cả một thành phố, vô tình đem lòng yêu một nàng công chúa xinh đẹp tuyệt trần.”

Sở Vân tỏ vẻ không tin. “Có phải người khổng lồ đó thực ra là một chàng hoàng tử khôi ngô tuấn tú bị mù phù thủy gán cho lời nguyền, đợi sự giải cứu của nàng công chúa, sau đó DJ Yan chỉ dùng người khổng lồ để ví với bản thân đúng không?”

Ngôn Hi khẽ đáp: “Sorry, không phải, người khổng lồ bẩm sinh đã như thế. Em không thể phủ nhận thế gian này có trường hợp ngoại lệ như vậy. Thực tế là anh ta yêu công chúa tha thiết nhưng không thể lấy được nàng nên đành nuốt công chúa vào bụng mình.”

Sở Vân bắt đầu hào hứng. “Sau đó thì sao?”

Giọng Ngôn Hi bắt đầu tỏ vẻ giễu cợt: “Sau đó công chúa nói “ở đây tối quá”, người khổng lồ liền nuốt mặt trời vào bụng mình. Công chúa nói “trong này lạnh quá”, người khổng lồ liền nhét cả một thành quách vào bụng mình. Công chúa nói “ta buồn quá”, người khổng lồ liền nuốt hoa tươi, sông hồ, chú thỏ non...vào bụng mình. Mỗi ngày, công chúa đều đưa ra những yêu cầu khác nhau, người khổng lồ luôn luôn đáp ứng nàng.”

“Nhưng nàng công chúa đó là người không bao giờ biết thỏa mãn, nàng nói: “Gã xấu xí này định giam cầm ta suốt đời ư?”

Người khổng lồ là một đứa trẻ ngốc nghếch, ông ta nói rằng: “Nàng ở trong bụng ta ấm như thế, ta lại rất yêu nàng, chúng ta được ở bên nhau suốt đời không tuyệt ư?”

“Nàng công chúa liền quát lớn: “Người thật ích kỉ, thế gian này đâu phải chỉ có mình người thích ta.”

“Người khổng lồ rất buồn, ông ta cảm thấy mình đã làm sai, bèn mổ bụng mình để thả công chúa ra.”

Sở Vân hỏi: “Hả? Thế công chúa thì sao?”

Ngôn Hi cười khẩy, đáp: “Thực ra đây chỉ là một nàng công chúa cô đơn tự mơ một giấc mơ đẹp. Đến khi tỉnh dậy thì thấy thế gian này vừa không có người khổng lồ như thế, cũng không có tình yêu sâu nặng, trong sáng như thế.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Em Không Có Luồng Sức Mạnh Đó

A Hoành cảm thấy mình dường như vừa trải qua một giấc mơ.

Đợt đó, cô chỉ bị cảm xoàng mà mãi chẳng khỏi được.

Cô chuyển đồ về nhà, chỉ mất hai tiếng đồng hồ. Đồ đạc, sách vở, chậu xương rồng chăm sóc từ lâu, đều đã bị dịch chuyển vị trí.

Dường như lại quay về với thành phố B ngày trước.

Mẹ và Tư Hoán ngồi bên giường cô và nói rất nhiều chuyện.

Mẹ bảo rằng: “Con không biết chứ anh con hồi nhỏ nghịch lắm, chỉ thích trèo cây, đeo chiếc mũ bảo hiểm cha con đặt riêng cho nó, đứng từ xa đã thấy trên cây có thêm một cái nồi cơm điện.”

A Hoành hăng giọng rồi cười. “Mẹ, hồi nhỏ con cũng rất ngố, thường bị người lớn vớt lên sân khấu diễn kịch, sau đó vừa nhảy vừa vỗ tay, giậm chân để thu hút du khách từ xa đến.”

Tư Hoán xoa đầu cô, cười để lộ đôi lúm đồng tiền. “A Hoành à, đợt em khỏi hẳn, cả nhà mình sẽ sang Thụy Sĩ trượt tuyết, hai bên bờ sông Zurich đẹp nhất trong mùa này đấy.”

A Hoành khẽ đáp: “Vâng, đợt em khỏi hẳn rồi đi nhé!” Sau đó, cô lại chìm vào giấc ngủ không phân biệt ngày đêm.

Ông nội cho mời rất nhiều bác sĩ có tiếng, lạ thật, chỉ là cảm xoàng mà sao kéo dài cả tháng không khỏi?

Mấy ông bác sĩ đó bắt bệnh không giống nhau, cuối cùng chỉ có một ông bác sĩ Trung y nói ra tám chữ: “Ưu tư quá độ, tâm bệnh khó chữa.”

Cô rất mệt mỏi, vừa ho khù khụ vừa cười. “Tâm bệnh không phải là bệnh, cháu chỉ thấy buồn ngủ thôi.”

Giấy gọi nhập học của trường Z được mẹ đặt trên bàn học của cô, mẹ nhìn cô và cố giấu đi chữ “hỉ” trong lòng.

Rất nhiều email gửi tới hòm thư, đều từ Mỹ gửi về, nhưng đều bị delete tất cả.

Tư Nhĩ nửa đêm lén mò sang giường cô, cười khẩy, nói: “Tôi không thấy cậu tội nghiệp, tôi coi thường cậu.”

Cô ngái ngủ, vừa dụi mắt cô vừa nói: “Nhĩ Nhĩ, tôi rất buồn ngủ, thật đấy, để tôi ngủ thêm một lúc nữa.”

Loáng thoáng có một bàn tay rất to và ấm, các ngón tay thô ráp, đầy vị nước biển áp vào má cô. “A Hoàn, con buồn đến vậy sao, con rất muốn khóc ư?”

Cô nghĩ, cha ời, đến cha cũng phải về ạ?

Sau đó, cô lại chìm trong giấc ngủ.

Lúc thực sự mở được mắt ra, A Hoàn có cảm giác mình vừa bước sang một thế giới khác, ngồi bên cạnh là Phi Bạch áo trắng đang cúi đầu đọc sách.

Đáng lẽ không nên quên người này.

Cô tự mĩa mai, đúng là thời gian không chờ đợi ai.

Cô cười, nói: “Phi Bạch, em vừa nằm mơ, thoát cái hai năm đã trôi qua rồi.”

Cố phi Bạch nói: “Bệnh lười của em nổi lên mấy ngày rồi, Noel qua rồi đấy!”

Cô bám tay vào đầu giường, cố gắng đứng dậy nhưng cánh tay và đầu đau kinh khủng.

Cố Phi Bạch cau mày, nói: “Em đừng cử động, bác sĩ dặn phải tĩnh dưỡng, không bị chấn thương sọ não là may mắn lắm rồi. Học viện đã xin nghỉ cho em, lát nữa bác cả sẽ vào thăm em.”

Chân A Hoàn khựng lại, cô ngồi xuống mép giường, hỏi: “Bác Cố về từ bao giờ vậy?”

“Sau hôm em vào viện là cử xe quân đội chở về ngay.” Cố Phi Bạch xoa chân cho cô rồi đáp.

A Hoàn cúi đầu sám hối. “Em có lỗi , em là kẻ tội đồ.”

Cố Phi Bạch nhìn cô, hỏi: “Hôm đó em nhìn thấy hết rồi chứ?”

A Hoàn đáp: “Gì cơ, nhìn thấy cái gì?”

“Trước đây, anh từng nói với em rằng anh có một người bạn thân thanh mai trúc mã, người đó chính là Đỗ Khanh Khanh.” Cố Phi Bạch ngập ngừng nói, nét mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Cô rút chân về, cười cười. “Phi Bạch, bây giờ em không muốn nói chuyện với anh về người này.”

Khuôn mặt Cố Phi Bạch căng lên. “Anh chỉ giải thích với em một lần thôi, sau này không đề cập tới nữa đâu.”

A Hoành khịt mũi, vỗ giường, nói: “Hôm nay em không nghe đấy!”

Cố Phi Bạch tức tái mặt. “Em...”

Cô vênh mặt lên dọa anh. “Cố Phi Bạch, anh có còn nhớ trước đây ông thầy bói đã nói với em như thế nào không?”

Cố Phi Bạch sững lại, nghĩ một lát rồi đáp: “Bình nhân nguyệt nương, nhất bắc nhị nam, nhị nam diệu thiện tiền chủng nhân, nhất bắc ngộ cô hậu sinh kiếp, có phải câu này không?”

A Hoành gục mặt vào lòng bàn tay, cười đáp: “Đây là vế trước, còn hai mươi chữ ở vế sau nữa: Thanh hòa vô tâm, minh tung lưỡng niệm, minh nhi phúc huệ vô song thụ, tung tắc cô bạc bánh sinh cầu.”

Cố Phi Bạch thấy cô không giận nên thở phào nhẹ nhõm.

Cô liền cười, nói: “Con người biết nghĩ thoáng mọi chuyện mới được trường thọ, đúng không? Anh không biết cảm giác sinh mệnh từ từ chảy ra ngoài cơ thể đáng sợ như thế nào đâu. Thế nên, có một số chuyện không nhất thiết phải nói bây giờ, em vẫn tiêu hóa được.”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, một người đàn ông cao to với mái tóc hoa râm bước vào, mắt ông rất sâu, người tỏa ra toàn mùi thuốc lá.

“Cháu chào bác ạ.”

Người đàn ông nhìn A Hoành, mừng rỡ nói: “Con gái, cuối cùng con cũng tỉnh rồi. Phi Bạch, đã gọi bác sĩ chưa? Để họ kiểm tra tổng quát cho A Hoành.”

Phi Bạch bình thản đáp: “Mặc dù bị rách da đầu nhưng bộ não không thông minh lên. Mặc dù gãy cánh tay nhưng lúc A Hoành ngủ, cháu có theo dõi, chắc là không sao.”

Người đàn ông cười, mắng cậu cháu: “Thằng khi, bảo mày chăm sóc vợ mà còn ầm ỨC hả, chỉ có hai ngày không được ngủ thôi đúng không? Bác mày làm nhiệm vụ còn mấy ngày mấy đêm không được chợp mắt chứ được như mày đâu. Đáng lẽ từ nhỏ phải cho mày đi theo bác thì đã chẳng đến nỗi thư sinh trói gà không chặt như bây giờ.”

Cố Phi Bạch nghiêm mặt đáp: “Quan trọng là dù cháu có thức đêm thức hôm cũng chưa chắc đã có người cảm kích.”

A Hoành ngoẹo đầu cười, che cái gối lên mặt anh. “Em cảm kích, cảm kích vô bờ, em nguyện lấy thân mình để đáp đền có được không?”

Ông Cố liền cười lớn. “Lời cảm tạ này không được, chuyện làm con dâu nhà ta đã quyết định từ lâu rồi, con nhỏ bày giảo hoạt quá!”

Sau đó, ông Cố vẫn sai Cố Phi Bạch đích thân sang phòng bác sĩ, trao đổi về bệnh tình và ngày xuất viện của A Hoành.

Lâu lắm rồi ông Cố chưa từ đơn vị về, ông nói rất nhiều chuyện với A Hoành, nào là Cố Phi Bạch có bắt nạt con không, tiền có đủ tiêu không, học hành ở trường có vất vả không, nếu vất vả thì đừng đi làm thêm nữa...Câu từ thì khéo nhưng thể hiện rõ ràng, con dâu tương lai nhà họ Cố mà tưng bấn, chi tiêu tằn tiện như thế thật không hay chút nào. Chắc hẳn cha mẹ Cố Phi Bạch đã nói cho ông biết chuyện này.

A Hoành gật đầu, đáp: “Con biết ạ.”

Ông Cố liền thở dài. “Thực ra con cũng không phải ngại khi tiêu số tiền ta gửi đâu, số tiền đó...” Ông nói lấp lửng xong lại thôi.

A Hoành sức nhớ ra điều gì đó, bèn cúi đầu, nhưng rồi vẫn nói ra: “Bác ạ, bác có liên lạc gì ới mẹ và ông con không ạ?”

“Bác có, mẹ và ông con đều khỏe cả, con không phải lo gì đâu.”

Trán A Hoành lấm tấm mồ hôi, giọng mỗi lúc một nhỏ hơn nhưng rất chân thành: “Bác ạ, con đan cho ông con một cái áo len và một cái khăn choàng, bác có thể...”

Người đàn ông vỗ vai cô rồi thở dài, nói: “Được, để gộp vào chỗ quà bác gửi cho ông nội con nhân dịp tết Dương lịch rồi gửi lên cả thể. A Hoành, con đừng trách nhà họ Ôn quá tuyệt tình, có những việc một mình con không thể nghĩ ra được đâu, đợi sau này con sẽ hiểu rõ hơn.”

A Hoành ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trắng toát, mỉm cười, nói: “con tự bỏ trốn, con sợ đến nỗi đêm ngủ không ngon, con sợ không được làm người chính trực, con sợ...đền mạng.”

Không oán hận người khác.

Không oán hận nhà họ Ôn.

Thành phố B.

Ngôn Hi dậm chân, đôi bốt nâu tạo thành những vết giày loang lổ vì vừa đi giữa trời tuyết về. Anh gõ kính cửa một chiếc xe ô tô, có người mở cửa thò đầu ra, nhìn thấy anh liền hỏi: “Ngôn Hi, sao anh không lên xe, anh sợ lạnh nhất cơ mà?”

Ngôn Hi khẽ ngẩng lên, cười nói: “Sở Vân, giúp anh một việc được không?”

Sở Vân giật mình. “Anh phải nói việc gì trước đã.”

Ngôn Hi nói: “Chẳng có gì cả, chỉ là hôm tết Dương lịch đi ăn với anh một bữa, người khác hỏi anh với em có quan hệ gì thì em đừng phủ nhận là được.”

Sở Vân hiểu ra vấn đề. “À, anh muốn em đóng giả người yêu anh đúng không?”

Ngôn Hi trợn tròn mắt, nói: “Cô gái này thông minh quá!”

Sở Vân mở to đôi mắt tròn long lanh, tay chống cằm, nói: “Tại sao phải làm như thế, em là cô gái trinh nguyên, rơi vào tay anh thì danh tiết còn gì nữa.”

Ngôn Hi: “Bộ đồ mùa đông của Chanel, túi xách Fendi, em có chịu không? Không ok thì để anh đi tìm người khác.” Nói rồi, anh liền quay đi và rảo bước.

Sở Vân vội gọi: “Ấy ấy, Ngôn tiên sinh, sao tiên sinh chẳng có chút vitamin hóm hỉnh nào cả, chỉ ăn một bữa cơm thôi chứ gì, vì tiên sinh, bạn sẽ giúp đỡ nhiệt tình.”

Ngôn Hi quay mặt đi, cười nói: “Sở Vân, em đúng là cực phẩm gió chiều nào xoay chiều đó, mấy ngày trước còn có người cảnh báo anh phải đề phòng em, nói em tinh ranh lắm.”

Sở Vân vuốt mái tóc đen, chớp mắt nói: “Em không tinh ranh hả?”

Ngôn Hi liền mỉa mai. “Thực ra từ lâu anh vẫn cho rằng em sống dựa vào khuôn mặt và 36D của em.”

Sở Vân cười gượng, đáp: “DJ Yan quá khen rồi, em đâu có thực lực như DJ Yan, từ trước đến nay anh có bao giờ phải sống dựa vào khuôn mặt của anh đâu, không thể so sánh anh với những kẻ sống dựa vào bộ ngực như chúng tôi.”

Ngôn Hi nói: “Thời buổi này mồm miệng con gái đều chua ngoa như vậy ư?”

Sở Vân chống tay lên trán, hỏi: “Anh có hiểu phụ nữ không? Đừng trợn trừng với em bằng đôi mắt to đó của anh nữa, thôi được, em sẽ nói theo cách khác, từ nhỏ đến lớn được tiếp xúc với các cô gái cùng trang lứa, anh đã bao giờ thích ai, hôn ai, chờ đợi ai và thất tình lần nào chưa?”

Ngôn Hi rút từ trong túi áo dày cộp ra chiếc điện thoại di động, xem giờ rồi bình thản chuyển sang chủ đề khác: “Sắp quay rồi, anh đi trước đây, tết Dương lịch anh sẽ lái xe đến đón em, mười giờ nhé, chờ đợi phong thái tuyệt vời của người đẹp Sở Vân.”

Ngày mừng Một tháng Một.

Khi Ngôn Hi lái xe vào sân, Sở Vân bắt đầu la lớn: “Á á á á, Ngôn Hi, tại sao mình lại đến chỗ này ăn cơm? Đây có phải... là nơi em phỏng vấn quan chức trong quân đội không?”

Ngôn Hi liền hỏi: “Lần trước em phỏng vấn ai?”

Sở Vân vừa cắn móng tay vừa đáp: “Tân Vân Nương, Tôn Công, Ngôn Cần – người này phải gọi điện ra nước ngoài để phỏng vấn, và cả Ôn Mộ Tân nữa.”

Ngôn Hi đáp: “Đúng rồi, mình đến nhà ông Ôn Mộ Tân ăn cơm.”

Sở Vân suýt ngất. “Anh đừng nói là anh có quan hệ gì với ông Ôn Mộ Tân nhé.”

Ngôn Hi lắc đầu, đáp: “Không có gì cả.”

Sở Vân vỗ tay lên ngực cho bớt hồi hộp.

Ngôn Hi nói: “Anh là cháu nội của ông Ngôn Cần.”

Sở Vân tiếp tục hét lớn: “Á á á á, đám phóng viên chó săn chui đâu hết rồi ấy nhỉ, bình thường mình có động thái nhỏ gì là bọn họ dính hơn keo con voi, tại sao chuyện động trời này mà không hề hay biết...”

Ngôn Hi giẫm chân phanh, nhìn tòa nhà màu trắng trước mặt, nheo mắt nói: “Đến rồi.”

Sở Vân có vẻ rất choáng. “Không cần anh phải nói, lần trước em đến đây phỏng vấn mà. Ngôn Hi, thôi em về đây, lần trước em đã làm phật ý cháu gái nhà này, tự nhiên giờ vác mặt đến đây để mà ăn tấn à?”

Ngôn Hi cười, hỏi: “Em làm gì Ôn Tư Nhĩ?”

Sở Vân rầu rĩ đáp: “Em chỉ nói trông cô nàng đánh đá quá, chẳng giống bà mẹ tí nào.”

Ngôn Hi rút chìa khóa xe, cúi đầu nói: “Có gì mà sợ, giống mới là lạ.”

Đã gần hai năm rồi anh chưa đến đây, bình thường mỗi khi về nhà, thà phải đi vòng đường xa còn hơn là đi qua nhà họ Ôn.

Hôm Noel, Ôn Tư Hoán gọi điện thoại, anh từ chối nghe, đối phương lại gọi, anh lại ngắt, lại gọi, cuối cùng bức quá đành nghe máy: “Mẹ kiếp, cậu muốn gì chứ?”

Tư Hoán nói: “Ngôn Hi, ông nội tôi muốn cậu về nhà tôi ăn cơm hôm tết Dương lịch.”

“Tôi từng nói kiếp này không bao giờ muốn thấy người nhà họ Ôn nữa.”

Ôn Tư Hoán im lặng giây lát rồi nói: “Không chỉ mình cậu, còn có cả Lục Lưu, Tân Đạt Di và Tôn Bằng nữa.”

“Thế thì sao nào. Liên hoan to hả? Sorry, cậu tìm nhầm đối tượng rồi.”

Tư Hoán ngáp ngừng một lát, giọng cũng lạnh lùng hơn: “Thế thì về lấy đồ cậu để quên ở nhà họ Ôn đi. Nếu có thể thì dắt một cô gái về, tôi không muốn nhìn thấy cảnh mẹ tôi như người đang ngồi trên đồng lửa đâu.”

Đồ... để quên ở nhà họ Ôn? Sao anh không biết nhỉ?

Sở Vân kéo tay áo Ngôn Hi, nói nhỏ: “Ê, em đi không sao đâu chứ? Má ơi, anh bảo em lừa các bậc tiền bối cách mạng, em không dám...”

Ngôn Hi hậm hực quát: “Sở Vân, mẹ kiếp, em cứ tỏ ra vô tội đi, Chanel, Fendi, một, hai, ba, đứng thẳng tạo dáng nào.”

Sau khi bấm chuông cửa, hồi lâu mới có người ra mở, là Tư Hoán. Đẹp trai, mắt mày thanh tú, vẫn như ngày trước, không thay đổi gì nhiều.

Nhìn thấy Ngôn Hi và Sở Vân, Tư Hoán liền dứt tay vào túi quần và tránh sang một bên. “Vào đi. Em là Sở Vân đúng không, lần trước gặp rồi, mời vào.”

Ngôn Hi thay giày, bỏ chiếc khăn vắt trên cánh tay xuống, Sở Vân theo vào cùng.

Phòng khách vẫn náo nhiệt như ngày trước, các cụ già chơi cờ, đám trẻ thì chơi mạt chược, trong bếp có tiếng phụ nữ nói chuyện, chắc là bà Uẩn và bà Trương.

Ngôn Hi thấy có cái gì đó thật mơ hồ, dường như mọi thứ ở đây không có gì thay đổi.

Sở Vân liền chọc anh: “Ê, sao anh túm khăn chặt thế làm gì, sắp rách rồi kìa.”

Ngôn Hi cúi đầu, hoa hướng dương đã không còn sắc nét như trước nữa nhưng màu vẫn rực rỡ, khiến người ta thực sự đau lòng.

“Ngôn Hi đến rồi.” Lục Lưu cười, bỏ bài xuống và đến, nhìn thấy Sở Vân, nét mặt lạnh đi mấy phần. “Đây là...”

Ngôn Hi liền đáp: “À, quên giới thiệu với mấy cậu, tôi và Sở Vân đang trong giai đoạn tìm hiểu nhau, tranh thủ lúc mọi người cùng có mặt, dẫn về để ra mắt.”

Tôn Bằng vừa chuyển bài vừa nhếch mép. Tân Đạt Di đang ngồi trên ghế liền bật dậy như cái lò xo, mắt chữ O mồm chữ A.

Sở Vân không nói gì mà chỉ cười bẽn lễn.

Cụ Ôn và cụ Tân đang chơi cũng phải ngừng tay, đứng lên nhìn cô gái.

Cụ Ôn nhẹ nhàng hỏi Ngôn Hi: “Ông nội cháu biết chưa?”

Ngôn Hi bèn lắc đầu, trả lời rất đúng mực: “Cháu chưa kịp nói với ông cháu à dẫn bạn về để hai ông biết trước.”

Cụ Tân gật đầu hưởng ứng. “Con nhỏ này trong có vẻ lanh lợi đấy, rất tốt.” Nói xong thì không bình phẩm gì thêm.

Đám trẻ thì mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng và cũng không nói gì.

Bầu không khí tự nhiên gượng gạo hẳn lên.

Bà Uẩn nghe thấy tiếng Ngôn Hi liền từ bếp bước ra, nhìn thấy Ngôn Hi, mắt bà đỏ hoe. “Cái thằng nhỏ này, sao lâu lắm rồi không...”

Ngôn Hi ôm chặt bà Uẩn rồi nói: “Cháu vào đại học, bận đi làm thêm nên ít có thời gian về thăm cô.”

Bà Uẩn liền gật đầu. “Cô biết chứ, Ngôn Hi lớn rồi, bắt đầu hiểu biết rồi, cô mừng lắm.”

Rồi ánh mắt bà dừng lại trên người Sở Vân, thấy cô gái này xinh xắn, lanh lợi, hoàn toàn... không giống với con bé, biết chắc chắn là Ngôn Hi đã buông xuôi, bà bỗng cảm thấy như trút đi được một gánh nặng, hồ hởi chuyện trò với Sở Vân.

Tư Nhĩ ngồi bên bàn mặt chườc, lạnh lùng buông một câu: “Mẹ.”

Bà Uẩn dường như không nghe thấy, có vẻ bà rất quý mến Sở Vân nên bận rộn tiếp đón cô bé.

Tư Nhĩ đứng dậy, liếc Ngôn Hi và cô gái ngồi bên cạnh một cái rồi lặng lẽ lên lầu. Phong cách đó của mẹ và Ngôn Hi đều không phải mà cái mà cô quen.

Tư Hoán thế chân Tư Nhĩ, tiếp tục chơi mặt chườc với ba anh chàng kia, bầu không khí lại sôi nổi trở lại, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ngôn Hi ngồi xem ti vi với Sở Vân, Sở Vân hỏi nhỏ: “Anh quen đám Lục Lưu lâu rồi hả?”

Ngôn Hi ậm ờ đáp một tiếng, ti vi đang chiếu quảng cáo nhưng anh xem rất tập trung.

Sở Vân thấy có gì vương vương ở dưới mông, liền đứng dậy kiểm tra thì hóa ra, cô đang ngồi trên một chiếc khăn choàng màu xanh lam, đường đan gọn gàng, cảm giác rất sạch sẽ, ấm áp. Cô cảm thấy mình đang đóng vai bạn gái Ngôn Hi, để xứng đáng với Chanel và Fendi thì phải đeo mỗ một chút, nghĩ vậy bèn cười, khen: “Cô ời, khăn choàng của cô đẹp quá ạ, cô mua ở đâu mà khéo thế?”

Ngôn Hi nheo mắt, đầu ngón tay khựng lại, đang định chạm vào chiếc khăn choàng thì Sở Vân lại đưa cho bà Uẩn, thế nên anh chỉ bắt được không khí mà thôi.

Lúc ăn cơm, vì muốn để các cụ vui nên đám thanh niên giả vờ ngoan ngoãn, tỏ non, nói toàn những lời hay ý đẹp.

Sở Vân ngoan ngoãn nói về chủ đề chiến tranh theo sở thích của các cụ, kí ức sục sôi lại hiện về, hai cụ bị chuốc không ít rượu.

Cụ Ôn mặt đỏ gay, không còn nghiêm nghị như bình thường mà tỏ ra hiền từ hơn. “Giỏi lắm, con nhỏ này khá hơn con nhỏ nhà tôi, nói chuyện rất chu đáo, thằng Hi có con mắt đó.”

Nét mặt Ngôn Hi không biểu lộ cảm xúc gì. “Vâng, rất ổn.”

Tư Nhĩ liền nói xen vào, ngắt lời Ngôn Hi: “Ông này, sao cháu lại có thể không bằng chị MC này được?”

Bà Uẩn liền vỗ vai con gái. “Người lớn đang nói chuyện, trẻ con đừng có xen vào, ăn cơm đi.”

Trên bàn bày một đĩa sườn chua ngọt, Ngôn Hi cắn một miếng rồi cau mày, bỏ xuống. Bọn họ cũng uống không ít rượu, chúc qua chúc lại, thanh niên nên cũng muốn so bì cao thấp. Ngôn Hi lấy cớ tranh thủ đi ra ngoài cho thoáng.

Bên cạnh cái cây với những cành khô trơ trụi, cửa sổ đó vẫn đóng chặt, anh đã từng ngẩng đầu nhìn lên và gọi thế ngày này qua ngày khác, dường như chỉ giây tiếp theo thôi cửa sẽ được mở, một cái đầu thò ra và nằm sấp xuống thành cửa sổ, nở nụ cười ấm áp, hỏi: “Anh, ăn cơm chưa, Ngôn Hi?”

Ngoài tên anh ra, người đó dù rất giỏi nhưng cũng không thể nói được một câu hoàn chỉnh.

Giờ này cũng ngẩng mặt nhìn lên nhưng không còn thấy... người đó nữa.

Thấy hơi men đã bớt được phần nào, Ngôn Hi lại đi vào trong. Nhìn thấy anh, Sở Vân có vẻ yên tâm hơn rất nhiều. Cô ghé sát vào tai anh, thì thầm: “Anh đi đâu vậy?” Dường như nhờ có hơi men, cảm giác giữa hai người gần gũi hơn rất nhiều.

Ngôn Hi cười, đáp: “Ra ngoài một lát cho thoáng, em đừng uống nhiều quá, lát nữa anh không chịu trách nhiệm kéo em về nhà được đâu.”

Sở Vân cầm tay anh lắc lắc, nũng nịu lắc đầu. “Không sao đâu, em có thể bám anh mà.”

Và thế là cảnh tượng này lại lọt vào mắt ai đó.

Tư Hoán đứng dậy, thở dài, nói: “Đồ đạc của cậu ở trên lầu, mấy hôm trước cô Trương suýt nữa thì vứt đi vì tưởng là rác.”

Ngôn Hi nhìn Tư Hoán, nói: “Lên lấy cùng tôi.” Theo sau là Sở Vân đã ngà ngà say.

Căn phòng nằm lọt trong tán cây đó vẫn vô cùng sạch sẽ, gọn gàng. Sách vở trên bàn được xếp rất ngăn nắp. Trên bậc cửa sổ là cây xương rồng, một thời gian dài sống trong phòng nên đã có phần héo úa. Đâu có như anh, đến khi về nước, tòa nhà màu trắng của họ Ngôn để không, người thì đã bỏ đi.

Tư Hoán lấy từ trong tủ ra một hộp giấy vuông và đưa cho Ngôn Hi. “Tôi mở ra mới biết... là đồ của cậu.”

Sở Vân tò mò nhìn gian phòng. “Đây là phòng của ai mà ngoài bút mực, giấu nghiêng ra thì chẳng còn gì khác vậy?”

Chẳng còn gì khác...

Tư Hoán liền cười. “Con bé không thích những món đồ mà các cô gái khác thích.”

Ngôn Hi ôm hộp giấy, ngón tay bấm mạnh vào thành hộp, cúi đầu, hỏi nhỏ: “Sao cậu biết?”

Tư Hoán quay mặt đi, môi tái nhợt.

Trong phòng, điện thoại bất ngờ đổ chuông.

2:00 PM.

Chuông chỉ đổ một hồi đã bị Tư Nhĩ ở phòng đối diện nhắc máy.

Do có lò sưởi nên cả hai phòng đều mở cửa cho thoáng, qua cánh cửa phòng đối diện có thể nhìn thấy nét mặt Ôn Tư Nhĩ rất luống cuống khi nghe điện thoại.

Cô nói: “Sao lại gọi điện về, đã bảo là gọi di động cho tôi cơ mà?”

Cô nói: “Khỏe, mọi người đều khỏe, thế đã nhé. À, lần sau đừng tặng những món đồ rẻ tiền đó nữa nhé, mọi người không dùng đâu.”

Cô nói... cô còn định nói gì đó nhưng bị một người tóm chặt cổ tay, quay lại hóa ra là Ngôn Hi.

Tư Nhĩ nói: “Ngôn Hi, anh điên à, là bạn em gọi đến!”

Ngôn Hi nghiêng răng ken két ra lệnh: “Nhắc lại lần nữa, đưa điện thoại đây!”

Tư Nhĩ hoảng quá, nhìn anh trân trân. Cuối cùng cũng buông tay ra.

Anh áp ống nghe vào tai, tóc mái che kín mắt, hồi lâu mới buông điện thoại xuống với nét mặt vô cảm.

Rơi dưới đất là chiếc hộp giấy kia.

Một bức tranh có tên là Ánh bình minh.

Một đôi giày vải bạc màu trắng được giặt sạch sẽ.

Ngày xưa ngày xưa, anh đi đôi giày này, tay cầm ô tìm đến chỗ cô bị lạc đường.

“A Hoàn, anh đưa em về nhà nhé!”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chúng Ta Nói Về Ai Với Ai

Typer: dohuyenrua

Trường Đại học Z.

“A lô, a lô... là DJ Yan thật hả?” Chị năm hỏi dồn dập, đối phương chỉ im lặng.

A Hoành nhìn ống nghe, mỉm cười mà mắt nhạt nhoà.

Tự chuốc lấy sự bẽ bàng ư? Rõ ràng là Ôn Tư Nhĩ nói mẹ rất nhớ cô, bảo cô gọi điện thoại về nhà.

Thế nhưng trong điện thoại lúc này chỉ còn lại tiếng tút tút liên hồi.

Chỉ cả vỗ bàn cái rầm, cười mắng: “Con nhỏ này láo thật, đến chị cả cũng dám loè, to gan lớn mật gớm!” Nói rồi đưa tay ra bẹo má cô.

A Hoành không chống cự mà túm lấy cánh tay chị cả, cười nói: “Đi thôi, đến giờ ăn tối rồi, hôm nay là tết Dương lịch, tớ mời cậu một bữa ngon.”

Chị cả nhìn lên trần nhà, xoè tay ra than: “Lại một năm nữa trôi qua, chúng ta già thêm một tuổi, sắp đầu ba đến nơi rồi. Hai mươi năm qua, ta đã làm những gì mà sao không có ấn tượng gì nhỉ?”

Năm đó là năm 2003.

A Hoành nói: “Ăn tượng của tớ là hồi nhỏ leo mười mấy dặm đường đồi núi, lên cấp hai giúp đám bạn quay cóp, lên cấp ba thường xuyên làm món sườn, sau đó thì đến đây.”

Chị năm liền cười. “Đúng là lãng nhách thật. Đúng là phong cách của cậu.” Sau đó đứng dậy, chợt nhớ ra điều gì đó, bèn vỗ đầu, nói: “À, đúng rồi, năm nay tết nhất, cậu phải đến nhà cha mẹ chồng tương lai thăm hỏi chứ?”

A Hoành nói: “Cha mẹ Phi Bạch khách sáo với tớ quá, tớ đến lại làm họ mấy tự nhiên.”

Mỗi lần nhìn thấy cô, họ đều tỏ ra xa cách như nhìn thấy một người xa lạ buộc phải tiếp đón. Cô rất muốn nói một câu rằng: “Mẹ à, con sẽ sống với con trai mẹ suốt đời, có khi còn là người sinh cháu đích tôn cho mẹ ấy chứ.”

Thế nhưng cô sợ mẹ chồng tương lai lại nói: “Thật hả, con vất vả quá, làm phiền con quá, thế thì mẹ áy náy lắm!”

Đang nói chuyện thì cửa phòng bật mở, một cơn gió lạnh ùa vào, A Hoành bất giác rùng mình. Người đó giậm chân, gấu áo khoác xoè thành hình vòng cung.

Ngước mắt lên nhìn thì thấy một mái tóc dài. Hoá ra là Đỗ Thanh.

Cô nàng đóng cửa, tiếng cười đùa của đám con gái ở bên ngoài bị cách li hoàn toàn. Đó là những lời đùa giỡn thân mật mà họ thường nghe thấy và tất cả đều rất thích thú với những trò đùa đó, dường như kiếp này chúng mình chơi rất thân với nhau.

Cô nàng nhìn thấy A Hoành, vẻ uể oải, mặt mũi lập tức bị thái độ cao ngạo, hiên ngang thế chỗ. Không có đao to búa lớn, chỉ có sự thách thức nhỏ, không thể đề phòng nhưng vẫn cảm thấy đau đớn trong tim.

Có thể gọi đó là... phản bội.

Nụ cười dịu dàng trên môi A Hoàn tắt ngấm, cô hỏi Đỗ Thanh: “Cậu có gì muốn nói với tôi không?”

Đỗ Thanh hất hàm, nói: “Cậu muốn tôi nhận lỗi với cậu ư? Nhưng tôi không cảm thấy mình có gì sau thì làm thế nào? Chỉ có thể nói là khổ nhục kế của cậu đã thắng một nước.”

Cô nàng cho rằng, chuyện tẩm biển của tiệm bánh là một khổ nhục kế biểu lộ tâm địa đáng sợ biết bao.

Chị năm tăn ngần hỏi: “Hai người sao vậy, tự nhiên thấy có gì đó là lạ?”

Nét mặt A Hoàn dịu lại. “Chị năm, cậu đợi năm phút nhé, tìm đại việc gì đó làm, DJ Yan hay nhạc Rock thì tùy, đừng nghe bọn tớ nói chuyện.”

Đỗ Thanh liền ném đôi găng tay xuống bàn, cười khẩy, nói: “Cậu cho rằng những lời tôi nói với cậu rất bẩn thỉu, sợ làm ô nhiễm tai người khác ư?”

A Hoàn nắm chặt thành giường, bàn tay gần như biến dạng. “Tại sao lại lừa dối tôi?”

Đỗ Thanh tỏ vẻ bất ngờ, phì cười, nói: “Xin người, cậu là ai, tại sao tôi phải nói với cậu chứ? Cậu hãy tỉnh lại đi, tiểu thư Ôn Hoàn “bị bỏ rơi” ạ!”

Ba trăm sáu mươi lăm ngày cơm gạo củi lửa, ngày ngày đêm đêm, cô chỉ còn lại giá trị này thôi.

A Hoàn liền cười lớn. “Bỏ rơi, bỏ rơi, từ này nói quá hay.”

Từ lâu đã không biết mình ở vị thế nào. Cô gái với khuôn mặt xinh xắn bên cạnh đã coi cô là kẻ thù, mặc dù trước đó không lâu, bọn họ cùng ăn một chiếc bánh Doughnut kem và cười đùa thích thú.

Trong tim cô có cái gì sụp đổ trong tích tắc.

Đỗ Thanh dùng tay chải tóc, bình thản nói: “Cậu còn định nói gì nữa? Đã tự kết luận mình là kẻ bị hại, còn tôi là kẻ gây tội ác tày trời, cúi đầu nhận tội mới là hợp nhất.”

A Hoàn nói: “Trong mắt cậu chỉ có hai sự lựa chọn, cậu và Cố Phi Bạch hoặc là tôi với Cố Phi Bạch. Nhưng rất sorry, cái mà tôi cần là sự lựa chọn của cậu, Cố Phi Bạch hay tôi?”

Đỗ Thanh cười khẩy, vẻ ngơ ngác thoáng hiện trong ánh mắt. “Có gì khác biệt đâu? Cậu thừa biết là tôi sẽ không bao giờ lựa chọn cậu, rất lâu về trước cậu phải biết điều này rồi chứ nhỉ, password điện thoại di động, mật tính, thẻ ATM của tôi đều là ngày sinh nhật của Phi Bạch.”

Cô nàng bước đến trước mặt A Hoàn và nở một nụ cười khinh miệt. “Chịu đựng một thời gian dài như thế mà không khổ sở ư? Nhu nhược, ngờ nghệch, giả vờ tội nghiệp, ngoài những điều này thì cậu còn biết làm gì nữa? Cố Phi Bạch chỉ là người đàn ông quá tốt bụng.”

A Hoàn bước đến, bịt mắt cô ta lại. “Đừng nói với tôi bằng đôi mắt sắp khóc này được không? Tôi không muốn khóc. Tôi có thể như các cô nàng vô giáo dục khác phỉ nhổ vào mặt cậu, giật tóc cậu, nói cho cậu biết rằng cậu là kẻ ghê tởm, bẩn thỉu nhất thế gian này vì đã phá hoại nhân duyên của người khác, cậu sẽ bị tổng xuống mười tám tầng địa ngục, nguyên rửa cậu bằng những lời nguyên độc địa nhất. Tuy nhiên, những điều này không thể chứng minh được rằng tôi không nhu nhược.”

Đỗ Thanh liền đẩy cô ra và lùi lại, ngồi xuống giường, ánh mắt tối sầm lại, nói bằng giọng thê lương: “Đây chỉ là sự trừng phạt về mặt đạo đức, Cố Phi Bạch, em quyết không bỏ cuộc.”

“Vậy chúng ta đánh cược có được không? Tôi sẽ đi xa một tuần, đưa ra một lí do hoàn toàn hợp lí, cậu ở lại đây, thời gian trống trải này cho cậu

thoả sức lấp đầy. Chỉ có một cơ hội, nếu Cố Phi Bạch lựa chọn tôi thì cậu nhất định phải từ bỏ.”

Đỗ Thanh liền cười mỉa. “Không tiếp tục diễn vở kịch chị em chân thành nữa hả? Biểu diễn xong phần một, câu cuối cùng mới là trọng tâm.”

A Hoành liền hỏi kháy: “Thế nào, cậu cảm thấy đây là một sự thử thách không thể xảy ra ư?”

Đỗ Thanh nằm xuống giường, mái tóc xoăn xoã ra như một đoá hoa nở rộ. Cô nàng đáp: “Tôi chấp nhận.”

Lúc này, chị năm đeo tai nghe nghe nhạc Rock mà inh hết cả tai, thấy A Hoành ghé sát mặt vào bên hỏi: “Gì cơ, cậu nói cái gì?”

A Hoành liền cười và bỏ tai nghe của chị năm xuống, nói: “Tớ vừa bảo sorry cậu, không mời cậu đi ăn tối được vì tớ phải quay về thành phố B một chuyến.”

“Bao lâu?” Cô cũng nói câu đó với Cố Phi Bạch, nhưng giọng anh hỏi khá lạnh lùng.

“Chắc là một tuần.”

Sau đó, Cố Phi Bạch nói: “Em đi máy bay đi, anh đưa em đến cửa kiểm tra an ninh.”

Anh cầm điện thoại và chụp ảnh rất trịnh trọng rồi ôm chặt cô với vẻ bất an, dặn dò: “Đúng bảy ngày thôi nhé, muộn một giây anh sẽ ném em lên cầu bộ hành trên cao đấy.”

Cô cười, vỗ nhẹ lưng anh, an ủi: “Phi Bạch, anh không nên lúc nào cũng nghĩ cách ném một cô gái lên cầu bộ hành trên cao, em có thể bỏ anh bất cứ lúc nào. Thật đấy, em cũng có niềm kiêu hãnh của riêng em.”

Cố Phi Bạch nâng cằm cô lên, cười với vẻ bất lực. “Đừng nói là niềm kiêu hãnh của em, kể cả bản thân em cũng là do anh nhật về. “

Trước đó rất lâu, anh từng nhận được một cú điện thoại.

Thời gian, địa điểm, giọng con trai.

Sau đó điện thoại ngừng kết nối.

Anh chạy lên cầu bộ hành trên cao, nhìn thấy cô gái mà mình ngày đêm mơ tưởng ôm một cái thùng to, tay dính đầy vết máu khô, dáng vẻ như người mất hồn.

Tựa như ân huệ của Thượng đế.

Cô nhận ra anh rồi quay mặt đi, mong chờ một sự đi lướt qua nhau.

Anh lại nắm chặt cổ tay cô, nghiêng răng đầy vẻ đau đớn. “Ôn Hoàn, họ đều nói em là vợ chưa cưới của anh, em có chịu nhận hay không?”

Họ là bao nhiêu người? Ba người, hai người hay một người? Tương lai, hiện tại hay... quá khứ?

Anh đã từng hận mình chỉ vì một cô gái mà đánh mất lòng tự trọng của mình nhưng lại không thể không nhượng bộ.

Hôm ấy, anh ôm cô rất chặt, không quan tâm đến việc cô có còn đủ sức để hết lòng yêu anh hay không. Chỉ biết, phía sau lưng cô- nơi cô không nhìn thấy, ở đầu cầu bên kia, giữa màn mưa có một người đàn ông mặc áo đen, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt to tròn đau đớn như có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Anh biết, nếu mình ôm chặt cô gái này thì cô ấy chỉ có thể vĩnh viễn ẩn trong bóng tối, tựa như một chiếc bóng bị người ta chà đạp, không gượng dậy được nữa.

Thành phố B.

Tin đồn về Ngôn Hi và Sở Vân đã được báo chí rầm rộ đưa tin, đầu tháng Giêng đã lên tới đỉnh điểm.

Nguyên nhân không phải là do tạp chí hay báo nào theo dõi và chụp được cuộc sống về đêm của hai người, mà là do lần này Ngôn Hi, Sở Vân được mời chủ trì một chương trình âm nhạc. Sở Vân đang đi trên sân khấu thì giày cao gót giẫm vào váy, suýt thì lộ hàng. DJ Yan phản ứng kịp thời, ôm ngay cô gái, che cho cô bằng áo vest rồi đưa cô đi thẳng vào trong cánh gà.

Phía dưới là hàng nghìn khán giả. Thế nên, làm sao DJ Yan có thể chối cãi được.

Sở Vân nói: “Sorry, hôm nay chẳng pro tí nào, làm liên lụy cả đến anh.”

Ngôn Hi không quan tâm lắm. “Em không thể ngày nào cũng pro được, chuyên gia vẫn là người trần mắt thịt mà.” Mắt anh thâm quầng vì ba ngày ba đêm làm việc không ngừng nghỉ để chuẩn bị cho bữa tiệc âm nhạc thịnh soạn này.

Sở Vân xoa mắt cá chân và hỏi anh: “Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện làm DJ, công việc này không hợp với anh lắm.”

Ngôn Hi vào phòng hoá trang, tìm ra một lọ kem lô hội giảm thâm tím cho vết thương rồi đưa cho Sở Vân, đáp. “Chính khách? Nhà ngoại giao? Đó là con đường cha ông anh đã đi qua, không thể đi mãi một đường như thế được.”

Sở Vân liền cười. “Nhưng anh có biết người khác bình phẩm thế nào không? Cả thành phố B chỉ có một mình DJ Yan ư, đến băng vệ sinh còn dám đứng ra quảng cáo.”

Ngôn Hi không phản đối mà ra hiệu cho cô nói tiếp.

Sở Vân nói: “Tính cách của anh chưa đến mức phải để cho mình chịu đựng sự mỉa mai hằng ngày nhỉ?”

Lò sưởi trong phòng rất nóng, Ngôn Hi cởi cúc cổ áo sơ mi ra, bình thản nói: “Thế thì sao nào? Em bị chó cắn một miếng, chẳng lẽ em định cắn trả ư?”

Đột nhiên Sở Vân ghé sát vào Ngôn Hi, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm anh.

Ngôn Hi cau mày, có vẻ không vui lắm, Sở Vân lại nói nhỏ: “Ngôn Hi, trong mắt anh có một hố đen rất rộng.”

Ngôn Hi cười khẽ và ngả người xuống chiếc ghế da sau lưng, tạo ra một khoảng cách giữa hai người. “Sở Vân, đừng vòng vo tam quốc nữa, rốt cuộc em muốn biết những gì? Em biết đấy, cảm giác bị người ta coi là chiếc bánh ngọt và nhìn chăm chăm thật không dễ chịu chút nào.”

Sở Vân chớp chớp mắt, ánh mắt vô cùng giao hoạt. “Tại sao anh lại xuất hiện trước thế giới một cách cố chấp như thế, bị người ta mỉa mai và sỉ nhục mà không tỏ thái độ gì?”

Ngôn Hi nhìn ánh đèn trong phòng hoá trang, đáp: “Hồi đầu thì không biết, bây giờ thì chỉ làm theo quán tính mà thôi.”

Sở Vân sức nhớ ra điều gì đó, bèn tỏ vẻ đã hiểu ra vấn đề. “Là vì chủ nhân của gian phòng đó ư? Nhà họ Ôn, cái phòng dư ra đó.” Cô ngẫm nghĩ một lát, bao tình tiết kịch tính trong phim hiện lên trong đầu, rồi cô tặc lưỡi. “Chẳng lẽ người đó là mối tình đầu của anh, đã qua đời vì bệnh máu trắng. Còn anh thì lại yêu cô ấy say đắm, do quá sốc nên anh đã làm trái với nguyện vọng của gia đình, theo nghề mà họ ghét nhất.”

Ngôn Hi liền cười. “Mặc dù em chẳng nói đúng câu nào nhưng anh rất thích kịch bản hư cấu này.”

“Tại sao?”

Ngôn Hi liền đáp: “Một người mất phương hướng nằm trong mộ thì ít nhất sẽ không chạy lung tung.”

Sở Vân cười, nói: “Ngôn Hi, dường như đối với cô ấy anh chỉ là trách nhiệm thì phải.” Ánh mắt dịu dàng như nước nhìn anh chăm chăm: “Nếu cuộc sống của anh là một hồi kịch thì em cảm thấy dường như mình có thể nhập vai nữ chính.”

Ngôn Hi liền cười, hỏi: “Thế có nghĩa là sao?”

Sở Vân chớp mắt, đưa bàn tay thon dài ra tính nhẩm. “Anh xem, hồi còn trẻ anh gặp một cô gái gây ra nỗi đau cho anh, khiến anh phải sống khép mình. Sau nhiều năm anh gặp được em, cũng là nữ chính, sau đó, em xinh đẹp, nhiệt tình, tốt bụng, tinh nghịch, điều quan trọng là, ở em còn có vẻ ngây thơ, ngờ nghệch thường có ở nữ chính, dần dần đã làm trái tim anh rung động. Ê, Ngôn Hi, anh cẩn thận đó, em sắp đi vào trái tim anh rồi đấy.”

Ngôn Hi nhướn mày, dang tay ra, nói: “Welcome, welcome!”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Một Cây Một Hoa Một Bờ Đề

Typo: dohuyenrua

A Hoành thường đặt câu hỏi, phải chăng kí ức mãi mãi không thể xoá mờ, nếu như vậy thì thực sự kinh khủng. Điều này đồng nghĩa với việc cô mãi mãi không bao giờ có thể tha thứ cho mình.

Những cảnh tượng đó vẫn liên tục ám ảnh trong đầu cô.

“A Hoành, bất luận đi đâu cũng không được cho cha con đi máy bay, con hiểu chưa?” Khi nói câu này, nét mặt mẹ cô vô cùng nghiêm túc.

A Hoành gật đầu, nói: “Mẹ, con nhớ rồi ạ.”

Mẹ xoa đầu cô rồi thu dọn quần áo cho hai cha con, một lúc lâu sau mẹ lại nói: “Không được quên, lệnh cấm, tuyệt đối! Nhắc lại với mẹ lần nữa đi.”

A Hoành nhìn mẹ và chăm chú nhắc lại từng câu từng chữ: “Tuyệt đối, không được, để cha đi máy bay.” Giống như đứa trẻ mới tập nói, rồi cô rụt rè hỏi: “Tại sao ạ?”

Mẹ ôm cô, mỉm cười, nói: “À, cha con...”

Cha đứng bên cạnh hắng giọng ngắt lời mẹ, sau đó xách túi du lịch, dắt tay A Hoành, gật đầu rồi rời nhà. Mẹ dõi theo bóng hai cha con thật lâu.

A Hoành đứng co ro trước một ngôi mộ trong nghĩa trang, lặng lẽ ngắm tấm ảnh đen trắng trên bia mộ. Phong trần, chính trực, nam tính, người đàn ông đã cho cô sinh mệnh – cha cô, đây là tất cả những tính từ cô có thể miêu tả về cuộc đời ngắn ngủi của ông.

À, còn quên mất một câu: Một người đàn ông đáng thương bị con gái mình hại chết.

Tử vong, tử vong, ông cũng là người dạy cô ý nghĩa sâu sắc của từ vựng này.

Ông nói: “Không được nói cho mẹ con biết, mẹ sẽ kiêu ngạo đấy. Đây là điều bí mật của hai cha con ta, điều bí mật chỉ có cha và A Hoành của cha mới biết.”

Hai năm sau đó, ngày mừng Tám tháng Một, ngày cuối cùng cô dừng chân ở thành phố B, một ngày trời đang lạnh lại có tuyết rơi, đất trời trắng xoá vì tuyết.

Hàng chữ trên tấm bia đã nhoà mờ trong tuyết, cô lấy tay gạt những bông tuyết đi, đầu ngón tay chạm vào những chữ khắc lồi lõm trên đó.

Cô không có quyền được đứng trong danh sách những người lập bia, mặc dù người vĩnh viễn nằm ở chốn này đã đem lại sinh mệnh và họ Ôn cho cô.

Vị vong nhân Ôn thị Uyên Nghi

Bất hiếu tử Ôn Tư Hoán, Ôn Tư Nhĩ

Cô cười, tưởng đã kết thúc rồi, ngón tay chạm vào hàng tiếp theo thì cứng đờ.

Sáu chữ lẻ loi, thể khái rất mềm mại, sắc sảo, đó là kết quả của việc khắc đi khắc lại nhiều lần.

Ôn Hoàn – Ngôn Hi viết thay.

Cô thấy sống mũi cay cay, ôm chặt tấm bia, cúi đầu để trán chạm vào nó, ống tay áo chạm vào tuyết, lạnh cóng.

Cô tưởng mình mới chỉ đi được một đoạn rất ngắn, ngoảnh đầu nhìn lại hoá ra là biển cả mênh mông.

Sinh li tử biệt, nếu trước lúc li biệt không thể khẩn cầu thì phải chăng mình có thể lí giải rằng, lúc li biệt chúng ta vẫn còn sống.

Cách đó không xa có tiếng bước chân nặng trĩu, trầm tư trong nền tuyết dày.

A Hoàn lấp tuyết che hết dấu chân và đi về phía một cây to ngược phía đó, nắp đằng sau, dây mộ đằng trước che kín chỗ cô nắp.

Trong thời tiết này rất ít người đến nghĩa trang. Cô khẽ thò đầu ra, nhìn thấy bóng năm người. Họ đang cầm ô, vì tuyết rơi khá dày nên nhìn không rõ lắm, chỉ nhận ra là có hai nam ba nữ.

Họ dừng lại, đứng tại nơi cô đứng ban nãy.

Người phụ nữ đi đầu cụp ô lại, tay cầm bó hoa tươi đặt trước mộ. Tóc mai à điểm những sợi trắng, giọng đầy nỗi nhớ nhung và xót xa: “An Quốc, em và các con đến thăm anh đây.” Đôi trai gái trẻ đằng sau quỳ xuống và khóc không thành tiếng giữa màn tuyết trắng.

Được khóc một cách quang minh chính đại, thật đáng ngưỡng mộ biết bao.

A Hoành nhìn họ, chỉ nhớ đến sự lạnh lùng đến nhẩn tâm, dường như khi họ rời xa cô, nỗi bi thương không bằng một phần vụn lúc này.

Mẹ vẫn một mực im lặng, bà không hề động lòng sau khi cô quỳ trước cổng nhà họ Ôn hai ngày một đêm.

Tư Hoán cau mày, cuối cùng chỉ nói một câu: “A Hoành, đủ rồi, hiện giờ mẹ không muốn nhìn thấy em.” Rồi đóng chặt cửa lại.

Tư Nhĩ nhìn cô, ánh mắt lộ vẻ thương cảm, tựa như đang nhìn một chú mèo hen hoặc một chú chó con đang trong cơn hấp hối. Cô nàng nói: “Tôi đã bảo với cậu rồi, đừng có mơ mộng viễn vông. Tình thân, Ngôn Hi, tình bạn, trong cái khu nhà bẩn thỉu này, tất cả đừng bao giờ mơ mộng viễn công. Tôi đã cảnh báo cậu rồi.” Rồi cô nàng thả xuống trước mặt cô tờ giấy gọi nhập học của trường Đại học Z.

Trong gió, tiếng nói đằng xa chỉ còn lại những âm tiết mong manh lọt vào tai cô, từ được từ mất. Bà Uẩn khoác tay đôi trai gái đằng sau và nói: “An Quốc, anh không phải lo lắng nữa đâu, Ngôn Hi đã có bạn gái, một cô gái rất tốt. Hôm nay, em đưa hai đứa đến thăm anh đây, không kém A Hoành nhà mình chút nào, anh yên tâm nhé.”

Đôi trai gái đó, chàng trai với mái tóc đen và chiếc áo choàng màu hạt dẻ, bên cạnh là một cô gái nhỏ nhắn, túm chặt gấu áo chàng trai, tư thế rất dựa dẫm.

Cô gái liền trêu: “Ngôn Hi, cựu nhạc phụ của anh đã thừa nhận em rồi, kiếp này anh chỉ có thể lấy em thôi, anh nhớ chưa?”

Ngôn Hi.

Ngôn... Hi.

A Hoành nghĩ, cái tên này thật dễ thương.

Ngày trước, cô thường nhăn mặt, khua tay múa chân tuyên bố với toàn thế giới rằng: “Này, tớ nói cho cậu biết nhé, Ngôn Hi khó chịu lắm, thật đấy, vô cùng khó chịu.”

Tâm lý trong tay nắm bảo bối, chỉ muốn khoe với cả thế giới để mọi người biết bảo bối của cô tuyệt vời thế nào, nhưng lại sợ người khác phổng tay trên nên đổi sang chỉ trích.

Thực ra Ngôn Hi vô cùng tốt bụng.

A Hoành cúi đầu, khịt mũi, mắt ngân ngấn nước. Đang định quay đi thì đúng lúc giẫm vào hốc cây, làm kinh động đám quạ đang làm tổ trên cành khô, cả đám liền hốt hoảng bay lên cao giữa trời tuyết, tạo thành một vùng đen kín.

A Hoành sợ bị mọi người phát hiện ra, bèn thu mình vào trong. May mà hốc cây khá lớn.

“Có người hả?” Tiếng Tư Nhĩ hỏi.

Tiếng bước chân lại gần.

A Hoành thấy môi mình khô khốc, đồng tử thu nhỏ, nhìn trần trần ra bên ngoài.

Một đôi nốt màu hạt dẻ mỗi lúc một đến gần hơn. Gần quá, thậm chí cô còn nhìn thấy nếp gấp của chiếc quần bò khi người đó cúi xuống.

Cuối cùng, dừng lại.

Cô giấu mặt vào vùng tối sâu hơn, lấy tay bịt mũi để hơi thở không phát ra ngoài. Nhưng cô lại nghe thấy tiếng người kia thở khá mạnh trong màn tuyết.

Anh nhìn chăm chăm vào hốc cây, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

“Ngôn Hi, cái gì vậy?” Tư Nhĩ hỏi.

Anh đã hoàn toàn che kín hốc cây, quay lưng lại chặn tầm nhìn của Tư Nhĩ, đáp với nét mặt vô cảm: “Nhìn không rõ, chắc là hang thỏ đại.”

“Vậy hả? Em thích thỏ nhất, thỏ con dễ thương lắm.” Tư Nhĩ lộ vẻ hồ nghi, bước đến định nhìn cho kĩ.

A Hoành lén nhìn qua kẽ hở nhỏ, chiếc áo của chàng trai đó có vẻ ấm áp vô cùng.

Anh tránh ra một bước, hai tay khoanh trước ngực, cau mày nói: “Có khi lại là hang chồn đấy, chồn cũng rất đáng yêu.”

Mặt Tư Nhĩ biến sắc, cô nàng đứng từ xa liếc một cái, đúng là tối như hũ nút, chẳng thấy gì cả nên quay đầu đi ra.

Mùi sữa thoang thoang bên cánh mũi, cảm thấy hết sức quen thuộc và yên tâm. A Hoành tưởng chừng mình sắp ngạt thở.

Không được động đây, tuyệt đối... không được động đây.

Anh cầm cán ô lặng lẽ đứng yên, nhìn hốc cây rất lâu, đột nhiên, đôi mắt to cũng dịu dàng hẳn lên. Cuối cùng, anh lặng lẽ bỏ chiếc ô trong tay xuống, cởi găng tay ra, khom người, nhẹ nhàng đặt chiếc ô vào miệng hốc cây.

Anh quay đi, bước chân lẻ loi tiến về phía trước.

Lần này, thực sự anh không nhận ra em nữa.

Phía đằng xa, cô gái nhỏ nhắn kia ném một quả cầu tuyết vào anh, cười rạng rỡ, hỏi: “Ngôn Hi, không ngờ anh lại yêu động vật như thế. Em ngày càng thích anh rồi đấy, phải làm gì đây?”

Phải làm gì đây?

Ngôn Hi quệt tuyết trên mặt, cúi đầu, thờ ơ đáp: “Thế thì cứ việc thích thôi.”

Lúc A Hoành về đến thành phố H, Cố Phi Bạch ra sân bay đón cô. Anh nhìn cô, nét mặt vẫn bình thản như thường, nhưng ánh mắt đã lạnh đi vài phần.

Anh hỏi: “Em đi những đâu vậy?”

A Hoành nghĩ một lát, sáu ngày đầu cô ở nhà nghỉ đọc sách, ngày cuối cùng ra viếng mộ cha, thực sự không có gì để trình bày, bèn đáp: “Loanh quanh thôi mà.”

Cố Phi Bạch nhìn chiếc ô trong tay cô, bèn hỏi: “Bắc Kinh tuyết to lắm hả?”

A Hoành gật đầu, đáp: “Vâng.”

Anh nheo mắt hỏi: “Không giống đồ của em. Từ trước đến nay em ghét màu hồng lắm cơ mà?”

A Hoành cười, đáp: “Một nhà hảo tâm yêu động vật hoang dã đánh rơi, em nhặt được.”

Cố Phi Bạch cười, nói: “Đồ của người khác, không biết có vi khuẩn hay không, sao lại nhặt linh tinh? Vứt đi thôi.”

A Hoành sững lại.

Anh nói: “Anh có thể mua cả nghìn cái, ba trăm sáu mươi lăm ngày, mỗi ngày tặng em một cái. Thôi, vứt cái này vào thùng rác đi.”

A Hoành cau mày, giọng Cố Phi Bạch toát lên một vẻ khiêu khích. “Sao, không nỡ vứt hả?” Cố Phi Bạch lạnh lùng nhìn cô.

A Hoành liền đưa chiếc ô cho anh chàng, mỉm cười nói: “Vứt đi. Anh thích xử lí thế nào thì xử lí.”

Cố Phi Bạch nhìn cô, nói với giọng vô cảm: “Còn em thì sao, có phải để anh thích xử lí thế nào thì xử lí không?”

A Hoành lùi ra sau một bước, nghiêm mặt nói: “Phi Bạch, lời nói đùa này không buồn cười chút nào. Anh biết em cũng là con người bằng xương bằng thịt, bình đẳng, tự do như anh, không có lí nào để mặc anh xử lí cả.”

Cố Phi Bạch đút tay vào túi quần, cúi đầu một lúc rồi lại cười. “Anh muốn bắt chước phim ảnh ôm em thật chặt, hôn em một nụ hôn nồng nhiệt khiến em gần như tắt thở, thậm chí là em chết hoặc anh chết cũng được. Nhưng Ôn Hoành ạ, em thật lãng nhách.”

A Hoành sững lại rồi cười được ngay. “Phi Bạch, đó không phải là cách để thể hiện tình yêu của chúng ta, kiểu yêu đương tốc ộ trong nhịp sống hối hả mới cần đến nụ hôn để đốt cháy sự nhiệt tình.”

Đáy mắt Cố Phi Bạch bùng lên một ánh lửa nhỏ nhưng lại tắt ngấm trong tích tắc. “Nhưng giữa hai chúng ta, đến sự nhiệt tình cũng chẳng có.”

Anh há miệng, định hạ quyết tâm nói điều gì đó thì A Hoành lại mỉm cười, nói nhỏ: “Phi Bạch, có chuyện gì anh thư thư hãy nói, ờ, sau mười hai giờ đêm ngày mừng Mười tháng Một cũng được. Hiện giờ em rất mệt.”

Tiếng máy bay cất cánh đằng xa đã át đi tiếng nói của cô.

Cô nhìn vào mắt Cố Phi Bạch và hắng giọng, mặt đỏ hồng, vẻ rất ngại ngùng.

Cô nói: “Nếu bỏ qua sự nhiệt tình thì thực sự em là người rất thích hợp để lấy làm vợ, anh có thể suy nghĩ thêm được không?”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Đáng Tiếc Không Phải Là Anh

Ngày mừng Chín tháng Một, thành phố H đón trận tuyết đầu tiên của năm 2003, những bông tuyết trắng bay lơ lửng giữa trời, không hề thua kém bữa tiệc ngày xuân, không biết có phải do nuôi dưỡng quá nhiều tài tử giai nhân hay không mà cả ngôi thành cổ cũng trở nên đầy chất thơ.

Buổi sáng, A Hoành oành đi lấy nước không may trượt chân làm vỡ phích nước, ướt hết một ống quần. Cô khóc dờ mếu dờ, đành phải vứt đi và mua phích mới.

Trên đường đi, gặp anh bạn lớp trưởng Tiểu Bàn đang hà hà ăn bánh bao, nhìn thấy cô liền túm bím tóc của cô và hỏi: “Ê nhỏ, ôn thi thế nào rồi?”

A Hoành đáp: “Lớp trưởng, tin tớ một lần đi. Trước đây, tớ thực sự là em bé ngoan đấy.”

Tiểu Bàn mặt đỏ hồng vì lạnh, khịt mũi nói: “Thôi đi, tớ có điên mới tin cậu. Đừng có lang thang ở đâu nữa, lên ôn thi với tớ đi.”

Tiểu Bàn là một người bạn vừa tốt bụng vừa có trách nhiệm, rất được bạn bè quý mến. Tuy nhiên, anh bạn này lại rất bá đạo, trong lớp luôn phải là “chỉ có một đấng cầm quyền”, nói một là một, hau là hai. Anh chàng đã bắt A Hoành phải lên ôn bài cùng thì chắc chắn cô phải đi dùng, chậm một giây là có thể ăn mắng té tát ngay. Vô cùng bá đạo.

Thế là A Hoành đành phải “ờ” một tiếng rồi xách phích nước mới mua theo Tiểu Bàn lên phòng tự học.

Cuối học kì nên người đến học rất đông, cả nửa toà nhà đều đã kín chỗ ngồi. Cuối cùng cũng tìm được một phòng vắng nhất trên tầng năm, đang định vào thì Tiểu Bàn liền chỉ vào hai người ngồi ở góc cuối cùng. “Ê, có phải Cố sư huynh với Đỗ Thanh không nhỉ?”

A Hoành nhìn xuống rồi gật đầu bảo phải.

Tiểu Bàn thắc mắc: “Sao bọn họ lại đi với nhau nhỉ?”

A Hoành cười, đáp: “Gặp nhau là chuyện bình thường mà, cậu ăn bánh bao, tớ đi mua phích nước còn gặp được nhau nữa là.”

Tiểu Bàn lẩm bẩm: “Ừ nhỉ!” Rồi nghĩ thế nào lại đóng cửa lại, nghiêm mặt nói: “Không được, không nên vào phòng này, Ôn Hoành không nên gặp Cố Phi Bạch.”

A Hoành phì cười.

Ôn Hoành không nên gặp Cố Phi Bạch. Đây là câu danh ngôn của Tiểu Bàn, ý chỉ Ôn Hoành mà nhìn thấy thiên tài Cố Phi Bạch thì chắc chắn sẽ lao ngay tới.

Tiểu Bàn liền vỗ vai A Hoành, nói: “Cậu cũng đừng bám triết lấy hắn ta như keo vậy, sau này chẳng còn cảm giác gì mới mẻ nữa lại dễ thay lòng đổi dạ, lúc đó tha hồ mà khóc nhé. Tớ đây là con trai, thừa biết bọn đàn ông nghĩ thế nào.”

A Hoành nói: “Cậu thấy tớ bám riết ông ấy lúc nào?”

Tiểu Bàn liền vỗ vỗ những bông tuyết trên ba lô, nói: “Cũng không hẳn là bám riết, nói thế nào nhỉ, chắc cậu coi ông ấy là chỗ dựa, không nhìn thấy

ông ấy là... lo lắng.”

A Hoành: “Thằng như... ruột ngựa nhỉ?”

Cô vẫn đang ở trong quá trình định vị tình cảm của mình với Cố Phi Bạch, phát hiện ra rằng cảm giác thích và yêu đều cách mình quá xa, nhưng không nhìn thấy anh thì lại bất giác nhớ tới cảnh lần đầu tiên tới thành phố này, đã phải ôm va li đứng trên cầu bộ hành cao, bụng đói meo. Không nơi nương tựa, mất cảm giác an toàn... thực sự đó là thứ cảm giác cô không thể nào diễn tả được thành lời.

Do đó, tư duy theo chiều hướng ngược lại, không biết hội viên nọ của Hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã ở thành phố B có nghĩ như vậy không – xác định không phải là thích nhưng lại nhớ tới cảm giác món sườn mà cô nấu rất ngon.

Tiểu Bàn nói: “Cậu đã bao giờ nghĩ về tương lai chưa? Tớ thấy khuyên nhủ cậu học hành chăm chỉ cứ như là hại cậu vậy. Ngày nào cậu cũng nghĩ đến chuyện làm thế nào để kiếm thêm được mấy đồng tiền, thiếu mấy đồng đó là sẽ chết đói ư? Cố soái ca có như thế không? Cậu mà không cố gắng thì sau này đừng nghĩ tới chuyện tiếp bước ông ấy, chắc chắn ông ấy sẽ đá bay cậu sang Sahara. Chỉ vì mấy đồng tiền mà tầm nhìn kém cỏi, tầm thường!”

A Hoành cúi đầu. “Đúng là sẽ chết đói. Thiếu một hào cũng không được.”

Bụng sẽ lép kẹp, lòng tự trọng sẽ... lép kẹp.

Đến sẩm tối, Tiểu Bàn mới thả tù binh. A Hoành vội về kí túc xá, đặt phích nước xuống, thay quần áo chuẩn bị đi làm thêm.

Đỗ Thanh đã về, cả phòng đều có mặt đông đủ. Nét mặt mọi người đều có gì đó là lạ, nhìn cô định nói gì xong lại thôi.

A Hoành thắc mắc: “Sao vậy?” Cúi đầu thì thấy gầm giường bừa bộn, chỗ mọi hôm vẫn đặt va li trống không.

A Hoành nhìn ngó xung quanh không thấy chiếc va li đâu, liền lẩm bẩm hỏi: “Va li của tớ đâu, các cậu có nhìn thấy không?”

Chị ba vốn là người mau mồm mau miệng, không kìm được, liền nói: “A Hoành, không phải trách cậu đâu nhưng để những đồ u ám như thế trong phòng mà chẳng nói với mọi người một tiếng.”

A Hoành chỉ cúi đầu. Cô không có nhà thì biết để ở đâu.

Chị tư bình thản nói: “A Hoành à, chuyện này cậu làm không đúng rồi. Chuyện chiếc va li tạm thời chưa nói, sao cậu không nói rõ chuyện của chị hai với Cố Phi Bạch? Cậu ấy đã phải chịu rất nhiều áp lực đó, cậu không thể ỷ lại vào việc mọi người thương cậu mà không quan tâm đến tình cảm của chị em?”

A Hoành nhìn Đỗ Thanh, sắc mặt tái nhợt. “Va li đâu, va li của tôi đâu?”

Đỗ Thanh liền cúi xuống. “A Hoành, tôi đã nghĩ thông rồi, tôi không tranh giành Phi Bạch với cậu nữa. Cố Phi Bạch nói tôi cứng rắn hơn cậu, rời xa anh ấy vẫn có thể tìm được hạnh phúc, còn cậu thì khác, trong lòng cậu có một vết thương quá lớn, tận mắt chứng kiến cảnh cha mình tái phát bệnh tim, từ lúc giành giật sự sống tới lúc chết...”

Ai cần cậu phải nói ra những điều đó, tôi là người biết rõ hơn cậu.

A Hoành nhìn cô nàng, máu nóng trong người như đông cứng lại, hít vào cũng thấy đau, cảm giác da thịt như đang bị từng xéo. Cô liền gầm lên: “Va li của tôi đâu?”

Va li đâu?

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh gian phòng, bàn học, chiếc ô, phích nước, chiếc gương, đôi dép, tất cả đều còn nguyên.

Nhưng va li đâu?

Cha đâu...

Chị năm không nỡ lòng nhìn thấy cô như thế, bèn nhắm mắt lại và chỉ tay ra phía nhà vệ sinh.

A Hoàn lao ra ngoài, tay nắm cửa lạnh giá, không gian chật chội, thảm không nỡ nhìn.

Chiếc va li của cô đang bị vứt chổng chơ dưới đất.

Một tấm vé tàu, tấm vé đưa cô đến đây.

Một chiếc áo tang, cô mặc khi khóc thuê cho cha người khác.

Một bài vị gỗ của cha cô – ông Ôn An Quốc.

Những lúc không thể chịu đựng được, cô thường nấp ở đây ôm cha và khóc.

Cha ơi, con cũng rất muốn trở thành em bé ngoan được tất cả mọi người quý mến, nhưng phải nỗ lực thế nào mới đủ hả cha?

Nền nhà lạnh biết bao, thế mà bọn họ lại đặt cha dưới đất.

Cô quay lại và tát Đỗ Thanh một cái như trời giáng.

Cô nói: “Tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu, không bao giờ!”

Cô từng nói rằng: “Cha ơi, dường như con có thêm được năm người chị, họ tốt với con vô cùng cha ạ.”

Cô quay sang nhìn họ, vẻ đau đớn trong ánh mắt đã biến mất từ lâu. Chiếc va li lớn, lúc đến là thế, lúc ra đi vẫn là như thế.

Thành phố B.

Tối ngày mừng Chín tháng Một, Ngôn Hi có một chương trình mang tính giải trí, chương trình giải phẫu tâm hồn một người từ nhiều góc độ khác nhau, những chuyện như mấy tuổi bạn vẫn tè dầm, mấy tuổi biết tự rửa ráy sau khi đi vệ sinh... đều bị bóc ra để thỏa mãn trí tò mò của khán giả.

Ngôn Hi quát: “Ai là người nghĩ ra ý tưởng dở hơi này vậy?”

Đạo diễn bất lực đáp: “Fan nhà cậu đòi thế, nếu không để cậu lên chương trình này thì mười trang web lớn nhỏ của đài sẽ bị hack hết.”

Ngôn Hi thực sự bó tay. “Đám trẻ con đó yêu tôi quá đó mà!”

Mắt đạo diễn ngấn lệ. “Yêu cũng không cần thiết phải hack chúng tôi mà!”

Ngôn Hi liền nhún vai. “Kịch bản đâu?”

Đạo diễn đáp: “Từ trước đến giờ, chương trình này có kịch bản gì đâu, MC chỉ cần nắm bắt tiền độ và tiết tấu của chương trình, cậu cứ phát huy thoải mái là ok. À, đúng rồi, sẽ mời thêm hai vị khách mời cho chương trình.”

Ngôn Hi nhướn mày hỏi: “Ai vậy?”

Đạo diễn trả lời về bí ẩn: “Đến lúc đó cậu sẽ biết. Tôn chỉ của chương trình là tạo ra những hiệu quả không thể ngờ tới. À, DJ Yan, tôi nhớ là cậu biết chơi piano nhỉ, đến lúc đó cậu thể hiện tài năng một chút nhé?”

Ngôn Hi hỏi: “Dự định quay đến mấy giờ?”

Đạo diễn lẩm bẩm: “Tuồng thuật trực tiếp, chắc là đến sáng sớm ngày mừng Mười.”

Ngôn Hi co giật. “Tôi muốn biết tỉ lệ đón xem chương trình của các anh cao đến đâu, nửa đêm ai chẳng buồn ngủ, còn ma nào thèm xem nữa?”

Đạo diễn nói: “Chắc là sẽ cùng bậc với chương trình Sometime của cậu.”

Ngôn Hi: “Đêm mà cũng lẩm kè nhàn rồi sinh nông nổi nhĩ...” Anh nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Tôi đi chuẩn bị đàn piano, mười giờ tối nay đúng không, tôi sẽ có mặt đúng giờ.” Nói rồi, anh lịch sự gật đầu, tạm biệt ra về.

Dường như đêm hôm qua anh vẫn còn phát ngôn những câu vô cùng ấu trĩ, thế mà giờ đã học được cách kiềm chế bản thân, biết nói những câu khách sáo như “mong được chỉ giáo”. Thời gian đúng là đáng sợ biết bao.

Tối đến làm chương trình, MC yêu cầu Ngôn Hi hãy chia sẻ hết mình.

Ngôn Hi cười. “Năm ba tuổi, tôi lấy trộm kẹo mút nhét dưới gối, bị ông nội dọa nếu ăn kẹo, trong miệng sẽ có con sâu, con sâu lấy cái búa gõ vào răng suốt ngày. Hồi ấy, tôi quá ngây thơ, tưởng thật nên khai hết ra, kết quả là bị ông nội tấn cho một trận, đến tận bây giờ tôi vẫn bị ám ảnh.”

MC liền cười, nói: “DJ Yan hóm hình thật đấy!”

Biết Ngôn Hi không phải là người dễ nắn gân như các vị khách mời khác nên MC cũng biết điều hơn, chỉ hỏi anh về vấn đề có liên quan đến cuộc điều tra trên mạng, màu sắc, con vật, đồ ăn ưa thích và những kỉ niệm khó quên...

Ngôn Hi trả lời từng câu, có thể nào trả lời thế ấy.

Đạo diễn bắt đầu sốt ruột, liên tục đưa mắt ra hiệu cho MC, MC liền chuyển sang chủ đề hot hơn: “Gần đây, những tin đồn về anh và MC Sở Vân được báo chí đăng đồn dập, chuyện đó có thật hay không?”

Ngôn Hi chỉ cười chứ không trả lời.

MC tò mò hỏi: “Chẳng lẽ là thật ư?”

Ngôn Hi liền đáp: “Nếu tôi nói là thật hoặc là giả thì chương trình chẳng đạt được hiệu quả gì nữa. Thà không nói còn hơn vì như thế các bạn càng thêm tò mò.”

MC rửa thăm: Mẹ kiếp, một người sống dựa vào cái mồm mà phải tìm một kẻ cũng sống dựa vào cái mồm để tìm trò vui thì khác gì bi kịch. Nhưng ngoài miệng anh ta vẫn tươi cười, hỏi: “Vậy vấn đề này, liệu MC Sở Vân sẽ nói như thế nào, người bạn thân của DJ Yan - Chủ tịch hội đồng quản trị Lục Lưu của tập đoàn họ Lục sẽ nói như thế nào?”

Ngôn Hi khoanh tay trước ngực,捏o mày nhìn hai người xuất hiện ở đầu sân khấu bên kia.

Sở Vân mặc chiếc váy màu kem của Chanel, chính là chiếc váy Ngôn Hi tặng cô lần trước. Khuôn mặt của cô không đoan trang như mọi lần đứng trước ống kính mà hoạt bát, thoải mái hơn, các nét gọn gàng, khuôn mặt trắng ngần, khiến ai nhìn cũng có thiện cảm.

Còn Lục Lưu thì mặc bộ com lê màu xanh lam, thắt cà vạt màu tàn thuốc lá, khi nhìn anh ta, dù là người khó tính đến mấy cũng phải mỉm cười.

Ngôn Hi không quan tâm đến việc chương trình đang lên sóng mà bình thản hỏi: “Sao cậu lại đến?” Ý muốn hỏi Lục Lưu.

Hai bàn tay thon dài của Lục Lưu chập lại thành hình tháp nhọn đặt dưới cằm, thể hiện phong thái không coi ai ra gì. “Đúng lúc có thời gian thì đến

thăm cậu thôi. Thế nào, không hoan nghênh à?”

Sở Vân ngồi giữa hai người, mỉm cười với MC. “MC Hoàng, có thể tiếp tục chương trình được rồi.”

Ngôn Hi khẽ đẩy Sở Vân ra. “Ê, em không thấy chật à? Đối diện còn xô pha nữa cơ mà.”

Sở Vân cúi đầu, nói nhỏ: “Ngôn Hi, em không sợ Lục Lưu, thật đấy, anh không phải lo đâu.”

Ngôn Hi úp tay lên trán, cười: “Thôi đi tiểu thư, vị ngồi cạnh em là ông bạn nổi khố của anh.”

Ánh mắt MC sáng rực lên. “Hai vị đang thì thầm gì vậy, nhìn thật gần gũi đó.”

Sở Vân liền cười. “Tôi và DJ Yan là hai người bạn thân có thể cùng đi uống rượu, ăn cơm, xem phim, tặng quà cho nhau, mọi người đừng cả nghĩ.”

Ngôn Hi: “...”

Lục Lưu mỉm cười, ánh mắt rất mực dịu dàng. “Đúng vậy, Ngôn Hi thường đi chơi với cô Sở Vân và xao nhãng với các cuộc gặp gỡ bạn bè.”

Ngôn Hi hậm hực.

Sở Vân nhìn Lục Lưu rồi giả vờ nhân hậu. “Cũng không phải như thế, em thường xuyên khuyên anh ấy đi chơi với các anh mà.”

MC hào hứng hẳn lên: “Đúng là hai vị đã đến với nhau thật rồi.”

Ngôn Hi bật cười. “Kết luận mà MC đưa ra cũng vội vàng quá.”

Sở Vân đỏ mặt hỏi: “Ngôn Hi, anh còn nhớ ngày hôm nay, à, cũng chính là ngày mừng Chín tháng Một, là ngày gì không?”

Ngôn Hi nheo mắt. “Ngày gì?”

“Là ngày đầu tiên mình gặp nhau. Lúc ấy chơi trò chơi, hai người ba chân, hai chúng ta một nhóm...”

Ngôn Hi ngơ ngác. “Rồi sao?”

Sở Vân liền cười. “Rồi em yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, dù gì cũng là một chương trình mang tính giải trí, không ai dại gì lấy thanh danh của mình ra làm trò cười.

Cả khán phòng yên lặng trong ba giây, MC phản ứng kịp thời, bắt đầu chúc mừng hai người và hỏi cảm nghĩ của Ngôn Hi.

Và thế là, Ngôn Hi còn có thể có cảm nghĩ gì nữa, anh nói: “Cảm ơn những tình cảm tốt đẹp của MC Sở Vân, tôi thực sự không nghĩ ngày hôm nay lại có ý nghĩa như thế...” Rồi anh cúi đầu, mái tóc mềm mại rủ xuống, răng nghiến ken két. “Sở Vân, em muốn ăn tấn đúng không?”

Sở Vân ngẩng đầu, ưỡn ngực. “Em phải làm sao cho xứng đáng với váy Chanel mà anh tặng chứ!”

Lục Lưu dựa vào xô pha, bắt chân chữ ngũ theo dõi hành động của hai người.

MC hỏi: “Thật hiếm có cơ hội người đẹp của chúng ta chủ động tỏ tình, DJ Yan có thể hiện gì không?”

Ngôn Hi giật mình trở về thực tại, đến phần thể hiện tài năng rồi, anh nói: “Tôi sẽ chơi một bản piano tặng Sở Vân, ờ... và ngày kỉ niệm của chúng tôi.”

Đương nhiên, piano đã được chuẩn bị từ lâu. Ngôn Hi cúi đầu xem đồng hồ, điều chỉnh lại cự li ngồi, bàn tay thon dài mở nắp đàn ra.

Anh ngẫm nghĩ một lát, nhìn các phím đàn đen trắng dưới bàn tay, mái tóc đen che khuất nét mặt, miệng khẽ mỉm cười, kèm theo vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Anh nói: “Bài My Prayer của Devotion.”

Tiếng đàn ầm áp ngân vang, mở đầu là đoạn độc thoại:

Thượng đế kính mến: Con biết người mà con muốn được chung sống hết cuộc đời, cô ấy, không có mặt ở đây. Nhưng con tin rằng, một ngày nào đó, Người sẽ cho con được gặp cô ấy. Con cầu xin Người chăm sóc cô ấy giúp con, để cô ấy được sống bình yên, phù hộ cho cô ấy đến ngày chúng con được tương ngộ. Và còn một điều nữa là, Người hãy để cho cô ấy biết rằng, trái tim con luôn hướng về cô ấy.

Những ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, tiếng hát chậm rãi như đang toàn tâm yêu chiều ai đó, nhưng lại bất lực trước người đó.

Giai điệu trút bầu tâm sự đó tựa như đang giao phó toàn tâm, dành hết mọi sự dịu dàng cho Thượng đế của ai đó.

Anh thường ôm chặt em trong giấc mơ

Hai tay ôm em vào lòng

Em thường nhìn anh bằng ánh mắt ngập tràn yêu thương và để anh ngộ ra rằng

Ông trời sắp đặt cho em sẽ chia sẻ tất cả mọi thứ với anh

Nhưng khi anh mở mắt ra

Sự thật anh nhìn thấy là anh vẫn cô đơn

Nhưng anh biết một ngày kia, em sẽ xuất hiện bên anh

Thượng đế chỉ đang chờ đợi một thời điểm thích hợp

Thượng đế ơi, xin Người hãy phù hộ cho cô ấy được bình an, tránh xa được dông bão

Khi trời lạnh, Người hãy sưởi ấm cho cô ấy

Khi màn đêm buông xuống, Người hãy soi sáng đường cho cô ấy đi

Thượng đế ơi, Người có thể cho cô ấy biết con yêu cô ấy đến nhường nào.

Mặc dù bên cạnh không có ai, cô ấy cũng không cảm thấy cô đơn.

Chỉ cần cô ấy nhắm mắt lại là có thể biết,

Nhịp đập của trái tim con đồng điệu với cô ấy

Thế nên con sẽ mãi cầu nguyện cho đến khi trái tim của chúng con được gần nhau

Con sẽ kiên nhẫn chờ đợi,

Chờ ngày đó đến...

Anh nói, tôi không tin trên thế gian này có Thượng đế tồn tại, nhưng nếu thực sự tồn tại một người như thế thì tôi nguyện biết ơn, nguyện hạ thấp mình để coi người ấy là Thượng đế.

Anh nói, thậm chí Thượng đế không cần phải đưa người ấy đến bên tôi, chỉ cần Người trân trọng cô ấy, dành tình yêu thương cho cô ấy là tôi đã biết ơn lắm rồi.

Một lúc lâu sau, Ngôn Hi ngược mắt lên, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng và xa cách, vẻ dịu dàng ban nãy đã hoàn toàn biến mất.

Ngôn Hi quay lại nhìn Sở Vân, mỉm cười, nói: “Gửi tặng Miss Sở Vân để thương, vì sự yêu từ cái nhìn đầu tiên của em.”

Sở Vân chớp mắt, nói: “Em nghĩ, Thượng đế đã sắp đặt để nữ chính tuyệt vời nhất đến bên anh rồi.”

Lục Lưu mỉm cười nhìn chiếc đồng hồ treo tường, nói: “Mặc dù rất xin lỗi nhưng tôi buộc phải nhắc nhở hai vị rằng, bây giờ là không giờ sáu phút ngày mừng Mười tháng Một.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Không Ai Có Thể Nắm Tay Ai

Typer: phuongnt208

A Hoành ngồi trong phòng trọ ba mươi đồng một đêm, cảm thấy hơi đói bụng. Nhìn xung quanh, chỉ có một chiếc áo khoác, một chiếc va li và một số tiền hơn một trăm nhân dân tệ tích góp trong những ngày vừa qua.

Phòng ốc rất đơn giản, hay nói cách khác là rất tồi tàn, ngoài một chiếc giường, một chiếc đèn, một cái ti vi cũ kĩ đã tróc sơn ra thì không còn gì khác. Dĩ nhiên, còn đòi hỏi gì ở một phòng trọ ngầm dưới đất nữa?

Đặt hành lí xuống, bụng cô bắt đầu o o biểu tình. Cô thở dài, đúng là có thực mới vực được đạo, liền khoác vội chiếc áo, đóng và khoá cửa lại.

Trên lối đi chật hẹp tối tăm có mấy người đàn ông say rượu nói với nhau bằng tiếng miền Nam, câu từ vô cùng bậy bạ, bầu không khí sặc mùi thuốc lá.

A Hoành dựng cổ áo lên, rứt đầu vào chiếc áo khoác tránh mấy người đó, cúi người đi nhanh qua chỗ họ.

Lúc đi ngang qua, một người đàn ông trung niên cao kều liếc A Hoành với ánh mắt lả lơi, hỏi bằng vốn tiếng phổ thông bập bẹ: “Em gái, một đêm bao nhiêu?”

A Hoành vẫn lẳng lặng bước qua.

Ra đến quầy, nhân viên lễ tân đang soi gương bôi son, nhìn thấy cô liền di chuyển ánh mắt, cười nói: “Em sinh viên, đừng quan tâm đến mấy gã đó, nếu thiếu tiền, chị có thể giới thiệu cho em mấy anh khá hơn.”

A Hoành không nhìn mặt người đó mà âm ờ chào một câu rồi đẩy cửa kính đi ra.

Bên ngoài, tuyết đang rơi.

A Hoành rung mình vì lạnh, rút tay vào túi áo, đội thêm mũ và đi về phía siêu thị mini cách đó không xa giữa trời tuyết trắng xóa.

Cô mua một túi mì tôm, đến quầy thu ngân chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay lại, lấy thêm một chai bia. Thoáng nhìn, thấy trên giá còn một chiếc bánh kem nhỏ sắp hết hạn, lòng cô cảm thấy thật chua chát, ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn cầm lên.

Khi rời kí túc xá, mặc dù đã rửa xả mình một hồi vì xử lí vấn đề quá nóng vội, nhưng trong đêm tuyết lạnh thế này ngoài bản thân mình ra, dường như không còn có thể dựa dẫm vào ai.

Cô không thể đối mặt với Đỗ Thanh, thậm chí là Cố Phi Bạch. Cuối cùng vẫn rơi vào hoàn cảnh bị người ta thương hại. Cố Phi Bạch không thể rời xa cô không phải là do anh cảm thấy đau đớn vì phải cắt đứt tình cảm như cô tưởng, đó chỉ là kết quả của lòng thương hại.

Cô có thể kiếm tiền nộp học phí, có thể tự nuôi sống bản thân, có thể cản rằng mua những bộ váy đẹp để đứng bên anh cho đẹp đôi, nhưng lại không thể ngăn cản sự thực rằng cô chỉ là một cô gái không nơi nương tựa, không bao giờ có thể sánh được với địa vị xã hội của anh.

Cô từng nghiền răng nhắc nhở mình rằng, tuyệt đối không được chủ động buông tay với hạnh phúc mà rất khó mới có thể giành được này.

Tuy nhiên, hạnh phúc trong kính vạn hoa không thể gọi là hạnh phúc, đó đơn thuần chỉ là những mảnh thủy tinh ghép lại mà thôi.

Cô quay về đến phòng trọ thì không thấy đám đàn ông kia đâu, chỉ còn lại đầu mẩu thuốc lá. Chắc họ là dân tỉnh lẻ lên thành phố H tìm việc, đến đây ở tạm.

A Hoành thở phào, bỏ mũ ra, cầm chìa khóa chuẩn bị mở cửa thì đột nhiên có người đứng sau lưng bịt chặt miệng cô lại. A Hoành toát hết mồ hôi hột, bên tai là tiếng thở gấp của người đàn ông trung niên: “Một đêm năm mươi đồng, làm không?”

A Hoành ra sức lắc đầu.

Gã nhổ một bãi đờm rồi chửi đồng: “Mẹ kiếp, con đi, đừng có nhẹ không ưa lại ưa nặng. Lão tử theo dõi may lâu rồi, chỉ là con sinh viên nghèo kiệt xác chui ra kiếm tiền, nửa đêm nửa hôm mò ra ngoài, muốn kiếm tiền thì đừng lập bia.”

A Hoành cố gắng, giãy giụa kêu cứu nhưng không thể phát ra được tiếng nào, cô ra sức gỡ tay gã ra nhưng gã càng bịt chặt hơn. Thấy cô chống cự, gã liền kéo tóc cô, đẩy cửa ra và lôi xềnh xệch cô vào phòng.

A Hoành bị gã lôi thì loạng choạng suýt ngã, trong bóng tối, mặt cô ướm sùng mồ hôi. Mò được chai bia trong túi nilon, cô giơ lên ném thẳng vào cửa, tiếng chai bia vỡ làm kinh động cả dãy nhà trọ. Gã biết A Hoành đang cố gắng thu hút sự chú ý của mọi người, cơn điên nổi lên, gã bạt tai cô mấy cái, đẩy cô ngã xuống nền rồi luống cuống bỏ chạy.

A Hoành chống tay vào chiếc bàn gần cửa và đứng dậy bật đèn lên, thấy mũi nong nóng, chất lỏng màu đỏ dính dính chảy ra.

Cách đó không xa có tiếng bước chân loẹt quẹt chạy đến kèm theo những câu chửi đồng: “Đêm hôm khuya khoắt cãi vã gì chứ, thích chết hả?”

Là cô nhân viên lễ tân, cô ta nhìn chai bia vỡ vụn dưới nền nhà và bộ quần áo xộc xệch, khuôn mặt đỏ gay của A Hoành, bèn nhướng mày cười mỉa: “Sao, em sinh viên, không bán được cái giá ổn thỏa hả?”

Nét mặt A Hoành không biểu lộ cảm xúc, nhìn cô ta trân trân, máu mũi từ từ chảy qua kẽ tay.

Cô nhân viên lễ tân không để tâm mà chỉ cúi đầu thu dọn mảnh vỡ, nói với giọng bồn chồn: “Sinh viên mấy người ai cũng thích giả vờ thanh cao, coi thường đám chúng tôi, nhưng sau lưng thì chuyện bán thiu nào cũng có thể làm được. Cô cảm thấy gái điếm bán thiu, nói cho cô biết nhé, gái điếm cũng chẳng thấy các cô sạch sẽ hơn là bao đâu.”

A Hoành không nói gì mà sang nhà vệ sinh phía đối diện để rửa mũi.

Cô lễ tân kia thò đầu vào nhìn A Hoành một lúc rồi cười hỏi: “Nóng tính như thế sao không tương thẳng cái chai vào đầu hấn ta?”

A Hoành nói: “Tôi không có chứng minh thư, chỉ có giấy tạm trú.”

Cô kia ngẩn người, A Hoành nói tiếp: “Thế nên tôi không thể để mình vào đồn công an được.”

Vết máu trên tay nhạt dần, A Hoành nhìn dòng nước, mắt vừa cay vừa đau, dụi thì không thấy có nước mắt. “Hơn nữa tôi không có tiền, không đền được tiền thuốc men cho ông ta.”

Cô ta nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ tò mò, hỏi: “Em sinh viên, em bao nhiêu tuổi rồi?”

A Hoành nhìn đồng hồ, sức nhớ rồi thò bàn tay ướt rượt vào túi áo khoác, móc ra chiếc bánh ngọt còn ấm vì được ủ trong lòng. Cô nâng lên nhìn hồi lâu, sau đó quay ra cô lễ tân kia, thành thật đáp: “Nửa tiếng trước là tôi bước sang tuổi hai mươi.”

Cô cẩn thận mở túi nilon rồi bẻ chiếc bánh thành hai nửa, mỉm cười đưa cho cô lễ tân. “Chị ăn đi. Bánh sinh nhật của tôi đây.”

Cô ta luống cuống đón lấy miếng bánh, mặt hơi đỏ, dường như không quen với việc được người khác đối xử như thế. Cô ta quay đi, nói nhỏ: “Chúc mừng sinh nhật. Em không thích hợp ở nơi này đâu, giải quyết xong khó khăn rồi thì sớm chuyển chỗ khác đi.”

A Hoành úp mì ăn liền rồi ngồi trên ghế nhỏ đặt cạnh tivi, vừa thời cho bột nóng vừa ăn với bánh ngọt.

Gáy sưng lên do bị đập mạnh xuống đất, rất đau, cô xoa dịu cho bớt nhưng chẳng thay đổi gì mà nước mắt ứa ra.

Chiếc tivi quá cũ nên hình ảnh trên màn hình từ một biến thành hai, tiếng đàn piano bị tiếng ồn của tivi lấn át cả đi, nhưng cô vẫn cảm nhận được vẻ dịu dàng đáng ghét ấy. Cô nhấp một ngụm nước mì và xem không chớp mắt. Ống kính liên tục chĩa vào Sở Vân, giữa tiếng đàn là ánh mắt rực rỡ như Hoa.

Có người gõ cửa, A Hoành nhìn qua lỗ mắt mèo trên cửa thì ra là cô nhân viên lễ tân.

Cô mở cửa ra, người đó liền đưa cho cô một gói xúc xích ăn liền và một quả quýt rồi nói: “Cho xúc xích vào mì sẽ dễ ăn hơn.”

A Hoành vội nói cảm ơn.

Cô nhân viên lễ tân chỉ vào DJ Yan trên tivi, cười nói: “Đám trẻ các em toàn thích những anh đẹp trai nhỉ?”

A Hoành cười lớn rồi nói: “Em quen anh ấy đấy, chị có tin không?”

Cô nhân viên lễ tân lườm cô rồi đáp: “Tôi quen cả Trương Quốc Vinh nữa kìa.”

A Hoàn gục mặt xuống chần, hai vai rung lên bần bật.

Cô nhân viên lễ tân ngằn người: “Buồn cười đến thế ư?”

Buồn cười, chị ơi, buồn cười quá!

Ngày hôm sau tuyết ngừng rơi, trời cũng ấm hẳn lên.

Cô chia tay với Cố Phi Bạch chỉ bằng một câu nói.

Cô nói: “Cố Phi Bạch à, nếu em nói rằng hôm đó không gặp anh trên cầu bộ hành trên cao thì có thể em đã làm gái đứng đường rồi, như thế thì hiện tại gặp em, anh còn dám yêu em không?”

Cố Phi Bạch không trả lời. Đương nhiên là anh không dám. Anh là người rất ưa sạch sẽ.

Mặc dù anh yêu Ôn Hoàn từ cái nhìn đầu tiên, tình cảm này đến rất mãnh liệt và không thể lí giải, khiến cảnh phát cuồng, thậm chí còn nhờ cha Ôn Hoàn mang về tặng cô chiếc nghiên Tử Hào mà anh dùng từ hồi nhỏ để bày tỏ sự trân trọng, yêu thương của anh dành cho Ôn Hoàn, nhưng nếu cô không còn là thiếu nữ tình thơ ý họa anh gặp năm xưa, mà trở thành người sống dưới đáy xã hội, thì khi ngày ngày phải sống trong sự suy tư, bất an vì bị người khác nhìn bằng ánh mắt giễu cợt, bên cạnh lại có một thanh mai trúc mã xinh xắn, môn đăng hộ đối, anh sẽ kiên trì được trong bao lâu?

A Hoàn quay đi, mỉm cười vẫy tay. “Cố Bạch Phi, anh có mái ấm để dung thân, nhưng lại ghét bỏ Ôn Hoàn. Dĩ nhiên là Ôn Hoàn không dám theo anh.”

Mùa đông, Ngôn Hi thường lang thang một mình trên đường, sau khi tẩy trang và quàng khăn rồi sẽ có ít người nhận ra anh.

Tân Đạt Di, Trần Quyên, Tôn Bằng mời anh đến quán bar chơi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người đó, chẳng có gì mới mẻ. Nhưng vì làm bạn với nhau mấy chục năm trời, chẳng lẽ không nể mặt nhau, anh đành phải có mặt.

Gió đêm rất lạnh, màn hình điện tử lớn ngoài trời đang chiếu clip quảng cáo của anh.

“Yue Yue Shu, sự lựa chọn tốt nhất cho bạn gái của bạn.”

Vừa nhìn thấy khuôn mặt mình, Ngôn Hi tự nhiên thấy buồn nôn nên đành rảo bước nhanh hơn.

Đến nơi thì thấy Tôn Bằng đang lắc chai rượu vang, Tân Đạt Di, Trần Quyên thì đang cười đùa với mấy cô gái.

Nhìn thấy anh, Tôn Bằng bật cười, nói: “Ê, nhà nào thả sói đuôi dài ra ấy nhỉ?”

Tân Đạt Di ngồi phịch xuống xô pha, mặt mày đau khổ. “Mĩ nhân, cuối cùng thì cậu cũng đến, tôi ôm một bụng bia rồi, dạo này con gái thành phố đáng sợ quá!”

Một cô gái trong nhóm liền cười: “Sao anh nỡ với em là từ lúc biết đi anh đã biết uống bia?”

Ngôn Hi liếc cô gái, hóa ra là người quen. “Sở Vân, sao em lại ở đây?”

Tân Đạt Di há hốc miệng, nói: “Em là Sở Vân, MC Sở Vân hả? Làm sao em là Sở Vân được, Sở Vân đâu có như thế này?”

Trần Quyên lườm anh chàng rồi nói: “Khi đột, chẳng lẽ giờ cậu mới nhân ra ư?”

Tôn Bằng nhướn mày cười: “Tôi tưởng cậu biết em ấy là ai thì mời đòi ghép bàn cho bằng được chứ.”

Sở Vân liền phì cười. “Em có trang điểm đâu.”

Ngôn Hi uống ực một ngụm rượu, nhìn li rượu rồi uể oải nói: “Tân Đạt Di, sự thật nằm ở đây.”

Sở Vân giơ quả cam trên bàn ném thẳng vào Ngôn Hi. Ngôn Hi đón lấy rồi lại bỏ xuống đĩa, ngoẹo đầu hỏi: “Sao cô nương lại mò đến những chỗ như thế này?”

Bên cạnh là tiếng cười đùa, hát hò ầm ĩ, trên sân khấu còn có nhóm đang nhào, có cả người đang múa thoát y. Ngôn Hi nhìn mấy cô gái rồi cau mày, bảo nhân viên phục vụ bố trí riêng một phòng.

Mấy cô bạn của Sở Vân nháy mắt với cô, trong bóng tối mặt Sở Vân đỏ rần về ngượng ngùng, rồi cô nói nhỏ: “Ở đây đông vui mà.”

Tôn Bằng liền xoa tay, đứng dậy nói: “Cũng vì Trần Quyên và Tân Đạt Di chịu đựng đã lâu rồi, thôi vào trong đi. Mẹ kiếp, ở đây ồn ào quá!”

Từ trước đến nay, Tân Đạt Di luôn sùng chân lý ở đâu náo nhiệt thì ở đó chơi vui nhất, thế nên cậu ta không hề muốn chui vào phòng riêng.

Phòng cách âm khá tốt nên tiếng ồn bên ngoài không lọt được vào.

Ngôn Hi không nói gì, cúi đầu uống rượu trắng, mọi người đều tỏ ra ngại ngùng, một lúc sau, Tiểu Lý – cô bạn của Sở Vân mới nói: “Hay là mình chơi trò gì đi.”

Trần Quyên mỉm cười, ánh mắt lộ rõ vẻ ranh mãnh. “Hay là chơi trò nói thật hay mạo hiểm đi, đông người thế này chơi sẽ rất vui.”

Tôn Bằng lắc li rượu hào hứng gật đầu. Ngôn Hi ngáp dài, mặt đỏ gay vì hơi men dù không hào hứng nhưng cũng không từ chối.

Lần thứ nhất quay chai rượu, chỉ đúng vào cô bạn của Sở Vân, câu hỏi được đặt ra là năm bao nhiêu tuổi có nụ hôn đầu đời, cô ta chọn trả lời thật.

Lần thứ hai đến lượt Trần Quyên, cậu ta chọn mạo hiểm, ra cửa rẽ trái gào lớn trên sân khấu rằng: “Cô nàng đang múa thoát y kia, ngực quá bé, chân quá to, mẹ kiếp!”

Lần thứ ba đến lượt Ngôn Hi, anh chọn trả lời thật, câu hỏi được đặt ra là mẫu người yêu trong mơ của anh như thế nào. Ngôn Hi bình thản đáp: “Chân dài, cổ đẹp, nhỏ nhắn, mắt to, lông mi cong.” Sở Vân đỏ bừng mặt, Tân Đạt Di gãi đầu, nhớ đến Lâm Loan Loan, nhưng ngẫm lại thấy Sở Vân cũng có đủ các tiêu chuẩn ấy, liền thần người mấy giây.

Lần thứ tư đến lượt Tôn Bằng, cậu ta lựa chọn mạo hiểm, ra cửa rẽ phải mỉm cười với cô gái đang ngồi trên quầy, nói: “Anh là gã đàn ông xấu trai nhất Trung Quốc.” Cô gái nổi trận lôi đình, tát ngay anh người yêu đang ngồi bên cạnh một cái đau như trời giáng rồi nói: “Anh có thể tự tử được rồi đấy.”

Lần thứ năm đến lượt Sở Vân, cô chọn nói thật, câu hỏi là hiện tại có đang yêu ai không? Sở Vân liền đáp: “Người yêu trong mộng có được tính không?” Câu trả lời không phù hợp với câu hỏi bị phạt một chai bia.

Lần thứ sáu đến lượt Tân Đạt Di, câu hỏi bây giờ là cậu nhớ tới ai nhất. Tân Đạt Di nhìn Ngôn Hi mặt đỏ gay, không dám trả lời nên tự uống một chai bia phạt.

Lần thứ bảy đến lượt Ngôn Hi, anh chọn trả lời thật, câu hỏi dành cho anh, việc hối hận nhất là gì. Ngôn Hi nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp: “Trước khi ra đi đã không kịp nói, cảm ơn em từng lặng lẽ ở bên anh lâu như thế.” Tân Đạt Di lại thần người trong giây lát.

Lần thứ đến lượt Sở Vân, cô chọn mạo hiểm, chọn một người bạn khác giới và hôn trong ba phút. Sở Vân ngần người nhìn Ngôn Hi, với ánh mắt cầu cứu, Ngôn Hi cười bình thản, hỏi: “Em uống nhầm thuốc à?” Bực quá, Sở Vân liền uống luôn hai chai bia.

Lần thứ chín lại đến lượt Ngôn Hi, anh chọn nói thật, câu hỏi liên quan đến người con gái mà mình yêu nhất trong cuộc đời. Đôi mắt ngà ngà say của Ngôn Hi nheo lại, anh bình thản đáp: “Không chỉ có người con gái ấy muốn được chôn trong nghĩa trang sau khi chết, mà có người ở một khoảng cách rất xa nhưng vẫn muốn được chôn cùng một nghĩa trang.” Tân Đạt Di lại suýt ngất, Ngôn Hi trả lời không trúng câu hỏi, phạt hai chai.

Lần thứ mười lại đến lượt Sở Vân, cô lựa chọn nói thật. Hỏi nếu sở hữu một khả năng siêu phàm thì việc đầu tiên cô muốn là làm gì. Sở Vân liền nhìn Ngôn Hi và hậm hực đáp: “Trói một gã đàn ông chết tiệt rồi mang về SM.” Tôn Bằng cười rất ranh ma.

Lần thứ mười một lại đến lượt Ngôn Hi, cuối cùng Tân Di Đạt cũng phát hiện ra điều bất thường, nhìn mấy cô bạn của Sở Vân đang nhảy mắt ra hiệu cho nhau cậu ta sầm mặt định nổi cáu thì bị Trần Quyên ngăn lại. Ngôn Hi cũng uống nhiều nên bắt đầu tỏ ra bực bội, liền chọn mạo hiểm.

Tiểu Lý nói: “DJ Yan, anh tìm đại một cô trong quán bar rồi hỏi rõ tên, sau đó lên sân khấu tỏ tình đi.”

Cả đám tát nước theo mưa, chuẩn bị tác hợp cho một mối nhân duyên.

Ngôn Hi loạng choạng rời khỏi phòng, ra đến sàn nhảy liền hỏi đại một cô gái rồi bước lên sân khấu, bàn tay thon dài cầm micro và chỉnh volume ở

mức lớn nhất. “Em à, anh thích em, thích đến phát khóc!”

Anh ngơ ngác nhìn xuống phía dưới đám đông rồi ôm chiếc khăn của mình, nói nhỏ: “Nhưng em ở đâu, anh không thể tìm thấy em được nữa.”

Lục Lưu nói: “Sở Vân cũng được đấy chứ!” Đương nhiên câu này là nói với Ngôn Hi.

Ngôn Hi cúi đầu, ngồi đọc sách chăm chú trên xô pha, thờ ơ hỏi: “Thế có nghĩa là sao?”

Lục Lưu liền cười rồi đứng dậy đi vào bếp, lấy ấm cà phê, đeo găng tay vào, điều chỉnh nhiệt độ thành thạo rồi nhìn thứ chất lỏng màu nâu dần dần nóng lên, tựa vào khung cửa, hỏi: “Ngôn Hi, uống cà phê không?”

Ngôn Hi liền gật đầu, xắn gấu tay áo lên nhưng không ngẩng đầu lên mà đáp: “Không cho đường nhé, thanks!”

Lục Lưu cúi xuống lấy cốc, đột nhiên nheo mắt, nhìn thấy dưới tủ có vật gì đó lấp lánh đang kê dưới chân tủ cho đỡ cập kênh. Anh ta lấy nó ra, phui bụi thì thấy hóa ra là một chiếc nhẫn Tiffany.

Không có gì buồn cười cả, Lục Lưu ném chiếc nhẫn xuống bàn trà bằng kính. “Ngôn Hi, đồ tôi tặng cậu mà cậu dám mang đi kê đồ!”

Ngôn Hi cầm chiếc nhẫn lên, sững lại một chút, sau đó lại cười ha hả, như thể rất phấn khích. Anh nói: “Lục Lưu, cái nhẫn này không phải của tôi, cái của tôi bị con Kho Tộ làm mất từ lâu rồi.”

Lục Lưu cầm lên nhìn mặt sau, hóa ra là hai chữ “LL”.Viết tắt của hai chữ Lục Lưu. Đây đúng là vật bất ly thân mà anh ta từng đeo trong ba năm, sau đó tặng lại cho người kia làm quà gặp mặt, sau đó bị người ta lấy đi... kê tủ.

Ngôn Hi vẫn cười sặc sụa, tay cầm chiếc bút vẽ nguệch ngoạc xuống cuốn sổ dày.

Lục Lưu nói lỏng cà vạt, nét mặt không biểu lộ cảm xúc. Anh ta nói: “Ngôn Hi, cậu không còn trẻ nữa, kiếm một cô nào đó để yêu đi.”

Ngôn Hi cười, không để tâm đến những điều Lục Lưu nói mà đeo chiếc nhẫn vào ngón trỏ rồi nghịch nó.

Lục Lưu hỏi: “Sở Vân thế nào, cậu có cảm tình với cô ấy còn gì?”

Ngôn Hi gật đầu, nhướn mày nói: “Có chứ, nhưng lão tử chưa tìm được cơ hội tỏ tình với cô ấy.”

Lục Lưu cười. “Đừng để phụ nữ quấy quả tâm trí cậu. Tôi thấy cô nàng xiêu lòng trước cậu rồi đấy, chuyện dễ như trở bàn tay, đừng do dự nữa.”

Ngôn Hi lườm anh chàng rồi nói: “Có liên quan gì tới cậu đâu? Nếu thấy chán quá thì cậu cũng tìm một cô nàng đi.”

Lục Lưu mỉm cười, không đồng tình cũng không phản đối, rót cà phê vào hai cốc, đưa cho Ngôn Hi một cốc rồi nói. “Cậu không phải quản việc này.”, Sa đó cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, khẽ cau mày, nói: “Khó uống thật đấy. Ngôn Hi, khẩu vị của cậu ngày càng lập dị.”

Ngôn Hu, tựa lưng vào xô pha, bắt chân chữ ngũ, đưa cốc cà phê lên miệng, nhấp một ngụm rồi cười, nói: “Như người ta uống nước thôi, nóng lạnh phải tự biết.”

Tối hôm thi cuối kỳ kết thúc, Ngôn Hi đưa Sở Vân đi ăn cơm.

Anh nói: “Sở Vân, anh có thể chiêu em đến mức tất cả những cô gái trên thế gian này đều phải ngưỡng mộ em, em có muốn chúng mình đến với nhau không?”

Sở Vân nắm chặt đôi đũa trong tay và lặng thinh.

Ngôn Hi nói: “Anh có thể suốt đời chỉ có một mình em, ngày cưới, sinh nhật, Valentine, Noel, dịp nào anh cũng không quên, không biết em có hài lòng hay không?”

Sở Vân ngược mắt lên, sừng sốt hỏi: “Anh muốn... cưới em?”

Ngôn Hi cười nhìn cô, nói: “Em có thể tỏ vẻ bền lền hơn, anh không để tâm đâu.”

Sở Vân chỉ tay vào anh, há hốc miệng, nói: “Anh... anh... Ngôn Hi, anh không bị ám đầu đó chứ?”

Ngôn Hi nói: “Anh không, nhưng chúng mình yêu nhau nhé!”

Sở Vân gần như hét lên, nhưng vẫn cắn đầu ngón tay, hỏi: “Ngôn Hi, anh có thể yêu em ư?”

Ngôn Hi nghĩ một lát rồi lắc đầu. “Anh có thể. Anh có thể yêu em đến mức giao phó sinh mệnh của anh cho em bảo quản.”

Cô liền lắc đầu, mắt ngấn nước. “Ngôn Hi, anh không cần phải yêu em như thế, chỉ cần một chút là đủ rồi.”

Ngôn Hi cúi đầu, chăm chú lắng nghe rồi đáp khẽ: “Ok.”

Sở Vân gục đầu xuống đầu gối, khóc nức nở. “Em vẫn tưởng từ trước đến nay nữ chính luôn gặp nhiều khó khăn, đến cuối cùng mới giành được tình yêu của nam chính một cách chật vật.”

Ngôn Hi cười lớn. “Chắc bọn mình là một vở kịch vui.”

Nam thanh, nữ tú, công chúa, hoàng tử, lí tưởng tương đồng, tần suất tương đồng. Cuối cùng, một sự rung động nhỏ, dần dần nảy sinh tình cảm.

Nước mắt của Sở Vân rơi lã chã, lần đầu tiên cô không uống rượu mà ôm một chàng trai giữa hè phố. Cô nói: “Anh thân yêu, em thực sự cảm thấy hạnh phúc và may mắn.”

Ngôn Hi cũng lại rồi vòng tay ôm cô, mỉm cười, nói: “Đúng vậy, từ lâu em đã là như thế.”

Sở Vân ngẩn người nhìn anh. “Đây là lần đầu tiên anh dịu dàng với em như vậy.”

Ngôn Hi cười, nói: “Từ xưa đến nay anh luôn dịu dàng mà, luôn kính già yêu trẻ, chỉ có điều em không phát hiện ra mà thôi.”

Đột nhiên anh chợt nhớ tới mấy hôm trước, sau khi hát xong bài My Prayer, anh nhận được một cú điện thoại. Người đó nói: “Ngôn Hi, cháu đừng làm chuyện gì khiến nó buồn nữa, đừng để nó nhớ đến cháu nữa, cô xin cháu đấy, cháu hãy buông tha cho nó đi.”

Giọng nói buồn bã, lạnh lùng đó tựa như trong giấc mộng.

Anh liền cười và dỗ dành người ở đầu dây bên kia: “Cô ạ, cháu sẽ không làm thế nữa đâu, cháu sai rồi, cháu sẽ không bao giờ làm thế nữa. Để cô ánh được hạnh phúc ạ? Cháu sẽ làm.”

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cơ Hội Để Cả Hai Được Hạnh Phúc

Lúc A Hoành xuống phòng trực kí túc xá xin chuyển phòng thì thấy Đỗ Thanh cũng đang trả phòng.

Người quản lý kí túc xá liền thắc mắc: “Sao vậy, mấy cô trong phòng xích mích với nhau à?”

Đỗ Thanh liền cười. “Cô hiểu nhầm rồi ạ, mẹ em bảo suốt ngày chẳng thấy em đâu nên gọi em về nhà ở. A Hoành... không muốn đổi phòng đâu ạ.” Nói xong, cô ta liền kéo A Hoành ra khỏi phòng trực.

A Hoành liền hất tay cô ta ra, nhìn cô ta trân trân nhưng không nói gì.

Đỗ Thanh nhướn mày, nói: “Cậu không cần thiết phải làm như vậy, mọi người vẫn bênh cậu lắm. Hôm qua cậu bỏ đi, bọn nó tìm cậu cả đêm, cậu không phải vì tôi mà chuyển đi.”

A Hoành nói: “Tôi và Cố Phi Bạch chia tay rồi”. Nói rồi cô ngước mắt lên, nét mặt tỏ vẻ chán chường nhưng vẫn mỉm cười nói: “Chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Đỗ Thanh cúi đầu, lạnh lùng nói: “Hôm qua cậu nói kiếp này sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi, có phải...”

A Hoành thành thật đáp: “Tôi nói thật đấy. Tôi sẽ không tha thứ cho cậu đâu, nếu có thể, tôi cũng không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa.”

Đỗ Thanh im lặng, một lúc lâu sau mới ngẩng lên, nói: “Tôi có thể bắt tay cậu một lần nữa không?”.

A Hoành nghĩ một lát, tay trái nắm chặt tay phải, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác, lắc đầu, nói: “Không thể!”.

Đỗ Thanh bắt đầu ho, hình như đang bị cảm cúm, hồi lâu, khóe mắt lại ngấn nước, cười nói: “Ai cũng bảo Ôn Hoành là người dễ chơi, vừa rộng lượng vừa hiền lành. Nhưng họ không biết rằng, không ai được phép làm tổn thương trái tim cậu, cậu là người thù dai, một lần bị tổn thương là suốt đời không quên.”

A Hoành cúi đầu, nói nhỏ: “Tôi vốn không phải là người như vậy. Nhưng cậu cũng biết đó, trái tim dù ngờ nghệch đến đâu, qua nhiều lần tổn thương cũng sẽ khó lành.”

Sau đó, người làm lành vết thương cho tôi lại không có mặt.

Đỗ Thanh nhìn cô với vẻ xót xa và nói: “Thực ra cậu không yêu Cố Phi Bạch đúng không, cậu chỉ mong có người lấp chỗ trống cho cậu. Không cần phải là Cố Phi Bạch, tôi hay bất kỳ ai trong phòng mình, dù chỉ là người qua đường cũng đều được đúng không? Chỉ cần một ánh mắt khẳng định là đủ rồi đúng không?”

A Hoành nhìn cô ta, ánh mắt như hồ phẳng lặng, nhưng vẫn ngấn ngấn nước.

Cuối cùng cô mỉm cười, đặt ngón tay lên môi, suyt một tiếng. “Ê, chúng ta vẫn làm người xa lạ thôi.”

A Hoành về đến phòng thì mọi người vừa mừng vừa bất ngờ, sau đó mặt mũi lại hăm hăm.

Chị ba đập bàn cái đét. “Cái con nhỏ này, không thể không nói được, tính tự ái quá cao, tất cả là do.... Các cậu chiều quá sinh hư!”

Chị tư bình thản đáp: “Bọn tớ chiều nó sao? Thôi đi, bình thường ai là đứa suốt ngày nâng cằm nó hôn hít, không phải cậu thì là ai?” Rồi cô nàng quay sang nghiêng răng ken két với A Hoàn. “Tớ còn lâu mới để tâm đến nó, đồ chết tiệt. Trời tuyết lạnh như thế, sao cậu không chạy lên hệ mặt trời, chạy ra khỏi vũ trụ luôn đi cho xong!”

Chị năm cũng vỗ bàn. “Còn tớ nữa chứ, mong được ngủ một giấc ngon lành để có khuôn mặt đẹp dụ dỗ DJ Yan thì lại hồng bét, cậu có đèn không thì bảo?”

Chị cả Vô Anh ôm chặt A Hoàn vào lòng, cau mày trợn mắt nhìn chị ba, tư, năm. “Thôi thôi, sao lắm điều thế, con nhỏ về là tốt rồi. Các cậu mà làm em sáu sợ quá lại bỏ đi thì tôi sẽ hất cả ba đứa cậu với giường lẫn chiếu ra khỏi phòng 208 đấy.”

A Hoàn khịt mũi giãy giụa. “Chị cả, ngạt thở quá!”

Vô Ảnh ôm cô càng chặt hơn rồi xoa đầu cô với vẻ xót xa. “Đừng có nông nổi như thế nữa nghe chưa, có chuyện gì nói ra cả phòng cùng bàn.”

A Hoàn không giãy giụa nữa, trong lòng cảm thấy ấm áp hẳn lên, rồi cô cười, nói: “Tớ hiểu. Lúc đói chỉ cần có một chiếc bánh bao là đã mừng lắm rồi, không ngờ lại có một mâm đồ ăn ngon rơi trúng đầu thế này, toàn những người tốt bụng cả.”

Thế nên, đây là cô gái ngốc chỉ cần có chút tình yêu là cảm thấy mình hạnh phúc nhất thế gian này.

Thế nên, chúng ta còn nói gì được nữa chứ!

Sắp đến kì thi cuối kì.

Giữa chừng, bác Cố lại từ doanh trại về lần nữa, ông nhìn A Hoàn, nói với vẻ đầy luyến tiếc và thất vọng: “Bác tưởng bác và cha con sẽ được làm thông gia, dù gì cũng là chiến hữu từ lâu, bác không muốn phụ lại lời gửi gắm của ông ấy. Nhưng con...”

Cho dù thế nào thì cô và Cố Phi Bạch đi tới ngày hôm nay cũng không thể gọi là mối lương duyên được.

A Hoàn áy náy vô cùng, nhớ đến cha mà buồn vô hạn. Tuy nhiên, ngoài việc xin lỗi ra, cô không biết nói gì khác nữa.

Người đàn ông đó lại thở dài, rút từ trong chiếc cặp da ra một tấm thẻ ATM và đưa cho cô, nói: “Lần nào mẹ con cũng gửi tiền vào thẻ này, học phí mà bác cho con định kỳ đều rút trong này ra.”

A Hoàn đón lấy chiếc thẻ, mặt rất lạnh, cô chau mày định nói gì đó, bác Cố lại lắc đầu: “Đừng hỏi gì hết, con hãy nhớ rằng hô dữ không bao giờ ăn thịt con là được rồi.”

Đột nhiên ông bật cười, thở dài, châm điếu thuốc rít một hơi rồi nói: “A Hoàn, con muốn làm tiểu thư nhà họ Ôn hay làm một người bình thường?”

A Hoàn nghĩ một lát nhưng không biết phải đáp như thế nào. Dường như câu hỏi này hơi hoang đường, hay nói cách khác là chẳng liên quan gì đến cô. Cứ như nói ra thì cô sẽ trở thành cái rốn của vũ trụ vậy. Cô chỉ thấy buồn cười. “Bác ơi, tiểu thư nhà họ Ôn cũng là người bình thường. Bác nhìn Nhĩ Nhĩ ấy, ngoài việc học những lễ nghi thông thường. bình thường cô ấy cũng là cô gái thích ăn vặt, ăn nói rất chanh chua mà.”

Ông Cố kẹp điếu thuốc vào hai ngón tay vàng khè, vỗ nhẹ vai cô, nói: “Con biết thế là tốt rồi. Những người này chẳng có gì sướng đâu. Mặc dù ông con bao năm qua quyền cao chức trọng, nhưng lúc nào cũng bị người ta

o ép, sống cũng có được thoải mái đâu, may mà thằng anh con cũng...giỏi giang.”

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của A Hoàn, ông Cố biết mình hơi nhiều lời, bèn chuyển sang chủ đề khác, dặn cô giữ gìn sức khỏe, sống đoàn kết với bạn bè vân vân.

Mối quan hệ giữa Ngôn Hi vào cô người yêu mới rất ổn thỏa, chỉ có điều Sở Vân rất bướng bỉnh, thích gây chuyện, giống hệt phong cách của anh năm xưa, đến nhảy Bungee cũng thích hét ta là đệ nhất thiên hạ.

Kết quả, dây buộc vừa tháo ra khỏi chân, cô nàng đầu bù tóc rối chui ngay vào lòng anh khóc lóc: “Ngôn Hi, hu hu hu, lạnh quá, hãi quá, em cảm thấy em sắp chết mất!”

Ngôn Hi liền cười, trêu: “Em là đệ nhất thiên hạ cơ mà?”

Sở Vân chớp đôi mắt ngân ngấn nước, cắn nhẹ chiếc khăn mùi xoa, đáp: “Trước mặt anh, đúng là em cảm thấy mình là đệ nhất thiên hạ thật.”

Ngôn Hi nghiêm mặt nói: “Nhóc con, em đừng nên có ảo tưởng đó, trước đây anh cũng luôn cho rằng trái đất chỉ quay quanh anh mà thôi.”

Sở Vân ngân ngấn nước mắt: “Bao lâu rồi?”

Ngôn Hi giơ ngón tay ra, đếm được vài ngón thì không biết thế nào nữa.

Bao lâu rồi nhỉ? Mẹ kiếp, hình như đã quên hẵn rồi.

Tóm lại Ngôn thiếu gia nói với vẻ rất phong độ của một bậc đại gia: “Không sao, trước mặt anh, em cứ việc là đệ nhất thiên hạ, là Đông Phương Bất Bại đi.”

Sở Vân gật đầu lia lịa. “Ồ, trước mặt anh nhá. Nhưng em không làm Đông Phương Bất Bại đâu, gã đó gay mà, anh đừng có mà lừa em.”

Ngôn Hi ngáp dài, nói: “Em cũng có gốc đâu nhì.”

Sở Vân liền chọc anh: “Anh sao vậy, sao đã buồn ngủ thế? Hôm nay là lần đầu tiên chúng mình hẹn hò đấy thiếu gia.”

Ngôn Hi nói: “Điện thoại di động của anh hỏng rồi, phải mang đi sửa đã.”

Sở Vân sầm mặt, nói: “Việc này thì có liên quan gì đến chuyện anh ngủ không ngon nên phải ngáp ngấn ngáp dài?”

Ngôn Hi liền cười. “Anh biết làm thế nào được, không có di động thì không ngủ được, thói quen từ ngày xưa.”

Sở Vân liền bĩu môi, đúng là một thói quen quá tệ. Đột nhiên nhìn thấy gì đó, cô liền vỗ vai Ngôn Hi và reo lên: “Á á, anh Ngôn Hi, anh nhìn kìa.”

Ngôn Hi dụi mắt quay lại nhìn về phía khu vui chơi dường như đã bị tuyết lấp kín. “Gì vậy?”

Đột nhiên má có cái gì đó mềm mềm ấm ấm lướt qua. Ngôn Hi sững sờ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Sở Vân, bật cười nhưng không nói gì mà dắt tay cô đi tiếp.

Sở Vân đòi hỏi: “Em muốn ăn kem, pizza, em muốn ăn chiếc bánh cookie to nhất.” Cô ngửa mặt lên nhìn Ngôn Hi, vẻ nũng nịu, ngây thơ hồn nhiên hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng vẫn có cái gì đó thấp thỏm bất an trong sự bá đạo đó.

Ngôn Hi liền rút ví ra, cười nói: “Ok, nhưng phụ nữ bọn em sợ nhất là mập cơ mà?”

Sở Vân hùng hồn đáp: “Em không sợ. Ngôn Hi, em không sợ, em chẳng sợ gì hết.” Cô nói câu này để ám chỉ ý khác, cô nhìn thẳng vào mắt Ngôn

Hi, giọng nói trong trẻo khiến ai cũng phải yêu.

Ngôn Hi mỉm cười, chiếc khăn quàng cổ buộc hơi chặt nên anh lới lỏng ra và nói: “Thế thì tốt quá!”

Bàn tay nắm tay cô khá lạnh, chỉ còn lại chút xíu hơi ấm mà thôi.

Sở Vân kéo Ngôn Hi lên tàu hải tặc, ngồi luôn ba lần liền, cô nói: “Trước đây vì giữ gìn hình ảnh trước công chúng nên em chưa bao giờ ngồi cái này, ngổ thật.”

Ngôn Hi thấy cô nôn thốc nôn tháo mà vẫn nắm chặt áo khoác ngoài của mình, bèn đưa cho cô cốc nước ấm lườm rồi nói: “Bây giờ còn ngổ hơn.”

Sở Vân súc miệng rồi đứng thẳng lên, khẽ dựa vào vai Ngôn Hi, cười nói: “Bọn mình đều ngổ mà.”

Đã là ngổ thì đều giống nhau.

Tối hôm đó, họ uống rất nhiều rượu, Sở Vân ăn đồ ăn vặt ở các sạp hàng rong ven đường, tay áo xắn lên, chẳng còn hình ảnh của cô MC hot girl ngày thường.

Cô nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, cười nói: “Ngôn Hi, đã đến lúc tức cảnh sinh tình rồi, anh thử dùng mấy câu thơ khen ngợi dung nhan của em hoặc nói yêu em biết bao cũng được.”

Ngôn Hi nói: “Em tìm nhầm người rồi, hồi cấp ba anh có đủ điểm trung bình môn văn đâu. Lục Lưu may ra còn làm được, hồi nhỏ cha hẳn thường bắt hắt học thuộc ba trăm bài thơ Đường.”

Sở Vân liền cười. “Ê, phải cho em tận hưởng cảm giác được tán tỉnh là thế nào chứ.”

Ngôn Hi thực sự thấy đau đầu, mẹ kiếp, phụ nữ thật rắc rối.

Anh lục tung trong đầu, đột nhiên nhớ tới đôi môi đang mỉm cười, hôm ấy cũng vào ngày đông, giọng nói ấy rất dịu dàng: “Lục nghị tân phôi tửu, hồng nê tiểu hỏa lư. Văn lai thiên dục tuyết, năng âm nhất bôi vô?”

Sau đó, người ấy ôm sành rượu nhìn anh cười khúc khích.

Ánh mắt đó dịu dàng biết bao.

Sở Vân lại lắc đầu. “Bài này không hay, đơn giản quá, chẳng có gì thú vị cả.”

Ngôn Hi giật mình, biết mình bất giác đọc bài thơ đó ra theo dòng kí ức, bèn ngich li rượu, nói: “Đúng là không hay thật. Nhưng lão tử chỉ nhớ ra được bài đó, biết làm thế nào?”

Sở Vân phồng miệng nói: “Xinh đẹp thì giải quyết được gì!”

Ngôn Hi lạnh lùng đáp: “Xử lý khuôn mặt của em cho xinh đẹp đã rồi hãy rửa anh.”

Sở Vân bẹo má anh. “Anh không nhường em được một chút sao, em là người yêu anh mà.”

Ngôn Hi nói: “Ờ, người yêu à, em lau miệng đi, miệng toàn xì dầu kìa.”

Sở Vân hậm hực. “Ngôn Hi, anh nói lời mà chẳng giữ lấy lời gì cả, hồi đầu anh nói thế nào, anh bảo anh...”

Ngôn Hi khẽ hôn lên má cô một cái như chuồn chuồn đập nước rồi nói: “Thôi thôi, lắm điều quá!” Nói rồi anh quay sang gọi bà chủ ra thanh toán, phía đối diện chỉ còn lại một bức tượng đỏ rực đang cười ngượng nghịu.

Cô nói: “Ngôn Hi, em thực sự rất thích anh, thực sự rất thích.”

Ngôn Hi “ờ” một tiếng, gật đầu nói: “Anh biết.”

Sở Vân nói: “Hình như em cần phải có rất nhiều dũng khí để đến với anh.”

Ngôn Hi nhướn mày, hỏi: “Rồi sao?”

Sở Vân liền cười: “Thế nên chỉ cần anh cố gắng quên đi mối tình đầu của anh.”

Ngôn Hi sững lại, hỏi: “Mối tình đầu, ý em là mối tình đầu ở trường mẫu giáo hay mối tình đầu thời cấp một?”

Trong đầu Ngôn Hi cho rằng, anh có vô số mối tình đầu, cô giáo trẻ xúc cơm cho anh ở trường mầm non, cô bạn gái cùng lớp với kiểu tóc búp bê cho anh một nửa cục tẩy, Lâm Loan Loan với mái tóc xoăn học cùng cấp hai, Mĩ Mĩ - người anh đã từng hôn trong con ngõ nhỏ và bị ăn đánh vì tội này.

Ờ, người yêu, ý em là chỉ cô nào?

Sở Vân cười ha hả. “Trường mầm non, ờ, trường mầm non.” Sau đó, cô nhấc chân lên rồi giẫm mạnh xuống, làm tuyết bắn hết lên người Ngôn Hi. Thực ra cũng chẳng có gì đáng lo, đúng không anh yêu?

Theo lời của các tờ báo lá cải thì tình cảm giữa Ngôn Hi và Sở Vân phát triển với tốc độ tên lửa, độ hủy diệt thật khó có gì sánh nổi.

Fan club của Ngôn Hi buồn như đưa đám, các fan nam của Sở Vân kéo đến trước cổng đài truyền hình, ngồi yên biểu tình. Còn hai đương sự thì cứ việc ăn uống, tay trong tay nồng thắm với nhau.

Điện thoại di động của Ngôn Hi đã sửa xong, kết thúc chuỗi ngày ôm hai con mắt thâm sì như gấu trúc, thật đáng thương.

Tân Đạt Di và Trần Quyên theo dõi mấy ngày liền, biết Ngôn Hi thật lòng nên bắt đầu chơi bài bi lụy, chạy đến nhà Ngôn Hi ôm Tiểu Khôi than ngắn thở dài.

Tiểu Khôi cũng tỏ ra quý mến Sở Vân. Thằng nhỏ cũng có suy nghĩ đơn giản thôi, chủ yếu là đi theo Sở Vân thì sẽ có thịt ăn.

Còn con Thệt Kho Tộ cao quý thông minh thì tỏ ra rất coi thường Tiểu Khôi, nhà người đúng là loại cứ có sữa là nhận mẹ, thật bó tay hết cách. Và thế là nó mỗ một cái rồ đầu lên đầu Tiểu Khôi, sau đó vỗ cánh bay sang cửa sổ tầng hai nhà họ Ôn, lắc lư cái đầu, réo: “A Hoàn ơi A Hoàn”. Không biết ai đã dạy nó.

Bà Uẩn nhìn Thệt Kho Tộ, mà không nhịn được cười, tóm lấy nó rồi gọi cho Ngôn Hi. “Coi nè, con nhỏ sắp thành tinh rồi.”

Ngôn Hi cười khẩy, xách cánh con Thệt Kho Tộ lên đe dọa: “Sớm muộn gì thì tao cũng cho mày vào nôi bằm.”

Con Kho Tộ nhìn anh, đôi mắt nhỏ đen lay ngấn nước.

“A Hoàn ơi A Hoàn.” Nó gọi với giọng rất tội nghiệp, nét mặt Ngôn Hi lại lạnh tanh, gật đầu với bà Uẩn, nói: “Cô ơi cháu vào trước đã, Sở Vân còn đang đợi cháu.”

Bà Uẩn nói: “Cháu suốt ngày bận như thế, làm gì có thời gian chăm sóc Tiểu Khôi và Kho Tộ, thôi cứ để cô chăm cho...”

Ngôn Hi liền cười. “Không phải phiền thế đâu ạ, Sở Vân rất quý chúng, thường xuyên mang về nhà nuôi đó cô.”

Bà Uẩn cũng thấy mừng. “Thế thì tốt rồi!”

Lúc Ngôn Hi rời nhà họ Ôn thì Tư Nhĩ đã chạy ra, đứng sau lưng anh ngập ngừng hồi lâu. Ngôn Hi phát hiện ra liền quay lại mỉm cười, hỏi: “Nhĩ Nhĩ, có chuyện gì vậy?”

Tư Nhĩ nhìn Ngôn Hi hồi lâu rồi mới căn môi nói: “Anh Ngôn Hi, em sai rồi.”

Ngôn Hi vỗ nhẹ đầu cô.

Mắt Tư Nhĩ ngân ngấn lệ, cô ghen ngào nói: “Anh không nên làm như thế. Em sai rồi, chuyện với A Hoàn...”

Ngôn Hi bình thản ngắt lời: “Đủ rồi, mọi chuyện đều đã qua.”

Tháng ngày vẫn đều đều trôi qua, tình cảm giữa hai người ngày càng sâu đậm, tết Âm lịch năm 2003 cũng sắp đến.

Nhà Sở Vân không ở thành phố B, cô định về nhà ăn tết với cha mẹ, thế nên trước khi về, cô đi chơi với Ngôn Hi đến rất khuya. Ngồi trong quán bar, Sở Vân uống khá nhiều rượu, chắc là do uống rượu nội lẫn rượu ngoại nên một người từ trước đến nay có tư lượng rất tốt như cô cũng phải say.

Ngôn Hi đành phải lái xe đưa cô về nhà. Sở Vân ngồi sau, vừa hát vừa la lối, thỉnh thoảng lại mở cửa kính ra nôn một hồi.

Ngôn Hi lái xe lúc dừng lúc chạy, vật vã một hồi, cuối cùng bực mình quát: “Em ngồi yên có được không?”

Đôi mắt Sở Vân lơ đãng, cô đưa tay lên chào, giọng lèm bèm: “Yes, sir!” Sau đó cúi xuống như ngủ thiếp đi.

Ngôn Hi day day trán, quay vô lăng, đi mất nửa tiếng đồng hồ mới đến khu nhà của Sở Vân. Dìu cô lên tầng ba, mò chìa khóa trong túi xách của cô, chật vật kéo cô lên giường, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang đứng dậy định ra về thì ống tay áo bị kéo lại.

Sở Vân mở mắt ra nhìn anh trân trân, nói: “Anh đừng về.”

Ngôn Hi nheo mắt. “Em không say hả?”

Cô quỳ gối xuống giường, tay vòng qua cổ anh, nói: “Ngôn Hi, đừng về, cũng đừng.... đợi nữa, anh không đợi được cô ấy nữa đâu.”

Ngôn Hi liền cười: “Ai, anh đang đợi ai?”

Sở Vân nói: “Ngôn Hi, anh không yêu cô ấy, chỉ là chưa buông xuôi được thôi.

Ngôn Hi, cô ấy không còn là đứa trẻ cần anh bảo vệ nữa, cô ấy có hạnh phúc của riêng mình. Anh biết không, kể từ giây phút anh rời xa cô ấy, số phận đã an bài anh mãi mãi để mất cô ấy rồi.”

Mắt Ngôn Hi như nhòe đi. Những điều Sở Vân nói tựa như một mũi dao đâm thẳng vào lòng anh, rớm máu.

Ánh mắt lộ rõ vẻ xót xa, cô không nói gì mà chỉ cúi đầu hôn lên môi, má cằm của anh, mọi động tác đều rất dịu dàng, kèm theo vẻ dăm đuối rung động.

Đột nhiên đèn tín hiệu trong túi áo vest sát ngực Ngôn Hi bật sáng, ngay sau đó là tiếng chuông tít tít.

Sở Vân lấy nó ra, không phải ai gọi đến, chỉ là lời nhắc nhở về thời gian. Cô bấm nút nghe.

“Hê, bắt buộc phải nói ư? Đành vậy, Ngôn Hi, chúc anh ngủ ngon.”

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng nói này, không phải là tiếng máy móc lạnh lùng, mà là giọng nói rất nhẹ nhàng, vọng ra từ chiếc điện thoại di

động, yên tĩnh dịu dàng.

Cô ngược mắt lên, trong mắt Ngôn Hi là những cảm xúc cô không thể hiểu nổi. Cô thực sự không muốn gọi đó là... sự dịu dàng.

Ngón tay cô run rẩy, định bấm nút nghe lại nhưng Ngôn Hi đã giật lấy điện thoại và bấm nút kết thúc, thản nhiên bỏ lại vào túi áo.

Lúc anh quay đi, cô đã nước mắt như mưa.

Ngôn Hi nhìn cô, bình tĩnh nói: “Mai anh đưa em ra sân bay, em uống hơi nhiều, ngủ sớm đi nhé.”

Cô liền vớ lấy tất cả những đồ vật ở gần mình ném về phía anh, vừa khóc nức nở vừa nói: “Khó khăn lắm em mới giành được cơ hội yêu anh từ tay Lục Lưu, anh có biết không, có biết không?”

Ngôn Hi nhìn cô, thở dài, nói: “Anh biết.”

Sở Vân lắc đầu, nước mắt như mưa. “Anh không biết, anh không biết em không muốn anh phải sống khổ sở như thế nào, anh không biết yêu anh em khổ khổ như thế nào đâu!”

Ngôn Hi khẽ giọng đáp: “Anh xin lỗi.”

Cô nói: “Anh về đi, em không cần anh nữa. Ngôn Hi, anh cút đi, cút đi!”

Ngôn Hi lặng lẽ nhìn cô, bình thản nói: “Trên bàn có thuốc giải rượu, em nhớ uống nhé!”

Sở Vân lại bật khóc nức nở, hồi lâu mới nấc lên, đáp: “Anh yên tâm, em sẽ không biết để Lục Lưu biết, anh... nhớ Ôn Hoành thế nào đâu.”

Cổ họng Ngôn Hi khô khốc, anh gật đầu, cúi người nói “cảm ơn em” rồi xoay người ra về.

Ngôn Hi ngồi trong xe, ngoài cửa sổ tuyết đang rơi rất dày. Anh ôm đầu gối mới nhớ đến em.

Ai mà cần em chứ?!

Có thằng ngốc mới đợi em, có thằng ngốc mới nhớ đến em.

Vừa lẩm bẩm anh vừa bật đi bật lại đoạn ghi âm trong điện thoại, âm thanh đó dịu dàng biết bao: “Ngôn Hi, chúc anh ngủ ngon.”

Ngôn Hi, chúc anh ngủ ngon!

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Khi Anh Phát Hiện Ra Một Cánh Cửa.

Ngôn Hi lên kế hoạch cho chuyến du lịch kéo dài bảy ngày vào cuối năm.

Trước khi đi, anh đã hứa với bà Uẩn là sẽ về ăn tết với nhà họ Ôn. Chắc hẳn bà sợ anh sẽ cảm thấy lẻ loi khi phải ở một mình trong toà nhà màu trắng đó.

Bà hỏi lịch trình của anh, Ngôn Hi nói anh sẽ loanh quanh ở miền Nam. Bà nhìn anh bằng đôi mắt buồn bã.

Ngôn Hi thở dài, sau đó ôm lấy bà nói: “Cô ạ, miền Nam đâu có phải có mỗi thành phố đó, cô cứ yên tâm nhé!” Nói rồi anh cúi đầu, lát sau bình thản nói: “Cô đừng ép cháu nữa nhé.”

Chiếc túi xách màu hồng to thù lù đó đã bảo không từ lâu. Lúc thu dọn hành lý, tự dưng Ngôn Hi cảm thấy vô cùng hào hứng, như đứa trẻ sắp được đi picnic, lâu lắm rồi không được nhàn tản như thế này.

Anh bỏ tập thơ “Bầy chim lạc” của Tagor vào túi áo khoác rộng thùng thình, nhưng lên máy bay, anh lại cuộn tròn trong chiếc chăn mỏng và ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy, nhìn thấy cô tiếp viên, anh liền khẽ huýt sáo, thật là một cô gái xinh đẹp.

Anh nói: “Cho tôi một cốc cà phê, đừng bỏ đường và sữa nhé, cảm ơn.” Sau đó, anh lại vui vẻ nhìn cô tiếp viên sầm mặt đun lại cà phê.

Bên cạnh có người mẹ trẻ bế đứa con bé xíu đang khóc oe oe, dỗ kiểu nào cũng không nín, những hành khách khác đều nhìn bằng ánh mắt ái ngại và bức mình.

Người mẹ trẻ cầm bình sữa với ánh mắt khó xử rồi hỏi Ngôn Hi: “Em có thể bế cháu hộ chị một lát được không? Nói dối rồi, chị phải pha sữa cho nó.”

Ngôn Hi sững lại một giây rồi mỉm cười nói: “Vâng.”

“Hai tay, cẩn thận, đúng rồi, đỡ như thế.” Người mẹ trẻ dặn dò rồi cầm bình sữa đi ra.

Ngôn Hi bế cục bông mềm mại đó mà tay cứng đờ, anh cúi xuống, mở to mắt nhìn em bé.

Em bé nhìn thấy đôi mắt to tròn đó, không phải mẹ, liền khóc ré lên.

Ngôn Hi làm mặt hề, phồng mồm, trợn má trêu em bé. Em bé vẫn khóc, mặt vẫn nhăn nhó, có vẻ vô cùng ảm ức.

Ngôn Hi nghĩ còn khóc nữa là ta sẽ ăn thịt người đó!

Em bé tròn mắt nhìn đôi mắt to của Ngôn Hi, đôi mắt đen láy quên cả chớp, quên cả khóc rồi cười khanh khách, đưa tay ra tóm tóc anh.

Ngôn Hi sức nhớ tới thanh sô cô la trong túi áo, bèn móc ra, bỏ vỏ rồi đưa đến bên miệng em bé, em bé vừa liếm vừa cười, nước dãi nhỏ cả xuống ngón tay anh. Anh cười nói: “Sao cháu bé hay cười vậy?”

Người mẹ trẻ cũng cười. “Tên ở nhà của thằng nhỏ là Tiểu Tiểu mà.”

Ngôn Hi ôm em bé, ngắm nghĩ một lát rồi nói: “Ờ, sau này có con trai, tôi cũng đặt tên nó là Ha Ha, để ngày nào nó cũng cười.”

Người mẹ trẻ liền cười lớn. “Sau này con em sẽ khóc đấy.”

Ngôn Hi trả lại đứa bé cho người mẹ, đặt hai tay ra sau gáy, mỉm cười và nhắm mắt lại. “Một cuộc sống như thế cũng đáng được mong đợi lắm chứ!”

Dĩ nhiên, thực tế chứng minh rằng, vài năm sau đó, khi anh bế con trai mình và gọi nó là Ha Ha, về cơ bản thằng bé không quan tâm tới anh mà chỉ tròn mắt nhìn đồ chơi mới trong tay anh rồi chọc chọc, thấy hay thì ôm ông bố đang cầm đồ chơi rồi thơm, thấy không hay thì vút xuống đất, giẫm chân đủ trò rồi nhìn anh bằng ánh mắt coi thường.

Anh đã đi rất nhiều nơi, mang theo dấu vết mà nhiều năm trước đã đi qua. Thuyền thúng, hoa mai, nhà ngư dân ở Ô Thủy, miếu Thành hoàng.

Anh đã ăn món bánh đường mà nhiều năm về trước từng ăn, còn nhìn thấy đứa trẻ đội mũ mặt hổ và tấm biển của quán đậu phụ Lâm gia do chính tay anh viết đã lấm lem từ lâu.

Đến miếu Thành hoàng, ông thầy bói mù bảo anh rút thăm, anh nghĩ một lát rồi nói không cần. Cầu tài, cầu bình an, cầu nhân duyên, dường như chuyện nào cũng là chuyện lớn, nhưng tất cả đều giao cho trời định, đây có lẽ là một điều rất bi ai.

Trời còn dễ già, huống chi con người. Cuộc đời con người thật ngắn ngủi, thà là không ý thức được điều đó còn hơn.

Ngôn Hi đứng trước chính điện, chắp tay cúi đầu lạy ba lần trước các vị thần trang nghiêm, khói hương nghi ngút.

Cầu gì đây?

Tiền bạc đầy nhà, công tôn vương hầu, bạch mã khinh cầu?

Anh lại nhượng đôi mày đẹp, cười nói: “Nguyên cho người con mong nhớ sẽ mãi mãi cách xa anh chàng Ngôn Hi xui xẻo này, đời đời không gặp, năm năm bình an.”

Đời đời cách xa những người gây khổ nạn cho cô.

Chỉ cần cô được bình ăn suốt đời.

Cho dù... đời đời không gặp.

Tiểu hoa thượng trong bộ quần áo nâu sòng ngồi trước tượng phật tụng kinh khẽ mở mắt nhìn anh, mỉm cười nói: “Thí chủ, không ổn, không ổn.”

Ngôn Hi bật cười. “Tiểu sư phụ, xin tiểu sư phụ hãy lau sạch vết đồ ăn còn dính trên mép rồi hãy giáo huấn những phạm nhân chúng tôi.”

Tiểu hoà thượng “ồ” một tiếng rồi kéo vạt áo lên lau miệng, sau đó gọi miếng bánh đường ăn dở đút vào tay áo, không hề cảm thấy hành động của mình có gì không ổn, cười nói: “Thí chủ, không ổn, không ổn.”

Ngôn Hi liền hỏi: “Tiểu hoà thượng không có gì để nói nữa ư?”

Tiểu hoà thượng liền nói: “Theo thiên ý của tiểu tăng, anh Ngôn Hi xui xẻo mà thí chủ vừa nhắc tới chắc chắn là hại người hại mình, tội ác tà trời, cần đày xuống mười tám tầng địa ngục để Sa Tăng từng xẻo, hà tất phải bái Phật, chi bằng ta bán cho thí chủ một hình nộm, ngày ngày thí chủ chọc hắn, để hắn đau đớn sống dở chết dở được không?”

Ngôn Hi: “Đa tạ tiểu sư phụ đã quan tâm, không cần...”

Sắc mặt vị tiểu hoà thượng trắng xanh, nhưng cười rất tươi. “Chớ khách khí, chớ khách khí.”

Đã cạo trọc đầu nhưng không hề thụ giới.

A Hoành mơ trong tay cô có rất nhiều pháo hoa, khi châm lửa thì chỉ bốc khói chứ không tạo hoa. Tỉnh dậy cô nghe thấy tiếng pháo đình đoàng ngoài cửa sổ.

Ờ đã là ba mươi Tết rồi.

“A Hoành, tỉnh dậy rồi hả? Dậy đi, mẹ tớ làm nhiều bánh trôi nhân đậu đỏ ngon lắm.” Chị năm cười khúc khích ở ngoài cửa phòng ngủ thò đầu vào.

A Hoành cười ngượng nghịu: “Phiền cho cô quá! Tớ đến đây tự dừng lại phiền đến nhà cậu.”

Chị năm liền xua tay. “Tết nhất sao mà lảm lời thế!” Nói rồi cô bạn bước tới, ngồi xuống thành giường, cười nói: “A Hoành, ngủ ở nhà tớ có quen không?”

A Hoành đang mặc áo len bèn gật đầu lia lịa: “tớ ngủ ngon lắm!”

Hôm nghỉ Tết chị cả, chị hai, chị ba, chị tư, chị năm nhìn cô rồi chơi oản tù tì, hồi lâu rồi mới ra quyết định năm nay A Hoành sẽ về nhà chị năm ăn Tết.

Và thế là A Hoành theo chị năm về thành phố B.

Cha mẹ chị năm đều là công nhân viên chức, gia cảnh rất ổn, chỉ có mỗi cô con gái là chị năm, bình thường rất chiều chuộng con gái nên thấy A Hoành tới, họ cũng rất quý mến. Đặc biệt khi nghe con gái nói bọn họ có cùng sở thích, họ lại càng yêu mến A Hoành hơn.

Cái gọi là sở thích là họ cùng si mê DJ Yan, ngay cả khi người ta có người yêu rồi và người yêu người ta đẹp đến mức có thể đá bay hai cô nàng

đi mấy con đường.

Chị năm nói: “A Hoành, cậu biết không, chiều nay DJ Yan có cuộc gặp gỡ với thính giả đấy.”

A Hoành thắc mắc: “sao bảo anh ấy đi du lịch mấy ngày cơ mà, mấy ngày nay chương trình sometime do DJ khác làm thay mà”.

Chị năm nói: “Hình như về từ hôm qua rồi, trời ơi Đông Gioăng ơi là Đông Gioăng, cuối cùng em đã gặp được chàng!”

A Hoành cười: “ Chiều nay mẹ cậu không có người nặn sủi cỏ mà. Cậu đi đi, cố gắng chụp nhiều ảnh vào.”

Chị năm sờ trán cô rồi lẩm bẩm: “Đâu có sốt nhỉ?” Rồi cô nàng lắc lắc A Hoành nói: “A Hoành ơi A Hoành, là DJ Yan, DJ Yan, DJ Yan mà cậu yêu nhất đó!”

A Hoành liền cười khúc khích: “Người tớ yêu nhất là Ngôn Hi, không phải DJ Yan.”

Bên ngoài mẹ chị năm gọi hai đứa ra ăn bánh trôi, A Hoành vừa đáp lời vừa đi ra, để lại chị năm cau mày, vân vân cầm “có gì khác nhau không?”

DJ Yan, Ngôn Hi.

Chị năm được chiều nên không biết làm việc nhà, vào bếp chưa đầy ba phút đã bị đuổi ra, Cô nàng chu miệng ăn nho, hậm hực đáp: “mẹ, đó là em sáu của con, có liên quan gì đến mẹ đâu mà sao tránh người của con nhỉ!”

Mẹ chị năm đóng cửa cái rầm nói: “ có A Hoành rồi, mẹ cần gì con nữa!”

A Hoành tức lắm, cầm remote bấm qua bấm lại cho đỡ tức, khiến ông bố đang xem tivi chóng hết cả mặt. “ Đi đi, mau đi tìm cái tăng Ngôn cấp thấp

gì đó đi, đừng có ở đây mà sinh sự nữa.”

“Cha nói cái gì vậy, đó là DJ Yan, DJ Yan, cha, con cũng ghét cha lắm!”

A Hoành đang nặn sủi cào trong bếp, nghe thấy thì phì cười. Cô nói: “
Cô ời, chị năm ở trường ngoan lắm, ai cũng quý mến.”

Mẹ chị năm liền thở dài: “Không ổn tí nào, nghịch lắm, nó cứ về nhà là
cô lại đau đầu.”

A Hoành cười khúc khích nói: “Chị năm thường kể với con là thích ăn
món sủi cào mà cô làm nhất, sủi cào miền Nam nhỏ, ăn chẳng đã chút nào.”

Mẹ chị năm là người dễ tính, cười rất thoải mái nói: “Được, hôm nay cô
làm, cháu nhớ ăn nhiều vào nhé.”

Hai người họ nói chuyện rất vui, chắc chị năm đã dặn trước ba mẹ nên
không thấy họ hỏi gì về chuyện của gia đình A Hoành, sợ lỡ miệng lại làm
cô buồn.

A Hoành vô cùng cảm kích, kể cho bà nghe các chuyện của chị năm khi
ở trường, bà càng nghe càng thích thú ánh mắt thể hiện rõ sự dịu dàng.

Không gì có thể kể siết nỗi nhớ của mẹ dành cho con gái, được nghe
người ngoài kể lại những câu chuyện về sự trưởng thành của con gái mình là
điều vô cùng thú vị. Mặc dù A Hoành không thể hiểu hết được cảm giác đó,
nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau, tuy không nghiêm trọng nhưng
thình thoảng vết đau lại nhói lên như kim châm.

Bốn rưỡi chiều, chị năm gọi điện về, đầu bên kia ồn ào gần như không
nghe thấy tiếng cô nàng: “A lô, a lô, A Hoành, tớ quên mất cuốn sổ xin chữ
kí rồi, cậu mang đến cho tớ ngay nhé. Ái..... đừng chen, chen nữa là tôi cho
các người tèo đấy. Đài phát thanh, nhanh lên, A Hoành....”

Sau đó là tiếng cúp máy tút tút.

A Hoành ngẩn người, số xin chữ kí ư?

Cô chạy vội vào phòng chị năm, đúng là trên bàn có một cuốn sổ xin chữ kí bìa cứng, bên trong là nhật kí tâm tình tình của chị năm dành cho DJ Yan.

A Hoành cầm lên và nói với mẹ chị năm: “Cô ơi, cháu phải ra ngoài một lúc, cô chú cứ luộc sủi cà rồi chờ cháu và chị năm về nhé.”

Cha chị năm nói: “cháu đừng vội, cứ cầm điện thoại của chú đi, có việc gì còn liên hệ về nhà.”

A Hoành gật đầu, vội quá nên quên khuấy đi mất, xuống dưới tầng thì sực nhớ ra mình chỉ mặc áo len. Ngoài trời tuyết đang rơi lất phất, cô sợ chị năm chờ sốt ruột nên khôn lên nhà mặc áo nữa mà bắt một chiếc taxi đến điểm hẹn.

Cổng đài phát thanh không có mấy người, hỏi bảo vệ mới biết khan thính giả đang ở trên tầng chín hết.

Thang máy trong sảnh lớn để không, A Hoành thở phào đi tới, thấy mọi người đều không đi thang máy, cô không hiểu lý do gì mà cũng chẳng buồn nghĩ ngợi mà bấm nút ngay.

Vừa lên đến nơi thì thang máy lắc mạnh, A Hoành chưa kịp hiểu ra vấn đề thì đèn trong thang máy vụt tắt. Hình như thang máy đang rơi, rồi “rầm” một tiếng, thang máy kẹt cứng.

Cô bám vội vào tay bám, ngẩng đầu lên thì thấy tối om. Cô cười khổ, bị kẹt cứng trong thang máy rồi, ngày mai có khi được lên trang nhất với tiêu đề: Cuộc gặp gỡ thính giả của DJ Yan vô cùng long trọng, một fan vô danh bị kẹt trong thang máy vì cuồng sao...

Ấn vội nút khẩn cấp, A Hoàn thật thà nói trong bóng tối: “Tôi bị nhốt trong thang máy, các anh có thể cứu tôi không?”

Đối phương: “Không biết thang máy của đài phát thanh bị hỏng hay sao, mấy hôm trước vừa bảo với bạn hậu cần xin thay thang máy, sao cô lại chiu vào đó chứ.”

A Hoàn: “Tôi không biết, tôi đâu phải là người của nhà đài các anh.”

Đối phương: “Ngay trên thang máy có dán tờ giấy ghi không được sử dụng, cô không nhìn thấy ư?”

A Hoàn: “Tôi không nhìn thấy thật mà.”

Đối phương bực dọc nói: “Thối được, cô đợi một lát.”

A Hoàn: “Có nhanh được không ạ, tôi đang có việc gấp.”

Đối phương: “Đợi một lát”

A Hoàn: “Vâng.”

Cô chiu vào một góc thang máy, xung quanh tối om, không gian kín bưng, nhớ đến vị án giết người trong phòng kín từng đọc trong cuốn “Thám tử Sherlock Holmes” ngày trước, cô toát mồ hôi vì sợ.

Sau đó, cái “một lúc” ở đây biến thành nửa tiếng đồng hồ.

A Hoàn bắt đầu cuống, cảm thấy không đợi được nữa, nếu đợi tiếp, chắc chắn chị năm sẽ cắn cô chết. Và thế là cô liền lấy điện thoại ra gọi, khó khăn lắm trên điện thoại mới xuất hiện hai vạch song.

Cô nói: “Chị năm, cậu cìn tạm giấy người khác được không? Tớ sợ chưa đưa ngay được.”

Đầu giây bên kia rất ồn ào: “A Hoành, cậu đang ở đâu vậy?”

A Hoành hậm hực đáp: “Giữa tầng tám và tầng chín, tớ bị kẹt trong thang máy.”

“Hả” Chị năm hét lớn, đang chuẩn bị cô tới bàn xin chữ kí, vừa nghe A Hoành nói vậy liền chiu ran gay, nhưng lại bị đám đông chen chúc đằng sau ép tới, không sao nhúc nhích được, chân còn bị giẫm mấy cái.

Cô gầm lên: “Mẹ kiếp, tất cả có biến ra không?”

Ngôn Hi đang cúi đầu kí cũng phải ngẩng lên nhìn cô, nhúu mày nói: “Có chuyện gì vậy em?”

Chị năm đáp: “Á, anh...hỏi em ạ?” Mắt bắt đầu mờ màng, e ấp, ngại ngùng. “Dạ...không sai ạ, chỉ là... em gái em...ờ...bị kẹt trong thang máy.”

A Hoành ở đầu bên kia nghe rõ mồn một, nước mắt lưng tròng. Đúng là cô nàng thấy sắc quên bạn!

Ngôn Hi hắng giọng, dằn dò vị trí trợ lí đứng bên cạnh rồi lịch sự nói với chị năm: “Emm đừng lo, tôi sẽ nói với bộ phận phụ trách, sẽ sửa sớm thôi, em cố an ủi em gái em nhé!”

A Hoành nghe thấy tiếng anh, nước mắt lại lăn dài trên má.

Chị năm nước mắt tèm lem. “Sáu ơi, cậu nghe thấy chưa, anh ấy giúp bọn mình phản ánh tính hình rồi, bọn họ sẽ không quên mình đâu, đừng sợ nhớ chưa?” Giọng điệu rất kẻ cả.

A Hoành cười nói: “Tớ biết rồi, tớ còn chưa được ăn sủi cảo to cô làm thì sao mà có thể xảy ra chuyện gì được.” Im lặng một lát, A Hoành liếm môi hỏi chị năm: “Chị năm, sắc mặt Ngôn Hi... có ổn không?”

Chị năm nhìn lên sân khấu, mặt đỏ bừng, tim đập thành thịch. “Haizzz, tớ tả cho cậu nghe nhé, hôm nay chàng mặc com lê trắng, áo len màu xanh lam, đeo kính gọng bạc, đẹp trai khỏi nói luôn, chỉ có điều... trông gầy quá.”

A Hoành vốn mặc ít áo, cộng việc không khí trong thang máy rất loãng nên thấy khá mệt mỏi, cô đứng co ra trong góc. “Chị năm, lát nữa cậu chụp ảnh với Ngôn Hi được không? Tớ muốn nhìn mặt anh ấy.”

Chị năm nghe thấy tiếng A Hoành mỗi lúc một nhỏ liền cuống lên: “Cậu đừng ngủ nhé, tớ giục bọn họ ngay đây.”

A Hoành mỉm cười đáp: “Ừ.”

Lại nữa tiếng nữa trôi qua, thang máy vẫn không có động tĩnh gì. Chị năm bắt đầu nổi cơn điên, hét lớn với Ngôn Hi: “DJ Yan, mấy người thật là thất đức, em tôi bị kẹt trong thang máy một tiếng rồi! Đây là tầng chín đó nhé, nếu nó có mệnh hệ gì thì nhà đài các anh có đến được hay không? “Sức nhớ ra điều gì đó, cô nàng đề nghị: “Hay là... Hay là DJ Yan nói chuyện với em tôi một lát được hay không, để nó có thêm tinh thần, bình thường nó thích anh nhất đấy.”

Ngôn Hi cau mày ra hiệu cho vị trợ lí đi giục bộ phận phụ trách lần nữa rồi cầm điện thoại của chị năm, nói nhỏ: “A lô tôi là Ngôn Hi.”

A Hoành im lặng, nghe thấy tiếng Ngôn Hi bất giác nở nụ cười, đôi mày cong lên.

Ngôn Hi không nghe thấy tiếng đối phương trả lời, liền cao giọng hơn: “Em vẫn ổn chứ? Trả lời tôi đi, tôi là Ngôn Hi.”

Miệng A Hoành khô khốc. cô khẽ nhắm mắt lại và nói nhỏ: “em biết anh là Ngôn Hi, thật đấy, ổn quá.”

Ngôn Hi sững lại, tất cả máy nóng trong người đều dồn lên đầu, tay nắm chặt điện thoại, anh nghiêng rang hỏi: “Em nói cái gì?”

A Hoành nói: “Lâu lắm không gặp rồi, Ngôn Hi.”

Ngón tay, mũi, miệng, dường như đều đóng băng, chỉ có nước mắt nóng bỏng.

Lâu lắm không gặp.

Ngôn Hi hít thở thật sâu, nét mặt biểu lộ cảm xúc, cúi người chào thính giả phía dưới rồi nói: “Xin lỗi các vị, buổi giao lưu hôm nay kết thúc ở đây.”

Nói rồi, anh quay đầu bước nhanh về phía thang máy.

Đó là một cánh cửa lạnh lẽo, có thể nhìn rõ từng cọng tóc trên đầu anh.

Bên trong, bên ngoài.

Anh gọi lớn: “A Hoành!”

A Hoành vịn tay vào bám đứng dậy, hai chân lạnh cóng, đã mất hết cảm giác.

Trong bóng tối, bốn phía đều là thành thang máy, lần mò một lúc chạm vào khe cửa. Không có tia sáng nào lọt qua. Đột nhiên cô cảm thấy tuyệt vọng, một nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Cô nói: “Ngôn Hi, em không nhìn thấy anh. Cô đập cửa, cô không thể kiềm nén cảm xúc được nữa, giọng như sắp khóc: “Ngôn Hi, anh đang ở đâu vậy, em không nhìn thấy anh!”

Ngôn Hi bật khóc, ra sức dùng hai tay tách khe cửa ra. Anh nói: “Ngoan, em ngoan, đừng khóc nhé, đợi một phút nữa thôi, à không, mười giây nữa

thôi.” Ngón tay kẹp trong khe cửa thang máy, kéo ra thì bật máu.

Nước mắt A Hoàn rơi lã chã, cô nức nở nói: “Ngôn Hi, em rất nhớ anh, nhớ vô cùng, nhưng em không dám nhớ!”

Ngôn Hi gầm lên: “Thằng nào không cho em nhớ, anh sẽ giết nó!” Máu trên tay nhỏ xuống cánh cửa bóng loáng.

Vị trợ lí và thợ sửa thang máy hốt hoảng kéo anh ra.

Ngôn Hi túm chặt cổ áo anh thợ, mặt hằn rõ những tia máu, anh lạnh lùng nói: “Người trong thang máy là tính mạng của tôi, anh xem mà giải quyết đi!” Giọng nói đó như phát ra từ địa ngục.

Anh thợ vã mồ hôi trán, điều khiển thang máy bằng máy chuyên dụng, thang máy phát ra tiếng “rầm” inh tai. Bàn tay Ngôn Hi vẫn đang nhỏ máu, mắt anh trừng trừng nhìn cửa thang máy.

Mười giây xa vời.

Cuối cùng, đèn tín hiệu cũng bật sáng.

Kính coong!

Cánh cửa đó từ từ mở ra, dường như cuối cùng, mọi khoảng cách về thời gian, không gian đã tiêu tan.

Cô gái đó, cô gái khóc nhiều đến mặt lem luốc như con mèo của anh cuối cùng cũng đã quay về trong vòng tay anh.

Anh ghì siết chặt lấy cô mới phát hiện ra rằng, những năm tháng không có cô bên cạnh, anh sống thê lương biết bao. Nỗi thê lương này không phải vì không được ăn món sườn, mà là vì không gặp được người nấu món sườn đó.

Những lúc gặp được nhau, vì tuổi còn nhỏ nên chưa biết tương tư là gì, đợi đến khi không có người trong mộng, mới biết được hình bóng cô đã khắc sâu hàng nghìn, hàng vạn lần trong đầu, trường tồn với thời gian.

Anh muốn nói: “A Hoàn, anh thực sự rất đói”. Nhưng khi nước mắt rơi xuống, anh đã không thốt được thành lời.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Níu Kéo Không Để Thời Gian Trôi

Typo: dohuyenrua

Chị năm nhìn cảnh tượng nhạt nhào máu và nước mắt trước mặt mình mà giật bắn mình.

Cô luôn nhìn DJ Yan bằng tình yêu lạc quan, coi mọi điểm tốt của anh đều là tiêu chuẩn. Và thế là, khi người đàn ông này gỡ bỏ bộ mặt lạnh lùng bang giá ngày thường, rồi nhìn máu trên kẽ tay anh, dường như cô chỉ có thể rút ra một kết luận: DJ Yan quá tốt với fan của mình!

Tuy nhiên, khi Ngôn Hi lấy chiếc áo vest trắng trắng như tuyết của mình khoác lên người A Hoàn, đột nhiên chị năm cảm thấy có gì đó không ổn, tự nhiên có Nam Quách tiên sinh* chui từ đâu ra, nhìn không được hài hòa cho lắm.

*Nam Quách tiên sinh dùng để chỉ người gặp chuyện bất bình giữa đường chẳng tha.

Cô nuốt nước bọt cái ực, định kéo A Hoàn lại nói: “A Hoàn, mình về nhà thôi!”, thì DJ Yan lại lau vết máu trên quần rồi lịch thiệp đưa tay ra nói với cô rằng: “Từ lâu Ôn Hoàn đã được gia đình em chăm sóc tận tình, anh rất cảm kích, nhất định hôm nào đó anh sẽ đến thăm hai bác.”

Chị năm tiu ngủi đưa tay ra, nắm lại, wow wow... quả nhiên là mượt mà như ngọc, cảm giác mà cô vẫn thường mơ thấy, hơ, nhưng mà... Trọng

điểm không phải ở đây! Có cái gì đó hơi bất thường, sao nghe cứ như mình biến thành người ngoài vậy, đó là em sáu của tôi, em sáu của tôi chứ!

Chị năm hỏi A Hoàn: “Cậu quen anh ấy từ lâu rồi hả?”

A Hoàn khịt mũi cười khúc khích: “Không quen.”

Cô vừa mới lấy lại được chút sinh khí sau một giờ đồng hồ chôn chân trong thang máy lạnh cóng, đùa một câu khá trẻ con rồi quay sang hỏi anh: “Anh là ai?”

Ngôn Hi: “Anh là người qua đường A, em là người qua đường B, tám trăm năm về trước em là tiểu nữ nhà anh, không biết tiểu thư có còn nhớ nữa hay không?”

Chị năm sức nhớ ra điều gì đó, miệng lắp bắp: “Phượng hoàng, a, tớ biết rồi, cậu chính là chim phượng hoàng!”

Mặt A Hoàn đỏ ửng, nhớ lại chuyện đùa mà cô kể với mọi người trong phòng, quạ đen yêu chim phượng hoàng vàng, nhổ hết long đen đi, cắm long vàng giả vào định tiếp cận, ai ngờ lâu ngày long giả rụng hết, ngày càng lộ bộ mặt xấu xa trước mặt chim phượng hoàng, cuối cùng đành phải bỏ đi.

Đương nhiên là Ngôn Hi không hiểu gì. Anh chỉ nhớ bàn tay đang nắm trong bàn tay anh, cho dù sung đỏ trong ngày đông lạnh giá hay mềm mại trong lúc cầm muôi nếm thử đồ ăn trong bếp.

Chị năm vô cùng xúc động: “Em có thể xin nick QQ của anh, số điện thoại, và địa chỉ nhà được không?”

Ngôn Hi lấy bút mực, xé tờ giấy ghi địa chỉ cho chị năm mỉm cười nói: “Luôn luôn chào đón em.” Nói rồi đôi mắt to đẹp lặng lẽ nhìn A Hoàn.

A Hoành mỉm cười: “Hiện giờ em đang ở nhà chị năm, trước khi kì nghỉ đông kết thúc, em sẽ không đi đâu cả, nếu anh có thời gian, bọn mình có thể đi đâu đó chơi.”

Thấp thỏm bất an, không biết có bị coi là kẻ thấy lẽ không?

Đồ đạc của cô đã chuyển về hết nhà họ Ôn sau khi Ngôn Hi sang Mỹ. Căn nhà đó đã không còn A Hoành nữa. Đầu ngón tay Ngôn Hi lạnh toát, anh buông ray ra, cúi đầu nói: “Ok, tạm biệt.”

Anh muốn nói rằng: “Ban nãy em vừa nói là nhớ anh mà.” Nhưng rồi anh lại quay đi, lưng ưỡn thẳng, trong màn tuyết, chiếc ao len màu xanh lam vô cùng nhức mắt.

A Hoành liền gọi giật anh lại: “Áo của anh.”

Ngôn Hi không ngoái đầu lại mà bình thản nói: “Sao em không trả luôn cùng với A Hoành của anh? Lúc nào em cũng ngang ngạnh như vậy.” Anh cảm thấy nói xong câu đó, hơi thở của anh cũng đã lạnh toát.

Chịu năm tiu ngủ, chưa có ai kêu A Hoành ngang ngạnh bao giờ.

A Hoành xót xa nói: “Anh chưa bao giờ chịu nói với em anh muốn làm gì, cần làm gì, làm gì mới không hại anh mất đi một số thứ...”

Ngôn Hi quay lại nhìn cô cười: “Ôn Hoành, em hãy mở mắt ra nhìn anh đi.”

Hai tay anh dang thẳng, thân hình gầy gò, trông rất mỏng manh. Rồi anh cười lớn, lồng ngực phập phồng. “Ngoài em ra, anh còn gì để mất nữa đâu? Em bảo đi là đi luôn, không để lại lời nào, giỏi lắm, đi giỏi lắm. Em bảo bỏ nhà đi là bỏ nhà đi, ngoài tính mạng ra chẳng mang gì theo cả, giỏi lắm, rất anh hùng.. Em bảo về là về, nấp ở hốc cây không chịu gặp anh, càng giỏi

hơn! Hôm nay may mắn gặp được Ôn tiểu thư, thật ngại, đáng lẽ tôi phải đi vòng đường khác để không làm phiền cô, cô đi nhé!”

Nước mắt A Hoành rơi lã chã. “Ngôn Hi, nếu không vì sợ gây khó dễ cho anh, nếu không...”

Ngôn Hi cười khẩy: “Sao ngày trước em không sợ gây khó dễ cho anh? Một nghìn không trăm chín mươi sáu ngày ở bên anh, ăn mặc ngủ nghỉ, việc nào cũng chu toàn, sao không sợ gây khó dễ cho anh?!”

“Anh...”

A Hoành chậm mồm chậm miệng không đầu khẩu được với anh, chỉ biết đứng ngẩn ra đó lấy ống tay áo lau nước mắt, lại đứng chiếc áo vest của Ngôn Hi, long càng bức hơn, liền cởi áo ra ném vào người anh, nước mắt nước mũi sụt sùi.

Chiếc áo bay đúng vào đầu Ngôn Hi, anh lấy xuống, thở mạnh, trừng mắt với cô rồi gầm lên: “Em ném giỏi lắm, đàn ông phương Bắc vô cùng đại lượng, vẫn chịu được cơn thịnh nộ của em!”

A Hoành hận đến nổi nghiêng răng ken két, bước đến trước mặt Ngôn Hi bọ má anh, cô lấy hết sức bình sinh để bọ, khiến khuôn mặt đẹp trai của Ngôn Hi gần như biến dạng, sau đó cô khịt mũi rồi gào lên: “Anh thật phiền phức, phiền phức hết chỗ nói, còn phiền phức hơn cả ngày trước.”

Chị năm nhìn cảnh tượng đó và nghĩ bụng: “Đúng là ngang ngạnh thật!”

Ngôn Hi ra sức kéo A Hoành vào long và ngoác miệng cười với chị năm: “Cô nàng không ngoan, anh sẽ đưa cô ấy về nhà. Chị năm cứ về trước đi, bọn anh không tiễn nữa nhé.”

Chị năm trợn mắt: Ai là chị năm của anh chứ...

Cô nhìn A Hoàn như một đứa trẻ trong lòng Ngôn Hi rồi bất giác bật cười. Mặt mày A Hoàn vô cùng sinh động hoạt bát, không còn vẻ u ám như ngày bình thường nữa.

Cô thầm than, Cố Phi Bạch thật chẳng có con mắt gì cả. Đột nhiên sự nhớ lại chuyện cũ nhà Đỗ Thanh từng kể, cô kiên im bật.

Có lẽ, người mà Cố Phi Bạch yêu, chính là cô nàng A Hoàn đang ở bên cạnh Ngôn Hi bây giờ?

Hy vọng là anh ta không biết.

Từ lâu A Hoàn vẫn nghĩ, không hiểu ôm nhau có ý nghĩa gì.

Trong cuộc đời, cô đã từng được ôm rất nhiều lần, tình thân, tình bạn, tình yêu, rất nhiều rất nhiều, dường như tích góp lại cũng là niềm hạnh phúc rất lớn. Nhưng cảm giác ấm áp, đến nhịp đập của trái tim cũng cảm thấy không bình thường, chắc chắn chỉ có người đứng trước mặt mới mang lại được mà thôi. Cô không thể đánh đồng anh bây giờ với với anh của ngày xưa nên đành gọi là Mr.Yan. Ngôn tiên sinh.

Cái ôm của Ngôn tiên sinh đã khiến cô sau này... không nỡ long nào từ chối.

Ngồi trong chiếc xe việt dã của Ngôn Hi, nhìn vết giày cao gót lồm xuống tằm thảm hoạt hình, A Hoàn ngẫm nghĩ một lát rồi mở cửa xe, bước vào.

Ngôn Hi nhìn cô qua gương chiếu hậu, đôi môi mỏng, ánh mắt dịu dàng, cô đã trưởng thành hơn rất nhiều. Đột nhiên anh không nỡ nhìn nữa, cứ có cảm giác cả thế giới đều rất vô liêm sỉ, luôn tranh thủ lúc anh không có mặt để ngược đãi cô gái của anh.

Anh gọi điện thoại, nhét tai nghe vào tai. “Cô ạ, đêm giao thừa cháu có chút việc nên không qua được, ngày mai cháu sẽ đến chịu tội ạ.”

A Hoàn nhìn ra ngoài cửa sổ, vờ như không nghe thấy. Bên ngoài, người và xe tấp nập qua lại.

Cô hỏi: “Mình đi đây vậy?”

Ngôn Hi đánh lái. “Phòng của em dọn lại. Hôm nay tìm tạm chỗ nào đó ăn tết đã.”

A Hoàn ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Chỉ có hai đứa mình, không sợ vắng vẻ à?”

Ngôn Hi cười và đáp ngắn gọn: “Có em, có anh là tốt lắm rồi!”

Ngôn Hi cho xe vào bãi đỗ rồi đưa A Hoàn vào sảnh trước của Cutting Diamond. May mà các nhà phục vụ hoạt động giải trí cũng phục vụ hết mình, họ không nghỉ tết.

Lần trước cậu nhân viên Tiểu Châu bị Ngôn Hi nói kháy, lần này vẫn mỉm cười tiếp đón rất niềm nở. “Cậu Lục cũng có mặt, ông cụ mở tiệc trên tầng thượng, cậu Ngôn và cô đây chuẩn bị lên dự tiệc ạ?”

Ngôn Hi sững lại, mỉm cười nói: “Không, đừng làm kinh động đến cậu ta. Cho tôi một phòng, một mâm cơm giao thừa, sau bữa ăn, cho nhiều đồ tráng miệng ngọt nhé.”

A Hoàn cười khúc khích. Anh vẫn nhớ cô thích ăn đồ ngọt.

Tiểu Châu nhìn thấy Ngôn Hi đi tay không, liền cười hỏi: “Cậu Ngôn, cậu không mang chú chó kia đi theo ạ?”

Ngôn Hi cười lớn, vui vẻ đáp: “Mẹ nó đến rồi, nhìn nó nữa tôi lại dị ứng mất.”

Tiêu Châu nghĩ, trước đây anh ta lúc nào cũng ôm khư khư con chó trong lòng như báu vật mà có thấy dị ứng đâu. Sau đó cậu ta lấy thẻ phòng, dẫn hai người vào thang máy trong suốt. Thang máy ngay bên cạnh cũng đang có một nhóm người đang đi lên, ăn mặc chỉnh tề, khí chất ngời ngời.

A Hoành không chú ý, chỉ mãi ngắm nhìn công trình tráng lệ được trang hoàng rất cầu kì, tinh xảo trước mắt. Rồi cô chỉ vào hình ảnh Adam, Eva trên bức tranh tường và nói với Ngôn Hi: “Đẹp quá, nhìn cứ như người thật ấy nhỉ?”

Toàn thân Ngôn Hi như đông cứng lại, ánh mắt lại đổ sang phía thang máy bên kia, trong suốt, nhìn rõ toàn bộ. Dường như có ánh mắt lạnh lùng liếc sang.

A Hoành như phát hiện ra điều gì đó, vội vàng quay lại nhưng đã bị Ngôn Hi che hết, anh ôm cô vào lòng, thì thầm: “Đừng nhúc nhích”. Anh mím môi, đốt ngón tay trắng bệch, đến hơi thở cũng có gì đó gấp gáp.

A Hoành thắc mắc: “Ngôn Hi, anh làm sao vậy?”

Ngôn Hi nhìn thấy tóc mai bên tai cô, long cũng dịu đi vài phần, anh đưa tay bịt mắt cô và đáp: “Không, chỉ muốn được ôm em thôi.”

A Hoành đưa tai kéo anh. “Ngôn Hi, nam nữa thụ thụ bất thân.”

Ngôn Hi liền cười, đôi môi rất gần trán cô. “Thôi đi, anh chưa bao giờ coi em là phụ nữa cả.”

A Hoành: “Em biết, lúc ôm em, anh đều coi em là em trai anh.”

Ngôn Hi bật cười: “mềm mềm, thơm thơm, cảm giác giống hệt như lúc bế cậu bé trên máy bay. Em trai ư, em hơi đề cao mình đấy.”

A Hoành nghênh mặt nói: “Hừ, Ngôn tiên sinh, em cảm thấy long tự trọng của em bị tổn thương nghiêm trọng.”

Ngôn Hi ghét sát đôi môi vào trán cô, đặt lên đó một nụ hôn rất nhẹ, anh không cảm nhận được sự mờ ám trong đó, rồi anh xoa đầu cô với vẻ trịnh trọng rồi nói: “Thôi được, em trai nhà họ Ôn, lát nữa em được ăn thêm một miếng bánh ngọt.”

A Hoành thật sự bất lực. “Em cảm thấy em và anh không phải là người sống trong cùng một thế giới.”

Thang máy dừng lại, thang máy bên kia tiếp tục lên tầng thượng. Đôi mắt đen láy liếc trộm đó cũng lập tức biến mất.

Ngôn Hi buông tay ra, lúc này Tiểu Châu đứng bên cạnh vờ như không nhìn thấy gì: “Cậu Ngôn, đến rồi ạ.”

Ngôn Hi lạnh lùng nhìn cậu ta, nói: “Lục Lưu hỏi cậu cái gì thì không cần phải giấu, cứ nói thật nhé.”

A Hoành tắm nước ấm xong xuôi đi ra, không tìm thấy dép liền giẫm chân không lên thảm, nước nhỏ tong tong.

Tóc vẫn chưa khô.

Nhìn thấy mâm cơm thịnh soạn, cô liền cười nói: “Ngôn Hi, em xong rồi, ăn cơm thôi.”

Ngôn Hi cau mày, lấy chiếc khăn bông lớn trong nhà vệ sinh ngồi xuống cạnh A Hoành, chụp cái khăn lên đầu cô, lau tóc cho cô.

A Hoành nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng dụi dàng.

Ngôn Hi trợn mắt nhìn cô: “Lần sau chưa khô đầu mà đã chiu ra là ăn đòn đó nhé!”

A Hoành cười khúc khích: “Ngôn Hi, ngựa mũi quá... ngựa... hắt xì!”

Ngôn Hi trợn tròn mắt nhìn cô. “Lần sau mà chưa khô đầu mà đã chui ra là ăn đòn đó nhé!”

“Vậy thì lần sau chắc chắn em sẽ làm ngược lại, xem anh có đánh em thật không.” Cô cười nghiêng ngả dưới tấm thảm lông cừu.

Ngôn Hi mím môi, giả vờ giận. “Đánh, đánh thật, không đánh em thì anh đánh luôn mình.” Rồi anh đưa tay kéo cô đứng dậy, cào nhẹ lên mũi cô nói: “Cứ cảm thấy em nhỏ đi thì phải.”

Ôm ở trong long mới biết cảm giác yên tâm là thế nào.

A Hoành nghĩ một lát rồi mỉm cười nói: “Đó là do anh già đi thôi.”

Ngôn Hi nhướn mày nói: “Có lẽ là như vậy.”

Họ ăn cơm, mâm cơm toàn món ngon, xung quanh tĩnh lặng như tờ, Ngôn Hi vô cùng áy náy. “A Hoành, giao thừa mà bắt em ăn tết với anh thế này...”

A Hoành nhìn anh nói: “Ngôn Hi, thiên đường tuyệt vời như thế này, chỉ có anh mới chịu dành cho em.” Mắt cô ngân ngấn nước, dịu dàng vô cùng.

Anh hiểu những gì cô nói, đưa miếng sủi cảo trong và mềm đến sát miệng cô.” Anh và em cùng đón giao thừa.”

Anh và em...

Một năm đã qua, năm mới sắp tới. Ai hát một bài, có anh và em, không nói chuyện thiên trường địa cửu, không muốn lãng phí tuổi xuân.

A Hoành gật đầu, vừa ăn miếng sủi cảo vừa rơi nước mắt.

Ngoài cửa sổ, tuyết bay trắng trời, dường như đây là sắc màu vốn có của nhân gian.

Chuông đồng hồ điểm mười hai giờ.

Năm 2003.

Tiếng pháo nổ ran, pháo hoa rực trời.

“A Hoàn ơi A Hoàn, bọn mình ước gì đi.” Anh bình thản nói, dường như đó chỉ là một thú vui rất bình thường.

A Hoàn nói: “Em mong thế giới hòa bình, các bạn nhỏ ở châu Á, châu Phi, châu Mỹ La Tinh đều được ăn bánh đường, như thế sẽ tuyệt vời biết bao.”

Ngôn Hi liền cười: “Điều ước của năm năm về trước, không được tính.”

A Hoàn nói: “Em nói gì thì cũng sẽ thực hiện được ư?”

Anh cười đáp: “Anh sẽ cố gắng.”

A Hoàn nói: “Cho em kiếm được nhiều tiền hơn tỉ phú hàng đầu thế giới.”

Ngôn Hi lắc đầu: “Cái này thì không được.”

A Hoàn nói: “Cho em làm tỉ phú hàng đầu thế giới.”

“Cái này cũng...không được.”

A Hoàn hăng giọng: “Cái này có thể mà.”

Ngôn Hi nghiêng răng. “Cái này không được thật mà.”

A Hoàn chống tay lên cằm, cười tủm tỉm nói: “Ngang ngạnh thật”

Thôi được, vậy em sẽ ước mơ là ngày mai tỉnh dậy, em và anh chỉ là năm mơ – một giấc mơ kéo dài hai năm.

Hồi ấy, cha vẫn còn sống.

Hồi ấy, Ngôn Hi, A Hoàn đều còn rất trẻ con, nín giữ thời gian, tưởng sẽ đời đời kiếp kiếp.

MƯỜI NĂM THƯƠNG NHỚ

Thư Hải Thương Sinh

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hương Thầm Không Động Ở Chốn Nào

Typo: dohuyenrua

Sáng mừng một, bà Uẩn dậy sớm, ra thắp hương cho người chồng đã khuất như thường lệ, nhưng lại làm vỡ một cái lọ hoa sứ xanh, tự nhiên trong lòng cũng thấy lo lắng. Nhìn bức ảnh của người chồng đã khuất, ánh mắt như có gì trách móc, long bà nặng trĩu vài phần.

Kể từ ngày chồng mất, bà xin nghỉ hẳn công việc ở Hiệp hội âm nhạc, ba buổi biểu diễn piano cố định hằng năm cũng đổi thành một buổi, cả ngày chỉ chăm sóc cha chồng, rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, sống rất khép kín.

Trong thời gian đầu, mấy bà bạn thân trong khu đó còn khuyên nhủ, đưa bà đến các địa điểm dự tiệc cho khuây khỏa, sau đó phát hiện trái tim bà như đã nguội lạnh, không hào hứng với bất cứ thứ gì, dần dần họ cũng không còn nhiệt tình nữa.

Họ thường nghe thường thấy con cái, chồng mình kể rằng con trai nhà họ Ôn đã trưởng thành, có cổ phần trong tập đoàn họ Lục, biết cách làm ăn nên chẳng kém gì cụ Ôn năm xưa. Chỉ tiếc là cô con gái ruột sức khỏe không ổn, quanh năm vừa học hành vừa dưỡng bệnh ở miền Nam, mẹ con không được gặp nhau, khiến ai nghe thấy cũng xót xa thay. Nhưng cũng may là còn cô con gái muôi xinh xắn, dễ thương sớm tối làm bạn với bà.

Về phần cụ Ôn, từ ngày cậu con trai độc nhất trong nhà qua đời, ông cụ ngày càng già nua hơn, cũng đã bỏ bớt rất nhiều công việc, thường xách

lồng chim ra chợ sớm, đi dạo, chuyện trò với các cụ, uống cốc sữa đậu nành rồi mới về nhà.

Sang sớm mừng một, Tân Đạt Di còn đang ngủ say thì đã bị ông nội cậu ta nhắc chần lên, nói nhất định phải sang chúc tết cụ Ôn và bà Uẩn, bọn họ thích trẻ con, nhìn thấy cậu ta chắc chắn sẽ vui.

Tân Đạt Di cự nự: “Cháu hai mươi rồi, trẻ con gì nữa.” Nhưng vẫn mang đôi mắt ngái ngủ mặc quần áo, sức nhớ ra điều gì đó bèn lẩm bẩm: “Chắc hẳn Ngôn Hi cũng có mặt, hơn nửa tháng nay không nhìn thấy hẳn ta rồi, không biết bận gì mà bận lắm thế.”

Cụ Tân liền vỗ vỗ đầu cậu cháu. “Thằng Hi đang yêu đứa nào cơ mà? Cháu ngoan, đừng có ôm bộ mặt thối đó quấy phá người ta đấy nhé. Khó khăn lắm nó mới tìm được nơi được chốn, nó mà không lấy được vợ thì ông Ngôn rầu chết mất!”

Tân Đạt Di đáp: “Hứ, nó mà lấy Sở Vân thật ư? Còn lâu cháu mới tin, rõ ràng nó và A Hoàn...”

“Lại nói linh tinh rồi đấy! Hai nhà đó đều không ai nhắc đến chuyện đó nữa, mà tự nhiên bới ra làm gì? Nói mày nhố cấm có sai, tại sao thằng Hi lại đưa người yêu ra mắt họ Ôn chứ? Rồi mày thấy nhà họ Ôn có ai là không mừng không? Nhìn thằng cu nhà họ Ôn kìa, sắp thành tinh rồi còn gì?”

Tân Đạt Di bĩu môi: “Bọn họ đều là anh em của cháu, ông đừng nói nữa.”

Cụ Tân liền cười mắng thằng cháu: “Thôi thôi, bọn họ thông minh cứ để bọn họ thông minh, mình ngố cũng có cái hạnh phúc của ngố.”

Tân Đạt Di cũng cười. “Ông, hai ba năm nữa cháu đi làm, sẽ dắt cháu dâu về cho ông. Chắc hẳn ông là người đầu tiên bế chắt ở cái khu này!”

Cụ Tân có tật kinh niên, cứ trở trời là chân tay tê mỏi. Con trai, con dâu bị tai nạn giao thông hồi trẻ, chỉ để lại thằng cháu nội độc nhất này, ông cụ rất yêu thương chiều chuộng nó, chỉ mong sao nó sớm thành người. May mà cụ cậu tính tình hiền lành, tư cách đạo đức, học hành đều ổn cả nên cụ rất mừng vì điều đó, được bế cháu nội nữa thì cuộc đời còn gì tuyệt hơn.

Lúc Tân Đạt Dĩ có mặt ở nhà họ Ôn, bà Trương đang luộc bánh trôi, Tư Nhĩ mở cửa, cô xòe tay ra, cười nói: “Muốn qua cửa này, cần đưa hối lộ!”

Anh kéo tóc Tư Nhĩ rồi móc ra một túi kẹo, tung cho cô nàng. “Đi chỗ khác, tết nhất gây sự gì chứ! Cụ Ôn đã dậy chưa?”

Tư Nhĩ nhướn mày đáp: “Dậy rồi, nhưng cũng nói rồi, ai đến chúc tết cụ đều mời vào, chỉ có Tân Đạt Dĩ là đuổi đi.”

Tân Đạt Dĩ ngằn tò te hỏi: “Tại sao?”

Tư Nhĩ đảo mắt một vòng. “Em làm sao mà biết được, ông dặn thế thì đành làm thế thôi.”

Nghe thấy tiếng nói, Tư Hoán liền bước ra, cười. “Nhĩ Nhĩ trêu cậu đấy, ông đang bảo chắc chắn cậu là người đầu tiên đến chúc Tết, đúng là cậu thật.”

Tân Đạt Dĩ trợn mắt với Tư Nhĩ. “Cái con nhỏ này, càng ngày càng đáng ghét.”

Tư Nhĩ bĩu môi. “Chỉ có anh là không đáng ghét, sang mừng một năm nào cũng vậy, chưa đến bảy giờ đã nghe thấy tiếng anh, cả khu này sắp sập vì chấn động mất.” Rồi cô tránh ra cho Tân Dĩ Đạt vào.

Tân Dĩ Đạt thò bên ngoài và hỏi Tư Hoán: “Ngôn Hi đến chưa, hôm qua cũng đến ăn cơm tất niên chứ?”

Tư Hoán lắc đầu, cười nói: “Hôm qua cậu ta gọi điện thoại bảo không đến, chắc là đến nhà Lục Lưu.” Tân Đạt Di nhìn Tư Hoán cười miễn cưỡng mà giật thót, gay thật, lại giẫm vào mìn rồi.

Vào nhà, cậu ta khấu đầu trước cụ Ôn, cụ cười khà khà đưa bao lì xì đỏ cho cậu.

Hai người nói chuyện một lúc thì chuông cửa reo.

Tân Đạt Di reo lên: “Ha ha, Ngôn Hi đến rồi.” Vừa nói vừa nghĩ bụng, có thể còn có cả Lục Lưu. Nhìn Tư Hoán lại thấy thương thương, tội nghiệp, khuôn mặt của ông anh ngày càng sầm xuống.

Tân Đạt Di chạy ra ngoài mở cửa, đúng là Ngôn Hi thật.

Một người bước từ sau lưng Ngôn Hi ra, nhìn cậu với ánh mắt hòa nhã. Đôi mày núi xa, tóc đen, môi mỏng, khuôn mặt trắng ngần, khóe mắt cong lên, sống mũi cao thẳng, vô cùng dễ thương, dịu dàng.

Cô có vẻ luống cuống nói: “Đạt Di, lâu lắm rồi không gặp cậu.”

Phản ứng đầu tiên của Tân Đạt Di không phải là mừng rỡ, không phải sững sốt, mà là quan sát nét mặt của Ngôn Hi.

Vẻ sắc lạnh trong ánh mắt của anh đã vơi bớt được tám chín phần, nét mặt rạng ngời thanh thoát, và thế là cậu chàng liền ôm chặt lấy A Hoàn, thở dài nói: “Chỉ có thể là cậu mà thôi.”

A Hoàn vỗ vai cậu, cô rất nhớ người bạn chơi thân mấy năm trời, không bao giờ bỏ rơi bạn bè này. Cô nói: “Tớ thay đổi nhiều lắm hay sao mà cậu không nhận ra?”

Tân Đạt Di ôm đầu cô, ra sức dụi, mắt đỏ hoe: “Bà cô của tôi ơi, từ nay về sau, đừng chơi trò mất tích nữa nhé?”

A Hoành gật đầu, ghen ngào đáp: “Ừ.”

Tân Đạt Di nói: “Cậu mà mất tích thêm lần nào nữa, Ngôn Hi có chín cái mạng cũng không đủ dùng.”

Ngôn Hi nhìn hai người ôm nhau. Tay đút vào túi quần, cảm thấy lòng như chú nhộng phá kén, tìm được chút hơi tàn cuối cùng.

Anh cười, đây chính là nhược điểm của anh.

Anh bước lên ôm chặt hai người mà nước mắt lăn dài trên gò má.

Nhà của anh, bạn của anh.

Ý nghĩa lớn lao biết bao.

Tư Hoán đứng trong bóng tối gần cửa, hai tay buông thõng.

Anh nói: “A Hoành, em về rồi à.” Nhưng không thể dang tay ra và tặng cô một cái ôm nồng nhiệt của một người anh trai, anh đã bị bẻ gãy đôi cánh chỉ vì mang học Ôn.

Thế nên, anh chỉ mỉm cười, bên khóe miệng là lúm đồng tiền nhỏ xinh.

Sau khi A Hoành ra đi, anh đã gục vào lòng mẹ và bật khóc: “Mẹ ơi, tại sao lại là con, tại sao không phải là em con?”

Lần đầu tiên trong đời, mẹ đã đánh anh. Bà nói: “Con mang họ Ôn, đàn ông trong nhà họ Ôn không bao giờ chịu lùi bước. Trên chiến trường, ông nội con không lùi bước là vì chiến hữu của ông. Trên biển cả, cha con không bao giờ lui bước là vì tổ quốc của cha con. Còn con, vì em gái, con cũng không được phép lùi bước!”

Anh khóc nức nở như một đứa trẻ, mẹ ơi, cái giá phải trả đắt quá.

Bà Uẩn lại cười nói: “Tương lai còn xa vời lắm, Tư Hoán, bây giờ con đã nhận thua chưa?”

Mẹ anh – người mẹ vừa mới mất chồng, dạy anh rằng không được phép nhận thua. Và câu chuyện cũ đó là gánh nặng vĩnh hằng, ngay cả thời gian cũng không thể gột rửa được.

Anh nhìn A Hoàn.

Trong ánh mắt cô gái đó lại có vẻ xa cách rõ rệt, cô luống cuống nói nhỏ: “Tư Hoán, em xin lỗi.”

Tư Hoán liền cười: “Tại sao lại nói xin lỗi?”

A Hoàn cố gắng nghĩ ra nguyên nhân rồi đáp: “Xin lỗi vì em đã về.”

Cô trả lời rất lịch sự, rõ ràng, nhưng cũng thật hoang đường, vì về nhà mà phải nói với anh trai mình lời xin lỗi.

Tư Hoán nhún vai nói: “Bên ngoài gió lạnh, vào trong nhà nói chuyện đi.”

Bà Uẩn, người đã sinh ra cô lại giữ vẻ mặt lạnh tanh, và nhìn cô bằng ánh mắt dường như không có chút hơi ấm nào. Rồi ánh mắt bà chuyển sang chàng trai cao ráo, đẹp trai đó, lạnh lùng hỏi: “Ngôn Hi, cháu đã hứa với cô thế nào?!”

Anh mở to đôi mắt nhìn bà và hể hùi bước: “Cô ạ, từ lâu cháu luôn biết rằng, đó chỉ là bản năng mà thôi.”

Cụ Ôn thở dài đáp: “Tiểu Hi, Đạt Di, vào phòng ăn cơm cùng ông, lâu lắm rồi A Hoàn không về nhà, vào phòng nói chuyện với mẹ một lúc đi.”

Sau đó, Ngôn Hi ở nhà họ Ôn cả ngày nhưng không thấy bóng dáng A Hoàn đâu.

Tối muộn, cụ Ôn pha ấm trà Bích La Xuân thứ ba, màu nước đã nhạt. Cụ xua tay nói: “Tiểu Hi, cháu về nhà đi.” Ánh mắt sắc sảo nhưng đầy vẻ mệt mỏi.

Ngôn Hi nheo mắt nhìn về phía gian phòng mà A Hoành biến mất.

Tân Đạt Di nháy mắt với anh, xoa dịu bầu không khí căng thẳng. “Ông ơi, ngày mai bọn cháu lại đến thăm ông nhé.”

Cụ Ôn cười nói: “Ông biết các cháu có long hiếu thảo, tốt nhất nhà nhiều việc, đặc biệt Tiểu Hi, phải tự quyết định mọi việc, các cháu cứ lo việc của mình là được rồi. Ta có ba chúng nó là được rồi, không đủ thì còn có cái chuồng chim nữa.”

Đạt Di tui ngủ, Ngôn Hi ngần ngừ, cuối cùng cả hai vẫn đứng dậy, lịch sự cáo từ.

Căn phòng sâu hun hút đó vẫn khóa chặt.

Tư Hóa đuổi theo ra ngoài cửa, nói với Ngôn Hi:” Cậu cứ yên tâm, A Hoành không làm sao đâu.”

Ngôn Hi nhìn anh. “Cậu có đảm bảo điều đó không?”

Tư Hoán cười nói: “Tôi đảm bảo.”

Giọng nói đó rất thánh thiện, tựa như họ quay lại với thời thơ ấu thân nhau như anh em.

Tân Đạt Di vừa đi vừa cười. “Còn đảm bảo gì nữa, chẳng lẽ đêm nay họ đưa A Hoành đến chân trời, để cậu không gặp được nữa à.”

Ngôn Hi vốc một nắm tuyết dưới chân ném vào người cậu. “Làm sao mà cậu biết được!” Sau đó thở hốt hển nói : “Nhiều lúc thực sự chỉ mong mình là người sinh ra con nhỏ!”

Như thế sẽ không bao giờ có những phiền muộn vớ vẩn này nữa.

Đạt Di làm động tác móc tai, cười để lộ hàm răng trắng. “Coi như tôi chưa nghe thấy câu này nhé, sau này cậu mà muốn loạn luân thì cũng không cần phải giết nhân chứng tôi nữa.” Nói rồi cậu ta ghé sát vào mặt Ngôn Hi: “Ngôn Hi, tôi lấy một trăm tệ để đánh cược với cậu, nếu quả thật A Hoành do cậu sinh ra thì cậu sẽ khóc hết nước mắt đấy.”

Ngôn Hi lườm anh chàng rồi rút từ túi ra một xấp tiền, không đếm mà nhét thẳng vào tay cậu.

Tân Đạt Di nhìn lên trời nói: “Ngôn Hi, A Hoành sẽ bị tôi oán đấy. Cậu không hề trả giá trước cô nàng đó, cậu khiến bạn bè không thể không ghen tị.”

Ngôn Hi cười, khoác vai cậu cười nói: “Tôi cũng thật sự mong muốn thế giới này đơn giản như cậu. Cậu biết đúng không, cảm giác đó, đối với cô nàng mà cậu vừa nói, tôi đã từng tranh đấu tư tưởng nhưng... không thể xoay chuyển được cục diện.”

A Hoành quỳ trước bàn thờ cha suốt đêm.

Cô nói: “Mẹ ơi, cha không thích con ở đây. Chỗ này tối quá, cha thích những nơi có ánh sáng hắt thẳng vào, như biển cả ấy.”

Bà Uẩn cầm roi vụt vào lưng A Hoành, nhát nào cũng kêu vun vút.

A Hoành cúi đầu nói: “Mẹ, cơ thể con là do cha mẹ sinh ra, con không dám tùy tiện làm đau nó. Nhưng mẹ đáng thế mà không thấy đau ư?” Trán cô rịn mồ hôi, nhưng khóe mắt không hề có giọt nước mắt nào.

Đôi mắt A Hoành trống rỗng. “Hóa ra mẹ không biết đau thật!”

Giọng bà Uẩn nghe rất thảm thiết: “Phí công cha mày yêu thương, đưa con gái vô tích sự! Lấy mày để làm gì, cần mày để làm gì!” rồi bà cầm roi quật liên tiếp vào người A Hoàn như phát điên.

Cô cắn môi đến bật cả máu, giữ thẳng lưng, nhìn hình cha trên bàn thờ với ánh mắt xót xa.

Cô nhớ lại lời cha từng nói: “A Hoàn, nếu cha con mình tạm biệt nhà họ Cố và về đúng ngày sinh nhật mẹ con, con bảo liệu đó có phải là điều vô cùng bất ngờ không? A Hoàn, không được nói cho mẹ con biết, chúng ta sẽ cho mẹ con niềm vui bất ngờ, ngoắc tay nhé, ha ha.”

Nhưng mẹ ời, con đã đưa cha về, sao mẹ lại không vui.

Đột nhiên A Hoàn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô nói: “Mẹ ạ, nếu ý định của mẹ là đánh chết con thò mẹ hãy đánh chỗ này này.” Rồi cô chỉ vào đầu mình, nhìn bà với ánh mắt dụi dằm.

Cái roi đó đánh nhỏ máu tong tong.

“Nếu không phải thế thì con rất buồn ngủ, mẹ có thể...cho con ngủ một lát không?”

Chỉ một lát thôi cũng được.

Người phụ nữ đó đột nhiên hiểu ra mình vừa làm điều gì, bà vội vút chiết roi xuống, ôm cô, khóc nức nở. “A Hoàn, A Hoàn, mẹ xin lỗi con!”

Cô không nói được gì mà cố gắng đứng dậy, mò ra cửa, mở cửa, trước mắt là không khí, bên tai là tiếng gió rít.

Đi, đi, chỉ biết là đi.

Tư Hoán đứng ngoài cửa đã lâu, anh đang định đỡ cô thì cô lại tránh tay anh, ánh mắt vô hồn.

Cầu thang, từng bậc, từng bậc.

Nỗi buồn vô hại căm chiếm tâm hồn mà không hề cảm thấy đau đớn.
Vào phòng khóa trái cửa lại, cô nhấc điện thoại lên và bấm số, khóc nước mắt.
“Ngôn Hi, cuối cùng em đã vĩnh viễn mất đi khả năng yêu người khác.”